Tu Tiên Chi Phế Sài

Contents

Tu Tiên Chi Phế Sài **4**

1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 10
4. Chương 4 . . . 13
5. Chương 5 . . . 17
6. Chương 6 . . . 20
7. Chương 7 . . . 23
8. Chương 8 . . . 27
9. Chương 9 . . . 31
10. Chương 10 . . . 35
11. Chương 11 . . . 37
12. Chương 12 . . . 41
13. Chương 13 . . . 44
14. Chương 14 . . . 47
15. Chương 15 . . . 51
16. Chương 16 . . . 55
17. Chương 17 . . . 59
18. Chương 18 . . . 63
19. Chương 19 . . . 66
20. Chương 20 . . . 69
21. Chương 21 . . . 72
22. Chương 22 . . . 76
23. Chương 23 . . . 79
24. Chương 24 . . . 82
25. Chương 25 . . . 84
26. Chương 26 . . . 88
27. Chương 27 . . . 91
28. Chương 28 . . . 95
29. Chương 29 . . . 99
30. Chương 30 . . . 102
31. Chương 31 . . . 106
32. Chương 32 . . . 110
33. Chương 33 . . . 113
34. Chương 34 . . . 117
35. Chương 35 . . . 120
36. Chương 36 . . . 124
37. Chương 37 . . . 128
38. Chương 38 . . . 131
39. Chương 39 . . . 134
40. Chương 40 . . . 137
41. Chương 41 . . . 141

42. Chương 42 146
43. Chương 43 150
44. Chương 44 153
45. Chương 45 157
46. Chương 46 159
47. Chương 47 163
48. Chương 48 166
49. Chương 49 170
50. Chương 50 173
51. Chương 51 176
52. Chương 52 179
53. Chương 53 183
54. Chương 54 186
55. Chương 55 189
56. Chương 56 192
57. Chương 57 195
58. Chương 58 198
59. Chương 59 201
60. Chương 60 204
61. Chương 61 207
62. Chương 62 210
63. Chương 63 212
64. Chương 64 215
65. Chương 65 218
66. Chương 66 221
67. Chương 67 224
68. Chương 68 227
69. Chương 69 230
70. Chương 70 233
71. Chương 71 236
72. Chương 72 239
73. Chương 73 242
74. Chương 74 244
75. Chương 75 247
76. Chương 76 251
77. Chương 77 254
78. Chương 78 256
79. Chương 79 259
80. Chương 80 262
81. Chương 81 264
82. Chương 82 267
83. Chương 83 269
84. Chương 84 272
85. Chương 85 275
86. Chương 86 277
87. Chương 87 280
88. Chương 88 283
89. Chương 89 286
90. Chương 90 289
91. Chương 91 292
92. Chương 92 294
93. Chương 93 297
94. Chương 94 300
95. Chương 95 303

96. Chương 96 306
97. Chương 97 308
98. Chương 98 311
99. Chương 99 314
100. Chương 100 317
101. Chương 101 320
102. Chương 102 323
103. Chương 103 326
104. Chương 104 328
105. Chương 105 331
106. Chương 106 334
107. Chương 107 336
108. Chương 108 339
109. Chương 109 341
110. Chương 110 344
111. Chương 111 347
112. Chương 112 350
113. Chương 113 352
114. Chương 114 355
115. Chương 115 358
116. Chương 116 362
117. Chương 117 364
118. Chương 118 367
119. Chương 119 370
120. Chương 120 373
121. Chương 121 376
122. Chương 122 379
123. Chương 123 381
124. Chương 124 383
125. Chương 125 386
126. Chương 126 389
127. Chương 127 391
128. Chương 128 394
129. Chương 129 396
130. Chương 130 399
131. Chương 131 402
132. Chương 132 404
133. Chương 133 407
134. Chương 134 410
135. Chương 135 413
136. Chương 136 416
137. Chương 137 418
138. Chương 138 421
139. Chương 139 424
140. Chương 140 426
141. Chương 141 428
142. Chương 142 431
143. Chương 143 434
144. Chương 144 437
145. Chương 145 439
146. Chương 146 442
147. Chương 147 445
148. Chương 148 448
149. Chương 149 451

150. Chương 150 454
151. Chương 151 457
152. Chương 152 460
153. Chương 153 462
154. Chương 154 465
155. Chương 155 468
156. Chương 156 471
157. Chương 157 473
158. Chương 158 477
159. Chương 159 479
160. Chương 160 482
161. Chương 161 484
162. Chương 162: Đại Ma Vương Dịch Nhiên 487

Tu Tiên Chi Phế Sài

Giới thiệu
Tên tạm dịch: Tu tiên củi mụcEdit: Xử Vi Thanh [Tiểu Sam]Thể loại: 1 x 1, tu tiên, cường cường, chủng điền, hài hước

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tu-tien-chi-phe-sai

1. Chương 1

"Yo ~ Vân đại thiếu, hôm nay còn đi nhặt rác không? Chậc, chậc, chậc, nói ra thật là làm cho người ta cảm thấy buồn cười, đường đường Đại thiếu gia của Phó gia, đừng nói cẩm y ngọc thực* [áo gấm thức ăn vàng ngọc], mỗi ngày ngay cả cái bụng cũng lấp không đầy còn muốn đi Tuyệt Linh Sơn nhặt rác, thật là chuyện vui khiến người khác cười đến rụng răng nha ~ Ha ha ha… Ngươi nói đúng hay không, Vân đại thiếu?"

Nói chuyện là một người nam tử thanh niên mặc trường bào miên phục* [áo bông] phổ thông, nhìn ăn mặc của gã, chắc là một gia đinh* [người ở], mà gã đứng đối diện lại là một thiếu niên thoạt nhìn mười ba mười bốn tuổi, nghe gia đinh này nói, vị thiếu niên này chắc là vị thiếu gia nào đó của Phó gia mới đúng, nhưng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, y phục trên người của vị "Thiếu gia" này, vậy mà còn không bằng gia đinh đang nói chuyện này, phía trên còn có bảy tám miếng vá nghiêng vẹo, vừa nhìn đã biết không phải là từ tay mẫu thân của mình.

Hơn nữa, vị Vân thiếu gia này sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu, giống như một trận gió thổi qua là có thể đem y thổi ngã, khen ngợi duy nhất có lẽ chính là mặt của y, mắt phượng hơi rũ, mũi thẳng, cùng môi hơi mỏng vừa đúng mà hợp cùng một chỗ, khiến gương mặt phảng phất giống như bảo ngọc tự nhiên, khiến người khác nhìn lòng vui, xem qua khó quên. Có lẽ, nếu y cười một cái, không biết có bao nhiêu người sẽ bị mê hoặc, chỉ chẳng qua lúc này, trên mặt của vị Vân thiếu gia kia, ngược lại vẻ tươi cười cũng không có.

Bỗng nhiên, vị Vân thiếu gia này đột nhiên nở nụ cười, y vẫn không ngẩng đầu, nụ cười kia đương nhiên là gia đinh không thấy được, "Ừ. Ta muốn đi nhặt rác."

Gia đinh kia nghe trả lời lãnh đạm như thế trong lòng không thú vị, hừ một tiếng, lại xí một cái mới nói, "Nhanh cút đi! Chờ một lát Vinh thiếu trở về, thấy ngươi chỉ sợ sẽ còn ô uế mắt của hắn đó! Phải biết rằng tu vi Vinh thiếu đến này thế nhưng đã đến Luyện Khí tầng năm rồi, hắn mới mười ba tuổi, ngươi lớn hơn hắn ba tuổi, hiện giờ Luyện Khí có tới tầng hai không hả? Ha ha! Thật là một phế vật! Phế vật Ngũ linh căn, ha ha, ngay cả ông đây Tứ linh căn cũng mạnh hơn ngươi đó!"

Vân thiếu gia kia cúi đầu không trả lời, chỉ xoay người lặng lẽ rời khỏi, cước bộ của y có chút lảo đảo, tựa hồ là giống như quẫn bách xấu hổ. Mà khi y bước ra hậu môn Phó gia trong nháy mắt đó, đầu cúi thấp

bỗng nhiên nâng lên, nụ cười trên mặt cũng thoáng cái rơi vào dưới ánh mặt trời.

Nếu là lúc này có người thấy nụ cười này của y, tất nhiên sẽ không cảm thấy tốt đẹp. Gương mặt đó mặc dù đang cười, nhưng sát ý trong mắt cũng sắc bén như đao! Thứ này giống như hoa ăn thịt người nguy hiểm nhất, mở ra càng đẹp, thì càng nguy hiểm.

Vài giây sau đó, sát ý khiếp người này đã tán vô tung vô ảnh, Phó Tu Vân vỗ vỗ mặt mình, tươi cười không lộ ra chút vui vẻ, tiếp tục từng bước từng bước rời khỏi, đôi chân kia bước vẫn bất ổn như cũ, như là cước bộ của chủ nhân bị trọng thương nào đó, hoặc là giống như chịu đựng thống khổ nào đó.

Đi trên đường Phó Tu Vân nhìn không chớp mắt, hôm nay là một ngày quan trọng, y không thể để cho những thứ hỗn tạp này phá hủy việc lớn của y. Ở trong lòng của Phó Tu Vân, không có chuyện gì quan trọng hơn ngày hôm nay.

Đúng vậy, không có gì càng quan trọng hơn ngày hôm nay. Khoảng cách sự kiện kia phát sinh, đến nay đã mười năm rồi. Y từ phụ mẫu song toàn đến hiện giờ mẫu vong phụ hận, cũng có mười năm rồi, ở thời gian con người luôn luôn cho rằng nó gian nan, trong lúc lơ đãng đã đi qua.

Mười năm trước y thống khổ, trong mười năm y sống không bằng chết, nhưng hiện giờ, mười năm đó cũng không chịu đựng nổi ư?

Phó Tu Vân nhìn bầu trời bỗng nhiên mây đen tụ khí, vừa khẽ cười một tiếng.

Ngày ấy của mười năm trước, cũng là mây đen cuồn cuộn sơn vũ dục lai*. [thành ngữ, ý chỉ điều gì đó sắp xảy ra]

"Tuệ Linh! Vợ chồng chúng ta trong lúc này còn có gì không thể nói! Nàng thật chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn nhà nàng bị Tứ đại thế gia diệt tộc sao? Những thứ vàng bạc châu báu cho dù sẽ đáng giá, nhưng sao có thể so được với cha mẹ của nàng, lão nhân cao tuổi trong nhà? Nàng còn do dự gì đây? Chỉ cần giao ra rèn phổ Phá Vân Thương của các nàng không phải việc gì cũng không sao ư?!"

"Phó Thiên Hải!! Ta vậy mà chưa từng phát hiện ngươi là tiểu nhân đê tiện vô sỉ như vậy!! Nếu không phải ngươi dùng máu của ta phá hủy cấm chế Nguyên gia chúng ta, ngươi cho là Tứ đại gia tộc có thể làm được gì chúng ta sao?! Bọn họ cho dù là đánh ba ngày ba đêm cũng không phá được cấm chế! Ngươi là kẻ khốn nạn! Ngươi nên bị thiên hỏa* [lửa trời] thu hồn luyện phách mà chết! Cũng bởi vì rèn phổ Phá Vân Thương và Triệu Hoa Dung không đồng ý ta vào cửa, ngươi đối đãi Nguyên gia chúng ta giống như phát điên, há, như vậy ngươi còn muốn rèn phổ Phá Vân Thương?! Ngươi nằm mơ!! Ta dùng huyết mạch Nguyên gia nguyền rủa ngươi, không chết tử tế được, hồn phi phách tán!!"

Phó Tu Vân trốn ở phía sau áo choàng kim lân của mẫu thân vẫn chưa nghe được lời của mẫu thân nói hết, đã nghe được tiếng kêu thảm thiết thuộc về mẫu thân và tiếng mắng tức giận của phụ thân:

"Tiện nhân! Là ngươi không biết tốt xấu thì chớ có trách ta trở mặt vô tình! Ngươi còn muốn nguyền rủa ta?! Trước khi ta hồn phi phách tán ngươi đi chết trước đi!"

Lúc Phó Tu Vân đang tức giận cả người phát run muốn nhịn không được xông ra, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh của một nữ nhân khác, mà nữ chủ nhân của âm thanh này trong mười năm tới, thành kế mẫu của Phó Tu Vân.

"Thiên Hải! Mau mau đi theo ta, bọn họ đã phát hiện cửa vào cấm địa rồi, có lẽ rèn phổ Phá Vân Thương đang ở bên trong, chàng là con rể Nguyên gia, thế nào cũng phải cùng ta đi tranh một chuyến!"

Vì vậy Phó Thiên Hải dừng tay lại, mắt thấy Nguyên Tuệ Linh hẳn phải chết không thể nghi ngờ cũng không có đánh thêm một chưởng, hoảng hoảng trương trương chém giết đoạt Thần binh phổ.

Chờ lại cũng không nghe được tiếng bước chân của bọn họ và những động tĩnh khác, Phó Tu Vân mới tháo ra áo choàng kim lân trên người mình có thể cắt đứt bất kỳ dò xét và linh khí nào, nhào tới bên người mẫu thân mình.

"… Mẫu thân… Mẫu thân!"

Nguyên Tuệ Linh dường như đang chờ con trai của mình, lúc Phó Tu Vân mở miệng trong nháy mắt đã mở hai mắt ra, sau đó dùng hết sức lực sau cùng nói một đoạn.

"Trong bí cảnh, con, lấy máu mà… Hiện, còn có… Truyền tống trận đi thông Tuyệt, Tuyệt Linh Sơn, nơi đó… Con lấy máu mà vào… Nguyên gia, chí bảo của Nguyên gia đã, đã ở nơi đó…"

"Mẫu thân, người,"

"Mẫu thân không cầu, con, thành tiên, thành thần… Nhưng, nhưng… Cũng có thể cho con một đời bình an hỉ nhạc… Con trai ta, con trai ta sẽ không thua bất kỳ người nào… A, khụ khụ! Phế vật Ngũ linh căn, thì, thì như thế nào?! Nguyên gia ta… Cũng không phải chỉ có một phế, Ngũ linh căn! Trên Tam giới [1], trong cũng… Con trai ta, con trai ta!"

"Mẫu thân! Con đây!!"

"Không phải sợ, không nên gấp… Phải nhẫn… Khổ nữa cũng phải nhịn… Cuối cùng có một ngày, cuối cùng có một ngày!"

Phó Tu Vân còn chưa kịp nghe được mong đợi sau cùng của mẫu thân, đã mất đi vị thân mẫu y mất năm năm cuối cùng thừa nhận.

Từ từ, Phó Tu Vân với lãnh tĩnh không giống đứa trẻ năm tuổi đem mẫu thân nửa ôm, tha, đẩy xuống vách núi phía sau núi. Có người nói nơi đó có hàn đàm* [đầm lạnh] sâu không thấy đáy, bất cứ vật gì cũng không thể ở trên hàn đàm trôi nổi lên. Mẫu thân đã chết, y không thể dễ dàng tha thứ bất cứ người nào của Phó gia lại đi vũ nhục thân thể của mẫu thân. Sau đó Phó Tu Vân năm tuổi đứng ở dưới mưa to thấu trời, nói ra lời mẫu thân y còn chưa nói hết.

"Cuối cùng có một ngày, con sẽ đứng ở đỉnh cao của thế giới, nhìn hết thảy người con muốn gã chết, đi tìm chết."

Mưa lớn như trút nước. Đánh lên trên người của Phó Tu Vân, cũng đánh gãy hồi ức của y.

Y đã sắp mười sáu tuổi nhìn gió bão kỳ lạ kia, ngược lại cười rất vui vẻ. Lần này là y nở nụ cười thật, dù sao, nhịn đau tròn mười năm co gân luyệt cốt, ngày hôm nay rốt cục có thể kết thúc, đổi lại là ai cũng nên vui vẻ một cái.

---

[1] Tam giới ( ) cũng được gọi là Tam hữu ( ),là ba cõi của Vòng sinh tử,là nơi mà loài Hữu tình tái sinh trong theo hướng Lục đạo. Khái niệm Tam giới này có thể hiểu là Vũ trụ quan của đạo Phật. Tam giới gồm: Dục giới, Sắc giới, Vô sắc giới. [tìm hiểu thêm tại wiki]

Bắt đầu hố mới nào, hố này sâu lắm lắm luôn đó, hụ hụ…

$,7 &

2. Chương 2

Người qua đường nhìn thấy Phó Tu Vân dùng loại dáng vẻ đặc biệt suy yếu, vô cùng không bình thường, đi một bước hoảng ba bước đi gần một canh giờ, rốt cuộc y đạt tới nơi mục đích của chuyến này — Tuyệt Linh Sơn.

Đừng nhìn tư thế của Phó Tu Vân dọc theo đường đi lung lay lắc lư giống như một giây tiếp theo sẽ bổ nhào ra đường, nhưng y cũng xác xác thật thật đi một canh giờ, mặc cho gió lớn mưa to cũng không bổ nhào. Cho nên, sự thật này có thể chứng minh từ phương diện khác, thoạt nhìn thiếu niên này vô cùng tái nhợt

ốm yếu thật tình không phải là một người bệnh kiểu [1], từ phương diện nào đó mà nói, quả thực cường đại đến đáng sợ.

Phó Tu Vân nhìn một mảnh núi rác rưởi trước mắt mình, đặc biệt bình tĩnh mà đạp đến bên trong, thực sự bắt đầu lục lọi nhặt lượm. Từ lúc y sinh ra đến bây giờ đã sắp mười sáu năm, thời gian lâu như vậy, đủ để cho y đem quy luật của thế giới mới nơi y ở tìm tòi một cách thấu triệt.

Đời trước sau khi chết y đoán chừng là không có uống hết chén canh Mạnh Bà, cho nên đời này vừa sinh ra đã có ký ức hơn hai mươi năm trước, ngay từ đầu y còn tưởng rằng Thượng Đế đang đùa giỡn, nhưng sau một tháng y phát hiện mình vẫn không có mất trí nhớ, cuối cùng là thừa nhận y thực sự lại đầu thai một lần.

Chờ sau một năm, y ở trong tiểu viện tử của mình thấy mẫu thân bình tĩnh từ bầu trời bay xuống mang đến cho y trái cây đủ loại lóe tia sáng màu sắc khác nhau, sau đó tới thực vật, lại tốn một tháng cuối cùng tiếp nhận y có thể đi tới một thế giới tu tiên.

Lúc đó Phó Tu Vân kỳ thực rất kích động, loại bản lĩnh ngưu xoa* [ngôn ngữ mạng, ý chỉ não tàn] bay trên trời chui xuống đất này, chỉ cần là đàn ông đều sẽ muốn học, hơn nữa nhìn đãi ngộ y lấy được, y cũng cảm giác mình lần này đầu thai không tệ, nhất định là có thể đi lên đỉnh của nhân sinh. Chẳng qua, rất nhanh y đã bị hiện thực tát vào mặt tát tới sưng.

Một tuổi đo lường linh căn, lúc tay y sờ lên ngọc thạch hình tròn kia, quanh thân hiện ra ngũ sắc linh quang phi thường xinh đẹp, Phó Tu Vân lúc đó diện vô biểu tình, lòng đắc ý, nhiều ánh sáng như vậy khẳng định chứng minh ta đặc cmn biệt!

Sau đó y chợt nghe cha ruột đời này của mình dùng một loại âm thanh khinh bỉ hoàn toàn không cách nào chịu được giống như bị đội nón xanh (cho cắm sừng) tức giận nói: "Điều này sao có thể! Nó lại là Ngũ linh căn!! Phó Thiên Hải ta thế nào cũng là một Song linh căn, linh căn thượng đẳng, nhi tử của ta thế nào lại là phế vật Ngũ linh căn!!"

Phó Tu Vân lúc đó đã cảm thấy cả người cũng không tốt rồi, y ở trước khi khảo nghiệm linh căn cũng hoặc nhiều hoặc ít nghe được đối thoại của cha mẹ, dường như sở hữu Ngũ linh căn là một loại kém nhất trong linh căn, gần như giống như là phế vật, cũng so với những người không có linh căn chỉ hơn chút công năng có thể cảm thụ linh khí thiên địa mà thôi. Bởi vì đồng thời có năm loại linh căn, linh căn trong cơ thể tất nhiên sẽ không sung túc, tu luyện còn phải chú ý năm loại, muốn đề thăng một cấp bậc thì khó vô cùng, chớ nói chi là năm loại đều đề thăng, huống hồ, linh căn quá nhỏ, đã định trước không cách nào dung nạp đầy đủ linh khí tu luyện, quả thực chính là phế vật trong phế vật.

Đương nhiên so với y càng không dễ chính là mẹ ruột của y, dù sao lời nói của cha ruột giống như là đang hoài nghi y không phải con ruột, nếu không phải y và phụ thân y xác định huyết mạch tương dung, phỏng chừng cũng bị một chưởng đánh chết.

Nhưng mẫu thân của y chỉ là chấn kinh trong nháy mắt ở lúc ban đầu, sau đó thì tiếp nhận sự thật này: "Ngươi là Phong Hỏa Song linh căn, ta là Kim Mộc Thổ Tam linh căn, Vân nhi kế thừa linh căn chúng ta, cũng là có thể hiểu."

Lúc đó Phó Tu Vân được mẫu thân của y ôm, mắt vừa nhắc là có thể thấy biểu tình trong mắt của Nguyên Tuệ Linh loại muốn nói lại thôi có chút lo nghĩ lại có chút may mắn, lúc đó y vẫn là một đứa trẻ hôi sữa không quá rõ vì sao mẫu thân sẽ có vẻ mặt như thế, nhưng giờ, y quả thực lại hiểu không quá rõ.

Lúc này y đã chọn chọn lựa lựa tìm ra năm món bởi vì các loại nguyên nhân mà báo hư, hầu như không có bất kỳ linh lực của linh khí, những linh khí này đều là do đủ loại thiên tài địa bảo có chứa linh khí luyện chế mà thành, chỉ chẳng qua linh khí của những thứ này chỉ là hạ đẳng nhất của Nhất phẩm, Nhị phẩm mà thôi, cho nên tổng thể chỉ có thể dùng hơn mười lần linh lực sẽ dần biến mất, sau cùng biến thành phế phẩm, hay hoặc là bản thân nó chính là tiêu hao phẩm một lần, ở một lần phát ra công kích sau đó sẽ có hư hại ở chỗ quan trọng, do đó biến thành phế phẩm, tiếp đó tự nhiên đã bị mọi người đem vứt bỏ.

Bởi vì quanh năm cũng sẽ có linh khí của tiêu hao phẩm bị vứt bỏ, ngay từ đầu mọi người đã vứt bậy, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một ít thứ có linh khí bị mất, được người thường của thế giới này nhặt được, vậy sẽ nhiễu loạn trật tự của người thường, thậm chí còn sẽ vì thế khiến chủ nhân của linh khí dính vào nhân

quả, cho nên cuối cùng mấy đại thế gia và môn phái của Nhiên Nguyên giới đã quy định, phải đem những linh khí vứt bỏ được quy định này nhét vào Tuyệt Linh Sơn của Nhiên Nguyên giới, cho nên, Phó Tu Vân đã tới nơi này nhặt lậu.

Đương nhiên, đó cũng không phải mục đích chủ yếu của y, dù sao ai cũng sẽ không nghĩ tới ở nơi này hoàn toàn không có linh khí, nhưng bản thân lại là phế vật trong mắt người tu tiên ở dưới chân núi ngăn cách người thường tiến vào Nhiên Nguyên giới, sẽ còn có một người có khả năng khiếp sợ thiện địa chí bảo của Ba nghìn thế giới sao!

Đúng, chính là Ba nghìn thế giới.

Phó Tu Vân đã từng biểu thị đau trứng đối với lần này, thế giới này cũng không phải giống như thế giới trước kia của y, chỉ có một tinh cầu có người ở lại. Ở nơi này trên thế giới của tu tiên, có tất cả mấy nghìn thế giới lớn nhỏ bất đồng, từng thế giới ở trong đó đều có người tu tiên, bao gồm các loại yêu ma quỷ quái cùng với người.

Mà từng thế giới ở dưới tình huống bình thường đều là không liên thông, nhưng nếu quả như thật không liên thông, vậy như thế cũng sẽ không có người biết được Ba nghìn thế giới, trên thực tế, cách mỗi một ngàn năm, giới môn của Tiểu thế giới đều sẽ tự động mở, xuất hiện Thăng Tiên môn, để người của Tiểu thế giới mới có thể đi Trung thế giới tiếp tục phát triển, sau đó giới môn Trung thế giới lại là ba ngàn năm mở một lần, có thể để Trung thế giới lẫn vào người tu tiên đi Đại thế giới khai mở nhãn giới.

Phó Tu Vân lúc nghe được bối cảnh này, đã cảm thấy rất sốt ruột, đây quả thực là cả đời chưa từng không có cách nào để miêu tả sống yên ổn là thế nào, mỗi một lần lăn lộn đến đỉnh ngọn núi lại biến thành tầng dưới chót, lăn qua lăn lại hai lần như vậy, không biết sau cùng có thể có bao nhiêu người thật sự cá nhảy long môn trở thành thượng tiên hoặc là phá tiên thành thần. Nhưng y hiểu rõ là, y nhất định là không cần suy nghĩ, y một phế sài Ngũ linh căn, có thể ở trong Tiểu thế giới của Nhiên Nguyên giới sống ra chút hình dáng cũng không tệ rồi.

Đương nhiên, lúc đó y vẫn không biết chí bảo kia của mẫu thân nhà y trong Tuyệt Linh Sơn.

Hiện giờ y đã biết, Phó Tu Vân nghĩ, y đã vì thế bỏ ra mười năm đau đớn rút gân luyện cốt, nếu như sau cùng không thể đi Đại thế giới nhìn một cái, y thật nên trực tiếp đập đầu chết trên vách núi đá ở Tuyệt Linh Sơn!

Y đem năm món phế linh khí không có linh khí cho vào trong bao ở bên hông, sau đó mạo hiểm mưa to ùn ùn kéo đến, bỗng nhiên chợt lách người, cả người đã không thấy tăm hơi.

Lúc này người giám thị sớm đã thành thói quen y ở chỗ này nhặt rác đã đi sớm, con mẹ nó Phó Tu Vân này nhất định là có bệnh! Rõ ràng tu vi chỉ có Luyện Khí Tầng hai, còn không nên quyết chống tu tiên! Nếu không phải là y đối với gia chủ còn có chút tác dụng, đoán chừng chủ mẫu đã sớm để y chết đi! Mình cũng thực sự là xui, lại mỗi ngày đều phải giám thị phế sài này, phế sài này may là sẽ ở núi rác rưởi nhặt rác một ngày, gã vừa vặn có thể đi tu luyện một chút, hoặc là đi dạo một chút, người giám thị nghĩ đến rất tốt, dù sao Đại thiếu gia phế sài này tu vi chính là Luyện Khí Tầng hai, cũng chính là hơi mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi, y mượn mấy lá gan cũng trở mình không nổi mấy cánh hoa!

Mà lúc này, Đại thiếu gia phế sài trở mình không dậy nổi cánh hoa xuất hiện ở bên trong sơn thể Tuyệt Linh Sơn. Xung quanh y cuồn cuộn sóng nhiệt tràn đầy hầu như có thể khiến người bị tổn thương, mà trước mặt của y, lại là một cầu lửa màu đỏ tím cỡ một nắm tay, cầu lửa này nhìn thấy Phó Tu Vân giống như là thông linh vô cùng vui mừng trực tiếp vọt tới, nhiệt độ đột nhiên tăng lên khiến trường bào rách nát của Phó Tu Vân trong phút chốc hóa thành tro bụi!

"... Chậc, nói với ngươi mấy lần rồi, đừng mỗi lần đều nhào tới như vậy, đó là bộ y phục cuối cùng của ta có thể dùng để che đậy đó được không?"

Cầu lửa kia nghe vậy cứng đờ một chút, sau đó càng mừng hơn cọ tới.

Phó Tu Vân bị cọ như thế sau cùng bất đắc dĩ lắc đầu, quên đi y không tính toán với đứa thiếu chỉ số thông minh. Huống chi, bản thân đứa nhỏ này thật sự là rất đáng giá.

"Ngươi nói, nếu như ta đem dáng vẻ ngu xuẩn này của ngươi phơi đi ra ngoài, sẽ có người tin ngươi lại là một trong "Bát đại Thiên bảng" xếp hạng thứ nhất trên "Thiên hỏa bảng", Thiên hỏa Cửu U Phệ không?"

Cầu lửa nghe nói như thế sau đó mảy may không có xấu hổ, trái lại cao hứng đánh một Tuyền nhi* [: Tuyền một thứ ngọc đẹp, nhi là trẻ con và ko hiểu:v], Phó Tu Vân không cần suy nghĩ cũng hiểu rõ ý đó —— người ta là đệ nhất nha!

Phó Tu Vân giật giật khoé miệng, sau đó cười cười. Đúng, ngoại trừ trên linh trí thiếu sót một chút, quả cầu lửa đỏ tím này, chính là đệ nhất trên Thiên hỏa bảng Thiên hỏa Cửu U Phệ.

Truyền thuyết Thiên hỏa Cửu U Phệ là sau khi Ba nghìn thế giới hình thành ngọn lửa luồng thứ nhất, ẩn chứa một tia thần lực thời Hồng Hoang của khai thiên lập địa, trên có thể thổ phệ Cửu thiên, dưới có thể đốt diệt U minh, không chỗ nào không đốt, không chỗ nào không phệ. Có thể nói là một trong chí bảo đệ nhất của Ba nghìn thế giới, một khi xuất hiện, sẽ đưa tới vô số tiên thần tranh đoạt, sau cùng lúc thay đổi vài chủ nhân, không biết thế nào lại đột nhiên biến mất, đến nay đã có hơn mười vạn năm không có xuất hiện.

Nhưng việc này cũng không gây trở ngại tất cả người tu tiên đối với nó chạy theo như vịt, phàm là nghe được tin tức có liên quan Thiên hỏa Cửu U Phệ, liền cứ như điên vậy đi tìm và cướp giật, do một đoàn cầu lửa này tạo thành vô số thảm án. Lúc đó nếu tâm trí Phó Tu Vân đã không thành thục, lúc này phỏng chừng toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng sẽ bởi vì quả cầu lửa này điên cuồng.

Mà Thiên hỏa Cửu U Phệ ngoại trừ công kích vô cùng lợi hại có thể đốt thiên diệt địa ra, bởi vì nó là lửa chí thuần Thiên Địa sơ khai, còn có thể loại trừ toàn bộ thứ nó cho rằng là tạp chất, đúng chính là cmn như vậy, chỉ cần nó nghĩ thứ đó không tinh khiết, đó chính là không tinh khiết, dù sao so với huyết thống, Thiên hỏa Cửu U Phệ là đời thứ nhất của Thiên Địa sơ khai. Bởi vậy, Thiên hỏa Cửu U Phệ ngoại trừ công kích ra, còn được tất cả đại sư luyện khí điên cuồng tôn sùng, suy nghĩ một chút đi, chỉ cần nắm giữ cầu lửa này, ông đây muốn chiết xuất cái gì thì chiết xuất cái đó, muốn luyện khí thế nào thì luyện khí thế đó, đừng nói tiên khí, cho dù là thần khí, chỉ cần cho ta một nắm phệ thiên hỏa, ta cũng có thể luyện nha!

Cho nên, sinh hoạt phí của Phó Tu Vân đã rơi xuống ——

Ở trong Ba nghìn thế giới này, ngoại trừ số rất ít người tu tiên có công pháp đặc biệt hoặc là phương pháp luyện khí, những người khác tuyệt đối không có khả năng đem vật liệu, nguyên liệu đã luyện chế thành linh khí thành phẩm đem phân hoá một lần nữa thành khác biệt. Dù sao nguyên liệu này đã hỗn tạp rồi, còn muốn tách ra đó chính là vô nghĩa!

Nhưng Phó Tu Vân tốt xấu vẫn là có thể kéo một kéo lãnh đạm. Chỉ cần đem vứt đi một loại vật liệu linh khí đáng giá tiền nhất trong đó, bảo lưu nguyên liệu, sau đó để Tiểu Sỏa Đản* [trứng nhỏ ngu ngốc], đúng, chính là Thiên hỏa Cửu U Phệ ngu đần này đem những thứ không tinh khiết thiêu hủy, y đã có thể có được vật liệu chiết xuất đáng giá này, tuy rằng vật liệu đã không thành nguyên hình, nhưng chỉ yêu cầu dược tính và hiệu quả vẫn còn, có quan hệ gì? Vẫn có thể bán đi.

Cho nên, Phó Tu Vân nghĩ, Tiểu Sỏa Đản ngoại trừ tạo cho y các loại thống khổ trên sinh lý ra, vẫn có chút dùng.

Về phần tại sao Tiểu Sỏa Đản sẽ gây ra cho y các loại thống khổ trên sinh lý? Đó là bởi vì mười năm trước, mỗi lần làm y trổi dậy đau đớn cũng sẽ hối hận vô cùng, nhưng lựa chọn không đau sau đó muốn trang bức* [í chỉ giả bộ] đã cảm thấy đúng đắn vô cùng —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Tiểu Sỏa Đản: Mang ngươi trang bức mang ngươi bay!

Phó Tu Vân: Đến chiếu sáng một cái.

Tiểu Sỏa Đản: Ồ… Không đúng nha ta muốn dẫn ngươi trang bức mang ngươi bay nha!

Phó Tu Vân: Được rồi, đến đốt một thứ gì đó không tinh khiết, lưu lại một nguyên thiết.

Tiểu Sỏa Đản: Được nha

~Phó Tu Vân:… Ta thật không có nhận sai tên.

Chỉ số thông minh này trang bức thế nào bay thế nào?!

———— ngoài ra chúc, lễ tình nhân vui vẻ nha ~~ cảm ơn các bạn thân mến chạy tới nhấn lại ném bơm, chúng ta cùng nhau trang bức cùng nhau bay đi!

———

[1] Bệnh kiều tên gọi được dịch sang từ Yandere của Nhật, Yandere là từ chỉ tính cách của những nhân vật rất yếu đuối, nhút nhát, dễ xấu hổ, thẹn thùng. Khi yêu thì họ rất chung thủy với người mình yêu, họ có thể làm bất cứ thứ gì vì người yêu đến mức quá thái. Tuy vậy, họ có máu ghen và sự chiếm hữu rất cao. Thường các nhân vật Yandere có tâm lý không bình thường và thậm chí có thể trở thành một kẻ giết người. Từ yan là một phần của từ "yanderu" có nghĩa là bệnh. [từ co .net/thu-vien-anime-manga/wiki/dinh-nghia-yandere-yandere-la-gi.html]

Còn bệnh kiều theo baidu là một kiểu tinh thần tật bệnh, người mắc bệnh này có cảm xúc mạnh mẽ, ám ảnh mà người bình thường không hiểu được, nhưng cũng là động lực cho một tình yêu cực đoan, độc chiếm, tự gây thương tổn cho mình và người khác, có hành vi cực đoan.

- Chú thích từ:

Thổ [ ]: nôn, ói.

Phệ [ ]: cắn, nuốt.

Cửu thiên: chín tầng trời.

Diệt [ ]: tắt, dập tắt.

U minh [ ]: âm phủ

Cửu U [ ]: nơi âm phủ

———

Beta lại cảm thấy chương này khó hiểu vl ;_; và cũng ko biết edit sao cho dễ hiểu nữa, nên khuyến nghị các bạn đọc 2 3 lần cho thấm vậy ORZ ~

3. Chương 3

Mười năm trước, đêm mưa.

Phó Tu Vân mới hơn năm tuổi đứng ở trên vách núi mẫu thân bị đẩy rớt, một khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong bóng tối lại có vẻ có chút dữ tợn đáng sợ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không tới năm tuổi lúc này phải có kinh khủng và khóc nháo, ngược lại bình tĩnh quá phận.

"Ai! Thiếu gia! Tại sao con lại ở nơi này? Bà bà ta tìm con thật lâu nha! Đi đi, mau cùng bà bà ta đi ra ngoài tránh một chút, phụ thân con và Tứ đại gia tộc Nhiên Nguyên giới sẽ ra tay với nhà mẫu thân con đấy! Qua đêm nay, chỉ sợ cuộc sống sau này của con sẽ khó khăn rồi! Ai… Đây cũng là làm nghiệt gì chứ? Mau cùng bà bà đi thôi, bà bà mặc dù là được mẫu thân con mua, nhưng bà bà được đại ân của mẫu thân con, nói như thế nào cũng có thể cho thiếu gia con đây một miệng ăn tốt, không để cho người khác khi dễ con, hơn nữa con trai cả nhà ta cũng bái nhập Hỏa Linh môn, tu vi của bà bà ta cũng là Luyện Khí Tầng năm, bảo đảm bình an của con vẫn là có thể! Đi, mau cùng bà bà đi thôi!"

Lúc đó Phó Tu Vân còn trẻ nhìn bà bà đầy mặt lo lắng, mạo hiểm mưa to, rất dễ dàng mà từ trong mắt của bà thấy được yêu thương và quan tâm, lời nói của một người nếu như rắp tâm hại người khác sẽ tuyệt đối không lộ ra vẻ mặt như vậy, huống chi y phế sài Ngũ linh căn trời sinh, vị Phương bà bà này coi như là muốn đem y bán, cũng bán không ra một giá tốt.

"… Phương bà bà."

Âm thanh của Phó Tu Vân rất nhỏ lại mang theo vẻ run rẩy.

Phương bà bà nghe vậy nhất thời đã cảm thấy trong lòng càng đau hơn, đem người ôm vào trong lòng trùm lên một tầng áo choàng che mưa: "Thiếu gia không sợ nha! Bà bà ở đây! Con yên tâm, bà bà nhất định dẫn con đi một nơi an toàn, để ai cũng không khi dễ được con!"

Chỉ là Phó Tu Vân trả lời lại quá khác ngoài dự đoán của bà, bất kể Phương bà bà nghĩ như thế nào, đều nghĩ không ra vì sao lúc này vị tiểu thiếu gia này sẽ đưa ra một yêu cầu như vậy với bà ——

"Phương bà bà. Người dẫn con đi tổ phụ gia đi. Con muốn đi nơi đó tìm tổ phụ tổ mẫu."

Phương bà bà nhất thời kinh hãi: "Tiểu thiếu gia! Việc này nhưng không được nha! Con, con giờ còn nhỏ không hiểu, không biết nơi đó hiện giờ có nguy hiểm cỡ nào! Huống gì thân phận của con giờ là tuyệt đối không thích hợp đi vào trong đó, đi tới đó, chỉ sợ đi thì không về được…"

Chỉ là Phương bà bà nói cũng chưa có nói hết, bởi vì bà nhìn thấy một đôi mắt không cho chối từ, không chút dao động nào, tuy rằng chủ nhân của đôi mắt phượng hiện giờ mới chỉ có năm tuổi, nhưng Phương bà bà chính là cảm thấy, bà không thể đi ngăn cản thiếu gia nhà mình.

Một lúc lâu sau đó, Phương bà bà mới bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, nếu tiểu thiếu gia con muốn đi, bà bà sẽ dẫn con đi!" Dù cho liều mạng già của mình, coi như là đem ân huệ của cô nương Tuệ Linh giao cho xong!

Vì vậy, ở vào lúc ban đêm, Phương bà bà đã mang theo Phó Tu Vân đi Nguyên gia.

Chỉ chẳng qua trước khi đi Phó Tu Vân để Phương bà bà đi đem áo choàng kim lân của mẫu thân mình cầm sang, áo choàng kim lân chỉ cần rót vào một ít linh lực là có thể bao vây lấy người bên trong nó không bị người tu tiên tu vi dưới Kim Đan phát hiện, đây là cũng giống như của hồi môn của Nguyên Tuệ Linh quý trọng nhất, cũng sẽ là lợi thế lớn nhất đêm nay của Phó Tu Vân.

Phó Tu Vân cũng không có để Phương bà bà trực tiếp dẫn y đi vào Nguyên gia, dù sao việc này quá nguy hiểm. Y muốn cho Phương bà bà trợ giúp y, nhưng cũng không định để Phương bà bà vì trợ giúp y mà bỏ mạng.

"Bà bà, từ giờ trở đi bà không phải là người ở của Phó gia, bà nhanh chóng rời đi nơi này đi tìm con trai của bà đi!"

Phương bà bà nghe nói như thế trực tiếp sửng sốt, mà khi bà phản ứng kịp, Phó Tu Vân đã khoác áo choàng còn muốn cao gấp đôi chiều cao của y, không chút do dự đi vào tổ trạch Nguyên gia ở trong đêm mưa bị ngọn lửa nuốt mất.

Phương bà bà cuối cùng vẫn không đuổi theo, đó thật là quá nguy hiểm, ở đó một trong nhà có ít nhất năm vị kỳ Kim Đan, bà mới Luyện Khí Tầng năm, chỉ sợ bị một đầu ngón tay nghiền chết không tới một chớp mắt. Mà càng làm cho bà nghĩ không thể đuổi theo chính là, bà lại có loại cảm giác theo sau chỉ biết cản trở.

Phương bà bà lúc đó ngàn suy nghĩ không thể hiểu rõ, mà qua rất nhiều năm, Phương bà bà mới hiểu được, có vài người trời sinh chính là cường giả, dù cho hắn đã từng nhỏ yếu.

Phó Tu Vân từng bước từng bước ở trong mưa hành tẩu, nhìn tòa nhà ngoại tổ phụ bị ngọn lửa bao trùm thần tình trầm mặc. Y cũng không chọn đi cửa trước và cửa sau, mà là đi cửa hông mặt bên chỉ có gia đinh mới có thể đi, đây chính là y đã từng ham chơi mới tìm được một "Cận lộ". [đường gần]

Đúng vậy, băng qua cửa hông nho nhỏ này lại đi năm mươi mét, chính là mật thất của Nguyên gia, là "Cấm địa" của người ngoài tuyệt đối cấm đi vào. Phó Tu Vân đã từng bị đường ca bá đạo của y ngăn ở bên ngoài, khi đó y tức giận không được, mà bây giờ, Phó Tu Vân lại nghĩ, hắn ngăn thật là tốt. Không phải, thằng cha khốn nạn kia đoán chừng đã sớm lén lút đi vào.

Mà lúc này đại môn mật thất mở ra, bên cạnh còn có hào quang cấm chế của linh khí vỡ vụn, chỉ là mặc dù có linh khí bảo hộ, lúc này trong mật thất cũng là ánh lửa tận trời.

Ở trong sân nơi này đã từng người đến người đi, lúc này thực sự là vắng vẻ giống như chết.

Chỉ là, y vẫn như cũ phải cẩn thận và phải nhanh. Những người đó có thể tìm được rèn phổ Phá Vân Thương hài lòng rời đi, lại có thể còn đang tranh chấp chưa tìm được mục tiêu, y hiện giờ bất kể từ mặt nào mà nói đều quá nhỏ bé, thực sự không qua nổi một tí một chút sai lầm.

Cho nên Phó Tu Vân hít một hơi thật sâu, đem toàn bộ chút linh khí thảm thương rót vào trên áo choàng, ngăn cách tất cả tra xét, sau đó thật nhanh vọt vào mật thất. Y sau khi đi vào cũng không có đi về phía trước ngược lại là trốn đến một góc nhẹ nhàng thở dốc, rất nhanh y đã phát hiện mình thật sự là rất sáng suốt.

"Chậc, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Rèn phổ Phá Vân Thương vậy mà chỉ có phân nửa?! Lão già kia tốt xấu gì cũng là Nguyên gia! Làm sao giờ? Người Nguyên gia đều chết sạch, chúng ta đi đâu mà tìm phân nửa còn lại của Phá Vân Thương?!"

Đây là âm thanh mang theo tức giận của Triệu Hoa Dung, trước đó Phó Tu Vân nghe được âm thanh này phẫn nộ, hiện giờ nghe lời của bà, y cũng vui mừng.

"Chậc, Dung Dung nàng đừng vội, ta từng nghe tiện nhân Nguyên Tuệ Linh kia nói, lão già kia phụ thân của ả là một người đặc biệt cẩn thận, thứ gì cũng sẽ không đặt ở trong một lần, nói không chừng phân nửa rèn phổ còn lại ở trong người lão già kia? Nàng xem, phụ thân nàng còn có ba vị tiền bối không phải là đi bên đó sao? Chúng ta cũng nhanh chóng đi thôi, tuy rằng bảo bối này nhất định là chúng ta sờ không tới, nhưng dầu gì cũng phải cho nhạc phụ lấy được, cho Triệu gia các nàng đạt được, đúng hay không?"

Nghe nói như thế, Triệu Hoa Dung mới rốt cuộc hài lòng nở nụ cười một tiếng, sau đó hai người bay thẳng ra mật thất đã bị ngọn lửa đốt sắp không chịu nội gánh nặng, khi bọn họ bay ra ngoài không lâu sau đó, mật thất trực tiếp sụp xuống phân nửa, mà ở trong nháy mắt mật thất sụp xuống, một quang mang màu lửa nhàn nhạt hiện lên, Phó Tu Vân chật vật được truyền tống trận do máu của y kích hoạt, dẫn tới bên trong sơn thể Tuyệt Linh Sơn.

"Hửm?"

Lúc này bên trong phòng gia chủ Nguyên gia. Có một người tu giả mặc trường bào màu xanh nghi ngờ phát ra một âm thanh.

"Phụ thân, làm sao vậy?" Triệu Hoa Dung vội vàng hỏi.

"… Không có gì, luôn cảm thấy vừa rồi cảm nhận được một linh lực cực nhạt… Chẳng qua, có thể là lỗi giác của ta thôi. Chậc, Nguyên Viễn Vọng lão già này quả nhiên cáo già, chúng ta cũng lật khắp Nguyên gia cũng không cách nào tìm được nửa phần sau của rèn phổ Phá Vân Thương, có lẽ chỉ có điều cuối cùng có khả năng."

"Có khả năng gì?"

"Sợ là bị giấu ở trên người của ai đó rồi đi." Triệu Trung Thiên lạnh lùng mở miệng, "Có người nói, Nguyên Viễn Vọng thương yêu nhất chính là tiểu nữ nhi của mình, ở lúc nàng ta xuất giá cho nàng ta đồ cưới tương đối phong phú. Cho nên, cần làm như thế nào ngươi hẳn là hiểu chứ?"

"Phải nha, Tiểu Phó, vậy nhiệm vụ rèn phổ Phá Vân Thương còn lại sẽ giao cho ngươi nha, nói như thế nào Phó gia ngươi cũng phải cho Tứ đại thế gia chúng ta một câu trả lời, đương nhiên, chúng ta không miễn cưỡng Phó gia các ngươi, đến lúc đó nửa phần sau rèn phổ cũng là của các ngươi, chỉ cần cho chúng ta mượn đánh giá là được."

Phó Thiên Hải nghe nói như thế sắc mặt thoáng cái khó coi.

Lúc này, Phó Tu Vân vừa thoát khỏi biển lửa Tô Giá, trợn to hai mắt, y ngẩn ra nhìn phiến địa phương trước mắt còn cháy lợi hại hơn ngoại tổ gia của y, y đây đã định trước trốn không thoát số phận bị chết cháy sao? Hừ hừ, vậy còn đi lên đỉnh nhân sinh, không, bình an hỉ nhạc đâu?

Ngay lúc Phó Tu Vân cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, phiến biển lửa trước mắt y này lại đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Thân ngươi có huyết mạch Nguyên gia, đến chỗ này tức là có ý tham gia

thử luyện. Các triều đại Nguyên gia người đầy năm tuổi đều sẽ tới đây thử luyện, có điều là chẳng bao giờ thành công, dù vậy ngươi cũng muốn tham gia thử luyện chứ?"

Phó Tu Vân không chút do dự gật đầu, lúc này y tuy rằng không biết thử luyện là gì, nhưng rất rõ ràng, một khi thành công, đó chính là bắt đầu của đỉnh nhân sinh!

Sau khi ở một trận minh hiển đốt cháy qua đi, đột nhiên trong vùng biển lửa này thoát ra một ngọc bài [1], mà âm thanh vừa rồi, kinh ngạc từ trong ngọc bài vang lên: "Ai nha mịa nó, ngươi lại là phế sài Ngũ linh căn sao? Thời gian dài như vậy lại coi như để ta đụng tới một hậu nhân như vậy ư, đến đến đến, cháu ngoan nha, gia gia cho ngươi hai lựa chọn, ngươi mau tới đây chọn một cái! Đầu tiên là thử luyện sau đó để Thiên hỏa đem bốn linh căn khác của ngươi đều thiêu hủy, ngươi trở thành Thiên linh căn, cmn hiểu hay không?! Thứ hai chính là sau thử luyện để Thiên hỏa hơi thâm nhập vào linh căn bên trong ngươi, đem năm linh căn của ngươi đều mở rộng thành loại trình độ ngưu bức* [trâu bò], tráng kiện, sau này cách kiêm tu của ngươi, từ nay về sau tuy rằng tu luyện hơi khó khăn, nhưng chỉ cần có thể tập đủ ngũ linh, là có thể đi lên đỉnh cao của nhân sinh nhá! Đến lúc đó muốn đánh ai là đánh, muốn cho ai chết thì phải chết á!"

"Cháu ngoan, ngươi chọn cái nào?!"

Phó Tu Vân nhìn cái ngọc bài này tự xưng gia gia y, nghĩ có chút…

"Ta không phải cháu của ông, là cháu ngoại."

"Ờ, không sao, cháu ngoại cũng là cháu nha, ngươi sau này sinh con họ Nguyên là được rồi! Nhanh lên đi mau nói ngươi chọn cái nào? Ta thời gian không nhiều lắm nhá, không có cách nào cùng ngươi tán gẫu đâu!"

Phó Tu Vân hơi im lặng, giống như đã trải qua một ngàn năm dài vậy, chậm rãi ngẩng đầu, mở ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn trẻ con ú nu lộ ra nụ cười nghiêm túc đến kinh người.

"Đương nhiên chọn trên đỉnh nhân sinh!"

Sau khi nói xong những lời này, Phó Tu Vân chỉ nghe được tiếng cười to liên tiếp "Được", sau đó đã bị liệt hỏa đập vào mặt đốt hôn mê.

Sau khi y tỉnh lại, còn chưa kịp quan sát hoàn cảnh xung quanh, đã bị toàn thân cao thấp đều giống như là xương cốt bị đập vỡ vậy đau đớn lăn qua lộn lại kêu ra tiếng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Phó Tu Vân: Theo bối phận mà nói, ông phải là lão tổ tổng của ta chứ?

Ngọc bài tổ tông: Không nên so đo nhá, ta chết nhiều năm như vậy, đã sớm đi đầu thai mấy lần rồi, tính thế nào hả, lẽ nào để ta gọi ngươi cháu cháu cháu cháu cháu cháu cháu cháu cháu cháu cháu sao?

Phó Tu Vân:… Vẫn nên gọi là cháu trai đi.

Dù sao thua thiệt không phải y.

---

[1] Ngọc bài:

---

s" ,7"%

4. Chương 4

Lúc Phó Tu Vân lần thứ hai tỉnh lại, cũng không kịp cảm thụ gì, đã trực tiếp bị đau đớn đầy mình lăn lộn kêu gào.

Đó là đau thật, coi như là cộng thêm hết thảy những việc trải qua đời trước của y, cũng không có từng đau như thế. Giống như xương cốt toàn thân cao thấp đều bị đánh nát, có người đánh gân của y, cạo thịt của y.

Gào chừng hơn nửa canh giờ, Phó Tu Vân mới hơn năm tuổi mới chậm rãi ngừng lại, lúc này cổ họng y đã khàn giọng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch không có còn chút máu, y phục trên người cũng bị mồ hôi ngâm thấu, mà hỏa hoạn trong cơ thể và khắp núi trước đó, cũng đã không thấy bóng dáng.

Phó Tu Vân ngơ ngác ngồi ở trên đất giống như là nóng đến ngu người, hơn nữa ngày sau đó đỉnh đầu của y nơi mi tâm bỗng nhiên hiện ra một đạo quang mang màu xanh biếc, đạo tia sáng này như là làn gió mát dịu dàng thuốc hay, trong nháy mắt phất qua toàn thân của y thoáng cái khiến y bớt đau đớn rất nhiều, rốt cục trở nên có thể tiếp nhận.

Sau đó, y phát hiện đầu của mình đau, giống như muốn nổ tung.

Phó Tu Vân ôm đầu, không ngừng hất đầu, sau đó y nghe được âm thanh vừa rồi hỏi lựa chọn của y, chắc là lão tổ tông của y.

"Ha ha, cháu ngoan, nhanh như vậy đã tỉnh lại quả nhiên là thiên phú có khác há! Ngươi đứa trẻ này quả thực không giống năm tuổi, ngược lại như một thành niên hơn hai mươi tuổi. Nhưng ta cũng không quản được nhiều như vậy, dù sao ngươi cũng có huyết mạch Nguyên gia chúng ta, giúp ngươi là tổ tông ta phải làm. Chẳng qua tuy rằng đã từng trải cmn qua, nhưng đó cũng là chuyện một vạn năm trước, một mạt thần thức của ta có thể chống đến giờ đã may mắn, ngươi nếu thừa kế Thiên hỏa, Nguyên gia ta đây coi như là không uổng công bảo vệ Thiên hỏa nhiều năm như vậy, quảng đường còn lại phải đi như thế nào, cũng chỉ có thể nhìn bản thân đứa trẻ ngươi."

"Đương nhiên, trước khi đi vẫn còn có chút công pháp và tri thức phải truyền thừa đưa cho ngươi, một giới này quá nhỏ, có quá nhiều thứ các ngươi không biết, nhóc kia, ngươi phải nhớ kỹ, một người có thể đi thật xa, nhãn giới và dã tâm của hắn sẽ cao bao nhiêu!"

Sau khi nói xong những lời này, Phó Tu Vân liền thần kỳ phát hiện đầu của y đã coi như thích ứng một ít tri thức giống như là cứng rắn bỏ vào, y vừa nhìn sơ sơ hình như thấy được trong đầu của mình mở ra lá thư màu vàng và trang sách màu bạc, mặt trên chia nhau viết vài chữ to.

"Ngũ hành tạo hóa thuật • quyển thượng", "Trân bảo đại cương Ba nghìn thế giới"

Phó Tu Vân: "…"

Cái thứ nhất thoạt nhìn tương đối cao đoan đại khí đẳng cấp, hơn nữa cũng rất dễ hiểu, đoán chừng là một quyển công pháp, thế nhưng quyển thượng là có ý gì, lẽ nào lão tổ tông cũng chỉ có nửa cuốn công pháp sao? Nếu y thực sự luyện tiếp nữa, lỡ như tìm không được quyển hạ, là muốn để y tự phế tu vi?

Còn cái thứ hai, Trân bảo đại cương Ba nghìn thế giới! Cảnh tượng cường đạo đánh cướp tràn ngập này đập vào mặt, chẳng lẽ lão tổ tông trước kia là một…

"Ai nha, ta nghe trong lòng của ngươi nói ta, chậc, ngươi cũng không sợ đối tổ tông bất kính bị sét đánh! Ngươi được một Ngũ hành tạo hóa thuật quyển thượng còn không hài lòng?! Ngươi đây là muốn tạo phản ư! Ngươi biết quyển công pháp này là Thiên phẩm công pháp không?! Sắt, đồng, ngân, kim, huyền, đất, trời ngươi biết không! Nếu không phải nhất định là người Ngũ linh căn tu luyện nó, nếu không lão tổ tông ngươi cmn năm đó như vậy, loại Thiên phẩm công pháp này sẽ để cho ngươi đạt được? Ngươi lại vẫn chưa đủ! Ngươi cũng không nhìn coi! Hiện giờ ngươiở chỗ nào trong toàn bộ Tiểu thế giới, có vượt qua ngân phẩm công pháp chưa? Cho nên, có một Thiên phẩm quyển thượng ngươi nên cảm động đến rơi nước mắt, còn lại quyển hạ đương nhiên là phải tự ngươi đi tìm, chuyện gì cũng làm tốt cho người còn ý nghĩa gì?"

"Về phần nơi đặt trân bảo đại cương, ta đệch ngươi đơn giản là có mắt không nhìn được vàng khảm ngọc tốt đó! Tổ tông ngươi ta đây hao tốn hơn một ngàn năm hầu như chạy khắp Ba nghìn thế giới mới tổng kết ra địa điểm của các loại bảo bối ở thế giới và đại thể đó! Bỏ đi, ngươi biết bao nhiêu người muốn điên không?! Ngươi còn dám thổ tào ta! Cường đạo gì gì đó, năm đó ta đây không phải là cường đạo, ta là hay hay hay!"

"Nói chung, hai vật này là tương đối thích hợp với ngươi, ngươi nên thoả mãn, sau này nỗ lực thật tốt, đi lên đỉnh nhân sinh đi! Ngoài ra ta còn muốn nói, tuy rằng ta rất bội phục ngươi lựa chọn ngũ linh kiêm tu,

chẳng qua ngươi nên biết, muốn bao nhiêu năng lực, sẽ thừa thụ bao nhiêu đổ vỡ, tôi luyện… Hy vọng ngươi có thể thành công hết."

Phó Tu Vân thoáng cái nghe được nhiều như vậy, sau cùng nhịn không được giật khoé miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm nói: "Ông thế nào còn chưa biến đi?"

Nguyên tổ tông thoáng cái đã tạc mao rồi: "Xí! Thằng nhóc con không biết suy xét! Đi thì đi, ngươi nghĩ rằng ta muốn ở lại à? Ta muốn đi tìm chủ nhân đầu thai chuyển thế một lần nữa ~"

Phó Tu Vân dừng một chút, cảm thấy có thể tính tình này không quá lớn, chẳng qua y bỗng nhiên nghĩ đến một điểm thoáng cái nóng nảy hô một tiếng: "Này, thử luyện đâu?" Không phải nói chỉ có qua thử luyện mới có thể có được Thiên hỏa sao?

Âm thanh của Nguyên tổ tông từ lớn biến thành nhỏ tựa hồ nhanh chóng đi nơi rất xa, mà ông trả lời vấn đề này của Phó Tu Vân tâm tình lại là vô cùng tốt: "Ha ha ha! Việc này ngươi tự hỏi lửa của mình đi! Tiểu tử không hổ là giống ta, quả nhiên là có tiền đồ! Ha ha ha ha!"

Phó Tu Vân nghe tiếng cười ma tính này, thoáng nghĩ cả người có chút không tốt lắm, chẳng qua rất nhanh tâm tính y đã cân đối bắt đầu kiểm tra thân thể của chính mình, y hiện giờ mới hơn năm tuổi, cũng không có học tập công pháp gì, tối đa cũng chỉ là sẽ coi bên trong một chút mà thôi, vậy nhìn không sao cả, y đột nhiên phát hiện bên trong đan điền mình sinh ra một quả cầu lửa nhỏ màu đỏ tím, đang vui sướng bay tới bay lui.

"… Ơ, ngươi là Thiên hoả?"

Cầu lửa kia sẽ không nói, nhưng một ý thức vui mừng đứt quảng truyền đến.

Phó Tu Vân có chút đau đầu, đây có vẻ như không thể câu thông á, y lại ôm tâm tình thử một lần: "Có người nói lấy được ngươi phải trải qua một loại thử luyện, ngươi có thể nói cho ta biết nội dung thử luyện là cái gì không?"

Ngọn lửa thoáng cái lại chạy tới chạy lui, lúc này hình như đặc biệt vui mừng. Nhưng hoàn toàn không trả lời.

Đợi hơn nửa ngày cũng không đợi được câu trả lời Phó Tu Vân chỉ có thể im lặng tiếp thu kết quả này, quên đi, dù sao thử luyện đã qua, một ngày nào đó y sẽ biết câu trả lời, giờ chính là chuyện quan trọng hơn trước nữa!

Vì vậy Phó Tu Vân lại dùng một canh giờ đại khái nhìn một chút "Ngũ hành tạo hoá thuật" và "Trân bảo đại cương Ba nghìn thế giới", cuối cùng là biết tên thật của đoàn thiên hỏa trong bụng của mình —— Thiên hỏa Cửu U phệ. Thiên hỏa xếp hàng thứ nhất của Thiên hỏa bảng, quả nhiên là lớn cmnr.

Mà đồng thời y cũng biết nếu như mình muốn tu hành Ngũ hành tạo hóa thuật, nhất định phải dùng Thiên hỏa Cửu U Phệ rèn luyện Ngũ linh căn của mình trước, như vậy sau mười năm, phẩm chất linh căn mới thành lập, mới có thể tu tập tạo hóa thuật. Việc này còn chưa hết, bởi vì là ngũ linh kiêm tu, người khác chỉ cần tìm được một bảo bối thích hợp thuộc tính linh căn của bản thân tới luyện hóa pháp bảo bổn mạng của mình mà y lại cần tìm năm thiên tài địa bảo tới tu luyện, nếu không thiếu khuyết bất kỳ một cái nào trong Ngũ linh tạo hóa thuật của y cũng gặp phải gián đoạn, do đó hoàn toàn không thể tương sinh tuần hoàn, không cách nào đạt được "Tạo hóa" công, cũng sẽ biến thành phế sài kê lặc*. [gân gà; việc làm vô bổ (ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì)]

Cho nên, Phó Tu Vân ngoại trừ trước phải rèn luyện mười năm linh căn ra, còn phải bắt đầu tu luyện sau đó phải đi trời nam đất bắc tìm bảo bối tới tu luyện pháp bảo bổn mạng kích phát ngũ linh tương sinh, mà bảo bối đẳng cấp thì…

Y muốn tìm Ngũ hành trân bảo nhất định phải cùng một cấp bậc với "Thiên hỏa Cửu U Phệ", chắc là không thể ngu quá nhiều. Nói cách khác, kế tiếp y phải tìm bốn bảo bối thuộc tính "Kim, Mộc, Thủy, Thổ", đều phải là bảo bối ở trên Thiên bảng.

Phó Tu Vân mặt đen lại bỉu môi, nghĩ thầm nếu như bên trong y hiện giờ không phải là một người lớn, khẳng định lo lắng mà khóc rồi. Thiên bảng tổng cộng có tám, trong đó có Thiên hỏa bảng, Địa thạch bảng,

Thiên thủy bảng, Linh mộc bảng, Địa kim bảng đã trực tiếp chiếm năm, trên bảng nổi danh tính đâu ra đấy chỉ có năm trăm bảo bối, y thì phải cướp bốn cái, ngẫm lại trong Ba nghìn thế giới tính sơ có một trăm triệu người tu tiên, Phó Tu Vân nghĩ tim gan mà đau.

"… Ta hiện giờ không muốn trên đỉnh nhân sinh, bình an hỉ nhạc được không?" Phó Tu Vân tự lẩm bẩm.

Chẳng qua rất nhanh y không có thời gian tính toán việc này, từ lúc y nhận được Thiên hỏa cho tới bây giờ đã qua gần hai canh giờ, y phải nhanh đi về đối đáp với phụ thân của mình, với tính cách đa nghi của phụ thân, thời gian mất tích quá lâu, bản thân nhất định là cũng bị hung hăng giày vò.

Nhưng mà trước khi đi y đụng vào khó khăn, chẳng lẽ phải giấu một đoàn thiên hoả trở về sao? Y không có một chút tu vi, như vậy chẳng phải là rất dễ bị phát hiện? Ngay lúc y nghĩ như vậy, đoàn Thiên hỏa trong đan điền của y thoáng cái hiểu ý của y, lúc Phó Tu Vân còn không có phản ứng kịp thoáng cái đã từ trong đan điền của y bay ra, tốc độ nhanh thật giống như nó cho tới giờ chưa đi vào.

"…" Phó Tu Vân nhìn Thiên hỏa Cửu U Phệ đang vui vẻ mà đánh Tuyền nhi* [tuyền chỉ ngọc đẹp, có thể hiểu nôm na là đứa trẻ đẹp chăng], không khỏi có chút cảm giác cầu lửa này tính tình có đúng hay không có chút, ngu?

Y dọc theo đường đi lảo đảo mà đi, mỗi bước đi đều đau vô cùng, nhưng mà vừa nghĩ tới phải mỗi ngày đều đau như thế, thoáng cái đau mười năm, Phó Tu Vân đã cảm thấy, y ngay cả bình an hỉ nhạc cũng không cần, chỉ cầu sau mười năm mình không phải là một tên bệnh thần kinh u ám, tên gọi tắt là bệnh kiều là được.

Vừa vào cửa, y đã nghe được phụ thân rống giận: "Tên phế vật kia đâu?! Nó chạy đi nơi nào?!"

Phó Tu Vân khóe miệng giật một cái, không nói hai lời tương đối dứt khoát ngã nhào xuống đất, lúc này mạnh mẽ chống đỡ chính là muốn chết, tất cả chờ y tỉnh ngủ sau đó hãy nói đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Nhiều năm sau này biết được chân tướng thử luyện.

Phó Tu Vân: Rốt cuộc thử luyện là cái gì?

Tiểu Sỏa Đản: Chính là để ta đồng ý ngươi á ~ ta liếc mắt đã chọn trúng ngươi nha ~~ moah moah [2]

~Phó Tu Vân: Nói trọng điểm.

Tiểu Sỏa Đản: Chính là muốn ngươi cmn á!

Phó Tu Vân:…?!

Tiểu Sỏa Đản: Hay ngươi muốn có tự tin quyết chí tiến lên "Ông đây nhất định tạc nổ cmn trời" nha! Chủ nhân qua nhiều thế hệ của ta đều là trâu bò đó! Đương nhiên rồi, vẫn không thể là tự tin mù quáng, phải có thể chịu được cực khổ, có tự giác ~~ ta cảm giác được ngươi chính là người như thế!

Phó Tu Vân:… Ồ.

Thì ra Thiên hoả tìm chủ nhân đều phải tìm thần kinh không bình thường. Thắp một nến cho bản thân.

- Chú thích từ:

Ngũ hành gồm kim, mộc thuỷ, hoả, thổ.

Tạo hoá: tự nhiên.

Túm lại những điều bạn Vân nói ở trên nếu ai ko hiểu, ý ẻm là ẻm sẽ tìm thêm 4 bảo bối là kim, mộc, thủy, thổ. Mà 4 bảo bối này đều phải nằm trên Thiên bảng giống như Đản Đản.

,".7MB$

5. Chương 5

Vì đúng lúc mà chính xác lẩn tránh khả năng xuất hiện tình huống phụ thân đánh người, Phó Tu Vân quyết định sau khi vào cửa trực tiếp giả bộ thê thảm ngã nhào trên đường, chẳng qua thực tế thì vài giây ban đầu y có thể đúng là giả bộ, nhưng lúc y ngã nhào ra đường thì thật sự chịu không nổi đủ loại giày vò suốt một đêm đó, ngủ như chết.

Phó Thiên Hải vốn đang tức giận la hét khóc lóc om sòm, thấy được hình ảnh con trai của mình lúc vừa nghe giọng của hắn gục xuống đất không dậy nổi, cũng không nhịn được hơi kinh ngạc, tuy nói hắn luôn luôn ghét bỏ đứa con trai này là một phế vật, nhưng hiện giờ hắn còn chưa hỏi được chỗ của nửa phần sau rèn phổ Phá Vân Thương, phế vật này tuyệt đối không thể chết vào lúc này.

Cho nên, thành tựu lẩn tránh của Phó Tu Vân vào cửa sẽ bị đánh này là thật.

Chờ lúc Phó Tu Vân tỉnh lại lần hai, đã là năm ngày sau đó. Dù sao thân thể y còn quá nhỏ, lo lắng hãi hùng còn dầm mưa ngấm lửa gì gì đó, Phó Tu Vân không có bệnh nặng không dậy nổi tuyệt đối là phận cực nhọc giá trị rất cao. Vừa tỉnh lại Phó Tu Vân còn chưa làm gì đã bị cảm giác nóng bỏng trong cơ thể giày vò lăn lộn đầy giường, nghiến răng nghiến lợi hận không thể lại tiếp tục ngủ mất, nếu như có thể ngủ một thoáng mười năm, vậy thì rất tốt.

Chẳng qua rất hiển nhiên, việc này là tuyệt đối không thể nào.

Hơn nửa ngày Phó Tu Vân ngẩng đầu lên mới thích ứng đau đớn đan điền của linh căn trong cơ thể, ngồi ở trên giường phát hiện đây không phải là gian phòng trước đây của y.

Gian phòng lúc ban đầu của y nói như thế nào bên trong cũng có hai gian phòng, các vật trang trí bên trong tất cả đều là tiểu linh bảo linh vật của mẫu thân y tự mình chọn lựa có thể tẩm bổ linh căn, chăn trên giường và trải giường cũng là băng tàm ti Nhị phẩm làm thành. Mà bây giờ trong phòng chỗ ở của y cũng không có gì cả, từ hai gian biến thành một gian không nói, bên trong vật trang trí gì đó toàn bộ đều biến mất chỉ có một cái giường bị hư, một cái bàn. Mà trên người y đắp chăn… Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng mùi vị mốc meo gay mũi này, y cũng thực sự là bội phục phụ thân y có thể tìm ra thứ giày xéo y mà loại gia đình nhà giàu không có.

Tuy rằng Phó Tu Vân từ trước lúc té xỉu cũng đã nghĩ đến tình huống y trở lại Phó trạch có thể đối mặt, nhưng hiệu quả nhanh chóng không hề cố kỵ như thế cũng ngoài dự đoán của Phó Tu Vân. Dù gì trên người y còn có huyết mạch của phụ thân đây, đãi ngộ của con trai duy nhất này đây sao?

Chẳng qua rất nhanh, Phó Tu Vân đã hiểu nguyên nhân.

Vẫn từ sáng sớm tỉnh dậy đợi được gần tối, Phó Tu Vân mới chờ được một lão bộc của Phó gia, lão bộc này thấy Phó Tu Vân sau khi tỉnh lại một chút kích động và hưng phấn cũng không có, trái lại âm trầm nhìn y một hồi mới lắc đầu đi ra.

Chờ lão bộc này lúc trở lại lần nữa bưng một chén cơm bỏ vào trước mặt của Phó Tu Vân: "Ăn đi! Sau khi ăn xong trả lời thật tốt vấn đề của lão gia và tân phu nhân, có lẽ ngươi vẫn có thể ở lại trong nhà này."

Phó Tu Vân im lặng, à, thì ra là thế. Y đã nói không có khả năng không có nguyên nhân, hiện giờ y đã biết, thì ra là phụ thân muốn kết hôn với nhân tình của hắn. Mà nhân tình này tám chín phần mười đã có mang giống loài của phụ thân, cho nên phụ thân y mới có thể không hề cố kỵ như vậy, mặc kệ sống chết của y.

Con trai ư, dù sao còn có thể sinh lại, người thứ nhất đã chết, còn có người thứ hai có gì đâu chứ?

Phó Tu Vân lặng lẽ đem canh thừa cơm lạnh lùa xong, trong lòng nhanh chóng nghĩ phải đối phó phụ thân và kế mẫu thế nào, toàn bộ họ hàng mẫu thân của y đã treo rồi, nếu như không có lợi thế gì để nói, y không chút nghi ngờ hai người gian phu sẽ đem y giết chết. Nhưng rốt cuộc phải kéo dài thời gian thế nào đây? Y cũng muốn rời đi, nhưng y thật sự là quá nhỏ, hơn nữa trước khi chưa hoàn thành mười năm rèn luyện linh căn, y thật là không có cách làm nào.

Chết cũng phải kéo trên mười năm.

Ngay lúc Phó Tu Vân trầm mặt trầm tư suy nghĩ, cửa chính đã bị người một cước đạp ra: "Nghiệp chướng, ngươi còn biết tỉnh lại? Sao ngươi không dứt khoát ngủ chết cho rồi?! Thể chất của ngươi lại còn không bằng người bình thường, ta Phó Thiên Hải không có nhi tử loại phế vật ngươi đây, mau nói cho ta biết mẫu thân ngươi để rèn phổ Phá Vân Thương còn lại giấu đi nơi nào? Sau khi nói xong thì cút ra Phó gia cho ta!"

Phó Tu Vân nghe nói như thế được gọi là không nói gì, một bên uy hiếp y cút ra khỏi Phó gia, còn vừa để y đem bảo bối của Nguyên gia giao ra đây, chỉ số thông minh đương nhiên như thế cũng là cảm thiên động địa rồi. Chẳng qua Phó Thiên Hải rống to một trận như thế, ngược lại khiến Phó Tu Vân nghĩ ra cách kéo dài thời gian như thế nào rồi. Y nhất thời trên mặt lộ ra biểu tình thảm hề hề, muốn khóc không khóc nhỏ giọng nói:

"Phụ, phụ thân… Vân nhi cũng không biết Phá Vân Thương phổ gì đó ở đâu,"

Chát!

Phó Tu Vân vừa nói hết lời, đã bị Phó Thiên Hải tức giận cho một bạt tai, trực tiếp ở trên giường lăn một vòng, Phó Tu Vân cúi đầu, trong đôi mắt dài nhỏ loé lên sát ý bén nhọn không gì sánh được. Chẳng qua mới ngẩng đầu, chỉ là gương mặt sợ hãi.

"Phụ, phụ thân!"

"Hừ, đừng gọi ta là phụ thân, ngươi nếu như không biết thứ này ta đây muốn ngươi có ích lợi gì?! Ngươi quả thực chính là cùng tiện nữ kia."

"Thiên Hải ~"

Ngay lúc Phó Thiên Hải nhịn không được muốn tiến hành ngôn ngữ vũ nhục với vợ trước của mình, vừa vặn Triệu Hoa Dung đi theo dứt khoát không lên tiếng cuối cùng mở miệng.

"Thiên Hải, chàng không nên kích động như vậy, chàng xem, chàng đem con hù sợ." Triệu Hoa Dung sau khi nói xong cười híp mắt nhìn về phía Phó Tu Vân nói: "Vân nhi à, con cũng đừng khổ sở, phụ thân con là bởi vì bọn mẫu thân con tư tàng bảo bối mà đã đánh mất tính mạng mới quá mức bi thương, mẫu thân con và tổ phụ bọn họ một mình giấu kín bảo bối của Nhiên Nguyên giới chúng ta, mấy người kia phát hiện bảo bối không thấy mới có thể tức giận diệt một tộc của mẫu thân các con. Con nhìn lại đi, đây là nguy hiểm của len lén giấu kín bảo bối, con không muốn bị người giết chứ? Con càng không muốn để phụ thân con bởi vì các con mà bị người ghi hận đi? Cho nên á Vân nhi, con nếu như biết chút gì đó, thế nhưng nhất định phải nói ra."

Phó Tu Vân lửa giận trong lòng ngập trời, tức giận cả người đều phát run lên, thứ của bản thân Nguyên gia bọn họ, tới trong miệng của người đàn bà này đã biến thành trộm của người khác?! Chẳng qua lúc y mở miệng cũng kinh nghi: "Người, người nói cái gì? Mẫu thân đã chết? Ngoại tổ, ngoại tổ cũng đã chết?!"

Triệu Hoa Dung nhìn đứa trẻ này sợ mà phát run nhịn không được bật cười, đứa con của Nguyên Tuệ Linh càng thống khổ, bà càng vui mừng! "Đúng vậy Vân nhi, mẫu thân con và tổ phụ đã phạm vào sai lầm lớn rồi, con cũng không thể lần thứ hai phạm sai lầm!"

Phó Tu Vân cố nén không nhìn tới hai người đối diện kia, đem trong lòng muốn nói mượn cớ nói ra.

"Con, con thật không biết mẫu thân ẩn dấu thứ gì… Chẳng, chẳng qua…"

"Chẳng qua cái gì? Ngươi nói nhanh một chút á!" Phó Thiên Hải trong lòng khẽ động nhịn không được mở miệng.

"Chẳng, chẳng qua mẫu thân nói, chờ, chờ con mười tám tuổi thành niên là lúc phải đi mật thất ngoại tổ gia nhìn một cái, đến lúc đó sẽ có gì đó cho con…"

Phó Tu Vân nói hàm hồ xong, Phó Thiên Hải đã trực tiếp tiếp nhận lời của y, "Ta biết mà, nhất định là ở trong mật thất của Nguyên gia còn có thứ gì đó! Bảo bối kia nhất định là có chút cấm chế kích phát lúc đó mới có thể khởi động!"

"Đi, giờ ngươi theo ta đi!!"

Phó Thiên Hải nói muốn kéo Phó Tu Vân cùng đi, lại bị Triệu Hoa Dung cản lại.

Không biết Triệu Hoa Dung nói gì đó với Phó Thiên Hải, người này ngược lại không muốn lôi kéo Phó Tu Vân cùng đi, ngược lại là đem y để lại ở trong phòng.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Tu Vân lạnh lùng không chút biểu tình.

Sau một tháng, Phó Thiên Hải và Triệu Hoa Dung thành thân, cử hành đại điển [lễ] kết bạn đạo lữ long trọng, náo nhiệt cực kỳ.

Sau hai tháng, có bốn người đột nhiên xuất hiện, đem Phó Tu Vân ép buộc đi vào mật thất cũ nát của Nguyên gia, đủ loại phương pháp đều dùng nhưng không có phát hiện một chút vấn đề, thậm chí bọn họ để Phó Tu Vân đâm rách ngón trỏ lấy máu đến từng nơi, nhưng đều không có tác dụng. Chẳng qua, các Kim Đan của Tứ đại gia tộc ngược lại tin lời nói dối mười tám tuổi kia của Phó Tu Vân.

Bởi vì bọn họ ngược lại thật sự phát hiện bên trong mật thất này còn có một pháp trận, nhưng cần phương pháp đặc thù kích hoạt. Có thể chính là thời gian và huyết mạch thiếu một thứ cũng không được.

Sau ba tháng, Triệu Hoa Dung phơi ra mang thai, lại bốn tháng sau đó sinh ra con gái lớn Phó Điềm Điềm. Lúc này Phó Tu Vân đã bị giám thị nghiêm mật một năm rồi, nhưng y trừ ăn cơm ngay cả khi ngủ, đồng thời biểu hiện càng ngày càng nhát gan ngược lại khiến người ta nhịn không được thả lỏng cảnh giác. Bọn họ cũng không biết, Phó Tu Vân từ ngày Phó Thiên Hải tới kia mà bắt đầu chuẩn bị, máu trong cơ thể y đã bị lửa nhỏ phá hỏng qua một lần, thế cho nên lúc ở mật thất đã không có tác dụng.

Thẳng đến ba năm sau này, Phó Cẩm Long Nhị thiếu gia sinh ra, giám thị nghiêm mật đối với Phó Tu Vân mới rốt cuộc thoáng cái hòa hoãn tiếp. Từ ban đầu là năm người, giảm xuống thành hai người, đến mười năm sau ngày hôm nay, cũng chỉ còn lại có một người cai quản lơ là.

Phó Tu Vân đã sắp mười sáu tuổi một bên tinh luyện nhặt linh khí bị vứt đi, một bên cười nhạt, mười năm này y không biết bị bao nhiêu nhục mạ và ám toán, kỳ thực thứ này không coi vào đâu, nhưng y nghĩ không thể chịu đựng được nhất, mai sau nhất định phải hung hăng trả thù lại, chính là kế mẫu của y tâm như rắn rết kia.

Y mỗi ngày đều phải uống một chén thuốc bổ thân thể của kế mẫu tự mình nấu tốt, nhưng ai có thể biết, thuốc bổ lại là có thể ăn mòn linh căn, thuốc chí độc khiến cho biến thành phế vật hoàn toàn? Nếu trong cơ thể y không có lửa nhỏ Thiên hoả đây có thể đốt sạch tất cả đồ của thiên hạ, chỉ sợ chờ hai năm sau khi y vừa qua mười tám tuổi, cũng sẽ bị trực tiếp độc chết, chết tương đối đặc biệt nhục nhã.

Phó Tu Vân thu hồi năm khối linh thiết tu luyện xong, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, sau cùng biến thành vô cùng đau thương dữ tợn. Qua ngày hôm nay, nợ cũ trước đây, chúng ta đến tính từng khoản từng khoản!

"Tiểu Sỏa Đản, hôm nay lại là rèn luyện sau cùng, qua hôm nay ta sẽ mang ngươi rời đi nơi này, đi làm bất kỳ cái gì chúng ta muốn làm!"

Tiểu Soả Đản vui mừng, hỏa hoạn đã trong phút chốc mãnh liệt lên, lửa cực nóng bao vây toàn thân Phó Tu Vân, nhiệt độ càng ngày càng cao khiến cho cả ngọn núi cao nhất Tuyệt Linh Sơn đều mơ hồ rung động.

Phó Tu Vân rất rõ ràng, hành động của y lần này rất khó không bị người phát hiện, chẳng qua thân phận của y chính là che giấu tốt nhất, cho dù người khác hoài nghi Tuyệt Linh Sơn xuất hiện thứ gì, cũng tuyệt đối sẽ không đem bảo vật hoặc hiện tượng thiên văn mốc nối với Ngũ linh căn phế vật y đây, cho nên, chỉ phải xử lý tốt thời gian chênh lệch, là y có thể qua cửa ải này!

Mà Phó Tu Vân bị ngọn lửa bao quanh xung quanh cũng không biết, thời điểm khi y mang theo Tiểu Hỏa trùng kích cửa ải cuối cùng, toàn bộ bầu trời Nhiên Nguyên giới lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thay đổi mây đen rậm rạp, sau đó mây đen giống như bị đốt bắt đầu đỏ bừng. Như thế từ màu đỏ lan tràn thành màu đỏ đậm, giống như là toàn bộ bầu trời đều bị đốt!

"Đó là cái gì?!"

“Điều đó không có khả năng! Có thứ gì đó muốn đánh phá giới luỹ vào tới!!”

“Bảo vật lại giáng thế!!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu như mộc hữu ngoài ý muốn, chương sau tiểu công sẽ lóe sáng đăng trận. [mặt tó]

Thổ tào tiểu kịch trường.

Phó Tu Vân: Chỉ số thông minh của cha ruột ta cũng thực sự là cảm động lòng người, may là ta không có kế thừa hắn.

Phó Thiên Hải: Ngươi nói cái gì đó? Sang đây để ta đánh ngươi!

Phó Tu Vân:… Đã nói chỉ số thông minh của ngươi cảm động lòng ngươi, ta biết ngươi muốn đánh ta ta còn sang? Ngươi ngu đúng hay không?

Phó Thiên Hải: Ngươi muốn chết! Ngươi chờ ta sẽ đánh ngươi! Mẹ kiếp ngươi dám đánh trả?!

Phó Tu Vân: Không muốn nói gì, sớm chết sớm siêu sinh.

---

6. Chương 6

Trên bầu trời Nhiên Nguyên giới trong thời gian ngắn không đến một nén nhang, đã hiện đầy mây đen. Đó cũng không phải một vùng mây đen mà thôi, mà là mắt thường có thể thấy được gần như hết thảy, đều hiện đầy mây đen. Rất nhanh, mây đen này đã bị dính vào màu lửa, từ nhạt đến đậm, thoáng như đốt khắp toàn bộ bầu trời.

Hiện tượng thiên văn biến hóa như vậy khiến mọi người và vật còn sống của Nhiên Nguyên giới cũng nổi dậy lo lắng và e sợ từ đáy lòng, chẳng qua cũng có một bộ phận người cực nhỏ cũng cho rằng đây là trời giáng trọng bảo, là thuộc về kỳ ngộ của bọn họ.

Mà lúc này, ở trong Tuyệt Linh Sơn, cơ thể tôi rèn của Phó Tu Vân cũng từ từ tiến hành đến thời khắc quan trọng nhất —— lúc này nếu như cẩn thận quan sát Phó Tu Vân mà nói, thì sẽ phát hiện y gần như trở thành một người lửa! Từng bộ phận cơ thể của y giống như đang phát cháy, mơ hồ phát ra ánh sáng đỏ, mà mi tâm và vùng đan điền càng trực tiếp hiển hiện ra hai luồng ngọn lửa, nhiệt độ cực nóng phảng phất có thể thiêu hủy tất cả!

Trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Bởi vì uy lực của Thiên hỏa Cửu U Phệ thật sự là quá mức to lớn, tuy rằng bản thân Thiên hỏa đối với Phó Tu Vân chắc là sẽ không có bất kỳ thương tổn gì, nhưng đối với những ngoại vật khác đó chính là huỷ diệt hoàn toàn chẳng phân biệt được địch ta. Cho nên sơn thể của Tuyệt Linh Sơn bắt đầu từ trong ra ngoài biến đỏ, nham thạch vốn cứng rắn cũng bắt đầu hòa tan, biến thành màu đỏ, dung nham sềnh sệch.

Biến hóa như vậy chỉ kém một chút tới giới hạn cuối cùng, là có thể dẫn phát toàn bộ Tuyệt Linh Sơn rung động thật lớn, do đó khiến người chú ý khắp nơi. Nhưng mà, hiện giờ Phó Tu Vân lại là hoàn toàn không có thời gian lo lắng điểm này.

“Triệu gia chủ, ngài nghĩ kịch biến giống hôm nay biểu thị cái gì đây?”

Ở cách Tuyệt Linh Sơn không xa, tu sĩ Kim Đan chỉ cần mấy phút là có thể bằng pháp thuật phi hành đến đỉnh núi Nguyên Hoả Sơn, chín vị Kim Đan cao nhân đứng ở Nhiên Nguyên giới có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ở trong Nhiên Nguyên giới, có chín người lớn lên là người thường không có linh căn, mà còn lại một người trong đó lớn lên có thể thuận lợi từ Luyện Khí đến Trúc Cơ không quá vạn* [mười nghìn] người,

mà từ Trúc Cơ đến Ngưng Mạch chỉ có trăm người, ở trong trăm người sau cùng có thể đột phá Ngưng Mạch đạt tới Kim Đan, cũng chỉ có chín người đứng ở đỉnh núi này.

Có thể nói, chín người này là toàn bộ bầu trời của Nhiên Nguyên giới. Bọn họ phân biệt đại biểu cho Tứ đại gia tộc và Ngũ đại môn phái lớn nhất của Nhiên Nguyên giới, sự tồn tại của bọn họ chính là quyền uy trong lòng của mọi ngươi Nhiên Nguyên giới không thể nghịch.

Nghe được câu hỏi của gia chủ Chu gia bên cạnh, Triệu Trung Thiên vuốt ve sờ một cái râu quai nón đẹp đẽ của mình, trên mặt lộ ra nụ cười nhất định: "A, thiên tương dữ chi*, không nhận, chẳng phải là bất kính với trời?" [trời mang giúp đỡ tới]

Gia chủ Chu gia nhất thời cũng nở nụ cười: "Lời nói này của Triệu huynh thật quá tốt, nếu ông trời muốn cho chúng ta kỳ ngộ và trọng bảo, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải lấy được!"

Bảy người còn lại hoặc là mặt mỉm cười, hoặc là suy nghĩ viễn vong nói chung cũng không nói gì, chẳng qua khi trên bầu trời vùng ráng đỏ kia bắt đầu cuồn cuộn đã phát ra chấn động, tất cả mọi người mắt không chớp nhìn chằm chằm vùng mây kia, sợ mắt mình nhìn sai, sẽ bỏ lỡ thời cơ dị bảo kia xuất thế.

Bởi vậy, so với bầu trời động tĩnh lớn như vậy, động tĩnh của Tuyệt Linh Sơn, quả thực không đáng bọn họ đi suy nghĩ nhiều một giây.

Lúc này ở giới lũy của bầu trời Nhiên Nguyên giới, một thanh niên hỏa quang màu đỏ quấn vòng quanh với lôi quang màu tím đậm, hai mắt nộ tranh, hỏa viêm và lôi nhận đem khuôn mặt anh tuấn của hắn vây quanh, mang theo như thế cũng không cách nào ngừng tức giận, khiến hắn lúc này nhìn như một Ma thần từ địa ngục mà đến.

Hắn chẳng thể nghĩ tới sẽ phát triển đến loại tình trạng hiện giờ!

Hôm nay kiếm thế đại thành vốn phải là ngày vui của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không rõ, vì sao chỉ chớp mắt, đã biến thành kết quả thân nhân phản bội, phụ mẫu trọng thương, hắn cơ hồ bị độc chết!!

Mặc dù lúc này bị cương phong giới lũy công kích, bị Thiên hỏa Thiên lôi đánh thống khổ, cũng không thể nào đỡ được lửa giận ngập trời trong lòng hắn, hắn nghĩ đến người phía sau hạ độc mình, theo như lời nói của nữ nhân thường ngày cười yểu điệu với hắn và thiếu niên hắn coi là thân huynh đệ.

"Dịch Nhiên!! Ngươi chớ có trách ta! Không nên nhìn ta như vậy! Ta đây cũng là bị ngươi ép! Ngươi biết ta thích ngươi bao nhiêu năm chứ?! Ta thích ngươi như vậy, ngươi làm sao có thể không thích ta chứ?! Lẽ nào ngươi không thích nữ nhân ư?! Việc này là không đúng á, ngươi đổi lại đi! Ngươi đổi lại, ta sẽ giúp ngươi giải độc!" Thiếu nữ kia khóc rất thê thảm, Dịch Nhiên lại cảm thấy mình nhìn buồn nôn. Mặc kệ ta có phải là thích nữ nhân hay không, nói chung là vĩnh viễn sẽ không thích ngươi. Dù cho để ta đi thích một nam nhân.

Mà một thiếu niên khác lại là cười lạnh: "Dịch Nhiên, ngươi không nghĩ tới ngươi sẽ có ngày hôm nay đi! Hừ, trời sinh kiếm thể thì thế nào?! Ta làm theo có thể để cho ngươi biến thành trời sinh phế thể!! Cho ngươi sống không bằng chết!! Ngươi biết không, hết thảy tất cả của ngươi đều phải là của ta!! Phụ thân ngươi phá hư hôn lễ đính hôn của phụ thân ta và mẫu thân ngươi, thế cho nên phụ thân ta lửa giận công tâm tu vi cũng không thể tiến thêm! Mẫu thân ta bởi vì mẫu thân ngươi mà hằng đêm không thể ngủ yên, ta từ vừa sinh ra đã bị bọn họ không thích! Đều là ngươi! Nếu như không có ngươi! Ta mới chắc là người kế thừa trời sinh kiếm thể!! Ngươi đoạt tất cả của ta, cho nên, giờ ngươi đi chết đi!!"

Dịch Nhiên nghe xong lời này trong lòng cảm thấy hoang đường đến cực điểm, trên mặt lại không có biểu tình gì. Phụ thân ta đoạt vị hôn thê của phụ thân ngươi? Không phải còn chưa kết hôn sao, hôn lễ đính hôn cũng chưa đính thành, nhiều lắm là đáng hận chút thôi, nhưng có thể để cho người khác đoạt vợ tương lai của mình, phụ thân ngươi cũng đủ ngu xuẩn.

Nói cho cùng người huynh đệ của hắn cũng chỉ muốn thể chất "Trời sinh kiếm thể", tu tiên tuyệt hảo trong huyết mạch của mẫu thân hắn mà thôi. Nói nhiều lời như vậy, cần gì chứ?

Ở trong một ngày này, Dịch Nhiên đã trải qua từ đại hỉ đến đại bi giống như lịch trình xe leo núi vậy, sau đó hắn đã từ một thanh niên vốn tuy rằng nói ít mặt hơi liệt nhưng tam quan đang rất tốt, trực tiếp biến thành vạn năm băng sơn lại không tin tưởng người khác, chỉ tin tưởng vững chắc thực lực.

Ngay cả bằng hữu hơn mười hai năm cũng muốn hại chết hắn, ngay cả nữ nhân vẫn nói yêu mến hắn cũng có thể hạ độc cho hắn, trên đời này, ngoại trừ phụ mẫu, thì không có người có thể tin. Về phần những thân nhân khác?

Chính là cữu cữu* [cậu] của hắn mang theo một đám người của những gia tộc khác, đem phụ mẫu hắn đánh trọng thương.

Thiên hỏa rất lớn đem cả người Dịch Nhiên đều thiêu cháy, theo lý nếu như có người muốn cưỡng ép đột phá giới lũy, người tu tiên phải là tu vi đến kỳ Đại Thừa, mà lúc này tu vi của Dịch Nhiên cũng mới Nguyên Anh mà thôi, thậm chí sau khi trúng độc tu vi của hắn nhanh chóng rơi xuống, trực tiếp từ Nguyên Anh rớt xuống Kim Đan, mà hiện giờ, Kim Đan càng mơ hồ có dấu hiệu vỡ vụn.

Với thực lực của hắn hiện giờ, là bất kể như thế nào cũng không thể an toàn vượt qua giới luỹ, mạnh mẽ tiến nhập thế giới kia. Chẳng qua trên người hắn ngoại trừ huyết mạch của mẫu thân, còn có phụ thân.

Dịch Nhiên lại đột nhiên nhớ lại lời nói của mẫu thân lúc đem hắn một cước đạp xuống.

"Nhiên nhi à! Con phải tin tưởng mẫu thân! Kịch độc Thực Cốt Diệt Linh độc hiện giờ trong cơ thể của con tất nhiên xếp hàng thứ nhất trong bảng Bách độc, độc này khó giải đó! Mặc kệ là con theo chân chúng ta đi Yêu giới hay là Ma giới cũng không giải được độc, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bọn họ đây là ngoan tâm muốn giết chết con!! Người nọ lại còn là thân ca ca ta, ta thật hận không thể nuốt sống hắn! Chẳng qua Nhiên nhi con đừng sợ, mẫu thân đã tính cho con rồi. Một đường sinh cơ của con ở trong một Tiểu thế giới tên là Nhiên Nguyên, đi qua thành luỹ và luyện thể một lần nữa, có lẽ quá trính sẽ rất thống khổ, nhưng con nhất định phải sống nữa, phải kiên trì tiếp! Sau đó cầm kiếm của con, đem những người hại con, đâm chết từng người từng người!"

Sau đó, Dịch Nhiên đã bị thần côn mẫu thân đáp hắn xuống.

Từ một trong ba thế giới lớn nhất trong Ba nghìn thế giới, dẫm phải phía trên Tiểu thế giới này ngay cả tên hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

Mỗi khi nghĩ tới đây, Dịch Nhiên đã cảm thấy sát ý của mình ngừng cũng không ngừng được, nếu không đâm chết chút gì đó mới có thể bình tĩnh lại. Mà lúc này, giới lũy của Nhiên Nguyên giới rốt cuộc đối người phi pháp xâm lăng này không có cách nào, nó chém cũng chém đánh cũng đánh đốt cũng đốt, người kia tuy rằng thoạt nhìn thảm nhưng chỉ có không chết, cho nên, bỏ đi, để hắn vào đi thôi dù sao thứ này cũng sắp chết.

Lúc giới lũy phát sinh âm thanh giòn tan trong nháy mắt, viên Kim Đan trong đan điền của Dịch Nhiên cũng lại không thể thừa nhận áp bách này, theo giới lũy của Nhiên Nguyên giới, ầm ầm nghiêng sụp. Mà kiếm nhỏ màu đỏ tím phía dưới của Kim Đan kia, cũng từ chỗ đuôi kiếm, nứt ra một đường vân mảnh không thể chữa trị.

"... Phụt!" Dịch Nhiên chợt phun ra một ngụm máu tươi, sau một khắc hóa thân làm kiếm, thẳng vào trời cao!

"Trời giáng thần binh!"

"Lửa chúc kiếm tiên!!" [kiếm tiên thuộc về lửa]

Mà phía dưới trời cao chín người kia vẫn ngắm nhìn, đã ở trước khi bảo kiếm mang theo lôi quang và lửa viêm vội vả đi.

Cùng lúc đó, Phó Tu Vân trong Tuyệt Linh Sơn từ trong ra ngoài đã lần thứ hai bị Thiên hỏa rèn luyện qua chợt mở hai mắt ra, một cầu lửa màu tím đỏ xuất hiện ở mi tâm giữa trán của y. Lửa ở mi tâm xuất hiện trong nháy mắt, toàn bộ lửa viêm xung quanh Phó Tu Vân biến mất, thế nhưng núi đá từ lâu biến thành dung nham nóng bỏng, cũng vào thời khắc này lại cũng áp chế không trụ được, ầm ầm phun trào!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, râu quai nón xinh đẹp.

Phó Tu Vân: Nói thẳng râu mép là được, còn râu quai nón xinh đẹp, đừng buồn nôn nữa được không?

Triệu Trung Thiên: Xí, lão tử cam tâm tình nguyện!!

2, kiếm thể.

Phó Tu Vân:… Nếu nói như ngươi hoá thân làm kiếm, xin cho ta hỏi một câu, jj của ngươi ở đâu?

Dịch Nhiên:… Đâm chết ngươi tin không?!

Moah moah ~ cám ơn thân môn nhắn lại mạo phao ném lôi ủng hộ

~~——

Thổ tào( ): từ trong hành vi lời nói của người khác tìm ra điểm sơ hở, không phù hợp để chen lời thắc mắc hay than thở. Chủ yếu mang tính vui đùa. | đâm; chọc; nói móc

---

y đen -7r ”

7. Chương 7

Áp chế của nham thạch nóng chảy cực nóng đột phá đỉnh núi nham thạch, mảng lớn mảng to phun ra bên ngoài, đồng thời theo sơn thể lan tràn. Cũng may bản thân Tuyệt Linh Sơn chính là một nơi ngăn cách linh khí, cũng không có quá nhiều chim muông cá trùng ở chỗ này an cư, thậm chí ngay cả một số thực vật cũng thật là ít ỏi, cho nên, mặc dù nham thạch nóng chảy này phun trào thoạt nhìn kinh thiên động địa, lại cũng chỉ là cho linh khí khắp núi bỏ hoang tới một lần đại dung hợp mà thôi.

Theo lý thuyết, động tĩnh lớn như vậy thế nào cũng sẽ đưa tới đội ngũ khắp nơi tra xét đến tột cùng, cho nên ở một khắc cuối cùng sau khi Phó Tu Vân rèn luyện xong linh căn và thân thể của mình, đã lấy tốc độ nhanh nhất từ trong sơn thể nhanh chóng đi ra ngoài, y thuận tiện ở nơi tiến vào Tuyệt Linh Sơn tìm được một trường sam bản thân đã sớm chôn sẵn.

Nói như thế nào y cũng là người mười sáu tuổi rồi, chạy trần truồng gì đó tuyệt đối không thể.

Phó Tu Vân sau khi đi ra đã bắt đầu hết sức đề phòng nhìn bốn phía, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất trốn vào trong một bụi cây nhỏ, ở trong tưởng tượng của y, lúc này bên ngoài núi coi như là không có bốn năm người tu giả ở cấp bậc Kim Đan, khẳng định cũng có rất nhiều Ngưng Mạch, kỳ Trúc Cơ, dù sao y làm ra động tĩnh thật sự là quá lớn… Mẹ kiếp!

Bầu trời là cái quỷ gì?!

Phó Tu Vân còn chưa kịp cảm thán bản thân làm ra động tĩnh có bao cmn nhiêu, đã bị hình ảnh của bầu trời làm cho chấn động mịa rồi.

Y nhiều lắm là làm một ngọn núi lửa phun trào mà thôi, nhưng hiện giờ, toàn bộ bầu trời giống như bị cháy, hơn nữa có phải còn có mưa cầu lửa nện xuống tới hay không, nếu so với núi lửa phun trào của y, trời cháy gì đó, chính là tận thế đó!

“… Làm cái gì hả? Đây là ngày tận thế sao?” Phó Tu Vân nhìn một cầu lửa thẳng tắp hướng về phía mình rơi xuống, cũng không kịp tránh.

Chẳng qua lửa này tuy rằng khí thế náo nhiệt, nhưng lúc đập phải trên người Phó Tu Vân lại hoàn toàn không cháy tới y cái gì. Dường như coi Phó Tu Vân không tồn tại. Mà ở phía sau, Phó Tu Vân chợt nghe bên cạnh cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu lên không thể tin được.

Trong nháy mắt Phó Tu Vân quay đầu nhìn sang, đập vào mắt chính một người run rẩy nhu nhược, người này Phó Tu Vân không thể quen thuộc hơn nữa, chính là người giám thị vẫn giám thị y mười năm, người Triệu gia phái tới.

"Ngươi, ngươi! Làm sao có thể! Thiên hoả vừa nãy lại không có trực tiếp đốt chết ngươi?! Ngươi xảy ra chuyện gì? Vì sao ngươi lại đột nhiên biến thành như vậy? Ngươi có đúng hay không ăn trộm thiên tài địa bảo nào đó?! Mau đem bảo bối giao ra đây ta còn có thể tha cho ngươi khỏi chết, không thì ta nhất định sẽ đi chỗ gia chủ báo cáo tình trạng của ngươi, sau đó ngươi sẽ sống không bằng chết!!" Lý Đại thế nào cũng không nghĩ ra, gã mới rời khỏi không được một ngày, phế vật này trước còn lung lay sắp đổ, đi một cũng sẽ thở ba lại trở nên hoàn toàn khác biệt! Thiên hỏa trước khi rơi xuống gã còn không có đụng tới đã cảm nhận được uy lực cực kỳ đáng sợ, đừng nói giống như phế vật này đây vừa nãy bị đập trực tiếp như vậy, nếu như là lời của gã, chỉ sợ đập đến bên cạnh gã, gã cũng phải trọng thương!

Nhưng một tên phế vật vừa mới bị nện trực tiếp! Một tên Ngũ linh căn căn bản không thể tu luyện! Lại cũng không có chuyện gì!! Điều này làm cho Lý Đại đã phẫn nộ, lại nhịn không được lộ ra vẻ tham lam.

Một người là tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ có thay đổi lớn, mà ở trong thế giới tu tiên này, phần lớn nguyên do có thể đưa tới thay đổi như vậy đa số đều là khả năng "Trọng bảo".

Cho nên Lý Đại rất dễ sẽ suy đoán Phó Tu Vân tuyệt đối là sử dụng trọng bảo nào đó, sẽ làm y không sợ hãi lực lượng của Thiên hỏa. Sau đó Lý Đại nghĩ điều này thật sự là rất không công bằng cũng quá hoang đường.

"Mau đem bảo bối giao ra đây, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết đồng thời thả ngươi rời đi nơi này, chính ngươi cũng nên biết ngươi là loại phế vật gì chứ! Loại phế vật giống như ngươi đây, bất kể bảo bối gì cho ngươi đó cũng là lãng phí! Còn không bằng đem bảo bối giao cho ta, chờ ta sau này trở thành đại năng Kim Đan, nói không chừng còn có thể che chở ngươi!"

Lý Đại nói như vậy, trên mặt lộ ra biểu tình hưng phấn của nhất định phải được, ai có thể nghĩ đến, giám thị một phế vật còn để gã giám thị ra đến bảo bối đây?

Sau đó, Lý Đại thấy "Phế vật đại thiếu" này đây trong ngày thường ở trước mặt gã cho tới giờ cúi đầu không dám ngẩng đầu bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt kia nhìn gã giống như là đang nhìn vật gì đó ngu xuẩn, chỉ kém cười nhạo trắng trợn.

Biểu tình của Lý Đại trong nháy mắt đã dữ tợn lên: "Thế nào! Lẽ nào ngươi còn muốn phản kháng ta?! Ngươi cũng không tát nước tiểu soi nhìn lại mình một cái! Tu vi của ngươi mới bao nhiêu? Luyện Khí tầng hai chống đỡ tới chết sao? Ha ha, thế nhưng ta là người Luyện Khí tầng năm, mười người ngươi cũng đánh không lại một mình ta!"

Phó Tu Vân nghe nói như thế vẫn như cũ đang cười, y chậm rãi từ trong bụi cây rậm rạp đứng lên, một công tử đoan chính phong lưu như ngọc, chẳng qua rất nhanh, y đã ha ha phá lên cười: "Luyện Khí tầng hai? Đồ ngu, ngươi mở to hai mắt nhìn lại đi?"

Lý Đại hoàn toàn thật không ngờ Phó Tu Vân phế vật này lại cũng sẽ có một ngày khí phách lớn lối như vậy, cả người cũng bởi vì biểu hiện của y mà ngốc lăng vài giây, sau đó giận tím mặt: "Phế vật ngươi đây quả thực muốn chết! Lại dám nói ta là đồ ngu, ngươi, ngươi ngươi ngươi!! Điều này sao có thể! Ngươi vì sao biến thành Luyện Khí tầng năm?!"

Mà trả lời gã chỉ là một tiếng hừ lạnh của Phó Tu Vân: "Vấn đề này, sẽ chờ kiếp sau của ngươi suy nghĩ đi!"

Lý Đại trong nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, cho rằng Phó Tu Vân cần pháp thuật công kích gã liên tục không ngừng trong nháy mắt bày xong tư thế phòng ngự, đã bị bầu trời liên tiếp nện xuống ba cầu lửa lớn đốt xương cốt không còn. Cho đến chết, Lý Đại cũng không nghĩ thông suốt, phế vật này là thế nào thay đổi thành như vậy.

Chẳng qua, nếu như Lý Đại biết ba cầu lửa đốt chết gã cũng là Phó Tu Vân mang tới, gã phỏng chừng sẽ trực tiếp kinh ngạc rớt tròng mắt, cũng may gã đã chết.

Lý Đại đã chết, Phó Tu Vân cũng không có nỗi lo về sau gì rồi. Dù sao Lý Đại chết có thể quy kết là "Chút xui xẻo bị Thiên hỏa nện chết", cùng y có thể nói là một chút quan hệ cũng không có, về phần tu vi trên người y bởi vì rèn luyện mà đột nhiên bay lên đến Luyện Khí tầng năm, Phó Tu Vân tuyệt không cảm thấy ngạc nhiên.

Dựa theo theo như lời phía trên của "Ngũ linh tạo hóa thuật", lúc luyện thể mới thành lập, bởi vì linh căn trong cơ thể lại không trở ngại đồng thời được rèn luyện vô cùng mạnh mẽ, tốc độ tu luyện của y sẽ tương đối nhanh, có thể không được một năm, y là có thể thành công đi vào Trúc Cơ, sau đó đi qua dung hợp của Thiên hỏa Cửu U Phệ và Hỏa linh căn, tiến vào kỳ Ngưng Mạch. Về phần kỳ Kim Đan sau Ngưng Mạch, thì y cần tìm loại bảo vật bổn mạng tiếp theo.

Tìm không được, y đời này cũng không tiến vào được Kim Đan… Ngẫm lại cũng là rất khổ bức.

Chẳng qua đây còn tốt hơn mười năm trước đã nhiều lắm rồi không phải sao, chí ít y hiện tại có thể bảo chứng, dưới tình huống cấp bậc ngang cấp nhau, không có người so với y hơn cmnr! Ha ha.

Phó Tu Vân nghĩ tới đây đã hơi nở nụ cười, y quyết định từ hôm nay sau này cũng sẽ không mặc quần áo có miếng vá nữa, y sau này đều phải mặc đồ rất đắt tiền!! Ai cũng ngăn không được y!!

À, chẳng qua hiện giờ, thừa dịp tình trạng thiên hạ này đại loạn, y tìm nơi linh khí sung túc đi bế quan tu luyện đi, sau Trúc Cơ, là y có thể quay về cho phụ thân của y chút màu sắc nhìn một chút. Về phần Tứ đại gia tộc, không vội, y cách kỳ Ngưng Mạch cũng không xa.

Vì vậy Phó Tu Vân tâm tình rất tốt dự định xoay người rời khỏi, nhưng đi chưa được mấy bước đã cảm thấy không đúng lắm.

Y quay đầu hướng về phía sau vừa nhìn, khóe miệng cũng giật.

Một chuỗi cầu lửa liên tục kia là chuyện gì xảy ra?! Hoàn toàn là dọc theo quỹ tích đi lại của y nện xuống được không! Mới ngẩng đầu nhìn trời, Phó Tu Vân thiếu chút nữa không giật nữa, cầu lửa của bầu trời xếp thành hàng, dường như sẽ chờ y đi, sau đó giống như được nện xuống!!

Phó Tu Vân nhất thời có chút trầm mặc, cho dù là bản thân y có trí tuệ của hai đời cũng không biết đối mặt loại hình ảnh kỳ ba này như thế nào, khi y xoắn xuýt rốt cuộc muốn đi hay không, bỗng nhiên quyết định bên kia Tuyệt Linh Sơn phát ra một trận nổ kinh thiên, đồng thời có một đường ánh lửa điện loé sáng lên xông thẳng lên trời, vừa nhìn chính là bảo bối!

Nhưng cầu lửa xếp thành hàng này lúc ánh lửa điện loé sáng ở bên kia, đã đứng xếp hàng hướng bên kia vọt tới, khiến Phó Tu Vân cuối cùng là thở dài một hơi, sau đó, lúc chờ Phó Tu Vân xoay người an tâm đi trở về, y đã bị một lực lượng to lớn từ phía sau truyền tới làm cho trực tiếp áp nằm trên đất!

Quần áo mới lại, rách, rồi!! Y lại phải vá!! Y cũng vá mười năm trời rồi!! Đây là người nào nhất định phải đốt chết hắn!!

Đôi mắt phượng của Phó Tu Vân mang theo sắc bén có thể giết người vậy quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa mù rồi.

"… Chờ địu…" Vậy mà không chỉ một mình ta chạy trần truồng.

Phó Tu Vân bình tĩnh quay đầu, quyết định làm như không thấy.

Chẳng qua người đè y cũng không nghĩ như vậy, một cánh tay tràn đầy lực lượng và bắp thịt thoáng cái siết cổ của Phó Tu Vân, sau đó một âm thanh trầm thấp lại mang theo vài phần tức giận vang lên:

"Đem bảo bối của ngươi cho ta hết, mang ta đi phòng tu luyệt tốt nhất!"

Lúc Phó Tu Vân nghe nói như thế, vốn trên mặt không biểu tình gì chậm rãi lộ ra một nụ cười.

"Toàn thân ta một bộ y phục này đáng giá nhất, ngươi là dự định để ta cởi y phục cho ngươi, từ ngươi chạy trần truồng biến thành ta chạy trần truồng?"

Lúc Dịch Nhiên nghe nói như thế thiếu chút nữa lại phun ra một búng máu, "Hãy bớt sàm ngôn đi, không thì đốt chết ngươi!"

Sau đó, Dịch Nhiên đã bị Phó Tu Vân cho một cước đạp đi ra ngoài, còn bị cháy tóc.

"Ngươi hóa thành tro rồi ta cũng sẽ không bị chết cháy!"

Dịch Nhiên cảm nhận được mình bị cháy tóc, con ngươi chợt co rút, có chút khó có thể tin nhìn về phía Phó Tu Vân, nhất thời lại sửng sốt một chút.

Người này… Thoạt nhìn vừa gầy lại nhỏ lại yếu á.

"Ngươi tới nói một chút coi, rốt cuộc ai chết trước?!" Phó Tu Vân cười lạnh nhìn chằm chằm Dịch Nhiên tóc bị đốt trụi, chờ hắn bị chết cháy.

Sau một khắc, Phó Tu Vân trong lòng Sparta rồi. Y hỏi điên cuồng Tiểu Hỏa ở đan điền: Ngươi không phải là cái gì cũng có thể đốt sao? Người này vì sao chỉ đốt lông hắn?!

Tiểu Hỏa cũng có chút kỳ quái, ở trong đan điền của Phó Tu Vân xoay quanh.

Sau cùng, vẫn là Dịch Nhiên phá vỡ cục diện lúng túng này:

"Xin lỗi, người gian ám toán ta thân chịu trọng thương, nếu ngươi có thể cứu ta, nhất định sẽ hậu tạ."

Phó Tu Vân ngẩng đầu: "Cảm tạ cái gì?"

"Mười khối linh thạch thượng phẩm."

"Thành giao!"

Mặc kệ người này tốt hay xấu có phải quả thể hay không, mấu chốt là linh thạch! Linh thạch thượng phẩm! Hắn Phó Tu Vân lớn như vậy ngay cả một viên linh thạch trung phẩm cũng chưa thấy qua đâu!! Có thể mua bao nhiêu y phục tốt chứ!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường.

1, cấp ngang nhau lớn nhất.

Phó Tu Vân: Cấp ngang nhau sẽ không hơn so với ta cmnr!!

Dịch Nhiên: Ta thì cười cười không nói lời nào. Ha ha.

2, miếng vá.

Phó Tu Vân: Bảo bảo vá y phục mười năm, bảo bảo trong lòng khổ nha! Mụ nội nó đồ ngu này lại làm hư y phục mới của ta rồi!!

Dịch Nhiên:… Mua một món nữa là được rồi.

Phó Tu Vân: Đúng nha, ta không cần giả bộ sợ hãi nữa. Đột nhiên như thế thật không quen.

Dịch Nhiên:…

Thế giới cùng bức hắn không hiểu! [cùng: nghèo, bức: dồn ép]

3, quả bôn.

Phó Tu Vân:… Có bị thương phong hoá*. [phong tục và giáo hoá]

Dịch Nhiên: Thì giống như trước khi ngươi không bị thương.

Ha ha ha ha, cám ơn thân môn nhắn lại mạo phao ~ còn có địa lôi nhiệt tình ~~ moah moah ~ các người đều là động lực gào khóc.

Sparta là hình ảnh anh nhân vật chính trong 300 đang gào thét

Qủa bôn có thể hiểu nôm na là trái cây chạy, ý chỉ hình ảnh chạy trần truồng lộ mông vậy đó mà.

Còn đoạn đối thoại của 2 bạn trong quả bôn, có thể hiểu là bạn Vân hỏi bạn Nhiên có bị thương cái ấy ấy ko, vì phong hoá ở đây mình tra baidu là không chỉ nói về thời tiết mà còn là thường đề cập đến đạo đức và phong tục cũ, thường đề cập đến chủ đề tình dục. Theo mình hiểu là vậy, ko biết phải ko:v

---

9 -7n$

8. Chương 8

Dưới sự mê hoặc của linh thạch, lúc Dịch Nhiên nói ra mười viên linh thạch thượng phẩm, Phó Tu Vân trực tiếp đáp ứng yêu cầu dẫn hắn rời đi nơi này đồng thời tìm một nơi chữa thương tốt.

Nhưng khi Phó Tu Vân cố nén mù mắt chuẩn bị đi tới đỡ người, đột nhiên lại dừng tay lại.

Trong lòng Dịch Nhiên lúc này có chút sốt ruột, nét mặt lại không đổi sắc mặt mang theo lãnh ý, "Ngươi còn do dự cái gì? Ngươi giết không chết ta."

Phó Tu Vân nghe vậy bĩu môi, thong thả nhưng lại kiên định mở miệng: "Ngươi hiện giờ toàn thân cũng trần trụi, ngay cả đầu đã trọc rồi, nơi có linh thạch có thể để đâu?"

Dịch Nhiên sau khi nghe nói như thế lòng cũng cảm thấy muốn xé xác người trước mắt này, cả người sát ý không kiềm được nổ tung, sau cùng cắn răng nghiến lợi nói: "Ai cần ngươi lo! Dù sao ta có tiền!"

Phó Tu Vân nghe lời nói cắn răng nhe răng này cảm nhận được tức giận dâng lên bên trong, cảm thấy khả năng người này lừa dối y rất nhỏ, huống chi cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp, nếu đụng phải, vậy cứu đi. Y tuyệt đối không phải là bởi vì có linh thạch có thể mua y phục mới mới cứu người.

"Ah, không nói giỡn, nói chút việc chính. Phải chăng có người đuổi theo ngươi qua đây?" Biểu tình của Phó Tu Vân thoáng cái trở nên lãnh tĩnh, thay đổi thành khí thế khác khiến Dịch Nhiên nhìn hơi sửng sốt, sau đó hắn nghĩ tới mấy người tu giả Kim Đan ở bên ngọn núi kia vì phần mũi kiếm của kiếm bổn mạng của hắn mà đánh đập tàn nhẫn, cười lạnh một tiếng: "Những thứ đồ ngu kia làm sao có thể phát hiện ta."

Phó Tu Vân gật đầu: "Nếu là như vậy, ta an tâm. Dù sao thực lực hiện tại của hai chúng ta đụng tới một người hơi lợi hại chính là thức ăn miễn phí."

Dịch Nhiên tuy rằng hoàn toàn không muốn thừa nhận thực lực mình bây giờ rất yếu, nhưng trúng độc cộng thêm cưỡng ép phá giới, cùng với tự đoạn kiếm bảo vệ mình, hắn đã từng một tu giả Nguyên Anh trẻ tuổi nhất trên Tam giới hiện giờ lại chỉ mới vừa kỳ Ngưng Mạch! Thậm chí nếu như hắn không nhanh chóng nghỉ ngơi, hắn còn có thể từ Ngưng Mạch thụt lùi đến kỳ Trúc Cơ, vậy đơn giản chính là vô cùng nhục nhã rồi.

"Đi nhanh đi."

Phó Tu Vân nói xong việc này, liền mang theo Dịch Nhiên rời khỏi Tuyệt Linh Sơn vẫn không có linh khí này, có vẻ tĩnh mịch lại nóng rực.

Chờ sau nửa canh giờ, chiến đấu thuộc về tu giả Kim Đan bên kia Tuyệt Linh Sơn đã kết thúc, bởi vì mỗi người đều có minh hữu cũng không phải là đơn đả độc đấu, đoạn bảo kiếm tiên khí này đem khuấy động toàn bộ Nhiên Nguyên giới cuối cùng được Ngũ đại môn phái bảo quản thay. Chẳng qua, Tứ đại thế gia vẫn như cũ có quyền lợi của tham quan nghiên cứu kỹ, mới không khiến những người này tiếp tục tranh đấu nữa.

"Chậc, đừng nói đem đoạn tiên kiếm này, nếu phần mũi kiếm này ở, thân kiếm và chuôi kiếm kia đương nhiên cũng ở đây. Thân kiếm và chuôi kiếm kia thì xem bằng bản lãnh của chính chúng ta rồi! Đến lúc đó ai cũng đừng nói ai, kiếp này dám động thủ cũng không thể tiến vào Nguyên Anh!"

Nói xong lời này, trưởng lão của Chu gia rời đi trước tiên, mà những người còn lại trong lòng cũng đồng ý với lời này, cũng tự dùng tốc độ tương đối nhanh đi những phương hướng khác, lúc này trọng bảo vẫn chưa có hoàn toàn tìm được, bộ phận quan trọng nhất nói không chừng còn ở gần đây, tuyệt đối không thể để cho ai lượm lậu, không thì bọn họ chẳng phải là phải tức chết?

Mà chín người ở trong đó thì có ba người trực tiếp hướng tới phương hướng của Tuyệt Linh Sơn, vừa rồi lúc đoạt bảo bối bọn họ cũng không thèm để ý chuyện gì xảy ra bên này, nhưng hiện giờ cũng không giống vậy, bất kể động tĩnh khả nghi gì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì những hình ảnh này rất có thể là thân kiếm và chuôi kiếm còn dư lại kia tạo thành.

"Ơ, ở đây đã từng có người đến, không biết là ai?"

"Tuyệt Linh Sơn này làm sao sẽ đột nhiên phun trào? Chẳng lẽ là trong sơn thể có bảo bối gì đó thuộc về lửa?!"

Hai người đại năng Kim Đan đi đến chỗ này không nói hai lời đã hướng bên trong Tuyệt Linh Sơn, chỉ còn lại có người cuối cùng Triệu Trung Thiên nhìn một mảnh đất bị đốt trơ trọi trầm tư không nói.

Nếu là lúc trước ông cũng không thèm để ý về lời báo cáo của người giám thị Phó Tu Vân, như vậy hiện giờ, Triệu Trung Thiên nhìn một mảnh đất khô cằn này, đã nghĩ tới một việc không rõ mà Lý Đại đã từng báo cáo.

"Gia chủ, Phó Tu Vân mỗi ngày đều đi Tuyệt Linh Sơn nhặt rác."

Ánh mắt của Triệu Trung Thiên hơi trầm xuống, ông thật sự là không muốn suy đoán Phó Tu Vân là có ý tới đây, nếu như đứa trẻ mới năm tuổi kia thực sự ở dưới mí mắt ông lừa ông mười năm, vậy ông thật đúng là nên tán thưởng đứa bé kia một tiếng "Tâm tư kín đáo"!

Triệu Trung Thiên phất ống tay áo một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ, ông cũng phải đi về nhìn tên tiểu tử kia rốt cuộc còn ở hay không?

Mà lúc này tiểu tử tâm tư kín đáo được gia chủ Triệu gia nhớ thương, đang mặt không đổi sắc nghênh đón khuôn mặt sợ hãi của lão bản ở một khách điếm cũ nát. Ở bên cạnh y, Dịch Nhiên đã mặt mũi đỏ bừng, hai mắt tức giận muốn bốc lửa, hắn nghĩ, nếu như hắn giờ có thể động nhất định sẽ không chút do dự cho thiếu niên bên cạnh này một kiếm!!

Chẳng qua rất hiển nhiên, Phó Tu Vân một chút cũng không khiếp ý.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy chạy truồng sao? Huynh đệ ta hắn bị người yêu lừa gia sản, trong cơn tức giận tự rót say rượu thì thế nào? Trên người hắn không phải còn bọc lá cây đây sao? Mau cho một gian phòng hảo hạng, lại mua y phục vừa vặn cả người!"

Biểu tình của Phó Tu Vân lúc này cực kỳ giống con nhà giàu đi ra chơi đùa, y hao phí hơn phân nửa tu vi mang theo anh trai chạy truồng tới nơi này, bởi vì nơi này là một địa phương khá nhiều người thường của Nhiên Nguyên giới, người tu tiên cơ bản sẽ không tới ở đây, bởi vì nơi này linh khí tương đối loãng.

Đương nhiên, nơi này cũng là nơi ngay từ đầu y dự định thoát thân, chỉ có ở đây mới có thể tránh thoát truy tra của Phó gia và Triệu gia lớn nhất.

Điếm lão bản kia lấy làm kinh hãi sau đó rất nhanh thì phản ứng lại, dù sao ông cũng là người thấy không ít tình cảnh lớn, chạy truồng tính cái gì? Có bạc liền thành!

Phải biết rằng Phó Tu Vân thế nhưng ngay từ đầu đã ném mười hai lượng bạc cho ông, cũng đủ đem bao một tháng nhà trọ nhỏ rách nát rồi.

"Ôi vâng vâng vâng, vị thiếu gia này ngài yên tâm, bọn ta nhất định sẽ mau chóng đem đồ cho ngài làm xong! Tiểu Trương à, mau đem hai vị khách quý đi phòng chữ thiên số một, thuận tiện chuẩn bị cho tốt nước tắm và cơm canh!"

Tiểu Trương tự nhiên cũng là nhìn ra Phó Tu Vân xuất thân thanh nhã, vì vậy vui vẻ dẫn bọn Phó Tu Vân đi ngay lên lầu, trên đường hắn ta muốn giúp một tay vị thiếu gia này thoạt nhìn còn trẻ người yếu đỡ một

vị thiếu gia khác, chẳng qua tay của hắn ta còn chưa có đụng tới ngài bao lá cây đây, người sau một đôi mắt chiêu tử [1] nhìn qua, thiếu chút nữa để Tiểu Trương kinh sợ tè ra quần!

Chờ lúc hai người vào khách phòng, Tiểu Trương mới dựa vào cửa phòng thở phào một hơi, "Ai ôi má ơi, Tiểu Trương ta lớn như vậy còn chưa thấy qua ánh mắt hung ác như vậy đâu, cảm giác vừa đụng giống như sẽ chết! Quả nhiên là một gia gia."

Nhưng mà, nữ nhân là hoạ thuỷ á. Nhìn xem đem người hại thành cái dạng gì rồi?

Lúc Phó Tu Vân vào phòng đã đem Dịch Nhiên ném lên giường, Dịch Nhiên lúc này thân chịu trọng thương không thể nào có thể động, nhưng trong cặp mắt kia tất cả đều là lửa giận không chút nào che giấu.

"Chậc, đừng nhìn ta như vậy, ta đây cũng là chuyện gấp phải tòng quyền. Nói cách khác ta cũng không thể cho ngươi người trần truồng ở trên đường đi bộ đi? Như vậy coi như là người bình thường cũng sẽ bị ngươi làm cho sợ hãi. Hơn nữa từ vừa nãy đến giờ cũng là lót bạc của ta, ngươi vừa lòng đi. Đổi thành thời điểm khác, người nào để ta giúp lấy ra một phân tiền hoặc linh thạch, ta cũng có thể đánh chết hắn."

Dịch Nhiên nghe vậy khóe miệng giật một cái, cuối cùng trở mình dùng cái mông quay sang Phó Tu Vân, cái nghèo này ép hắn đến sắp tuyệt vọng. Hắn lớn như vậy, coi như là tên ăn mày thế giới kia của hắn, cũng có tiền hơn so với tên này.

Phó Tu Vân ngồi ở trên băng ghế, nhìn lá cây lớn trên mông Dịch Nhiên, nhìn một chút đã không nhịn được phụt một tiếng, sau đó bị Dịch Nhiên tức giận nhìn chằm chằm, y liền cười càng vui vẻ hơn, đôi mặt phượng loan* [cong] kia, dáng tươi cười không hề cố kỵ ngược lại khiến Dịch Nhiên nhìn sửng sốt.

Hắn vẫn là lần đầu tiên thấy người này cười… Như thế nhìn đẹp hơn bình thường.

Kỳ thực ở trong lòng của Dịch thổ hào, một loạt hành vi của Phó Tu Vân đây cũng không tốt như thế, Dịch Nhiên đã đánh nhãn hiệu âm hiểm giả dối lên cho Phó Tu Vân rồi, nhưng lúc này Phó Tu Vân cười như thế, Dịch công tử lại cảm thấy hắn có phải trách oan người này rồi hay không?

Lão bản nhà trọ và điếm tiểu nhị tốc độ là rất nhanh, cơ hồ là cùng lúc ở một khắc đồng hồ sau, cơm nước và y phục cũng đã đưa tới. Sau đó Phó Tu Vân từ ngoài cửa đem đồ nhận lấy, tự mình ăn cơm, đem y phục ném cho Dịch Nhiên.

Mãi đến khi y hài lòng uống xong canh gà, vừa quay đầu, đã thấy Dịch Nhiên đã mặc y phục tử tế. Sau đó có chút nhìn ngây người.

Người này vô thanh vô tức* [im hơi lặng tiếng] đứng ở chỗ này, giống như là một thanh bảo kiếm liễm tẫn phong mang* [thu lại mũi nhọn]! Mặc dù lúc này tất cả tóc của hắn cũng bị đốt không còn, sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng người nào nhìn hắn cũng sẽ không cảm thấy buồn cười, còn có thể sẽ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm! Dường như chỉ cần ngươi không để ý, một giây kế tiếp cũng sẽ bị hắn chém nát bấy.

Mãi đến lúc này, Phó Tu Vân mới nhịn không được khẽ nhíu mày, y cứu một tên có vẻ như không quá đơn giản. Trên thân người này khí thế và nguy hiểm, khiến y có một loại xung động muốn xoay người bỏ chạy. Y vừa rồi thế nào đã cảm thấy không chứ?

"… Chậc."

Phó Tu Vân có thể sống đến hiện giờ toàn bằng hai chữ "Cẩn thận". Nhưng y nghĩ lúc này đây bản thân dường như là rất không cẩn thận rồi, mà thôi mà thôi, nếu nguy hiểm vậy thì nhanh chóng rời xa đi! Dù sao y dọc theo đường đi cũng chỉ là móc mười hai lượng bạc mà thôi, thiệt cũng thiệt không được bao nhiêu. Rời xa người này mới nhìn cũng rất phiền toái mới là hợp lý.

"Nếu ngươi đã có thể tự mình đi, hơn nữa ta xem thương thế của ngươi cũng đủ ngươi đi thành Vận, ta còn có việc sẽ không bồi ngươi. Khối vàng này cho ngươi, ngươi đem vàng cho chưởng quỹ, ông ta sẽ dẫn ngươi đi thành Vận."

Phó Tu Vân ném vàng xong đã muốn đi, nhưng rất hiển nhiên có người tốc độ còn nhanh hơn y.

Lần thứ hai bị Dịch Nhiên lấy tay siết cổ, Phó Tu Vân nhịn không được hung hăng liếc mắt.

“Ngươi dẫn ta đi. Ta còn chưa cho ngươi linh thạch, ha.” Âm thanh của Dịch Nhiên không thể nào thay đổi, nhưng lúc này trong lòng rất khiếp, thương thế của hắn theo lý thuyết ở trong vòng một canh giờ cũng là không thể điều động bất kỳ một chút linh khí gì, bằng không sẽ khiến độc Diệt Linh phát tác, nhưng hắn vừa rồi lại có thể miễn cưỡng điều động linh lực bên trong, việc này vừa nhìn khiến trong lòng hắn cả kinh, vốn độc phủ đầy trong gân mạch, linh căn trong cơ thể hắn, dĩ nhiên lần đầu tiên có biến hóa! Độc nơi mi tâm trên đầu hắn lại thiếu gần một nửa.

“…”

Siết Phó Tu Vân động cũng không thể động, trong lòng biết vậy chẳng làm! Quả nhiên là cmn vì tài mà chết vì ăn mà vong, người này cũng chẳng biết giống như ăn Kim Đan gì, lại có thể điều động linh lực rồi! Sau đó, y đánh không lại cũng chạy không được!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Phó Tu Vân dùng kế.

Dịch Nhiên: Người này tất nhiên âm hiểm giả dối.

Phó Tu Vân hướng về phía Dịch Nhiên cười.

Dịch Nhiên:… Có thể trách lầm hắn hay không?

Phó Tu Vân đạp người.

Dịch Nhiên: Khẳng định không phải người tốt.

Phó Tu Vân lại cười.

Dịch Nhiên:… Vừa rồi không phải cố ý đi.

Phó Tu Vân lại đánh người.

Dịch Nhiên: Quên đi, là cái gì nên cái gì chứ ta có chút không phân rõ rồi.

Những người khác sang đây dùng sức mỉm cười.

Dịch Nhiên: Cút. Coi ta ngốc à?!

---

[1] Chiêu tử: hoạ sĩ đời Thanh. Tên tự Nguyệt Sinh. Người Quảng Đông Nam Hải (nay Phật Sơn). Hay vẽ hoa cỏ, làm xinh đẹp sáng sủa, có Nam Điền bút ý.

Chiêu tử lại gọi là bảng hiệu. Vì một loại thương nghiệp phong tục tập quán dân tộc của dân tộc Hán. Bắt nguồn quá mức cổ xưa, ban đầu loại vải bố được khách sạn chọn, dùng màn vải may với đoan tre, treo ở trước cửa, lấy thu hút khách hàng. Lịch sử rượu cờ rất sớm, lúc Chiến quốc đã có cách làm “Treo cờ”.

Ở đây có 4 ý nghĩa cơ bản mình chỉ edit phần liên quan đến mắt: Chỉ mắt. Cổ đại chỉ bảng hiệu, thông báo.

“Vĩnh Lạc đại điển”: “Sáng nay treo chiêu tử, không khỏi gọi trẻ con đi ra, bàn bạc ngày mai tạp kịch.” [tạp kịch: một hình thức biểu diễn hài kịch thời Tống, thời Nguyên phát triển thành hí khúc, mỗi vở có 4 màn chính, đôi khi phần mở đầu hoặc giữa các màn có phần đệm. Mỗi màn dùng lời thoại và bắc khúc cùng vần cùng điệu. Lưu hành chủ yếu ở Đại đô (Bắc Kinh ngày nay). Thời Minh Thanh cũng có tạp kịch, nhưng mỗi vở không hạn chế chỉ có 4 màn]

Ánh mắt là một bảng hiệu của một người, cho nên xuy ra mà gọi là “chiêu tử”

[theo baidu]

---

if[-7%

9. Chương 9

Chạy không được cũng đánh không lại người ức hiếp, coi như trong lòng Phó Tu Vân sẽ không cam tâm, cũng chỉ có thể theo Dịch Nhiên rời khỏi.

Chẳng qua trước khi rời đi y làm phản kháng cuối cùng, y vô cùng nghiêm túc lại hỏi vấn đề trước đó của y một lần: "Hiện giờ tuy rằng trên người ngươi mặc y phục xong rồi, nhưng túi đựng đồ gì đó của ngươi cũng không có, bản thân lại bị trọng thương, ngươi nói cho ta biết linh thạch thượng phẩm của ngươi phải cho ta đâu?"

Lúc này Phó Tu Vân trong lòng nghĩ, nếu như tên kiềm chế y đây thoạt nhìn tính tình không thể nào tốt lại ra vẻ lợi hại thật sự có linh thạch trả cho y, như vậy thì coi như bồi hắn đi một chuyến cũng không sao, dù sao linh thạch thượng phẩm ở Nhiên Nguyên giới là vô cùng hiếm thấy, nếu quả như thật có thể lấy tới tay, đối tu luyện và báo thù của y cũng sẽ có chỗ vô cùng tốt. Y cũng không ngại theo người này đi một chút.

Chẳng qua, nếu như người này là lừa gạt y… Chờ lúc y leo lên đỉnh nhân sinh nhất định đánh người này một trận thật tốt, lời nói hiện giờ có một cơ hội bỏ chạy.

Dịch Nhiên tuy rằng bởi vì các loại sự tình liên tiếp phát sinh mà tâm tình bất ổn, trong lòng tồi tệ, nhưng coi như đã từng là thiên chi kiêu tử, tu giả Nguyên Anh trẻ tuổi nhất trong thế giới đó của bọn họ, Dịch Nhiên cũng trải qua núi đao băng qua biển lửa đi qua các loại bí cảnh.

Nếu như lần này không phải hắn cho rằng tập thể người thân nhân và bằng hữu hại nhà bọn họ, toàn gia bọn họ là như thế nào cũng không thể bị người hại đến loại trình độ này. Phải biết rằng, bất kể là phụ thân hay là mẫu thân, trong một nơi của Đại thế giới kia, đều là hung danh hiển hách.

Cho nên Dịch thổ hào liếc mắt một cái thấy ngay tính toán của tên Phó Tu Vân này, ở trong lòng hơi có chút buồn bực, nhớ năm đó có bao nhiêu người muốn khóc xin cùng hắn họp thành đội xoát quái với nhau, hiện giờ…

Tâm tình của Dịch Nhiên hỏng bét, nhưng cũng biết hiện giờ không phải là lúc nhớ trước đây, chỉ có thể giận dữ buông Phó Tu Vân, ngồi trở lại trên giường trực tiếp hừ một tiếng với Phó Tu Vân, rồi đem tay đưa về phía cổ của mình.

Phó Tu Vân trợn to hai mắt, cho rằng người này đột nhiên luẩn quẩn trong lòng muốn bóp chết chính hắn.

"Ngươi, hử?!"

Không đợi Phó Tu Vân đem khuyên lơn nói ra, y đã thấy Dịch Nhiên vậy mà từ trong cổ hắn móc ra một tảng đá nhỏ màu lửa đỏ! Từ trong cổ móc ra tảng đá! Coi như thế giới này có thể tu tiên cơ bản đã không khoa học rồi, nhưng Phó Tu Vân vẫn cảm thấy hình ảnh này, rất gì kia.

"… Cái cổ ngươi còn có công năng trữ vật hả?"

Tay của Dịch Nhiên dừng lại, liếc mắt tức giận: "Im đi!"

Sau đó hai tay hợp lại, sau một khắc tảng đá nhỏ màu đỏ đã biến thành hộp đá màu lửa đỏ chiều rộng gần bằng hai bàn tay vậy, Dịch Nhiên trực tiếp ở trong hộp tùy ý nắm một cái, sau đó hai tay nhoáng lên, hộp đá cũng một lần nữa biến trở về tảng đá nhỏ kia, bị Dịch Nhiên một ngụm nuốt vào.

Đúng, chính là một ngụm nuốt vào.

Phó Tu Vân: "… Thật ra ngươi là gà tinh đúng không?" Chỉ có trong cổ của loại cầm mới có túi thức ăn một sở trường nhả thức ăn.

Dịch thổ hào nghe xong lời này trực tiếp chặt đứt mép giường y đang ngồi, Phó Tu Vân nhìn lập tức đã ngậm miệng lại. Y nghĩ người này tính tình thật không tốt, cách xa không bằng hắn bình tĩnh yên lặng. Nếu như lúc đó tính tình của mình giống người này đây, phỏng chừng chết sớm hơn mấy lần.

Dịch Nhiên từ bên trong kia lấy ra một nắm linh thạch đếm mười viên thượng phẩm, rất hiển nhiên là muốn cho Phó Tu Vân, Phó Tu Vân thật không nghĩ tới người này là thật thổ hào, lúc này cũng không phải muốn chạy nữa, ngẫm lại người này còn có một hộp linh thạch, hiện giờ mình coi như là một thân một mình nghèo khổ vất vả, có thể kiếm nhiều một chút linh thạch cũng là có thể.

Chẳng qua, vì sao người này còn không đem linh thạch thượng phẩm của hắn cho y?

Dịch Nhiên nhìn thiếu niên đối diện ấy cười rộ lên nhìn rất đẹp nhưng vừa nghèo vừa giảo hoạt, nhìn chằm chằm linh thạch bất động, trong lòng có chút buồn cười, chỉ là mười viên linh thạch thượng phẩm mà thôi, đến mức này?

Hắn đương nhiên không hiểu cuộc sống của Phó Tu Vân từng trải, mà lúc này Phó Tu Vân, tự nhiên cũng sẽ không nói cho hắn biết cuộc sống đã trải qua.

"Dịch Nhiên."

Dịch Nhiên cầm lấy một viên linh thạch, đưa cho Phó Tu Vân.

Đối với động tác và hành vi của hắn, Phó Tu Vân hầu như trong nháy mắt đã hiểu ý, tiếp nhận linh thạch sau đó gật gật đầu nói: "Phó Tu Vân."

"Nơi này là nơi nào?" Dịch Nhiên lại cầm lấy một viên linh thạch.

"Nhiên Nguyên giới. Trước đây ngươi ở đâu?" Phó Tu Vân lần thứ hai tiếp nhận.

"Ah, nói không quá tốt, khá xa."

Phó Tu Vân không hỏi lại, rất rõ ràng người nọ là chịu khổ, hắn không nói mới là bình thường, nếu như kẻ ngu cái quái gì cũng nói đó mới là muốn chết.

"Ta là kiếm tu Hỏa linh căn, ngươi biết nơi nào có bán kiếm tốt không?" Kiếm bổn mạng bị hắn cưỡng ép bẻ gãy đi hấp dẫn lực chú ý của những tên Kim Đan đó, trước khi thương thế của hắn tốt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng vận dụng kiếm bổn mạng.

"Có nha, thành Vận thì có, nơi đó có phòng đấu giá của tu giả, có linh thạch là có thể mua được thứ tốt." Phó Tu Vân lần thứ hai chuẩn bị tiếp nhận linh thạch, lại phát hiện Dịch Nhiên chậm chạp không buông tay.

"?" Phó Tu Vân ngẩng đầu, Dịch Nhiên chậm rì rì mở miệng hỏi: "Ngươi là tu luyện cái gì?"

Khóe miệng của Phó Tu Vân giật một cái, rốt cuộc đến phiên y không muốn nói chuyện với Dịch Nhiên.

Dịch Nhiên lúc ban đầu vui vẻ chơi đùa, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của thiếu niên đối diện không tốt, ngẫm lại cảm thấy mình cũng có chút quá, đã đem linh thạch còn dư lại đều bỏ vào trong tay của y, nói, "Ta nhân tiện hỏi một chút. Không muốn nói cũng,"

"Ta là Ngũ linh căn."

"Ồ, thì ra ngươi là Ngũ linh căn á… Hả?!"

May là Dịch thổ hào từng gặp qua cảnh đời, nhưng lúc này nghe thiếu niên này nói Ngũ linh căn cũng không nhịn được từ trên xuống dưới nhìn y rất nhiều lần, phế vật Ngũ linh căn trong truyền thuyết ư, hắn ở nơi đó thật đúng là hầu như không có. Sau đó Dịch Nhiên đã cảm thấy có chút đồng tình người này rồi, nói là Ngũ linh căn, tu luyện sẽ vô cùng gian nan. Người này muốn Trúc Cơ cũng không dễ dàng, chớ nói chi là thành tựu đại đạo*. [thành tích lớn]

Phó Tu Vân dĩ nhiên nghĩ đến biểu tình và ý nghĩ sẽ có dạng gì của Dịch Nhiên, chẳng qua nếu y đã nói ra, thì cũng không thèm để ý. Huống chi hiện giờ linh căn của y đã không phải là phế vật linh căn, dĩ nhiên là không có gì ngại.

"Ừm, không sao, nói không chừng ta có thể sáng tạo kỳ tích đấy!"

Phó Tu Vân bình tĩnh nói ra những lời này, Dịch Nhiên nghe lăng lăng, đứng trước mặt rõ ràng chính là một tu hành phế vật, nhưng hắn thế nào nghe được loại cảm giác tự tin của thiên tài ấy? Chính là giống năm đó của hắn.

Chẳng qua, bởi vì Dịch Nhiên là kiếm tu, ngoại trừ tính tình có điểm không tốt ở ngoài bình thường cũng chỉ làm không nói lời nào, nghe được Phó Tu Vân nói như vậy, ngược lại hắn nghĩ người này có tinh thần bất khuất của kiếm tu hơi lộ ra một chút vẻ mặt tán đồng, suy nghĩ một lúc lâu, ở trước khi Phó Tu Vân muốn nói gì, đột nhiên nói: "Nếu như ngươi có thể giúp ta tìm được phương pháp giải trừ, ta có thể giúp ngươi tẩy trừ hai phế linh căn."

Phó Tu Vân vừa mới mở miệng ra đã đóng lại, y có chút không thể tin nhìn về phía người mới vừa quen này, muốn nhìn một chút hắn có đúng hay không bị cháy hỏng đầu óc hoặc nói khoác lác chẳng hạn, nhưng y nhìn thật lâu mới phát hiện sắc mặt người này lúc này vô cùng nghiêm túc lại trịnh trọng hợp với dáng người cao ngất kia, khiến lòng người khẽ động.

"... Hở, ngươi nói thật?"

Lúc Dịch Nhiên nói ra câu nói kia cảm thấy mình có chút quá xúc động, hắn vừa rồi cũng là nghĩ ngây người ở bên cạnh người này một chốc, độc của mình sẽ ít một chút, có lẽ có cơ duyên gì, nhưng hắn có những cách của hắn có thể giữ lại người này, cũng không cần làm ra hứa hẹn như vậy. Hắn hứa hẹn, cho tới hiện giờ cũng là nói ra phải làm. Chẳng qua khi hắn nhìn vẻ mặt thận trọng của thiếu niên trước mặt này đây, nhưng lại không có cảm giác hối hận.

"Gia truyền nhà ta có một loại mật bảo phối hợp Hỏa linh căn của ta có thể mạnh mẽ tẩy đi linh căn, có điều giờ ta trọng thương lại trúng độc, là không có biện pháp tẩy đi linh căn của ngươi, nếu như ngươi có thể..."

"Ta giúp ngươi." Phó Tu Vân không đợi Dịch Nhiên đem lời nói xong, trực tiếp nâng lên một khuôn mặt tươi cười, khẳng định gật đầu: "Ta sẽ giúp ngươi giải độc. Cách làm chúng ta cùng nhau tìm."

Dịch Nhiên nghe được y khẳng định như vậy ngược lại là có chút ngoài ý muốn, bởi vì từ dọc đường tiếp xúc mà nhìn, thiếu niên này là rất thận trọng, mà giờ y tựa hồ không có một chút do dự. Quả nhiên linh căn rất quan trọng á.

Lúc này Phó Tu Vân cười với Dịch Nhiên vô cùng chân thành, trong lòng của y hiện giờ nghĩ có chút ấm áp lại vui vẻ, tuy rằng y đã tự mình giải quyết vấn đề phế vật linh căn, nhưng lúc y nghe được Dịch Nhiên nói phải giúp y tẩy đi linh căn, chính là cảm thấy cao hứng.

Đời này từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẫu thân ra, mới không ai suy nghĩ thay y như thế. Có thể đây là có điều kiện, nhưng Phó Tu Vân một chút cũng không ngu, Dịch Nhiên lúc này có thể nói ra một đoạn lời nói này, cũng đã đem vấn đề của bản thân mang trọng bảo và linh căn khác thường bại lộ cho y rồi. Quan điểm này, chính là cũng đủ tín nhiệm.

"Ai, ngươi không phải là bị người hạ độc gài bẫy sao? Chúng ta mới nhận biết không được một ngày, ngươi đã muốn giúp ta tẩy linh căn?" Ngụ ý là ngươi có ngu hay không?

Dịch Nhiên bị nghi ngờ trực tiếp như vậy sắc mặt lạnh lẽo, lại bắt đầu mất hứng. Liếc mắt trừng Phó Tu Vân: "Nói nhiều."

Lại đợi một hồi mới chậm rãi nói: "Đó là một giao dịch. Ngươi lại đánh không lại ta."

Khóe miệng Phó Tu Vân còn nâng lên. Y mười năm nơm nớp lo sợ, lúc này cảm thấy được người tín nhiệm thật tốt. Dù cho tín nhiệm này có tiền đề.

Lại một lát sau, Dịch Nhiên bị dáng tươi cười của Phó Tu Vân nhìn sốt ruột, lại bỏ thêm một câu: "Trực giác có thể tin mà thôi. Trực giác của ta rất linh."

Lần này, Phó Tu Vân thực sự nhịn không được cười khẽ ra tiếng, gật gật đầu nói: "Chúng ta đây tạm thời hợp thành đội đi. Nhưng ta và Tứ đại thế gia nơi này có cừu oán, có lẽ sẽ liên lụy ngươi, có thời điểm nguy hiểm ngươi đi là được."

Dịch Nhiên nghe vậy sắc mặt không đổi, "Không có việc gì, đánh thắng được rồi."

Phó Tu Vân vừa cười. Dịch Nhiên phẫn nộ rồi: "Im đi, đứng đắn một chút! Đi thành Vận!"

Phó Tu Vân cưỡng ép đem khoé miệng nâng lên kéo xuống, sau đó ra cửa ném cho chưởng quỹ một thỏi vàng: "Chưởng quỹ, chúng ta muốn đi thành Vận, tìm một chiếc xe ngựa tốt!"

Chưởng quỹ vốn nhận được vàng đặc biệt vui mừng, nhưng khi Phó Tu Vân nói đến thành Vận sắc mặt nhịn không được cứng đờ, ông xoắn xuýt thật lâu cuối cùng cắn răng đem vàng trả lại cho Phó Tu Vân, sau đó trong vẻ mặt có chút ngoài ý muốn của Phó Tu Vân nói:

"Xin lỗi nha hai vị gia, thành Vận không phải nơi người thường chúng ta có thể đi. Vốn xe ngựa chính là kéo hai vị đi đến trạm dịch ngoài thành Vận mười dặm, nhưng là bởi vì một tháng sau thiên kim của thành chủ thành Vận muốn chọn vị hôn phu, cho nên kể từ hôm nay trong ba mươi ngày, toàn bộ người thường đều không được đi nữa."

Nghe được tin tức này Phó Tu Vân có chút ngoài ý muốn, sau đó nhíu mày, nếu như nói thiên kim thành Vận muốn chọn chồng, hoàn toàn có thể trực tiếp định xuống, nhưng nghe chưởng quỹ vừa nói như vậy cũng giống như là công khai chọn chồng rồi, tại sao phải như vậy? Còn có náo nhiệt phát sinh ở thành Vận người Phó gia hoặc Triệu gia sẽ đi tham gia náo nhiệt hay không đây? Nếu như bọn họ đi, mình rốt cuộc có đi hay là không?

"Làm sao vậy? Thành Vận đi không được?" Dịch Nhiên mở miệng.

Phó Tu Vân nghe được ba chữ đi không được chân mày cau lại, hừ một tiếng, lại nở nụ cười: "Vì sao đi không được? Đi được!"

Dịch Nhiên nhìn nụ cười lần này của Phó Tu Vân, ngược lại cảm thấy, không dễ nhìn bằng mấy lần trước. Có chút nổi da gà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường.

1, gà tinh.

Phó Tu Vân: Cổ có công năng trữ vật gì gì đó, ngươi nhất định là gà tinh đi!

Dịch Nhiên giận dữ: Xí! Gà tinh cái gì?! Ta chỉ là kế thừa huyết mạch hơi đặc thù của phụ thân ta mà thôi!

Phó Tu Vân:… Ồ, quả nhiên là gà tinh.

2, không có việc gì, đánh thắng được rồi.

Phó Tu Vân: Địch nhân của ta rất lợi hại, có chút lo lắng đánh không lại dù sao ta là phế vật.

Dịch Nhiên: Không có việc gì, ta đánh thắng được!

Phó Tu Vân ném một cái liếc mắt: Có lẽ ta ý tốt nhắc nhở ngươi, độc của ngươi hiện giờ trong mỗi ba canh giờ phát tác một lần, một ngày phải phát tác 4 lần, kiếm bổn mạng lại gãy, ngươi cũng là phế vật.

Dịch Nhiên:…

Mẹ kiếp, hắn nói cũng có đạo lý, ta lại không có lời chống đỡ!!

Ngày mai tiết nguyên tiêu vui vẻ nha ~ moah moah

tiểu kịch trường moe như thế, moe làm sao có thể không mạo phao?

---

hadlk;,7u%

10. Chương 10

Tuy rằng thành Vận đối với lão bản của nhà trọ mà nói tạm thời là không đi được, nhưng đối với Phó Tu Vân và Dịch Nhiên mà nói đi vào trong đó đơn giản mà không hề trắc trở. Sau cùng Phó Tu Vân tốn một thỏi vàng mua một chiếc xe ngựa, mình làm xa phu, một đường đi một chút dừng một chút đi về phía thành Vận.

Về phần tại sao không trực tiếp dùng linh lực nhanh chóng di động qua, Phó Tu Vân biểu thị công pháp bên trong của y hiện giờ còn chưa có hiệu suất cao đặc biệt thích hợp thuấn di hoặc công pháp chạy trốn, cho nên nếu như không phải tình huống khẩn cấp y sẽ không lãng phí linh lực của mình. Mà Dịch Nhiên cũng không cần nói, tình huống hiện giờ của hắn còn phế hơn phế vật.

Ban đầu Phó Tu Vân đối với Dịch Nhiên trúng độc vẫn không có ấn tượng trực quan gì, nhưng sau khi bọn họ đi được hai canh giờ, trong xe ngựa đột nhiên truyền ra một tiếng vật thể ngã xuống, Phó Tu Vân vội vàng vén rèm lên vừa nhìn đã phát hiện trước đó người này còn kiềm chặt cổ mình làm uy hiếp, lúc này đây sặc mặt trực tiếp biến thành màu đen, khóe miệng chảy một chút máu màu tím hôn mê bất tỉnh, nhất thời khắc sâu ấn tượng với độc này.

Phó Tu Vân: "… Chậc, nếu không phải là nhìn đang… Quên đi." Chẳng qua nhìn vậy, người này trúng độc thật đúng là thật lợi hại á, cũng không biết là độc gì? Ba nghìn thế giới trân bảo của lão tổ tông cho trong đó có ghi lại hay không?

Phó Tu Vân không mặc kệ Dịch Nhiên hôn mê bất tỉnh, xe ngựa vội vàng chậm rãi đi về phía thành Vận.

Mà lúc này, ở trong đại trạch Phó gia.

Triệu Trung Thiên một chưởng đánh nát cây thạch nam [1] được đặt trên bàn ngọc bên cạnh ông ta, trên mặt thần sắc âm trầm đáng sợ: "Ngươi nói Phó Tu Vân đã mất tích? Nó một kẻ tu vi mới kỳ Luyện Khí tầng hai, vậy mà chạy thoát giám thị của Lý Đại, đã mất tích?!"

Phó Thiên Hải bị nhạc phụ khí thế như vậy lại càng hoảng sợ, nghĩ thầm có thể sẽ có chút không tốt, nhưng trong lòng hắn vẫn là có chút không đồng ý, Phó Tu Vân một phế vật, coi như là chạy thì thế nào? Lý Đại là bị thiên hỏa nện chết, coi như Phó Tu Vân gặp may mắn mà thôi. Hắn một phế vật Ngũ linh căn, đừng nói chạy, cho dù chết rồi hắn cũng sẽ không chớp mắt một cái.

Triệu Trung Thiên liếc mắt một cái đã nhìn ra ý nghĩ của Phó Thiên Hải, trong lòng bực bội, ông hoàn toàn không thể hiểu được con gái của mình làm sao sẽ coi trọng một đồ ngu như vậy? Rõ ràng nàng rất thông tuệ. "Đồ ngu! Ngươi chỉ nghĩ tốt! Dung Nhi! Con nói cho nó biết, nó rốt cuộc làm sai chuyện gì rồi!!"

Sắc mặt và tâm tình của Triệu Hoa Dung lúc này cũng không tốt đẹp hơn phụ thân bà, nghe được phụ thân phân phó. Bà cưỡng chế tức giận trong lòng nói với Phó Thiên Hải: "Thiên Hải, chàng lẽ nào đã quên trên người Phó Tu Vân còn liên quan món bảo vật Nguyên gia rồi sao? Nếu như không có Phó Tu Vân, rèn phổ Phá Vân Thương của chúng ta khó tìm được, mà đến lúc đó nếu như ba gia tộc khác hỏi đến, chàng phải ứng đối thế nào đây?"

Sắc mặt của Phó Thiên Hải chợt biến đổi, bởi vì chuyện này đã bị hắn hữu ý vô ý quên đi mười năm, lúc này được nói ra rõ ràng như vậy, ngược lại khiến Phó Thiên Hải thoáng cái cũng nhớ tới rất nhiều sự tình không xong hắn không muốn nhớ lại.

Nhưng Phó Thiên Hải cũng vô cùng rõ ràng, Tứ đại thế gia đối với rèn phổ Phá Vân Thương là tình thế bắt buộc, hiện đang không có hỏi đến, chỉ là bởi vì thời gian vẫn chưa tới mà thôi. Chốc lát đến thời điểm đó hắn vẫn không có thành quả gì, đừng nói Tam đại thế gia, người nhạc phụ này của mình đây cũng là sẽ không bỏ qua cho hắn. Mà thời gian sau cùng của việc ấy, cũng chỉ còn lại có hai năm.

"Phế vật chết tiệt kia! Không có việc gì thì ngốc ở trong nhà không nên gây phiền cho người khác là được, lại vẫn dám chạy loạn khắp nơi?! Ta sớm nên chặt chân của nó!! Chậc, nhạc phụ đại nhân ngài yên tâm, dù sao phế vật kia coi như là đi cũng đi không được bao xa, nó trải qua vài chục năm dài, tu vi đến bây giờ cũng mới Luyện Khí tầng hai, bắt nó đơn giản là dễ như trở bàn tay! Con đây để mấy người bộ hạ đắc lực chuyên môn đi bắt nó."

Triệu Trung Thiên nghe nói như thế trên mặt mới miễn cưỡng lộ ra vài phần hài lòng, nhưng vẫn là không nhịn được nhìn về phía nữ nhi của mình nói lời thấm thía: "Dung Nhi, chặt cỏ không trừ tận gốc, con biết kết quả sẽ có bao nhiêu hư. Trên loại chuyện này con sơ suất rồi."

Triệu Hoa Dung cắn cắn môi, bà muốn mở miệng nói gì đó cuối cùng vẫn gật đầu cũng không nói gì. Bà dù sao vẫn không thể làm tố cáo phụ thân trước mặt Phó Thiên Hải, Phó Tu Vân sớm đã bị bà hạ kịch độc, chờ y vừa qua mười tám tuổi, chỉ cần mình muốn là có thể lập tức để y chết bất đắc kỳ tử ư? Hơn nữa hiện giờ Phó Tu Vân bỏ rơi Lý Đại vẫn một mực giám thị là sự thật, bất kể như thế nào bà đều cũng có chút sai lầm.

"Phụ thân, người yên tâm." Chờ lần này tìm được nó sau này con nhất định để nó chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở trong phòng đâu cũng không đi được!

Chuyện này nói xong rồi, bầu không khí cũng biến thành hơi chút hòa hoãn một ít, Triệu Hoa Dung nhìn phụ thân chọn một đề tài thoải mái: "Phụ thân, lại qua ba mươi ngày chính là lúc nữ nhi của thành chủ thành Vận làm kén rể, đại ca bọn họ có phải đã qua hay không? Thành chủ thành Vận này cũng thiệt là, chẳng qua chỉ là một linh căn Thiên Âm Mạch thuộc tính Thuỷ mà thôi, giống bảo bối gì chứ, không phải là muốn dùng nữ nhi đổi lợi ích lớn mới thoả mãn, lại cũng không suy nghĩ một chút ở trong Nhiên Nguyên giới chúng ta, còn có ai có thể tốt hơn Triệu gia chúng ta? Nhưng mà không sao, đại ca lần này tự thân xuất mã, nhất định có thể đem Vân Thủy Nhi bắt lại, đến lúc đó không bao lâu nhà chúng ta sẽ lại xuất hiện một vị đại năng Kim Đan!"

Triệu Trung Thiên nghe nói như thế khóe miệng khẽ nhếch, hiển nhiên lời nói của nữ nhi gãi đúng chỗ ngứa của ông ta. Con trai cả của ông Triệu Kiến Chương là Thiên linh căn thuộc về Mộc, là linh căn cực phẩm, mà Vân Thủy Nhi là Thiên linh căn thuộc về Thuỷ, vì Thủy sinh Mộc, nếu là con trai cả có thể lấy được Vân Thủy Nhi, song tu lô đỉnh thật là có ích, Kim Đan dĩ nhiên trong tầm tay rồi.

"Ừm, nếu không có ngoài ý muốn, lần này con phải có một vị tẩu tử* rồi." [chị dâu]

Triệu Hoa Dung trên mặt nở nụ cười. Mà Phó Thiên Hải nét mặt mang cười, lòng lại không cho là đúng, cậu cả kiêu ngạo ương ngạnh kia với hắn ta, thế nhưng một chút hắn cũng không thích, không coi trọng.

Ba ngày sau, Phó Tu Vân kéo xe ngựa đi tới thành Vận. Mà trải qua ba ngày ở chung, Phó Tu Vân rốt cuộc biết Dịch Nhiên trúng độc có bao nhiêu sốt ruột rồi.

"Một ngày chỉ có mười hai canh giờ, ngươi mỗi ba canh giờ sẽ phải phát tác độc tính một lần, nói cách khác một ngày ngươi phải phát tác bốn lần, ngươi còn có thể tu luyện thật tốt hay không?" Phó Tu Vân nghĩ tình trạng sau khi trúng độc của người này, so với chính mình mười năm trước còn thảm hơn. Ít ra y cũng chỉ là không có gì ăn, cũng không có quần áo mới mặc mà thôi.

Sắc mặt của Dịch Nhiên vẫn như cũ tái nhợt, tâm tình của hắn không tốt lắm phát hiện ba ngày trước mình đã có một chút đánh tan độc tố sau đó ở nơi này ba ngày độc tính liên tiếp phát tác lại khôi phục, nghe được lời nói của Phó Tu Vân, mặt hắn sa sầm:

"Tu luyện? Chỉ cần ta có thể chống đỡ không tiếp tục rớt tu vi, đã là khó có được."

Phó Tu Vân nhẹ chậc một tiếng: "Trân Bảo các của thành Vận có không ít thứ tốt, lúc chúng ta vào thành thì trực tiếp đi vào trong đó nhìn đi, nói không chừng có đan dược gì đó có thể giải độc tố trên người ngươi đấy, dù sao ngươi có linh thạch, nhìn trúng hẳn là cũng có thể mua được."

Dịch Nhiên gật đầu, chẳng qua trong lòng không hy vọng gì. Hiện giờ hắn đang nghĩ, ba ngày trước hắn rốt cuộc làm cái gì, mới có thể để độc tố của mi tâm ít đi nhiều như vậy đây? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ thông suốt, chẳng lẽ nguyên nhân không phải của hắn, mà là nguyên nhân của những người khác? Nhưng nói những người khác, hắn tiếp xúc trực tiếp, cũng chỉ có Phó Tu Vân trước mặt này thôi.

"Ai ai! Vào thành cũng phải báo ra tu vi, chuyện tốt của thiên kim thành chủ sắp tới, nếu nói người thường cũng không có, cũng không cần vào thành tự tìm cái chết."

Phó Tu Vân kéo xe ngựa đến cửa thành, chợt nghe tu sĩ thành vệ tới thủ thành hô to ra.

Nhất thời, sắc mặt của Phó Tu Vân và Dịch Nhiên bên trong xe cũng không quá tốt, tu vi cái gì, hiện giờ ở trong lòng bọn họ, trên căn bản là bi thương không thể nói á. Khoe hài lòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nguyên tiêu thổ tào:

Đả cương thi: Đờ mờ tôi cả đêm từ tám giờ bắt đầu gõ, gõ chữ gõ thẳng đến mười giờ rưỡi mới chỉ có hơn hai ngàn chữ!!!

Độc giả tiểu manh vật: Cho nên?

Đả cương thi: Tôi nghe hết tiếng pháo cả đêm mỗi lần vừa có ý nghĩ đã bị đánh đứt khổ bức chết rồi!! Muốn cắt đổi!!

Các tiểu manh vật: Cho cô ra một chủ ý.

Đả cương thi: Cái gì?

Các tiểu manh vật: Cô có thể mỗi ngày buổi tối đều gửi một bản thảo nha

~Đả cương thi: Đã chết đốt vàng mã. Trái kiến!! [là phát âm của việc nói sai chữ tái kiến, hẹn gặp lại]

---

[1] Họ Thạch nam hay họ Đỗ quyên (danh pháp khoa học: Ericaceae) là một họ trong thực vật có hoa bao gồm khoảng 126-135 chi và 3.995 loài, chủ yếu là các loài cây ưa thích môi trường đất chua. Họ Ericaceae bao gồm một số loài cây sinh sống chủ yếu trong các khu vực có khí hậu ôn đới như nam việt quất, việt quất, thạch nam, âu thạch nam, đỗ quyên, khô v.v. [wiki]

Có ai biết nguyên nhân tại sao ko??:v

n

,7KZ

11. Chương 11

Xe ngựa đi tới cửa thành thành Vận thì bị ngăn lại, lính gác của cửa thành yêu cầu phàm là người đi vào thành Vận đều phải báo ra tu vi của mình, đây đối với người khác mà nói có lẽ là một thứ rất dễ dàng, thậm chí là chuyện có thể mang theo vài phần khoe khoang, thế nhưng đối với hai người Phó Tu Vân và Dịch Nhiên mà nói, hoàn toàn mất hứng.

Nhưng mà thành Vận vẫn phải vào, cho nên coi như là mất hứng như thế nào đi nữa hai người phải đem tu vi của mình nói ra. Lúc này tu vi của Dịch Nhiên là gần tới Ngưng Mạch, thời gian của độc tính phát tác sức chiến đấu còn không bằng Luyện Khí, chẳng qua tu vi của hắn cộng thêm tuổi hiện giờ của hắn, ở trong Nhiên Nguyên giới vẫn là rất có thể nhìn, dù sao, Nhiên Nguyên giới là một Tiểu thế giới, có thể tu luyện tới kỳ Ngưng Thần đã là tương đối không dễ dàng rồi, phải biết rằng trong thế giới này nhân vật lợi hại nhất, cũng chính là Kim Đan Hậu kỳ, hoặc là coi như Nguyên Anh Sơ kỳ mà thôi.

Nhưng đối với Dịch Nhiên mà nói, tu vi này nếu như đặt ở trong thế giới của bọn họ, đó đúng chính là phế vật. Cho nên nhìn thấy loại biểu tình "Ngươi thực sự là tuổi trẻ tuấn tài" này của lính gát cổng, Dịch Nhiên cảm thấy có loại tâm tình đau trứng không cách nào nói ra.

Sau đó, đến phiên Phó Tu Vân báo tu vi của mình. Luyện Khí tầng năm, còn không dùng tên thật.

"Chậc chậc, Dịch Tu Nguyên đúng không? Luyện Khí tầng năm? Dựa theo tuổi tác của ngươi đây cũng không tệ lắm nha, linh căn của ngươi là gì? Song linh căn hay là Tam linh căn?"

Phó Tu Vân khóe miệng giật một cái, Dịch Nhiên trước đó cũng không nói linh căn của hắn. "Nhất định phải nói sao?"

Người gác cửa thành bộ dạng đương nhiên: "Đó là đương nhiên, ngươi không nói chúng ta tin tưởng ngươi thế nào?"

"Mộc Hoả Thổ Tam linh căn." Phó Tu Vân dừng một chút, sắc mặt như thường mà nói mò. Hết lần này tới lần khác người xung quanh còn không có hoài nghi. "Thì ra là Tam linh căn á, tuy rằng không phải đặc biệt tốt, nhưng mà cố gắng một chút vẫn là có thể Trúc Cơ thậm chí đến Ngưng Mạch. Chẳng qua rất hiển nhiên, ngươi không có lợi hại bằng đại ca ngươi, người ta đã là Ngưng Mạch rồi. Phải học tập hắn thật tốt nha!"

Lúc này Phó Tu Vân cũng cảm thấy mình có chút đau trứng rồi.

"Ồ." Học tập hắn trúng độc sao?

"Được rồi, nhị vị đều có thể đi vào, mặc dù nói hai người các ngươi trong đó có một kỳ Ngưng Mạch, chẳng qua lần này thiên kim Vân Thủy Nhi của thành Vận chúng ta chọn rể, vẫn có rất nhiều đại năng Ngưng Mạch Hậu kỳ và Kim Đan Sơ kỳ đến đây, đi vào không nên gây chuyện, bằng không ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào."

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên gật đầu, rốt cục đi vào thành Vận.

Thành Vận là một trong thanh trì tương đối nổi danh của Nhiên Nguyên giới, là nơi tụ tập của người tu tiên, vô cùng náo nhiệt. Bởi vì ở trong thành Vận có Trân Bảo các và Hồi Xuân các hai thế lực rất nổi danh ở Nhiên Nguyên giới, phàm là người tu tiên muốn có được bảo bối gì, hay hoặc giả là có nghi nan tạp chứng trọng thương gì cần phải giải quyết, cũng sẽ tới nơi này nhìn.

Mà thành Vận bởi vì gần sông Xuân, suốt năm bốn mùa như xuân, cảnh sắc ở nơi này cũng là xanh biếc hợp lòng người.

Phó Tu Vân sau khi vào thành vì thiên nhiên cảnh sắc của nơi này thoáng kinh ngạc một phen, cũng may đời trước cũng là đã biết một ít thành phố lớn cho nên không có rụt rè. Mà Dịch Nhiên càng không thèm để ý, loại thành nhỏ này thật không có gì đẹp mắt. Hai người đầu tiên là đi thẳng đến Hồi Xuân các.

Tuy rằng bản thân Dịch Nhiên cũng không ôm hy vọng nơi này có thể giải độc, nhưng mẫu thân hắn nói cơ duyên cứu mạng mình ở chỗ này, hắn muốn từ bỏ, ở dưới khuyên nhủ của Phó Tu Vân vẫn là vào Hồi Xuân các. Lúc đi vào lầu các có ba tầng cao bằng gỗ kia, một mùi thơm ngát của linh dược đã đập vào mặt, khiến tinh thần nhất chấn.

Phó Tu Vân nghĩ không hổ là dược các nổi danh trong Nhiên Nguyên giới, mà Dịch Nhiên khóe miệng giật một cái, nỗ lực không để cho mình lộ ra biểu tình ghét bỏ.

"Nhị vị đạo hữu khoẻ, không biết đến Hồi Xuân các của chúng ta là muốn làm gì đây? Chúng ta nơi này có các loại linh đan Nhất phẩm Nhị phẩm Tam phẩm, hai vị chỉ cần báo ra tên linh đan chúng ta sẽ có thể lấy tới cho hai vị. Về phần linh đan Tứ phẩm đến Lục phẩm, cần nhị vị lên lầu tự hỏi." Tiểu nhị trong điếm thập phần cơ trí chạy đến giới thiệu, tu vi của hắn ta chỉ có Luyện Khí tầng hai, Phó Tu Vân nhìn hắn ta một cái đã biết linh căn hắn ta là Tứ linh căn. Coi như là phế linh căn rồi, chỉ chẳng qua không có phế đến ngoan như y mà thôi.

"Nếu như chúng ta muốn linh đan Lục phẩm trở lên thì thế nào? Mặt khác, bằng hữu này của ta đang trúng độc, nơi này của ngươi có Dược tu Y tu có thể nhìn chứ?"

Điếm tiểu nhị vừa nghe Phó Tu Vân há miệng đã muốn linh đan Lục phẩm trở lên, nhất thời giật mình một cái, nghĩ thầm buôn bán lớn tới rồi lập tức vươn tay đặc biệt nhiệt tình đem hai người dẫn hướng lên lầu: "Nếu là như thế này, mời nhị vị trực tiếp đi lầu ba, nơi đó có tu dược chuyên biệt của chúng ta. Cũng có tu y am hiểu công pháp hồi phục của thuộc tính Thuỷ và thuộc tính Mộc."

Đến lúc này, Dịch Nhiên mới phát giác được Hồi Xuân các này cũng vẫn là có thể nhìn, ít ra mặt đó cũng an bài rất chu đáo, ngược lại khiến hắn mơ hồ có vài phần mong đợi.

Về phần Phó Tu Vân? Y hiện giờ tự hỏi rất nghiêm túc, ở đây có linh dược linh đan gì đó có thể xúc tiến tu vi hay không? Có lẽ có thể giết người vô hình cũng được, y cũng có thể dùng. A, y còn để Tiểu Hoả bảo lưu lại một chút Triệu Hoa Dung hạ độc cho hắn trước đó, cũng không biết loại này rốt cuộc tên gì? Lúc này trái lại là có thể hỏi một chút rồi.

Vì vậy ngày hôm nay Dược tu Y tu đang làm nhiệm vụ ở Hồi Xuân các, thì bọn họ phát hiện đã tới hai người khách nhân tương đối kỳ ba.

"Ta thân trúng kịch độc các ngươi giúp ta nhìn một cái?" Dịch Nhiên mở miệng.

Dược tu Lý kia rất nhanh thì gật đầu, đối với trúng độc gì gì đó cả đời ông ta cũng đang nghiên cứu linh dược, còn là rất nhuần nhuyễn, ông vừa định muốn đưa tay sờ tay của Dịch Nhiên, còn chưa đưa tay đã bị một cước đạp văng ra.

"Ai ai! Vị đạo hữu này ngươi tại sao có thể như vậy chứ?!"

Dịch Nhiên chậm rì rì thu hồi chân của mình, mặt không thay đổi mở miệng: "Xin lỗi, ta không có thói quen bất kì ai chạm ta."

Phó Tu Vân nghe vậy hơi có chút xoắn xuýt mà nhìn về phía hắn, y có phải nên may mắn lúc mấy lần đụng tới Dịch Nhiên không bị đá ra hay không?

Người tu tiên hoặc nhiều hoặc ít cũng. có một chút cổ quái, Dược tu bị đá ra kia sờ sờ đan điền mình thiếu chút nữa bể nát, phi thường kiêng kỵ đứng lên, người ít nói này cũng có tu vi Ngưng Mạch, ông ta một Trúc Cơ Trung kỳ, không thể trêu vào được không!

"Vậy được rồi, tích một giọt máu của ngươi cho ta, ta xem một chút sẽ biết."

Dịch Nhiên nghe được muốn máu của hắn, biểu tình lại có vẻ rất lạnh lùng âm trầm, "Máu của ta?"

Dược tu Lý phẫn nộ rồi: "Ngươi vừa không cho ta chạm vừa không cho ta máu để ta nhìn ngươi trúng độc gì thế nào á!!"

Dịch Nhiên nghe vậy nhãn thần nhất lệ* [nghiêm khắc] đã phất tay áo rời đi, kết quả bị Phó Tu Vân kéo: "Ờm, đừng đá ta, dù sao đã tới, ngươi cũng phải để người ta nhìn một cái chứ."

Dịch Nhiên trừng Phó Tu Vân nửa ngày, sau cùng chậc một tiếng, không ai thấy hắn làm động tác gì, sau một khắc một giọt máu tươi đã rơi vào trong một thứ màu xanh giống như hộp ngọc.

"Sau khi xem xong trả lại cho ta."

Dược tu Lý và hai người Y tu bên cạnh ông ta cũng không nhịn được giật giật khoé miệng, được rồi, có vài người có thể dùng máu tiến hành trớ chú* [lời nguyền], bọn họ nhịn.

Sau đó Phó Tu Vân thấy Dược tu Lý dùng các loại chai chai lọ lọ đến kiểm trả giọt máu kia, Phó Tu Vân thấy có nhiều hứng thú, thật vất vả chờ sau nửa canh giờ Dược tu Lý không hề động nữa, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đều có chút mong đợi nhìn Dược tu Lý, người này lại chợt đỏ mặt, hít mấy hơi khí thô, thật lâu sau mới nói:

"Vị đạo hữu này, ngươi là đến đập bảng hiểu sao?!"

Dịch Nhiên và Phó Tu Vân nhướng mày.

"Về sau độc gì ngươi cũng không từng trúng, lại gạt ta nói ngươi trúng độc, ngươi rốt cuộc là có ý gì?!"

Sắc mặt của Dịch Nhiên thoáng cái lạnh xuống, hắn không nói hai lời đã thu hồi hộp bạch ngọc của mình, sau đó lạnh lùng nhìn thoáng qua, liền muốn rời khỏi.

"Ngươi đứng lại ——!!"

Dược tu Lý bị ánh mắt kia của hắn nhìn lửa giận bùng lên: "Không nói gì đã tới nơi này đập bảng hiệu, ngươi cho Hồi Xuân các chúng ta dễ khi dễ phải không?! Ngày hôm nay nếu ngươi không cho chúng ta lý do, hoặc chịu nhận lỗi, thì chờ đi!"

Thốt ra lời này, toàn bộ bầu không khí lầu ba thoáng cái trở nên ngưng trọng.

Phó Tu Vân tự nhiên là tin tưởng Dịch Nhiên, dù sao thời gian Dịch Nhiên phát tác độc tính y thấy rất rõ ràng, hơn nữa y biết thân phận Dịch Nhiên ít nhiều có chút ly kỳ, cho nên Dược tu của Nhiên Nguyên giới – một Tiểu thế giới không tra được hắn trúng kỳ độc cũng là rất có thể.

Cứ như vậy, hành vi của Dược tu Lý có chút đáng ghét, lúc Dịch Nhiên động thủ y lên tiếng trước: "Vị đạo hữu này, ông là Dược tu tốt nhất của Hồi Xuân các ư?"

Tu dược Lý sửng sốt, sau một khắc đã hiểu Phó Tu Vân muốn nói điều gì, nhất thời ông ta đã cảm thấy mình bị vũ nhục cực lớn, chợt vỗ bàn một cái nói: "Cho dù lão phu không phải Dược tu tốt nhất ở đây, nhưng người này rốt cuộc không trúng độc ta vẫn có thể tra ra! Huyết dịch của hắn cực kỳ khỏe mạnh linh lực lại dồi dào, đừng nói trúng độc, bản thân còn có thể trực tiếp thôn phệ hơn mười loại độc tố, đây căn bản là thể chất rất khó trúng độc!"

Phó Tu Vân nhìn đối phương kích động, trái lại càng thêm bình tĩnh: "Ngài xác định chứ?"

Dược tu Lý sắc mặt đỏ lên, "Ta đương nhiên có thể xác định! Nếu như người này trúng độc, ta sẽ đem Ngọc Lâm Thảo Lục phẩm của ta tặng cho hắn!"

Ngọc Lâm Thảo Lục phẩm, nghe như là một đồ tốt, cũng lấy được.

Phó Tu Vân vừa muốn gật đầu, Dịch Nhiên đã trực tiếp nắm tay áo của y đi kéo về. "Ở đây không được. Đi Trân Bảo các."

Phó Tu Vân hiểu Dịch Nhiên nói không được ngược lại nghĩ toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng tìm không được cách trị liệu kỳ độc trong cơ thể hắn, nhưng nghe ở trong tai ba người Hồi Xuân các, quả thực chính là đánh mặt trần, nhất thời ba người đồng thời hét lớn một tiếng: "Đứng lại cho ta!"

Từ một âm thanh này đường chủ Hồi Xuân các đem đoàn người vô cùng vui vẻ mà dẫn vào lầu ba, nhất thời đã bị tràng diện ở đây làm kinh ngạc một chút.

"... Ồm, Dược tu Lý, Y tu Trương, xảy ra chuyện gì?" Đường chủ Vương Huy dừng một chút, phá vỡ không khí khẩn trương này.

Dược tu Lý nhất thời tựa như tìm được đối tượng bày tỏ gào lớn: "Đường chủ, người này khinh người quá đáng! Làm bộ trúng độc tới tìm ta, kì thực hoàn toàn không có trúng độc!"

Ánh mắt đường chủ híp một cái, nhìn về phía Dịch Nhiên, trong lòng hơi đề phòng, người này tu vi là Ngưng Mạch Sơ kỳ, lại giống như ông. "Vị đạo hữu này, ngươi nói như thế nào?"

Dịch Nhiên lúc này mặc dù lười nói chuyện với những người này muốn nhanh chóng rời đi nơi này, nhưng cũng biết lúc này không thể cưỡng ép rời khỏi: "Ta quả thực trúng độc, ông ta vẫn chưa tra ra."

Trong một hỏi một đáp này, nói ra chỗ mâu thuẫn rất rõ ràng, đường chủ Vương Huy nhìn thoáng qua Dược tu Lý, lại liếc nhìn Dịch Nhiên, cuối cùng vẫn là lui nhường.

"Xin lỗi, vị đạo hữu này, việc này liên quan đến danh dự Hồi Xuân các của ta, nếu đạo hữu nguyện ý, ta có thể sẽ tìm vài vị Dược tu sang đồng thời nghiệm chứng, đến lúc đó chờ kết quả đi ra, chúng ta làm tiếp phán đoán có thể hay không?"

Dịch Nhiên mày nhăn lại, sau một lát lại đem hộp đựng máu của hắn đem ra.

Mà cái hộp kia vừa ra, vốn Triệu Kiến Chương ở một bên xem náo nhiệt nhất thời trong lòng giật mình, trên cái hộp này có linh lực thuộc về Mộc cực mạnh, dường như dùng ngọc nào đó hoá thành đá thạch làm thành, nếu như có thể lấy được hộp làm pháp bảo này ở mười ngày sau trên thi đấu chọn rể, hắn nhất định có thể cao hơn một tầng!

Vì vậy, Triệu Kiến Chương đã cho một gã nam tử tướng mạo âm nhu* [là gái tính đó] bên cạnh nháy mắt một cái.

Ánh mắt người sau nhướng một cái, tuy rằng không muốn nhưng vẫn là đi lên một bước: "Vừa vặn ta cũng có nghiên cứu linh độc, ta cũng có thể tham dự, người ngoài công chính, không phải sao?"

Trong lúc nhất thời khi hắn nói xong lời này, vừa lúc Triệu Kiến Chương xuất hiện Phó Tu Vân đã bắt đầu sững sờ ánh mắt chợt nhất lệ, vốn trên mặt có vẻ ôn hòa như ngọc thoáng chốc lộ ra một nụ cười vô cùng rực rỡ, đem người mê say: "Như vậy, thực sự là đa tạ vị đạo hữu này rồi."

Nụ cười này, nhất thời khiến Triệu Kiến Chương bên cạnh và mấy người công tử phía sau hắn nhìn thẳng mắt, càng làm cho nam tử âm nhu nói chuyện kia trong lòng nhất thời cảm thấy dường như có chút không thích hợp.

Mà Dịch Nhiên, biểu tình trên mặt càng lạnh hơn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Phó Tu Vân nở nụ cười.

Triệu Kiến Chương: Ai ôi tiểu mỹ nhân này cười rất đẹp mắt!

Dịch Nhiên: Luôn luôn có loại cảm giác không ổn.

Phó Tu Vân: Một hồi liền neng chết ngươi tên tiểu tạp chủng!

Neng có nghĩa là đạp.

4GA/7FO.7/%

12. Chương 12

Lúc Phó Tu Vân cười, thật sự là rất hấp dẫn người. Mắt sáng sủa mi cong cong, khiến lòng người sinh ra vui thích. Chỉ chẳng qua phần lớn người bị hấp dẫn không quá phân rõ sau khi cười xong người này sẽ nổi điên hay là nũng nịu mà thôi.

Mà Dịch Nhiên đứng im lặng ở bên cạnh nhìn Phó Tu Vân cười đã cảm thấy người nọ là muốn nổi điên, ngẫm lại trước khi đường chủ của Hồi Xuân các bắt đầu dẫn một vòng người tới nơi này y còn chưa như thế đâu, cũng biết thay đổi của Phó Tu Vân khẳng định có liên quan những người mới tới này.

Đem nhóm sáu người của Triệu Kiến Chương nhìn qua một lần, Dịch Nhiên thổ hào cũng không phát hiện có ai đáng giá đặc biệt để ý, đều là tiểu lâu la tu vi chỉ có Ngưng Mạch thậm chí không được Ngưng Mạch chỉ có Trúc Cơ mà thôi, có gì tốt để ý? Đương nhiên lúc này Dịch Nhiên hoàn toàn quên mất tu vi của mình cũng là một tiểu lâu la.

Lúc Dịch Nhiên suy nghĩ, lúc này đường chủ Vương Huy cũng đã để người mời Dược tu tu vi cao nhất trong Hồi Xuân các có thể tìm tới. Dù sao sự tình này liên quan tới thể diện của Hồi Xuân các, nếu như thật sự trúng độc không tra ra được, Hồi Xuân các bọn họ thật đúng là bị người cùng nghề chê cười.

Mà bên kia, nam tu sĩ tướng mạo âm nhu kia cũng đã chuẩn bị xong, hắn đứng tại chỗ con ngươi vòng vo, xoay người lộ ra một nụ cười vô cùng mờ ám với Dịch Nhiên: "Vị đạo hữu này, tại hạ Hồ Bạch, ngươi có thể đem máu của ngươi giao cho ta. Ta cam đoan kiểm tra thật tốt ~ "

Dịch Nhiên rõ ràng hơi dừng với gương mặt này, sau đó lấy hộp ra, lướt qua Hồ Bạch đưa cho đường chủ Vương Huy. Trong nháy mắt gương mặt cười quyến rũ của Hồ Bạch đã cương cứng.

Lúc Dịch Nhiên đem máu của mình ra đã ngồi vào ghế bên cạnh không nói lời nào, mà lúc này Phó Tu Vân đã bình phục tốt tâm tình của mình, cũng không nói nhiều, cũng ngồi xuống bên cạnh Dịch Nhiên.

Lúc mấy người Dược sư Y sư ở nơi này lấy toàn bộ cố gắng nghiệm chứng huyết dịch, Phó Tu Vân mặt mang mỉm cười nhìn Triệu Kiến Chương đối diện, y chẳng thể nghĩ tới nhanh như vậy đã ở trong thành Vận gặp được Triệu Kiến Chương. Một trong những kẻ giết người đã từng hoả thiêu một nhà tổ phụ của y.

Mười năm trước, Triệu Kiến Chương còn là một thanh niên kiêu ngạo, ương ngạnh hung ác, mà mười năm sau… Hắn vẫn khiến người ta cảm thấy nhìn sốt ruột như thế.

Chẳng qua, có lẽ là bởi vì Triệu Kiến Chương tuy rằng đã tới Phó gia nhìn muội muội, nhưng chưa từng chú ý tới tồn tại của con trai trưởng đã chết mẹ, cho nên hiện giờ hắn lại không nhận ra mình, Phó Tu Vân nghĩ đến đây đã muốn mỉm cười, đây là ông trời đưa cơ hội cho y, nếu như không lợi dụng tốt một chút, vậy đơn giản là không phải người.

Lúc này, Triệu Kiến Chương ở đối diện thấy Phó Tu Vân một mực mỉm cười với hắn, lòng nhịn không được nhộn nhạo, nghĩ thầm mị lực của mình quả nhiên vô hạn, nam nữ toàn bộ ăn không nói, người trước mắt này vừa nhìn chính là cực phẩm. Không thấy các huynh đệ xung quanh cũng không nhịn được tâm động đấy sao, chẳng qua lần đầu tiên của mỹ nhân này vẫn là thuộc về hắn!

Vì vậy Triệu Kiến Chương dùng dáng vẻ bản thân cảm thấy tốt nhất đi tới trước mặt của Phó Tu Vân, cũng mỉm cười nói: "Vị đạo hữu này, chúng ta có thể nhận biết một chút chứ?"

Dáng tươi cười của Phó Tu Vân thoáng cái rực rỡ hơn: "Được. Ta là Dịch Tu Nguyên."

Triệu Kiến Chương lễ phép gật đầu đáp lại: "Ta là Triệu Kiến Chương Triệu gia."

Sau đó Triệu Kiến Chương thấy Phó Tu Vân lộ ra vẻ mặt vui mừng trong dự đoán của hắn: "A, Triệu gia, chẳng lẽ ngươi chính là người Triệu gia kia sao?"

Triệu Kiến Chương nở nụ cười: "Kẻ bất tài này chính là tại hạ."

Phó Tu Vân gật đầu: "Ngươi cũng thật là lợi hại!"

Triệu Kiến Chương nhìn vẻ mặt sùng bái của mỹ nhân, thiếu chút nữa nhịn không được muốn đưa tay đi sờ, chẳng qua bỗng nhiên lại cảm thấy một cổ kiếm ý bén nhọn, lúc này biến sắc lui về sau vài bước.

Sau khi chờ hắn phản ứng kịp nhất thời cảm thấy xấu hổ không ngớt, nhìn về phía người đã phóng ra kiếm ý, quả nhiên chính là người đầu trọc trong tay có hộp ngọc mộc.

"Chậc, vị đạo hữu này, ngươi đã trúng độc rồi tốt nhất không cần dùng bậy công pháp, ai biết sau một khắc có thể sẽ trực tiếp độc phát bỏ mình hay không?"

Dịch Nhiên lạnh lùng nhìn hắn một cái, lúc mọi người ở đây cho là hắn nhịn cho qua, sau một khắc một cổ nóng rực và kiếm khí bén nhọn chợt căng ra toàn bộ ba tầng Hồi Xuân các, Triệu Kiến Chương đã phát hiện tên nói bản thân trúng kịch độc này lại hướng hắn rút kiếm rồi!!

"… Ngươi đây là ý gì?" Triệu Kiến Chương hơi trầm mặc, sau đó có chút không thể hiểu được, đây là tiết tấu muốn đánh trực tiếp sao? Nhưng mà tình huống bình thường không phải là cãi nhau trước hả?! Hành vi không nói hai lời trực tiếp rút kiếm này, chính là tính cách chỉ có của môn kiếm tu sao?

Dịch Nhiên nhìn đối phương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, gương mặt nhất thời không nhịn được: "Im đi, đánh thì đánh!"

Lời này trực tiếp nghẹn Triệu Kiến Chương không nói lời nào, nhưng hắn lúc này muốn dụ dỗ mỹ nhân mà, thật không muốn đánh nhau, huống chi tu vi người này và hắn là kỳ Ngưng Mạch, chính là kiếm tu thuộc tính Hoả, thực lực hẳn là…

"Phụt, ha ha ha!"

"Ai ôi hey ông trời của tôi ơi!"

"Cười chết tiểu gia ta đây rồi á!"

Không đợi Triệu Kiến Chương nghĩ xong vấn đề thực lực, hắn lại đột nhiên nghe được hồ bằng cẩu hữu của mình bên kia từng kẻ từng kẻ nở nụ cười, hắn không hiểu nhìn sang, đã thấy lão Nhị Chu của Chu gia trong Tứ đại gia tộc tay run run chỉ vào đối thủ của hắn: "Này mẹ nó, ha ha ha, Kiến Chương ngươi nhìn xem đi! Nhìn người đối diện nói muốn đánh này cầm thứ gì! Tiểu gia ta lớn như vậy thật chưa từng thấy người hấp tấp muốn mình mất mặt! Ha ha ha!"

"Ha ha ha ha ha! Ngươi, ngươi! Ngươi đây đem kiếm gãy không có mũi kiếm, ngươi còn nói muốn đánh nhau với ta?! Đầu óc ngươi nước vào rồi đi! Không không không, ngươi không phải đầu óc nước vào, ngươi đây là bị đốt thành đầu trọc đốt choáng váng rồi đó!!"

Nhất thời toàn bộ trong phòng đều tràn đầy tiếng cười to, ngay cả Phó Tu Vân nhìn đầu trọc lóc của Dịch Nhiên nhịn nửa ngày cũng nhịn không được, sau cùng cũng phụt một tiếng.

Một tiếng này quả thực ép vỡ một cong rơm cuối cùng của lạc đà. [1]

Gân xanh trên trán Dịch Nhiên giật mãi, đoạn kiếm trong tay trực tiếp hướng Triệu Kiến Chương vung lên!

Triệu Kiến Chương thật không ngờ Dịch Nhiên lại đột nhiên làm khó dễ, chẳng qua thiên tính của người tu chân chính là thời khắc phòng bị, hắn vẫn chú ý tới động tác của Dịch Nhiên, hắn muốn lắc mình đồng thời muốn mượn dùng bảo kiếm của mình đỡ một kiếm này, nhưng lúc kiếm khí bén nhọn cách hắn càng ngày càng gần đột nhiên biến sắc.

Hơi thở này không đúng!!

Triệu Kiến Chương coi như là người thân kinh bách chiến, lúc ý thức được không bình thường dùng tốc độ nhanh nhất khởi động bảo giáp phòng ngự linh khí Thất phẩm của phụ thân cho hắn, mà động tác này của hắn đúng là cứu cái mạng nhỏ của hắn.

Lúc âm thanh nổ thật lớn qua đi, Triệu Kiến Chương chật vật vô cùng quỳ một chân trên đất, mà ba tầng Hồi Xuân các phía sau hắn rất kiên cố, bức tường có hơn mười tầng cấm chế bị một đạo kiếm khí của Dịch Nhiên dễ dàng bổ một lỗ thủng thật to, gió nhỏ từ trong lổ thủng thổi tới, cũng thổi tất cả mọi người ở đó tâm thần rung mạnh.

Sắc mặt của Triệu Kiến Chương cực kỳ xấu xí, hắn nghĩ nếu như vừa rồi không phải hắn dùng bảo giáp Thất phẩm, như vậy lúc này bản thân sẽ chết thành dạng gì, hắn quả thực không dám nghĩ. Lúc phản ứng kịp, ánh mắt của Triệu Kiến Chương vô cùng hung ác nham hiểm nhìn về phía Dịch Nhiên.

"Ngươi rất tốt!" Cũng dám đối với ta như vậy!

Dịch Nhiên nghe vậy nhíu nhíu mày, vừa lúc, mấy Dược sư và Hồ Bạch bên kia cũng đồng thời làm ra kết luận, Dược sư Lý mặt mang đặc sắc mà hướng Dịch Nhiên kêu gào: "Đúng vậy! Người rất tốt! Ngươi căn bản là không có trúng độc! " Hơn nữa nếu như nói là một người trúng độc, làm sao hắn vẫn có thể sử dụng ra một chiêu lợi hại như vậy?! "Ngươi nhất định là tới cửa đập bảng hiệu! Bảng hiệu của chúng ta bị ngươi đập! Ngươi phải thường!!"

Khóe miệng Triệu Kiến Chương giật một cái, ý của hắn không phải vậy.

Mà Dịch Nhiên trả lời chất vấn và hoài nghi của người một phòng này chính là —— ba canh giờ đến rồi.

"Phụt!" Máu hết hớp này đến hớp khác bị hắn phun ra, nếu như cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện trong máu mang theo ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Trong phòng ngoại trừ Phó Tu Vân ra mọi người "…" Con mẹ nó ngươi đây là giả bộ đi?! Đúng không đúng không!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, về tính tình kiếm tu.

Triệu Kiến Chương: Mẹ kiếp lẽ nào kiếm tu đều là đồ không một lời trực tiếp rút kiếm hả?

Dịch Nhiên: Không, chú ý tên của ta.

Triệu Kiến Chương:… Đã hiểu tên chớ gần.

[Dịch: dễ, thay đổi, coi thường, xem nhẹ, ôn hòa…

Nhiên: đốt, cháy…

=> dễ cháy:v]

2, đầu trọc.

Triệu Kiến Chương: Ha ha ha ha! Đầu trọc!

Dịch Nhiên: Chém chết ngươi.

Phó Tu Vân: Phụt. Đầu trọc.

Dịch Nhiên:…

Trở về làm ngươi chết.

3, ngươi rất tốt.

Triệu Kiến Chương: Ngươi rất tốt! Mẹ nó muốn chết!

Dược sư Lý: Ngươi rất tốt! Căn bản không trúng độc!

Dịch Nhiên bình tĩnh mà phun một ngụm máu.

Mặt đau không?

Cảm tạ các tiểu manh vật ném bom cho tôi:…

---

[1] Câu này là "cọng rơm đè chết con lạc đà", là một câu chuyện ngụ ngôn về thương nhân muốn thử sức lạc đà nên chất hàng hóa lên lưng nó, chất mãi vẫn không thấy nó ngã, còn một cọng rơm cuối cùng vừa để lên thì con lạc đà không chịu được nữa, ngã xuống, đại ý giống câu tích tiểu thành đại.

Bả liệt kề hàng loạt tên ném mìn cho bả, mình ko edit ra nhá, nó dài vl luôn, nên dẹp:v

13. Chương 13

Lúc bị hai người liên tiếp nói ngươi rất tốt, Dịch Nhiên đặc biệt bình tĩnh hộc ra một ngụm máu tươi.

Máu hết hớp này đến hớp khác cũng giống như một bạt tay, một cái tiếp một cái đánh vào trên mặt mọi người ở trong phòng, khiến cho bọn họ cảm thấy khuôn mặt sinh đau.

Dược tu Lý dĩ nhiên là người không thể tiếp nhận nhất, thế nhưng ông nhận nhận chân chân tiến hành nghiệm hai lần với máu người này rồi, nhưng cũng không có nghiệm chứng ra, ông tuyệt đối không muốn tin tu vi hoặc năng lực của mình xảy ra vấn đề, dĩ nhiên cho rằng Dịch Nhiên là đang cố ý hộc máu cho ông khó chịu.

Cho nên Dược tu Lý là người nhảy bật lên đầu tiên: "Ngươi đừng tưởng rằng ngươi phun mấy ngụm máu ta đã tin ngươi trúng độc, nếu như tất cả mọi người giống như ngươi vậy, Hồi Xuân các chúng ta đây chẳng phải là thành coi tiền như rác sao?! Chứng cứ! Trừ phi ngươi cho chúng ta chứng cứ!"

Dịch Nhiên trước bị con gà yếu Triệu Kiến Chương mới kỳ Ngưng Mạch khiêu khích cũng đã rất khó chịu, chỉa vào linh căn bị phá hư. Đan điền bị giam cầm thống khổ, hạ sức lực mạnh chuẩn bị một kiếm chém chết con gà yếu này, kết quả con gà này ngay cả một cọng lông gà chưa từng rơi, cho dù Hồi Xuân các bị hắn đánh một lổ thủng, nhưng cũng không có thể bù đắp khó chịu và phiền muộn to lớn trong lòng Dịch Nhiên.

Hiện giờ tinh thần hắn đã sa sút đến loại trình độ này, ngay cả người của kỳ Ngưng Mạch cũng giết không được. Thực sự là vừa nghĩ đã muốn đem trời đâm một lổ!

Tâm tình của Dịch Nhiên hiện giờ như vậy, tự nhiên sẽ không đếm xỉa tới một Dược tu mới Luyện Khí tầng bảy, máu của bản thân hắn có bôi kịch độc, việc này là có thể khẳng định, tuy rằng Dịch Nhiên cũng không biết vì sao bọn họ kiểm tra đo lường không được vấn đề, nhưng là vì để ngừa lỡ như vẫn là thu về tốt hơn.

Vì vậy Dược tu Lý không đợi được Dịch Nhiên người tới nhà đập bảng hiểu nói xin lỗi ông, ngược lại thấy người này ho khan một tiếng, thân hình thoạt nhìn lập tức sẽ ngã xuống đất, chuẩn bị thu gom máu trên đất!

Đây quả thực là giẫm lên mặt của ông nha!!

Dược tu Lý vượt ra khoảng phẫn nộ rồi, ở trong nháy mắt lúc Dịch Nhiên còn kém một bước đã muốn cách không thu lại những huyết dịch này, ông đã một bước dài đi lên phía trước đưa tay đem những huyết dịch này thu vào một trong cái bình ngọc của ông.

Nhất thời, người của khắp phòng đều nhìn về ông.

Đường chủ Vương Huy nhíu mày: "Lý Tử, đây là ông muốn gì?"

Lý Tử vội vàng đem cái lọ đưa cho Vương Huy, ông cũng biết mình tự ý làm chủ rất có thể sẽ bị nghiêm phạt, chẳng qua miệng ác khí nói không ra, ông thật sự là không cho qua được! "Đường chủ, chuyện này tuyệt đối không thể tính như thế! Trừ phi hắn có thể chứng minh máu của hắn có độc, hắn quả thực trúng độc, bằng không thì mặt mũi của Hồi Xuân các chúng ta cũng bị hắn đập lên hết rồi!"

Vương Huy tuy rằng không đồng ý hành vi đặc biệt kích động này của Lý Tử, chẳng qua lời của ông ta vẫn có đạo lý, vì vậy, hắn quay đầu nhìn về phía Dịch Nhiên, chuẩn bị nói lý khai sáng, lấy tình cảm lay động

~Lúc này Dịch Nhiên thật sự đã đến sát biên giới bạo phát, may là canh giờ này đã là buổi chiều sắp đến buổi tối, lúc này độc tính phát tác không bằng nửa đêm và sáng sớm, hắn còn có thể bảo trì thanh tỉnh, nhưng tính tình đã hoàn toàn không xong. Cho nên, hắn không đợi Vương Huy ôn hòa mở miệng, đã dùng mặt lạnh không thể lạnh hơn, giật giật khoé miệng rốt cuộc cười nói: "Có bản lĩnh ngươi uống đi."

Trong nháy mắt Vương Huy đã nếm được cảm giác nghẹn của Triệu Kiến Chương trước đó.

Đối thoại này có thể nhảy qua hay không hả! Chẳng lẽ không phải ta trước khuyên ngươi, ngươi không muốn, ta khuyên ngươi nữa ngươi vẫn không muốn, sau đó ngươi thẹn quá thành giận nói để ta uống sao? Tính tình kiếm tu tại sao đều táo bạo như thế!

Bầu không khí trong lúc nhất thời cứ lạnh xuống như vậy, không phải ai cũng ngu, biểu tình Dịch Nhiên quá mức trào phúng bình tĩnh, khiến cho bọn họ không dám nếm máu thử, thế nhưng mà, người của Hồi Xuân các không nếm thử lại cảm thấy rất mất mặt, rất xoắn xuýt. Về phần đám người Chu Năng và Triệu Kiến Chương bên kia, mặc dù bọn họ là tu nhị đại, nhưng không phải ngu, loại sự việc ra mặt làm sao có thể đi làm?

Ngay lúc mọi người cảm thấy bọn họ hao tốn thời gian dài đằng đẵng như thế, Phó Tu Vân ở một bên bỗng nhiên hơi nở nụ cười, nói thầm một tiếng: "Nhiều người như vậy cũng không kiểm tra ra được có độc hay không, còn không cho người đi, thật sự là quá không thiên lý."

Sau đó y ngẩng đầu nói với Dịch Nhiên: "Được rồi đừng tìm bọn họ tức giận, ngươi là lợi hại nhất! Lời của ngươi nói cũng đúng, bọn họ nhất định là sai rồi, chúng ta đi Trân Bảo các xem kiếm chứ? Đường chủ, ngươi đem bình nhỏ cho chúng ta, chúng ta đi liền, dù sao cuối cùng cũng ra không được kết quả, giằng co như vậy đối với người nào cũng không thú vị không phải sao?"

Đường chủ Vương Huy nghĩ Phó Tu Vân nói có đạo lý, bỏ đi, coi như hắn xui xẻo! Lỗ thủng lầu ba này chính hắn lấp, dù sao so với đắc tội một kiếm tu kỳ Ngưng Mạch thoạt nhìn tính tình không tốt cũng tốt hơn. Huống chi bọn họ không ai uống bình máu, nếu không có cách nào khác chứng minh, vậy hãy để cho đi đi. Vì vậy hắn đem chai đựng huyết dịch của Dịch Nhiên đưa cho Phó Tu Vân, Phó Tu Vân cười híp mắt thu vào.

Nhưng bọn y còn chưa đi, lúc này Phó Tu Vân xoay người, nói với Hồ Bạch vẫn làm bộ không tồn tại đứng ở trong góc nhỏ: "Vị đạo hữu Hồ Bạch này, hộp ngọc mộc kia trong tay ngươi và máu bên trong cũng đều là của chúng ta."

Sắc mặt Hồ Bạch cứng đờ. Hắn hoàn toàn cho rằng Dịch Nhiên sẽ bởi vì dưới cơn nóng giận phất tay áo rời đi quên cái hộp này và máu bên trong, nói như vậy hắn có thể ở trước mặt của Triệu Kiến Chương lập một đại công, nhưng ai ngờ thiếu niên thoạt nhìn tư tư văn văn, ngây thơ vô cùng dễ gạt, chỉ thoáng một cái lại tìm hắn chứ? Cứ như vậy, hắn cho dù không muốn trả hộp cũng không được rồi. Nhưng, nếu quả thật trả về, một lát nhìn sắc mặt muốn giết người của Triệu Kiến Chương hắn cũng tuyệt đối chiếm không được thứ tốt!

Hắn hiện giờ tương đối cần hỗ trợ linh thạch của Triệu Kiến Chương, nếu như chuyện này không làm được, linh thạch khẳng định không cần suy nghĩ!

Vì vậy hắn chợt cắn răng một cái, hừ một tiếng với Phó Tu Vân: "Máu này ta vẫn muốn nghiên cứu thêm chút nữa, hai vị trực tiếp giao nó cho ta giữ đi, nói không chừng hai ngày nữa là ta có thể tìm được bằng chứng nó có độc giúp hai vị một đại ân lớn đấy!"

Phó Tu Vân nghe vậy ánh mắt nhướng một cái, đem y là người ngu sao? Mượn cớ rõ ràng như vậy cũng sẽ có người tin? Phó Tu Vân không nói hai lời đã đi về phía Hồ Bạch, vươn tay mỉm cười: "Không cần. Trả cho chúng ta đi."

Ngay lúc Hồ Bạch suy nghĩ rốt cuộc nên cứng rắn chống đỡ hay là buông tay, bên kia Dịch Nhiên chợt hơi lảo đảo, cùng lúc đó Triệu Kiến Chương vẫn chú ý hắn, trên mặt hung ác độc địa lóe lên, vài miếng ám khí lá liễu màu đen đã bắn về phía Dịch Nhiên!

Phó Tu Vân chợt xoay người thấy một màn chính là Dịch Nhiên dễ dàng sử dụng kiếm quét sạch ám khí, trong lòng nổi giận dứt khoát xoay người một cái, dường như dùng bộ pháp không rõ nào đó trong nháy mắt đã đến phía sau Hồ Bạch, sau đó từ trong tay hắn đoạt lấy hộp ngọc mộc, đồng thời một cước đạp hắn nằm trên đất.

"Tại sao ngươi có thể ra tay!"

Hồ Bạch lớn tiếng chỉ trích, mà nụ cười trên mặt của Phó Tu Vân đã không còn: "Tuy rằng người nọ là chủ nợ ta, nhưng các ngươi đột nhiên ra tay cũng làm khó cho ta."

Vốn vẻ mặt của Triệu Kiến Chương vẫn ngoan lệ mà nhìn về phía Dịch Nhiên, thế nhưng khi hắn nghe xong lời của Phó Tu Vân, ánh mắt loé lên, dường như nghĩ tới một chủ ý tuyệt diệu, đã thoáng cái nổi lên rộng lượng.

"Dịch đạo hữu nói sớm á, ta còn tưởng rằng hai vị là bạn bè đấy, nếu là quan hệ chủ nợ, vậy mạo muội, bọn ta còn có việc đi trước một bước, các ngươi tự tiện."

Mắt Phó Tu Vân nheo lại, nghĩ thầm Triệu Kiến Chương đang đánh chủ ý gì, chẳng qua y rất nhanh đã biết —— trước lúc Triệu Kiến Chương rời đi, bỗng nhiên hắn quay đầu lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường với Phó Tu Vân.

"Tại hạ vẫn có chút gia sản, hơn nữa còn là thật lòng muốn kết giao với Tu Nguyên ngươi. Cho nên, nếu như ngươi có phiền toái gì, có thể tùy thời đến Vân Sơn tìm ta. Ta đang ở tầng thứ ba của Vân Sơn."

Phó Tu Vân nghe nói như thế nếu không hiểu ý kia, là người ngu.

Chẳng qua Dịch Nhiên cũng rất nhanh thì đã hiểu, điều này dẫn đến lúc ra khỏi Hồi Xuân các, Dịch thổ hào một câu cũng không nói với Phó Tu Vân. Phó Tu Vân theo Dịch Nhiên đi một đường hơi vội, ngay lúc y chuẩn bị thật tốt giải thích một chút, Dịch Nhiên đột nhiên dừng lại.

"Hửm?" Xảy ra chuyện gì.

"Ta là chủ nợ? Ngươi thiếu ta cái gì?"

Phó Tu Vân suy nghĩ một chút, hồi lâu nói: "Thiếu ngươi một nụ cười được chưa? Ta đây cười một cái cho ngươi."

Sau đó, Dịch Nhiên nhìn chằm chằm nụ cười của Phó Tu Vân hơi có chút nịnh nọt, nặng nề mà hừ một tiếng đi nhanh đi về phía trước. Phó Tu Vân nhìn dáng vẻ vui vẻ của hắn, sau đó chợt nghe được âm thanh trầm thấp có chút lãnh ngạnh nói:

“Tuy rằng hắn là gà yếu, nhưng tu vi đối với ngươi mà nói vẫn còn rất cao, ngươi muốn đối phó hắn, phải cẩn thận.”

Dáng tươi cười của Phó Tu Vân hơi dừng, sau một lát lại cười tự nhiên hơn. Nhìn xung quanh không ít người nhìn thẳng mắt, đỏ mặt.

Dịch Nhiên chợt dừng lại bước chân, quay đầu tức giận gia tăng âm thanh: “Im đi! Đi theo mau!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, có trúng độc không

Dịch Nhiên: Ta trúng độc.

Lý Tử: Không có! Ngươi rất tốt!

Dịch Nhiên: Ta chính là trúng độc.

Lý Tử: Ngươi chính là không có!

Dịch Nhiên: Ta trúng độc ngươi thích tin hay không.

Lý Tử: Trừ phi ngươi cho ta chứng cứ!

Dịch Nhiên: Có bản lĩnh ngươi uống đi!

Lý Tử: Ngươi cho ta ngu á?

Dịch Nhiên:…

Ngươi uống thì thế giới an tĩnh.

2, chủ nợ

Cuộc sống đỉnh cao sau này, một ngày nào đó.

Phó Tu Vân:… Ngươi cởi y phục của ta để làm chi?

Dịch Nhiên: Ta là chủ nợ.

Phó Tu Vân: Chọc ta ư ngươi là chủ nợ ta thiếu ngươi cái gì?!

Dịch Nhiên: Thiếu thịt ta.

Phó Tu Vân: %@!%

---

14. Chương 14

Phó Tu Vân theo Dịch Nhiên đi đến Trân Bảo các trước. Thời gian hiện giờ là cuối giờ Dậu*, cũng chính là buổi tối, lúc này mặc dù có chút trễ, thế nhưng Trân Bảo các vẫn còn trong buôn bán, nếu như tiếp qua một canh giờ, Trân Bảo các cũng sẽ đóng cửa. [Giờ Dậu từ 17g - 19g tối]

Kỳ thực đây là một chỗ Phó Tu Vân vẫn luôn không thế nào hiểu, rõ ràng người nơi này phần lớn đều là người tu tiên hoàn toàn không cần nghỉ ngơi, nhưng lại vẫn dựa theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi của người bình thường để dùng, cũng không biết rốt cuộc là có ý đồ gì?

Ở trong Trân Bảo các, Phó Tu Vân vốn cho là Dịch Nhiên sẽ chọn một linh kiếm thượng phẩm quý nhất tốt nhất, nói như thế nào cũng phải muốn một cái Thất Bát phẩm, bảo vật trấn các của Trân Bảo các mới đúng, nhưng Dịch Nhiên thổ hào lại hoàn toàn ngoài dự liệu của y, tùy tùy tiện tiện chọn một linh kiếm Ngũ phẩm, lúc thanh toán linh thạch đã mang y rời đi.

"Ờm, ngươi không có tiền hả?" Lẽ nào tất cả hồng ngọc còn dư lại trong hộp kia cũng không phải là linh thạch, mà là những thứ đồ khác sao? Một thanh linh kiếm Ngũ phẩm chỉ đạt tới linh kiếm trung phẩm, trong loại hàng bậc trung của linh khí, ngay cả thượng phẩm cũng không phải. Ở trong suy nghĩ của Phó Tú Vân, Dịch Nhiên ít nhất cũng có thể mua bảo khí thứ phẩm hoặc trung phẩm mới đúng.

"Đủ là được rồi." Dịch Nhiên liếc mắt nhìn Phó Tu Vân, hắn có kiếm bổn mạng, thanh này chỉ là giả vờ giả vịt dùng tạm thời mà thôi. Chẳng qua dường như hắn cảm thấy vấn đề của Phó Tu Vân có chút buồn cười, trên mặt lộ ra nụ cười có thể nói tự ngạo cứng ngắc: "Ta có rất nhiều linh thạch."

Khóe miệng Phó Tu Vân giật một cái. Mà lúc đi ngang qua bên cạnh Dịch Nhiên có mấy người nghe được hắn nói ra những lời này đã không nhịn được nhìn thật kỹ về phía Dịch Nhiên và Phó Tu Vân hai người bọn họ, sau đó mấy tu giả này cũng tự lộ ra một biểu tình rất khinh thường.

Mấy người này vừa đi còn đang nhỏ giọng cười nhạo.

"Ai ôi, ta vừa mới nghe được cái gì? Ta có rất nhiều linh thạch? Thực sự là nói khoác mà không biết ngượng đó!"

"Đúng đúng, kẻ có tiền thật sự làm sao có thể nói mình có tiền? Hơn nữa nhìn y phục tơ tằm trên người hắn mặc tất cả cũng là của người thường, tên này ngay cả loại linh y phòng ngự cấp thấp nhất cũng mua không nổi, còn nói mình có tiền? Cũng không sợ người khác cười rớt răng!"

"Ai nha, ngươi phải hiểu nha, đầu năm nay ai không hy vọng bản thân có rất nhiều linh thạch chứ? Người ta ban ngày muốn nằm mơ thật tốt thỏa mãn lòng hư vinh bản thân một chút, ngươi cũng không cần đâm thủng hắn nha!"

"Ha ha ha, ngươi nói đúng, ta vẫn là không nên đâm thủng nguyện vọng tốt đẹp của hắn ha ha ha!"

"Đi đi đi, cách thiên kim Vân Thủy Nhi chọn rể còn mười ngày, chúng ta nhanh đi Vân Phong chọn một chỗ linh mạch tương đối đầy đủ tu luyệt vượt qua ải, nói không chừng có thể Luyện Khí Đại viên mãn hoặc là thẳng đến Trúc Cơ? Ta không có hy vọng gì lớn, chẳng qua Đống huynh, thế nhưng ngươi là Kim Mộc Song linh căn đó! Chờ ngươi Trúc Cơ rồi, như vậy ngoại trừ tên của những tên có bối cảnh thâm hậu của Tứ đại thế gia và Ngũ đại môn phái ra, còn có ai có thể còn so được với ngươi!"

Bốn người này vừa đi vừa nói chuyện, âm thanh cũng càng lúc càng lớn, đến cuối cùng giống như là la to lên, dường như rất sợ Dịch Nhiên và Phó Tu Vân cách đó không xa ở phía sau bọn họ nghe không được.

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cũng không phải kẻ điếc, huống chi ngũ giác của tu giả thậm chí ngay cả giác quan thứ sáu chẳng biết sau cũng mạnh hơn mấy lần người bình thường, với tu vi hiện giờ của hai người này, không chỉ đem lời nói kia nghe đi vào hết, hơn nữa còn nghe được rõ rõ ràng ràng không sót một chữ.

Ban đầu Phó Tu Vân còn muốn an ủi một chút hoặc khuyên một chút vị bên cạnh y này đây, rất sợ hắn luẩn quẩn trong lòng sẽ nhấc kiếm đem đâm người khác, kết quả trên mặt người này vẫn là không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt đã có dấu hiện muốn phóng dao rồi.

"Ờm, thật ra bọn họ cũng không biết chúng ta mới từ chỗ ở của người thường tới thôi, hơn nữa vừa rồi chúng ta chỉ là không muốn mua linh y phòng ngự mà thôi, tuyệt đối không phải mua không nổi! Ngươi đừng chấp những kẻ kia làm gì."

Lúc này Phó Tu Vân hoàn toàn đã quên bản thân vừa rồi còn từng hỏi Dịch Nhiên, có phải hắn không có linh thạch.

Dịch Nhiên nghe được Phó Tu Vân an ủi hoàn toàn không thể coi là an ủi, sắc mặt kém hơn nữa, trực tiếp nhấc chân đi nhanh tới phương hướng của bốn người kia. Nhìn dáng vẻ đi đường cũng có thể thả ra sát khí, nhất định là quá tức giận rồi.

Phó Tu Vân ở tại chỗ yên lặng không nói gì chỉ chốc lát, cuối cùng vẫn là thở dài đuổi theo. Chậc, tính tình của đầu trọc này thật sự quá kém, giống như trong cuộc đời của hắn chưa từng có từ "Chịu nhục" này, giá trị quan của cuộc sống như thế và giá trị quan của y có chút không qua hợp á, y trải qua vui vẻ buồn bực phát tài lớn, hoặc ngầm giải quyết vấn đề… Cao điệu gì gì đó, y thật lâu cũng chưa từng trang bức.

Cho dù lòng của Phó Tu Vân có chút ưu sầu, nhưng y đã cùng Dịch Nhiên đạt thành kết minh, hai người hiện giờ coi như là châu chấu trên một sợi dây thừng, một người không tốt hơn người kia đương nhiên cũng sẽ không tốt, cho nên y vẫn đi qua nhìn một chút, miễn cho kiếm tu trọc đầu kia đem sự tình làm cho không thể vãn hồi.

Chờ lúc Phó Tu Vân gấp đuổi chậm đuổi theo kịp Dịch Nhiên, bọn họ đã đi tới dưới chân một ngọn núi của biên cảnh thành phía đông thành Vận rồi.

Nói là một ngọn núi trong thành Vận, chi bằng nói đây là một mảnh núi lớn vô cùng đem chân của mình đưa tới phía Đông thành Vận, cứng rắn chen một phiến địa bàn. Thành Vận vốn hoàn toàn có thể tránh một mảnh núi này đem toàn bộ thành đều đi di dời về bên Tây, nhưng bởi vì một lần cơ duyên xảo hợp, có người ở mảnh chân núi này phát hiện linh mạch đủ loại lớn lớn nhỏ nhỏ khác nhau.

Tuy rằng những linh mạch này và những danh sơn đại xuyên* này, trong bảo bối của các đại môn phái thế gia dùng linh mạch hoàn toàn không thể so sánh, nhưng chỉ cần là linh mạch đó chính là nghìn vàng không đổi! Linh mạch khó tìm á? Cho dù tìm được rồi, nếu như đại gia tộc hoặc môn phái không phải thế lực to lớn, có ai có thể có được đây? Cho nên, một mảnh chân núi của thành Vận này cũng liền vô cùng được hoan nghênh rồi. [*Nó đề cập đến một lịch sử lâu dài của ngọn núi nổi tiếng và các con sông]

Thành Vận cũng chính là dựa vào linh mạch của một mảnh chân núi này, mới được là một trong năm Đại Thành trì của Nhiên Nguyên giới.

Mảnh chân núi này được người ta cho một cái tên đặc biết tốt —— Vân Phong Đăng Thiên Giác.

Ý nghĩa là thông qua ở đây có thể lên trời, cũng chính là trở thành đại năng Nguyên Anh trở lên, mở giới môn đi những Đại thế giới khác. Mà từ nơi mảnh chân núi này đi lên nhìn, ngoài ngọn núi lớn của thành Vận đúng là cao vót trong mây, sau ngọn núi này chính là Thiên Nhận Sơn Mạch cực kỳ nổi danh của Nhiên Nguyên giới, có người nói bên trong mãnh thú thành đàn, yêu ma tán loạn, quỷ quái thành đàn. Là hung địa* nổi danh của Nhiên Nguyên giới. [địa điểm nguy hiểm]

Chẳng qua, Thiên Nhận Sơn Mạch này còn có một cách nói khác, đó chính là bảo khố linh thạch*. [khó báu linh thạch]

Chỉ cần ngươi có bản lĩnh có thể đi vào, sau đó lại bình yên vô sự trở về, đi dạo bên trong một chuyến như vậy lợi ích lấy được là kinh người, hoặc nhiều hoặc ít tu giả chính là dựa vào cách này từ trong dãy núi xách ra bảo bối hiếm lạ cổ quái, sau đó lấy được linh thạch kếch xù, do đó tu luyện thành công.

Cho nên, mảnh núi non này khiến người ta vừa yêu vừa hận, vì vậy Phó Tu Vân ở trong thành nhìn ra còn có thể thấy ngoài thành có người bay về phía ngọn núi.

"Nếu có thời gian, cũng muốn đi trong núi nhìn một cái, nói không chừng có thể tìm được bảo bối hệ Mộc." Phó Tu Vân nói thầm một chút, rất nhanh thì bị tiếng cải vả bên kia hấp dẫn chú ý, quay đầu nhìn lại mới phát hiện Dịch Nhiên lại đã ở mảnh đất kia.

"Ngươi tên này tại sao không nói lý như vậy? Mảnh đất này rõ ràng là chúng ta coi trọng trước, nhưng chỉ là ngươi nhanh chân hơn chúng ta thì muốn đoạt địa bàn của chúng ta, ngươi cố ý tìm rắc rối hả?!"

Vừa lúc nói chuyện chính là một trong bốn người cười nhạo Dịch Nhiên không có tiền trước đó, lúc này sắc mặt gã đỏ bừng, bộ dạng muốn ăn thịt Dịch Nhiên, nhưng đối diện gã, Phó Tu Vân vốn tưởng rằng kiếm tu trọc đầu sẽ giận dữ, nhưng đầu chỉa vào y mở ra dưới ánh mặt trời lòe lòe chiếu sáng, kéo kéo khóe miệng lạnh lùng nói: "Chính là ta móc tiền."

Phụt. Phó Tu Vân nhịn không được nở nụ cười.

Người tiếp đón của Vân Phong một mực ở bên cạnh cũng phụ hoạ theo: "Đúng vậy, bốn người các ngươi cũng ở đây cải hơn nữa ngày rồi, không một ai không nói nguyện ý chủ động móc linh thạch, trong lời nói còn có ý nói chúng ta mở tiểu động phủ linh mạch không tốt, muốn cho chúng ta xuống giá. Các ngươi không thật lòng đến mướn động phủ như thế, vừa không móc linh thạch, vị này tới trước khi các ngươi đem linh thạch thanh toán, vậy khẳng định động phủ chính là của hắn rồi. Các ngươi nếu nói muốn động phủ, còn có thể đi mướn một tầng tiện nghi khác mà."

Vân Phong Đăng Thiên Giác tổng cộng chia làm mười tầng mỗi tầng có mấy trăm đến mấy chục động phủ khác nhau, càng lên cao độ dày linh khí càng cao, cách linh mạch cũng càng gần. Thậm chí ở tầng chữ thiên thứ nhất trong động phủ, là có linh mạch ở phía dưới nó. Linh khí bên trong rất nồng nặc, vô cùng có lợi cho tu luyện. Đương nhiên giá tiền này cũng là rất đắt tiền.

Vừa vặn bốn người này chính là nhìn trúng tầng giữa của tiểu động phủ, nhưng vị trí động phủ này coi như không tệ, giá cả đương nhiên cũng không rẻ, nói thuê một ngày, cần một viên linh thạch trung phẩm, cũng chính là một trăm viên linh thạch hạ phẩm, đây đối với tán tu bình thường hoặc là người của tiểu gia tộc mà nói, là có chút đắt. Mà bốn người này tuy rằng được xưng là bạn tốt, nhưng mỗi một người không phải là quang minh lỗi lạc, có thể nghĩ vì người khác, vật họp theo loài, linh thạch này rốt cuộc do ai chi cũng đã nhất thời nói không xong.

Kỳ thực vừa rồi Đặng Đống dự định cùng ba người còn lại thương lượng, mỗi người ra hai mươi lăm viên linh thạch hạ phẩm, tổng cộng thuê mười ngày cũng chính là mỗi người hai trăm năm mươi viên linh thạch, nhưng đang lúc bọn gã phải thương lượng, kiếm tu kia vừa bị bọn họ chẳng kiêng nể pha trò không có tiền đã chầm chậm đi tới, ném cho người tiếp đón một viên linh thạch trung phẩm, đem chiếm vị trí.

Lần này thì khiến cho bọn họ cảm thấy rất nóng ruột.

Nếu như người khác cũng tạm được, vậy mà lại là tên bị bọn họ pha trò không có tiền đem linh thạch vứt ra, đây không phải tát thẳng vào mặt là gì chứ?! Nhưng người này đánh còn quang minh chính đại, bọn họ vẫn không có biện pháp nói gì, dù sao bọn họ không có giao linh thạch trước á!

Vì vậy Châu Siêu cũng chỉ có thể tức giận la một tiếng không công bằng, lúc người tiếp đón phụ hoạ, gã cũng không thể nói gì, hung hăng trừng mắt Dịch Nhiên.

Dịch Nhiên chỉa đầu như ánh sáng đèn pha vào gã, không nói lời nào.

Lúc này Phó Tu Vân chạy tới bên cạnh hắn, nhìn dáng vẻ của hắn không hiểu sao đã cảm thấy, thuận mắt? "Chúng ta phải ở chỗ này một thời gian ngắn, ngươi muốn ở đâu được? Tầng thứ năm hoặc là tầng thứ sáu đây? Cái vừa rồi cũng được nha."

Dịch Nhiên nghe xong nhưng cũng không trả lời, nhưng mà hỏi người tiếp đón muốn thuê một bản đồ nhỏ của động phủ, tìm nơi màu xanh nhạt không được thuê ở phía trên. Hắn ra vẻ nhìn rất nghiêm túc.

"Chậc, xong rồi, vậy số ba tám không tầng bảy đi, tuy rằng thấp một tầng, chẳng qua vị trí cũng vẫn là có thể." Bốn người Đặng Đống thương lượng một phen, quyết định không cùng Dịch Nhiên tính toán, chọn khác.

Nhưng khiến cho bọn họ thiếu chút nữa đem phổi nổ tung vì tức, đúng lúc bọn gã chuẩn bị móc linh thạch tính tiền, Dịch Nhiên lại nhanh chóng ném cho người tiếp đón một viên linh thạch trung phẩm, ngón tay nhanh chóng điểm xuống số ba tám không tầng bảy.

Lần này, Phó Tu Vân nhìn vẻ mặt khó coi của bốn người kia đối diện giống như cổ miệng lấp đầy phân, quay đầu nhìn một chút kiếm tu trọc đầu mưa gió bất động an tĩnh như núi bên này, rốt cục nhịn không được ha ha phá lên cười.

"Ai! Trọc, ờm Dịch Nhiên! Ta đột nhiên phát hiện ngươi đặc biệt đẹp trai! Ha ha ha tính tình tiểu bạo này!"

Dịch Nhiên thấy Phó Tu Vân bên cạnh cười cả người run loạn, tâm tình rất tốt mà nâng nâng khoé miệng, sau đó mới chọn động phủ số hai mươi chín tầng bốn, biểu thị muốn thuê.

Đặng Đống và Châu Siêu bốn người đối diện phổi đè nén đến muốn nổ tung, bọn họ hận không thể tập thể đi vào đạp người ở bên trong bọn họ hung hăng đánh một trận, thế nhưng dùng thần thức hơi tìm tòi mới phát hiện, tên nhà quê này trước bị bọn họ cười nhạo, cùng bức không có tiền lại đã là tu sĩ thượng đẳng của kỳ Ngưng Mạch! Đừng nói đi tới đơn đả độc đấu, coi như là bốn người bọn họ cùng tiến lên đi quần ẩu cũng không đủ nhìn người này!

Hiện giờ chảy nước mắt, cũng là ngu ngốc mắc lỗi trước á!

Quả đấm lớn hôm nay, bọn Đặng Đống thoáng cái đã im lặng như gà rồi.

Mà người tiếp đón đối diện hiển nhiên cũng không nghĩ tới vị này sẽ đặc biệt đưa hai khối linh thạch trung phẩm đến tát vào mặt, chẳng qua loại người giàu có này là gã thích nhất! Gã nói với Dịch Nhiên hơi có chút chân chó:

"Tiền bối chọn nơi ấy thật sự là rất tốt, chẳng hay tiền bối muốn thuê bao lâu vậy? Động phủ tầng bốn này cũng là một ngày năm viên linh thạch trung phẩm."

Lúc này Dịch Nhiên trực tiếp ném một cái túi nhỏ cho gã: "Trước ở một trăm ngày đi, dù sao ta có rất nhiều tiền."

Phó Tu Vân:…

Đây là có bao nhiêu mang hận. Mặt khác, cùng thổ hào làm bạn bè cảm giác thật tốt.

Bốn người Đặng Đống Châu Siêu:…

T T, mặt thật là đau, cầu ngược nhẹ á!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, thổ hào.

Phó Tu Vân: Thổ hào chúng ta làm bạn bè đi!

Dịch thổ hào kéo người lên giường.

Phó Tu Vân: Chờ một chút ta nói là bằng hữu không phải pháo hữu*!

Dịch thổ hào: Pháo cũng là hữu, mua cho ngươi y phục đắt tiền nhất.

Phó Tu Vân:…

Vậy mà y khuất phục - -, không dám nói không bị tiền bạc cám dỗ ư!

[Pháo hữu là bạn pháo, cũng có thể gọi là bạn giường]

2, mang thù.

Đặng Đống: Ta đã không nói một tiếng, ngươi là cùng bức sao? Cách mang thù của ngươi như thế hả?

Dịch thổ hào: Ha ha, ai là cùng bức?

Đặng Đống lệ rơi đầy mặt: Là chúng ta!

Cảm ơn hỗ trợ, moah moah ~ [lời tác giả]

---

15. Chương 15

Dịch thổ hào có rất nhiều tiền và Phó Tu Vân bằng hữu thổ hào rất nhanh thì được người tiếp đón dẫn đến động phủ tầng bốn số hai mươi chín.

Bởi vì công năng chủ yếu của động phủ chính là dùng để tu luyện, cho nên bài biện bên trong ngược lại cũng không phải bao nhiêu hoa lệ, động phủ chỉ có hai gian phòng, một gian lớn trong đó chỉ có ngọc thạch chế thành giường, bàn cổ mộc và hai bồ đoàn dùng đả tọa* [ngồi thiền] mà thôi. Nhưng mà ở trong một gian phòng khác ngược lại có một ôn tuyền nho nhỏ, bên trong có linh khí nhè nhẹ toả ra bên ngoài.

Nơi đáng tiền nhất động phủ tầng bốn cũng chính là ôn tuyền nhỏ này. Suy nghĩ một chút đi, khi ngươi ngồi một ngày hoặc một tháng, tỉnh lại mệt mỏi có thể ngâm ôn tuyền sẽ là việc có bao nhiêu thoải mái,

hay hoặc là ngươi mới từ trong Thiên Nhận Sơn Mạch đi ra đẫm máu, ngâm ôn tuyền sảng khoái và có lợi bao nhiêu!

Cho nên, có một nơi có thể ở tạm thời là rất quan trọng.

Nơi đây coi như là điểm dừng chân tương đối an ổn đầu tiên sau khi Dịch Nhiên trọng thương, chỉ cần có tiền có thể ở liên tục, xung quanh có người tuần tra cố định, vả lại buôn bán đủ loại cũng rất thuận tiện, Dịch Nhiên coi như từ trong Đại thế giới đi ra, với tình cảnh hiện giờ nhìn chung tương đối hài lòng rồi.

Tuy rằng hắn thật muốn trực tiếp đặt động phủ trước tầng ba, thế nhưng động phủ tầng ba trên bản đồ đã bị người đặt đầy, căn bản không có chỗ ngồi trống cho ngươi vào, có tiền cũng không được. Trên đường đi người tiếp đón rất ôn hòa làm giải thích nghi vấn của Dịch Nhiên: Động phủ trước tầng ba đã được mấy người đại thế gia đại môn phái của Nhiên Nguyên giới hoặc thế lực lớn thuê lâu dài rồi. Nếu không có quy định không thể mua, lúc này đoán chừng những tầng trên không có một động phủ thuộc về thành Vận.

Cho nên từ trên lý thuyết mà nói, tán tu bình thường vẫn có khả năng thuê vị trí trước tầng ba, thế nhưng phải nhìn xem vận khí và tài lực còn có thực lực.

Đối với điểm này, Dịch thổ hào hơi có chút mất hứng, vận khí của hắn luôn luôn như vậy, tài lực và thực lực hiện giờ đối với người tu tiên phổ thông mà nói còn có thể, nhưng đụng với đại gia tộc hoặc thế lực môn phái, vậy thì có chút thiếu. Cho nên khi Dịch Nhiên đi vào động phủ đã hạ xuống cấm chế, trước chuẩn bị bế quan một tháng rồi hãy nói.

Kỳ thực Phó Tu Vân cũng chuẩn bị bế quan tu luyện trước, ít nhất phải đem tu vi của mình đề thăng tới chừng Luyện Khí tầng tám chín, nếu y có khả năng còn muốn lập tức tu luyện tới Luyện Khí Đại viên mãn sau đó trực tiếp Trúc Cơ, dù sao tu vi hiện giờ của y thật sự là quá kém, cho dù có nhóc Tiểu Soả Đản nghịch thiên kia, cũng không cách nào cho y đầy đủ cảm giác an toàn.

Nhưng hai người hiện giờ cũng không có cách nào bế quan tu luyện được.

Lúc Dịch Nhiên ngồi xuống, sau đó sắc mặt mới khó coi nhớ tới linh căn trong cơ thể hắn đã bị phá hư gần hết, đan điền cũng nát, đừng nói thời gian dài bế quan, coi như đả tọa một canh giờ, toàn thân hắn cũng đau đớn. Chút đau đớn ấy hắn có thể chịu được, nhưng đả tọa như thế đối với tu luyện của hắn cũng không lợi ích gì.

Cho nên Dịch Nhiên mặt lạnh, bắt đầu điên cuồng ở trong đầu suy nghĩ ngày đó rốt cuộc là hắn đánh bậy đánh bạ thế nào trừ đi một ít độc tố. Nói cách khác hắn hoàn toàn không cách nào tu luyện.

Mà lúc Dịch Nhiên mặt lạnh tự hỏi nhớ lại, Phó Tu Vân đang nghĩ lúc này phải làm gì. Tuy rằng Dịch Nhiên đã sớm chi trả phí thuê mướn trăm ngày của động phủ này, nhưng việc đó cũng đã đủ rồi. Mặc dù y và Dịch Nhiên thành châu chấu một sợi dây thừng, nhưng việc này cũng không đại biểu y có thể an tâm ăn uống dùng linh thạch và đồ của Dịch Nhiên như vậy, bọn họ hiện giờ chỉ có thể coi như là bạn bè mà thôi, ngay cả sinh tử chi giao cũng không tính, bất kể là xuất phát từ suy xét trên tự tôn hay là tín nhiệm, y cũng phải tự kiếm linh thạch, sau đó cùng Dịch Nhiên cùng nhau chi trả chi phí sau này của bọn họ phải tiêu phí.

Cứ như vậy, y đã muốn nhanh chóng kiếm tiền. Việc này không khó, có Tiểu Hỏa đây, y thậm chí có thể thử đủ loại luyện đan luyện khí, thành công nhất định sẽ rất cao nói không chừng còn có niềm vui bất ngờ. Nhưng việc cấp bách là chuyện liên quan tới Triệu Kiến Chương, lúc bản thân y đến tầng bốn Vân Phong, đã nghĩ đến Triệu Kiến Chương đang ở tầng ba Vân Phong.

Người này cứ như vậy không hề phòng bị đem mình đưa đến trước mặt y, nếu như y không làm chút gì đó, vậy đơn giản chính là thật có lỗi với việc bán sức biểu diễn trước đó của mình. Y cũng bán nụ cười, Triệu Kiến Chương không chết cũng phải lột một lớp da!

Phó Tu Vân nghĩ tới đây lại nở nụ cười, nụ cười kia rất âm trầm, Dịch Nhiên nhìn trực tiếp cau mày, chẳng qua chỉ là nụ cười này khiến hắn linh quang vừa hiện, tựa hồ tìm được nguyên nhân trước đó độc tố trong cơ thể hắn đột nhiên thay đổi một chút.

Vì vậy, lúc Phó Tu Vân còn chưa có cười ác độc xong xuôi, khôi phục ôn hoà, Dịch Nhiên đột nhiên đi lên bắt lại cánh tay Phó Tu Vân, trên mặt ngưng trọng khiến dáng tươi cười của Phó Tu Vân cứng đờ, nửa

ngày y mới có hơi thấp thỏm hỏi:

"Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ lại muốn phát độc rồi?"

Dịch Nhiên lần đầu tiên giật giật khoé miệng: "Ngày đó ngươi dùng lửa gì để đốt ta?"

Phó Tu Vân sửng sốt: "A?"

Cánh tay Dịch Nhiên nắm Phó Tu Vân lại nắm chặc chút, dừng một chút như là sợ Phó Tu Vân nghĩ không ra lộ ra một nụ cười quỷ dị, lại dùng tay kia chỉ mặt của mình nói: "Chính là ngày đó dáng vẻ âm hiểm ngươi cười ta đây, thả một đốm lửa đốt ta còn nói đốt chết ta, đốm lửa kia là gì?"

Phó Tu Vân trăm triệu lần không nghĩ tới Dịch Nhiên khẩn trương như vậy là vì nói ngày đó y phát bệnh, chuyện y khinh miệt tức giận đem Tiểu Soả Đản đốt hắn, trong lòng hơi có chút xoắn xuýt, người nọ là dự định thu sau đó tính sổ sao? Cũng đã qua lâu như vậy, hình cung phản xả của hắn có bao nhiêu trì độn chứ?!

Chẳng qua Phó Tu Vân lại ngẩng đầu nhìn thấy được trán soái vụt sáng của Dịch Nhiên, nhất thời cảm thấy một trận chột dạ, chưa từng nghĩ kháng nghị Dịch Nhiên nói y cười âm hiểm, y nhìn xung quanh mà nói: "Ngày đó ngươi đột nhiên xuất hiện ờm, ta nhu nhược như vậy, khẳng định lại càng hoảng sợ á! Sau đó ta một lòng tức giận đốt ngươi, ừm, kỳ thực ta thật không phải là người hung tàn và quá phận như vậy. Hơn nữa ngươi xem, ngươi ngoại trừ tóc bị mất, nhưng mà cả người vẫn hoàn hảo thôi. Không nói vẫn soái như thế, giá trị vận khí đã gia tăng, ngày đó đột nhiên ngươi có thể dùng linh lực."

Lời của Phó Tu Vân khiến sắc mặt Dịch Nhiên càng thêm nghiêm túc, nội tâm hắn càng thêm chắc chắc khẳng định đoàn lửa có vấn đề gì đó, thấy Phó Tu Vân vẫn nói không được điểm quan trọng nhíu nhíu mày lại gật đầu một cái nói: "Ta biết ta vẫn soái, ta muốn nhìn lửa của ngươi một chút. Nói không chừng lửa của ngươi có thể đủ giải độc trong người ta."

Vốn Phó Tu Vân còn có chút chột dạ, nghe nói như thế nhất thời thân thể thẳng tắp, dùng sức đem tay của Dịch Nhiên hất xuống, ho khan một tiếng: "Ngươi nói cái gì? Ngươi nghĩ lửa của ta có thể giải độc kia của người ngay cả cao thủ Đại thế giới chưa từng có cách?"

Dịch Nhiên thấy Phó Tu Vân đột nhiên giống như là mèo đắc ý ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn, cảm thấy nét vẽ này trở nên có chút nhanh, chẳng qua vẫn là thật đáng yêu liền không tính toán. "Ừ, mẫu thân ta nói cơ duyên duy nhất của ta có thể giải độc đang ở trong Nhiên Nguyên giới, tuy rằng ta không thể nào tin được Tiểu thế giới nghe cũng chưa nghe qua này sẽ có cách giải độc, nhưng mẫu thân ta bốc toán chưa từng làm sai. Giờ xem ra, nói không chừng thực sự ngươi chính là cơ duyên kia."

Mà lúc này trong lòng Phó Tu Vân cũng là nhấc lên sóng lớn, tuy rằng y còn chưa từng thấy vị mẫu thân trong miệng Dịch Nhiên một cước là có thể đem người đá ra thế giới, thế nhưng bằng vào bốc toán như thần của bà đây, Phó Tu Vân đã cảm thấy có chút sợ.

Y hiện giờ hầu như đã có thể khẳng định Thiên hỏa Cửu U Phệ tồn tại duy nhất của mình đó là có thể đủ giải độc của Dịch Nhiên, dù sao thuộc tính ở chỗ đó thả ra mà. Nhưng có thể cách nhiều thế giới như vậy tính ra tới Thiên hỏa Cửu U Phệ ở Nhiên Nguyên giới, đồng thời lại có thể bảo đảm Phệ Thiên hỏa đốt không chết thằng con trai của mình, nghĩ như thế nào cũng là một nhân vật đáng sợ. Nghĩ tới đây Phó Tu Vân lại nhớ tới Tiểu Soả Đản nó được xưng có thể đốt sạch tất cả vật thiên hạ nhìn không vừa mắt, dĩ nhiên người này không có cách nào đốt chết, nhất thời lại suy nghĩ vô cùng tỉ mỉ một chút. Vì vậy Phó Tu Vân lại dùng một loại ánh mắt rất quỷ dị nhìn về phía Dịch Nhiên, sau đó hỏi một câu:

"Mẹ ngươi là một vị bốc toán lợi hại, bà còn có chỗ lợi hại gì không?"

Dịch Nhiên hơi dừng, chẳng qua nghĩ đến lửa của người này có thể cứu mình, lửa kia nhất định là thứ liên quan đến tính mạng Phó Tu Vân, cũng không che giấu: "Huyết mạch của mẫu thân ta là trời sinh kiếm thể. Bộ tộc chúng ta rất dễ sinh ra thiên tài tu luyện kiếm thể trời sinh."

Phó Tu Vân nghe vậy khóe miệng giật một cái, nghĩ thầm tu nhị đại của đại gian đại ác. Không cần phải nói tên này từ vừa mới bắt đầu đã khinh thường hết thảy Nhiên Nguyên giới, nhất định là thiên tài tu luyện kiếm thể trời sinh. Ở dọc theo con đường này lúc rãnh rỗi y sẽ chìm vào trong hải thức* [biển ý thức] lật ra quyển "Ba nghìn thế giới trân bảo đại cương" của lão tổ tông để lại kia, coi như mang tính thú vị nhìn một

chút Bát đại trên Thiên Bảng của tám trăm loại bài danh. Trong đó Thiên hỏa Cửu U Phệ của y là trên đầu bảng Thiên hoả, mà hiện giờ rốt cuộc y lại thấy được một thứ sống sờ sờ của hạng thứ ba trên Thiên bảng——

Bát đại Thiên bảng của Thiên thể bảng, đã liệt kê kiến thức trong ba nghìn thế giới, toàn bộ tu luyện thể chất bài danh lợi hại nhất từng xuất hiện, trong đó vị trí thứ ba chính là "Kiếm thể trời sinh".

Ở trong lòng Phó Tu Vân hung hăng gào lên một câu đệch mịa nó. Nếu như nói y đang không có tôi* thể [Tôi, rèn đồ sắt còn đang đỏ đem bỏ vào nước cho cứng ngay gọi là thối] sau khi hoàn thành đụng tới Dịch Nhiên đồng thời biết được thể chất của hắn, y tin tưởng mình đừng nói cùng người kia trở thành bạn bè, đoán chừng lòng muốn giết cũng có rồi. Thật là làm cho người ta đố kị.

"… Chính là kiếm thể trời sinh đứng hàng thứ ba kia?"

Dịch Nhiên hiển nhiên là không nghĩ tới Phó Tu Vân vậy mà cũng biết Thiên thể bảng, qua vài giây mới gật đầu. "Đúng vậy."

"Cho nên bởi vì ngươi là kiếm thể trời sinh, ta đốt không chết ngươi?"

Dịch Nhiên nhíu nhíu mày, dùng một loại biểu tình không thể hiểu được nói: "Theo lý thuyết, ngươi ngay cả tóc của ta cũng đốt không được." Phải biết rằng ngoại trừ kiếm thể trời sinh ra, hắn còn thừa hưởng huyết mạch của phụ thân, điều này làm cho hắn thành biến dị Hỏa linh căn, kiếm thể trời sinh cộng thêm biến dị Hỏa linh căn, trên lý thuyết mà nói tất cả lửa đối với hắn cũng không nên có hiệu quả lớn, cũng chỉ có từ lửa thứ mười trở lên của Thiên Hoả bảng. Cho nên…

"Lửa của ngươi chính là từ lửa thứ mười trở lên của Thiên Hoả bảng?" Trừ cái đó ra, không còn cách giải thích khác.

Phó Tu Vân bĩu môi, cũng không cảm thấy mình có Tiểu Soả Đản bao nhiêu kiêu ngạo, chẳng qua vẫn gật đầu: "Thiên hỏa Cửu U Phệ. Tiểu Soả Đản, đi ra gặp khách."

Lúc Tiểu Soả Đản đi ra ngoài trong nháy mắt con ngươi Dịch Nhiên đột nhiên co rút lại, dù cho trong lòng hắn có chút chuẩn bị, nhưng nghe đến Thiên hỏa Cửu U Phệ vẫn là không nhịn được hít ngược một hơi. Hắn chẳng thể nghĩ tới loại lửa đứng đầu Thiên hỏa bảng trong truyền thuyết này đã biến mất mấy vạn năm, lại đang trong tay của một thiếu niên Ngũ linh căn ở Nhiên Nguyên giới!

Chẳng qua, vì sao Thiên hỏa Cửu U Phệ này thoạt nhìn không giống… nó như thế? Trong truyền thuyết vừa xuất hiện là điên cmn cuồng có thể thiêu hủy nửa thế giới đâu?

Tiểu Sỏa Đản thấy Dịch Nhiên nhìn mình chòng chọc như vậy, hơi có chút ngượng ngùng đánh một vòng lại trở về trong đan điền Phó Tu Vân, còn lại hai người Phó Tu Vân và Dịch Nhiên ở trong động phủ hai mặt nhìn nhau.

Dịch Nhiên: "… Ờm, Tiểu Sỏa Đản của ngươi, thật đáng yêu?" Hình như có gì đó sai sai.

Phó Tu Vân diện vô biểu tình: "Ừ. Kiếm thể trời sinh của ngươi cũng rất lợi hại." Hình ảnh hộc máu lúc nãy còn đang trước mắt.

Hai người cũng có chút không biết nói gì.

Bọn họ vào hôm nay đồng thời bị thứ của đồng bạn có chút run rẩy, chẳng qua, lúc tỉnh táo lại cảm thấy, hình như có gì đó sai sai. Ví dụ như khí phách cũng không có khí phách, ngưu khí cũng không có ngưu. [ngưu khí: kiêu ngạo, ngạo mạn]

Yên lặng nghĩ, thật là mất mặt, lòng tốt lại thích bỏ vào.

"Nhanh giải độc cho ta, ta muốn tu luyện."

"Ồ, được. Xong chuyện ta cũng phải nhanh tu luyện."

Nói chung nhất định phải nhanh chóng điên cuồng vựt dậy á, không thì cũng xin lỗi Thiên bảng!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, kiếm thể trời sinh.

Phó Tu Vân: Kiếm thể trời sinh trong truyền thuyết là hạt giống tốt nhất của kiếm tu, trong quá trình tu luyện, gần như không gặp phải bình cảnh, hơn nữa sẽ rất nhanh lĩnh ngộ kiếm ý, thân thể cường kiện có thể so với thể tu.

Dịch Nhiên: Ừ.

Phó Tu Vân: Cho nên vì sao ngươi gà yếu như thế?

Dịch Nhiên:…

2, Thiên hỏa Cửu U Phệ.

Dịch Nhiên: Thiên hỏa Cửu U Phệ có thể đốt hết tất cả, lúc xuất thế thậm chí có thể gợi lên thiên kiếp.

Phó Tu Vân: Đúng vậy!

Dịch Nhiên:… Một cục trứng ngốc là ngươi lừa ta sao?

Phó Tu Vân:…

3, Thiên bảng.

Thiên bảng: Xí! Hai cái đồ mất mặt! Bạch hạt ở trên người ta dựa vào vị trí của ta như vậy! [Bạch hạt phương ngữ Đông Bắc, có nghĩa là một điều đáng tiếc để lãng phí, làm những thứ vô dụng (để làm việc hữu ích)]

Thiên bảng: Ta trâu bò như vậy các ngươi chẳng lẽ còn không mạo phao [1] bắt đầu chiêm ngưỡng ta sao!

---

[1]Mạo phao: Ý nghĩa của thuật ngữ diễn đàn cho rằng các loại thảo luận

Trong lời nói Trùng Khánh còn có ý tứ trang đại* [ra vẻ], sĩ diễn, ra mặt

Có ý nghĩa khoe khoang mạnh mẽ, đại đa số trong bầy QQ thường gặp được

[Theo baidu]

,7%

16. Chương 16

Sau khi được nhìn Tiểu Sỏa Đản, tuy rằng Dịch Nhiên còn chút nghi ngờ uy lực của Tiểu Sỏa Đản, nhưng kết quả khảo nghiệm nhận được của hai người bọn họ, sau cùng khiến Dịch Nhiên từ đáy lòng thở dài một hơi ——

Mặc dù hiện giờ Tiểu Sỏa Đản chống đỡ hết mức cũng chỉ có thể đốt một canh giờ, vẫn chỉ có thể thiêu hủy năm phần trăm độc tố toàn thân Dịch Nhiên, nhưng Dịch Nhiên cũng bởi vì năm phần trăm cũng cảm thấy thỏa mãn. Phải biết rằng phụ thân và mẫu thân hắn đã từng gần như tìm khắp ba thế giới lớn cũng không tìm được cách có thể giải độc cho hắn, dưới sự bất đắc dĩ mẫu thân tự bốc toán cho hắn một đường sinh cơ, sau đó hắn mới đi tới nơi này.

Bản thân hắn đối với chuyện này cũng không chờ mong có thể giải quyết hiệu quả nhanh chóng, hôm nay có thể nhanh chóng tìm được cơ duyên, đường sinh cơ của hắn như vậy, đây đã là chuyện tốt vượt quá dự đoán của Dịch Nhiên. Cho dù độc tố này một khi đốt xong sau đó sẽ một lần nữa khôi phục một ít độc phát, nhưng dù sao khôi phục không vượt quá năm phần trăm, dưới sự tích lũy từng ngày hắn luôn có thể giải độc hoàn toàn.

Sau khi Dịch Nhiên đã thảo luận với Phó Tu Vân, mỗi ngày rút ra một canh giờ giúp hắn giải độc, lúc tách xong độc hai người có thể bắt đầu làm chuyện bản thân cần làm rồi. Ví dụ như Dịch Nhiên muốn nắm chắc trong vòng một canh giờ đang giải độc tận khả năng mà đả tọa tu luyện khôi phục linh lực trong cơ thể, thời gian còn lại luyện kiếm toàn bộ, ví dụ như lúc Phó Tu Vân quyết định ngày mai giải độc xong phải đi tìm Triệu Kiến Chương, làm một số việc y nên làm.

Ngày cứ như vậy bắt đầu trở nên có trật tự, sáng sớm hôm sau sau khi Phó Tu Vân tu luyện xong, Dịch Nhiên cũng hoàn thành luyện tập huy kiếm mười nghìn lần vào sáng sớm của hắn. Phó Tu Vân nhìn dáng vẻ toàn thân mồ hôi dầm dề của Dịch Nhiên cũng không nhịn được cảm thán, cho dù là thiên tài thiếu khuyết nỗ lực thì cũng không có thành tựu sau này.

Một kiếm thể trời sinh cũng nỗ lực như vậy, người tư chất bình thường có thể nào không liều mạng càng thêm nỗ lực chứ. Chớ nói chi hiện giờ Dịch Nhiên vẫn trúng độc, không thể sử dụng linh lực nhiều lần.

"Ngươi thế nào?"

Dịch Nhiên nhếch nhếch môi, hắn cảm thấy thật không tốt. Mỗi ngày sáng sớm huy kiếm mười nghìn lần là bài học hắn cần làm, từ lúc hắn tu luyện thành công cho tới giờ cũng mười mấy năm, ngoại trừ trước đây lúc hắn mười tuổi sẽ cảm nhận được uể oải không chịu nổi như thế ra, hắn đã thật lâu cũng không cảm thấy khổ cực như vậy. Nhưng càng là khổ cực lại càng phải cố gắng, hắn tuyệt đối không phải loại phế vật chờ trắc trở vây hắn, nhìn người bên cạnh thì biết, đổi lại là những người khác biết được mình là phế ngũ linh căn tất nhiên đã cam chịu, nhưng thiếu niên này cũng vẫn cắn răng kiên trì làm chuyện khó khăn nhất, làm mười năm.

Thiên địa bất nhân, vạn vật sô cẩu [1]. Ngược lại là việc nhân từ lớn nhất, nếu cũng không từ với người nào, ai có thể đủ tránh phá gông xiềng giam cầm, người ta đã bỏ chạy, một ngọn lửa sống lại!

"Không ngại, luyện nhiều một chút cho giỏi. Bắt đầu đi."

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên song song ngồi ở trên giường thanh ngọc, hai người đều nhắm hai mắt, tâm tình mỗi người khác nhau. Nhưng ở trên nét mặt đối phương bọn họ không nhìn thấy được, lại có thần tình thống nhất.

Hôm nay nếu người ngăn ta, giết chết; Nếu đất ngăn ta, liệt địa; nếu trời trở ta, vậy xé nát thì sao?! Thứ gọi là ý chí kiên định, chính là hai người bọn họ, như vậy ngược lại cũng hài hòa.

Lúc này bên ngoài Vân Phong, chợt nhấc lên một trận gió lớn, bụi trời tối đất.

Sau một canh giờ. Hai người cùng nhau mở mắt, bèn nhìn nhau cười.

"Độc tố trong đan điền ta ít đi không ít, giờ ít ra có thể ngồi rồi." Dịch Nhiên mở miệng: "Nếu ngươi muốn đi tìm Triệu Kiến Chương, nhất định phải cẩn thận một chút, nếu không địch lại nổi… Mở miệng gọi ta. Ta nhất định đến."

Phó Tu Vân nghe nói như thế khóe miệng khẽ nhếch, gật đầu lại lắc đầu nói: "Không cần lo lắng, ta lại không phải đi tìm hắn quyết đấu, đối với người có chút thiếu quang minh chính đại, thủ pháp của ta cũng sẽ không quang minh chính đại."

Dịch Nhiên hơi giật nhẹ khoé miệng, vẻ mặt người này vậy mà quang minh chính đại nói hắn muốn giở trò mưu mô… Ồ, thực sự không dối trá, rất thẳng thắn.

"… Ngoài ra." Dịch Nhiên hơi dừng, khối băng trên mặt anh tuấn trong lúc nhất thời lộ ra một biểu tình xoắn xuýt cực kỳ quỷ dị, đã nói hai chữ lại không tiếp tục nói tiếp, loại biểu tình này của hắn khiến Phó Tu Vân nghĩ có chút không ổn, nhưng đợi nửa ngày cũng không đợi được người này mở miệng.

"Ai, Dịch đạo hữu, ngươi có lời gì cứ việc nói thẳng."

Dịch Nhiên nghe nói như thế sắc mặt kéo căng càng chặc hơn, ngay lúc Phó Tu Vân cho là hắn tuyệt đối sẽ không nói ra, hắn lập tức mở miệng: "Nếu như Triệu Kiến Chương muốn cưỡng bức ngươi cùng ngươi làm chuyện gì đó, ngươi cũng nhất định phải la sớm chút. Ta sẽ đi cứu ngươi."

Phó Tu Vân: "…"

Nể mặt là bạn bè, sẽ không khinh miệt vào mặt ngươi.

Phó Tu Vân hứ một tiếng với Dịch Nhiên, xoay người rời đi, để lại mình Dịch Nhiên yên lặng làm băng sơn nửa ngày, tự hỏi mình rốt cuộc nói sai ở đâu rồi.

Lúc này, ở tầng thứ ba Vân Phong, Triệu Kiến Chương đang chán đến chết mà nằm trong ôn tuyền hưởng thụ xoa bóp của Hồ Bạch. Triệu gia hắn trong Tứ đại gia tộc xem như lĩnh đầu dương* [người dẫn dầu], ba người kia dùng chung một động phủ, mà hắn có thể tự mình hưởng dụng một động phủ, đồng thời còn có thể mang theo một người hầu hạ.

Chẳng qua lúc này Triệu Kiến Chương một chút cũng không hài lòng phục vụ của Hồ Bạch bên cạnh, Hồ Bạch này tuy rằng gương mặt yêu mị, động tác trên tay cũng tràn đầy hứng thú ám chỉ, nhưng trong lòng Triệu Kiến Chương tâm tâm niệm niệm suy nghĩ đều là gương mặt như ngọc như nước.

Một nhân vật nhìn qua ôn hòa lại phong nhã như vậy, lúc đang cười lại có thể câu nhân như thế, quả thực như đột nhiên thay đổi thành một người nguy hiểm mị hoặc, khiến hắn chỉ hơi suy nghĩ đã cảm thấy khí huyết sôi trào. Chỉ cười là có thể cười đẹp mắt như vậy, nếu như lên giường, không biết người này lại sẽ là dáng vẻ gì? Nhất định sẽ khiến người ta máu huyết phun trào!

Hồ Bạch ở bên cạnh nhìn Triệu Kiến Chương đang nhắm mắt, hận không thể cắn răng cho hắn một chưởng! Rõ ràng mình ở trong này, nhưng người này lại quang minh chính đại nghĩ một người khác như thế, đây tuyệt đối là phủ nhận thật lớn đối với mị lực của hắn! Hắn tốt xấu cũng có một phần tư huyết thống tộc Yêu hồ, lại không sánh bằng một người tu giả bình thường! Hừ! Chờ ta hút khô linh lực đan điền của ngươi, nhìn ngươi muốn nghĩ như thế nào!

Ngay lúc Hồ Bạch muốn đưa tay, ngoài động phủ bỗng nhiên truyền đến một âm thanh thanh nhuận:

"Triệu đạo hữu ở đó không? Ta tới tìm ngươi thương lượng chút chuyện."

Triệu Kiến Chương vốn còn nhắm hai mắt lúc nghe được tiếng nói này trong nháy mắt đã chợt mở hai mắt ra, sau đó một chưởng đem Hồ Bạch gạt sang một bên, sau một khắc thường phục chỉnh tề mà đứng ở trước cửa động phủ, mở ra cấm chế.

"Tu Nguyên, ta còn tưởng rằng ngươi không tới."

Phó Tu Vân nhìn người này từ từ nâng khoé miệng lên, hai mắt nâng lên một chút: "Như thế nào lại vậy, ngày hôm qua ta cũng suy nghĩ làm thế nào tới tìm ngươi, ngày hôm nay cuối cùng tìm được thời gian rảnh rỗi rồi."

Triệu Kiến Chương hầu như không nén được tà niệm trong lòng, cưỡng chế nắm tay của Phó Tu Vân đi tới trong động phủ: "Tới là tốt rồi, chỉ cần ngươi đến mặc kệ ngươi có vấn đề gì, trở ngại như thế nào, ta nhất định giúp ngươi giải quyết!"

Trong lòng Phó Tu Vân cười nhạt, nét mặt không bao nhiêu biến hóa gật đầu: "Vậy đa tạ Triệu đạo hữu. Ơ, Hồ đạo hữu lại cũng ở nơi này."

Sắc mặt Hồ Bạch âm trầm nhìn Phó Tu Vân, người này phá hủy chuyện tốt của hắn, hơn nữa hắn dựa vào bản năng của mình, trực giác đối người này cũng không thuần lương dễ lừa giống như ngoài mặt y biểu lộ ra.

"A, hắn cho ta mượn ôn tuyền tắm rửa trong động phủ, lúc này đã xong rồi lập tức sẽ rời đi."

Hồ Bạch nghe lời nói của Triệu Kiến Chương trong lòng cười nhạt không ngớt, nhưng cũng không có vạch trần lời nói dối của hắn chẳng qua liếc mắt nhìn thật sâu Phó Tu Vân liền xoay người rời khỏi.

"Được rồi, người ngoài đã đi rồi, ngươi tới nói coi ngươi cần ta giúp ngươi cái gì đây!" Triệu Kiến Chương cầm tay của Phó Tu Vân không thả, trên mặt đều là biểu tình một bộ ta vì muốn tốt cho ngươi. "Ngươi thiếu hắn bao nhiêu linh thạch? Chỉ cần ở trong trăm viên linh thạch trung phẩm, ta cũng có thể giúp ngươi giải quyết."

Phó Tu Vân nghe vậy trên mặt trắng nhợt, cúi đầu cẩn thận nói: "… Ta cũng không thiếu linh thạch hắn, chỉ là, chỉ là…"

Triệu Kiến Chương vội la lên: "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là hắn từng dùng một kiếm Thanh Linh Thất phẩm cứu mạng của ta, những thứ khác không nói, nếu như ta muốn không nợ nhân quả, thế nào cũng phải trả hắn một kiếm Thanh Linh Thất phẩm trở lên mới được, nhưng tu vi của ta…" Phó Tu Vân thở dài.

Lúc này Triệu Kiến Chương vội vàng kiểm tra tu vi Phó Tu Vân, sau đó vui mừng phát hiện y chỉ có Luyện Khí tầng năm. Hơi dừng, hắn lại hỏi Phó Tu Vân: "Ngươi linh căn gì?"

Phó Tu Vân cúi đầu nheo mắt lại: "Tứ, tứ linh căn…"

Nghe nói như thế, Triệu Kiến Chương hoàn toàn yên tâm, chỉ cần hắn có thể giúp khả nhân nhi* [đứa trẻ đáng yêu] trước mặt này giải quyết chuyện kiếm Thanh Linh Thất phẩm, khiến người này đi tới bên cạnh mình, như vậy thì bằng tu vi và linh căn Phó Tu Vân, coi như là đem bản thân y giày vò đến chết, cũng tuyệt đối không thể chạy ra lòng bàn tay Triệu Kiến Chương hắn!

Vừa nghĩ tới ngày sau sẽ có một người làm độc chiếm như vậy, Triệu Kiến Chương cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Chẳng qua, linh kiếm Thất phẩm đã là linh kiếm Thượng phẩm rồi, không có năm trăm viên linh thạch trung phẩm là mua không được. Nhưng bên cạnh bọn họ chính là núi Vân Phong, còn lo tìm không được thạch tốt đúc kiếm?

Gia đình hắn thăm dò xung quanh trên bản đồ Vân Phong, vừa vặn đánh giấu có một nơi như vậy, có thể ra thạch Hỏa Kim. Đây chính là thạch rèn Bát phẩm, bất kể là làm vũ khí hay là làm áo giáp, cũng tương đối tốt.

Vì vậy Triệu Kiến Chương vỗ vỗ ngực của mình cười nói: "Tu Nguyên không cần lo lắng, tuy rằng hiện giờ ta mua không được linh kiếm Thất phẩm, nhưng linh thạch đúc kiếm Bát phẩm ta vẫn có thể giúp ngươi tìm được. Ngươi mới tới chỗ này đi? Núi Vân Phong ngươi đi qua chưa? Chính là một trong đệ nhất vạn nhận núi non, bên trong có rất nhiều kỳ trân dị bảo, ta có thể dẫn ngươi đi nhìn, ngươi muốn đi không?"

Phó Tu Vân rốt cuộc đợi được người này nói ra lời bản thân y muốn nói, hài lòng "vui mừng": "Triệu huynh, đây thật sự có thể chứ? Vậy quả thật là tốt quá rồi!"

Triệu Kiến Chương gật đầu: "Đúng vậy, ngày mai chúng ta sẽ lên đường!"

Phó Tu Vân cười: "Ừ!" Tiễn ngươi lên đường!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, nỗ lực.

Dịch Nhiên: Thiên tài trước mặt này đã nỗ lực rồi, ta là phế sài nhất định phải càng thêm nỗ lực!

Phó Tu Vân: Phế vật trước mặt này nỗ lực như vậy rồi, ta làm sao có thể còn không bằng nỗ lực của hắn!

Nỗ lực:… Các ngươi đối với ta là tình yêu đích thực.

2, Suy nghĩ của núi băng.

Dịch Nhiên: Ta rõ ràng bảo muốn đi cứu hắn, hắn tại sao phải trừng ta?

Dịch Nhiên:… Rõ ràng hắn đi nơi đó của Triệu Kiến Chương nhất định sẽ gặp phải một số chuyện, ta nhắc nhở hắn, rốt cuộc tại sao hắn phải trừng ta?

Dịch Nhiên:… Đây không khoa học, ta vì tốt cho hắn, hắn lại trừng?!

Dịch Nhiên:… Ồ, đoán chừng là ngại cảm thấy tu vi mình thấp, bỏ đi, ta lần sau phải chú ý dùng từ.

Phó Tu Vân:…

Đại gia ngươi từ đầu tới đuôi chưa từng suy nghĩ cẩn thận!!

Ha ha ha ha ha, ngủ ngon ngày mai gặp lại

~———

[1] Thiên địa bất nhân: trời đất không nhân từ.

Vạn vật sô cẩu: Sô cẩu: chó rơm. Các nghi lễ cổ xưa cỏ gắn vào con chó, là rất phổ biến với mọi người trong sự thờ phượng trước tầm quan trọng của sự hy sinh, nhưng sau đó sử dụng để được loại bỏ. [nguồn baidu]

}

17. Chương 17

Nếu đã ở chỗ này đạt thành mục đích của mình, Phó Tu Vân đương nhiên Phó Tu Vân lại sẽ không cùng người toàn thân đều viết "Không có ý tốt" ở chung. Y rất tự nhiên rút tay ra, nói mình còn phải chuẩn bị một chút, đã trực tiếp xoay người rời đi.

Bởi vì y xoay người rời đi quá mức dứt khoát lại tự nhiên vô hại, đợi được lúc người rời khỏi, Triệu Kiến Chương mới phản ứng được mình đem cá lớn thả chạy rồi. Nhưng mà rất nhanh hắn lại nở nụ cười, đây có gì đâu? Cơm ngon mãi mãi cũng không tính là muộn, chỉ cần ngày mai hắn tìm cho ra thanh thạch Hỏa Kim Bát phẩm, còn lo mỹ nhân rời khỏi? Cho đến lúc này đoán chừng sẽ là mỹ nhân quấn quít lấy hắn không tha thôi.

Nghĩ tới đây Triệu Kiến Chương đã trở về đi đào đào túi trữ vật của mình, ngày mai cần phải ở trước mặt mỹ nhân đại triển thân thủ, như vậy vào tay càng tốt.

Sau khi Phó Tu Vân rời khỏi cũng không thực sự đi Trân Bảo các hoặc nơi khác mua một ít phòng ngự hoặc linh bảo công kích, phải biết rằng tuy giờ y đang làm bạn bè với Dịch Thổ Hào, nhưng nói cho cùng trên người mình cũng gần như người không có đồng nào. Trước đó phế phẩm của y cũng cách mỗi một đoạn thời gian che mặt đi thành thị khác bán ra, mà hiện giờ trên người của y ngay cả một túi trữ vật cũng không có, thứ còn sót lại là một khối vàng và mười viên linh thạch hạ phẩm, hoặc là túi vải rách ở trong bao.

Tổng tư sản của y và Dịch Thổ Hào là đối lập, quả thực chính là vô cùng thê thảm.

Y nghèo chỉ còn lại có Tiểu Sỏa Đản, cho nên mua vật gì hay là đi tu luyện đi! Nắm chắc vài loại pháp quyết tu chân công kích cũng tốt á. Dù sao tuy y tu vi thấp, nhưng lửa lại lợi hại, cũng còn có thể chống đỡ bảng hiệu.

Lúc trở lại động phủ tầng bốn, Phó Tu Vân đem sự tình định tốt của y và Triệu Kiến Chương nói cho Dịch Nhiên, phản ứng đầu tiên của Dịch Nhiên chính là biểu thị muốn cùng đi, Phó Tu Vân cũng gật đầu: "Ngươi là chủ nợ của ta đương nhiên phải cùng đi theo. Hơn nữa, cho dù ta có Tiểu Sỏa Đản, một mình đối phó bốn năm bọn họ, cũng thật sự là không tự lượng sức."

Dịch thổ hào lúc nghe được câu này mới hài lòng gật đầu, sau đó suy nghĩ một lát, lại từ trong cổ móc ra viên bảo thạch màu đỏ kia, lúc chờ bảo thạch lớn thành hộp trữ vật, từ bên trong lục lội lấy ra một túi nhỏ màu đỏ, túi dùng sợi màu vàng thêu chữ phúc, thoạt nhìn giống như là một túi tiểu Phúc [1] cát tường bình an.

Dịch Nhiên đem túi tiểu Phúc này đưa cho Phó Tu Vân.

Phó Tu Vân có chút sững sờ: "Đây là cái gì? Giữ bình an hả?"

Dịch thổ hào nghe nói như thế trong nháy mắt đã lộ ra ánh mắt "Ngươi thật đáng thương", chẳng qua vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh lãnh khốc: "Đây là túi trữ vật." Tên khổ bức trước mắt này có bao nhiêu nghèo, ngay cả một túi trữ vật cũng không nhận ra. Nhìn trên phần y có thể giải độc cứu mạng hắn, sau này nhất định phải dẫn y đi nhìn việc đời một chút, khai mở nhãn giới! Dịch Nhiên ở trong lòng kiên định gật đầu.

Phó Tu Vân thấy ánh mắt kia của Dịch Nhiên nhất thời có một loại xúc động muốn gào thét! Y có chút vô lực giải thích: "Ta không phải chưa từng thấy túi trữ vật, chỉ là ta chưa từng thấy túi trữ vật như vậy mà thôi."

Dịch Nhiên lần này ngay cả mặt băng sơn cũng duy trì không được, gật đầu: "Ừm, ta biết ngươi nhất định từng thấy, không sao, cái này đưa cho ngươi. Ta có cái hộp của ta." Đương nhiên còn có cổ của ta.

Phó Tu Vân: "…" Quên đi, ta giải thích không rõ lắm cứ như vậy đi! Sau này ta nhất định phải trở thành nhà giàu nhất! Giàu nhất! "Cái túi trữ vật này rất tinh xảo nha!" Đây mới là trọng điểm của thắc mắc đúng không? Túi trữ vật hình dáng bình thường mới sẽ không đẹp mắt như vậy, hơn nữa nói thật đi, túi màu đỏ, chữ phúc màu vàng và viền hoa nhỏ màu bạc này, thấy thế nào cũng giống như thứ nữ tu yêu thích nha, túi trữ vật đẹp mắt như vậy ít ra Phó Tu Vân cũng chưa từng thấy ở trên người kế mẫu [mẹ kế] và đại muội* [em gái lớn] của y, phải biết rằng, hai người kia bởi vì liên quan đến Triệu gia, đồ của bản thân trên căn bản là thứ tốt trong tầng đỉnh của Nhiên Nguyên giới rồi. Nhưng túi trữ vật của các nàng chỉ là màu sắc tươi đẹp một chút mà thôi, một chút hoa văn cũng không có.

Dịch Nhiên nghe được câu này sắc mặt có chút bất đắc dĩ, sau cùng mới hơi bỉu môi nói: "… Đây là mẫu thân ta tìm được, vốn là dự định… Dù sao chất liệu của nó rất tốt, là dùng Hỏa Vân ti và Kim Tinh tuyến chế luyện, không sợ Thuỷ Hoả Kim Thạch, lại là ấn ký thần thức tuyệt đối không thể có thể bị người khác cướp đoạt. Tu vi ngươi thấp, vừa lúc cho ngươi dùng."

Phó Tu Vân lần thứ hai cảm thấy mình bị giễu cợt, nhưng nhìn đến gương mặt chân thành của đầu trọc đối diện, y còn giật giật khóe miệng bắt đầu ấn ký thần thức.

Tuy rằng y bị giễu cợt, nhưng đây tuyệt đối không thể ảnh hưởng lợi ích của y. Người ta xem bệnh trị liệu còn phải thu lệ phí đó, y được một túi trữ vật vẫn là vô cùng tốt nha. Cũng không biết cái túi trữ vật này vốn dự định làm gì, dù sao tới chỗ này của mình, đã là của mình.

Dịch Nhiên nhìn Phó Tu Vân đem túi tiểu Phúc này giắt đến bên hông, khóe miệng khẽ nhếch hài lòng gật đầu. Ừm, đáng tiếc trong hộp của hắn không thể đựng trang phục loại đồ vật quá lớn này, nói cách khác cho y thêm một kiện trường y màu trắng mặc vào, hẳn là nhìn rất đẹp mắt.

Hai người đối diện một chút, không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, bắt đầu quay đầu lại bản thân đả toả tu luyện.

Dịch Nhiên chỉ cần đấu tranh với độc tố là được, kinh nghiệm thực chiến và các loại kỹ xảo hắn cũng không thiếu, chỉ là cần thích ứng với tu vi hiện giờ bản thân cho rằng thấp. Mà còn Phó Tu Vân ở trong hải thức lật ra "Ngũ hành tạo hóa thuật • quyển thượng" y kiểm tra bên trong hiện giờ có thích hợp dùng pháp quyết thuộc tính Hoả hay không.

Hiện giờ nếu nói như kiểm tra đan điền và linh căn Phó Tu Vân, là có thể phát hiện năm loại linh căn trong cơ thể y chỉ có linh căn Hỏa là sinh động lại vô cùng cứng cỏi, những bốn linh căn khác tuy rằng rất tráng kiện, nhưng giống như là thiếu khuyết linh hồn, cảm thấy tử kình* [không có sức sống giống như chết]. Phó Tu Vân biết nếu như muốn cải biến loại tình huống này, y cần phải tìm được bốn loại bảo vật khác cùng đặt chung một chỗ với Thiên hỏa Cửu U Phệ, dung hợp thành bảo vật bổn mạng, cho đến lúc đó Ngũ linh căn của y mới sẽ trở thành Ngũ linh căn mạnh nhất, sau đó là có thể đi lên đỉnh nhân sinh!

Vào lúc này, Phó Tu Vân cũng không biết Ngũ linh căn mạnh nhất này còn có một cái tên khác, đang ở đứng đầu phía trên của Thiên thể bảng lẳng lặng ngây ngô, đợi lần thứ hai được thắp sáng.

"Ồ, Lưu hoả phi tinh thuật? Hỏa hải vân đằng thuật? Biến hoả chi thuật?" Phó Tu Vân cuối cùng ở trong Hoả thiên tạo hóa thuật tìm được pháp quyết thuộc tính Hoả, pháp quyết thuộc tính Hoả ở đó chỉ có ba loại, xem ra là quý tinh bất quý đa* [na ná câu chất lượng hơn số lượng]. Chẳng qua giờ nói cho cùng học cái nào vẫn khiến y phạm vào khó khăn, hai thuật pháp trước vừa nghe chính là loại rất to lớn rất lợi hại, chỉ nhìn tên là có thể nghĩ đến khí thế khổng lồ. Nhưng vấn đề là hiện giờ Tiểu Sỏa Đản trong cơ thể y hoàn toàn không đủ nhìn, tu vi của y cũng quá thấp, nếu như học tập hai loại trước, hiệu quả sau cùng có thể xuất hiện nhất định không phải Lưu Tinh Hỏa Vũ* [mưa cầu lửa] thấu trời, lại càng không phải là bốc lên biển lửa, đoán chừng chỉ là một mảnh nhỏ lửa có thể đốt trọc tóc người ta…

Giật giật khóe miệng, Phó Tu Vân cuối cùng vẫn quyết định học tập Biến hoả chi thuật. Lúc y đem thần thức chuyên tâm ở trên thuật pháp này thì, trong đầu đã cảm thấy tuôn ra đủ loại đủ kiểu do hỏa diễm biến thành mãnh thú, thậm chí là thực vật, chúng nó tranh đấu lẫn nhau muốn quyết định ra người thắng cuộc sau cùng.

Lúc Phó Tu Vân lần thứ hai mở hai mắt ra, sắc trời bên ngoài là sáng sớm tương minh không rõ. Phó Tu Vân có chút kinh ngạc bản thân chỉ học tập một loại thuật pháp mà thôi, vậy mà đã học tròn nửa ngày đến một đêm. Sau đó y vô cùng nhanh chóng nhớ tới Dịch Nhiên, quay đầu nhìn lại, người này quả nhiên đã độc phát bán hôn mê, một đoàn lửa Phó Tu Vân liền đốt ra. Chẳng qua lần này dáng dấp của Tiểu Sỏa Đản cũng không phải chỉ là một đoàn lửa như trước nữa, ngược lại biến thành hình dáng của một con chim nhỏ, quạt quạt cánh bay vào trong cơ thể Dịch Nhiên.

Chủ ý của Phó Tu Vân là nhân tiện luyện tập một chút Biến hoả chi thuật, thế nhưng lúc chờ y khống chế được Tiểu Sỏa Đản đi vào trong cơ thể Dịch Nhiên, phát hiện Tiểu Sỏa Đản biến thành chim lửa nhỏ, lại bắt đầu chủ động đi dùng mỏ nhọn nhỏ của nó mổ độc tố bên trong linh căn và đan điền của Dịch Nhiên!

Chờ một canh giờ lúc chim lửa nhỏ làm không biết mệt mà mỗ, nó vậy mà không biến mất thể lực chống đỡ hết nổi, mà là mệt mỏi phẩy phẩy cánh bay trở về bên trong đan điền Phó Tu Vân, Phó Tu Vân cũng hiểu được tuy rằng uể oải, nhưng không có khổ cực của lần đầu tiên giải độc.

Dịch Nhiên cũng đồng thời mở hai mắt ra, hai mắt của hắn trong nháy mắt này tuôn ra tinh quang chặt chẽ nhìn chằm chằm Phó Tu Vân: "Trong trăm đi chín!"

Phó Tu Vân ở đầu tiên đã hiểu ý tứ lời nói của Dịch thổ hào, trên mặt thoáng cái lộ ra nụ cười vui mừng: "Thật? Thật tốt quá, không nghĩ tới Biến hỏa chi thuật vẫn còn có thứ hiệu quả này!"

Dịch Nhiên nghe được Biến hoả chi thuật ánh mắt hơi dừng một chút, sau đó nói: "Trạng thái hiện giờ của ta có thể chống đỡ trong vòng một ngày này cũng có thể vận dụng thực lực chiến đấu của kỳ Ngưng Mạch, chẳng qua buổi trưa và chạng vạng tối là lúc độc phát còn cần ngươi hộ pháp."

Phó Tu Vân nhanh chóng gật đầu, đây đã là tin vui ngoài dự đoán rồi. Hơn nữa dường như y đánh giá thấp lợi hại của Biến hoả chi thuật, hiện giờ dáng vẻ của chim lửa cũng vậy rồi, nếu như y để màu sắc tự vệ của Tiểu Sỏa Đản trở thành một vua bách thú… Quên đi, giờ đoán chừng chỉ có thể ngưng tụ ra chữ vương kia của vua bách thú. Vẫn là vật nhỏ thôi.

Lúc sắc trời rọi sáng thế giới, Phó Tu Vân một người đơn thân đi tới chân núi bên trong thành núi Vân Phong, lúc này Triệu Kiến Chương nhóm năm người cũng sớm đã chờ ở nơi đó rồi. Trong này ngoại trừ Hồ Bạch và Chu Năng ra, còn có hai người là con trai trưởng của gia tộc phụ thuộc Chu gia và Triệu gia, bọn họ đã dựa vào Triệu gia và Chu gia, đương nhiên phải nịnh bợ gia chủ tương lai thật tốt. Năm người ngoại trừ Triệu Kiến Chương và Chu Năng là Ngưng Mạch Sơ kỳ, hai người lâu la là Tống Khắc và Hà Dương cũng là Trúc Cơ Trung kỳ. Hồ Bạch là tu vi kém nhất, cũng là Trúc Cơ Sơ kỳ rồi.

Năm người bọn họ nhìn tu vi chỉ có Luyện Khí Tầng năm của Phó Tu Vân một thân một mình đi tới, lòng khinh bỉ hầu như đã không cách nào che giấu, Chu Năng càng là hừ hừ một tiếng: "Triệu huynh, nếu không phải người này đúng là một câu nhân, loại tu vi này ta thật lười lãng phí thời gian. Chẳng qua quên đi, đồ chơi thôi, cũng là mới mẻ nhất thời, lần này đi núi Vân Phong chúng ta phải tìm được Ý Bướm trắng, có thứ này, Vân Thủy Nhi nhất định sẽ thua bởi ở trên người chúng ta."

Triệu Kiến Chương nghe vậy gật đầu: "Đây là tự nhiên, mỹ nhân coi như là đẹp đi nữa cũng không thể làm đạo lữ, Vân Thủy Nhi đối với ta ngươi đều là lô đỉnh cực phẩm đương nhiên quan trọng hơn. Được rồi, người đến, ngươi cũng thu liễm một chút."

Vừa lúc đó, Hồ Bạch bỗng nhiên nhíu mi lại, chỉ vào Dịch Nhiên đột nhiên xuất hiện ở phía sau Phó Tu Vân: "Ngươi đây là ý gì? Thế nào còn đem người này mang đến?"

Sắc mặt của Triệu Kiến Chương cũng khó coi.

Phó Tu Vân lập tức lộ ra một vẻ mặt bất an cẩn thận: "Ta nói muốn tự mình tới nơi này, nhưng hắn nói ta còn nợ nhân quả lúc trả xong mới có thể để tự ta đi, sợ ta chạy… Ta thật không có cách nào… Không thì ta vẫn không nên thôi."

Khóe miệng Triệu Kiến Chương giật một cái: “Bỏ đi, hắn đi theo thì đi! Thế nhưng ngươi phải bảo đảm hắn sẽ không xuất thủ cướp bậy đồ của chúng ta, thế nhưng chúng ta có bản đồ, tới nơi hắn nên lánh đi, hắn nhất định phải rời khỏi!”

Dịch Nhiên không đợi Phó Tu Vân mở miệng, nói thẳng: “Ngươi đào chính là tiên bảo?”

“Ngoại vi núi Vân Phong làm sao có thể có tiên bảo!” Biểu tình của gương mặt Triệu Kiến Chương là ngươi ngu hả!

Dịch Nhiên gật đầu: “Cho nên ta sẽ không cướp của ngươi.” Ngươi mới ngu. Biểu tình Dịch thổ hào càng trắng trợn, trực tiếp đem Triệu Kiến Chương lại nghẹn trở về.

Triệu Kiến Chương phí rất lớn sức lực mới đem khẩu khí này đè xuống, chẳng qua dù sao, trong mắt hắn lóe lên một tia thâm độc, ngươi đã không biết phân biệt như thế vậy cũng chớ trách ta để ngươi vào ngọn núi, không ra được!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, túi trữ vật.

Phó Tu Vân: Túi trữ vật này có chút quá đẹp đi?

Dịch Nhiên:… Ồ, phải.

Phó Tu Vân: Vì sao á?

Dịch Nhiên:…

Phó Tu Vân: Nói á! Đừng ngượng ngùng chứ.

Dịch Nhiên: Vốn là định cho đạo lữ của ta.

Phó Tu Vân:…

Dịch Nhiên:…

Ta sợ ngươi không biết ngượng.

2, Biến* hoả.

Phó Tu Vân: Biến thành một con cọp!

Tiểu Sỏa Đản biến thành chữ vương.

Phó Tu Vân:… Biến thành con gấu đi.

Tiểu Sỏa Đản biến thành lỗ tai gấu.

Phó Tu Vân:… Bỏ đi ngươi có thể biến thành dáng vẻ của Dịch Nhiên chứ?

Tiểu Sỏa Đản biến thành một đầu bóng lưởng, còn mang nhúm lửa.

Dịch Nhiên vây xem:…

Ha ha.

---

[1] Túi tiểu Phúc:

P.s: hình túi bên mình đang mở order luôn đó nha, còn nhiều loại khác nữa, ai muốn or ghé qua shop samstore94 trên ins mình nhá, ahihi.

QT dịch ra là nghĩ chứ ko phải biến. Nhưng từ nghĩ nghe rất… Nên mình đổi thành biến với lại nó có nghĩa là dự định, dự tính, đặt ra, mô phỏng, bắt chước…

1

18. Chương 18

Triệu Kiến Chương bởi vì sự việc trước đó ở trong Hồi Xuân các, vô cùng chán ghét Dịch Nhiên, thậm chí đã dậy sát ý với hắn. Nhưng vào lúc đó, Dịch Nhiên biểu hiện ra lực công kích và khí thế cường đại, khiến hắn cứng rắn đem ý nghĩ trong lòng đè ép xuống —— nói như thế nào hắn cũng là gia chủ đời kế tiếp của Triệu gia, cho dù kiêu ngạo tự mãn chút nhưng cũng không đạt tới mức ngu của tu nhị đại*, thứ gì cũng không biết mang tai hoạ cho gia đình. [Tu nhị đại ý chỉ người tu tiên giàu có phách lối, không coi ai ra gì]

Cho nên, trên thực tế Triệu Kiến Chương là người tương đối có thể sát ngôn quan sắc* [đoán ý qua lời nói và sắc mặt], một kiếm lúc đó của Dịch Nhiên bộc phát ra khí thế khiến hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm, cho dù phụ thân của hắn là Kim Đan Hậu kỳ, đứng ở tầng cao của toàn bộ Nhiên Nguyên giới, cũng không cho hắn cảm giác đáng sợ như vậy.

Loại cảm giác này nói như thế nào đây? Cũng không phải cảm giác không xuất hiện chênh lệch, ngược lại cảm thấy chênh lệch quá lớn, thế nhưng loại chênh lệch này lại mơ hồ nói không rõ, giống như chênh lệch quá nhiều, ngược lại khiến người ta cảm thấy vô hại.

Nếu như lúc này Dịch Nhiên có thể nghe được trong lòng Triệu Kiến Chương nghĩ như thế nào, vậy hắn nhất định sẽ mặt không đổi nói với người này: Đây là đẳng cấp không ngang nhau, hắn có thể cảm nhận được chênh lệch rất lớn, cũng coi như không tệ. Phải biết rằng ở trong Ba nghìn thế giới hỗn độn này, người chưa từng thấy qua chênh lệch giữa Tiểu thế giới và Đại thế giới là hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, có thể ở trong lòng Triệu Kiến Chương phụ thân hắn chính là người lợi hại nhất, nhưng ở trong mắt Dịch Nhiên, đừng nói là phụ thân của Triệu Kiến Chương, dù cho toàn bộ Nhiên Nguyên giới này cũng thực sự không đủ nhìn. Bọn họ ở nơi đó, nếu tu vi không được Kim Đan, tùy tiện đi một chút làm không tốt cũng sẽ bị yêu ma quỷ quái gặm sạch sẽ.

Cho nên, mặc dù tu vi hiện giờ của Dịch Nhiên bởi vì đủ loại nguyên nhân lùi về kỳ Ngưng Mạch bản thân hắn cảm thấy thảm thương, nhưng kinh nghiệm của nhãn giới và đã từng lịch luyện vẫn còn, ở trong Nhiên Nguyên giới, dù cho tu vi hắn không phải cao nhất, nhưng tự vệ là tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Đây không phải là khinh thường, mà là sự thật khiến Tiểu thế giới cảm thấy rất nặng nề. Bằng không, cũng sẽ không có nhiều người tu tiên trong Tiểu thế giới, liều mạng muốn xông tới trong Trung thế giới, Đại thế giới như vậy.

Có thể ở trong mắt con kiến con chuột đã rất lớn rồi, nhưng con chuột đối với con hổ mà nói, ngay cả một bữa cơm cũng không đủ. Đây là chênh lệch của đẳng cấp và thế giới.

Chỉ là lúc này Triệu Kiến Chương rất rõ ràng đã quên mất cảm giác trước đó của hắn, đề phòng và sợ hãi đối với Dịch Nhiên, hiện giờ chẳng qua hắn cảm thấy người này vô cùng chướng mắt, đồng thời ở trước mặt hắn không biết phân biệt như vậy. Nói như thế nào đi nữa hắn cũng là công tử thế gia thượng hào trong Nhiên Nguyên giới, nhưng tán tu vô danh trước mắt này vậy mà coi thường hắn rất nhiều lần, thậm chí là đối nghịch ngay mặt với hắn, cảm giác này Triệu Kiến Chương trước đây chẳng bao giờ thể nghiệm qua, mà cảm giác này cũng không tốt, cho nên, Triệu Kiến Chương trong lòng phẫn nộ, đã quyết định mượn lí do lần này vào núi muốn cho phá kiếm tu đáng chết này chết không có chỗ chôn.

Núi Vân Phong là núi sơ khai của Thiên Nhận Sơn Mạch, trong Thiên Nhận Sơn Mạch vô cùng hung hiểm, thậm chí ở trong núi người Ngưng Mạch Hậu kỳ cũng có thể hữu khứ vô hồi* [đi không trở lại], nhưng ở nơi ngoại vi núi Vân Phong này, chỉ cần tu vi bản thân Ngưng Mạch Sơ kỳ, cẩn thận ứng đối trên cơ bản cũng có thể tường an vô sự. Thậm chí cho dù là không được Ngưng Mạch, chỉ cần tu vi Trúc Cơ Trung kỳ hoặc Hậu kỳ, muốn đi xông vào một lần, đó cũng là có thể.

Cho nên Triệu Kiến Chương và bọn Chu Năng vào núi lần này, có thể nói là dễ dàng lại nguy hiểm cực nhỏ. Nhưng đây cũng chỉ là nói đối với bọn họ người có bản đồ mà thôi.

Lúc này Triệu Kiến Chương và Chu Năng đã dẫn lâu la và Phó Tu Vân, bọn Dịch Nhiên đến trước một phiến hồ sâu xanh biếc, Triệu Kiến Chương nhìn thoáng qua Hỏa linh căn rất rõ ràng của Dịch Nhiên, khóe

miệng lộ ra một nụ cười dữ tợn sau một lát lại khôi phục nguyên dạng: "Lối đi duy nhất đi thông tới huyệt động bên trong hồ của nơi này, ta có thể mang theo Tu Nguyên đi vào, cách thức của bọn Hồ Bạch và Chu Năng cũng tự mình đi vào, chỉ là không biết vị đạo hữu này, ngươi còn muốn đi theo không? Đây chính là thủy lộ, dựa theo linh căn của ngươi, chỉ sợ sẽ tương khắc."

Dịch Nhiên nhìn mảnh hồ nhỏ này, mơ hồ đã cảm giác được trong hồ có tồn tại yêu vật thuộc Thủy linh căn nào đó chuyên môn thôn phệ Hỏa linh căn, nhưng hắn không chỉ không cảm thấy kiêng kỵ, trái lại trong lòng tương đối vui vẻ. Trong thường ngày hắn bởi vì nguyên nhân độc tố, mỗi khi cưỡng ép vận dụng một lần tu vi cũng sẽ khiến độc tố bạo phát, cảm thụ nổi khổ linh căn rạn nứt, nhưng ngày hôm nay bởi vì độc tố cơ hồ bị loại trừ một phần mười, hắn trong hôm nay cũng có thể không cần khắc chế vận dụng tu vi, mặc dù là chỉ có thể tu vi kỳ Ngưng Mạch, hắn cũng vui mừng khủng khiếp!

Phải đi đánh thật nhiều yêu thú một chút, đánh nhiều vài cái!

Cho nên Dịch Nhiên vô cùng dứt khoát gật đầu, thậm chí còn hảo tâm nói một tiếng cám ơn: "Yên tâm. Đa tạ."

Triệu Kiến Chương bị bốn chữ này làm cho nghẹn kinh khủng khiếp, cắn răng ôm hông của Phó Tu Vân xuống nước. Trong nháy mắt khi hắn đưa tay Dịch Nhiên bên kia đã rút kiếm ra, không tới nửa đường lại thu về, hắn một hồi phải đi đánh quái thú, quả thực không thích hợp mang theo Phó Tu Vân, cho nên tạm thời vẫn không chém đứt đôi tay kia đi.

Không có nguyên nhân gì, chỉ là hắn nhìn đôi tay kia không vừa mắt, lúc Triệu Kiến Chương vừa mới ôm thắt lưng của Phó Tu Vân.

Lúc xuống nước, Phó Tu Vân đã được Triệu Kiến Chương mang theo đi về bên phải, Phó Tu Vân tinh tường thấy trong tay Triệu Kiến Chương lấy ra một viên hạt châu màu lam nhạt, lúc hạt châu này xuất hiện vốn thứ gì đó trong hồ cho y cảm giác đe doạ đã không tồn tại, sau đó y thấy Chu Năng dẫn ba người còn lại cũng bơi tới, giống như là hẹn trước trong tay của Chu Năng cũng có một viên hạt châu như thế. Trong lòng Phó Tu Vân có cảm giác không ổn, y nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn kỹ phía sau, trong nháy mắt con ngươi đột nhiên co rút!

Y thấy Dịch Nhiên người cuối cùng nhảy vào trong hồ trong nháy mắt rơi vào trong nước, bị tám xúc tua của một con bạch tuộc màu lam đậm đột nhiên xuất hiện quấn chặc, trong xúc tua tựa hồ còn mơ hồ lóe u quang màu xanh nhạt, không cần phải nói chắc chắn là có độc!

"A! Bên kia!"

Phó Tu Vân không nhịn được muốn bơi đi bên kia, nhưng bị Triệu Kiến Chương kéo: "Ha ha, nếu hắn chết chẳng phải ngươi sẽ không có bất kỳ nhân quả gì sao?"

Phó Tu Vân nghe nói như thế ánh mắt tối sầm lại cực kỳ chậm rãi gật đầu, sau đó đưa tay bắt được cánh tay Triệu Kiến Chương: "Ngươi nói đúng."

Triệu Kiến Chương cười ha ha một tiếng, lôi kéo Phó Tu Vân bơi tới thủy động trước mặt: "Lập tức sắp đến, ngươi chú ý đó! Có thể sẽ có rung xóc, chẳng qua hoàn toàn không cần lo lắng!"

Phó Tu Vân mang nụ cười giả tạo trên mặt, không đợi hắn mở miệng dòng nước lạnh của đáy hồ lại cùng nhau kéo tới, đồng thời kéo tới còn có một đàn sóng cả nhỏ màu bạc, ở trong mắt Triệu Kiến Chương, đám cá nhỏ này hoàn toàn không cần lo lắng.

Chẳng qua, sau một khắc hắn đã chợt biến sắc!

Tiếng gào giận dữ của Chu Năng từ phía sau vang lên: "Hồ Bạch ngươi làm cái gì!!"

Triệu Kiến Chương và Phó Tu Vân đồng loạt quay đầu, phát hiện Hồ Bạch một cước đạp rớt hạt châu màu xanh trong tay Chu Năng, trong nháy mắt này, đám cá bạc nhỏ kia vốn thoạt nhìn còn vô hại trở nên rất hung tàn, chúng nó mở rộng miệng nhỏ của mình, lộ ra răng bạc tinh mịn cực kỳ sắc bén.

Triệu Kiến Chương thấy thế trong lòng lạnh lẽo, không nói hai lời lôi kéo Phó Tu Vân bơi về phía trước, cho dù lúc này Chu Năng gặp nạn, nhưng Chu Năng quan trọng như thế nào đi nữa cũng không có quan trọng bằng mạng nhỏ của mình! Chẳng qua lúc này Phó Tu Vân cũng chợt lảo đảo một cái!

Triệu Kiến Chương bởi vì chuyện hạt châu cầm trong tay Chu Năng, nắm thật chặt khẳng định đánh không rơi, nhưng mục đích Phó Tu Vân cũng không phải cái này, lúc y lảo đảo tay phải dùng linh lực nắm vỡ cánh tay Triệu Kiến Chương, tay kia cực nhanh đem nắm máu trong tay lau sạch ở trên vết thương Triệu Kiến Chương, sau đó Triệu Kiến Chương dứt khoát thuận theo phất tay sau đó đẩy lùi.

"Ủm!" Triệu Kiến Chương vốn cho là Phó Tu Vân muốn làm chuyện giống Hồ Bạch, kết quả phát hiện y thật chỉ là không đi vững, nhưng mình lại đem y đẩy ra ngoài, lúc này bên người Phó Tu Vân đã bắt đầu có cá nhỏ vây bắt, Triệu Kiến Chương cắn răng một cái, xoay người rời đi. Dù sao mỹ nhân cũng có thể tìm thêm, không có gì có thể quan trọng bằng mạng của hắn!

Phó Tu Vân nhìn Triệu Kiến Chương rời đi nụ cười nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, nếu như y đoán chính xác, như vậy lần này sau khi đi ra ngoài, địa ngục trần gian của Triệu Kiến Chương phải đối mặt chính là so với chết còn khó chịu hơn!

Lúc này, cá bạc nhỏ đã đi tới bên người Phó Tu Vân, mà Chu Năng và hai người lâu la bên kia đã bị cắn đến phát cuồng, cá bạc nhỏ cắn thành trọng thương, Hồ Bạch ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt sau đó đánh ra một chưởng, triệt để tiễn bọn họ lên Tây Thiên, sau đó… Quay đầu nhìn về phía Phó Tu Vân, khóe miệng mang theo vài phần cười nhạt đắc ý.

Phó Tu Vân cũng hơi nở nụ cười với hắn, sau một khắc mặt của Hồ Bạch đã cứng đờ, hắn thấy xung quanh Phó Tu Vân toát ra một đoàn lửa buồn cười giống như cá nhỏ vậy! Sau đó ngọn lửa nhỏ này vậy mà không bị nước hồ xung quanh trực tiếp tưới tắt, trái lại nghênh ngang hướng đi bên trong đàn cá bạc nhỏ!

Đúng là gặp quỷ, đám cá bạc nhỏ này tụ chung một chỗ có thể cắn chết tu giả Ngưng Mạch vậy mà giống như thấy cá mập, từng con một so với thỏ còn nhanh hơn!

Hồ Bạch trợn to đôi mắt nhìn Phó Tu Vân, trong lòng có đủ loại không theo lẽ trời!

Mà Phó Tu Vân cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, dứt khoát đồng tay đồng chân bơi về hướng con bạch tuột lớn, y không theo Triệu Kiến Chương rời khỏi, nguyên nhân lớn nhất vẫn là đầu trọc kia còn bị bắt, cho dù đầu trọc kia đã từng là thiên tài của Đại thế giới, nhưng giờ tàn phế cũng khiến người lo lắng, y thế nào cũng phải đi xem. Nói cách khác, thời gian y động thủ với Triệu Kiến Chương rất tốt.

Kết quả, lúc Phó Tu Vân phí sức lực của ông già thật vất vả đồng tay đồng chân bơi tới có thể thấy bạch tuột lớn, xúc tua vốn quấn thật chặt cùng nhau từ trong tới ngoài bộc phát ra một trận ánh lửa gai mắt, mơ hồ còn có tia chớp, sau một khắc, Phó Tu Vân đã thấy bạch tuộc to lớn không ai bì nổi chừng trăm mét kêu thảm một tiếng, không kịp chạy trốn đã cắt thành mấy miếng gọn gàng.

Ở trong vũng màu của bạch tuột, Dịch Nhiên đầu trọc đứng tay cầm trường kiếm, mặt mang thỏa mãn.

Phó Tu Vân: "…" Ta lo lắng mà chạy trở lại đúng là ngu, ngốc!

Hồ Bạch xa xa: "!!" Mẹ kiếp, đây là ở trong nước ngay cả tu giả Kim Đan cũng có thể trọng thương, Kim Đan trở xuống trêu chọc tới Lam Huyễn Đa Túc Thuỷ Yêu hẳn phải chết đó! Đầu trọc kia rốt cuộc là dùng cách vượt cấp gì để giết yêu quái hả!! Còn cái tên mới Luyện Khí tầng năm kia, vì sao không sợ cá bạc nhỏ!!

Nhìn hai tên thô bạo không cẩn thận phía xa, Hồ Bạch nghiến răng nghiến lợi, nhất định là ngày hôm nay hắn vào nước sai cách!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Phó Tu Vân: Có người nói ngươi tính tình không tốt, đặc biệt trang bức, đáng bị đánh rớt xuống, ngươi thấy thế nào?

Dịch Nhiên:…

Phó Tu Vân: Nói á, đừng xấu hổ nha!

Dịch Nhiên:…

Phó Tu Vân: Đừng kéo dài thời gian chứ!

Dịch Nhiên: Ta từ nhỏ đến lớn, cũng không trang bức. Còn nữa, tính tình ta tốt, chính là lời nói đơn giản dễ hiểu, hơn nữa chỉ nói thật mà thôi.

Phó Tu Vân:…

Ngươi lại trang bức.

Lam Huyễn Đa Túc Thuỷ Yêu: màu xanh huyền ảo nhiều chân yêu quái nước:))))

1%BB%D,7 :$7

19. Chương 19

Hồ Bạch nhìn hai người ở phía xa kia cảm thấy bản thân có chút ngu dốt, hai người kia rõ ràng một người là gà yếu, một người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng đến cuối cùng, chẳng những là nên yếu không yếu, nên chết cũng sống rất tốt.

Hồ Bạch vốn muốn đem tất cả mọi người cùng đi hôm này một lưới bắt hết, chẳng qua giờ này khắc này, hắn cảm thấy mình thực sự là nghĩ quá nhiều —— đừng nói đem người khác một lưới bắt hết, vẫn là nhanh chóng thừa dịp lúc bọn họ không phản ứng kịp chuồn đi thôi, với thực lực của đầu trọc kỳ Ngưng Mạch sử dụng kiếm chém chết Lam Huyễn Đa Túc Thuỷ Yêu, cho dù hắn có huyết mạch gia hộ, phỏng chừng cũng không đủ làm thức ăn.

Cho nên Hồ Bạch thấy sai sai đã bật người chạy ra, chờ Phó Tu Vân xoay người muốn tìm chuyện này, người kia đã không thấy bóng dáng rồi.

"Chậc, người không thấy."

Trong tay Dịch Nhiên cầm yêu đan của con bạch tuột và vài đoạn xúc tua mà bơi tới, đầu tiên nhìn Phó Tu Vân từ trên xuống dưới một lần sau đó mới nói: "Tại sao ngươi đột nhiên bơi trở lại? Những con cá bạc trong hồ này lấy tu vi của ngươi vẫn rất nguy hiểm."

Phó Tu Vân nghe được hắn quan tâm trắng trợn, mới vừa rồi còn tức giận đầy bụng đã trút rớt phân nửa. Dừng một chút mới liếc mắt: "Không phải ta cho rằng ngươi bị bạch tuột ăn rồi sao?"

Dịch Nhiên nghe Phó Tu Vân nói khóe miệng hơi nâng lên, sau đó lại rất nghiêm túc gật đầu nói: "Với thực lực của ta ở nơi này cũng sẽ không có nguy hiểm lớn, không cần lo lắng." Suy nghĩ một chút hắn lại thêm một câu: "Nếu như ngươi có nguy hiểm gì, nhớ kêu ta, ta sẽ tới rất nhanh."

Phó Tu Vân nhìn Dịch Nhiên nói đến đây thì vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng hơi nhảy. Chẳng biết tại sao không được khỏe khi cùng người này đối diện, trực tiếp đem tầm mắt của mình dời sang hướng khác, sau đó phụt một tiếng.

Dịch Nhiên cau mày: "Ta nhất định sẽ tới rất nhanh, ngươi không cần hoài nghi."

Phó Tu Vân vội vàng khoát khoát tay: "Không phải, ta chỉ là nhìn tóc người hình như dài ra, ngắn ngủn một tầng mao tra nhi." Vô cùng giống như con nhím đầu trọc… [mao tra nhi: mao là lông; tra là gốc; nhi là trẻ con, nhỏ. Search baidu thì ra hình đầu tóc mới ra của con nít và đầu đinh:v]

Khóe miệng Dịch Nhiên giật một cái, mặt đổi: "Buồn cười ư?"

Phó Tu Vân nỗ lực bịt miệng của mình, lắc đầu: "Không không không, mặt ngươi giá trí quá cao, mao tra nhi mà cũng soái đến kinh thiên địa quỷ thần khiếp."

Lúc này Dịch Nhiên mới hừ một tiếng, đem yêu đan trong tay ném cho Phó Tu Vân: "Đây là sự thật. Cái này cho ngươi, tuy rằng tu vi bản thân của Lam Huyễn Đa Túc Thủy yêu không cao, chẳng qua nội đan Tị

Thủy châu cũng là thứ tốt để chế tạo. Mấy xúc tua này ngươi cũng bỏ vào trong trữ vật đi, sau khi da trải qua luyện chế đặc biệt, có thể chế tạo áo giáp phòng vệ thuộc tính Thuỷ rất tốt."

Lúc này Phó Tu Vân mới biết được hai thứ đồ trong tay Dịch Nhiên cũng không phải muốn để lại cho mình, ngược lại là muốn cho y, loại cảm giác trong lòng hơi phát nhiệt vừa nãy lại tới rồi, vì vậy Phó Tu Vân lại đưa ánh mắt dời đi hướng khác, sau đó hơi nở nụ cười khôi phục tâm tình.

"Cảm ơn, ta sẽ nghiêm túc tu luyện giúp ngươi giải độc."

Thấy Phó Tu Vân lại cười đẹp mắt như vậy còn nghiêm túc, trong lòng Dịch Nhiên căng thẳng, xoay người bơi vào trong động nước trước đó của Triệu Kiến Chương, hắn cảm thấy mình dường như có chút không đúng, thế nhưng không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào: "Không biết hiện giờ Triệu Kiến Chương có đi ra ngoài hay không? Đáy hồ này có chút bảo vật, hiện giờ ngươi thân vô trường vật* [thân không có vật dư thừa], sang tìm chút bảo bối vẫn tốt hơn."

Phó Tu Vân đi theo phía sau Dịch Nhiên, gật đầu. "Ngươi cũng có thể tìm ít bảo bối mang theo chứ? Chẳng qua hình như ngươi không thiếu?"

"... Không, ta cũng muốn tìm vật liệu một lần nữa, mới có thể chữa trị kiếm bổn mạng. Chỉ là nơi đây sợ rằng không có thứ ta muốn, chờ tu vi ngươi đến Ngưng Mạch, chúng ta có thể đi sâu vào Thiên Nhận Sơn Mạch, nơi đó chắc chắn có thiên tài địa bảo ta muốn."

Phó Tu Vân suy nghĩ một chút tu vi bản thân mình hiện giờ mới Luyện Khí tầng năm, nhất thời cảm thấy mình là một cản trở, có chút bất đắc dĩ thở dài, sau khi trở về sẽ bế quan!

Chẳng qua hiện giờ, vẫn là nhìn đường hầm huyệt động của đáy hồ này, rốt cuộc đi thông chỗ nào!

Chờ hai người thuận thuận lợi lợi thông qua huyệt động của đáy hồ, sau khi đi ra phát hiện phía ngoài lại là một sơn cốc nhỏ! Bởi vì đã không có địa đồ chỉ dẫn, bọn họ cũng chỉ có thể bằng cảm giác tính ra hướng Đông ở trong này, nếu như muốn đi ra ngoài, ra khỏi sơn cốc đi hướng Tây là được.

Mà bên trong sơn cốc này cũng không hề yên ổn, lúc hai người Dịch Nhiên và Phó Tu Vân từ sơn cốc trong tiểu đàm tử* [hồ nhỏ] đi ra, một đám người đang cách bọn họ không xa giằng co qua lại thoạt nhìn sắc mắc đều rất phẫn nộ.

Trong đó ngược lại không có Triệu Kiến Chương, có lẽ là đã rời khỏi đây. Chẳng qua vẫn có một người khác, ngược lại cũng coi như người quen.

Hồ Bạch thấy bọn Phó Tu Vân từ trong hàn đàm* [hồ lạnh] đi ra sắc mặt liền thay đổi, hắn đang suy nghĩ ngày hôm nay vì sao xui xẻo như vậy làm chuyện gì cũng không thuận? Chẳng qua đồng thời trong lòng hắn cũng có một chút may mắn, so với hắn đối mặt những người này, hai người Phó Tu Vân và Dịch Nhiên vẫn là thiện lương chút.

Vì vậy lúc Phó Tu Vân dự định bày tốt biểu tình xem náo nhiệt, Hồ Bạch đã nói với năm người đang ngăn cản hắn: "Các ngươi còn không mau tản ra? Đạo hữu của ta đã tới, trong bọn họ có một cao nhân là kỳ Ngưng Mạch, lẽ nào vì một tin tức không điều tra, các ngươi thực sự muốn cùng ta đối nghịch?"

Năm người đối diện nghe được lời nói của Hồ Bạch rất rõ ràng có vài phần do dự, chẳng qua bọn họ cũng không phải là kẻ ngu si, trong đó có một người len lén phóng ra thần thức tra xét Phó Tu Vân và Dịch Nhiên, lúc đang dò xét đến Dịch Nhiên, thần thức người này vẫn chưa đụng tới Dịch Nhiên đã bị hung hăng bắn ngược trở về, gã sợ hãi nhanh chóng thu hồi thần thức, chẳng qua một lát lại không cam lòng, len lén dò xét Phó Tu Vân.

Sau đó, tên này thoáng cái phá lên cười ha ha: "Ai ôi ông trời của ta! May là ta phản ứng nhanh chưa có hoàn toàn tin tưởng lời của ngươi, ngươi là loại tiểu tiện nhân! Ngươi cho là tùy tùy tiện tiện tìm một Ngũ linh căn phế sài sang đây là có thể hù được chúng ta? Ngươi đúng thật là nằm mơ đó! Hắn là một phế vật Ngũ linh căn, ngươi dựa vào cái gì để chúng ta lui? Còn một Ngưng Mạch có gì đặc biệt hơn người? Đừng quên, bên này chúng ta cũng có Ngô ca! Ngô ca lại là đại năng Ngưng Mạch Trung kỳ!!"

Lúc này một người khác cũng mở miệng nói: "Đúng đó, trò hề cỏn con còn muốn lừa gạt chúng ta? Nếu như ngươi không muốn chết thì nhanh đem bảo đồ Vạn Mộc Lâm giao ra đây, bằng không đến lúc rượu mời

không uống chỉ thích uống rượu phạt, coi như muốn sống cũng không được!"

Hồ Bạch nghe vậy hơi có chút không thể tin nhìn về phía Phó Tu Vân, nội tâm thiếu chút nữa thổ huyết —— phế vật này vậy mà không phải Tứ linh căn, mà là đổi thành phế Ngũ linh căn sao?! Lẽ nào hôm nay hắn ra cửa không quỳ lạy, cho nên nhất định phải chết thật nổi bật?! Hắn còn có việc muốn làm, không thể chết được á!

Lúc này tâm tình càng không tốt hơn so với Hồ Bạch chính là Phó Tu Vân, ở trong lòng y nghĩ nếu như y nói với đám người giống như chó dại nhào tới, y căn bản cũng không nhận thức Hồ Bạch, thậm chí chính là cừu nhân, còn có kịp hay không?

Đáp án tự nhiên là không kịp.

Cho nên Phó Tu Vân chỉ có thể mặt đen lại hung hăng trừng Hồ Bạch một cái, quyết định đem đám người kia giải quyết hết sau đó nhất định phải từ chỗ Hồ Bạch lấy được chút chỗ tốt! Ừm, giống như bảo đồ Vạn Mộc Lâm gì gì đó, dường như là đồ tốt. Nếu đây là tự Hồ Bạch tìm tới, thì không thể trách y!

Ba người phía trước nhào tới, hai người tu vi cao được một kiếm của Dịch Nhiên ngăn lại, tu giả còn lại tu vi ở kỳ Trúc Cơ nhe răng cười đi tới trước mặt của Phó Tu Vân.

Gã nhìn mặt của Phó Tu Vân ha ha một tiếng: "Nhìn kỹ chính là một tiểu mỹ nhân nha, chẳng qua đáng tiếc, nếu không phải ta không có thời gian, ơ? A ——!! Đây là cái gì!!"

Toàn bộ hành trình Phó Tu Vân một câu chưa từng nói, chỉ là chỉ huy Tiểu Sỏa Đản biến thành một con… Gà lôi lửa đỏ, cánh đập phình phịch cao ngạo mà xông về tu giả kỳ Trúc Cơ, tu giả ngay từ đầu còn không đáng lo, kết quả gà lôi cao ngạo này một cánh đã đốt rụi một cánh tay của gã, bỗng thét lên! Đây là có chuyện gì! Gã lại bị một người phế vật Ngũ linh căn phát ra hỏa diễm lừa bịp làm bị thương?!

Rất hiển nhiên đó vẫn chưa phải kết cục, Tiểu Sỏa Đản biến thành gà lôi kích động thật như là bị đánh máu gà vậy, trên dưới trái phải vây quanh mổ tu giả, mà nơi bị Tiểu Sỏa Đản mổ rất nhanh đã cháy lên, đến cuối cùng, tu giả kỳ Trúc Cơ này vậy mà bị Tiểu Sỏa Đản mổ chết còn thêm chết cháy…

Một loạt biến cố này cũng mới không được hai phút mà thôi, hai người tu giả trông giữ Hồ Bạch hoàn toàn không phản ứng kịp, khi bọn gã phản ứng kịp, lại bị tình huống bên kia của Dịch Nhiên làm sợ ngây người

---

Dịch Nhiên này là một kiếm tu Ngưng Mạch Sơ kỳ, lại đang giáp công một tu giả Ngưng Mạch Trung kỳ và Trúc Cơ Hậu kỳ, còn sống thật tốt! Không chỉ sống được thật tốt, hắn lại càng đánh càng phấn chấn, càng đánh động tác càng nhanh, sau cùng nhìn cũng không nhìn quét quét hai kiếm, trực tiếp đem hai người đối diện chém thành bốn khúc.

Ngay cả thần thức cũng không buông tha.

Ba người còn lại bên trong sơn cốc nhất thời yên lặng như gà, chỉ còn gà lôi Tiểu Sỏa Đản còn đang diễu võ dương oai.

Phó Tu Vân quay đầu, cười cười với ba người bọn họ, phản ứng ba người giống nhau như đúc: Nhanh chân bỏ chạy!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trước cảm ơn các vị an ủi, tâm tình tốt nhiều rồi. Moah moah ~ ôm một cái

Thổ tào tiểu kịch trường.

1, mao tra nhi

Phó Tu Vân nhìn mao tra nhi cười.

Dịch Nhiên cau mày: Ta rất nhanh thì có thể mọc ra.

Phó Tu Vân gật đầu, sau đó không khỏi nghĩ đến đầu đinh, lại không nhịn cười được.

Dịch Nhiên:…

Ngươi rốt cuộc suy nghĩ bao nhiêu?

2, yên lặng như gà.

Dịch Thổ Hào và phế sài ngũ linh căn quá lợi hại, Hồ Bạch ba người bị doạ sợ yên lặng như gà.

Tiểu Sỏa Đản vui sướng đập phình phịch.

Hồ Bạch ba người: Ngươi vì sao không yên lặng? Ngươi cũng là gà.

Tiểu Sỏa Đản: Mị là gà lôi nha

~———

Tị Thuỷ Châu: tị là phòng ngừa, ngăn chặn.

Vạn Mộc Lâm: rừng rậm vạn cây.

20. Chương 20

Ba người kia nhanh chân bỏ chạy tuy rằng phản ứng rất nhanh, nhưng phản ứng của hai người vẫn nhanh hơn bọn họ.

Phó Tu Vân trước tiên để Tiểu Sỏa Đản vây khốn Hồ Bạch muốn chuồn đi, mà Dịch Nhiên càng không biết thế nào lắc mình một cái đã thuấn di đến trước mặt của hai kẻ lâu la, linh kiếm trung phẩm thoạt nhìn thông thường ở trước mặt của hai người, nhưng lại có vẻ mặt dữ tợn.

"Đại, đại đại ca! Chúng ta chỉ theo chân bọn họ tới nơi này, chỉ là đả tương du* [kẻ qua đường], thật đó! Cầu ngươi thả chúng ta đi đi, chúng ta đảm bảo cái gì cũng không nói! Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp loại tiểu nhân vật chúng ta đây cũng không nhọc đến ngài động thủ á!"

Khi nhìn thấy Dịch Nhiên mở ra mặt băng sơn đờ đẫn và đầu mao tra nhi, trong đó có một người lâu la không chịu nổi áp lực lớn như thế trực tiếp quỳ xuống trước mặt Dịch Nhiên, một bên quỳ một bên dập đầu còn khóc mặt đầy nước mắt nước mũi, chớ nhìn dáng vẻ của gã vô cùng thê thảm, nhưng thật đúng là nổi lên tác dụng —— Dịch Nhiên thấy bộ dạng gã như vậy thoáng cái đã bị buồn nôn, yên lặng thu hồi kiếm, chuẩn bị thả hai lâu la này rời đi.

Hai người lâu la được mở lưới, trong lòng vui mừng khủng khiếp, đang muốn rời khỏi lại bị Phó Tu Vân gọi lại:

"Kêu bọn họ đem túi trữ vật lấy ra. Nếu muốn đi qua đường này phải để lại tiền mua đường, chẳng lẽ ngươi không biết giờ chúng ta đều rất nghèo hả?"

Dịch Nhiên giật giật khoé miệng lại đem kiếm đặt ở trước mặt hai người lâu la, suy nghĩ một lát hắn mang theo một chút biểu tình thương hại nói: "Tuy rằng ta không nghèo, thế nhưng Tu Vân thực sự thiếu tiền, các ngươi vẫn để lại tiền mua đường đi."

Hai người lâu la:

Đối thoại bình thường lẽ nào không phải là "Ta không nghèo, cho nên không quan tâm chút tiền lẻ này của các ngươi sao!"

Sau cùng hai người lâu la vẫn bất đắc dĩ móc tiền mua đường, sau khi rời khỏi hai người kia ngược lại cũng muốn rời khỏi, so với kẻ không nói hai lời đã giết người, bọn họ có thể để lại một cái mạng nhỏ cũng là rất may mắn.

Lúc này ở bên trong sơn cốc cũng chỉ còn lại có ba người Dịch Nhiên, Phó Tu Vân và Hồ Bạch.

Phó Tu Vân đứng tại chỗ nhìn Hồ Bạch mỉm cười. Dịch Nhiên đứng ở bên cạnh Phó Tu Vân, lặng lẽ nghiêm mặt chống bảng hiệu cho y.

Hồ Bạch vừa nhìn tư thế này đã biết mình ngày hôm nay bất kể như thế nào cũng trốn không thoát, sau cùng chỉ có thể cảm thán một câu thời vận không đủ, lặng lẽ buồn bực một hồi, mới nhún vai nói: "Được rồi, ta và các ngươi nói thật đi."

"Trong cơ thể ta có một phần tư huyết thống yêu hồ của Bạch Hồ, tuy rằng huyết thống này chỉ có một phần tư, thế nhưng có thể cùng tu giả nhân loại kết hợp yêu tu, tối thiểu cũng là đại năng kỳ Biến Hóa, hơn nữa trên huyết mạch của yêu tộc còn có kỹ năng thiên phú, ngoại trừ ba tầng tu vi nguy hiểm nhất gồm Khai linh, Biến hình và Luyện hồn này, những thời điểm tu luyện khác hầu như cũng không có bình cảnh, chỉ cần làm từng bước tu luyện đề thăng tu vi."

"Ta muốn cường hoá huyết thống hồ yêu trong cơ thể ta, dù sao ta chỉ là Tam linh căn, nhưng nếu như có thể cường hóa huyết thống Hồ yêu đến hơn một nửa, ta có thể học tập Hoặc thần và Cảm quang một trong những thiên phú của chủng tộc Hồ yêu. Người có thể học được hai loại này sẽ vô cùng hữu dụng, cho nên ta một mực tìm kiếm phương pháp cường hóa huyết thống."

Phó Tu Vân nghe đến đó nhíu mày, dùng giọng khẳng định nói: "Ngươi tìm được rồi."

Hồ Bạch liếc mắt nhìn Phó Tu Vân, ở trong lòng lặng lẻ liếc mắt xem thường, hắn quả nhiên vẫn không thích người này, cảm giác đối với hắn, y cũng không phải thứ gì tốt. Khụ.

"Đúng vậy, cuối cùng ta tìm được một phần mật bảo đồ. Là mật bảo trong Vạn Mộc Thâm Lâm hướng Bắc thành Cự Mộc của đại lục phía Tây Nhiên Nguyên, ta từng nghe nói trong Vạn Mộc Thâm Lâm đã từng có một đại yêu tu của Hồ tộc ở nơi đó cùng người đấu pháp, sau cùng đồng quy vu tận, song phương ngã xuống, thân thể người tu tiên có lẽ có bảo bối bồi dưỡng gì đó ra khỏi Vạn Mộc Thâm Lâm, mà ở trung tâm của bụi cây rừng rậm, lại có yêu đan và yêu huyết của đại yêu hồ tộc chúng ta trấn thủ, mới khiến cho trung tâm Vạn Mộc Thâm Lâm tràn ngập Huyễn Vụ khiến người ta không cách nào khám phá. Đây là khởi nguyên của cả Vạn Mộc Thâm Lâm, mà giờ ta chiếm được một phần có thể thông qua Vạn Mộc Mê Cung, có bản đồ chỉ đường lại có thể không bị Huyễn Vụ mê hoặc.

"Cho nên nhóm người kia nghe được tiếng gió đã tới tìm ngươi đoạt bảo?" Phó Tu Vân mở miệng, sau đó hơi nở nụ cười: "Ngươi sẽ không nghĩ tới tin tức này rốt cuộc là từ nơi nào lộ ra sao? Bảo bối bí ẩn như vậy, ngươi sẽ nói cho ai?"

Hồ Bạch nghe vậy hừ một tiếng: "Ta biết ngươi muốn nói gì, lúc đầu cùng ta cùng nhau đạt được phần mật bảo đồ này chỉ có hai người, một người trong đó ta có thể khẳng định tuyệt đối sẽ không thương tổn ta… Về phần người kia, hừ."

"Dù sao hiện giờ ta đã đem sự tình nói cho các ngươi biết, ta cảm thấy được các ngươi chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội lần này. Nhưng nếu như các ngươi muốn cướp đoạt mật bảo đồ của ta, dù cho ta bị phá hủy cũng sẽ không cho các ngươi lấy được. Có điều là vừa lúc thiếu trợ thủ cùng nhau đồng hành, nếu như các ngươi đồng ý, chúng ta viết khế ước, đến lúc đó cùng đi."

Phó Tu Vân nghe nói như thế trong lòng coi như thoả mãn, kết quả đó gần với suy nghĩ của y. Chẳng qua, chỉ dựa vào hứa hẹn hiện giờ cũng không đáng tin.

"Chúng ta dựa vào cái gì phải tin tưởng ngươi? Giờ ngươi có cách gì có thể để cho chúng ta tin tưởng không?"

Hồ Bạch hơi trầm mặc, sau đó từ trong lòng móc ra giấy da chồn lóe lên linh quang mơ hồ. Dĩ nhiên không che giấu trực tiếp đưa cho Phó Tu Vân.

"Ngươi trực tiếp đem bảo đồ cho ta?" Giấy da chồn này vừa nhìn đã không phải vật phàm, trực giác của Phó Tu Vân nó chính là mật bảo đồ.

Ánh mắt Hồ Bạch phức tạp mà nhìn giấy da chồn: "Coi như cái này là thành ý của ta đi! Dù sao trên người ta không có trang bị gì quá tốt, thứ này ở chỗ của ta rất dễ bị tra xét ra được, trực giác của ta nói cho ta biết túi tiểu Phúc màu đỏ kia của người là đồ tốt, cho nên ngươi giúp ta cầm đi. Chẳng qua muốn bảo đồ da chồn này hiển hiện ra địa đồ, nhất định phải có máu của ta làm linh dẫn, cho nên, ngươi coi như là lấy được cũng đừng nghĩ bỏ lại ta."

Nghe nói như thế, Phó Tu Vân mới gật đầu thu hồi giấy da chồn.

Đã đàm ổn thoả chuyện quan trọng nhất này, bầu không khí trong lúc này của ba người cũng khá hơn nhiều, thạch Hỏa Kim trong sơn cốc thật dài này đã bị cạy rớt một khối lớn nhất, còn lại đều là trung phẩm, Phó Tu Vân cũng không ngại, tìm mấy khối thạch Hỏa Kim trung phẩm thu vào. Lúc Phó Tu Vân lại quét địa thức tìm toàn bộ sơn cốc, vụn vụn vặt vặt lại tìm không ít thứ, lại không có thứ giá trí lớn.

Hồ Bạch đối với hành vi của Phó Tu Vân ngược lại cảm thấy có thể hiểu, tuy rằng trước đây hắn có người cưng chìu không từng trải qua cuộc sống khốn khổ như thế, nhưng từ sau khi người nọ bị hắn ngây thơ và xung động liên lụy trọng thương đi vào trầm miên* [ngủ sâu], ba năm nay rốt cuộc Hồ Bạch nếm hết các loại thê lương tính toán và khốn cùng, không thì hắn cũng sẽ không tìm tới Triệu Kiến Chương.

Chẳng qua, tìm Triệu Kiến Chương rất hiển nhiên không phải một chuyện sáng suốt, hắn ở trên người Triệu Kiến Chương không mò được chỗ tốt gì, sau cùng tuy rằng giết Chu Năng ba người đoạt túi trữ vật, nhưng phải đối mặt Triệu gia phát lệnh truy nã, bản thân còn bại lộ cho người khác phản bội.

Hồ Bạch thở dài, tình cảnh hiện tại của hắn thật sự không tốt. Trực tiếp thành thật một trận, coi như tìm một chỗ bế quan, dù sao túi trữ vật của Chu Năng ngược lại đủ để hắn từ Trúc Cơ Sơ kỳ tu luyện tới Trúc Cơ Trung kỳ thậm chí là Hậu kỳ. Đến lúc đó, hắn cũng có năng lực đi một chuyến Vạn Mộc Thâm Lâm rồi.

Nhưng Hồ Bạch có thể tiếp thu Phó Tu Vân nhặt rác rưởi, không có nghĩa là Dịch thổ hào bên cạnh cũng có thể tiếp thu người này nhặt rác rưởi như vậy, lúc Phó Tu Vân lại đem một cây tiểu linh thảo nhất phẩm bỏ vào trong túi trữ vật, Dịch Nhiên rốt cục nhịn không được bùng nổ.

"… Túi trữ vật tiểu Phúc này là thượng ừm, trung phẩm tiên khí."

Phó Tu Vân nghe vậy dừng lại, trừng lớn hai mắt: "Tiên khí?"

Dịch Nhiên chậm rãi gật đầu, cảm thấy Phó Tu Vân hẳn là hiểu ý của hắn. Sau đó hắn liền thấy Phó Tu Vân vui mừng nở nụ cười với hắn, "Lợi hại như vậy mới có thể trang bị rất nhiều thứ đi!! Ta không cần lo lắng không chứa nổi rồi!"

Dịch Nhiên trầm mặc một hồi quay đầu không nhìn người này.

Nhìn trên phần ngươi cười thật đẹp mắt, ta cũng không so đo với ngươi. Nếu đổi lại là người khác… Hừ! Có điều, người này trước kia là phải có bao nhiêu nghèo? Sau khi trở về phải cho hắn mua trữ ít đồ đi.

Hồ Bạch đứng ở bên cạnh nhìn hai người Dịch Nhiên và Phó Tu Vân hỗ động, một lát sau trợn mắt một cái, hai người kia thật là thú vị, cũng không biết phải cọ bao lâu mới có thể thông suốt?

Sau nửa canh giờ bọn họ rời khỏi sơn cốc, dọc theo đường đi Dịch Nhiên và Tiểu Sỏa Đản giống như đánh máu gà gặp phải yêu thú, ma thú đã cùng nhau đi tới chém, mổ, vẫn cứ đánh như vậy tới khi ra khỏi núi Vân Phong, đánh tới trong túi Phúc của Phó Tu Vân trang bị hơn mười thân thể con yêu thú mãnh thú và yêu đan đẳng cấp khác nhau.

Lúc sắp ra khỏi núi, Hồ Bạch bỗng nhiên dừng chân lại: "Ta không đi cùng các ngươi, Triệu gia khẳng định tìm người ở sơn khẩu chận ta, dù sao hai người các ngươi cũng phải cẩn thận nhất định sẽ bị hỏi. Mặt khác về mật bảo, đầu mối thứ nhất ta lấy được chính là nó sẽ mở ra giữa tháng năm năm sau, cho nên sang năm đầu tháng tư, chúng ta ở chỗ này tập hợp đi."

Phó Tu Vân gật đầu: "Có thể, đi nơi đó có hạn chế tu vi gì không?"

Hồ Bạch hơi nở nụ cười, "Cũng biết ngươi sẽ hỏi, đi vào trong đó ít nhất cũng phải có tu vi Trúc Cơ Trung kỳ. Ta và đạo hữu kiếm tu chắc là không có vấn đề gì, thế nhưng ngươi Luyện Khí tầng năm đây… Ta cũng không biết."

Khóe miệng Phó Tu Vân giật một cái, sau đo ha ha nở nụ cười: "Đến lúc đó chúng ta nhìn lại nha. Ta cũng không mong bản thân cản trở đâu."

Hồ Bạch nhìn nụ cười của Phó Tu Vân nhất thời cảm thấy có chút không ổn, sau đó theo bản năng cách xa vài bước, Hồ Bạch mới hừ một tiếng, để lại một câu đến lúc đó gặp liền bỏ chạy.

Mà lúc này Dịch Nhiên nhìn Phó Tu Vân vẫn đang mỉm cười, có lẽ nên an ủi một chút hắn liền chỉ vào Tiểu Sỏa Đản nói: "Yên tâm, cho đến lúc kia gà lôi của ngươi đây… Ừm, nhất định sẽ trở nên càng thêm lợi hại."

Phó Tu Vân: "…"

Dịch Nhiên lại bỏ thêm một câu: "Nhất định có thể bổ túc tu vi của ngươi!"

Phó Tu Vân liếc một cái xoay người đi ra ngoài, y không chấp nhặt với mao tra nhi. Dù sao còn hơn người đã bán tàn phế này, chỉ có thể ở lúc đã tiêu độc mới có thể sử dụng phá kiếm đã tu luyện, Ngũ linh căn của y rực rỡ hẳn lên, tốc độ tu luyện tuyệt đối có thể ngạo thị quần hùng! Coi như là trời sinh kiếm thể cũng phải nhường một bên, ai bảo hiện giờ kiếm thể gần như bị phế. Hừ.

Mà đúng như lời nói của Hồ Bạch, lúc hai người mới vừa ra núi trong nháy mắt đã bị một đám tu giả vây lại, ở trong đám tu giả này có một lão giả tóc dài, dáng vẻ thoạt nhìn là chủ sự.

"Hai người các ngươi! Đúng chính là đầu trọc kia và phế vật tiểu bạch kiểm! Tới đây cho ta, ta có lời muốn hỏi các ngươi!"

Ông lão này tổng cộng nói ba câu, trong đó dùng câu nói đầu tiên đồng thời đạp phải mìn của Dịch Nhiên và Phó Tu Vân, cũng là thật không dễ dàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1, túi Phúc.

Dịch Nhiên: Đó là tiên khí thượng phẩm, vì để cho ngươi tiếp thu tốt ta nói thành tiên khí trung phẩm, thế nhưng, là tiên khí đó!

Phó Tu Vân: Cho nên sao?

Dịch Nhiên: Tiên khí làm sao có thể trang bị thảo* [cỏ] nhất phẩm!

Phó Tu Vân: Vì sao không thể trang?

Dịch Nhiên: Giống như ngươi dùng một lv bản số lượng hạn chế giả thành món đậu hũ thúi á! Ngươi có thể hiểu được lòng ta khổ bức không?!

Phó Tu Vân:…

Cái thí dụ này thực sự là khiến người ta cảm thấy quá tàn nhẫn rồi.

2, chỗ lôi.

Lão đầu: Trọc đầu! Phế sài!

Dịch Nhiên: Chém chết ngươi.

Cho dù thật là trọc đầu, không, ta đã là mao tra nhi rồi, cũng chỉ có Tu Vân mới có thể nói ta như vậy!

Phó Tu Vân: Đốt chết ngươi.

Ha ha, xuống địa ngục lại nói ta phế sài á.

Khổ bức: Mô tả không hài lòng với hiện trạng, nhưng không làm gì cả. Giờ thường được sử dụng như là than vãn về những khó khăn của cuộc sống, đau khổ, khó khăn, cũng chế giễu bản thân. [nguồn baidu]

m

21. Chương 21

Vừa ra núi đã bị một đám người vây vào giữa, đầu lĩnh còn dùng thứ ánh mắt nhìn bọn họ như phế vật, cho dù một người tính tình tốt cũng không nhịn được, Dịch Nhiên tính tình không tốt thì càng miễn bàn còn Phó Tu Vân thì từ lúc bắt đầu rèn luyện linh căn tính tình đã càng ngày càng không tốt.

Chỉ là lúc này bọn họ lại không thể trực tiếp lên cơn giết người. Dù sao giờ cũng là ban ngày ban mặt, giết người rất có thể sẽ bị rất nhiều người thấy do đó dẫn đến phiền phức về sau. Hơn nữa tu vi vẫn có chênh lệch, dưới tình huống Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cũng không thể nào hiểu rõ thực lực của đối phương, bọn họ cũng cho rằng đối phương hơi yếu, nếu như có thể không phát sinh xung đột, vẫn là chỗng đỡ trước. Đương nhiên, về phần sau này có tính sổ hay không, thì không thể bảo đảm.

Ông lão này là tu giả Ngưng Mạch Hậu kỳ, ở trong Nhiên Nguyên giới, đây tuyệt đối là tồn tại của bậc trên, cho nên ông ta mới có biểu hiện chỉ cao khí ngang như vậy. Hơn nữa bên cạnh ông ta còn có năm sáu người Trúc Cơ Hậu kỳ, ba người Ngưng Mạch Sơ kỳ. Hiển nhiên, để tìm được đầu sỏ gây nên cái chết của thiếu gia nhà mình, Chu gia đúng là kỳ công.

"Hai người các ngươi, trong đó có một người gọi là Dịch Tu Nguyên có đúng hay không?"

Phó Tu Vân hơi nheo mắt lại chỉ mình gật đầu: "Chính là ta."

Ông lão kia thấy tướng mạo Phó Tu Vân, trên mặt biểu tình ghét bỏ càng không thích hơn: "Hừ, quả nhiên là tiểu bạch kiểm… Tuy rằng vị Triệu gia kia nói ngươi không có liên quan gì tới việc này, nhưng ngươi vẫn phải trải qua nghiệm chứng của chúng ta mới có thể rời khỏi. Giờ ngươi trả lời đàng hoàng cho ta, ngươi và tu giả gọi là Hồ Bạch kia có cấu kết hay không?! Có phải hai người các ngươi mưu đồ bí mật muốn hại chết thiếu chủ nhà chúng ta?!"

Lời nói sau cùng của ông lão có thể nói là mau lẹ tàn khốc, chẳng qua vẻ mặt của Phó Tu Vân một chút cũng không phản ứng với ông ta: "Mưu đồ bí mật với tên kia? Lúc đó nếu không phải ta có pháp bảo bảo mệnh, chỉ sợ giờ ta cũng ra không được. Còn mưu đồ bí mật với hắn, ta sợ ta chết không đủ nhanh à?"

Biểu tình Phó Tu Vân mang theo cười nhạt, như vậy quả thực không giống như giả bộ, vì vậy sau khi lão giả nhìn vẻ mặt nghiêm túc của y, mới hừ một tiếng phất phất tay. Sau đó đã có một người nhanh chóng đi lên trước, dùng một cái gương màu trắng chiếu chiếu Phó Tu Vân và Dịch Nhiên.

Sắc mặt của Dịch Nhiên vẫn lạnh giống như một khối băng, chỉ là cả người thả ra sát khí bất mãn. Mà Phó Tu Vân cũng lạnh lùng nhìn cái gương bạch ngọc kia, từ từ nâng lên khoé miệng trong mắt chợt lóe lên ánh sáng lạnh. Trong nháy mắt nhìn thấy gương này, Phó Tu Vân đã biết chuyện này ngày hôm nay không thể lương thiện rồi.

Cái gương này cũng không phải lần đầu tiên y nhìn thấy! Trước đó y từng thấy cái gương này ở trong mật thất của mẫu thân nhà y chiếu đến chiếu đi, để cho người của Tứ đại gia tộc tìm được không ít bảo bối ẩn tàn của tổ phụ gia y. Mà chính y cũng từng bị cái gương chiếu, vì chính là kiểm tra y có tư tàng bảo bối gì đó hay không, lúc gương bạch ngọc chiếu xuống, dường như bảo bối gì cũng không có chỗ trốn, mà trên người lúc này, thế nhưng có một tiên khí.

Tiên khí đó! Toàn bộ Nhiên Nguyên giới đoán chừng cũng rất khó tìm được loại bảo bối nghịch thiên này.

Lúc này, Phó Tu Vân đã âm thầm khống chế Tiểu Sỏa Đản biến thành mười mấy con kiến trên mặt đất, kỳ thực nếu như tu vi và nguyên thần của y càng lớn mạnh hơn, y thậm chí có thể điều khiển Tiểu Sỏa Đản biến thành mấy trăm mấy nghìn con kiến lửa, vì vậy công kích ngưu xoa lấy vô hình tới giết người.

Có điều hiện giờ còn chưa được, Phó Tu Vân tối đa chỉ có thể khống chế mười ba con kiến lửa, mà lực lượng của hỏa diễm cũng bị chia lìa không ít, chỉ có thể đốt bảo trì một canh giờ, gặp nước bất diệt mà thôi.

Lúc đang khống chế những con kiến lửa, Phó Tu Vân yên lặng quay đầu liếc mắt nhìn Dịch Nhiên. Ở phút giây đầu tiên Dịch Nhiên đã hiểu được ý của Phó Tu Vân, yên lặng đem tay trái ra làm kiếm thức, linh quang hơi không thể nhận ra ở đầu ngón tay của hắn lóe ra.

"Ớ! Túi trữ vật chữ Phúc bên hông ngươi không phải của thiếu chủ chúng ta sao! Làm sao lại tới trong tay của ngươi? Ngươi có phải nhân cơ hội sau khi hắn chết đoạt bảo bối của hắn đúng hay không? Hừ, nhìn ở trên phần nhận biết của ngươi và thiếu gia Triệu gia, lần này tạm tha ngươi, nhanh chóng đem túi trữ vật của thiếu chủ nhà chúng ta trả lại, không thì ngươi phải, hự!"

Vẻ mặt tham lam trên mặt lão giả này còn chưa giảm xuống, chân phải đã chợt vọt lên một ngọn lửa, ông ta trong nháy mắt biến sắc: "Chỉ bằng phế vật hai người các ngươi, cũng muốn ám toán ta!!"

Nói xong ông ta đã đem tay trái vung lên, vẫy ra một trường tiên màu đen đánh thẳng về Phó Tu Vân! Phó Tu Vân đã sớm biết lão thất phu* [ý chửi người] này nói gì làm đó, lúc này chỉ là cười lạnh một tiếng, tự biết mình tuyệt đối chống không qua một roi này, trực tiếp xoay người. Mà Dịch Nhiên cũng ở phía sau tiếp nối rất tốt, tay phải hắn cầm kiếm quấn lấy roi màu đen, tay trái hướng thẳng về phía lão giả đánh xuống hư không, theo tay trái của hắn hạ xuống, không trung trống rỗng đã xuất hiện một thanh kiếm ảnh màu vàng nhạt, bổ vào lão giả!!

Lão giả hiển nhiên thật không ngờ Dịch Nhiên dĩ nhiên sẽ công thủ nhiều mặt, lão giả đối với kiếm ảnh đánh xuống vốn dự định lui về phía sau tránh thoát, nhưng ông hiển nhiên quên mất trường tiên mình còn quấn kiếm Dịch Nhiên, lúc ông ta muốn lùi Dịch Nhiên chợt kéo kiếm về phía sau, nhất thời khiến lão giả chợt bước về trước một bước, vừa vặn bị kiếm ảnh hư không bổ ngay giữa!!

"A ——!!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương của lão giả vang lên, mà kèm theo tiếng hét thảm này, xung quanh cũng liên tiếp xuất hiện tiếng kêu thảm thiết khác, hình ảnh sau cùng Chu Thủ Xương nhìn thấy trước khi chết, chính là hai ba ngọn lửa liên tiếp xung quanh bọc lại người Chu gia!!

Điều này sao có thể! Đến chết, Chu Thủ Xương chưa từng hiểu được, vì sao ông sẽ dễ dàng bị hai phế vật nhìn không thuận mắt giết chết như vậy.

"Cầm túi trữ vật của ông ta nhanh lên đi! Người Chu gia nhất định sẽ đuổi qua đây!"

Trong tay Phó Tu Vân cầm lấy cái gương màu bạch ngọc nói với Dịch Nhiên, người sau gật đầu mũi kiếm khều túi trữ vật của Chu Thủ Xương khều vào trong tay, sau đó trực tiếp nắm Phó Tu Vân lần thứ hai tiến vào núi Vân Phong.

Chuyện này từ mới đầu đến kết thúc cũng chỉ có giằng co không được nửa canh giờ, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên dùng thủ đoạn dứt khoát vô cùng phô bày thực lực của bọn họ cho người Chu gia, lại để cho một ít tán tu xung quanh vây xem kinh hãi không ngớt —— đồng thời thiêu đốt hơn mười người và giết chết hai đại năng thực lực Ngưng Mạch Hậu kỳ, thật sự là khiến lòng người e ngại, hai người này rốt cuộc lai lịch thế nào? Chẳng qua đồng thời trong lòng bọn họ cũng cảm thấy âm thầm vui sướng, Tứ đại thế gia luôn luôn bá đạo lại vô lý, hiện giờ bị người hung hăng tát vào mặt, cũng không biết biểu tình bọn họ sẽ là như thế nào?!

Vì vậy, do có người hữu ý vô ý vọt tới nói chuyện này cùng với tốc độ nhanh chóng truyền khắp thành Vận, sau đó truyền tới tai của Tứ đại thế gia và Ngũ đại môn phái.

"Khốn nạn!!"" Chu Xương một chưởng đã đánh nát bàn bạch ngọc trước mặt ông, nói với người lĩnh đội của Chu gia từ thành Vận trở về báo cáo: "Ngươi muốn nói cho ta biết, cao thủ Chu Thủ Xương tu vi Ngưng Mạch Hậu kỳ, vậy mà ở trước mặt kiếm tu đầu trọc tu vi chỉ có Ngưng Mạch Sơ kỳ chống giữ không được ba chiêu đã chết sao!! Bản thân ngươi không cảm thấy đây quả thực là vô lý sao!? Lúc nào Nhiên Nguyên giới xuất hiện một thiên tài như vậy! Có thể giết người vượt quá hai cấp?! Nếu có một người như vậy, ngươi nghĩ rằng ta sẽ không biết?!"

Người lĩnh đội thành Vận của Chu gia bị Chu Xương mắng to nghe xong đầu đầy mồ hôi, trên thực tế gã nói mỗi một câu nói đều là thật, hơn nữa chuyện này cũng không phải một mình gã thấy được, còn có rất nhiều người cũng đã từng thấy được, cho nên Chu Thủ Xương chính là không có ở trên tay đầu trọc kiếm tu đi qua ba chiêu á. Không chỉ như thế, ngay cả những người khác cũng chưa từng ra tay, hoàn toàn là bị đốt chết tươi sống.

"Ờm, đương nhiên còn có nguyên nhân khác, chính là khi đó đột nhiên tỏa ra lửa tà quỷ dị, lúc đó người xung quanh chúng ta tất cả đều nhìn thấy không hiểu tại sao trên người những người đó lại đột nhiên bốc cháy, hơn nữa lửa kia vô cùng tà tính, thậm chí ngay cả công pháp thuộc tính Thuỷ cũng không thể dập tắt, chúng ta có năm người cũng bị lửa đốt chết, chỉ có ba người quyết định thật nhanh chém đứt tứ chi bị lửa nhiễm, mới không có bị lan tới."

Chu Xương nghe xong lời này càng giận, ít ra trước khi Chu Thủ Xương chết còn có thể tìm tới một ít nguyên nhân, là kiếm tu đầu trọc kia giết. Nhưng năm người tu giả Trúc Cơ và ba tu giả Ngưng Mạch trọng

thương hoàn toàn cũng không biết ai làm tổn thương! Nói ra mặt của Chu gia bọn họ quả thực cũng không biết nên để nơi nào!!

"Lửa tà ư! Lửa tà nào mới có thể lợi hại như vậy? Hơn nữa, lửa đó rốt cuộc là từ nơi nào xuất hiện các ngươi cũng không biết, ta nuôi các ngươi quả thực còn không bằng nuôi một bầy chó! Tất cả cút hết cho ta! Tướng mạo bọn họ có người nhớ hay không? Ban bố lệnh tuyệt sát treo giải thưởng, lấy lại gương Bạch Ngọc còn có túi trữ vật chữ Phúc!!"

Đến cuối cùng, Chu Xương cũng không quên đòi túi trữ vật chữ Phúc của Phó Tu Vân và Dịch Nhiên. Lúc ông nghe thuộc hạ hồi báo, khi đó, gương Bạch Ngọc chiếu xuống túi Phục là lóe ánh vàng. Phải biết rằng ở toàn bộ Nhiên Nguyên giới, gương Bạch Ngọc soi ra bảo vật cao đẳng nhất cũng chính là hồ lô Trấn Sơn Thọ của Ngũ đại môn phái phái Thọ Sơn cũng mới màu bạc mà thôi, có thể xuất hiện màu vàng, đã nói lên vật kia chí ít cũng có thể là cấp bậc tiên khí!

Chu Xương lúc vẫy tay để hạ nhân lui xuống trong mắt lóe ra dã tâm và vẻ hưng phấn cực độ. Đã chết nhi tử thì sao? Mặc dù hơi đáng tiếc, nhưng ông cũng không phải có một đứa con trai! Dưới sự so sánh, toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng không thể có tiên khí, đó mới là quan trọng nhất có thể để cho ông một bước lên trời!

Nhất định phải có được!

Người kia tên gì? Dịch Tu Nguyên? Kẻ hèn mọn đó là phế sài Tứ linh căn, có lẽ hắn cũng không tránh được bao lâu!!

Chỉ là, lúc người của Chu gia đem dùng linh thuật hiển hiện ra dung mạo của Dịch Tu Nguyên và Dịch Nhiên, sau đó ban bố quyết sát lệnh, Chu Xương đã nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Triệu Trung Thiên sau khi đi vào không đợi Chu Xương mở miệng, đã trực tiếp mở đầu:

"Tên tiểu tạp chủng kia ở đâu, ngươi tìm được nó chưa?!"

Lúc này Triệu Hoa Dung đứng ở sau lưng Triệu Trung Thiên tiến lên một bước, sắc mặt âm trầm giải thích: "Chính là Dịch Tu Nguyên kia, người bắt được nó chưa? Nếu người bắt được nó, cần phải đem nó giao ra đây, tên tiểu tạp chủng kia nó chính là huyết mạch còn chảy còn sót lại Nguyên gia. Thiếu nó, rèn phổ Phá Vân Thương của chúng ta coi như thâu không đủ!"

Vào lúc này sắc mặt của Chu Xương chợt khó xem, gương mặt không thể tin: "Ngươi đùa gì thế, Dịch Tu Nguyên là phế vật Ngũ linh căn? Nó là Phó Tu Vân!?"

Sau đó Chu Xương lại thất thanh hô một tiếng: "Các ngươi vậy mà để nó chạy?!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Rất nhanh bắt được.

Triệu gia: Chúng ta rất nhanh thì có thể bắt được Phó Tu Vân!

Phó Tu Vân: Ha ha.

Chu gia: Chúng ta rất nhanh thì có thể bắt được phế vật Tứ linh căn Dịch Tu Nguyên!

Phó Tu Vân: xem lại Triệu gia.

Triệu gia: Mẹ nó thế nào đến giờ còn chưa bắt được người!!

---

ng x,7l$7

22. Chương 22

Cho dù Chu Xương nghiêm túc tự hỏi như thế nào đi nữa, cũng không có cách nào đem đại thiếu của Phó gia phế vật Ngũ linh căn, và Dịch Tu Nguyên tiểu bạch kiểm nghe được trước đó liên hệ với nhau.

Chẳng qua lúc này đó cũng không phải chuyện quan trọng nhất, sau khi sắc mặt của Chu Xương từ đỏ đến trắng từ trắng đến đen thay đổi nhiều lần, vẻ mặt mới âm trầm nhìn về một nhà Triệu Trung Thiên.

"Triệu huynh, ta nghĩ ngươi cần giải thích một chút, vì sao tên tiểu tử Nguyên gia kia lại sẽ biến mất dưới sự giám thị trông coi của các ngươi? Tin tức này tới giờ các ngươi cũng không nói cho những Tam gia khác biết." Âm thanh của Chu Xương trở nên trầm thấp: "Nếu như vậy, ta đây có thể cho rằng, nếu không xảy ra chuyện ta phát lệnh truy nã Dịch Tu Nguyên, Triệu gia và Phó gia các ngươi sẽ dự định đem chuyện này giấu diếm đến cùng? Nếu như hai năm sau đó còn tìm không được tiểu súc sinh kia, vậy nửa cuốn rèn phổ Phá Vân Thương còn lại các ngươi dự định lấy ra như thế nào?"

Triệu Trung Thiên nghe nói như thế ánh mắt trầm xuống, sỡ dĩ ông muốn mang người nhanh chóng đi tới Chu gia, nguyên nhân chính là không muốn để cho chuyện này tiếp tục mở rộng tiếp bị Tống gia và Bành gia còn lại biết được. Nói cách khác bọn họ nhiều ít cũng phải gánh danh tiếng một giám thị bất lực, đến lúc đó lợi ích phân chia có lẽ sẽ để cho bọn họ ăn giảm đi nhiều.

"Chu đạo hữu, chuyện này con rể ta đây đương nhiên là sẽ cho mọi người một cái công đạo, chẳng qua tiểu tử kia trời sinh chính là kẻ dối trá giả dối, điểm này từ việc nó có thể ẩn nhẫn áp chế tu vi của mình nhiều năm như vậy là có thể nhìn ra. Nếu không phải nó vẫn ngụy trang mình là tu vi Luyện Khí tầng hai, người giám thị của nó cũng sẽ không khinh thường bị nó hại chết. Lúc này nó cũng mới sắp mười sáu tuổi mà thôi, tuổi còn nhỏ đã âm hiểm như thế, nữ nhi và con rể ta cũng là người thuần lương, bị nó lừa cũng hợp tình hợp lý."

Triệu Trung Thiên nói đến đây, Phó Thiên Hải phía sau vội vàng bắt đầu biện giải cho mình: "Ta và Dung nhi mấy năm nay cũng không có bạc đãi tiểu tử đó, có ăn có ở có uống, coi như là con chó, cũng phải biết cảm ơn biết báo đáp, nhưng ai ngờ tiểu tử đó chính là nuôi ong tai áo chứ! Len lén hại chết người giám thị của nó rồi rời đi, tất nhiên nó đã mưu đồ đã lâu rồi."

Nói như thế, vẻ mặt Phó Thiên Hải thành khẩn cúi người xin lỗi Chu Xương: "Xin lỗi, việc này là ta giám thị bất lực, đợi khi tìm được tiểu súc sinh kia, Phó Thiên Hải ta tự nhiên sẽ vì việc này cho mọi người một cái công đạo, Phá Vân Thương đó là bảo vật của Nhiên Nguyên giới chúng ta, có thể nào bị một nhà Phó gia ta chiếm? Phó gia nguyện ý dâng ra rèn phổ Phá Vân Thương, chỉ cầu có thể thỉnh thoảng mượn nhìn là được."

Chu Xương nghe được Phó Thiên Hải nói như vậy, sắc mặt vừa rồi vô cùng không tốt đã hòa hoãn. Nhìn Phó Thiên Hải trầm ngâm một lát mới gật đầu: "Ngươi cũng đã nói như vậy, nhìn trên phần thái độ thành khẩn như thế của ngươi, Chu gia chúng ta sẽ đợi một đoạn thời gian, chẳng qua trong vòng hai năm các ngươi nhất định phải tìm được nó, nếu không, tâm huyết nhiều năm của chúng ta không muốn thất bại trong gang tấc như thế."

Lúc này Triệu Hoa Dung ở bên cạnh mới mở miệng mang theo vài phần ngoan lệ: "Chu tiền bối yên tâm, cho dù tiểu tử này chạy đến chân trời góc biển, nó chỉ cần còn bên trong Nhiên Nguyên giới, hai năm sau đó nhất định phải tự ngoan ngoãn về tới đây! Đến lúc đó, tiền bối chỉ cần ra tay để nó mở ra bí cảnh Nguyên gia là được."

Chu Xương nhìn thoáng qua Triệu Hoa Dung còn không có thu lại thần sắc, khóe miệng hơi cong một chút, một ngụy quân tử, một phụ nhân độc ác, lại là "Người thuần lương" trong miệng Triệu Trung Thiên? Ha ha, việc này thật sự là một trong truyện cười buồn cười nhất ông chưa từng nghe.

Chẳng qua lúc khóe miệng Chu Xương hơi cong đã đem ánh mắt bắn thẳng về phía Triệu Kiến Chương vẫn đứng ở sau cùng. Lúc này sắc mặt của Triệu Kiến Chương không biết tại sao mang theo một ít tái nhợt và đỏ bừng, nhưng Chu Xương cũng mặc kệ những thứ này, ông chỉ biết là tiểu nhi tử của ông theo người này đi thành Vận tham gia tuyển chọn đạo lữ cho Vân Thủy Nhi, nhưng cuối cùng tiểu nhi tử ông đã chết, mà người này, lại trở về.

"Kiến Chương, ngươi đã tới, vậy không cần ta tìm ngươi nữa rồi. Giờ ngay ở trước mặt phụ thân ngươi và ta, ngươi tới nói cho ta biết, vì sao ngươi và Năng nhi nhà ta cùng đi thành Vận, ngươi, Năng nhi nhà ta lại chết?"

Lúc đang nói ra lời này, trên người của Chu Xương bộc phát ra một trận uy áp kinh người nhắm thẳng vào Triệu Kiến Chương, Triệu Kiến Chương vốn lúc ở trong hồ thám hiểm đã cảm thấy thân thể không khỏe, giống như linh căn đều không thể ngưng tụ linh lực, lúc này lại bị uy áp Chu Xương đè ép, nhất thời cũng nhịn không được nữa trực tiếp quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm máu!

"Đại ca!" Triệu Hoa Dung kinh hô thành tiếng.

Triệu Trung Thiên mặc dù không mở miệng, nhưng sau một khắc đã trực tiếp ra tay chặn lại uy áp Chu Xương.

"Chu đạo hữu, ta biết ngươi đau tang tử* [tang con trai] rất là khổ sở. Chẳng qua việc này hiển nhiên cũng không liên quan tới Kiến Chương, nó ở trong hành trình dưới đáy hồ cũng thiếu chút nữa đã bị Dịch Tu Nguyên cũng chính là Phó Tu Vân ám toán, nhờ có nó nhạy bén mới trốn thoát. Chẳng qua dù vậy, nó cũng bị thương. Hôm nay, suy yếu của nó ngươi cũng đã nhìn ra."

Chu Xương cảm nhận được trong lòng Triệu Trung Thiên không hờn giận, cũng không có tiếp tục tạo áp lực. Chẳng qua lúc này ông mới cẩn thận hơi quan sát nét mặt của Triệu Kiến Chương, sau đó lộ ra vẻ hồ nghi.

"Triệu đạo hữu. Ta lại cảm thấy có chút kỳ lạ."

Triệu Trung Thiên nghe vậy ánh mắt lóe lên: "Hửm?"

Chu Xương căn bản là dựa vào nhi tử của mình đã chết cũng không thể để Triệu Trung Thiên vui vẻ, hơi có chút hả hê nói: "Mặt của Kiến Chương trong trắng phiếm hồng, trong hồng mơ hồ có khí đen, chỉ sợ không phải bị thương gì, ngược lại giống như là trúng độc nào đó. Không nói cái khác, dù sao tu vi của Kiến Chương cũng là Ngưng Mạch Sơ kỳ, mặc dù tu vi này không phải đối thủ của ta, nhưng dầu gì cũng không phải không chống đỡ nổi uy áp của ta ngươi. Hắn ta vừa bị một áp của ta đã trực tiếp phun máu… Triệu đạo hữu, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, nhanh chóng mang ái tử này của ngươi đi Bành gia hoặc Bạch Dược môn nhìn chút đi, chỉ sợ trễ nữa sẽ xảy ra việc lớn."

Sắc mặt Triệu Trung Thiên triệt để trầm xuống, tuy rằng hai ngày này tình huống thân thể của Triệu Kiến Chương ông có chút hoài nghi, nhưng cũng chỉ là mức độ hoài nghi, lúc này được Chu Xương nói ra không chút che giấu nào thế này, cũng khiến ông cảm thấy không ổn. Lập tức cũng không do dự, trực tiếp nắm lấy cánh tay Triệu Kiến Chương đạp mây mà đi, để lại Phó Thiên Hải và Triệu Hoa Dung lúng túng không biết nói cái gì cho phải với Chu Xương.

Ngược lại Chu Xương khoát khoát tay: "Được rồi, hai người các ngươi cũng đi đi! Giờ ta sẽ không làm khó các ngươi, các ngươi vẫn ngẫm lại rốt cuộc làm sao mới có thể để cho cái tên giảo hoạt kia đúng hạn trở về đi. Nghe nói trước đó Triệu Kiến Chương muốn thu Dịch Tu Nguyên, cũng là vì nó mới đi dạo đáy hồ… Ha ha, nếu tình huống của đại ca ngươi hôm nay thật sự là tiểu tử kia tạo thành, ta có thể cảm nhận bằng vào các ngươi, là không thể để nó ngoan ngoãn trở về như thế."

Nói xong Chu Xương đã vẫy tay áo rời khỏi, đồng thời còn cười vài tiếng: "Ngược lại cũng là hậu sinh khả uý, chẳng qua… Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi*." [gỗ tốt trong rừng, gió nhất định phá: 1 câu tục ngữ, ý nói người xuất sắc dễ bị kẻ ghen ghét, nói lời buộc tội]

Lúc này sắc mặt của Triệu Hoa Dung phẫn nộ thâm độc lại cũng không che giấu được, mà Phó Thiên Hải gương mặt tức giận.

"Ta cũng không tin, trong tay ta có xác mười hai chi trưởng của Nguyên gia, tiểu súc sinh Nguyên gia có thể trơ mắt nhìn ta đem bọn họ ném tới Độc Thú Huyết Quật!!" [quật: hồ, hầm, hang, lỗ]

Lúc này, tiểu súc sinh được Triệu gia và Phó gia nhớ thương đang nghỉ ngơi ở tầng bốn Vân Phong Đăng Thiên Giác của thành Vận.

Chẳng qua lúc này động phủ của bọn họ đã không phải là trước kia nữa, mà là đổi thành động phủ số tám. Lúc này nếu có người đứng ở trước mặt của bọn họ, nhất định sẽ kinh ngạc dung mạo của hai người vậy mà lại phát sinh thay đổi lớn như thế.

"Ngươi xác định ngươi có thể luyện chế ra đan Hoán Dung cao cấp?" Dịch Nhiên vừa đả toạ ở trong động phủ, vừa có chút bất đắc dĩ nhìn Phó Tu Vân đầu đầy bụi đất đang luyện đan. "Đan Hoán Dung ở nơi này một viên linh thạch trung phẩm là có thể mua được, tự ngươi luyện chế, còn không bằng mau chóng tu luyện."

Phó Tu Vân biết Dịch Nhiên nói cũng là lòng tốt, nhưng y thật sự là không thể tiếp thu ngày nào cũng tiêu phí mất hai viên linh thạch trung phẩm quá lớn như vậy, tuy rằng bảy ngày bọn họ ở ngoại vi núi Vân Phong thu hoạch không ít yêu và các loại linh tài, sau khi bán ra tổng cộng thu được năm trăm ba mươi viên linh thạch trung phẩm, nhưng ngẫm lại giá cả của một thanh linh kiếm Thất phẩm chính là như vậy, Phó Tu Vân thoáng cái đã cảm nhận được có bao nhiêu chênh lệch của thành phẩm và sơ cấp phẩm trong đó.

Điều này làm cho y một người có cực phẩm Thiên hoả làm sao nhịn được? Chớ nói chi là trong tay y còn có rèn thuật sơ cấp của Nguyên gia.

"Không sao, ngươi tu luyện trừ độc trước đi, dù sao ta vẫn muốn thử một lần, thứ tự mình làm ra sao mà có thể coi tiền như rác? Tuy rằng ngươi có linh thạch, nhưng nếu không làm chút tiền thu nhập, đoạn đường này của chúng ta chỉ sợ sẽ trắc trở trùng điệp. Huống chi ta cảm thấy ta vẫn có thiên phú."

Dịch Nhiên ở bên cạnh nhìn Phó Tu Vân đã thiêu hủy ba đỉnh linh đan, giật giật khoé miệng, xoay người tiếp tục đi tu luyện. Quên đi, giờ hắn không nói gì được, chờ người này lăn qua lăn lại đủ rồi, tự y có thể dừng lại.

Kết quả lúc sắc trời ngày thứ hai chợt sáng, Dịch Nhiên mở hai mắt ra đã thấy một đôi mắt phượng của Phó Tu Vân nhìn hắn chằm chằm, cười híp mắt cho hắn nhìn một thanh kiếm đỏ bừng trong tay, kiếm này tuy rằng ngoại hình thoạt nhìn hơi kém, nhưng bởi vì nguyên do vật liệu rất tinh thuần, ngược lại sinh sinh đề cao một cấp độ không nói, dường như còn mơ hồ có chứa chút linh thông.

Lúc này trong hai mắt Phó Tu Vân lóe vẻ hưng phấn, khiến Dịch Nhiên nhìn cũng không nhịn được dâng lên vui vẻ cùng y, chẳng qua rất nhanh hắn đã trở về chủ đề, nghiêm mặt nói:

"Ngươi không phải đang luyện chế linh đan sao?"

Dáng tươi cười của Phó Tu Vân chợt cứng đờ, ánh mắt bắt đầu dao động.

Trong lòng Dịch Nhiên khẽ động, hơi nghiêng nghiêng người, liền thấy bột phấn màu xám đen của phế đan đầy đất trong động phủ.

Dịch Nhiên: "…"

Phó Tu Vân thẹn quá thành giận: "Ta chỉ là không quen!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

1. Không quen.

Dịch Nhiên: Phế đan đầy đất, ngươi giải thích một chút?

Phó Tu Vân: Ta chỉ không quen mà thôi!

Dịch Nhiên:… Ngươi không phải cảm thấy ngươi có thiên phú sao?

Phó Tu Vân: Ta chỉ một lần đã luyện chế thành kiếm hỏa diễm nha!

Dịch Nhiên: Ta nói là đan dược.

Phó Tu Vân: Đó vẫn chưa quen!

Dịch Nhiên: Ta một lần nữa không hiểu ý không quen.

2. Tiền thu nhập

Phó Tu Vân: Không làm chút tiền thu nhập, sau này sẽ miệng ăn núi lở.

Dịch Nhiên: Ồ.

Phó Tu Vân: Ngươi trước đây có tiền thu nhập gì?

Dịch Nhiên:…

Dịch Nhiên:… Đánh quái thú tính không?

Phó Tu Vân: Ngươi mỗi ngày đánh quái thú kim tử sao? [kim tử là vàng]

Dịch Nhiên: Còn có gia sản.

Phó Tu Vân:…

Không muốn cùng tu nhị đại nói chuyện. [nhị đại ý chỉ người có tiền, tu nhị đại là tu giả có tiền:v]

---

m,7$7

23. Chương 23

Mặc dù Phó Tu Vân mãi luôn biểu thị y luyện cả đêm chỉ luyện phế đan đầy đất cũng bởi vì không quen, nhưng biểu tình trên mặt Dịch Nhiên cũng vẫn dừng ở trên hình ảnh "Ừ, ngươi nói gì cũng đúng, nhưng ta vẫn cứ không tin.", khiến Phó Tu Vân buồn bực tốn hơi thừa lời.

Chẳng qua Phó Tu Vân tuy rằng tốn hơi thừa lời, ở trong lòng của mình cũng âm thầm quyết định, sau này nhất định phải luyện khí thêm, về phần luyện đan… Dịch Nhiên là một kiếm tu thân thể mạnh mẽ, đương nhiên không thế nào cần đan dược. Mà bản thân y tuy rằng thân thể không phải rất mạnh, nhưng y là Ngũ linh căn đó! Loại Ngũ linh căn đại biểu pháp thuật y cũng có thể tụ tập, cho dù hiệu quả không tốt bằng Đơn linh căn của người ta, nhưng tuyệt đối cũng là có thể tự cấp tự túc.

Cho nên luyện đan tính cái gì! Y vốn cũng không cần luyện đan! Làm người muốn tiến bộ, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào thứ bên ngoài.

Nhất định là như vậy.

Phó Tu Vân thuyết phục bản thân rất nhanh, thời gian kế tiếp đã bắt đầu tu luyện làm từng bước.

Bởi vì Dịch Nhiên mỗi ngày đều phải trừ độc, hai người bọn họ chỉ có thể đem thời gian tu luyện chia thành tốp nhỏ, vừa ở không liền đả tọa. Cũng may trừ độc chỉ cần mỗi ngày làm một canh giờ, không thì chỉ bởi vì trừ độc cũng có thể đem hai người bọn họ tiêu hao đến chết.

Tuyển chọn đạo lữ của Vân Thủy Nhi nữ nhi thành chủ thành Vận đã bắt đầu ở ba ngày trước. Ngoại trừ mọi người không biết vì sao Triệu Kiến Chương đột nhiên rời đi, ngoài ra Ngũ đại môn phái cũng phái đệ tử sang thử một lần. Phải biết rằng thành Vận là một trong mấy đại chủ thành của Nhiên Nguyên giới, người có thể lên làm thành chủ thành Vận, đương nhiên sẽ không kém rồi. Vị thành chủ này tên là Vân Hồng, tu vi Kim Đan Trung kỳ, nghe nói ông lập tức sẽ đột phá Trung kỳ thẳng đến Hậu kỳ.

Chẳng qua mỗi một Kim Đan tiến giai cũng không phải dễ dàng như thế, trong khi mọi người nghe được tin đồn biết Vân Hồng gần đây muốn đột phá, mọi người không thể tránh khỏi còn nghe được một tin đồn khác: Vân Hồng tu luyện ra sự cố, cần nắm giữ gấp thêm thiên tài địa bảo nào đó, mới có thể đột phá đến Hậu kỳ, nếu như ở trong thời gian hạn định không cách nào tìm được thiên tài địa bảo, Vân Hồng chỉ sợ sẽ ở thời gian tiến giai Kim Đan Hậu kỳ sau cùng trực tiếp bạo thể mà chết!

Lời đồn thứ nhất này dường như là thật, đương nhiên là đưa tới rất nhiều người chú ý. Hơn nữa Vân Thủy Nhi của nữ nhi Vân Hồng năm nay không đến trăm tuổi, lấy tư cách Đơn thể Thủy linh căn mà nói, tu vi

nàng đã là Trúc Cơ Hậu kỳ, nếu như đợi được nàng tiếp qua một hồi đột phá đến kỳ Ngưng Mạch, toàn bộ giá trị con người sẽ bay lên gấp bội, theo lý thuyết nếu như muốn chọn rể, nói như thế nào cũng có thể đợi được Vân Thủy Nhi sau khi Ngưng Mạch mới tổ chức đại điển chọn rể.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Vân Hồng đã không kịp đợi.

Cho nên, có không ít người tin tưởng lời đồn như thế, chẳng qua một số người khác chỉ cười nhạt với lần này, nếu như nói loại chuyện này là thật, Vân Hồng ngay cả mạng cũng muốn khó giữ được, làm gì còn che dấu? Trực tiếp treo giải thưởng số tiền lớn cho bảo vật đó không được sao? Nhưng dáng vẻ của người ta cũng không chút nóng nảy, mặt còn hồng hào linh khí quanh thân, thấy dáng vẻ thế nào cũng không giống như sẽ chết.

Một ngày này Phó Tu Vân ở sáng sớm trừ độc cho Dịch Nhiên, đã đi tới Trân Bảo các bán đấu giá kiếm Nhược Thủy y luyện chế. Ở trên đường nghe được lời đồn đó, lòng cũng khẽ động. Y thấy, chuyện Vân Hồng sẽ chết, ngược lại cũng không giống như là hoàn toàn không có lửa thì sao có khói.

"Ha ha, Viên huynh, ngươi cũng coi như là đã tới, ta năm sáu ngày nay đang mong đợi ngươi đó. Ngày hôm nay ngươi lại mang đến thứ tốt gì để huynh đệ ta mở mắt một trận? Ngươi nói sư huynh luyện khí sư của ngươi thật đúng là khó lường, thứ mỗi lần luyện chế ra thế nào cũng là tiểu cực phẩm thế?"

Ý nghĩ của Phó Tu Vân bị giọng nói của người này kéo lại, y cười cười với người gầy đối diện: "Ta cũng rất hâm mộ sư huynh của ta đấy. Nếu như ta có bản lãnh của hắn, tu luyện về sau của ta cũng không cần lo lắng."

Người gầy Lịch Minh cũng rất không tán thành với lời này: "Ai, sư huynh ngươi đối với ngươi tốt như vậy, chỉ cần ngươi theo sư huynh của ngươi, sau này cũng không cần lo gì hay sao?"

Phó Tu Vân ngại ngùng mà cúi đầu không nói nữa, chỉ là đem thanh kiếm Nhược Thuỷ kia lấy ra: "Thanh kiếm Nhược Thuỷ này bởi vì thời gian luyện chế tăng thêm thạch Hàn Băng, cho nên thuộc tính thủy đồng thời cũng mang một chút thuộc tính hàn băng, nếu như sử dụng thích hợp có thể trì hoãn tốc độ quân địch, ở thời điểm mấu chốt có lẽ sẽ mang đến nghịch chuyển kinh người."

Lúc Lịch Minh nghe được thuộc tính hàn băng hai mắt đã bắt đầu sáng lên, sau khi Phó Tu Vân nói xong, cả người hắn ta cũng hận không thể dán tới trên người của Phó Tu Vân.

"Huynh đệ tốt, bảo bối này thật sự rất được lòng ta, ngươi nhất định biết ca ca ta đây chính là Thủy Mộc Song linh căn cho nên mới đặc biệt làm thanh linh kiếm này đúng hay không? Được rồi, bảo bối này ta mua, bao nhiêu linh thạch?"

Lịch Minh nói sảng khoái, Phó Tu Vân lại dùng một loại nụ cười nhàn nhạt nhìn hắn, cuối cùng lúc chờ Phó Tu Vân nhìn Lịch Minh thật sự là không dám đối diện với y mới nói: "Bán cho ngươi cũng được, ngươi phải giúp ta hỏi thăm vài thứ tin tức."

Lịch Minh nghe được Phó Tu Vân nhả ra, nhất thời mở miệng, "Ai nha đây có vấn đề gì? Người nào không biết Minh ca ta là mật thám trong cả thành Vân chứ? Nói đi, ngươi muốn nghe ngóng chuyện gì? Tối đa ba ngày ta sẽ làm xong cho ngươi!"

Phó Tu Vân nghe được bảo đảm cũng không vui vẻ ra mặt, biểu tình trên mặt không đổi, "Ta cũng không phải cần ngươi đặc biệt nghe ngóng chuyện gì, ta chỉ là muốn biết gần đây Nhiên Nguyên giới xảy ra việc gì lớn, ngươi mỗi ba ngày truyền cho ta tin tức một lần, tới tầng bốn số chín động phủ của Vân Phong, duy trì liên tục hai năm là được."

Lịch Minh không ngờ rằng Phó Tu Vân sẽ đưa ra điều kiện như vậy, chẳng qua sau khi hắn ta suy nghĩ điều kiện này một chút cũng không phải không thể tiếp nhận, trái lại đối với hắn vẫn có ích không hại, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng. Cho dù hắn thỉnh thoảng có đôi khi phải bế quan vậy cũng có đồ đệ của hắn đây, chuyện này thế nào cũng là có thể bảo đảm.

"Trừ thứ đó ra, ngươi thực sự không có chuyện gì muốn hỏi sao?"

Phó Tu Vân hơi dừng, thấp giọng nói, "Về chuyện thành chủ, ngươi có tin tức hay không?"

Lịch Minh nghe nói như thế lông mày mới thư giãn một chút, cười hà hà, "Ta chỉ biết ngươi nhất định nhịn không được! Việc này nếu như ngươi hỏi người khác thật đúng là không hỏi ra được nguyên do gì, cũng là vì ta có chút đường dây có thể biết đến rõ ràng. Nhìn ở trên phần kiếm Nhược Thuỷ ta cho ngươi biết, chuyện này đúng là thật, chẳng qua cũng không khoa trương như lời nói của bọn họ vậy."

"Có ý gì?"

Lịch Minh nhỏ giọng nói, "Vân Hồng quả thực tu luyện ra trắc trở, cần thứ gì đó đến giữ ông ta tiến giai. Nhưng giờ cũng không đến mức trí mạng, đại khái Vân Hồng còn có thể chống đỡ hai năm, chờ hai năm sau đó nếu như ông ta còn không tìm được bảo bối ông ta muốn tìm, khi đó ông ta mới có thể thật sự sốt ruột. Bởi vì từ khi việc ấy bắt đầu, tu vi của ông ta chỉ lui, không tiến."

Phó Tu Vân nghe được tình trạng này của Vân Hồng trong lòng khẽ động, y cảm thấy hình như từng thấy bệnh trạng này ở đâu đó vậy. Chẳng qua nếu là hai năm trước, y ngược lại cũng không cần quá để ý. "Cho nên, lần này Vân Thủy Nhi chọn rể chính là một khúc nhạc dạo?"

Lịch Minh gật đầu cười có chút dâm, "Đúng thế, thế nhưng Vân Thủy Nhi là bảo bối trong lòng của tất cả thanh niên, cho dù thật sự có người có thể lực áp quần hùng, chỉ cần ở trong đáy lòng Vân Thủy Nhi lộ ra một nửa không hài lòng, lập tức có thể có người dùng các loại cách để người nọ buông tha. Nếu như không muốn buông tha, vậy triệt để biến mất được rồi."

Nghe được Lịch Minh nói như vậy, Phó Tu Vân ngược lại hơi để ý tới nữ tu Vân Thủy Nhi kia, chỉ nghe đã cảm thấy đây không phải là một người đơn giản. Có điều hơi nghĩ lại, toàn bộ Ba nghìn thế giới, lại có bao nhiêu người tu tiên là người đơn giản chứ?

Phó Tu Vân trực tiếp đem thanh kiếm Nhược Thuỷ trong tay đưa cho Lịch Minh. Trong lòng Lịch Minh vui mừng khủng khiếp, phải biết rằng tán tu giống như hắn đây không có căn cơ, trong ngày thường có thể làm người giới thiệu cho Trân Bảo các cũng đã là chuyện may mắn rồi, nhưng hắn thật không nghĩ tới, bản thân lại có thể cướp hàng muốn bán cho Trân Bảo các! Linh kiếm tiểu cực phẩm như vậy, nếu như thả tới Trân Bảo các đi bán đấu giá, như thế nào đi nữa cũng phải năm trăm linh thạch trung phẩm, nhưng giờ mình mua, phân nửa là được!

Phó Tu Vân tiếp nhận hai trăm năm mươi viên linh thạch trung phẩm của Lịch Minh thì chuẩn bị xoay người rời khỏi. Mục đích ngày hôm nay y đi ra ngoài đã đạt đến, lại có người cố định truyền tống tin tức cho y, sau này y có thể nhận nhận chân chân tu luyện, nỗ lực ở trong vòng một năm tiến giai Trúc Cơ, như vậy hai năm sau mới có thực lực nhất định, đối mặt với Tứ đại thế gia quái vật khổng lồ.

Ba ngày sau, Phó Tu Vân nhận được Lịch Minh truyền tới tập hợp tin tức trọng đại của Nhiên Nguyên giới. Khi nhìn được tin tức số tiền lớn Triệu gia cần y sau đó lạnh lùng cười, xem ra Triệu Kiến Chương không đoán trúng chiêu của y. Chẳng qua nụ cười của y không có duy trì liên tục bao lâu, đã bị một tin tức khác mà Lịch Minh cho rằng không phải tin tức lớn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng âm trầm.

Phó gia quyết định đem thi thể của đầu sỏ cùng với mười hai dòng chính của Nguyên gia mười năm trước cướp đoạt bảo vật của Tứ đại gia tộc, ném tới trong Vạn Độc Huyết Quật răn đe, thời gian là ở hai năm sau, lúc Phó Tu Vân mười tám tuổi đã trưởng thành!

Ầm!

Trong nháy mắt này, trong động phủ chợt dâng lên hỏa diễm nóng rực kinh người, Tiểu Sỏa Đản trong ngày thường sỏa bạch ngọt* vào giờ khắc này, trở nên dữ dằn vô cùng điên cuồng!

[Soả bạch ngọt là một từ hổ biến trên mạng, có hai loại cách dùng, một là mặc dù kiều đoạn có chút cũ kỹ, nhưng câu chuyện tình yêu phổ biến không loạn tới cẩu huyết, tương đối tốt đẹp ôn nhu vui tươi; cái khác là nữ nhân vật chính ở trong câu chuyện tình yêu, tính cách không có tâm cơ thậm chí có chút tiểu bạch, nhưng rất manh rất khả ái khiến người ta cảm thấy rất ấm áp - theo baidu]

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngủ ngon. Thổ tào hôm nay:

Nữ thần: Hôm nay là ngày lễ, cũng là ngày lễ của ngươi, ngươi có ý kiến gì không?

Đả Cương Thi:… Ngày lễ tặng phẩm không phải là nghĩ định kì thì là tăng ca, ta chỉ muốn lẳng lặng.

Nữ thần:…

Quản ta không đánh rắm!

---

24. Chương 24

Trên khí thế biến đổi của Phó Tu Vân đương nhiên là được Dịch Nhiên ở cùng trong động phủ phát hiện dễ dàng. Tuy nói bọn họ dựa vào ý nghĩ "Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất" dịch dung ở lại bên trong thành Vận, nhưng nếu như có thể không tiếp xúc người tu tiên bên ngoài, đương nhiên là tốt hơn.

Bởi vậy Dịch Nhiên đối với Phó Tu Vân muốn mỗi ba ngày tiếp nhận một lần tin tức bên ngoài có chút không thể hiểu được, chẳng qua vào lúc này, hắn nhìn biểu tình ầm trầm tới mức muốn huỷ diệt toàn bộ xung quanh của Phó Tu Vân, thì biết tiếp nhận tin tức là một chuyện tất nhiên, cũng là chuyện rất quan trọng.

"Ngươi gặp phải chuyện gì?"

Phó Tu Vân chợt nghe xung quanh có người nói chuyện, chợt ngẩng đầu, ánh mắt bén nhọn kia khiến Dịch Nhiên cũng theo bản năng muốn rút kiếm, chẳng qua rất nhanh Phó Tu Vân thấy người nói chuyện với y là Dịch Nhiên, ánh mắt chậm rãi khôi phục bình thường.

"… Ngày hôm nay ngươi rơi vào tình trạng này, là có người hại ngươi. Mà ta ngày hôm nay rơi xuống bước này, cũng không phải liều chết tự ta làm." Phó Tu Vân cúi đầu nhìn ngón tay thon dài của mình chậm rãi nói, "Ta có cừu nhân không đội trời chung, nếu không đem bọn họ giết không còn một mảnh, ta sẽ không rời khỏi Nhiên Nguyên giới."

Coi như đây là lần đầu tiên Dịch Nhiên nghe được Phó Tu Vân chính thức nói lên chuyện của bản thân mình, trước hắn mơ hồ biết Phó Tu Vân ở trong thế giới này có cừu nhân tương đối lợi hại, mà y chủ động tìm tới Triệu Kiến Chương chính là bằng chứng. Chẳng qua thần sắc lúc đó của Phó Tu Vân tuy nói hơi kích động, nhưng càng nhiều hơn cũng là lãnh tĩnh và kiềm chế. Mà lần này giống như có người rút nghịch lân của y, thoáng cái khiến y lộ ra biểu tình đáng sợ như vậy.

Chẳng qua, Dịch Nhiên nhìn biểu tình này của y ngược lại nghĩ đến tâm tình của bản thân khi hạ giới, nhất thời cảm giác có loại cùng chung mối thù. Hai người bọn họ bởi vì độc dược của bản thân mà quyết định một đường đồng hành, kỳ thực nói cho cùng chính là hắn thiếu Phó Tu Vân, dù sao dựa theo tình hình Phó Tu Vân chiếm được Thiên hỏa Cửu U Phệ, y hoàn toàn có thể tự tìm một chỗ an tĩnh tu luyện, bằng vào chính y đi trả thù.

Giờ hắn không thể rời khỏi Phó Tu Vân, mà không phải Phó Tu Vân không thể rời khỏi hắn.

Mặt mày Dịch Nhiên nhất thời trở nên sắc bén, kiếm khí quanh thân bốn phía, "Trước đây ta từng nói, ngươi giúp ta giải độc, mai này ta tất nhiên che chở ngươi, ai cũng không tổn thương được. Giờ tăng thêm một câu, ngươi muốn ra tay với ai ta cũng sẽ giúp ngươi."

Phó Tu Vân nghe lời như thế mặt mày vẫn như trước rủ xuống, bỗng nhiên Dịch Nhiên nghe được y mở miệng, "Cho dù cừu nhân của ta ở tầng thượng trong thế giới này sao?"

Dịch Nhiên hơi dừng, mười phần chân thành đáp, "Tuy rằng bọn họ cũng không phải cường giả ta đã thấy, nhưng mà, ta bảo đảm mỗi một người ta sẽ nghiêm túc giúp ngươi giết chết."

Phó Tu Vân nghe thế trực tiếp nở nụ cười, ngẩng đầu mở ra khuôn mặt tươi cười không hề che giấu đối diện hai mắt Dịch Nhiên. Trong nháy mắt này Dịch Nhiên cảm thấy dường như có thứ gì đó hơi chạm vào trong tim, đập liên tục.

"Bằng hữu ngươi đây ta kết giao rồi. Sau này ta bắt ngươi làm huynh đệ!"

Dịch Nhiên khóe miệng cong cong, sau đó cảm thấy, bằng hữu và huynh đệ dường như cũng không khiến hắn quá thoả mãn quan hệ giữa bọn họ, nhưng hắn trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm ra được quan hệ gần hơn, suy nghĩ một chút vẫn là nói ra một câu hắn cảm thấy miễn cưỡng hài lòng.

"Ừm, chúng ta có thể cùng đi đại đạo* tu tiên này." [đường lớn]

Phó Tu Vân nghe nói như thế hơi dừng lại, sau đó gật đầu. Nghe nói thọ mệnh một người tu tiên ít nhất cũng có mấy trăm năm, y đi tới thế giới này sau đó cũng chưa từng kết giao bằng hữu, mà người trước mắt này tuy rằng tính tình hơi nóng nảy, nhưng có thể thực sự có khả năng ở chung trăm năm dài dằng dặc.

Được một người bằng hữu, ngược lại cũng hài lòng.

Đương nhiên, sau này mặt Phó Tu Vân bị tát có chút sưng.

Sau khi khôi phục tâm tình, Phó Tu Vân đã cùng Dịch Nhiên nói một chút chuyện trước đây của y và Tứ đại gia tộc, sau khi Dịch Nhiên nghiêm túc nghe xong ân oán tình cừu, đã nâng đầu tóc mới dài một đoạn ngắn như lông bàn chải oán hận lắc đầu, "Cực kỳ vô sỉ! Đáng chết! Ngu xuẩn!"

Phó Tu Vân rất là tán thành đánh giá của hắn đối với Tứ đại thế gia, Triệu Hoa Dung và Phó Thiên Hải, sau đó tổng kết, "Hai năm sau ở Vạn Độc Huyết Quật tất nhiên ta muốn đi, chẳng qua sau khi chờ ta nhận lại thi thể một nhà ngoại tổ, ta sẽ ở Tuyệt Linh Sơn đem bọn họ đốt sạch sẽ, bắt đầu từ lúc đó, chúng ta phải trở thành đào phạm của Nhiên Nguyên giới, cho nên một năm này nghiêm túc tu luyện, mới đi tìm Hồ Bạch tìm bảo, thời gian của chúng rất gấp, nắm chắc thôi."

Dịch Nhiên tự nhiên không có gì phản đối với việc này, vì vậy ở trong mười tháng kế tiếp, hai người mỗi ngày từng bước một làm giải độc, tu luyện linh thuật, đề thăng tu vi, hoàn toàn không ra động phủ.

Ở ngày thứ ba tháng mười một, bên ngoài động phủ nơi bọn Phó Tu Vân ở bắt đầu mơ hồ có linh khí tụ tập, biến hóa như vậy đương nhiên đưa tới chú ý của người tu tiên xung quanh Vân Phong Đăng Thiên Giác. Bọn họ tốp năm tốp ba tụ tập ở dưới Đăng Thiên Giác, nhìn chằm chằm vào động phủ tầng bốn.

"Ai, linh khí này lại bắt đầu có tụ tập, nghe nói có tu giả lúc ở Trúc Cơ và Ngưng Mạch sẽ bởi vì các loại cơ duyên hoặc huyết mạch dẫn động linh khí thiên địa, do đó tạo thành các loại dị tượng, trước ta còn tưởng tin đồn mà thôi, nhưng nhìn tình huống hiện giờ, tại sao ta cảm thấy dường như có người muốn dẫn động dị tượng thiên địa chứ?"

Nói chuyện là một tu giả kỳ Ngưng Mạch, tu giả ở kỳ Ngưng Mạch tối đa cũng chỉ có mấy vạn người trong thế giới, mặc dù hắn ta chỉ là một Ngưng Mạch Sơ kỳ cũng đủ phân lượng rồi.

"Cái gì! Ý của ngươi là giờ có người muốn Ngưng Mạch rồi? Còn dẫn động linh khí thiên địa? Việc này thật sao tiền bối. Ta ở Đăng Thiên Giác làm người tiếp đón ít nhất cũng mười năm rồi, nhưng loại tình huống này vẫn là thấy lần đầu tiên."

Mở miệng nói chuyện là tu giả Ngưng Mạch nghe thế lại có chút nghi hoặc lắc đầu, nhìn xung quanh một đám tu giả Trúc Cơ và kỳ Luyện Khí lo lắng suông.

"Ngài lại lắc đầu là ý gì hả?" Có tu giả gấp gáp trực tiếp mở miệng.

Tán tu kỳ Ngưng Mạch này cũng đắn đo một phen mới quay đầu hỏi người bên cạnh không có cảm giác tồn tại, "Vô Ẩn à, ngươi cảm thấy hơi thở đó giống Ngưng Mạch không?"

Tu giả được chỉ ra giống như đột nhiên xuất hiện ở nơi này, sau khi hắn nghe được câu hỏi có chút bất đắc dĩ liếc ngược lại, "Ngươi cần gì phải đem ta kéo ra. Bản thân ngươi không phải đã xác định rồi sao? Lương Ngọc."

Lục Lương Ngọc nhận được giải đáp sau đó vẻ mặt chẳng những không có thả lỏng ngược lại càng thêm nghi hoặc và không giải thích được, hắn vỗ đầu mình một cái nhịn không được lắc đầu nói, "Dù sao ta ngươi cũng là người có chút thân phận, đối với anh tài tuấn kiệt của Nhiên Nguyên giới hắn là khá hiểu mới đúng, sao ta hoàn toàn không biết ở động phủ tầng bốn trong Đăng Thiên Giác, còn có một nhân vật lợi hại không biết từ nơi nào đụng tới như thế? Đương niên Đại sư huynh của ta coi như là mơ hồ gợi lên một ít linh khí, nhưng hoàn toàn không có sinh ra dị tượng, nhưng ngươi nhìn chỗ kia chút đi giờ đã bị màu lửa đỏ của mây đỏ vây quanh một cách bền chắc!"

"Chậc, cũng chỉ là muốn Trúc Cơ ư?! Trúc Cơ sẽ gợi lên linh khí thiên địa? Không thể! Ta nhất định phải nhanh chóng đem những sư huynh đệ khác gọi qua đây xem, cảnh tượng này không làm được là trăm năm cũng không dễ gặp đó!!"

Vô Ẩn thấy Lục Lương Ngọc không chút che giấu nào đã dùng phù Truyền Âm gấp gấp gọi sư huynh đệ của mình đến vây xem, bất đắc dĩ thở dài sau đó cũng chậm rãi lấy ra lá bùa màu vàng nhạt, lá bùa kia nhẹ nhàng nhoáng lên tản mát ra ánh sáng vàng thì biến mất, chẳng qua lại ba phút sau khoảng chừng có bảy tám người hoặc là ngồi kiếm, hoặc là ngồi pháp bảo linh khí tới.

Mãi tới lúc này, các tu giả vây quanh ở bên cạnh hai người kia mới biết thân phận của hai người này, trên mặt lộ ra ước ao, sùng bái.

Ngự kiếm mà đến là một trong đệ tử Ngũ đại môn phái của Nhiên Nguyên giới là Tứ Thuỷ Kiếm môn, mà ngồi pháp bảo linh khí tới, lại là môn phái thổ hào lớn nhất trong Ngũ đại môn phái, Đa Bảo các.

Hai người kia lại là đệ tử trong Ngũ đại môn phái! Bọn họ không biết mỗi ngày phải muốn bao nhiêu lần nếu như bản thân có thể trở thành Ngũ đại môn phái, mà giờ đây nhìn thấy thật sự là bọn họ, mới chợt cảm thấy sự chênh lệch giữa bọn họ là to lớn như thế nào. Mà có thể khiến cho hai trùm lớn quan tâm như vậy, không cần phải nói, người động phủ tầng bốn trong Đăng Thiên Giác tuyệt đối là một ngưu nhân! Bởi vậy bọn họ cũng lập tức sẽ biết, cảnh tượng hiện giờ bất kể như thế nào bọn họ cũng không thể bỏ qua một cơ duyên, lúc này coi như là có người đuổi bọn họ đi bọn họ cũng phải chết ăn vạ không đi!

Bỗng nhiên, mọi người cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng lên, giương mắt nhìn lại đã thấy phiến mây đỏ bắt đầu cuồn cuộn, đồng thời dưới quay cuồng dường như tụ tập các loại đồ án bất đồng, giống như loài chim vừa tựa như thú vật, đủ loại như thế, khiến người hoa mắt!

Lúc này, trong động phủ tầng bốn mọi người đang chú ý, trên mặt Phó Tu Vân đầy mồ hôi hột, dường như đang chịu đựng thống khổ nào đó. Dịch Nhiên vẫn bên cạnh ngồi ngay ngắn cầm kiếm trước mặt, hắn tuy rằng cũng đang nhắm hai mắt nhưng kiếm khí bén nhọn cũng đã mơ hồ bao trùm toàn bộ động phủ.

Vào lúc này, người xem náo nhiệt không ít, người muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì càng không ít.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai bổ sung thổ tào ~ về dị tượng ha =-= ngày hôm nay không còn kịp rồi, có việc đi trước, moah moah

~Mặt khác về chữ bug số lượng, nhân số Ngưng Mạch một thế giới chỉ có một trăm người quá ít - - vì vậy đặt mười mấy ngàn người. Buổi tối tôi đi sửa chương tiết trước mặt. Cúi đầu.

---

25. Chương 25

Ở trong thế giới tu chân, bất kể là ai sẽ trong thế giới này, quy tắc sinh tồn nhược nhục cường thực của người gần như đều giống nhau. Bởi vì ở trên con đường tu hành bất cứ lúc nào cũng đi kèm với ngã xuống, vô số yêu ma quỷ quái vì thành tựu đại đạo, cũng sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Mặc dù ở trong thế giới này, dưới thiên đạo* [lẽ trời], có ràng buộc của nhân quả tuần hoàn và thệ ước tâm ma, vẫn như cũ có người vì một trọng bảo hoặc công pháp cực phẩm mà đánh đập tàn nhẫn, nếu thực lực không đủ, đánh không lại người khác, vậy thì hãm hại, ngu, lừa, gạt, trộm, thậm chí là lấy thân thể làm mồi, nhất thiết phải đạt được bảo vật muốn trong lòng, hay hoặc giả là công pháp nghịch thiên khiến bản thân đạt được đại đạo.

Lúc này ở dưới Vân Phong Đăng Thiên Giác của thành Vận, đã dần dần tụ tập mấy nghìn người, thần sắc trên mặt những người này đều mang hưng phấn hoặc tham lam, bọn họ nhìn lên vị trí tầng bốn Đăng Thiên Giác, nơi đó hiện giờ đã tụ tập mây đỏ, giống như toàn bộ linh khí của Đăng Thiên Giác đã bị nguyên nhân nào đó hấp dẫn đến nơi này, khiến người muốn bỏ qua cũng không thể.

"Ha ha! Đây rốt cuộc là vị tiểu hữu nào đang tiến giai? Lão phu ta sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên chính mắt thấy được dị tượng linh khí." Bỗng nhiên, một âm thanh mang theo rất nhiều ngạo khí ở xung quanh Đăng Thiên Giác vang lên, âm thanh vừa ra nhất thời khiến không ít người trở nên biến sắc, chẳng qua còn có một bộ phận người lúc nghe được giọng nói này, lộ ra dáng tươi cười nhìn có chút hả hề đối với người trong động phủ tầng bốn của Đăng Thiên Giác.

"Chậc, lại là lão cẩu* Đỗ Y một bụng ý nghĩ xấu kia mà, nếu như người đó không có hộ pháp, chỉ sợ phải gặp nạn." [Chó già:v] Biểu tình trên mặt Lục Lương Ngọc vốn còn đang vui vẻ vây xem lộ ra vài phần khó chịu, nhưng khó chịu thì khó chịu, hắn lại không có gì nêu lên ý nghĩ của người khác. Dù sao trên thế giới này chết nhanh nhất chính là người tốt, người kia và hắn không thân chẳng quen, hắn không đi bỏ đá xuống giếng cũng là thuần lương rồi.

"Ừ, Đỗ Y đúng là một con chó ghẻ đánh không chết lại ác tâm, tu giả Trúc Cơ trong Nhiên Nguyên giới chúng ta đoán chừng không mấy người từng lão đánh chủ ý. Chỉ là đệ tử trong Ngũ đại môn phái của chúng ta chỉ cần lạc đàn ở bên ngoài tiến giai, cũng sẽ bị lão để mắt tới, thực sự là phiền vô cùng phiền." Đứng ở bên cạnh Lục Lương Ngọc một nữ kiếm tu sắc mặt không tốt, hận hận nói, "Không phải là ỷ vào bản thân có một bảo khí của pháp bảo ẩn thân đào mệnh sao, thật muốn nhìn một chút dáng vẻ của lão khi bị người ta phá công pháp và pháp bảo! Lão ta ở lại trên thế giới này chính là một tai hoạ, cũng không biết lúc này lão có thể thành công hay không."

"Này, nếu như Đỗ Y bắt được dễ dàng như vậy, lão còn có thể sống đến giờ sao? Phải biết rằng ai lão cũng không sợ, làm chuyện giết người cướp của, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của không biết có bao nhiêu, phái Vân Tiêu còn đặc biệt tiến hành thiết kế bao vây tiêu trừ lão một lần rồi, kết quả không phải vẫn để lão chạy? Ta đã cho rằng, trong tay lão khẳng định còn có pháp bảo khác, nói cách khác không có khả năng như thế."

Sau khi Lục Lương Ngọc nói xong lời này đã quay đầu nhìn về phía bạn tốt Vô Ẩn của mình, "Ai, Vô Ẩn, ngươi không phải tu hành bốc toán sao? Ngươi cảm thấy lần này Đỗ lão cẩu có thể gặp tai ương hay không?"

Vô Ẩn nghe được câu hỏi của Lục Lương Ngọc sau đó sắc mặt hơi có chút kỳ dị, kỳ thực vừa rồi hắn đã tính qua đường chết của Đỗ Y, chẳng qua kết quả bốc ra khiến bản thân hắn cũng không quá tin tưởng, cho nên lúc này cũng không trả lời Lục Lương Ngọc, chỉ là nhẹ giọng nói một câu, "Động tĩnh to lớn như thế, người kia nếu như không có hộ pháp, ta mới thấy kỳ lạ."

Ngay lúc Lục Lương Ngọc còn muốn nói điều gì đó, bên kia Đỗ Y đã cưỡi một con hôi ưng* [chim ưng màu xám] màu xám tro đi tới bên ngoài tầng bốn Đăng Thiên Giác, mắt tam giác cũng mang theo tia sáng tham lam, ngay cả tay níu hôi ưng cũng kích động phát run.

"Vị tiểu hữu này, không nghĩ tới Nhiên Nguyên giới vẫn còn có tuấn kiệt như ngươi đây, trong lòng lão phu ta cảm thấy thật sự là khuây khoả, hy vọng có thể cùng tiểu hữu trao đổi một chút, tu vi của lão phu hôm nay đã là Ngưng Mạch Trung kỳ, đối với tu luyện vẫn có một ít tâm đắc, giống như tiểu hữu dẫn động thiên địa đây mới có thể khiến lão phu rất bội phục, không biết tiểu hữu có thể cùng lão phu đến tham khảo chút không?"

Lời nói của Đỗ Y rất êm tai, hành vi cũng rất vô sỉ, dù sao Phó Tu Vân đang ở then chốt của kỳ tiến giai, lúc này đừng nói mở miệng nói hay là tham khảo tâm đắc, sơ sơ một tinh lực chạy sẽ không khống chế được linh lực cùng thần thức đan điền trong cơ thể, khiến người ta toàn bộ tiến giai cũng phí công nhọc sức.

Nếu như lúc này không ai hộ pháp Phó Tu Vân, sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ cũng biết.

Người quản lý Đăng Thiên Giác đối với loại chuyện này cho tới bây giờ cũng là điểm đến đó thì ngừng, bọn họ có bày cấm chế cho động phủ, bọn họ cũng đã dùng hết trách nhiệm, nếu có người có thể phá vỡ cấm chế trả thù hoặc làm những chuyện khác, bọn họ có ngăn cản hay không, sẽ phải nhìn tâm tình của bản thân rồi. Vào lúc này, người quản lý Đăng Thiên Giác cũng muốn nhìn thử, người trong động phủ tầng bốn rốt cuộc là hạng người gì? Có phải kỳ tài có một không hai hay không? Hay là một đồ ngu giả câm vờ điếc? Bởi vì loại tâm tính đó, lúc này bên ngoài động phủ đương nhiên không ai ngăn cản Đỗ Y.

Đỗ Y đợi thật lâu cũng không đợi được người trong động phủ mở miệng đáp lời, mà lúc này bên ngoài động

phủ mây đỏ cuồn cuộn giống như là bị quấy nhiễu, bắt đầu phân phân hợp hợp lại cũng không cách nào hình thành hình dạng mãnh thú hay là cỏ cây, chúng nó chỉ là tụ tập cùng một chỗ giống như hỏa diễm phân tán thiêu đốt, tựa hồ sau một khắc sẽ tiêu tán vô ẩn vô tung.

"Ai nha, tiểu hữu, ngươi thế nào đến giờ còn không đáp lời chứ? Ta thật sự muốn kết giao với ngươi, nếu ngươi không đáp lời ta thì coi như ngươi thầm chấp nhận đấy nhá? Tiểu hữu ngươi lúc này tất nhiên cũng thật vui mừng, ngươi không ra được, ta đây liền đi vào nha!"

Lúc này Đỗ Y cơ hồ là đã khẳng định trong động phủ không có người khác, nói cách khác người tiến giai này cũng đã bị gã quấy nhiễu tới linh lực bất ổn rồi, người hộ pháp như thế nào đi nữa cũng nên đi ra. Nhưng hiện giờ, thực sự là một chút động tĩnh cũng không có.

Ha ha! Đây thật là cơ duyên của Đỗ gia gia* [ông nội] ta! Lão từ vừa bắt đầu cũng đã cảm thụ được Phệ Linh Xà trong lòng mình rục rịch, thứ có thể làm cho Phệ Linh Xà của lão kích động như thế, tuyệt đối không phải bảo vật thông thường gì.

Tuy rằng Phệ Linh Xà cũng không như Sưu Bảo Thử có thể nhận thấy được đủ loại bảo vật xung quanh, nhưng đối với cảm giác của linh lực nó cũng rất nhạy cảm, cho nên nơi nào có linh lực nồng nặc xuất hiện, Phệ Linh Xà của lão sẽ hận không thể chạy tới bên đó, mà chính là dựa vào điểm này gã luôn có thể tìm được tu giả đang ở Trúc Cơ hoặc Ngưng Mạch.

Những người tu tiên này có đôi khi tự cho là tìm được một nơi bí ẩn an toàn thì không cần người khác tới hộ pháp, cho nên ở ngay từ mới bắt đầu Đỗ Y luôn luôn có thể thần không biết quỷ không hay phá hư người khác tiến giai, vì vậy lấy được bảo bối, cứ như vậy khiến lão trong một lần phá hoại chiếm được bảo khí "Linh Xà Ẩn" mà bọn họ rất ít có thể nhìn thấy ở Nhiên Nguyên giới, tiếp sức phối hợp Phệ Linh Xà của gã, có thể làm cho gã ở trong nháy mắt ẩn nấp vô hình đồng thời ngăn trở toàn bộ người tu vi Kim Đan!

Chỉ một thứ bảo bối này, cũng đủ để Đỗ Y ở cả Nhiên Nguyên giới đi tuỳ tiện, cho tới giờ lão cũng chưa từng bị thua, cho nên lúc này đây Đỗ Y như trước chắc hẳn phải cho rằng, lần này lão vẫn sẽ không thất thủ.

Ngươi xem, đến trên phần này cũng không có người đi ra hộ pháp, cũng không phải là lão thắng chắc rồi sao?

Đỗ Y đầy mặt đặc sắc mà bắt đầu bài trừ cấm chế, người xung quanh nhìn lão đã bắt đầu hành động, dần dần cũng có chút người thiếu kiên nhẫn chạy tới. Nếu lúc này không ai quản, dựa vào cái gì để bản thân Đỗ Y nhặt tiện nghi chứ? Nói không chừng đây là cơ duyên của bọn họ rồi sao? Dù sao bọn họ cũng không là người thứ nhất động thủ, cho dù ngày sau người này may mắn vượt qua một kiếp này, muốn tính sổ cũng không phải bọn họ, mà là Đỗ Y.

"Những người lòng tham không đáy này phải chết!" Lục Lương Ngọc thấy thế nhịn không được mắng một câu, hắn hiện giờ thật sự là có chút không nhịn được muốn đi lên, chẳng qua hắn vừa muốn động thủ đã bị Đại sư huynh nhà mình và bằng hữu kéo lại.

"Làm gì hả? Ta gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ không thể được sao?" Sắc mặt Lục Lương Ngọc rất xấu, "Lão bất tử Đỗ Y kia ta đã sớm nhìn lão ta không thuận mắt rồi, thuận tiện vì dân trừ hại đi!"

Đại sư huynh của Lục Lương Ngọc nghe được lời của hắn sau đó không nói nhiều lời, chỉ là nói, "Chớ có tự tìm chết."

Mà Vô Ẩn cũng thần sắc thận trọng gật đầu, "Ta nghĩ, người đang tiến giai này cũng không cần ngươi trợ giúp."

Lục Lương Ngọc trợn to mắt, "Vì sao? Hắn sắp tiến giai thành công sao?"

Vô Ẩn nhìn dáng vẻ ngu ngốc của người này thở dài, "Bởi vì có người sẽ giúp hắn."

Lòng rung động càng ngày càng mạnh khiến hắn cũng muốn chạy trốn, đồ ngu này còn muốn đi vào trong! Lúc hắn còn muốn nói gì đó Lục Lương Ngọc kinh hô một tiếng, "Cấm chế hình như bị phá một tầng rồi!"

Ngay lúc Lục Lương Ngọc mở miệng đồng thời, đại sư huynh Kim Phách của hắn chợt rút ra trường kiếm của mình, "Sát ý! Lui ra phía sau!"

Kim Phách vừa dứt lời, người ở xung quanh Đăng Thiến Giác đã thấy một thanh cự kiếm màu lửa đỏ mang theo sát ý vô cùng bén nhọn đột nhiên xuất hiện, cự kiếm kia mang theo ánh lửa thẳng cao mấy trượng* [trượng (đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước, 10 trượng bằng 1 dẫn)], ánh đỏ gần như toàn bộ Đăng Thiên Giác! Lúc người khác chờ Đỗ Y công kích cấm chế còn chưa kịp phản ứng, cự kiếm đã trực tiếp từ đỉnh đầu Đỗ Y xả thẳng xuống, nháy mắt đã xuyên qua, tựa như đem cả người lão từ đầu đến chân đâm xuyên qua!

Mãi đến khi cự kiếm kinh thiên biến mất không còn chút hình bóng, mọi người mới bị tiếng kêu gào liên tiếp không ngừng kéo về thần. Bọn họ nhìn sang nơi truyền ra âm thanh, nhất thời tóc gáy dựng ngược!

Chỉ thấy toàn bộ trên thân người đã một tầng lửa, mà bọn họ lại không chú ý đến hỏa diễm trên người mình, chỉ là bưng đầu của mình kêu gào thê lương, rất rõ ràng cho thấy thần thức bị thương nặng.

Đỗ Y cũng không ở trong nhóm người này, thân ảnh của lão đã biến mất không thấy. Ở lúc công kích kéo tới, lão đã muốn vận dụng bảo khí Linh Xà Ẩn, nhưng rốt cuộc chậm một bước, hiện giờ lão cho dù cũng đã ẩn thân ở một bên, nhưng mà thần thức bị thương là không thể nhanh chóng khôi phục. Đỗ Y cắn răng, nếu như tu vi lão không phải ở Ngưng Mạch Trung kỳ, giờ chỉ sợ thần thức của lão đã bị thương nặng cũng sẽ giống như những người đó ôm đầu gào thét, ngay cả ẩn giấu thân hình cũng không thể!

Đỗ Y nghĩ đến đây sắc mặt trở nên cực kỳ dữ tợn, lão rốt cuộc không cam lòng bản thân thất bại, căn cứ tâm tính bản thân không quá tốt cũng tuyệt đối không để người nọ tiến giai thành công, một bên ẩn nấp thân hình, một bên lớn tiếng uy hiếp:

"Được được được! Ngược lại lão phu đánh giá thấp giả dối của các ngươi! Chẳng qua nếu các ngươi không hữu hảo như thế, vậy cũng đừng trách lão phu mai sau cùng các ngươi đao kiếm tương hướng, sau này các ngươi mỗi một lần tiến giai cũng cho ta… Ờm?!"

Lục Lương Ngọc ở phía xa hít ngược một hơi khí lạnh, hắn thấy một thanh bảo kiếm kim thạch từ trong động phủ tầng bốn bay ra, trong nháy mắt xuyên thấu một chỗ, vốn cho là nơi đó chỉ có không khí mà thôi, nhưng chốc lát sau đó đã thấy Đỗ Y ở nơi đó che đan điền của mình, vẻ mặt không thể tin, sau đó một chữ cũng không kịp nói, trực tiếp ngã xuống!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: klq, ngày mai không có bản thân tồn để đổi mới, thứ bảy buổi chiều 2 giờ chính thức nhập V, cảm tạ mọi người ủng hộ. Mong muốn đến lúc đó có thể nhìn thấy các bạn mạo phao, nhập V chương 1: đã nghẹn bá vương* nào. [bá vương là kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược]

Thổ tào tiểu kịch trường:

Không ai hộ pháp.

Đỗ Y: Ha ha ha, nói đến giờ chưa từng thấy người xuất hiện, nhất định là không ai hộ pháp!

Lục Lương Ngọc: Ai, cấm chế cũng đã phá, khẳng định không ai hộ pháp rồi! Ta lên đi!

Lục Lương Ngọc được Vô Ẩn lôi trở lại.

Vô Ẩn: Có người hộ pháp.

Lục Lương Ngọc: Ta ít đọc sách ngươi đừng lừa ta! Có người hộ pháp vì sao hơn nửa ngày hắn cũng không nói lời nào!

Đỗ Y: Đúng đúng!

Dịch Nhiên:… Ta cho rằng trực tiếp động thủ mới là nguyên tắc đầu tiên.

Đại sư huynh Kim Phách gật đầu: Đồng đạo! [cùng lý tưởng]

#nhânvậtphảndiệnluônluônchếtbởinóinhiều #hàngloạt

Phệ Linh Xà: Phệ [cắn]

Sưu Bảo Thử: Sưu [tìm, lục soát], thử [chuột]

26. Chương 26

Lúc tất cả mọi người không phản ứng kịp trước "Con rắn độc tham lam" Đỗ Y kiêu ngạo ở Nhiên Nguyên giới, ngay cả một trong số Ngũ đại môn phái phát động hơn mười người bao vây tiêu trừ cũng không thành công, đã bị một kiếm xuyên thấu tim như thế, ngay cả di ngôn sau cùng cũng không kịp nói đã bỏ mình.

Biến cố như vậy khiến tất cả mọi người cảm thấy không thể tin được, thậm chí có những người còn nhéo nhéo mặt mình sợ mình đang nằm mơ.

Lục Lương Ngọc vào giờ khắc này thật sự là không nhịn được, "Ông trời của ta ơi! Vô Ẩn! Vô Ẩn Vô Ẩn! Vừa nãy ta có nhìn lầm hay không?! Đỗ Y ẩn thân vậy mà bị đâm xuyên?! Lão ta đã chết?! Lão cẩu vướng víu người ấy lại chết rồi?! Lão ta làm sao lại chết dễ dàng như vậy, nếu ta không tận mắt thấy ai nói với ta ta cũng sẽ không tin!"

Vô Ẩn bị Lục Lương Ngọc dây dưa không có cách nào khác, chỉ có thể mở miệng đáp lại, "Ngươi không nhìn lầm, Đỗ Y đúng là đã chết. Rất rõ ràng chuyện này là thật, ngươi nhìn xung quanh coi có rất nhiều người cũng có dáng vẻ ngớ ngẩn như ngươi."

Lục Lương Ngọc bị thổ tào bĩu môi, "Ngươi không thể nói như vậy, rất rõ ràng đó cũng không phải ta ngớ ngẩn, mà là tất cả mọi người cho rằng không thể tin chuyện này, đổi lại là ngươi ngươi tin Đỗ Y có một ngày sẽ chết như vậy không?"

Vô Ẩn nhướng nhướng mày không nói gì, trước hắn đã bốc toán được kết cục đại khái cho nên cũng không kinh hãi.

Lúc Lục Lương Ngọc còn muốn cùng Vô Ẩn tranh luận chuyện này, bên cạnh đã vang lên tiếng kinh hô của người khác, hai người vội vàng nhìn về phương hướng của âm thanh, chỉ thấy thanh kiếm kim thạch đâm xuyên qua Đỗ Y ở giữa không trung rẽ một vòng cung, đem túi trữ vật của Đỗ Y đã chết trên người hôi ưng, cứ như vậy ở trước mắt bao người móc túi trữ vật, lảo đảo mà về tới động phủ tầng bốn của Đăng Thiên Giác.

Rõ ràng xung quanh vây nhiều người như vậy, nhưng lúc này không ai dám đi lên cướp túi trữ vật, cho dù móc túi trữ vật chỉ là một thanh kiếm, ngay cả người cũng không phải.

"Ai… Cmn…" Lục Lương Ngọc nhịn không được tự lẩm bẩm, "Vì sao vừa rồi ta còn cảm thấy kiếm tu này là một hộ pháp vô cùng lợi hại không thể lợi hại hơn, giờ chỉ chớp mắt đã trở nên như thế…"

Vô Ẩn ở bên cạnh bổ đao, "Nét phong cách như thế không phải nghèo bức?"

Lục Lương Ngọc ờm một tiếng nhỏ giọng nói, "Tuy rằng sự thực là như thế, nhưng ngươi không nên nói ra chứ, luôn cảm thấy không thế nào êm tai, hơn nữa,"

Lúc Lục Lương Ngọc còn muốn nói gì đó, đại sư huynh Kim Phách bên cạnh hắn chợt mở miệng, "Câm miệng, nhìn!"

Lục Lương Ngọc bị nghẹn, ngẩng đầu đã há to miệng!

Vừa vặn lực chú ý của mọi người cũng bị một kiếm kinh thiên hấp dẫn, bởi vậy hầu như tất cả mọi người quên mất ngọn nguồn của chuyện dẫn phát bọn họ tụ tập cùng tới đây, nhưng lúc này ở bầu trời Vân Phong Đăng Thiên Giác phát sinh biến hóa, rốt cuộc khiến bọn họ lần thứ hai đưa ánh mắt tập trung tới vùng mây đỏ trên kia.

"Ơ! Mau nhìn! Mây đỏ kia lại có biến hóa mới rồi! Hình như nó tụ hợp lại một lần nữa rồi!" Trong mọi người vây xem có người nhịn không được hô lên.

Kim Phách nghe nói như thế sau đó lại trực tiếp lắc đầu, "Chưa từng tan, nói gì tụ hợp?"

Lục Lương Ngọc lập tức cảm thấy không hiểu muốn hỏi, lại bị cảnh tượng kế tiếp ngăn chặn miệng.

Chỉ thấy trên Đăng Thiên Giác, mây đỏ vốn lúc ẩn lúc hiện có xu thế dần dần chồng lên nhau, không hề biến ảo ra các loại hình dạng linh vật, chỉ là từng tầng một điên cuồng xếp chồng lên nhau, lại chồng lên nhau. Mãi tới đẩy dời đi cao mười mấy trượng, trên không trung Vân Sơn giống như một đoàn màu đỏ sau đó chợt dừng lại, cách nhau giây lát sau đó, núi mây màu đỏ này chợt bộc phát ra, mây đỏ bốn phía giống như là núi lửa phun trào thật sự!

Linh khí nóng rực trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ Đăng Thiên Giác thậm chí là toàn bộ thành Vận, nơi đi qua khiến tu giả tu vi hơi yếu một chút trực tiếp đổi sắc mặt, tu giả tu vi ở dưới Trúc Cơ không chịu nổi mà chỉ có thể tại chỗ tĩnh tọa vận khởi công pháp chống đỡ linh áp nóng rực này, mà tu giả Trúc Cơ trở lên cũng đề phòng mà dừng bước nhìn về phía Đăng Thiên Giác.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!

Lúc này cảm nhận trực tiếp nhất đương nhiên là mấy nghìn người ở xung quanh Đăng Thiên Giác, thế nhưng bọn họ có nhiều hơn phân nửa đều ngồi trên mặt đất, những người còn lại cũng liếc mắt không nháy mắt mà nhìn nơi mây đỏ dày đặc nhất, rất sợ bỏ lỡ một màn quan trọng nhất kia.

"A à, đây cũng là cảnh tượng núi lửa phun trào, thoạt nhìn dường như có vẻ rất lợi hại, chẳng qua vì sao ta cảm thấy được vẫn chưa xong nhỉ?!"

Lời còn chưa nói hết của Lục Lương Ngọc, một tiếng kêu thanh lệ lại từ trong mây đỏ truyền ra, cả người trên mặt Lục Lương Ngọc đều lộ ra biểu tình khiếp sợ cực kỳ, cơ hồ là theo bản năng đã thốt ra.

"Đây là tiếng phượng hót?!"

Lúc lời nói này của Lục Lương Ngọc nói ra khỏi miệng, người của hai đại môn phái bên cạnh hắn cũng khiếp sợ nhìn sang.

Quả nhiên, chỉ thấy trong mây đỏ giương cánh bay cao ra một con phượng hoàng uy thế thật lớn, mỗi một cọng lông phượng cũng là do hoả viêm cực nóng nhất biến ảo mà thành, phượng hoàng xuất hiện trong nháy mắt tất cả mây đỏ trong khoảnh khắc tiêu tán vô tung, bầu trời xanh biếc cũng chỉ còn lại có một con thần thú khiến loá mắt thần mê này.

Sau đó, thần thú trên không trung dạo hết một vòng, dùng cánh làm một động tác cong cái mông gãi gãi, đã kêu một tiếng quay trở về động phủ tầng bốn.

Mọi người vây xem, "..."

Tắc tim[1], cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng!!

Lục Lương Ngọc lúc này cả người cũng không tốt lắm, hắn sụp đổ nắm tay áo Nhị sư huynh mình gào, "Nhị sư huynh ngươi nói cho ta biết ta vừa rồi không nhìn lầm đi! Con phượng hoàng kia vậy mà ngay trước mặt bao nhiêu người làm một động tác ngu xuẩn như vậy! Dáng vẻ ngu xuẩn đó tại sao có thể là phượng hoàng! Tại sao có thể là vua trong yêu!! Đứng đầu phi cầm?! Nhất định là ngày hôm nay ta mở mắt sai cách! Không được, ta phải đi về mở mắt một lần nữa!!"

Nhị sư huynh bị tiểu sư đệ môn phái đong đưa có chút không chịu được liếc mắt khinh thường kéo ống tay áo về, hắn tuy rằng rất rõ tình cảm hướng tới và ngưỡng mộ của tiểu sư đệ đối với phượng hoàng loại yêu thú cấp bậc cao nhất này, thế nhưng hướng tới như thế nào đi nữa cũng không thể không có đầu óc, rất rõ ràng vừa nãy con phượng hoàng kia đúng là làm một động tác cong mông, tất cả mọi người nhìn thấy ngươi cũng không thể đem mọi người đều giết hết đi. Đúng không?

Đến lúc này, ngày hôm nay Lục Lương Ngọc bạo phát lòng hiếu kỳ cùng với đủ loại tâm tình hoàn toàn chất đống, hắn hoàn toàn không nhịn được, hắn nhất định phải lập tức đi xem ngưu nhân Trúc Cơ kia là ai, đi xem hộ pháp cuồng nhân là ai, hai người kia quả thực một so với một còn nổ cmn trời, người lợi hại như thế, không đạo lý hắn không biết nha!

Rất hiển nhiên người ôm loại ý nghĩ này không chỉ một Lục Lương Ngọc, lúc này người Trúc Cơ đã thuận lợi Trúc Cơ, người hộ pháp cũng sẽ không tùy ý lại đi công kích người tới gần và ý muốn kết giao nữa. Vào lúc này có thể nói là thời gian tốt nhất lôi kéo làm quen, cho nên động phủ số chín tầng bốn của Vân Phong Đăng Thiên Giác không dùng bao nhiêu đã bị người vây quanh chặt chẽ, phàm là gia tộc, thế lực và tu giả

có một chút dã tâm, cũng muốn nhìn thử người ngày hôm nay liên tiếp tạo thành động tĩnh lớn như vậy, rốt cuộc là ai có chiêu mộ được hay không.

"Đạo hữu, chúc mừng ngươi Trúc Cơ thành công nha, chúng ta thế gia Thiên Ưng ở nơi này báo tin vui cho ngươi. Không biết tiểu hữu có thể tương trợ thế gia hay không? Nếu là không tới, thế gia Thiên Ưng chúng ta hoan nghênh tiểu hữu tới ghi tên trưởng lão của chúng ta."

"Chậc, đi sang một bên, thế gia tam lưu cũng không biết xấu hổ đi ra khoe khoang? Vị đạo hữu này, thế gia Trúc Viên chúng ta chân thành mời đạo hữu đến làm khách, bàn bạc tốt đãi ngộ này nọ đó á, chỉ cần đạo hữu bằng lòng đến!"

"Này, các ngươi so với Thiên Ưng tốt hơn chỗ nào? Cút cút cút, nghe ta! Đạo hữu, thế gia chúng ta có hai vị thiên kim Thủy Mộc Song linh căn tuyệt sắc khuynh thành nha, đạo hữu ngươi không muốn đến chỗ chúng ta nhìn ư?"

Những người đang ở nơi này nghĩ hết biện pháp tới hấp dẫn chú ý của người trong động phủ, lúc mắng to người khác vô sỉ, bỗng nhiên mặt trên từ Đăng Thiên Giác truyền đến một âm thanh.

"Ha ha, các ngươi cũng nhanh chóng đi qua một bên cho ta, người này Hoả Lôi môn chúng ta muốn!! Ai muốn cùng chúng ta đối nghịch?"

Âm thanh này vừa ra, vốn còn tranh khí thế ngất trời, mọi người nhất thời đỏ mặt tía tai giống như là đột nhiên bị bóp cổ, nhất thời đã ngậm miệng lại, nói được phân nửa thì cũng không nói ra miệng.

Mà lúc này Đại sư huynh Kim Phách của Tứ Thuỷ Kiếm môn vẫn ở dưới Đăng Thiên Giác không hề động, ánh mắt chợt động, đã nhấc chân vội vả đi về một phương hướng.

Lục Lương Ngọc còn muốn đi tới cùng Hoả Lôi môn cướp người, dù sao cũng là Ngũ đại môn phái, cho dù Hoả Lôi môn ở trước mặt những thế lực khác rất bá đạo, nhưng chuyện ở trước mặt Tứ Thuỷ Kiếm môn bọn họ lại phách lối cũng chính là đâm một kiếm! Cho nên hắn mới không sợ đâu! Thế nhưng, Đại sư huynh muốn đi đâu? Vì sao hắn từ trong bóng lưng Đại sư huynh lại nhìn thấu bốn chữ "Gấp không thể chờ"?!

Trong ngày thường có thể khiến Đại sư huynh cau mày nói nhiều mấy câu cũng là chuyện không dễ dàng rồi, đây lại là chuyện kinh thiên địa quỷ thần khiếp gì xảy ra ư?

"Ai, Nhị sư huynh ngươi nói Đại sư huynh hắn, ai ai! Vì sao Nhị sư huynh ngươi cũng chạy hả?! Còn có Tam sư tỷ, Trương sư điệt, Vô Ẩn! Vì sao ngươi cũng muốn đi? Rốt cuộc đi nơi nào!"

Vô Ẩn đỡ trán, "Đi xem kịch vui, ngươi cũng không tỉ mỉ động động não ngẫm lại, nếu như ngươi ở trong động phụ, lúc này bị vây chặt như vậy, lại bị người mạnh mẽ lôi kéo vào môn phái, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

Lục Lương Ngọc lập tức đem mình kéo nhấp vào trong hoàn cảnh đó, trong nháy mắt đã lộ ra biểu tình chán ghét:

"Làm sao có thể như vậy? Đám người đó vây đến nơi đây làm gì? Có phiền hay không chứ! Muốn đi ra ngoài cũng không có cách nào gặp người rồi. Còn nữa, ta đã có môn phái rồi, cho dù không có ta một chút cũng không muốn đi Hoả Lôi môn!"

Vô Ẩn nghe vậy vui mừng gật đầu, "Cho nên, chúng ta đi xem náo nhiệt đi. Ở chỗ này nhìn không thấy, chỉ có theo Đại sư huynh của ngươi mới có thể thấy náo nhiệt thật sự."

Lục Lương Ngọc nhíu mày, nửa ngày cũng không suy nghĩ ra là chuyện gì xảy ra.

Vào lúc này, Lôi Đại Địa của Hoả Lôi môn đã không cho từ chối hô vào trong động phủ:

"Ai, hai người các ngươi chớ núp, như thế nào đi nữa cũng không tránh được mau chạy ra đây để chúng ta trông thấy, chỉ cần không phải rất xấu, Hoả Lôi môn chúng ta cũng sẽ tiếp nhận các ngươi làm để tử ngoài môn của chúng ta."

Người vây xem gắt gao nhìn chằm chằm đại môn động phủ này, chờ đợi người ở bên trong phản ứng như thế nào, nhưng bọn họ không biết là, ở lúc mọi người cũng không thấy được bên trong động phủ, lúc này

đã không có bóng dáng của Dịch Nhiên và Phó Tu Vân, lời kêu gào của Lôi Đại Địa Hoả Lôi môn, đương nhiên cũng không có người trả lời rồi.

Mà ở ngoài thành Vận lối vào núi Vân Phong, Dịch Nhiên mang theo Phó Tu Vân mới xong Trúc Cơ, quay đầu lại nhìn nhìn ba tầng người có thể hơn dặm, một người ha ha một tiếng.

---

[1] Tắc tim (tâm tắc) một thuật ngữ mạng, gọi là nhồi máu cơ tim. Tim cảm thấy khó chịu, không thoải mái. Không thích những thứ xung quanh khiến cho bạn cảm thấy rất khó chịu. Hoặc thể hiện một cái gì đó rất im lặng.

---

27. Chương 27

Rất rõ ràng, Dịch Nhiên và Phó Tu Vân hai người lúc này đã không ở trong động phủ Đăng Thiên Giác rồi. Nếu như đem thời gian ngược trở về một phút đồng hồ trước, là có thể thấy sau khi bọn họ hành động Phó Tu Vân thuận lợi lên Trúc Cơ.

Khi đó Phó Tu Vân vừa hoàn tất Trúc Cơ, Tiểu Sỏa Đản vẻ mặt chim ngốc ở bên ngoài dạo một vòng từ gà lửa hóa thành phượng hoàng vọt vào trong động phủ tầng bốn, chẳng qua cũng không có kéo tới chú ý của chủ nhân nó. Lúc này Phó Tu Vân đã mở hai mắt ra, cùng Dịch Nhiên nghiên cứu túi trữ vật của tên Đỗ Y mưu toán muốn nhặt tiện nghi của y khi lên Trúc Cơ.

Kỳ thực vốn Dịch thổ hào không thèm nhặt túi trữ vật của người khác, nhưng đang lúc hắn muốn trở lại thấy Phó Tu Vân hơi khẽ cau mày, tâm thần khẽ động sau một khắc kiếm của mình cũng đã kéo túi trữ vật trở về.

Túi trữ vật cũng đã cầm về rồi, Dịch Nhiên thổ hào như thế nào đi nữa cũng sẽ không đem thứ vừa mới tới tay vứt đi, đúng lúc Phó Tu Vân rất nhanh thì hoàn tất Trúc Cơ vui vẻ sang cùng hắn nhìn đồ.

Không lục không biết vừa lục thật đúng là có chút kinh ngạc.

"Lão đầu này nhất định là thừa dịp cháy nhà hôi của rất nhiều người, không thì tại sao có thể có nhiều linh thạch và các loại linh khí pháp bảo như vậy? Ngay cả đan Trúc Cơ và Ngưng Mạch vậy mà quả thật cũng có một cái!" Phó Tu Vân nhìn thứ đổ ra nhịn không được có chút thù giàu, quả nhiên là mua bán không vốn kiếm nhiều tiền nhất.

"Ơ, vật màu đen trong túi là gì?" Phó Tu Vân ở tận cùng bên trong túi trữ vật phát hiện túi vải màu đen cũng không bất động giống những thứ đồ khác, túi này đang ở trên mặt đất giãy dụa cuồn cuộn, Phó Tu Vân nheo mắt lại muốn đưa tay, lại bị Dịch Nhiên giành trước một bước mở túi ra.

Trong nháy mắt, một đường tia chớp màu đen lao thẳng về phía mặt Dịch Nhiên, chẳng qua tay của Dịch Nhiên nhanh hơn nó, nắm yêu xà màu đen dày bảy tấc rất tinh chuẩn khiến nó nhất thời không thể động đậy.

"Đây là... Ai ai ai! Ngươi trước đừng giết chết nó, ta thật muốn biết đây là vật gì, nhưng mà vốn nó phải màu trắng mới đúng, để ta lại nhìn kỹ một chút."

Dịch Nhiên đối với linh vật và linh khí, đan dược của Nhiên Nguyên giới cũng không thể nào quen thuộc, dù sao trong Ba nghìn thế giới, từng thế giới cũng có một bộ ngôn ngữ và công pháp riêng, tên gọi của vật phẩm cũng sẽ căn cứ hoàn cảnh mà thay đổi. Tiêu chuẩn phân rõ đồ vật của hắn chính là thứ này hắn có cảm nhận được nó có linh khí hay không, nói không có là không biết.

Về phần ngôn ngữ, hiểu một ít phát âm rất cơ bản, lấy thần thức cường đại của tu giả rất nhanh đã có thể vận dụng. Chẳng qua trước đó khiến Dịch Nhiên vẫn một mực có chút nghi ngờ là, lúc đầu hắn và Phó Tu

Vân lần đầu tiên gặp mặt, hắn nói chính là ngôn ngữ của thế giời kia, mà cuối cùng Phó Tu Vân trả lời hắn, lại cũng là ngôn ngữ giống nhau!!

Đó cũng không thể nói ngôn ngữ Nhiên Nguyên giới và ngôn ngữ thế giới của hắn như nhau, sự thực chứng minh những người khác cũng sẽ không nói, vấn đề đã tới rồi, Phó Tu Vân một người trong Tiểu thế giới như thế, rốt cuộc là tại sao lại nói ngôn ngữ thế giới kia của hắn?

Điểm này Phó Tu Vân không nói, hắn cũng không nói thẳng ra.

Lúc Dịch Nhiên đang suy nghĩ, Phó Tu Vân rốt cục nghĩ ra tên con rắn này, "Đây là Phệ Linh Xà!"

Dịch Nhiên nghe vậy tỉ mỉ suy nghĩ chút, cuối cùng là nghĩ đến mình từng nghe nói qua tên này, nhưng mà khi đó dường như chỉ là có người trong lúc vô tình tìm được rồi mang theo chơi đùa.

"Cái này không sai, Phệ Linh Xà yêu thích cắn nuốt linh lực, trong ngày thường chuyện thích làm nhất chính là núp ở một nơi linh lực sung túc nuốt linh khí chơi, bởi vì không sát sinh ăn hết không khí, cho nên là thuần màu trắng." Phó Tu Vân nói cau mày nhìn thoáng qua Phệ Linh Xà màu đen này, "Giờ nó trở nên ác tính lại linh trí điên cuồng như thế, nhất định là lão già kia đút máu tươi cho nó ăn rồi, nguyên do khiến nó không ngừng sát sinh. Con rắn này tới giờ đã vô dụng rồi, chỉ biết giết chóc, vẫn là tiễn nó một lần nữa đầu thai đi."

Dịch Nhiên gật đầu đã một tay đem con rắn đen này đốt sạch sẽ.

Lúc Phó Tu Vân rất tự nhiên tìm được "Linh Xà Ẩn" của Đỗ Y coi như là bảo bối cậy dựa vào lớn nhất, mà lúc này ngoài động phủ đã có người bắt đầu kêu gọi, khiến hai người phiền hết sức phiền.

"Người bên ngoài khẳng định giờ rất nhiều, cùng bọn họ tiếp xúc rất dễ sẽ bại lộ chúng ta, bảo khí này chắc là có thể ẩn nấp dấu vết, coi như ở Nhiên Nguyên giới cũng là thứ khó lường rồi. Chỉ là bảo khí cấp Nhị phẩm, so với linh khí lợi hại hơn nhiều. Đúng lúc, chúng ta dùng vật này, đi trước một bước đi." Phó Tu Vân vừa nói vừa nhíu mi lại, "Vấn đề là cho dù biến mất thân hình, người bên ngoài vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng như vậy, chúng ta phải đi ra ngoài như thế nào?"

Lúc này Dịch Nhiên ho khan một tiếng, cho thấy một chút sự tồn tại của mình đưa tay tiếp nhận Linh Xà Ẩn, sau đó phi thường tự nhiên ôm hông của Phó Tu Vân, khi y còn chưa kịp nói cái gì đã phát động Linh Xà Ẩn, sau đó… Xuyên tường mà qua!

Mãi đến tới bên ngoài thành Vận, biểu tình Phó Tu Vân còn duy trì ở trong ngạc nhiên, y còn chưa hiểu vừa nãy là thế nào đi ra ngoài! Mà lúc này Tiểu Sỏa Đản hóa thành phượng hoàng thu nhỏ ngây ngô mà đứng ở đầu vai Phó Tu Vân, thân mật cà cà mặt của chủ nhân.

"Ngươi đừng nói với ta ngươi vừa nãy là xuyên tường bên cạnh đi ra ngoài? Ngươi giải độc được bao nhiêu, có thể để cho ngươi làm như vậy?"

Khóe miệng Dịch Nhiên hơi nâng lên, "Không nhiều lắm, hai ba phần mà thôi."

"Ồ. Trước kia ngươi tu vi gì? Chúng ta quen biết lâu như vậy dường như ta vẫn chưa từng hỏi đó." Phó Tu Vân nỗ lực khiến bản thân không biểu cảm gì. Y phát hiện y dường như từ đầu tới đuôi đều coi thường người này, đơn giản là lúc ban đầu lúc gặp mặt mình có thể đem hắn đạp ra ngoài đã cảm thấy người này lợi hại như thế nào đi nữa cũng sẽ không quá phận, nhưng trên thực tế, một kiếm tu thiên tài sinh ra ở Đại thế giới, nếu như tu vi quá thấp mới có thể là chuyện kỳ quái đi?

Dịch Nhiên không nghĩ tới Phó Tu Vân lại đột nhiên hỏi việc này, chẳng qua cũng không giấu diếm dù sao bọn họ đã nhận thức gần một năm, độc hắn cũng là được Phó Tu Vân giải.

"Nguyên Anh Trung kỳ."

Phụt!

Phó Tu Vân đang uống linh trà trong tay, lúc này trực tiếp một ngụm phun ra ngoài.

Nguyên Anh Trung kỳ!! Y đời này lớn như vậy cũng chưa từng thấy qua một Nguyên Anh! Có thể toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng không có lão tổ Nguyên Anh kẻ như thế tồn tại, nhưng giờ trước mắt y đã đứng

một người như thế có thể được mọi người gọi tổ tông! Hơn nữa hắn vẫn là Nguyên Anh Trung kỳ!!

"Ngươi bao nhiêu tuổi!" Phó Tu Vân nghiêm túc hỏi.

Dịch Nhiên nhìn một chút đôi môi ánh nước của Phó Tu Vân, dời mắt, "Năm nay hẳn là chín mươi chín rồi." [:v]

Phó Tu Vân: Tuy rằng chín mươi chín ở đời trước ta đã rất già, nhưng ở đời này tuổi đó đạt tới qua Nguyên Anh, quả thực chính là nghịch thiên đó!

"Cũng may tu vi ngươi giờ chỉ có Ngưng Mạch Sơ kỳ." Cuối cùng cũng để Phó Tu Vân có chút thoải mái.

Dịch Nhiên nghe nói như thế sau đó hơi dừng, cuối cùng vẫn là rất chân thành mở miệng, "Ta cảm thấy mấy ngày nữa là có thể tiến giai đến Trung kỳ rồi."

Phó Tu Vân, "…"

Xoay người mang theo Tiểu Sỏa Đản đi về phía thành Vận, y phải đi về luyện khí! Luyện một bảo khí tuyệt thế!

Nhìn bóng lưng Phó Tu Vân, Dịch Nhiên cảm giác mình hình như từ nơi này nhìn thấu bốn chữ nghiến răng nghiến lợi, là ảo giác của hắn sao? Dịch Nhiên lắc đầu nhấc chân liền đuổi theo, nhưng mà sau một khắc kiếm ý quanh thân hắn tăng vọt, một cái lắc mình đã đến bên người Phó Tu Vân, đem y kéo đến phía sau mình. Cùng lúc đó, một thân ảnh lấy tốc độ cực nhanh hướng về bọn họ chạy như bay tới, giây lát sau đã rơi xuống trước mặt bọn họ.

Người mặc trường bào tuyết trắng, được hắn nắm ở trong tay lại là một bảo kiếm màu xanh ngọc!

"Kiếm tu!" Trong mắt Dịch Nhiên lóe lên lượng ý. Đây không phải là lần đầu tiên hắn ở Nhiên Nguyên giới thấy kiếm tu, nhưng là lần đầu tiên thấy kiếm tu thực lực và kiếm ý cũng coi như là không tệ. Trước mắt tu vi của người này tuy rằng chỉ có Ngưng Mạch Sơ kỳ, nhưng lúc này hiển lộ ra kiếm ý cũng đã mơ hồ có một phái chi phong.

"Tại hạ Tứ thủy kiếm môn Kim Phách, đối với một kiếm chi phong vừa nãy của đạo hữu có chút lòng vui, mong rằng đánh một trận!"

Dịch Nhiên đối với lời nói của Kim Phách vẫn không trả lời, Phó Tu Vân ở phía sau hắn đã bắt đầu cười lạnh, vừa lên tới đã muốn cùng người khác đánh nhau, trừ phi là đầu óc có bệnh mới sẽ đồng ý đấy!

Sau đó Phó Tu Vân chợt nghe Dịch Nhiên dùng một loại giọng điệu rất là sung sướng mở miệng, "Có thể."

Phó Tu Vân, "…" Kiếm tu cũng là không đáng tin cậy như thế nói đánh là đánh sao!

Phó Tu Vân lúc này mặc dù cực kỳ muốn mắng mẹ nó, nhưng người ta tìm cũng không phải y, thích thú nhìn dáng vẻ của hai kiếm tu giống như khối băng, Phó Tu Vân ha ha một tiếng rất lớn liền ở bên cạnh tìm tảng đá ngồi xuống, tiện thể đem Tiểu Sỏa Đản ném ra ngoài, để nó đi xách về mấy con linh vật làm món ăn dân dã, dự định ở nơi này dùng bữa cơm.

Trong lúc kiếm tu tranh đấu, nhanh có thể lấy một chiêu định thắng bại, nói chậm ba ngày ba đêm cũng đánh không xong. Y phải làm cho tốt biện pháp chuẩn bị.

Cho nên, lúc chừng mười người của Tứ Thủy Kiếm môn cùng Đa Bảo các khẩn cản mạn cản* [đuổi gấp đuổi chậm] theo Kim Phách chạy tới, nhìn thấy đầu tiên không phải hai người kiếm tu giằng co, ngược lại là Phó Tu Vân đang không nhanh không chậm ngồi ở trên tảng đá uống linh trà, ăn linh quả, dường như còn chuẩn bị nướng món ăn thôn quê.

Lục Lương Ngọc trực tiếp sững sờ ở ngay tại chỗ, lòng vô số mẹ kiếp thổi qua. Sau đó thì thấy Phó Tu Vân ưu nhã cầm chén trà ngẩng đầu, nở nụ cười với bọn họ, "Có muốn đi qua đây cùng uống chén linh trà hay không?"

Bản thân Lục Lương Ngọc cũng không phản ứng kịp, thì dường như nghe được miệng của hắn mở miệng trả lời một câu, "Được."

Chẳng qua nói lời này xong, hắn đã bị Vô Ẩn bên cạnh đánh.

"Làm gì đánh ta! Đại sư huynh và người khác so kiếm luôn cần thời gian rất lâu, chúng ta thay vì ở chỗ này chờ còn không bằng cùng người kia ngồi xuống ăn một bữa cơm nha! Ta từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa ăn cái gì đó!"

Lục Lương Ngọc nói xong câu đó đã chợt cảm nhận được nhiệt độ xung quanh dường như thoáng cái giảm xuống rất nhiều, hắn run run nhìn bốn phía một chút, lại tìm không được là ai hướng hắn phóng khí lạnh. Mà lúc này, vốn Kim Phách đã án binh bất động cũng không nhịn được nữa phóng lên cao, trường kiếm trong tay lấy một hoá ba, ba kiếm liên tiếp cùng một chỗ dựa theo quy luật nhấp nhô bất định nào đó, vừa rồi cũng bởi vì phượng hoàng xuất thế mà cảm thấy nóng rực, đám người Lục Lương Ngọc đã cảm thấy một hơi nước đập vào mặt, giống như sông lớn nhấc lên sóng lớn cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, nó trực tiếp muốn đem tất cả đều bao phủ!

Lục Lương Ngọc thấy một chiêu này cả người cũng không tốt lắm! "Ông, ông trời của ta!! Đại sư huynh đây là phát điên cái gì!!"

Vừa lên tới đã dùng Ba đào* [sóng lớn] kiếm quyết lợi hại nhất còn là một chiêu lợi hại nhất, đây là cùng người đối diện có thâm cừu đại hận gì chứ? Tên ngốc đối diện kia thế nào còn không chạy? Một chiêu này nếu như không tiếp nổi chính là tiết tấu đan điền thức hải bị mạnh mẽ chống phá, tu vi tẫn phế đó!

Lúc này, kẻ ngu trong miệng Lục Lương Ngọc đang dùng ánh mắt tán thưởng nhìn một chiêu này, quả nhiên người này là mầm non tốt, trong một chiêu này ẩn chứa uy thế sông lớn cuồn cuộn mà tới, nếu không phải hắn giải độc không ít, lúc này cũng không thể cứng rắn gánh được một chiêu như thế. Nhưng mà, rốt cuộc hơi kém.

Trường kiếm Dịch Nhiên ra khỏi vỏ, sóng lớn quay cuồn cuộn mà đến lui về sau bên phải một bước, sau đó trước lui về phía sau, cánh tay phải một trường kiếm màu vàng phát lực trên không trung vẽ ra một đạo ánh vàng chói mắt, trong khoảnh khắc đã biến thành một cái chắn đỡ được cơn sóng gió động trời!

Đinh, đinh, đinh!! Ba tiếng thanh thuý vang lên, ba thanh kiếm ngọc của Kim Phách một hoá thành ba đã bị kiếm kim thạch của Dịch Nhiên đỡ, chẳng qua thanh trường kiếm kia dù sao chỉ là Dịch Nhiên tùy ý mua tới dùng, chất lượng thế nào cũng không tốt bằng kiếm Ngọc Đào bổn mạng của Kim Phách, bị lưỡi dao tương giao trực tiếp như vậy lại cũng không chịu nổi lực lượng khổng lồ, trong nháy mắt cắt thành ba đoạn.

"A!"

"Cẩn thận!!"

Tứ Thủy Kiếm môn có mấy người nhịn không được nhỏ giọng hô lên, kiếm của Đại sự huynh bọn họ rõ ràng lợi hại, lúc này người kia có thể sử dụng một kiếm đã đỡ công kích của Đại sư huynh, kiếm tu như thế thật sự là hiếm có á, bị thương sẽ không được kéo vào môn phái rồi!

Dịch Nhiên cũng không nghĩ tới kiếm này không chịu được, chẳng qua lúc này lại trốn cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể tốc độ cực nhanh mà kẹp lấy một thanh kiếm ngọc trong đó, còn lại hai thanh… Đâm thì đâm đi, dù sao hắn là trời sinh kiếm, tu vi kỳ Ngưng Mạch hẳn là đâm không xuyên đâu?

Chẳng qua cuối cùng hai thanh kiếm vẫn là không có đâm được Dịch Nhiên, ở giây phút sau cùng, chúng nó bị một đoàn mồi lửa không biết xuất hiện từ đâu cuốn lấy, dùng sức lôi kéo hướng bên cạnh vứt bay ra ngoài.

Chuyện tình ông lão 99 tuổi và cậu bé chưa thành niên:)))))

À, để mình nói rõ sắp xếp tu vi của truyện này: Luyện Khí < trúc="" cơ="">< ngưng="" mạch="">< kim="" đan="">

Và mỗi tu vi còn chia thành 3 giai đoạn: Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ.

Những chương đầu chỉ xuất hiện Kim Đan Đại viên mãn là cao nhất thôi nên tới những chương sau khi xuất hiện cao hơn nữa mình sẽ bổ sung thêm.

28. Chương 28

Nhìn hai thanh trường kiếm màu xanh ngọc bị ngòi lửa vứt đi, người vốn còn đang lo lắng cho Dịch Nhiên cuối cùng thở dài một hơi. Chẳng qua rất nhanh bọn họ đã không có thời gian lo lắng cho người khác, sắc mặt của Kim Phách đang bị ngòi lửa dây dưa trong nháy mắt đã trở nên có chút quỷ dị, lúc kiếm bị vứt bay ra ngoài, gương mặt sắc đá của hắn suýt tý nữa không kềm được bản thân!

Dùng tốc độ nhanh nhất đem hai thanh kiếm của mình gọi trở về, quả nhiên Kim Phách thấy trên thân kiếm đã xuất hiện vệt lửa nhàn nhạt, nhất thời khóe miệng có chút co quắp.

Những người khác tốc độ vây sang rất nhanh, Lục Lương Ngọc vốn còn dự định muốn thổ tào Đại sư huynh nhà của mình ra tay quá ác, mà sau khi hắn thấy vết đốt trên thân kiếm, sau đó bản thân giống như bị đốt, không thể tin la lên, "Đại sư huynh à!! Kiếm của huynh! Kiếm của huynh kiếm của huynh!!"

Kim Phách lông mày nhăn lại, "Im đi."

Lục Lương Ngọc vẫn là dáng vẻ như lửa đốt mông, "Kiếm của huynh bị cháy xém rồi đó biết không!! Ta làm sao có thể ngậm miệng hả!! Bảo khí này của huynh chính là đá Ngọc Hồ nghìn năm của đáy hồ Lạc Thuỷ luyện chế đó!! Bảo khí đó!! Lại bị cháy xém, ờm! Làm gì đánh ta!"

Kim Phách có chút đau lòng thu hồi kiếm bổn mạng, suy nghĩ một chút lại không yên lòng, thanh kiếm thu nhỏ lại bỏ vào trong đan điền uẩn dưỡng mới mở miệng, "Không có đốt cháy, chỉ là có vết đốt mà thôi."

"Có thể có vết đốt cũng đủ đáng sợ được không?! Thạch Ngọc Hồ nghìn năm của huynh đây là Cửu phẩm, đừng nói nó là thuộc tính thiên nhiên cho dù khắc chế Hỏa linh căn, nó được uẩn dưỡng ở trong đan điền huynh ít nhất mười năm, lửa thông thường đừng nói ở trên thân nó để lại vết đốt như thế, đó là dính vào cũng sẽ trực tiếp bị dập tắt đi?"

Kim Phách lúc này ngược lại không nói nữa, nhất là bởi vì lười lại tốn lời, ít nhiều có một chút nghi hoặc giống Lục Lương Ngọc.

Lục Lương Ngọc tốn hơi thừa lời hung hăng nói, "Đây là lửa gì hả, linh hỏa trên bảng Thiên Hỏa sao? Dáng vẻ ngầm phá trời như thế… Hửm? Các ngươi làm gì đều nhìn ta với vẻ mặt đó? Ơ ngươi, ngươi làm gì thế? Đừng trừng ta mắt ngươi không đau sao?!"

Lục Lương Ngọc bị sư huynh sư tỷ và bạn bè nhìn có chút nghi hoặc, nhưng lúc đối mặt con ngươi đen trầm lạnh của Dịch Nhiên, đã cảm thấy cả người sợ hãi, vội vàng trốn tới phía sau lưng Đại sư huynh nhà mình sau đó hồi tưởng hắn rốt cuộc nói sai gì rồi.

Lúc này cho dù Kim Phách và Vô Ẩn hận tính cách không vững vàng và miệng tiện của Lục Lương Ngọc, cũng không thể để hắn vì vậy mà bị người ta cho một kiếm đâm chết. Kim Phách không thích mở miệng nói thế nào đi nữa, lúc này cũng vẫn mở miệng gật đầu, "Có lỗi, thứ lỗi."

Vô Ẩn lại hơi dừng trực tiếp làm ra cam đoan, "Nhị vị yên tâm, vừa nãy hắn chỉ là thuận miệng nói, chúng ta ai cũng sẽ không nói gì đâu."

Phó Tu Vân bị thái độ đề phòng như thế của bọn họ làm cho tức cười, y lắc đầu nói, "Có gì phải lo lắng chứ, khuôn mặt hiện giờ của ta lại không phải dung mạo thật của ta, cho dù hắn thực sự nói đúng, chỉ cần lần này các ngươi không bắt được chúng ta, lần sau gặp mặt cũng không biết người nào là người nào. Huống chi bằng hữu ta tỷ thí với các ngươi là các ngươi đã đồng ý, kiếm của hắn nát đó là đáng đời hắn, kiếm của ngươi ư…"

Khóe miệng Kim Phách giật một cái, "Ta cũng là đáng đời."

Phó Tu Vân cười ra tiếng. Lúc này mặc dù y đã dùng đan Hoán Dung sửa lại dung mạo, nhưng thần thái của đôi mắt phượng này cũng không thu lại một chút, ngược lại bởi vì làm nền trên dụng mạo không có gì lạ khiến hai mắt càng thêm dụ người.

"Đạo hữu tính cách tốt." Vô Ẩn cười cười, "Vậy tỷ thí đã so xong, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa, vì để cho những người bên cạnh ta đây hết hy vọng ta vẫn muốn thay bọn họ hỏi một câu, chẳng hay nhị vị có bằng lòng đến Đa Bảo các và Tứ Thuỷ Kiếm môn hay không? Nếu nhị vị nguyện ý, có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn tinh anh, đãi ngộ cùng chúng ta tương đồng."

Lúc này nụ cười trên mặt Phó Tu Vân sẽ không hơn nữa, y lắc đầu cảm thán một câu, "Đây chỉ sợ là một trong nguyện vọng lớn nhất lúc nhỏ của ta, chẳng qua giờ lớn rồi, ta lại có việc tư trong người, thân lại mang linh hoả, không thích hợp đi trong môn phái nữa, chỉ có thể làm một tán tu."

Dịch Nhiên không nói gì, chỉ là lắc đầu.

Thái độ của hai người minh xác những người khác dĩ nhiên không nên nói thêm gì nữa, ngược lại nữ kiếm tu của Tứ Thuỷ Kiếm môn tính tình hơi thẳng, nhỏ giọng thầm thì một câu, "Làm một tán tu có gì tốt? Thiên phú lớn hơn nữa không có môn phái hỗ trợ cũng rất dễ nghèo túng."

Nàng nói là lời nói thật, Dịch Nhiên nghe được cũng lười tính toán. Ngược lại Kim Phách mở miệng, "Ta không bằng hắn, Tứ Thủy Kiếm môn… Không chứa nổi hắn." Từ trong tỷ đấu vừa rồi, hắn có thể biết được người này không dùng toàn lực, mà hắn cũng đem hết toàn lực, hơn nữa hắn còn có binh khí lợi hại, lĩnh ngộ kiếm đạo của người này thâm sâu hơn hắn nhiều lắm, mặc dù bản thân đối với sư tôn, Kim Phách cũng không có loại cảm giác bị buộc đến mức tận cùng này, còn cảm thấy không cách nào chống lại.

Chẳng qua mặc dù là như vậy, người nọ chỉ là một kiếm, cũng đã khiến hắn thụ ích lương đa* [thu được nhiều lợi ích] rồi. Hắn thậm chí có chút hoài nghi, người nọ là cố ý muốn cho hắn nhìn một kiếm này.

Kim Phách hoàn toàn không biết một câu nói này của hắn đưa tới bao nhiêu chấn động cho sư huynh đệ xung quanh, nhưng mà lúc hắn chuẩn bị ngự kiếm mà đi, phía sau vừa vặn truyền đến tiếng của người nọ.

"Nước sông cuồn cuộn, chạy mà không tuyệt. Thế nhưng sống lớn nơi đây chi kỳ tuyệt hữu hạn, không bằng chuyên tâm tu đạo, đi chỗ xa hơn nhìn một chút."

Kim Phách thân hình chấn động, cứng đờ chỉ chốc lát xoay người đã thi lễ với Dịch Nhiên, "Đa tạ. Ngày sau nếu có yêu cầu, tại hạ sẽ làm hết sức tương trợ."

Chờ sau khi Kim Phách dẫn một đám kiếm tu choáng váng và vài đệ tử Đa Bảo các cúi đầu thấy không rõ sắc mặt rời khỏi, Phó Tu Vân đưa cho Dịch Nhiên một chân nai nướng chín được Tiểu Sỏa Đản mang về, "Tại sao ngươi muốn chỉ điểm hắn?" Y mới không tin Dịch Nhiên sẽ bởi vì Kim Phách giúp hắn nói một câu đã tốt bụng như vậy, một câu chỉ điểm này có thể trực tiếp kéo Kim Phách đi vào đại môn Trung thế giới.

Dịch Nhiên tiếp nhận chân nai gật gật đầu nói, "Tuy rằng rất nhạt, nhưng trên người hắn có hơi thở kiếm bổn mạng của ta."

Phó Tu Vân nghe vậy nhất thời hai mắt híp một cái, y suy nghĩ một chút mới nói, "Ý ngươi là, ngươi ở trên người hắn cảm ứng được hơi thở đoạn mũi kiếm gãy mất của ngươi?"

Dịch Nhiên gật đầu. "Thanh kiếm kia có thể ngay ở Tứ Thủy Kiếm môn."

Phó Tu Vân, "… Ta cảm thấy cả người ta cũng không tốt lắm. Để ta suy nghĩ một chút, thời gian ngươi hạ giới độc tố trong người đã đến tình trạng ngươi không thể vận dụng linh khí, khi đó tu vi của ngươi đại điệt không nói, nhất định là không có công kích hoặc năng lực phòng thủ gì. Nhưng ngươi vẫn xuống tới, đồng thời tìm được ta… Lúc đó động tĩnh trên bầu trời, cầu lửa bay khắp nơi có phải là ngươi đưa tới phải không? Nếu nói như vậy ngươi còn có thể tránh thoát nhiều tu giả đại năng của Kim Đan Hậu kỳ như vậy… Tới chỗ của ta, ta có thể cho là như vậy hay không, ngươi học thằn lằn?"

Dịch Nhiên từ đầu tới đuôi cũng không có nói gì, im lặng chỉ chốc lát mới tới một câu, "Ngươi nói thằn lằn là yêu thú gì? Tuy rằng ta có thể tưởng tượng được tập tính nào đó của nó."

Dịch Nhiên vừa nói như vậy đã từ mặt khác khẳng định suy đoán của Phó Tu Vân. Y nhất thời cảm giác mình có chút đau răng, ngược lại không phải là vì hắn rất có thể sẽ phát sinh thành địch nhân ẩn tính với Ngũ đại môn phái, mà là suy nghĩ thử nếu như phải tự đoạn kiếm cầu sinh, đoán chừng rất khó làm được, đó là đau bao nhiêu chứ?

"Ngươi lúc đó không đau sao?" Huống chi đây là kiếm bổn mạng của kiếm tu, vừa rồi y dùng Tiểu Sỏa Đản đốt chút kiếm bổn mạng của Kim Phách, sắc mặt của người kia đã vô cùng khó coi, tiểu sư đệ ngốc đó của hắn ta còn la lên. Y thật khó tưởng tượng tâm tình ngay lúc đó của Dịch Nhiên.

Dịch Nhiên trầm mặc một hồi, nhìn Phó Tu Vân hỏi ngược, "Rèn luyện linh căn mười năm, ngươi đau không?"

Sắc mặt Phó Tu Vân vừa giật, quay đầu ném ném Dịch Nhiên một cục xương. "Chớ nói với ta, ngẫm lại cũng đau. Cũng không biết lúc đó tại sao ta có dũng khí kiên trì nổi."

Dịch Nhiên nghe được câu này nhất thời nở nụ cười, "Ta cũng giống vậy."

Phó Tu Vân vốn còn có chút buồn bực, thấy Dịch Nhiên vừa cười vừa nói như thế, nhất thời phiền muộn cũng không nổi, cũng nở nụ cười, "Chúng ta thật đúng là nan huynh đệ." [người cùng cảnh ngộ]

Dịch Nhiên nhìn kiếm vỡ đầy trên đất thở dài, "Lần này cần vào thành mua thanh kiếm dùng tử tế rồi. Chẳng qua…"

"Chẳng qua cái gì?"

"… Ta chưa từng dùng linh khí, không nghĩ tới chất lượng kém như vậy."

Phó Tu Vân trong lòng ha ha, chưa từng dùng linh khí, ý là hắn dùng thấp nhất cũng là bảo khí. Đối với loại người lúc nào cũng khoe giàu, y căn bản cũng không cần đồng tình, "Ngươi không phải có đá đỏ của mẫu thân ngươi để lại cho ngươi sao?"

Dịch Nhiên mảy may không biết Phó Tu Vân đã bắt đầu thù giàu, thở dài, "Bên trong chỉ có một ít đồ vật, linh thạch thượng phẩm tương đối nhiều, đan dược cứu mạng cũng có, nhưng không chứa nổi kiếm."

Nghe giọng điệu này chứa đầy oán niệm, Phó Tu Vân liền biết khẳng định Dịch Nhiên đã không phải lần đầu tiên oán giận dung lượng nhỏ của tảng đá đó, chẳng qua trong lòng y vui mừng nha. Nên á, cho ngươi giả làm kẻ phá của như thế nào!

"Quên đi, vừa vặn trong túi trữ vật của Đỗ Y có không ít thứ tốt, ta hiện giờ cũng đã Trúc Cơ xong rồi, đang muốn thử coi sau khi Trúc Cơ Hỏa linh căn và Tiểu Sỏa Đản của ta có thay đổi gì, vậy luyện chế cho ngươi một thanh bảo kiếm đi!" Phó Tu Vân lúc nói lời này tràn đầy tự tin hào khí ngất trời, chẳng qua Dịch Nhiên bên cạnh nhìn y cũng giật khoé miệng, không tự chủ đã nghĩ đến phế đan đầy đất.

"Ờ, mặc kệ nói như thế nào chúng ta trước vào thành đi. Lại ăn một viên đan Hoán Dung."

Phó Tu Vân vui vẻ đồng ý, sau đó tưởng tượng bọn họ đem đan Hoán Dung trị giá một viên linh thạch trung phẩm mỗi ngày đem ăn như Jelly Beans[1], thế nào cũng có thể coi là tiểu thổ hào tầng trung đó.

Rất nhanh hai người đã trở về thành Vận, lúc này trong thành Vận dường như so với lúc bọn họ đi ra muốn náo nhiệt hơn, hai người một bên đi tới Hoả Trì phía Nam thành Vận, một bên lắng tai nghe nghe người ta đang nói cái gì.

"Ai, ha ha ha! Các ngươi không biết nha! Lúc Lôi Đại Địa của Hỏa Lôi môn không thể nhịn được nữa mà bài trừ cấm chế vọt vào, ở trong động phủ cái quái gì cũng không tìm được sắc mặt ấy xấu xí bao nhiêu chứ! Mọi người lúc đó muốn cười cũng không dám cười, cũng sợ người này thẹn quá thành giận đó!"

"Ha ha ha đúng đúng đúng, ta cũng nhìn thấy! Ta hiện giờ vừa nghĩ tới đã còn muốn cười, thế nhưng Lội Đại Địa nổi danh ương ngạnh, còn quá phận hơn Triệu gia đó, nguyên tắc coi trọng cái gì cũng không thể không có được, kết quả như đồ ngu đứng ở nơi đó nói một khắc! Tròn một khắc đó! Đời này hắn cũng chưa từng làm chuyện mất mặt như vậy đi?" [Một khắc là mười lăm phút]

"Ha ha, hai người trong động phủ cũng thực sự kỳ lạ, làm ra động tĩnh lớn như vậy, đem Đỗ Y giết chết, sau đó cứ như thế một góc áo cũng không để cho chúng ta, đi tìm người phụ trách của Đăng Thiên Giác tra cũng là không tra ra được gì, hai khuôn mặt đại chúng đó cho thấy rõ ràng ăn đan Hoán Dung! Thực sự là lợi hại nha, cũng không biết còn có khả năng gặp lại bọn họ hay không, dù sao chỉ bằng bọn họ dám ném mặt mũi của Hỏa Lôi môn như vậy, ta đã thích bọn họ!"

"Đúng vậy đúng vậy, Lôi Đại Địa lần này có thể coi như là cận biết* rồi, xí, ta ước gì hắn xui xẻo sớm một chút, giống như thiếu gia Triệu gia kia, nghe nói, Triệu gia chủ mang theo hắn đi tìm người của Bành gia, coi như Y Tu thế gia hoạt tử nhân Sinh Bạch Cốt của Bành gia, cũng chỉ có thể bảo trụ mạng Triệu Kiến Chương, đời này nếu như không giải độc, sợ là cũng không thể tu luyện!"

[từ phương ngữ, có nghĩa là buộc phải đầu hàng, chấp nhận thất bại.]

"Eo… Ác như vậy hả? Nghe nói người hại Triệu Kiến Chương là tu giả Tứ linh căn? Lúc nào Tứ linh căn trở nên lợi hại như vậy?"

"Hừ, thế giới này cũng có Ba nghìn thế giới, nói không chừng có Tứ linh căn có thể tu luyện thành công rồi sao?"

"Ha ha, chớ đùa, nếu như Tứ linh căn có thể tu luyện, như vậy phế Ngũ linh căn chẳng phải là cũng có thể thành rồi? Bọn họ chính là phế vật trời sinh, không đứng dậy nổi! Vẫn giống như người trong động phủ tầng bốn ngày hôm nay, tới là một người Hoả linh căn duy nhất, có thể tạo thành dị tượng làm người ta chú mục như vậy đó!"

"… Đúng vậy, mặc kệ nỗ lực hay không, thiên phú vẫn là chiếm tuyệt đối nha."

Phó Tu Vân nghe đến đó thiếu chút nữa nhịn không được, chẳng qua rốt cuộc là không lên tiếng. Y nghĩ dù cho y không gặp Tiểu Sỏa Đản, y cũng sẽ tìm đủ loại cách để tu luyện đại đạo. Lý do người trở thành người, cũng là bởi vì ở thời điểm vạn vật nhận mệnh của trời cao, con người lại không, sau đó mới thu hoạch trí khôn và tín niệm.

Dịch Nhiên đột nhiên mở miệng nhìn Phó Tu Vân, "Nếu như bọn họ biết dẫn phát dị tượng là một Ngũ linh căn, sẽ là biểu tình gì?"

Phó Tu Vân hơi vui, "Khẳng định rất buồn cười."

Chẳng qua, bọn họ có thể sẽ mãi mãi không biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Văn mới nhập V, cảm ơn các vị chờ tới bây giờ ~ cúi đầu moah moah

~Thổ tào tiểu kịch trường:

Ngũ linh căn là phế vật.

Tu giả 1: Ngũ linh căn chính là phế vật.

Tu giả 2: Nếu Ngũ linh căn là phế vật Tứ linh căn cũng là phế vật.

Tu giả 3:… Tam linh căn và Tứ linh căn không kém là bao nhiêu, lẽ nào Tam linh căn cũng là phế vật?

Tu giả 4 vẻ mặt kinh khủng: Các ngươi nói như vậy lẽ nào Song linh căn cũng là phế vật sao? Nó và Tam linh căn kém nhau một linh căn!

Tu giả 5:… Như vậy, Thiên linh căn cũng là linh căn phế vật?!

Chúng tu giả: Mẹ kiếp, đây là lô - gích chó má gì của các ngươi? Cứ như vậy toàn thế giới cùng là phế vật biết không!

Thiên phú và nỗ lực.

Tu giả 1: Thiên phú quan trọng hơn nỗ lực, nếu có thiên phú ta không cần nỗ lực cũng có thể tạc cmn trời!

Phó Tu Vân: Việc này xin làm theo kiếm tu Dịch Nhiên, hiện giờ hắn là người tàn phế. Sau đó thử nhìn ta, không có thiên phú, nhưng giờ tạc cmn trời.

Dịch Nhiên:…

Thời gian lão tử nỗ lực các ngươi còn chưa sinh ra đâu biết không!

---

[1] Jelly bean:

Chú thích từ:

Uẩn dưỡng: Nuôi chứa.

Tuyệt: đứt.

Kỳ tuyệt: kỳ lạ, hiếm thấy; tuyệt: đoạn tuyệt.

Hữu hạn: có hạn.

Điệt: rớt, giảm.

Khắc: mười lăm phút.

2Ä

29. Chương 29

Không hề quan tâm chuyện của người qua đường bên ngoài đang thảo luận, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên rất nhanh đã đạt tới nơi mục đích của chuyến đi này —— Hoả Trì nằm ở hướng Đông Nam của thành Vận.

Hỏa Trì xem như là một trong bảo địa luyện khí lớn nhất trong thành Vận. Ở nơi này, ngươi có thể thấy đủ loại linh tài, bảo khí, các tu giả ngồi xổm trên hố lửa nghiêm túc luyện khí.

Tuy rằng điều kiện ở đây thoạt nhìn vô cùng kém, dù cho hố lửa đầy đất lớn lớn nhỏ nhỏ thế thôi, không có lò luyện khí chuyên môn gì hoặc công cụ vân vân, nhưng đây hoàn toàn không thể đánh rơi tính tích cực của người luyện khí nơi này. Ai biểu lửa nơi này là trời sinh Địa Hỏa chứ? Phẩm cấp Địa Hỏa tuy rằng không cao nhưng nó thắng ở tập tính vững chắc, thuần thục, là có thể bắt đầu luyện khí rất nhanh.

Đương nhiên, Hỏa Trì lộ thiên này chỉ là một nơi của một phần linh khí luyện chế trụ cột nhất mà thôi, ở bên cạnh Hỏa Trì còn có một tòa lầu các rất cao lớn được đặt tên là Địa Hoả các, phòng luyện khí ở trong đó, chính là địa điểm luyện khí cao cấp, tập hợp xa hoa và thực dụng làm một thể.

Nếu như ngươi trở ra nhận giá tiền, ngươi thậm chí còn có thể mướn dùng người chuyên môn có linh hoả cao cấp phân một luồng linh hỏa phân thân cho ngươi dùng, như vậy đẳng cấp của linh hỏa càng cao, độ tinh khiết và phẩm cấp của linh khí cũng lại càng tốt. Trong Địa Hoả các còn có bán đủ loại ngưng thần hương, ngũ hành linh thạch dịch, những thứ này cũng là vật bổ sung thêm có thể để luyện chế ra được linh khí càng thêm hoàn mỹ.

Cho nên, Hỏa Trì nơi đây là một nơi tương đối náo nhiệt.

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên còn chưa đi tới Địa Hoả các, cũng đã bị mấy trăm tu giả trên quảng trường một đám ngồi chồm hổm ở bên cạnh hố lửa hoặc kích động hô to, hoặc áo não nện đầu, mà ở bên cạnh Hỏa Trì còn có mấy trăm người đang bày sạp gào to bán đủ loại vật liệu luyện khí bản thân mình thu thập được. Phó Tu Vân thường xuyên nghe được giọng gào to truyền tới tai "Thổ huyết giảm giá mạnh" "Chỉ cần chín trăm chín mươi tám linh thạch", nhất thời có một loại cảm giác mình lại trở về chợ bán thức ăn đời trước.

Ừm, rất khiến người ta hoài niệm.

Phó Tu Vân tâm tình hơi vui, liền đi một vòng lớn hàng vỉa hè bên cạnh thành Hỏa Trì.

"Ai ai, hai vị đạo hữu là chuẩn bị luyện khí nhỉ? Ngài tới vừa lúc! Ta chỗ này có thạch Ngọc Hồ nghìn năm vừa mới ra lò đó! Đây là vật liệu luyện chế linh kiếm thuộc tính Thuỷ tốt nhất, ta xem hai vị có duyên, cũng không nói nhiều lời với ngài, chỉ có một nghìn viên linh thạch trung phẩm, thạch Ngọc Hồ này ngài lấy đi!"

Nói chuyện là một tu giả trung niên trán rộng, lúc này vẻ mặt gã thành khẩn nhìn Phó Tu Vân, giống như bản thân thua thiệt rất lớn, Phó Tu Vân nhìn tảng đá màu xanh nhạt kia, nhịn không được bật cười.

"Ai, đạo hữu ngài có phải cũng hiểu được giá của ta vô cùng tiện nghi đúng hay không? Ngài cũng đã vui mừng như thế thì nhanh mua đi! Cũng là chúng ta có duyên."

Phó Tu Vân gật đầu lại lắc đầu, cùng với vẻ mặt chân thành cười nói, "Thứ này tốt thì tốt, nhưng trên người ta chỉ có mười tám viên linh thạch trung phẩm thật sự là mua không nổi, đạo hữu thứ lỗi nha."

Tu giả trung niên nghe được Phó Tu Vân cũng không định mua thạch Ngọc Hồ của gã sắc mặt liền thoáng cái khó coi, vốn gã còn muốn phát hỏa, chẳng qua lúc nghe được Phó Tu Vân báo giá vẻ mặt thoáng cái trở nên nghi hoặc và ngưng trọng, người này cũng không phải là muốn giả heo ăn hổ* đi? Vì sao y nói ra được giá cả vừa khít giá bản thân thu mua khối thạch Ngọc Hồ này?

[1 thành ngữ, bắt nguồn từ sự tích, thợ săn đổi lốt da heo để bắt hổ. Ý nghĩa của câu thành ngữ này là giả vờ vô hại nhưng thật ra là người hại]

Thừa dịp lúc tu giả trung niên do dự bất định hoài nghi, Dịch Nhiên đen mặt đem Phó Tu Vân lôi đi.

"Đó là giả." Dịch Nhiên tận tình khuyên bảo.

Phó Tu Vân cười gật đầu, "Ta biết, đó là ta cảm thấy chúng ta và thạch Ngọc Hồ rất có duyên, chẳng qua trước đó vừa vặn từng thấy bảo kiếm chính phẩm luyện chế thành, giờ thấy giả mạo thì cảm thấy đặc biệt thú vị."

Dịch Nhiên nhịn không được giật giật khoé miệng, cảm thấy Phó Tu Vân dường như trở nên càng ngày càng ranh mãnh rồi. "Ở đây trên cơ bản không có vật liệu tốt, chúng ta vẫn là trực tiếp đi Địa Hoả các đi."

Phó Tu Vân biết Dịch Nhiên nói rất đúng, cũng không nhiều lời liền chuẩn bị đi Địa Hoả các. Mà đang lúc bọn họ vừa đi tới trước cửa Địa Hoả các, bên tay phải đột nhiên truyền đến tiếng tranh chấp to lớn, thoáng cái hấp dẫn chú ý của bọn họ.

"Ta nói vật này thật sự là thạch Hoả Lân! Là ta ở trong sơn động Hỏa Kỳ Lân mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng mang ra ngoài! Bản thân ngươi lúc đó cũng không từng giám định sao! Ngày hôm nay như thế nào có thể không thừa nhận chứ?!"

"Ha! Tiểu tử! Ngươi nhìn kỹ dáng vẻ của ngươi lại nhìn tu vi của mình coi! Ngươi cũng chỉ là một con kiến nhỏ Luyện Khí tầng bốn mà thôi, chỉ bằng tu vi của ngươi như thế nào có thể đi sơn động Hoả Kỳ Lân không bị thương chứ, còn có thể mang thạch Hoả Lân ra khỏi nơi cất giấu sâu nhất? Ngày hôm qua vì ta bị nhiệt độ trên tảng đá lừa gạt, nhất định ngươi làm thủ pháp giả dối gì đó, cho nên phá thạch này ngày hôm nay đã biến lạnh rồi!"

"Bản thân thạch Hoả Lân lúc rời khỏi động Hoả Kỳ Lân chính là sẽ biến thành trạng thái đóng hơi thở, dĩ nhiên nhiệt độ sẽ hạ xuống, đây là sự thật!"

"Xí, nếu như chỉ là như thế này, ta đây cũng lười cùng ngươi tính toán nhiều như vậy, vấn đề là ngày hôm nay ta dùng lửa Địa Tâm Trung tam phẩm đến luyện chế nó, tảng đá đó qua nửa ngày thế mà một chút phản ứng cũng không có! Cho tới giờ ta chưa từng nghe nói thạch Hoả Lân sẽ cứng như thế! Cho nên đây là giả! Tiểu tử, ngươi nhanh chóng đem bốn trăm linh thạch trung phẩm ngày hôm qua ta cho ngươi trả lại cho ta, nhìn ngươi tuổi còn nhỏ ta không tính toán với ngươi, nói cách khác cũng đừng trách ta không khách khí!"

Một thiếu niên áo xám tranh chấp với đại hán áo đen đang đối diện nó, bởi vì bọn họ không chút nào che giấu âm thanh của đối thoại, trực tiếp khiến người xung quanh nghe rõ ràng.

Vốn Phó Tu Vân hoàn toàn không xen vào, dù sao thế giới này cũng không phải là một thế giới hòa bình, nơi này mỗi một tu giả, bất kể là yêu ma quỷ quái cũng không có một ai là ngu ngốc và nhỏ yếu. Nếu như xem thường bọn họ, đợi ngươi căn bản là cái chết.

Chẳng qua Phó Tu Vân cuối cùng vẫn là dừng bước, bởi vì thạch Hoả Lân vật này thật sự là có chút hấp dẫn y. Y vốn đang suy nghĩ rốt cuộc muốn luyện chế cho Dịch Nhiên một thanh kiếm như thế nào, tuy rằng

y luyện chế thứ đó nhất định kém hơn kiếm bổn mạng của Dịch Nhiên, nhưng nếu như luyện chế ra thứ quá kém, y cũng tặng không được.

Cho nên dọc theo đường đi Phó Tu Vân đều đang suy tư vật liệu.

Trong túi trữ vật của Đỗ Y có Lôi Tinh Mộc, Hắc Kim Nhận và Tẩm Thuỷ Ngọc. Ba loại này vừa vặn có thể dùng để luyện chế thân kiếm, mũi kiếm và chuôi kiếm. Nhưng nếu như chỉ dùng Lôi Tinh Mộc luyện chế thân kiếm, sau đó thanh kiếm này tuy rằng thuộc tính sẽ không tệ, nhưng mức độ kiên cố sẽ kém rất nhiều, dù sao cũng là cây, cho dù tốt cũng không bằng đá. Cho nên nếu như có thể có một tảng đá thuộc tính Hoả và Lôi Tinh Mộc cùng nhau trở thành vật liệu chủ yếu cho thân kiếm, vậy nói không chừng y có thể luyện chế ra thanh thuộc tính Hoả hoặc thuộc tính Lôi, một điểm mấu chốt nhất của linh kiếm là tuyệt đối chịu được lực chém ra, cho nên, lúc này Phó Tu Vân nghe được thạch Hoả Lân, đương nhiên là động lòng.

Tâm động sẽ hành động, Phó Tu Vân trực tiếp rẽ ngoặc đi về bên cạnh. Dịch Nhiên nhìn động tác của y hơi có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể chuyển ngoặc cùng đi qua, dù sao luyện khí không phải hắn, vậy theo Phó Tu Vân vui vẻ được rồi.

"Mọi người đến phân xử, tiểu tử này nhất định nói tảng đá kia là thạch Hoả Lân, với ta cũng không phải là chưa từng thấy thạch Hoả Lân, tuy rằng bề ngoài như nhau, nhưng thạch Hoả Lân thật sự là được lửa Địa Tâm Trung luyện chế một canh giờ thế nào cũng nên thay da hiện ra hỏa tinh rồi, nhưng thứ này trong tay ta, vốn không có một chút biến hoá!"

"Ngươi! Nói không chừng là thao tác của ngươi sai cách đấy! Tảng đá của ta là thật! Ngươi thấy ta tuổi còn nhỏ cố ý khi dễ ta có đúng hay không?" Thiếu niên kia tức giận vẻ mặt đỏ bừng, hai tay nắm thật chắc cùng một chỗ, lòng ngực không ngừng phập phồng.

"Được, ngươi đã nhất định nói nó là thật, vậy ta hỏi ngươi ngươi đoạt được nó thế nào! Ngươi chỉ cần có thể hợp lý mà giải thích lấy tu vi của ngươi như thế nào có thể tùy ý ra vào động Hoả Kỳ Lân, ta liền tin tưởng đây là thật!" Thế nhưng đại hán kia càng già dặn giảo hoạt hơn thiếu niên, vấn đề này vừa ra thoáng cái khiến thiếu niên á khẩu không trả lời được.

"Hừ nói không nên lời rồi đi! Cho nên tảng đá này chính là giả, mau chóng đem linh thạch trả lại cho ta! Ta còn muốn luyện khí đó!"

Ánh mắt thiếu niên Đinh Lộ gắt gao trừng mắt đại hán kia, nó nỗ lực tự nói với mình không thể xung động, trong nhà còn có phụ thân trọng thương chờ nó mua linh dược cứu mạng, mà nó lo nghĩ vì cái mạng nhỏ của mình, tuyệt đối không thể đem thể chất của mình nói ra!

"Dù sao thạch Hoả Lân ta đây là thật, ngươi thích tin hay không! Linh thạch trung phẩm ta đã dùng hết rồi, hiện giờ một đồng cũng không có, muốn tiền không có muốn mạng có một cái ngươi xem đủ chứ!"

Đinh Lộ hít sâu một hơi, quyết định cố sống chống đỡ đến cùng. Thái độ của nó như vậy đương nhiên là chọc giận đại hán đối diện, đại hán vốn còn cảm thấy gã là người thiếu niên không thể khi dễ, có thể nghĩ đến tích góp nhiều năm của bản thân bị lừa mua phải một phế phẩm, lòng cực kỳ tức giận, cũng đã lập tức không nhịn được nữa trực tiếp cho Đinh Lộ một quyền.

Một quyền này vẽ ra lại mang ra tiếng xé gió, có thể thấy được một quyền này của đại hán không phải chuyện đùa. Đang lúc mọi người cũng không nhịn được muốn lo lắng thời điểm người nào đó phát sinh thảm kịch, một tay thon dài có lực dường như là tuỳ ý bắt được quả đấm của đại hán, cứ như vậy yên lặng để gã động cũng không thể động.

"Ngươi là ai? Tại sao muốn ngăn ta? Chuyện này không liên quan gì đến ngươi, ngươi đừng xen vào, miễn cho ta đem ngươi đánh cùng!" Chung Khuê bị người một tay đỡ được một quyền, trong lòng hơi kinh ngạc. Thế nhưng phải biết rằng gã là Luyện Thể tầng bốn, lấy thể chất hiện giờ của gã người tu giả bình thường bị một quyền của gã nện xuống nhất định sẽ đứt tay gãy chân, nhưng đầu trọc trước mắt này ừm, đầu trọc đầu đinh? Lấy một tay đã chặn quả đấm của gã, nhìn thần sắc của hắn dường như còn rất dễ dàng, đây là từ trong đâu nảy ra tên này?

Phó Tu Vân vốn tới vẫn là có ý định tự mình đi tới ngăn cản, kết quả Dịch Nhiên đầu đinh lại còn nhanh

hơn y một chút, nhìn khớp xương rõ ràng mà có lực của tay, Phó Tu Vân đột nhiên cảm giác được tay của kiếm tu chắc hẳn là như vậy, có lực, đẹp mắt.

"Vị đạo hữu này không nên gấp gáp, ngươi đã cho rằng tảng đá này trong tay ngươi chính là giả, vậy dứt khoát đem nó coi như bán cho ta, vừa nãy ngươi nói ngươi tốn bốn trăm linh thạch trung phẩm mua nó, vậy coi như là bồi thường đi, ta cho ngươi ba trăm năm mươi khối linh thạch trung phẩm, như thế nào?"

Chung Khuê nghe vậy trong lòng đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại nhịn không được hồ nghi nhìn Phó Tu Vân, "Ta đã nói nó đây là tảng đá nhỏ, ngươi vì sao còn muốn? Chẳng lẽ ngươi cho rằng đây là thật sao? Hoặc là tảng đá kia có thứ gì đó tốt hơn?"

Phó Tu Vân thoáng cái nở nụ cười, mặt mày y cong cong, nhếch miệng lên, trong ánh mắt hiện lên một tia giễu cợt trong dự đoán, sau đó nói, "Nếu như đây thật là bảo bối nào đó không xuất thế, như thế nào đến phiên thiếu niên này nhặt được lại bán cho ngươi? Ta chẳng qua là có thể cảm nhận được một tia Hoả linh lực, cảm thấy có thể đây là thạch Hoả Lân thật mà thôi. Về phần ta tại sao muốn? Bởi vì ta có lửa tốt hơn, hay là có thể đốt thạch da của nó đây?"

Chung Khuê nghe được giải thích như vậy trong lòng chắc chắn, lúc gã còn muốn cò kè mặc cả, Phó Tu Vân cũng lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, "Thạch Hoả Lân cũng không phải chỉ có nơi này có, nếu như đạo hữu không muốn, bỏ đi thôi."

Chung Khuê vội vàng đem tảng đá nhét vào trong tay của Phó Tu Vân, "Ta chưa nói không đồng ý, ngươi mau đem ba trăm năm mươi viên linh thạch cho ta đi!" Nói như thế nào đi nữa gã vẫn có thể đi mua những vật liệu khác luyện khí.

Phó Tu Vân gật đầu, trực tiếp lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong vừa vặn có linh thạch trung phẩm nhiều như thế.

Tới lúc Phó Tu Vân cầm tảng đá cùng Dịch Nhiên đi vào Địa Hoả các, y cũng không nói một lời với Đinh Lộ bên cạnh, mà nhìn thân ảnh của bọn họ, Đinh Lộ cắn răng nghĩ đến bệnh của cha mình, quyết định phải đợi hai người kia đi ra, nói không chừng là có thể dựa vào thứ trong tay trao đổi linh đan để cứu mạng!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường.

Nhặt lậu. [1]

Chung Khuê: Ngươi nguyện ý mua tảng đá phế, có phải muốn nhặt lậu hay không?

Phó Tu Vân: Đừng không có việc gì suy nghĩ nhiều như vậy, xem nhiều tiểu thuyết rồi hả?

Chung Khuê:… Ừm cũng đúng.

Phó Tu Vân cầm lấy tảng đá quay đầu bước đi.

Chính là nhặt lậu đó đồ ngu đần, ngươi tới đánh ta đi! Ngươi còn đánh không lại đầu đinh!

---

[1] Nhặt lậu, là một câu ngôn ngữ trong nghề của giới chơi đồ cổ, thể hiện hình tượng ở trên chữ "nhặt", bởi vì giới chơi đồ cổ phổ biến cho rằng nhặt lậu là hành vi có thể gặp mà không thể cầu, vì vậy, phương ngôn phương Bắc, dùng một từ "nhặt" để biểu đạt ngụ ý nó khó có được, là vô cùng khôi hài, cũng là văn hoá Trung Quốc nhạo báng văn hoá mang tính tượng trưng. [nguồn baike]

30. Chương 30

Phó Tu Vân cầm tảng đá Hoả Lân hư hư thực thực đi vào Địa Hoả các, vào lúc giao nộp mười viên linh thạch trung phẩm, y và Dịch Nhiên đã được người hầu đưa vào phòng luyện khí tầng ba của Địa Hoả các.

Bên trong phòng luyện khí có một thạch Hắc Kim mang dáng vẻ thạch đài, phía bên phải thạch đài có một vũng, nơi đó chắc là nơi để đặt mồi lửa, nhưng Phó Tu Vân lại cũng không cần mồi lửa. Y có Tiểu Sỏa Đản sát khí của thiên nhiên, mồi lửa nào cũng không sánh bằng Tiểu Sỏa Đản của y.

Chờ người hầu sau khi rời khỏi, dọc theo đường đi Dịch Nhiên cũng không lên tiếng bỗng nhiên lên tiếng với Phó Tu Vân, "Tảng đá này chính là Hoả Lân. Ngươi biết chứ?"

Phó Tu Vân khẽ gật đầu, bên trong phòng luyện khí y nhớ lại âm thanh dịu dàng lại mang chút vui vẻ, "Ngươi là Hoả linh căn trời sinh kiếm thể, rất mẫn cảm với thứ thuộc tính Hoả. Mà ta là Ngũ linh căn, trong đó Hỏa linh căn lại vừa mới rèn luyện đả thông hoàn tất linh căn, đối với thứ thuộc tính Hoả đương nhiên cũng không kém. Tảng đá kia tuy rằng vỏ ngoài cản trở phần lớn nhiệt lượng hơn nữa đang làm lạnh ở bên trong, nhưng bên trong ẩn chứa linh lực thuộc tính Hoả lại tinh thuần vô cùng, nếu như nói nó không phải thạch Hoả Lân, như vậy mấy viên thạch Hoả Lân bên trong Trân Bảo các lại càng là giả."

Dịch Nhiên nhướng nhướng mày nhìn khuôn mặt của Phó Tu Vân mang theo chút đắc ý, sau đó đến bên cạnh ngồi xuống đả toạ, "Vậy ngươi liền bắt đầu luyện khí đi. Nhưng mà, ta vẫn một mực không hỏi ngươi chuẩn bị luyện chế thứ gì?"

Phó Tu Vân ừ một tiếng, cười nói, "Chờ luyện ra sau đó ngươi sẽ biết, giờ vẫn là thu thập linh thạch đả tọa đi."

Dịch Nhiên không nhận được đáp án từ nơi Phó Tu Vân cũng không nóng nảy, hai chân ngồi xếp bằng tĩnh toạ ở trên đài ngọc thạch của phòng luyện khí do người cung cấp liền nhắm mắt lại. Chỉ là khi hắn gần nhắm mắt trong nháy mắt đó, hắn vô ý thấy Phó Tu Vân một thân trường bào trắng trong thuần khiết, nhất thời cũng có chút ngồi không yên. Lại nghĩ đến người này từ nhỏ chính là một người nghèo cùng, coi như y có thể tự kiếm linh thạch cũng không thấy y tự mua bộ y phục nào, Dịch Nhiên đã không nhịn được ở trong lòng thở dài, sau đó đứng lên.

"Hửm? Ngươi muốn đi đâu? Không tu luyện sao?"

Dịch Nhiên lắc đầu, "Ta chợt nhớ tới ta còn thiếu một thứ, thừa dịp hiện giờ có thời gian, muốn đi bên ngoài vòng một vòng, ngươi không cần phải xen vào, ta trước mặt trời lặn ta sẽ trở về."

Phó Tu Vân cũng không có suy nghĩ nhiều, gật đầu liền không hỏi nữa.

Sau khi Dịch Nhiên rời khỏi, bên trong phòng luyện khí có vẻ đặc biệt an tĩnh, Phó Tu Vân hít sâu một hơi, đem từng vật liệu y muốn luyện chế linh kiếm đem ra.

Lôi Tinh Mộc trên không trung đài luyện khí quấn vòng quanh lôi điện nhè nhẹ, thạch Hắc Kim, Thạch Tinh, Hắc Kim Nhận cùng Tẩm Thuỷ Ngọc ánh nước chập chờn đang lặng yên bày ở trên đó, lúc Phó Tu Vân đem một viên thạch Hoả Lân sau cùng cũng đem lên, bốn loại linh tài này lại trong cùng một lúc nở rộ quang hoa, dường như chúng nó biết sẽ được dung hợp cùng một chỗ biến thành bảo vật để thế nhân thán phục.

Phó Tu Vân khóe miệng khẽ nhếch, cũng nói bảo vật có linh, bốn loại thiên tài địa bảo này có thể tụ chung một chỗ coi như là duyên phân của bọn nó, vậy phải nhìn mình có thể luyện chế ra linh kiếm tuyệt thế hay không rồi!

...

Chẳng qua, trước khi luyện chế, y còn cần một mô hình của bảo kiếm.

Phó Tu Vân mặt liệt mở cửa phòng luyện khí, sau đó hỏi người bồi bàn đường đi tới nơi đó, "Nơi này ngươi có mô hình làm kiếm không?"

Người hầu kia nghe được yêu cầu này của Phó Tu Vân sửng sốt hơn nữa ngày, mới chợt trợn to hai mắt, "Mô hình làm kiếm?"

Phó Tu Vân khóe miệng giật một cái, "Chẳng lẽ là không có sao?"

Bồi bàn quan sát Phó Tu Vân một lúc lâu mới nói, "Có, chẳng qua ngài muốn dạng gì?"

Phó Tu Vân cảm thấy ánh mắt của người bồi bàn này có chút quỷ dị, nhíu nhíu mày, "Muốn loại coi như cũng rất tốt."

Bồi bàn gật đầu rời khỏi, để lại Phó Tu Vân bản thân đang suy đoán rốt cuộc người bồi bàn suy nghĩ cái gì. Rất nhanh, Phó Tu Vân đã biết tại sao người bồi bàn phải nhìn y như vậy —— đã thấy người bồi bàn đang cầm ba khuôn đúc tới, Phó Tu Vân nhìn thoáng qua, liền phát hiện ba khuôn đúc chỉ ngoại trừ dài ngắn phẩm chất bất đồng những thứ khác hầu như đều giống nhau, nhất thời mặt đỏ tới mang tai lòng buồn bực không thôi.

Người bồi bàn nhìn thấy biểu tình của Phó Tu Vân, liền biết người này nhất định là một luyện khí tay mơ, cũng không cười nhạo cũng chỉ hỏi, "Xin hỏi ngài còn cần những khuôn đúc này không?"

Phó Tu Vân xấu hổ xua tay, "Không cần ngươi đem đi đi."

Người bồi bàn thấy dáng vẻ của Phó Tu Vân nhịn không được cười lên một tiếng, lòng tốt nói, "Thật ra linh tài có linh, chỉ cần ngài nghiêm túc thả nhập tâm đối đãi, tự chúng nó sẽ lấy dáng vẻ tốt nhất hiện ra ở trước mặt của ngài."

Phó Tu Vân nghe vậy kinh ngạc, "Đây là tự ngươi nghĩ?"

Người bồi bàn lắc đầu, "Không phải, là một lần ngẫu nhiên ta nghe được một vị đại sư luyện khí nói. Ta cảm thấy rất đúng, nhìn ngài không thuần thục, liền muốn nói cho ngài."

Phó Tu Vân trịnh trọng nói lời cảm ơn, người bồi bàn lắc đầu xoay người rời khỏi. Chẳng qua còn chưa đi được ba bước, phòng luyện khí bên cạnh đã truyền tới tiếng cười nhạo, "Mộc Trang, cũng chỉ có ngươi mới có thể luôn nói những thứ râu ria này với một vài tay mơ, ngươi thật cho là một câu nói này có thể đưa đến tác dụng gì? Hừ, ở trên thân người này, ta có thể cảm ứng được chí ít bốn loại linh lực khác nhau, nói rõ hắn ít nhất cũng là Tứ linh căn, khả năng rất lớn là Ngũ linh căn! Một phế vật Ngũ linh căn, coi như là cho hắn một thạch Cửu Long Hỏa Kim hắn cũng luyện chế không được một thanh linh khí, nói không chừng luyện đến phân nửa cũng bởi vì khô kiệt linh lực trực tiếp mệt chết rồi? Ha ha ha ha! Cười chết ta rồi, thực sự là, hửm?!"

Người cười nhạo kia còn không có đem lời nói xong, Phó Tu Vân và người bồi bàn gọi là Mộc Trang đã đồng thời xoay người rời khỏi. Người cười nhào nói chuyện thấy không còn ai sắc mặt nhất thời đỏ lên, nếu không phải gã hầu hạ người luyện khí thân phận tôn quý, hiện giờ nhất định phải đi đánh hai tên không coi ai ra gì kia đứng lại!

Phó Tu Vân lần thứ hai đi vào phòng luyện khí, cảm giác mình còn cần đọc thật nhiều ký ức truyền thừa của luyện khí Nguyên gia cùng với mua nhiều ngọc giản [1] của luyện khí một chút, thấy nhiều mới có thể biết rộng, miễn cho sau này lại gặp cười nhạo như vậy.

Chẳng qua lúc này, lòng Phó Tu Vân đã biết phải tới luyện chế chuôi kiếm Tứ Linh này như thế nào rồi. Bởi vì luyện chế thanh kiếm này dùng tới bốn loại vật liệu thuộc tính khác nhau, cho nên Phó Tu Vân dự định gọi thanh kiếm này là kiếm Tứ Linh.

Luyện chế bước đầu tiên trước tiên sẽ đem bốn loại linh tài tinh luyện toàn bộ, bước này sẽ dùng đến linh hỏa, Phó Tu Vân trực tiếp để Tiểu Sỏa Đản lên sân khấu, trải qua hơn một năm thử thách và tiến bộ, Tiểu Sỏa Đản sớm đã không phải là ngu ngốc như lúc trước sơ ý một chút là có thể đem vật sở hữu đều đốt rụi. Hiện giờ nó tại có thể tùy tâm sở dục muốn đốt liền đốt, Phó Tu Vân để đốt thành dịch thể tuyệt đối không đốt thành khí thể, để đốt thành kim loại tuyệt đối không đốt thành khúc gỗ, nói chung theo lời Phó Tu Vân mà nói đó là, cuối cùng cũng không lỗ tiền.

Tiểu Sỏa Đản hai ngày này còn nóng lòng với dáng vẻ biến hóa thành tiểu Hỏa Phượng, cho nên trên đài luyện khí đã xuất hiện một tiểu Hoả Phượng, bay tới bốn loại linh tài trên dưới trái phải mổ tới mổ lui. Qua gần hai khắc đồng hồ, vốn linh tài còn có vẻ thô ráp nhất thời đã trở nên lưu quang dật thải* lên. Vốn ở trong miệng Chung Khuê như thế nào đốt cũng không được da của thạch Hoả Lân, lúc này lại tản ra ánh đỏ loá mắt. [tràn đầy ánh sáng]

Phó Tu Vân cầm lấy thạch Hoả Lân và Lôi Tinh mộc muốn làm thân kiếm, dùng linh lực khống chế kéo dài chúng nó từ từ, biến nhỏ, lúc đến chiều dài khoảng chừng ba thước liền ngừng lại, sau đó đem hai loại linh

tài khác nhau dung hợp cùng một chỗ, trải qua Tiểu Sỏa Đản nung nấu đã biến thành thân kiếm hai mặt xanh đỏ khác nhau, một mặt màu đỏ là thạch Hoả lân, một mặt màu xanh là Lôi Tinh mộc. Lúc Hắc Kim Nhận được Tiểu Sỏa Đản trực tiếp đốt tan ra thành dịch thể, ngón tay Phó Tu Vân hơi điểm, dịch thể này đã biến thành mảnh nhỏ không trực tiếp vào hai bên thân kiếm mà làm thành mũi kiếm.

Lúc này Phó Tu Vân đã mơ hồ cảm thấy từ trên linh kiếm truyền tới ý sắc bén, đồng thời cũng cảm thấy linh lực của mình bắt đầu tiêu hao lượng lớn, nhất thời nhịn không được giật khoé miệng, lẽ nào y thực sự sẽ giống như tên tìm tra kia nói như thế nửa đường bởi vì linh lực hao hết trực tiếp thăng thiên?! Nếu như đây là thật…

"Ta cho dù chết cũng không có thể chết mất mặt!"

Phó Tu Vân hung tợn thì thầm một tiếng, sau cùng cầm Tẩm Thuỷ ngọc, trực tiếp dùng thần thức khống chế Tiểu Sỏa Đản đem kiếm luyện hóa thành dáng vẻ chuôi kiếm, một chuôi kiếm và thân kiếm hợp lại cùng nhau.

Lúc này, thanh phong của thanh kiếm này lóe hàn quang ba thước đã gần thành, nhưng trong lúc đó Phó Tu Vân lại cảm nhận được bài xích và bất ổn mơ hồ đến từ thân kiếm, mũi kiếm và chuôi kiếm, nếu như vào lúc này mạnh mẽ chấm dứt luyện khí, linh kiếm mặc dù thành, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là thanh kiếm tinh luyện, kết quả cuối cùng có thể có đó là được Dịch Nhiên dùng một hai năm sẽ vỡ vụn, cùng giống thanh linh kiếm Ngũ phẩm.

Phó Tu Vân tự nhiên là không muốn như vậy, vì vậy y cắn răng đưa tay cầm một viên linh thạch, một bên hấp thụ linh lực trong linh thạch một bên để Tiểu Sỏa Đản hấp thụ linh khí bao gồm sửa chữa thanh trường kiếm, Phó Tu Vân trực tiếp bắt đầu đả tọa, thần thức từ mũi kiếm thẳng đến chuôi kiếm từng điểm từng điểm từng tia từng tia mà tinh luyện chiết xuất sửa chữa thanh trường kiếm.

Dần dần, Phó Tu Vân dường như tiến nhập một loại cảnh giới rèn luyện quên mình, y giống như thấy được nơi sở hữu tạp chất và không hài hoà trong thanh kiếm này, sau đó khống chế Tiểu Sỏa Đản từng điểm một đốt trừ tạp chất, dung hợp bài xích. Mà Phó Tu Vân rơi vào cảnh đẹp hoàn toàn không biết vào lúc này, bầu trời Địa Hoả các lại bắt đầu tụ tập mây đen rồi.

"Ơ? Mau nhìn bầu trời Địa Hoả các! Nơi đó thế nào bắt đầu tụ tập lôi vân rồi?"

"Ai ôi ngày hôm nay là chuyện gì xảy ra? Buổi sáng vừa mới xem qua mây đỏ tụ tập đi? Lúc này lại tới lôi vân?"

"Này, ngươi ít thấy nhiều kỳ lạ! Loại hiện tượng này cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra, thời điểm trước Ngũ đại môn phái và Tứ đại thế gia luyện chế ra tuyệt phẩm linh khí nào đó thậm chí là bảo khí, dị bảo xuất thế sẽ đưa tới hiện tượng thiên văn lôi vân! Điều này nói rõ Địa Bảo các khẳng định có đại sư luyện khí luyện chế ra bảo bối kinh thiên động địa! Nói không chừng chính là linh khí Cửu phẩm!"

"Hừ, linh khí Cửu phẩm là có thể dẫn phát lôi vân? Đừng ngu, bảo bối này nói như thế nào cũng là cấp bậc bảo khí!!"

Nghe được lời nói cuối cùng của một người, người tu chân xung quanh đều tập thể hít ngược một hơi lãnh khí, bảo khí! Loại này ở trong Nhiên Nguyên giới có thể đếm được trên đầu ngón tay, người tu giả bình thường cả đời cũng không thấy được bảo bối đó, giờ lại có người muốn luyện chế ra?

"Đây nhất định là một vị đại sư luyện khí!!"

Tập thể người tu tiên cảm thán. Mà lúc này đại sư luyện khí chợt đỏ bừng, một giọt mồ hôi chảy trên trán.

Lúc này, Dịch Nhiên đang ở trong Trân Bảo các điên cuồng lựa y phục chợt dừng lại, xoay người đã thấy bầu trời phía Đông Nam một vùng lôi vân, theo bản năng, Dịch Nhiên đã cảm thấy hắn phải nhanh đi về hộ pháp, không thì chỉ sợ đại sự không ổn.

"Ai, vị đạo hữu này, ngài lấy ba bộ pháp y này?"

Dịch Nhiên ném một viên linh thạch thượng phẩm, "Đều muốn, mau đóng gói."

Chủ tiệm hưng phấn mặt đỏ rần, lúc chờ ông đem đóng gói tốt y phục giao cho người mua, mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn hướng Đông Nam.

"Ơ, các ngươi nhìn cái gì?"

"Có bảo khí muốn xuất thế đó! Không biết là luyện khí đại sư của Tứ Đại thế gia hay là Ngũ Đại môn phái?"

Lúc này ở Địa Hoả các đích trưởng tôn Thiết gia, đang sinh muộn phiền nhìn kiếm trong tay mình, độ dung hợp không tốt phẩm cấp vật liệu cũng không đủ cao, thật vui, lần này hắn phải lấy gì đi giao nộp cho phụ thân đây?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào kịch trường:

Luyện khí đại sư.

Tu giả 1: Luyện khí nhất định là một vị lão giả tinh thần phấn chấn!

Tu giả 2: Nhất định là tráng niên kinh nghiệm phong phú!

Tu giả 3: Nhất định là tài tuấn của thế gia truyền thừa phong phú!

Đại sư luyện khí Phó Tu Vân: Ta sắp không chịu nổi mau đưa linh thạch đây! Vì sao bốn loại thuộc tính giống như bất hoà, ta có phải ít nhìn gì đó hay không!

Dịch Nhiên:...

Đại sư luyện khí thật không phải là châm chọc ư.

---

[1] Ngọc bài:

Thanh phong: phong đây chỉ mũi nhọn, thanh là màu xanh.

Tráng niên: trung niên.

Cấp bật bảo khí: Linh khí < bảo="" khí=""><tiên="">

9

31. Chương 31

Người ở bên ngoài Địa Hoả các đều nghễnh mặt nhìn vùng lôi vân trên lầu các, trải qua giải thích của thức sĩ mọi người đều biết đây là dị tượng trọng bảo luyện chế ra.

Mà thứ có thể luyện chế dẫn ra dị tượng, ít nhất cũng là cấp bậc bảo khí, coi như người luyện khí nửa đường bạo thần, hoặc một bước kia không có thao tác tốt thế nào đi nữa, chỉ cần cuối cùng luyện chế thành công ra cũng là linh khí Thập phẩm.

Cho nên, mặc dù không thể coi như bảo bối xuất thế, thế nhưng ở bên cạnh góp vui dính một ít vận may cũng tốt, nói không chừng bọn họ có duyên với bảo bối này, nếu người luyện bảo không phải của Tứ đại thế gia hoặc Ngũ đại môn phái, hay là có cừu oán với bọn họ, việc vui kia sẽ lớn. Đến lúc đó ai cũng có cơ hội đi một chuyến nước đục.

Không ít người ôm ý nghĩ đục nước béo cò, cho nên bên ngoài Địa Hoả các tụ tập rất nhiều người tu tiên, lúc này xung quanh không ai quấy rối, thậm chí chỉ cần có người phát ra âm thanh hơi lớn sẽ bị người bên cạnh cảnh cáo, dù sao bảo bối xuất thế không giống với bản thân tu giả Trúc Cơ Ngưng Mạch, cái sau chỉ có thể là Trúc Cơ Ngưng Mạch vì lợi ích của bản thân, cái trước có thể là lợi ích mọi người.

Cho nên bên ngoài Địa Hoả các rất an tĩnh.

Thậm chí có càng ngày càng nhiều người đến nơi này, nhưng bầu không khí lại càng ngày càng an tĩnh. Dường như vào lúc này toàn bộ thành Vận đều yên tĩnh lại, đang chờ đợi gì đó. Tương phản với phía ngoài an tĩnh, chính là náo nhiệt bên trong Địa Hoả các.

Lúc dị tượng xuất hiện trước tiên Các chủ Địa Hoả các cũng đã tới tọa trấn, mặc kệ nói như thế nào bảo bối này cũng là từ trong địa bàn của hắn luyện chế ra, hắn cho dù không chiếm được bảo bối cũng có thể được một thanh danh duyên ôn hoà, chỉ là lúc này người đang bế quan luyện chế trọng bảo có ít nhất ba mươi lăm vị, trong đó loại trừ tầng ba trước không có khả năng xuất hiện bảo bối, ở ba tầng luyện khí trên chỉ còn lại mười ba người.

Tư liệu mười ba người này hiện giờ nằm ở trong tay hắn, nhìn chung cũng cảm thấy có ba người có hy vọng nhất —— trưởng lão Đan Đương Đa Bảo các ở tầng đỉnh phòng chữ Thiên, người tán tu Thuyền Minh đại sư luyện khí của phòng chữ Thiên tầng đỉnh, cùng với đích trưởng tôn Thiết gia Thiết Thành Công ở tầng bốn phòng chữ thiên. Ba người này muốn thực lực có thực lực muốn tài nguyên có tài nguyên, cho nên trọng bảo nhất định sẽ là bọn họ luyện chế ra. Nếu là như vậy, thì hắn có nghĩa vụ đi thông tri bầu trời lôi kiếp cho ba người này, tuy rằng không phải bổ xuống người, cũng không cần ngộ thương cùng với muốn giúp một tay gì đó hay không?

Ba người ở tầng đỉnh và tầng thứ lúc nhận được tin tức của Địa Hoả các phản ứng cũng không giống nhau, tán tu Thuyền Minh trực tiếp đáp lời thứ đó cũng không phải hắn luyện chế để Địa Hoả các đừng đến phiền hắn. Mà trưởng lão Đan Dương Đa Bảo các lại là cười híp mắt trực tiếp tạm ngừng đan Ngưng Thần bản thân đang luyện chế, đi tới lầu các trong đại sảnh cùng Các chủ Địa Hoả các cùng nhau chờ người, ông đã thật lâu không có nhìn thấy người luyện khí có thể dẫn phát dị tượng, một mầm tốt như thế cho dù không thể bị Đa Bảo các bọn họ lôi đi, nhìn một cái nhận thức một chút cũng tốt đi.

Dù sao, ở trong thế giới tu tiên này thực lực được tôn, một món pháp bảo nghịch thiên nhưng là có thể trực tiếp nghịch chuyển chiến cuộc.

Ba vị được Các chủ Địa Hoả các xem trọng có hai vị đều không nhận mình là người luyện bảo, chỉ còn lại cháu ruột Thiết gia Thiết Thành Công. Hơn nữa người hầu mang về đáp án cũng khiến Các chủ kích động, người hầu nói, Thiết công tử biểu thị hắn đã biết, có chuyện gì sau đó lại nói.

Các chủ Địa Hoả các kích động không thôi, xem ra vật này chính chủ chính là vị luyện khí này cháu ruột của Thiết gia rồi, quả nhiên không hổ là thế gia luyện khí. Chỉ là thời điểm Các chủ Địa Hoả các kích động, hắn không nhìn thấy trên khuôn mặt già nua của Đan Dương ngồi bên cạnh hiện ra một tia tươi cười châm chọc, quả nhiên nói dối không đánh bản thảo chính là phong cách trước sau như một của Thiết gia, chuyện gì tới trong miệng bọn họ công lao thiên đại cũng là bọn họ, người khác làm cho dù tốt hơn nữa cũng là dính ánh sáng của bọn họ. Nếu như Thiết gia thật có đời con cháu có thể luyện chế bảo khí, vậy hiện giờ Thiết gia cũng không phải một trong Tứ đại thế gia kém nhất, mà là thay thế được Triệu gia trở thành mạnh nhất rồi.

Đối với Thiết Thành Công tạo thành dị tượng trưởng lão Đan Dương là không chút tin tưởng, chẳng qua, ngược lại hiện giờ ông rất cảm thấy hứng thú ai là người gây nên dị tượng lôi vân, phải biết rằng ông biết sáu vị đại sư luyện khí của Nhiên Nguyên giới có thể luyện chế ra bảo khí, chỉ có một Thuyền Minh ở đây mà còn bị hắn phủ nhận. Năm người còn lại cũng không ở nơi này nói cách khác, người này là đại sư luyện khí mới xuất hiện.

"Ha ha, thời đại giang sơn có người tài mới ra á… Ta quả nhiên là già rồi."

Các chủ Địa Hoả các Hoả Bảo bên cạnh ha ha hai tiếng, "Trưởng lão Đan Dương quá khiêm tốn rồi, cho dù tiểu bối Thiết gia lợi hại hơn nữa, ở bên cạnh ngài còn kém xa, người nào không biết ngài luyện đan là đệ nhất Nhiên Nguyên giới chứ? Chẳng qua Thiết gia cũng không hổ là thế gia luyện khí nha."

Trưởng lão Đan Dương nghe vậy cười, chính là không nói.

"Các chủ, ngoài cửa có một kiếm tu không được đi vào chúng ta ngăn không được hắn!"

Hoả Bảo trừng mắt, "Lão tử nuôi các ngươi là những tên phế vật sao? Thế nào ngay cả một người cũng

ngăn không được? Không biết lúc này là thời khắc mấu chốt của Thiết gia công tử luyện khí hả? Ai cũng không thể đi vào quấy rầy!"

Nghe xong Các chủ Hoả Các nói thủ lĩnh hộ vệ cũng là gương mặt sầu khổ, "Thế nhưng Các chủ, đó là một vị tiền bối kỳ Ngưng Mạch đó! Nếu nhìn khí thế, hắn còn là một vị kiếm tu nữa!!"

Sắc mặt của Các chủ Hoả Bảo vừa rồi còn nóng nảy nhất thời đã co quắp xoắn xuýt, người kỳ Ngưng Mạch, còn là một kiếm tu! Nếu quả thật làm ầm ĩ đoán chừng hắn cũng không thể khống chế cục diện, hiện giờ lại là thời khắc mấu chốt lỡ như gặp chuyện không may… Chậc!

"Được rồi, ta đi nhìn hắn."

Hoả Bảo khí thế hung hăng dâng lên, chuẩn bị cho một hạ mã uy* [vốn chỉ quan lại thời xưa vừa đến nhận chức một chỗ nào đó, liền tỏ ra uy quyền của mình đối với thuộc hạ, sau này cũng chỉ việc ra oai ngay lúc đầu đối với đối phương], chẳng qua càng đi càng không có khí thế, chờ gặp được Dịch Nhiên đứng ở trước cửa bị bọn hộ vệ ngăn cản, như một thanh bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ vậy cao ngất mà đứng ở nơi đó, nhất thời trong lòng lột bộp một tiếng.

"… Ờm, đạo hữu ngươi không được đi vào, có chuyện gì hay không? Tình huống bên ngoài ngươi cũng nhìn thấy, cần phải bảo đảm an toàn của luyện khí sư trong Địa Hoả các." Lời của Hoả Bảo được gọi là ôn hòa dễ thân, nhưng ai cũng không biết lúc này nội tâm của hắn là điên dại! Trên thân người này có yêu khí! Có yêu khí! Hơn nữa tuyệt đối là yêu tộc thực nổi danh trên Địa bảng, nói cách khác trong cơ thể mình có huyết thống Hoả Trĩ Kê [1] sẽ không run run như thế! Nếu hắn không còn có nửa huyết mạch nhân tộc của phụ thân hắn, lúc này nhất định đã quỳ xuống trên mặt đất rồi!

Khuôn mặt của Dịch Nhiên vốn lãnh ngạnh lúc nghe được Hoả Bảo nói "Bảo hộ an toàn của luyện khí sư" thì hòa hoãn không ít, Phó Tu Vân cũng là một trong người được bảo vệ nhỉ, chẳng qua, việc này cũng không thể để cho hắn bị chặn ngoài cửa. "Ta biết luyện khí sư ở bên trong luyện khí, ta lo lắng an toàn của hắn, muốn đi vào."

Hoả Bảo nghe nói như thế lòng cuối cùng là thở dài một hơi, cũng may không phải chuyên môn đến tìm tra. Hơn nữa có bằng hữu ở bên trong, vậy cũng không thể mượn lý do. "Không biết quan hệ của ngài và vị luyện khí sư kia là?"

Dịch Nhiên như đinh đóng cột, "Sinh tử chi giao, chí giao hão hữu." [bạn sinh tử, bạn thân]

Hoả Bảo giật giật khoé miệng, ngài có muốn cộng thêm hồng nhan tri kỷ hoặc là môi chước hôn ước* hay không hả? "Khụ, đã như vậy, vậy ngài đương nhiên là có thể đi vào, chẳng qua hy vọng ngài và vị kia đứng ở bên trong phòng luyện khí không nên tùy ý ra ngoài, chờ một hồi có thể sẽ có chút hỗn loạn." [người được mai mối đính ước]

Dịch Nhiên đối với đột nhiên thiện ý của Các chủ Địa Hỏa Các có chút ngoài ý muốn, cẩn thận quan sát hắn một phen sau đó đã phát hiện huyết mạch của hắn, "Thì ra là gà lôi… Đa tạ, ờm, là lời của ngươi, ngược lại có thể đi tìm quả Kim Sa Thất phẩm có tác dụng."

Những lời này là Dịch Nhiên lướt qua bên tai nói cho Hỏa Bảo Các chủ, những người khác cũng không thể nghe thấy, nhưng bọn họ lại thấy Các chủ vốn tính tình nóng nảy, thiên không phục địa không phục vẻ mặt ta lớn nhất chỉ thoáng một cái lộ ra biểu tình kinh hỉ như điên, không nói hai lời đã bồi kiếm tu Ngưng Mạch này đi vào, giống như làm nhiều trịnh trọng. Bọn họ đương nhiên là không hiểu nội tâm kích động của Hỏa Bảo, trong cơ thể tổ mẫu hắn có huyết mạch của Hoả Trĩ Kê Vương, đến trong mẫu thân hắn đã trở nên rất ít ỏi rồi, vốn cho là thời điểm đến hắn sẽ trực tiếp không hiện, nhưng ai ngờ khi tới hắn lại phản tổ rồi, trong cơ thể không có riêng gì huyết mạch Hoả linh căn của phụ thân còn có Hoả Trĩ Lôi Vương của mẫu thân, đây đối với hắn truy cầu thực lực mà nói là rất tốt, hắn cũng từng dựa vào bản lĩnh huyết mạch Hoả Trĩ Lôi xoay chuyển rất nhiều chiến cuộc, nhưng tu vi hắn càng cao lại càng ngày càng cảm thấy huyết mạch của mình dường như bị giới hạn, không cách nào tăng lên nữa. Đây đối với Hỏa Bảo mà nói, đó chính là đại sự tình thiên phích lịch*. [xảy ra những chuyện ngoài dự tính]

Cho nên, ngày hôm nay một câu nói của Dịch Nhiên tương đương với để hắn có thể tiến thêm một tầng, hiện giờ hắn chết kẹt ở Ngưng Mạch Hậu kỳ, nhưng hắn tin tưởng chờ hắn lúc tìm được quả Kim Sa Thất

phẩm rồi, hắn có thể trực tiếp kết đan!! Nói không chừng sinh thời còn có thể đi Trung thế giới nhìn một chút!!

"Bằng hữu ngài đang ở tầng nào? Ta dẫn ngài đi qua! Nếu như hôm nay ngài và bằng hữu của ngài không có chuyện gì, hãy nhất định để ta biểu thị một chút lòng biết ơn! Chúng ta sẽ đi Thần Diệu Thực lâu như thế nào?"

Hỏa Bảo một đường cùng Dịch Nhiên đi tới tầng ba Địa Hỏa các, biểu tình trên mặt khiến trưởng lão Đan Dương cũng không nhịn được có chút ngoài ý muốn, phải biết rằng tính tình người này thế nhưng rất nóng nảy, dáng vẻ lúc này ngược lại như đang nhìn tổ tông. Chẳng qua biểu tình của Các chủ Hỏa Bảo cũng chỉ kéo dài một lúc này, Dịch Nhiên vừa vào phòng, sắc mặt của hắn đã biến trở về loại người dáng vẻ hung ác chọc ta ta liền đánh chết ngươi.

Dịch Nhiên vừa vào phòng, đã phát hiện bầu không khí tình hình dường như có chút sai, không đợi hắn hiểu rõ, âm thanh nóng nảy của Phó Tu Vân đã vang lên, "Mau mau! Cho ta mấy viên linh thạch thượng phẩm, toàn bộ dự trữ ta dùng hết rồi đó!"

Dịch Nhiên nghe vậy cả người cũng có chút ngẩn ra, chẳng qua vẫn là theo bản năng đã đem linh thạch cho Phó Tu Vân, chờ Phó Tu Vân vận khí hoàn tất, mặt mới nghĩ lại đã thấy sợ, "Thật là đáng sợ, nếu như ngươi tới trễ một chút nữa, ta sẽ luyện sụp lực kiệt."

Dịch Nhiên yên lặng nhìn khuôn mặt mang vui mừng của Phó Tu Vân, ném tin tức nặng kí kế tiếp, "Ngươi biết kiếm ngươi luyện chế dẫn tới lôi kiếp chứ?"

"Hả? Lôi kiếp gì?" Phó Tu Vân không hiểu ra sao.

Chờ Dịch Nhiên đem tình huống bên ngoài nói cho Phó Tu Vân sau đó, sắc mặt của Phó Tu Vân bắt đầu từ trắng trở nên đỏ mới từ đỏ biến thành trắng, sau cùng dừng ở hình ảnh hơi xanh mét.

"Động tĩnh lớn như vậy, nếu như thành chủ thành Vận hoặc Tứ đại gia tộc không ra mặt vậy đơn giản chính là không thể nào, nhưng thanh kiếm này đưa cho ngươi, ta tuyệt đối sẽ không bán cho bất cứ người nào!" Phó Tu Vân nói nghiến răng nghiến lợi, Dịch Nhiên bên cạnh y cũng chậm rãi mở to mắt, nghiêm túc lặp lại lời vừa nghe được.

"Thanh kiếm này là luyện chế cho ta?"

"Đó là đương nhiên nha, ngươi không phải là không có kiếm sao?"

Lúc này, Dịch Nhiên đột nhiên cảm giác được tim của mình chợt căng phồng lên ở khoang ngực, mặc dù bên ngoài có chuyện lớn hơn nữa, cũng không bằng một câu nói của người trước mắt này.

"Ừm, ta không có kiếm. Thanh kiếm này nhất định phải cho ta." Âm thanh của Dịch Nhiên hơi mang theo chút rung động. Ánh mắt nhìn Phó Tu Vân cực nóng mà nhu hòa. "Ta mua cho ngươi ba bộ pháp y, một hồi ngươi có thể thử xem."

Phó Tu Vân vốn còn có chút tiếc nuối, vừa nghe việ này bật người vui vẻ ra mặt, "Thực sự? Ta sớm muốn rồi."

Tiểu Sỏa Đản cũng trên không trung đi vòng vo hai cái, dường như cũng cảm thấy vui mừng, chẳng qua nếu như nó có thể nói, nó cảm thấy mình nhất định sẽ nói: Kiếm sắp luyện được rồi, có thể đừng lộn đề tài không?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Gà lôi.

Dịch Nhiên: Thì ra là Hỏa Kê* á.

Hỏa Bảo:… Là Hoả Trĩ Kê** được không!! Trĩ Kê lợi hại hơn Kê rất nhiều biết không!

Dịch Nhiên: Cũng là Hoả Kê.

Hỏa Bảo:… Nhìn ở trên phần áp chế huyết mạch! Được rồi, Hoả Trĩ Kê cũng là Kê.

Tổ tông, ta xin lỗi người ORZ!

[Hoả Kê là gà lôi.

Còn Hoả Trĩ Kê là con Torchic trong Pokemon]

Thần Diệu Thực: thức ăn tuyệt diệu:))))

Gà với chả kê -_-”

r

32. Chương 32

Tuy rằng sau khi hai người trao đổi đồ vật cũng là vì đối phương chuẩn bị mà cảm thấy hài lòng, nhưng cũng rất nhanh bọn họ ý thức được phải nghĩ được cách giải quyết trước khi chuyện phát triển tới tình huống không thể cứu giải được, không thì tới thời điểm Tứ đại thế gia và thành chủ thành Vận tìm tới cửa thật rồi, bọn họ thực sự ứng đối không được.

Dù sao Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đã ngưu, tu vi của bọn họ cũng chỉ là kỳ Trúc Cơ và Ngưng Mạch mà thôi, gặp phải một tu giả đại năng kỳ Kim Đan còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng nếu như tới hơn hai người, bọn họ sẽ lập tức rơi vào tình cảnh cực kỳ bị động.

“Thanh kiếm Tứ Linh này sẽ hoàn thành luyện chết ở giờ Tý tối nay, giờ cách thời điểm đó còn có hai canh giờ, ít nhất ở trong vòng hai canh giờ này chúng ta đều phải an toàn. Vấn đề là chỉ cần lúc lôi kiếp đánh xuống kiếm Tứ Linh, coi như là đích trưởng tôn Thiết gia kia nói như thế nào đi nữa cũng sẽ không có bao nhiêu người tin tưởng hắn.” Động tác trên tay của Phó Tu Vân cũng không có đình, y lúc này đã khôi phục lại liền điều khiển Tiểu Sỏa Đản tiếp tục rèn luyện linh kiếm, bản thân phân ra một phần tâm tư suy nghĩ nên làm thế nào.

“Trọng điểm của những người này là kiếm.” Dịch Nhiên trực tiếp mở miệng, “Mặc kệ ngươi có phải người luyện chế kiếm hay không, chỉ cần phẩm cấp của thanh kiếm này đạt tới cấp bậc bảo khí, thì sẽ khiến tất cả mọi người trong ngoài của Địa Hỏa các tranh đoạt. Chờ sau khi linh kiếm luyện chế thành công ngươi liền dùng Linh Xà Ẩn ẩn nấp dấu vết của mình nhanh chóng rời khỏi nơi này, kiếm Tứ Linh giao cho ta, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất rời đi nơi này, sau đó đi Tuyệt Linh Sơn cùng ngươi hội hợp.”

“Ta không đồng ý.” Vùng xung quanh lông mày của Phó Tu Vân trực tiếp nhíu lại, “Ta dùng Linh Xà Ẩn rời khỏi, ngươi cầm kiếm Tứ Linh làm bia ngắm? Đoán chừng đến lúc đó sẽ có người của thành chủ thành Vận và Tứ đại thế gia, Ngũ đại môn phái, người đẳng cấp Kim Đan có ít nhất hai người thậm chí sẽ có đại năng Kim Đan Trung kỳ xuất hiện, ngươi khi đó thế đơn lực bạc còn cầm kiếm, ngươi cho ta là người ngu cho rằng ngươi thực sự lợi hại có thể đi ra ngoài như thế?”

Dịch Nhiên nghe được lời nói của Phó Tu Vân cũng không có tức giận, hắn có thể cảm nhận được quan tâm trong giọng nói của Phó Tu Vân. Chính vì vậy hắn phải càng không thể để Phó Tu Vân bị thương tổn, càng miễn bàn nguyên nhân cuối cùng khiến hai người bọn họ lại có tình trạng ngày hôm nay, chính là hắn.

“Thanh kiếm này ngươi luyện chế cho ta, nếu là ngươi không muốn luyện chế cho ta một thanh kiếm tốt, cũng sẽ không như thế. Huống chi ta quả thật có một loại công pháp đặc thù có thể ở giây lát trong nháy mắt vượt qua vạn dặm chi cảnh, thậm chí là… Tuy rằng hiện giờ ở trong người ta có kịch độc, nhưng trong nháy mắt rời khỏi nghìn dặm vẫn là có thể.”

Mặc dù Dịch Nhiên đã đem lời nói nói đến loại trình độ này, Phó Tu Vân vẫn như cũ cắn răng không tha, “Vẫn là không được! Ai biết giờ thân thể ngươi rốt cuộc có thể đủ thi hành bí pháp kia hay không? Kiếm chính là ta cầm, cùng lắm thì tới thời điểm bất đắc dĩ ta để lại Tiểu Sỏa Đản đốt chết bọn họ!”

Linh hỏa đệ nhất Thiên bảng, uy lực tuyệt đối có thể nháy mắt giết tất cả mọi người.

Dịch Nhiên mặt lạnh đáp lại, "Ngươi cho là những Kim Đan kia chỉ ngồi không, vẫn cho rằng Tiểu Sỏa Đản biến thành dáng dấp của một hỏa phượng thì thật là phượng hoàng rồi? Thực lực luyện khí của nó hiện giờ cũng có thể làm cho ngươi lực kiệt, tu vi của ngươi còn không cách nào để cho nó trở thành Cửu U Phệ Thiên Hỏa hủy thiên diệt địa trong truyền thuyết."

Phó Tu Vân bị tạt một chậu nước lạnh sắc mặt lập tức khó coi, tính tình của y cũng dâng lên, gào to về phía Dịch Nhiên, "Tuy rằng tu vi của ta là hơi thấp, nhưng ngươi thiếu hơn ta rất nhiều! Cầm một đoạn kiếm cũng đừng đi ra lăn lộn, cũng không sợ bị chém chết sao!"

Trái lại biểu tình lúc này của Dịch Nhiên nhu hòa hơn, gật gật đầu nói, "Ngươi hẳn là càng tin tưởng ta hơn. Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ở trên thế giới này, thực lực ta có thể không đủ nghiền ép mọi người, cho dù là người lợi hại nhất trong thế giới này cũng không cách nào giết chết ta."

Đang lúc nói câu nói sau cùng, trên mặt của Dịch Nhiên lộ ra một tia màu sắc âm lãnh và tà vọng chính hắn cũng không nhận thấy được, tuy rằng vẻ mặt này chợt lóe lên, nhưng cũng khiến Phó Tu Vân hoàn toàn kinh sợ nói không ra lời, cả người cũng cảm thấy có chút hàn ý thấm thân.

"… Ờm, ngươi không ngại ta hỏi một chút phụ thân của ngươi là ai chứ?" Trong lòng Phó Tu Vân kinh hoàng, loại huyết mạch trời sinh kiếm thể cương khí chính khí mười phần thế nào cũng không có khả năng khiến người ta có loại cảm giác này đi? Cho nên, phụ thân của Dịch Nhiên là huyết mạch gì đây?

Dịch Nhiên nghe được vấn đề này biểu tình trên mặt lại lần nữa trở về mặt liệt, "… Trong thế giới kia của mẫu thân ta, chắc là thuộc về một loại tiểu tử nghèo." Sở dĩ năm đó phát sinh sự kiện cướp vị hôn thê mới có thể kinh sợ rụng răng cửa của nhiều người như vậy, đều cho là đầu óc của mẫu thân hắn có bệnh đấy.

Phó Tu Vân không nghe được đáp án trong dự đoán của mình ở trong lòng ngược lại là hơi thở phào nhẹ nhõm, tiểu tử nghèo rất tốt, ít ra so với loại Ma Vương y nghĩ tới thì tốt hơn. Chỉ là lúc này Phó Tu Vân cũng quên một điểm mù trong đoạn văn này của Dịch Nhiên —— ở trong thế giới kia của mẫu thân Dịch Nhiên.

Tu chân ba nghìn Đại thế giới, nhân yêu, ma, quỷ đều có thể tu vô thượng đại đạo, mà bất đồng chủng tộc cũng có thế giới bọn họ tụ hợp, cho nên, tiểu tử nghèo của thế giới mẫu thân Dịch Nhiên, đặt trong thế giới của y, có đúng tiểu tử nghèo hay không, vậy coi như không biết được.

"Cho nên, kiếm vẫn là ta cầm thôi." Dịch Nhiên làm ra quyết định cuối cùng, cắt đứt Phó Tu Vân như đi vào cõi thần tiên. "Được rồi, chẳng qua trước khi ngươi an toàn ta sẽ không rời đi, dù sao Linh Xà Ẩn là bảo khí, ta chỉ muốn ở bên cạnh nhìn không loạn động cũng sẽ không bị người phát hiện, chờ ngươi an toàn rời khỏi, ta lại đi Tuyệt Linh Sơn tìm ngươi."

Dịch Nhiên còn muốn tiếp tục nói gì đó bị Phó Tu Vân nghiêm túc cắt đứt, "Ta không tiếp thụ biện pháp khác, không thì để ta cầm kiếm."

Dịch Nhiên cuối cuối không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Sau đó nhìn Phó Tu Vân nghiêm túc luyện chế hình dạng linh kiếm, trong lòng vui vẻ lại có chút ưu sầu, hắn vui vẻ vì Phó Tu Vân quan tâm hắn như vậy, nhưng nghĩ đến hậu quả khi bản thân mạnh mẽ vận dụng Huyết Mạch Chi Thuật và biểu tình sẽ có của Phó Tu Vân, đã cảm thấy một chút vui mừng cũng không có rồi.

Thời gian đối với các tu giả luôn luôn trôi qua nhanh chóng, lúc mọi người trong và ngoài Địa Hỏa Các cũng đã chờ nóng lòng, nửa đêm giờ Tý cuối cùng đã tới.

Ở thời điểm trước khi các tu giả ngoài Địa Hỏa các thấy được lôi vân biến hóa.

"A! Mau nhìn! Lôi kiếp xuống!"

Cùng lúc đó, một đạo trường kiếm lóe bốn màu linh quang chợt từ tầng bà Địa Hỏa các bay ra, sau khi trên không trung xoay một vòng, trực tiếp đón nhận sấm chớp rền vang!

"Ồ! Sai ư!"

"A à! Thế nào lại là tầng ba Địa Hỏa các?!"

"Người luyện chế ra bảo khí lẽ nào không phải là cháu đích tôn Thiết gia tầng bốn sao?"

Trong Địa Hỏa các liên tiếp vang lên mấy tiếng nghi vấn, chỉ có trưởng lão Đan Dương híp mắt thẳng tắp nhìn về phía cửa mở rộng của phòng luyện khí tầng ba, muốn nhìn xem vị đại sư luyện khí mới kia là ai, có thể khiến lão ngoài ý muốn là, lão chỉ có thấy được kiếm tu mới vừa tiến vào Địa Hỏa các kia lấy tốc độ cực nhanh đi theo sau khi thanh linh kiếm đi ra, những thứ khác lại cũng không thấy được một người.

"Lẽ nào người kia và kiếm cùng một chỗ?"

Lúc trưởng lão Đan Dương cảm thấy như vậy, cửa tầng bốn của Địa Hỏa các chợt mở ra, sau đó từ bên trong đi ra một thanh niên mặt đỏ tới mang tai, thể trạng to lớn quá phận, "Ta luyện chế bảo vật thế nào đột nhiên bay ra ngoài? Ta muốn đi nhìn một chút!"

Nói xong gã liền vẻ mặt nhất định phải được chạy ra khỏi Địa Hỏa các, để lại mười mấy luyện khí sư thấy được tiền căn hậu quả hai mặt nhìn nhau.

"... Vừa nãy nếu như ta không có nghe lầm, vị thiếu gia kia nói là kiếm hắn luyện chế?"

"Ha ha, nếu như mắt ta không đui, ta tận mắt kiếm kia là từ tầng ba đi ra ngoài."

"Chậc, thế gia luyện khí Thiết gia lại là như vậy được sao? Ta đây trở về ngược lại thật kiến thức."

"Xuỵt! Chớ nói lung tung, đừng lắm miệng, xem náo nhiệt là được rồi. Nếu như luyện chế ra tới thứ có thể tùy ý bị người khác cướp đi, luyện khí sư chúng ta đây chẳng phải là kẻ ngu lớn nhất trên thế gian này sao? Vị thiếu gia kia có thể thấy được thực sự là bị mù quáng, ngay cả ấn ký thần thức cũng quên ở sau đầu."

"Ai ôi, ngươi có thể đừng nói như vậy nha, nói không chừng vị đại sư luyện khí này chính là một người quên đánh thần thức đó?"

Nói đến đây, mười mấy luyện khí sư nơi này đều nở nụ cười, chỉ là bọn họ hoàn toàn không biết vị đại sư luyện khí trong miệng bọn họ kia, còn thiếu chút nữa thật sự phạm vào sai lầm này rồi, cuối cùng vẫn là Dịch Nhiên cảm thấy thiếu thứ gì đó, hắn mới nhớ tới.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tiếng sấm liên tiếp cho thấy bảo vật ở trong đêm tối tiếp thu lôi kiếp này có bao nhiêu trân quý, lúc này hầu như tất cả mọi người hai mắt không chớp mà nhìn linh quang bốn màu trong trời đêm, đó là một thanh bảo kiếm thanh phong dài chừng ba thước, càng làm cho tất cả kiếm tu đều thèm nhỏ dãi không ngớt.

Chẳng qua, chỉ cần người luyện chế không giải khai ấn ký thần thức, bảo bối như vậy nhưng là ai cũng dùng không thành, cho nên chúng tu giả đều chỉ ở bên cạnh nhìn, chỉ có Dịch Nhiên một mình đứng ở bên cạnh trường kiếm —— mọi người còn tưởng rằng người này chính là người luyện chế đấy, tuy rằng rất có thể thanh kiếm này chính là bản thân người ta muốn dùng, nhưng lỡ như có thể bắt hắn lại, làm hắn cảm động chứ?

Chờ một chút, chờ một chút, chờ kiếm thành!

Ầm ầm ầm ——!

Khi thời điểm một đạo lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, trường kiếm trên không phát ra âm thanh kêu vù vù réo rắt, âm thanh kia càng mơ hồ có uy hổ gầm, khiến không ít tu giả thân hình đứng lại, sau khi kêu vù vù, hoa quang của bảo kiếm thu lại, trong nháy mắt được Dịch Nhiên chộp vào trong tay. Mà vào lúc này, Dịch Nhiên không ngoài ý muốn phát hiện, hắn đã không thể sử dụng linh thuật thông thường tới bỏ chạy rồi, linh lực xung quanh hắn đều bị giam cầm.

Cùng lúc đó, một âm thanh ôn nhu vang lên ở trong bầu trời đêm.

"Vị ca ca kiếm tu này, có thể đem thanh trường kiếm trong tay chàng đây bán lại cho Thủy Nhi chứ? Thủy Nhi và phụ thân sẽ cho chàng thù lao hậu hĩnh."

Các tu giả của Địa Hỏa các vốn còn muốn đoạt kiếm sau khi nghe được âm thanh này đồng thời mà hít ngược một hơi khí lạnh, nhất thời đều dừng bước chân của mình. Nơi này là thành Vận, cho dù không biết

bất luận kẻ nào cũng không thể không biết Vân Thủy Nhi và phụ thân của nàng, Vân Thủy Nhi lên tiếng, chỉ sợ bảo khí này phải rơi vào trong tay thành chủ thành Vận.

"Ha ha, lời nói này của nha đầu Thủy Nhi ngươi cũng có hơi quá không thành ý rồi, một thanh bảo khí Nhị phẩm, chỉ sợ ở toàn bộ Nhiên Nguyên giới chúng ta cũng có thể xếp vào trước mười thần binh rồi, ngươi lại một câu thù lao hậu hĩnh đã đuổi người ta rồi? Đạo hữu à, Chu gia chúng ta có thể thành thật hơn bọn họ, chỉ cần thanh bảo kiếm của ngươi bán cho Chu gia chúng ta, chúng ta tặng ngươi một viên thạch Hỏa Kỳ Lân Cửu phẩm, thế nào? Ngươi có thể luyện chế ra một thanh là có thể luyện chế ra thanh thứ hai nha, thạch Hoả Kỳ Lân này thế nhưng cực phẩm rồi!"

Thoại âm này rơi xuống, xung quanh một trận tiếng hút không khí. Tất cả mọi người cảm thấy Chu gia cho điều kiện là rất tốt, kiếm tu kia thế nào cũng phải tỏ thái độ gì gì đó đi, kết quả lại nghe được âm thanh của Vân Thủy Nhi có chút xấu hổ.

"Chu bá bá nói như vậy đã sai rồi, Thủy Nhi không nói thù lao chẳng qua là ngượng ngùng mà thôi, nếu bá bá nói Thủy Nhi tâm không thành. Thủy Nhi cũng sẽ không thể lại thẹn, vị kiếm tu ca ca này, không biết chàng có nguyện ý trở thành phu quân Thủy Nhi hay không nha?"

!!

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ thành Vận đều sôi trào lên.

Mà Dịch Nhiên ở trong tâm bão cũng đen mặt, thanh kiếm này là Phó Tu Vân luyện chế cho hắn, hắn từ đầu tới đuôi cũng không dự định bán. Hơn nữa, phu quân là có ý gì! Nữ nhân này mới là một kỳ Trúc Cơ, cũng muốn Phó Tu Vân! Mất mặt hay không? Mất mặt hay không!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Mất mặt hay không.

Dịch Nhiên: Cầu gả trước mặt mọi người như ngươi vậy mất mặt hay không! Mất mặt hay không!

Vân Thủy Nhi: Kiếm tu ca ca, chàng lợi hại như vậy, Thủy Nhi nguyện ý gả cho chàng

~Dịch Nhiên một kiếm đâm qua: Mất mặt! Trở về tiếp ta một kiếm không chết quay lại!

Vân Thủy Nhi:…

Mẹ kiếp đây phát triển sai nha!!

Ghen a

1521X

33. Chương 33

Đang lúc Dịch Nhiên muốn mặt đen lại nói Vân Thủy Nhi mất mặt, một âm thanh hổn hển tồi tệ ở cách đó không xa vang lên, "Thủy Nhi, các ngươi cũng đừng bị tên kia lừa! Thanh phá thiên kiếm này vốn cũng không phải là hắn luyện chế ra, mà là ta luyện chế bảo kiếm! Không nghĩ tới ta chỉ chậm đi ra một lúc, hắn đã dám ngang nhiên đoạt kiếm của ta như thế!"

Lời vừa được nói ra, vừa nãy quảng trường Địa Hỏa các còn náo nhiệt vô cùng thoáng cái yên tĩnh lại. Vẻ mặt của mọi người trở nên rất nghiêm túc nhưng trong lòng lại đã hưng phấn không thôi, ai ôi sự tình thế nào trở nên náo nhiệt như vậy, đây chính là thần chuyển hướng đó! Không làm được việc vui mấy trăm năm thì trông cậy vào nó!

"Đừng nói đùa, Thiết ca ca. Ai luyện chế bảo vật cũng đều có ấn ký thần thức, nếu như không phải người luyện chế thì không cách nào sử dụng bảo vật không thể xóa đi ấn ký thần thức, chàng nói nó là chàng luyện chế, như vậy chàng có thế để cho nó phát huy ra năng lực chứ?"

Ai cũng không biết, Thiết Thành Công chờ chính là một câu nói này! Gã sở dĩ dám công khai xuất hiện ở phạm vi thảo luận của mọi người nói thanh kiếm này là gã luyện chế, vậy dĩ nhiên là bản thân gã có thứ dựa vào. Thiết gia bọn họ mặc dù có thể đủ trở thành Tứ đại thế gia Nhiên Nguyên giới, ngoại trừ thuật luyện khí là người xuất sắc của Nhiên Nguyên giới, còn có một nguyên nhân quan trọng khác.

Cho dù ai cũng sẽ không nghĩ tới người Thiết gia đều có một kỹ năng thiên phú nói ra có thể khiến cho tất cả luyện khí sư cảm thấy kinh khủng, kỹ năng này mặc dù sẽ trực tiếp suy yếu một phần ba năng lực của bảo vật thậm chí là phẩm cấp, nhưng chỉ muốn dùng, là có thể mạnh mẽ xóa đi Ấn Thần Thức của người luyện khí ở trên bảo vật, đồng thời đánh ấn ký thần thức của bản thân bọn họ! Đây chỉ có dòng chính của Thiết gia bọn họ mới biết bí mật, mà gã cũng là vừa mới biết được, nhưng mạnh mẽ xóa đi ấn ký thần thức của người khác luyện chế lại đã không phải là lần đầu tiên.

Cho nên, Thiết Thành Công đối với chuyện mình có thể tiệt hồ hái trái cây [1] tin tưởng không nghi ngờ, gã thậm chí đã có thể tưởng tượng tới sau này gã sẽ được Tứ đại thế gia và Vân Thủy Nhi tôn sùng là thượng khách như thế nào rồi.

Gã cũng không phải là kiếm tu ở trong này không chút bối cảnh chỗ dựa vững chắc nào, mặc dù gã có thể luyện chế ra bảo khí, nhưng đối mặt Tứ đại thế gia và thành chủ thành Vận còn chưa rất đủ nhìn, Tứ đại thế gia có lẽ sẽ tương đối coi trọng một người như vậy, nhưng tuyệt đối sẽ không nghiêm túc đối đãi gã, điểm này từ biểu hiện vừa nãy của Vân Thủy Nhi là có thể đã nhìn ra. Nếu như không phải Chu gia đột nhiên đâm một chân vào, Vân Thủy Nhi tuyệt đối sẽ không nói chuyện lấy chồng.

Nhưng mình vốn là người của Tứ đại thế gia, ai cũng không dám lạnh nhạt gã, về phần hoài nghi, chỉ cần chờ gã cầm lấy thanh kiếm này vận dụng bí pháp thiên phú, người người gọi đánh kêu chết sẽ biến thành kiếm tu đối diện kia, mà không phải gã.

Vì vậy, đang lúc trong ánh mắt mọi người ngoài ý muốn, Thiết Thành Công lắc lắc tay áo, gương mặt chính khí dạt dào, "Đương nhiên có thể!"

Đối với phát triển như vậy bất kể là người của Chu gia hay là Vân Thủy Nhi thành Vận thậm chí những người luyện khí vây xem ở dưới cũng cảm thấy không thể tin, nhưng không thể tránh khỏi, dáng vẻ nhất định phải được của Thiết Thành Công này, ngược lại khiến cho lòng tin của bọn họ sinh ra một ít dao động.

"Được rồi, vậy chàng đi thử một lần đi, nếu người này thực sự ghê tởm như thế, Thiết ca ca ta sẽ giúp chàng. Chỉ là nếu chàng oan uổng vị kiếm tu ca ca này, Thủy Nhi thế nhưng không nghe theo."

Lời nói này của Vân Thủy Nhi là thuận lợi mọi bề cũng không đắc tội hai bên, chẳng qua người sáng suốt cũng biết nàng là nghiêng về Thiết Thành Công rồi. Ngay lúc Thiết Thành Công chờ Dịch Nhiên đem bảo kiếm trong tay hắn đưa cho mình để mình đại triển thân thủ, Dịch Nhiên rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Từ đầu tới cuối đều là các ngươi tự quyết định, không mệt mỏi hả?"

Thiết Thành Công nhất thời cảm thấy có chút tức giận, "Ngươi đây là ý gì?"

Dịch Nhiên cầm lấy trường kiếm, lúc này ấn ký thần thức trên thanh kiếm đã được Phó Tu Vân ẩn nấp ở một bên cho đi ra, Dịch Nhiên cũng đã vừa mới đánh ấn ký thần thức của mình lên, cứ như vậy, trừ phi Dịch Nhiên bỏ mình, những người khác cho dù đoạt đi thanh bảo kiếm, cũng không cách nào phát huy hoàn toàn hiệu dụng rồi.

"Ý là, kiếm của ta, dựa vào cái gì cho ngươi đụng!"

Kèm theo một câu nói buông xuống này, Dịch Nhiên chợt chém ra kiếm Tứ Linh trong tay, xung quanh cơ thể hắn vốn bị hai vị Kim Đan cường thế mà giam cấm, nhưng ở thời điểm Thiết Thành Công muốn hắn đưa kiếm đồng thời đã hơi buông lỏng. Đối với một người cuồng chiến đấu thân kinh bách chiến, một chút thư giãn này chính là kẽ hở to lớn, có không chiếm là khốn nạn, dù sao đi nữa hắn cũng muốn chém chết bại hoại nghĩ gì cũng không làm muốn hái quả ngọt.

"A ——! Ngươi muốn làm gì!!"

Thiết Thành Công nhìn một kiếm kia chém ra kiếm khí bốn màu trên không trung chợt biến ảo thành một con mãnh hổ sặc sỡ, sợ tới tiếng nói cũng đổi giọng, thân thể muốn chạy trốn cũng không nghe sai khiến, chỉ có thể ở sau cùng cắn răng mở ra Kiên Thuẫn Xuyến trên cổ tay, nhưng Kiên Thuẫn Xuyến linh khí Bát phẩm này ở trong ngày thường lợi hại hơn nữa, cũng không phải đối thủ bảo khí Nhị phẩm, ở dưới ba hơi rít gào của mãnh hổ cũng không chống đỡ được đã vỡ vụn.

"Đạo hữu, chớ quá mức."

"Tiểu tử, quá lắm rồi."

Âm thanh khác nhau của hai người đồng thời vang lên, hiển nhiên chính là hai đại năng Kim Đan trước đó khống chế Dịch Nhiên —— gia chủ của Chu gia cùng thành chủ thành Vận. Theo âm thanh của hai người bọn họ vang lên, vốn Thiết Thành Công rơi vào cục diện hẳn phải chết cũng được cứu. Mãnh hổ sặc sỡ do kiếm khí kia tạo thành cũng đang công kích qua một lần sau đó biến mất sạch sẽ, toàn bộ tình huống biến hóa phải khiến người vây xem không khỏi ở trong lòng hô to đã nghiền, một kiếm vừa nãy kia ở trong bầu trời đêm thực sự là kinh diễm mọi người, đây quả thực là bảo kiếm mỗi một kiếm tu cũng muốn có. Đương nhiên, là kiếm tu dưới Nguyên Anh.

Dịch Nhiên hoàn toàn không để ý đến hai Kim Đan này chất vấn, rõ ràng là đồ của người khác lại một bộ đương nhiên muốn làm của riêng, cho dù là phần lớn người của tu tiên giới đều có tập quán nhặt lậu, không thì phía dưới cũng sẽ không tụ tập nhiều người xem náo nhiệt như vậy, nhưng những người này tốt xấu cũng có một điểm mấu chốt hoặc tự mình hiểu lấy, biết không nên quá phận. Nhưng hết lần này tới lần khác hai Kim Đan này cũng không có hạn cuối.

Dựa vào cái gì chứ? Không phải là bọn họ dựa vào tu vi của mình cao hơn hắn, thế lực mạnh hơn hắn mà thôi.

Dịch Nhiên ở dưới ánh sao lờ mờ chậm rãi lộ ra một nụ cười nhạt, phía sau hắn linh khí mơ hồ xuất hiện một loại chập chờn kỳ diệu, chập chờn này khiến cả người Dịch Nhiên đều thoạt nhìn mờ nhạt không rõ, đồng thời dường như có âm thanh vù vù vô cùng nhỏ vang lên ở trong tai mọi người.

"Không tốt! Tiểu tử muốn chạy!" Âm thanh Chu gia gia chủ Chu Xương biến đổi, khó có được ở bên trong lộ ra vài phần lo lắng.

"Động thủ!" Âm thanh của thành chủ thành Vận cũng trầm xuống, lúc này hai người đều đã ở giữa không trung hiện ra thân hình, bọn họ thế nào cũng thật không ngờ, vốn cho là chuyện dễ như trở bàn tay lại đột nhiên phát sinh biến hóa, kiếm tu này chỉ là Ngưng Mạch Sơ kỳ mà thôi, đối mặt với hai người bọn họ đại tu kỳ Kim Đan lại cũng có thể phản kháng?! Đây còn cao đến đâu? Bất kể là vì mặt mũi vẫn là chấm dứt hậu hoạn, cũng không thể để kiếm tu này chạy!!

Chỉ là, chờ thời điểm bọn họ phản ứng kịp lại đã muộn. Nhiệt độ quanh thân Dịch Nhiên ở trong nháy mắt đã giảm vài độ, đồng thời linh lực xung quanh hắn cũng giống như là ăn phải thuốc nổ gì đó, trở nên cuồng táo lên, thế cho nên sau cùng Hồng Thuỷ ào ào của Vận thành chủ Vân Hồng tuy rằng đánh trúng Dịch Nhiên, lại cũng chỉ khiến thân hình của hắn hơi lảo đảo không ngăn cản hắn để hắn không cách nào rời khỏi, sau một lát Dịch Nhiên biến mất!

"... Sơ suất." Chu Xương trầm mặt trên không trung chậm rãi mở miệng. Nếu như ngay từ đầu lão biết người luyện khí này là một kiếm tu còn là một kiếm tu kỳ Ngưng Mạch có kỹ năng bảo mệnh, cũng sẽ không dùng thái độ cứng rắn cản người. Nhưng hiện giờ, chỉ sợ bản thân tự gia tăng một cừu địch rồi.

Sắc mặt của Vân Hồng càng xấu xí, lão vốn cho là đang trong thành của mình, người của Tứ đại thế gia và Ngũ đại môn phái xung quanh lại đưa không tới bao nhiêu, dựa vào địa lợi lão cũng có thể nhận lấy bảo kiếm này, nếu như có thanh bảo kiếm Nhị phẩm này, lão muốn cái gì không thể đổi trở về hay sao? Bình cảnh của Kim Đan tự nhiên cũng có thể giải quyết dễ dàng! Nhưng giờ, lão lại vận dụng linh lực của mình còn không nhận được cái gì, điều này làm cho lão làm sao có thể cam tâm? Sớm biết rằng để Thủy Nhi trực tiếp mê hoặc hắn thì được rồi, ai ngờ nửa đường lại tuôn ra một Thiết gia ngu xuẩn!!

Vân Hồng mặt đen lại lắc lắc tay áo trực tiếp rời khỏi, lại cũng không muốn nhìn thấy mặt của Thiết gia ngu xuẩn kia.

Mà lúc này Thiết Thành Công còn đang tức giận mà gào thét, "Khinh người quá đáng! Đoạt bảo khí ta luyện chế còn muốn giết người diệt khẩu! Thật coi Thiết gia ta dễ khi dễ phải không?!"

Chỉ chẳng qua gào thét của Thiết Thành Công đối với toàn bộ người vây xem mà nói, đơn giản là đang hung hăng tự tát mặt mình —— người ta cũng dùng thanh kiếm kia thiếu chút nữa một chiêu miểu ngươi rồi, ngươi còn muốn sống chết chống đỡ tới khi nào? Ngươi thật sự luyện chế kiếm có thể đem ngươi giết chết hả? Đem chỉ số thông minh chúng ta đều bị chó ăn sao?

Chẳng qua lúc này, mặc kệ trong thành Vận náo nhiệt như thế nào đi nữa, Dịch Nhiên mạnh mẽ vận Huyết Mạch Chi Lực đang ở trên núi rác rưởi của Tuyệt Linh Sơn nằm ngay đơ nhìn sao trời, ờ, hắn hy vọng một hồi lúc Phó Tu Vân tới, thấy tình huống của hắn, không nên quá kích động.

Hiển nhiên, chỉ có nguyện vọng là tốt đẹp.

"Dịch lông bàn chải!! Ngươi có thể nói cho ta biết hay không, dáng vẻ tàn phế này của người là xảy ra chuyện gì?!"

Dịch Nhiên mới vừa có chút buồn ngủ nhất thời giật mình một cái, không biết thế nào đã nghĩ đến hình ảnh lúc phụ thân hắn dẫn hắn lười biếng đi ra ngoài đi dạo Thiên Tiên môn bị mẫu thân bắt được.

"Ta sai rồi đừng đánh mặt."

Phó Tu Vân: "?!"

Dịch Nhiên: "…" Không tự chủ nói lời xin khoan dung của phụ thân, lòng mệt quá.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Đừng đánh mặt.

Dịch phụ: Con trai ngoan nha, lão cha ta dẫn con đi gặp cảnh đời một chút

~Dịch Nhiên:… Ờm.

Dịch phụ: Nhìn một chút nhìn một chút, Tiên Môn hôm nay đều là mỹ nhân nha ~ mỗi thân hình yểu điệu ôn nhu mỹ lệ! Sau này đừng lúc nào cũng nghiêm mặt luyện kiếm chết sống, phải lĩnh hội cuộc sống tốt đẹp!!

Dịch Nhiên:… Nương người cũng gật đầu hả?

Dịch phụ:?!

Dịch mẫu: Ha ha, đúng vậy, lĩnh hội cuộc sống tốt đẹp. Con trai đi luyện kiếm, ta muốn cho cha con lĩnh hội cuộc sống tốt đẹp rồi.

Dịch phụ: Ta sai rồi đừng đánh mặt! TAT!

---

[1] Tiệt hồ: Thuật ngữ mạt chược, là chỉ một người chơi sau khi đánh ra bài, lúc này nếu như nhiều người muốn hồ lá bài này, như vậy dựa theo trình tự nghịch kim đồng hồ chỉ có người gần nhất coi như hồ, những thứ khác không thể tính hồ. Hiện giờ nghĩa của nó cũng là đoạn tài lộ người khác, ở thời điểm người khác sắp thành công đoạt đi thành quả thắng lợi của người khác.

Đồng thời tiệt hồ còn có rất nhiều nghĩa rộng hàm nghĩa, ví dụ như gần đây theo đuổi bạn gái bị người khác đoạt đi trước.

Cho nên suy ra ở câu trên tiệt hồ hái trái ngọt là chỉ bản thân đoạt thành quả của người khác.

Riêng về vụ mạt chược, hồ là ntn thì mình thua, ko biết mấy vụ mạt chược này, đã đọc nhưng ko hiểu:))))

Kiên Thuẫn Xuyến: vòng chắn kiên cố.

Nói thiệt mấy cái tên bà Thi đặt nghe mắc cười vl:)))) Ko thể chịu được nên mình mới ghi nghĩa ra của từng cái tên đấy:))))

Thích tiểu kịch trường quớ TAT

~~

34. Chương 34

Lúc Dịch Nhiên nói ra một câu nói này, không chỉ khiến cả người Phó Tu Vân ngốc lăng ngay tại chỗ, ngay cả bản thân hắn cũng thấy được vẻ mặt ngu ngốc của bản thân. Nhất thời trên mặt mở ra mặt liệt lộ ra vẻ mặt buồn bực, yên lặng quay đầu không nói gì nữa.

"Ờm… Cảm tình của bá phụ và bá mẫu nhất định rất tốt." Phó Tu Vân ấp a ấp úng nửa ngày cũng chỉ ấp ra một câu nói này.

Mặt Dịch Nhiên không thay đổi ờ một tiếng, có thể không tốt sao, phụ thân hắn mỗi ngày bị mẫu thân tu lý chết cũng cũng không hối cải mà tiếp tục gây chuyện thôi. Hắn làm con trai nhìn mệt lòng thay mẫu thân mình.

"Nhưng mà hiện giờ việc kia không phải trọng điểm, trọng điểm là giờ tại sao người phải biến thành dáng vẻ này? Bộ dạng như vậy giống như là bị người quần đấu, một điểm cũng không có khốc huyễn suất* như ở thành Vận trước đó biết không." Phó Tu Vân rất nhanh thì tìm về trọng điểm: "Trước ngươi nói với ta cũng không phải như thế!" [rất đẹp trai loá mắt]

Dịch Nhiên cố gắng muốn giả bộ đáng thương một chút, thế nhưng cuộc sống trong gần trăm năm cũng không có từng làm qua như vậy, sau cùng chỉ có thể hòa tan một chút mặt băng sơn với Phó Tu Vân, nhìn Phó Tu Vân khóe miệng hơi giật.

"Đừng tưởng rằng ngươi không nói lời nào là có thể lừa dối qua cửa, ngươi như vậy thật sự là quá phận, nếu không phải ta nhìn thấy ngươi dự định vẫn lừa dối tiếp nữa? Quên đi, sau này sẽ cùng ngươi tính sổ, thân thể ngươi giờ như thế nào?"

Nghe được Phó Tu Vân biểu thị muốn sau này thu tính sổ, Dịch Nhiên luôn cảm thấy muốn cho mình một ngọn nến mới an tâm, chẳng qua ít ra hiện giờ không có vấn đề gì lớn rồi, Dịch Nhiên liền đem tình huống thân thể của mình hồi báo ra, "Không có việc gì lớn, chỉ là trong vòng thời gian rất lâu ta không thể bảo hộ ngươi."

Lời này thoáng cái khiến Phó Tu Vân không biết nói gì cho phải, muốn bỏ qua cho hắn lại cảm thấy không cam lòng, "Nói điểm chính."

Dịch Nhiên ở trong lòng chậc một tiếng, những lời này phụ thân ở chỗ mẫu thân dùng rất tốt, vì sao hắn ứng dụng cho Phó Tu Vân không tác dụng? "Ta cưỡng ép vận dụng Huyết Mạch Chi Lực, coi như là bị trọng thương, tuy rằng tu vi không có giảm xuống thế nhưng trong vòng một tháng cũng không thể làm bừa linh lực rồi, còn có…"

"Còn có ngươi còn trúng độc nữa! Một tháng không thể vận dụng linh lực, độc tố trong người ngươi trực tiếp sẽ bạo tăng, trước đốt độc cho ngươi hơn nửa năm tất cả đều lãng, phí, rồi!!" Phó Tu Vân nói xong lời cuối cùng biểu tình đã là nghiến răng nghiến lợi hận không thể cắn chết Dịch Nhiên, Dịch kiếm tu không sợ trời không sợ đất buồn bực không lên tiếng mà giả chết, nghe phụ thân nói như vậy ít ra sẽ không tăng khả năng nổi giận đánh đập.

Phó Tu Vân vốn có một bụng hoả khí, nhưng thấy dáng vẻ của Dịch Nhiên đáng thương sinh ra không được yêu thương, lại nghĩ đến hắn là vì để cho mình an toàn mới lại biến thành dáng vẻ này, sau cùng cơn tức đã

đốt ở trong lòng mình rồi. Quên đi, không phải là chiếu cố tàn phế một tháng sao! Dù sao so với chăm sóc tàn phế bại liệt tốt hơn!

"Được rồi đừng giả bộ chết, chúng ta phải nhanh tìm một chỗ đi ẩn nấp, còn nửa tháng nữa Hồ Bạch sẽ đi thành Vận rồi, thế nhưng nơi đó đối với ngươi hiện giờ mà nói có chút nguy hiểm, đến lúc đó ta phụ trách đi liên lạc hắn, ngươi sao, tìm một chỗ thật tốt đào hầm luyện kiếm đi."

Phó Tu Vân độc miệng, băng sơn cũng có chút chịu không nổi. Dịch Nhiên hơi giật khoé miệng, dù sao hắn có thể tĩnh tọa củng cố đạo tâm hoặc… Được rồi, vẫn là luyện kiếm.

"Tất cả nghe theo ngươi." Dịch Nhiên chuẩn bị đem quy tắc phụ thân ứng đối vận dụng đến cùng, kết quả cũng là khiến người ta mừng rỡ, ít ra sau khi hắn nói xong bốn chữ này, Phó Tu Vân vốn tâm tình còn không muốn phản ứng với hắn biến thành liếc trắng mắt đầy tức giận.

Cũng may Tuyệt Linh Sơn cách thành Vận đã là nơi khá xa rồi, Dịch Nhiên có thể thuấn di qua đây là thiên phú, mà Phó Tu Vân dùng Đào Mệnh Phi Thảm trước đó của lão nhân Đỗ Y tàng trữ sang đây cũng dùng gần hai canh giờ. Cho nên, ở chỗ này ít nhất hai ba ngày là rất an toàn, mà ở trong vòng hai ba ngày này tìm được một nơi ẩn thân có linh khí tốt, là thành chuyện tương đối quan trọng.

Hiện giờ trời còn đen, nhưng tiếp qua nửa canh giờ cũng phải sắp sáng rồi, Phó Tu Vân suy nghĩ một chút quyết định không cần Phi Thảm và linh thuật, trực tiếp đỡ Dịch Nhiên đi thành Triệu gia trước.

Thành Triệu gia danh như ý nghĩa chính là một tòa thành thị thuộc về Triệu gia. Tòa thành trì này lệ thuộc Triệu gia một trong Tứ đại thế gia, thành trì bởi vì gần một linh hà* [sông], linh khí ngược lại cũng dồi dào, chẳng qua vẫn là không thể so sánh với Ngũ Đại thành trì. Chủ nhân tòa thành trì này là cữu cữu của Triệu Kiến Chương tiện nghi của Phó Tu Vân, dù sao Triệu Trung Thiên còn phải phụ trách trấn bảng hiệu và tu luyện, không có thời gian xử lý thành trì. Chẳng qua lúc này Triệu Kiến Chương đã bị Phó Tu Vân cho bỏ độc sống không bằng chết rồi, Phó Tu Vân có chút muốn biết, hiện giờ ai sẽ xử lý thành trì này? Chẳng lẽ là kế mẫu tiện nghi của y? Vị kia nhưng cũng là một người không chịu nhàn rỗi.

Đợi được thời điểm trời sáng choang, Phó Tu Vân ngay cả lôi túm kéo Phi Thảm mà cuối cùng đem Dịch Nhiên bán tàn phế không thể sử dụng linh lực dẫn tới ngoài cửa thành thành Triệu gia. Ở đây Phó Tu Vân chỉ ghé qua một lần, lần kia còn bị không ít lăn qua lăn lại, khiến y đối với toàn bộ thành trì này cũng không thể nào thích, nhưng mà ở đây cũng là nơi gần linh lực nhất lại an toàn, lại ẩn với chợ, ai cũng sẽ không nghĩ tới y và Dịch Nhiên sẽ chạy đến nơi đây đi? Chớ nói chi là trên người bọn họ còn có mười viên đan Hoán Dung đây.

Chẳng qua, đan Hoán Dung cũng chỉ dùng năm ngày, đây chính là vấn đề. Đan Hoán Dung loại linh đan Ngũ phẩm này một viên sẽ bằng một viên linh thạch trung phẩm, coi như là tác dụng chỉ có thể duy trì liên tục một ngày tương đối kê lặc*, nhưng thuộc về linh đan phẩm cấp tương đối cao, y đã đem đan Hoán Dung của thành Vận mua không sai biệt lắm, nhưng linh đan cao cấp có ở Ngũ Đại thành trì ngoài ra hầu như không có bán, lẽ nào sau này phải tự luyện?

[ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì]

Phó Tu Vân chợt nghĩ đến phế đan đầy đất, vội vàng lắc đầu, vẫn là nghĩ biện pháp khác đi, thực sự không được… Không phải là tiêu hao vật liệu hơi nhiều sao, hắn nhịn!

"Người thường vào thành phải ở chỗ này ghi vào tên họ của mình và lấy máu làm khế, người không ghi danh không được vào thành!"

Bên cạnh cổng lúc này đang có người đứng xếp hàng đợi vào thành, mà bên cạnh cổng còn không có thủ vệ thiên môn, chẳng những không có người thủ vệ còn mở rộng không đóng cửa.

Người thường không hề muốn viết khế ước nhìn thiên môn không ai trong coi còn thỉnh thoảng có hai ba người tự do ra vào, liền rộ lên tâm tư lén lút đi vòng qua muốn nhặt tiện nghi. Nào ngờ hành động của gã khiến không ít người nhìn ở trong mắt, sau đó ở trong lòng cảm thấy ngu xuẩn cười nhạo gã.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, người thường này muốn trộm lén vào trong nháy mắt đã muốn đi qua thiên môn, phát ra một tiếng hét thảm thoáng cái bay ra rất xa!

"A ——!"

Âm thanh kia không ít người nghe được cũng có chút ê răng.

Dịch Nhiên nhìn tình huống kia nhíu mày, "Linh Khí Chướng?"

Phó Tu Vân gật đầu cười nhạt, "Còn có thể có cái gì? Cũng chỉ có Triệu gia loại nhàm chán này, mới có thể không có một chút nhắc nhở mà hãm hại người thường như thế. Chẳng qua, cũng là hắn tự tìm. Chúng ta vào đi thôi, nơi này trước đây có tiền là có thể làm việc, giờ Triệu Kiến Chương tàn phế, cũng không biết có thể thay đổi hay không."

Dịch Nhiên nghĩ đến nguyên nhân Triệu Kiến Chương tàn lụi, nhất thời nhịn không được ho khan vài tiếng.

Hai người đều là tu giả, linh khí quanh thân sung túc, Linh Khí Chướng tự nhiên sẽ không bắn ngược bọn họ, sau khi vào thành Phó Tu Vân rốt cuộc tương đối thuần thục mà tìm được một nơi cung cấp thuê linh phòng, tốn mười viên linh thạch trung phẩm, mướn một toà tiểu viện một tháng gần dòng sông trong thành luỹ phía Tây.

Sau khi đem Dịch tàn phế thu xếp tốt, Phó Tu Vân đã ném hắn tự mình một người ở trong tiểu viện đào hầm luyện kiếm, mình thì chạy đến trên đường đi dạo hỏi thăm tin tức.

Dịch Nhiên nhìn bóng lưng không lưu luyến chút nào của Phó Tu Vân, diện tích bóng ma trong lòng không nhỏ, hận hận bắt đầu huy kiếm. Hắn phát hiện lời của phụ thân nói cũng không hoàn toàn đúng, không riêng gì nữ nhân, nam nhân cũng có dùng qua liền ném!

Phó Tu Vân bị thổ tào lúc này ngồi ở trong một tửu gia linh thực ăn Tiểu Sao Sơn Linh Kê Nhục [1], uống Tam Sắc Quả Tửu [2], tâm tình đã vui vẻ lại có chút khó chịu. Vui mừng là Triệu gia đời thứ hai Triệu Kiến Chương lúc này còn đang chịu đựng thống khổ sống không bằng chết, coi như là Bành gia cũng không có biện pháp cứu hắn ~ khó chịu là, y đoán có một phần là đúng, mà phần không đúng cũng không thể khiến người ta vui vẻ ——

Hiện tại người quản lý của thành Triệu gia cũng không phải Triệu Hoa Dung kế mẫu tiện nghi kia của y, càng không phải là Phó Thiên Hải hơi tiện nghi của y, mà là biểu đệ tiện nghi của y, Triệu Cẩm Vinh. Triệu Cẩm Vinh là nhi tử Triệu Kiến Chương, chẳng qua bởi vì đoạt mỹ nhân nhà lành ép buộc mỹ nhân sinh con, lúc Triệu Cẩm Vinh sinh ra sau đó mỹ nhân liền chết. Cho nên Triệu Kiến Chương tuy rằng không thành thân, nhưng đã có con trai.

Đứa con trai này theo lý thuyết nên hận chính cha ruột, nhưng vấn đề là hắn vừa sinh ra đã bị Triệu Hoa Dung ôm đi nuôi, bảo là muốn bồi Phó Điềm Điềm cũng chính là em gái lớn của Phó Tu Vân, kỳ thực rốt cuộc là tâm tư gì ai cũng không biết. Bị Triệu Hoa Dung dưỡng dục vậy tuyệt đối không phải chuyện gì tốt, từ điểm ấy trên tâm tư của Triệu Cẩm Vinh cũng dối trá, hung ác là có thể nhìn ra. Ở trong vòng mười năm Phó Tu Vân giả trang nhu nhược phế sài, Phó gia khi dễ y hạ thủ tối đa đen nhất không phải Phó Điềm Điềm miệng tiện không có thực lực gì, cũng không phải Phó Cẩm Long tự cho là thiên tài chẳng đáng cùng y so đo, ngược lại là biểu đệ Triệu Cẩm Vinh này.

Phó Tu Vân thường xuyên nghĩ, nếu không phải tính cách và chỉ số thông minh y tự thành thục, phỏng chừng không cần Triệu Hoa Dung hạ độc cho y, chỉ là Triệu Cẩm Vinh cũng có thể hại chết y. Ngày Phó Tu Vân rèn luyện thành công rời nhà, người hầu kia nói "Vinh thiếu" chính là Triệu Cẩm Vinh.

Nhưng Phó Tu Vân thế nào cũng không nghĩ tới, bản thân hãm hại tuy rằng gài bẫy Triệu Kiến Chương, nhưng hình như lại tiện nghi Triệu Cẩm Vinh và Triệu Hoa Dung, loại cảm giác vội vàng toi công một trận, thật đúng là một chút cũng không tiện.

"… Nếu đã phế đi một, lại phế mấy người cũng là cực tốt đi."

Phó Tu Vân một ngụm đem quả tửu uống xong, nhìn trên đường phố dưới lầu có người đang kêu gào, "Qua hai ngày chính là sinh nhật hai trăm tuổi của Triệu phu nhân nha, có kỳ trân dị bảo gì đều hiến đến đây đi, chỉ cần được Thiếu thành chủ và Phó thiếu gia chọn trúng, tất có trọng thưởng đó!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Lời của phụ thân không chính xác.

Dịch Nhiên: Lời của phụ thân làm sao không đúng! Vì sao nam nhân cũng dùng qua liền ném?!

Dịch phụ cười nhạt: Thiếu niên, con quá ngây thơ, ta chỉ nữ nhân đặc biệt là mẹ con, con hiểu chứ?

Dịch Nhiên:…

Dịch phụ: Chính là lão bà! Bạn lữ! Đạo lữ!!

Dịch Nhiên: A? A!

Bề ngoài như có chút đã hiểu, nói như vậy, có vẻ như lời của phụ thân không sai?

---

[1]

[2] Tam Sắc Quả Tựu: rượu trái cây ba màu.

Đào Mệnh Phi Thẩm: thẩm bay chạy trốn.

p h

35. Chương 35

Phó Tu Vân nghe lời kêu gọi của bọn thủ vệ dưới lầu trên đường phố, tâm tình nhịn không được rất tốt. Cái gì gọi là buồn ngủ tặng gối đầu? Đây chính là. Cái gì gọi là đói bụng nhân bánh rơi từ trên trời xuống? Đây chính là.

Y đang lo tìm không được một cái cớ thích hợp cho Triệu Cẩm Vinh và Triệu Hoa Dung một giáo huấn khắc sâu mà tốt đẹp, hiện giờ mượn cớ đã đưa tới cửa. Kỳ trân dị bảo gì gì đó tuy rằng y hiện đang không có, thế nhưng y sẽ luyện khí nha! Mặc dù giờ không cần thời gian cũng không cần vật liệu cũng luyện ra một bảo khí rồi, nhưng luyện chế ra một linh bảo Thất Bát phẩm vẫn là có thể.

Hiện giờ linh khí trong tay tu giả phần lớn trên cơ bản đều ở khoảng chừng Tứ Ngũ phẩm, trong tay tu giả kỳ Ngưng Mạch có thể có một linh khí Lục Thất phẩm, về phần kỳ Kim Đan, bọn họ ôm hy vọng nhất đương nhiên là Cửu phẩm Thập phẩm loại đỉnh cấp linh khí, thậm chí là bảo khí rồi, thế nhưng trong Nhiên Nguyên giới các loại thiên phú và điều kiện đều có hạn, vật liệu luyện khí cũng không đủ tốt, linh hỏa cũng không đủ lợi hại, bảo khí đủ đếm trên hai bàn tay, linh khí Cửu phẩm Thập phẩm cũng là cực kỳ khó có được rồi.

Cho nên, Phó Tu Vân tin tưởng mình chỉ cần luyện chế ra một linh khí Bát phẩm, là có thể thuận lợi thu được tư cách bước vào dự tiệc thọ yến rồi, đến lúc đó còn phải làm những gì đó là sự tình tương đối đơn giản. Hơi có chút vấn đề chính là thời gian có chút vội, giờ y phải hành động nhanh.

"Vị huynh đệ hộ vệ này, ngài nói thọ thần của Triệu phu nhân sắp đến, này là thật sao?"

Hộ vệ mở trừng hai mắt, "Loại việc lớn này sao lại giả bộ? Ngươi hỏi cái này làm gì?"

Phó Tu Vân vội vàng cười, "Không có gì, chính là ta cảm thấy Triệu phu nhân và Triệu gia đều là quý nhân của tu giả trong thành Triệu gia chúng ta, nghe nói thọ thần của Triệu phu nhân ta tự nhiên là muốn tận phần lực, chỉ chẳng qua thứ ta phải chuẩn bị có thể sẽ tiêu tốn chút thời gian, hôm nay chỉ sợ không cách nào dâng lên, ta lo qua hôm nay sẽ không thể kính hiến bảo vật, trong lòng gấp."

Lời nói của Phó Tu Vân đương nhiên là khiến hộ vệ Triệu gia cảm thấy mặt mũi rất lớn, tâm tình dĩ nhiên là tốt rồi. Huống chi hiện giờ gã cần chính là có người dâng ra bảo bối hiếm thấy nào đó, để gã và thủ trưởng của gã có thể ở trong thọ yến này không chừng rút được thứ gì tốt cũng có thể được thành chủ hoặc Triệu phu nhân coi trọng, đây đều là cực tốt.

"Ừm, ngươi đã nói như vậy. Nhìn ở trên phần thành tâm của ngươi như thế, ta sẽ mở một cửa khác cho ngươi. Sau chiều ngày mai, ngươi mang theo bảo vật ngươi muốn hiến đi Thanh Vân Tửu lâu bên cạnh Triệu gia trạch chờ ta, nếu là ngươi mang tới bảo vật quả thực là đồ tốt, ta tự nhiên sẽ đem thứ này kính dâng lên. Cho đến lúc đó nếu như vận khí của ngươi tốt còn có thể có được Triệu phu nhân hoặc thành chủ coi trọng, coi như là đi lên con đường thênh thang rồi."

Phó Tu Vân nghe vậy tâm tình vui sướng, biểu tình trên mặt càng cung kính khiến người ta hài lòng, "Ngài yên tâm, ta đây đi chuẩn bị ngay, ngày mai nhất định ở tửu lâu cung kính chờ đợi ngài đại giá!"

Nói xong Phó Tu Vân xoay người rời đi, hộ vệ cũng chỉ đem y là sốt ruột chuẩn bị thọ lễ, cũng không để ở trong lòng lại tiếp tục ở trên đường gào to lên.

Có mục tiêu Phó Tu Vân sẽ không ở trên đường tiếp tục di chuyển loạn, hiện giờ y có chuyện quan trọng hơn đi làm. Trực tiếp tìm đến một nhà Trân Phẩm các, sau khi ở bên trong chọn chọn nhặt nhặt một phen, dùng năm trăm viên linh thạch trung phẩm mua một viên thạch Liệt Thổ Lục phẩm và Thổ Phách Tinh rồi rời đi.

Triệu Hoa Dung là Thổ Mộc Hoả Tam linh căn, tuy rằng linh căn này cũng không tốt như thế, chẳng qua bởi vì nàng là nữ nhi Triệu gia, cũng sinh sinh đem tu vi tích tụ đến Ngưng Mạch Trung kỳ, dường như nghe nói cũng là rất tốt, nhưng mọi ngươi mở rộng trí thông minh lên cao một chút cũng biết tu vi của nàng như thế chẳng qua là nhìn đẹp mà thôi, đánh nhau thật nói không chừng còn không bằng một tu giả lợi hại Ngưng Mạch Sơ kỳ.

Chẳng qua Triệu Hoa Dung cũng không cần đi phí tâm cố sức chiến đấu, nàng chỉ cần có thể bảo vệ tốt bản thân còn sống là được. Người hướng về một loại tự cho mình siêu phàm, ngoại trừ coi trọng mạng sống của mình nhất thì sẽ không nhìn thứ khác.

Cho nên, Phó Tu Vân dự định luyện chế một linh khí phòng ngự thuộc tính Thổ. Sau đó luyện chế ra Triệu Hoa Dung nhất định sẽ tương đối thích. Chẳng qua tính phòng ngự của linh khí này rốt cuộc là bảo vật cứu mạng hay là hung vật sát nhân, vậy không nhất định.

Thời điểm Phó Tu Vân trở lại trong tiểu viện tử cạnh thành luỹ, thấy Dịch Nhiên tự ôm kiếm của hắn đả tọa tĩnh tu, lúc này gió nhẹ ấm áp hai ba chỗ lông bàn chải mới trên đỉnh đầu nhẹ nhàng mà lay động, ngược lại một bức ảnh an tĩnh tốt đẹp. Chẳng qua lông bàn chải dường như lại dài hơn một chút, đã có thể cột chỏm nhỏ [1] rồi nha.

"Trở về rồi?"

Trên mặt Phó Tu Vân lộ ra vẻ mỉm cười, "Có phát hiện trọng đại, ngươi có muốn nghe một chút hay không?"

Dịch Nhiên nghe nói như thế khẽ nhướng mày, biểu tình trên mặt Phó Tu Vân lúc này là một loại biểu tình nhìn có chút hả hê khó diễn tả được, còn mang theo vài phần kích động. Chỉ cần có chút suy nghĩ, Dịch Nhiên dùng giọng khẳng định nói, "Ngươi có cách gì có thể tính toán người của Triệu gia hoặc Phó gia rồi?"

Tâm tư của Phó Tu Vân bị người này nói chuẩn, cười âm hiểm gật đầu, "Ý kiến hay tuyệt vời, cho nên từ giờ trở đi ta muốn bế quan luyện khí, buổi tối ngày mai trở về mới giải độc cho ngươi."

Dịch Nhiên nhìn bóng lưng của Phó Tu Vân dường như tràn đầy ý chí chiến đấu, trong lòng yên lặng cho người của Triệu gia và Phó gia một ngọn nến, có thể làm cho Phó Tu Vân vui vẻ đi luyện chế đạo cụ báo thù như thế, vậy nhất định thứ có thể tính toán đem bọn họ ói màu trong bụng ra.

"Ah, nhưng mà, chẳng lẻ lại là dùng máu của ta?" Dịch Nhiên nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm, tuy rằng có thể phát huy công dụng mình được đem nuôi dùng như máu bò, không vui.

Ngày hôm nay ở trong sân ngồi tĩnh tu một ngày, Dịch Nhiên hắn thu hoạch lớn nhất chính là nghĩ ra Phó Tu Vân tính toán thế nào với Triệu Kiến Chương. Loại hình dạng hiện giờ của Triệu Kiến Chương theo như đồn đại muốn chết không sống, cùng tình trạng sau khi hắn trúng độc độ tương tự cực cao, khác biệt chính là hắn trúng độc sâu hơn, mà độc của Triệu Kiến Chương đoán chừng là pha loảng rất nhiều lần.

Ở Nhiên Nguyên giới không có khả năng có kịch độc ở vị trí thứ nhất của bảng Bách Độc, bản thân chất độc kia đã coi như là tiên bảo Thất phẩm rồi, ở Nhiên Nguyên giới trong Tiểu thế giới này cũng dựng dục

không được. Cho nên, nơi phát ra duy nhất chỉ có thể là trên người của mình, suy nghĩ đến trước kia hắn lại ngu ngốc đi một chuyến linh dược các thử máu, đáp án quả thực miêu tả sinh động.

Về phần thời cơ hạ độc sao, chỉ có thể ở lần dưới hồ sâu, khi đó Triệu Kiến Chương ôm Phó Tu Vân, khoảng cách gần như vậy muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Dịch Nhiên suy nghĩ căn kẻ tiền căn hậu quả, cảm thấy tâm tư của Phó Tu Vân coi như là kín đáo đến cực điểm, sau đó đã cảm thấy người này rất lợi hại, coi như là không có sự giúp đỡ của hắn, chỉ sợ chỉ bằng bản thân Phó Tu Vân có thể đem thế giới nho nhỏ này quậy đến long trời lở đất.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Dịch Nhiên nhìn cây non trong viện tử sinh trưởng tốt đẹp, bỗng nhiên trong lòng vô cùng khẳng định. Mặc dù là hắn bị mẫu thân đạp đến trong thế giới này, cuối cùng có một ngày Phó Tu Vân cũng có thể ở trong Đại thế giới, cùng hắn gặp phong sinh thủy khởi.

Nghĩ tới đây, Dịch Nhiên thấp giọng cười khẽ, tích tụ trong lòng dường như cũng tiêu tán hơn phân nửa. Cho dù người ta khởi điểm cao hay thấp, chỉ cần có niềm tin mãi mãi không quay đầu lại để đi xuống, mặc dù ở giữa có khó khăn nhiều hơn nữa, bố cục sau cùng định ra từ lâu, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Mà chính hắn cũng là như vậy, mặc dù trúng độc thì như thế nào? Hắn cuối cùng sẽ tìm được cách giải độc để trở về, cho dù không gặp được Phó Tu Vân, hắn sẽ cam tâm chết đi? Làm sao có thể.

Nói cho cùng, mặc kệ trong tính cách có bao nhiêu chênh lệch, hắn và Phó Tu Vân có một chút giống nhau, "Đạo" trong lòng bọn họ chẳng bao giờ từng dao động. Đối với hắn mà nói cái gọi là kiếm tu, đó là theo đuổi cực hạn của kiếm đạo, trước khi còn chưa nhìn đến mức tận cùng hắn tuyệt đối sẽ không đi tìm chết.

Ầm!

Dịch Nhiên nhắm hai mắt lại, linh khí bên trong tiểu viện đột nhiên tăng vọt, như là cơn lốc đem Dịch Nhiên vòng ở trung tâm, nhưng cho dù cơn lốc này tàn sát bừa bãi như thế nào đi nữa, gió trong mắt Dịch Nhiên lại không chút sứt mẻ, sau một lát toàn bộ hơi thở của tiểu viện giống như là dừng lại, linh khí tàn sát bừa bãi trong khoảnh khắc tiêu tán vô hình trung, lại mở hai mắt ra, tu vi Dịch Nhiên đã đến Ngưng Mạch Trung kỳ.

Chẳng qua, hắn vẫn không thể vận dụng linh lực. Nói tóm lại, vẫn là tàn phế một tháng.

Dịch Nhiên một gương mặt than, trong mắt đều là mất hứng.

Phó Tu Vân là ngày thứ hai sau giờ Ngọ từ trong nhà đi ra, chuyện thứ nhất sau khi đi ra chính là đi tới trước mặt Dịch Nhiên chúc mừng, "Chúc mừng nha! Ngưng Mạch Trung kỳ rồi."

Dịch Nhiên nghe vậy nghiêm túc nhìn biểu tình Phó Tu Vân một chút, sau đó nhướng mi, "Ngươi là nghiêm túc chúc mừng ta, hay là chuẩn bị lại thêm một câu nói một tiếng đáng tiếc ngươi vẫn không thể dùng linh lực?"

Phó Tu Vân nghe được Dịch Nhiên nói thoáng cái đã nở nụ cười, luyện khí hoàn tất Tiểu Sỏa Đản còn chưa trở lại đan điền Phó Tu Vân cũng vui vẻ lăn lộn trên mặt đất, ngu ngốc như vậy không đành lòng nhìn thẳng.

Dịch Nhiên giật giật khoé miệng, quyết định không cùng người kia tính toán chi li vì vậy mũi nhọn liền chuyển hướng về phía Tiểu Sỏa Đản, "Vì sao lúc này dáng vẻ của nó thành chó ngốc rồi?" Con tiểu Hoả Phượng Hoàng trước kia không phải tốt vô cùng sao? Rất phù hợp thẩm mỹ hắn. Thế nhưng hắn một chút cũng không thích chó, loại yêu vật này quả thật vừa ngu lại thích tham gia náo nhiệt.

Phó Tu Vân nhún vai, "Nó vốn chính là linh hỏa mà thôi, muốn biến ảo thành hình thể dạng gì là tự nó, có vẻ là bởi vì Biến Hoả Quyết của ta luyện đến hệ khuyển? Dù sao thời gian luyện chế Thổ Độn Hoàn nó cũng là dáng vẻ này." Đương nhiên ta sẽ không nói cho ngươi biết hành động điên rồ của Soả Đản này thiếu chút nữa đem vòng tay làm đĩa ném để chơi.

Dịch Nhiên liếc mắt, "Cách ta xa một chút. Không thì giết ngươi."

Tiểu Sỏa Đản vốn còn đang vui sướng lăn qua lộn lại, nghe được Dịch Nhăn Nhăn nói cả người cứng đờ, sau đó bất đắc dĩ chạy xa chút, trước đây nó rõ ràng là cảm nhận được kiếm tu này thích nó nha, vì sao một

ngày không gặp đã trở nên không thích chứ?!

"Được rồi, ta không nhiều lời với ngươi, ta và thủ vệ Triệu phủ hẹn đến cơm chiều, chờ ta trở lại sẽ giải độc cho ngươi."

Dịch Nhiên gật đầu. Dừng một chút vẫn là không nhịn được, "Ngươi luyện chế?"

Phó Tu Vân lộ ra một nụ cười thần bí, "Ta luyện chế một phòng ngự Bát phẩm, bổ sung thêm linh khí độn thổ thuộc tính Thổ."

"Trọng điểm?" Dịch Nhiên mới không tin Phó Tu Vân sẽ tốt bụng với người Triệu gia như vậy.

Phó Tu Vân tiếp tục mỉm cười, nụ cười kia khiến Tiểu Sỏa Đản cách y lại xa một chút, "A, chỉ chẳng qua ta ở bên trong tăng thêm nước hoa Tang Hồn mà thôi. Hy vọng bà ấy mỗi ngày đều mang theo vòng tay này không rời thân là tốt rồi."

Dịch Nhiên trầm mặc, hoa Tang Hồn chỉ nghe là biết thứ gì rồi, có Thiên hỏa Cửu U Phệ, chỉ sợ toàn bộ trong vòng tay cũng trải đầy nước hoa, ngoại trừ mùi hương, cái khác cũng sẽ không có sơ hở.

"Cũng may nước hoa Tang Hồn không nồng, ta chỉ dùng Tam Chi Bách Hoan đã đắp lên mùi vị của nó, hiện giờ vòng tay này chỉ có thể ngửi ra hương hoa Bách Hoan."

Lần này tốt rồi, sơ hở gì cũng không có.

"Ta chờ ngươi trở lại."

Phó Tu Vân nhìn dáng vẻ trầm tĩnh của Dịch Nhiên, tâm tình không khỏi tốt vô cùng. Khoát tay áo trực tiếp xoay người rời khỏi, còn có chuyện gì càng đáng vui mừng hơn khi bên cạnh có một người không cần phải nói đã có thể hiểu được suy nghĩ của ngươi chứ?

Ở Thanh Vân Tửu Lâu Phó Tu Vân và hộ vệ Triệu gia gặp mặt có thể nói là thuận lợi cực kỳ, hộ vệ Triệu gia vừa nhìn thấy vòng tay lại là linh khí Bát phẩm, cả người thiếu chút nữa mắt dứt khoát không nhìn được. Ngay cả suy nghĩ cũng không có đã trực tiếp đem Phó Tu Vân dẫn đến Triệu phủ.

Nhị quản sự Triệu phủ gần đây vẫn muốn cùng Đại quản sự tranh cao thấp trên thọ yến của Triệu Hoa Dung, cơ hội này đưa tới cửa, nếu là gã nắm không được, đó chính là ngu xuẩn. Cho dù gã không thể trực tiếp đem bảo bối này làm của riêng, sau đó sẽ đi dâng lên, nhưng công phát hiện này, cũng thật to rồi!

Cho nên, Phó Tu Vân cực kỳ thuận lợi mà lấy được thiệp thọ yến của Triệu Hoa Dung, buổi trưa ngày mai là có thể đi tham gia thọ yến. Đến lúc đó, có lẽ sẽ trực tiếp gặp mặt toàn bộ người Triệu gia, và một nhà phụ thân y đấy.

Phó Tu Vân trở về dọc theo đường đi đi rất ổn rất chậm, vòng tay có thể phế bỏ Triệu Hoa Dung, Triệu Cẩm Vinh phải làm sao đây? Linh Xà Ẩn có khả năng phát huy công dụng đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Kiếm tu nhìn mặt.

Tiểu Sỏa Đản ngoại hình Tiểu Hoả Phượng.

Dịch Nhiên: Ừm, bộ dáng như vậy đáng yêu lại uy mãnh.

Tiểu Sỏa Đản:

~~Tiểu Sỏa Đản ngoại hình hai ha.

Tiểu Sỏa Đản: 0-0?!

Dịch Nhiên: Cách ta xa một chút.

Tiểu Sỏa Đản: Người trước nói ta hoạt bát đáng yêu đâu?!

Thời điểm người ta là Tiểu Phượng Hoàng nói lời ngọt ngào, thay đổi dáng vẻ đã ghét bỏ mị rồi, ngươi đây là kiếm tu nhìn mặt!!

---

[1] Trát tiểu chiêm chiếp ( )

Trát: buộc.

Chiêm chiếp: từ tượng thanh.

Các bạn có thể search hết nguyên cụm từ trên để xem hình ảnh nhá. Dạng kiểu tóc buộc chóm tóc đấy mà.

Còn search riêng 2 từ chiêm chiếp thì sẽ có ra hình này:

Tết edit chả ra chương TwT, nên chắc qua 3 mùng mới đăng lại bt được...

Chúc mọi người năm mới vui vẻ nhá, hẹn năm sau gặp lại, moah moah

29*N

36. Chương 36

Thuận lợi lấy được thiệp mới thọ yến của Triệu Hoa Dung, tâm tình của Phó Tu Vân tương đối tốt. Mà Độn Thủ Hoàn cũng không bị Nhị tổng quản trực tiếp lấy đi, dù sao đây là bảo bối luyện chế thành, không là thiên tài địa bảo không có cách nào nói là của mình. Nói cách khác, Nhị tổng quản vẫn vô cùng cam tâm tình nguyện đem công lao chiếm toàn bộ.

Trên đường trở về Phó Tu Vân từ tửu lâu Thanh Vân gói mấy phần linh thực mang theo trở về, mặc dù người tu tiên cũng không cần ngũ cốc hoa màu để duy trì sinh mạng, thế nhưng thức ăn đa phần là linh thực, linh quả, linh rượu cũng sẽ mang đến ích lợi cho thân thể người dùng.

Thậm chí nếu có may mắn ăn được một quả Đoạt Thiên Tạp Hoá, trực tiếp từ kỳ Trúc Cơ lên tới Nguyên Anh thậm chí là kỳ Phân Thần cũng có thể, cho nên đừng tưởng rằng người tu tiên cũng không ăn đồ ăn. Chỉ chẳng qua bọn họ ăn thứ so với người thường ăn còn muốn quý giá hơn mà thôi.

Chỉ là vì thuận tiện, hiện giờ phần lớn người tu tiên cũng là ăn linh đan khá nhiều, dù sao tu giả nguyện ý lãng phí thời gian tu hành đến vui chơi giải trí thật sự là không nhiều lắm.

Sau khi Phó Tu Vân trở lại tiểu viện đã cùng Dịch Nhiên phân ăn một con gà nướng ngũ thể. Làm tiên nồng nặc và linh lực bão hòa, đem một ngụm thịt gà cho vào trong bụng, cảm giác kia thật sự là không thể tốt hơn, ngay cả Dịch Nhiên đây người không coi trọng ham muốn của miệng lưỡi cũng cảm thấy ăn thoả mãn.

"Ngày mai ngươi sẽ đi tham gia thọ yến?" Dịch Nhiên mở miệng, "Ngươi chuẩn bị mặc gì đi? Quá mộc mạc lại sẽ bị người coi thường."

Phó Tu Vân trực tiếp nhướng mi, "Ngươi nói chuyện cũng không thể trực tiếp một chút? Nếu không phải là ta, người khác còn tưởng rằng ngươi đang nói ta keo kiệt đấy."

Dịch Nhiên nghe vậy cứng đờ lắc đầu, "Ta không phải ý đó." Ta chẳng qua là cảm thấy ngươi nên đem ba bộ pháp y mặc vào thử xem mà thôi.

Phó Tu Vân không tiếp tục ép sát, mà là trực tiếp từ trong túi tiểu Phúc lấy ra ba bộ pháp y Dịch Nhiên mua cho y. Ba bộ pháp y trường bào này theo thứ tự là màu xanh nhạt, màu lam nhạt và màu đen đậm trên kiểu dáng căn bản là giống nhau, trên trường bào không có trang trí và đồ án diễm lệ gì, chỉ là ở cửa tay áo và cổ áo thêu lên hoa văn phức tạp, khiến cho cả áo khoác đều có vẻ đẹp đẽ quý giá thanh lệ không ít.

Bởi vì là pháp y cho nên thuộc tính của ba bộ y phục cũng không giống nhau —— trường bào màu xanh nhạt là tăng linh lực hấp thu, mà màu lam nhạt lại là mang theo linh thuật chữa thương thuộc tính Thuỷ. Về phần trường bào màu đen ngân tuyến, thêu ở phía trên lại có ẩn giấu bùa chú, sau khi mặc vào một khi phát động, có thể ở trong vòng nửa khắc đồng hồ ẩn nấp ở dưới nền màu đậm.

Nói chung, ba loại pháp bào này thuộc tính cũng không tệ lắm, đương nhiên pháp bào màu vàng đất cũng có tăng cường phòng ngự, nhưng Dịch thổ hào biểu thị cho dù lấy thẩm mỹ của hắn cũng không có cách nào tiếp thu loại trường bào xấu xí này, cho nên tạm thời chính là thôi đi. Đợi sau khi đi Đại thế giới ít nhất là Trung thế giới, lại mua có thể tuỳ ý đổi đủ loại màu pháp bào. Dù sao đến khi đó ba pháp bào này đã hoàn thành sứ mệnh của bọn nó có thể đổi cái mới rồi.

Lúc này Phó Tu Vân có thể sẽ không nghĩ tới về sau y phục của mình lại sẽ được kiếm tu này phân chia đầy đủ trong một phút đồng hồ. Y chính là một tu giả nghèo hơn mười năm cũng không có y phục mới mặc, hai mắt sáng lên nhìn ba bộ áo pháp y trường bào này, lúc đó bởi vì thời gian khẩn cấp chưa nhìn kỹ, giờ vừa nhìn ba bộ y phục này y cũng đặc biệt thích nha!

"Ừm, nếu đi thọ yến khẳng định không thể mặc trường bào màu đen, mặc dù ta thật muốn mặc nó. Màu xanh nhạt cũng có chút quá trắng trong thuần khiết rồi, vẫn là mặc màu lam đi, thoạt nhìn cái này cũng sẽ cho người ta cảm thấy ta ôn hoà như nước, sẽ hạ thấp một ít lòng phòng bị."

Phó Tu Vân so sánh một phen liền chọn trường bào màu lam nhạt mặc vào người, bởi vì có lí y, y đã trực tiếp ở trước mặt Dịch Nhiên cởi đồ mặc vào, dù sao toàn bộ trong tiểu viện cũng không có người khác, có chỉ là bọn họ hai người và Tiểu Sỏa Đản.

Dịch Nhiên nhìn người này vô ý trong lúc đó lộ ra thắt lưng bạch ngọc của y, cảm giác mắt mình có chút không quản được. Chẳng qua đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là vì sao lí y bên trong của người này vẫn có một miếng vá chứ?!

"... Ngươi ngày mai đi cẩn thận một chút, ta cũng đi ra ngoài đi dạo một lát."

Phó Tu Vân nhất thời nghiêng đầu qua, "Ngươi cũng muốn đi ra ngoài? Giờ ngươi bất kể phát lực gì cũng không dùng ra được, nhỡ có việc gì rồi sao?" Hơn nữa ngươi không đi còn có thể tiết kiệm được một viên đan Hoán Dung đấy, đan Hoán Dung chỉ còn lại có tám viên.

Gương mặt Dịch Nhiên kiên định, "Đi mua một ít chuẩn bị phẩm."

Nếu là chuẩn bị phẩm Phó Tu Vân cũng sẽ không thể nói thêm gì nữa, y chỉ có thể ở trong lòng nghi ngờ giờ Dịch nhăn nhó gì cũng không thiếu, hắn rốt cuộc muốn mua chuẩn bị phẩm gì đây?

Sáng sớm hôm sau Phó Tu Vân đã mặc y phục mới hoàn toàn chuẩn bị xuất phát, Dịch Nhiên đứng ở trong viện nhìn người toàn bộ khí chất đều có vẻ thanh tĩnh, bỗng nhiên có chút không thế nào vui vẻ. Vì sao giờ hắn không thể dùng kiếm và linh thuật? Một người như vậy thả mình y đi ra ngoài thật sự là khiến người không an lòng.

"Ah, gương mặt này của ta có đúng hay không quá chất phác rồi? Rõ ràng sáng sớm hôm nay lúc ăn ta nghĩ chính là gương mặt giống ngày hôm qua." Phó Tu Vân chỉ mặt của mình hỏi Dịch Nhiên.

Dịch Nhiên rất nghiêm túc đánh giá, "Cùng ngày hôm qua giống nhau như đúc. Rất tốt."

Phó Tu Vân dừng một chút, "Được rồi, dù sao không thể yêu cầu mỗi một lần hoán dung đều hoàn mỹ, luôn có thời điểm loạn thần, cũng hên gương mặt này không cần dùng lại năm lần, nói cách khác thực sự sẽ càng nghĩ càng không giống."

Dịch Nhiên nhìn Phó Tu Vân rời khỏi, gật đầu nghĩ thầm: Cũng hên có gương mặt như thế, như vậy hắn là cũng sẽ không có vấn đề lớn lao gì rồi.

Trên thực tế, quá trình Phó Tu Vân đi vào Triệu phủ tham gia thọ yến thuận lợi vô cùng, bởi vì y kính hiến là bảo vật tính phòng ngự Bát phẩm của mình, thứ này để ở nơi đâu cũng là có thể khiến cho tranh nhau cướp giật, ra tiền giá cao mua bảo bối, giờ y muốn tặng không cho Triệu Hoa Dung, vậy dĩ nhiên là sẽ được coi trọng rồi. Càng miễn bàn vật này là tự y luyện chế ra.

Một luyện khí sư có thể luyện ra bảo vật Bát phẩm, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng sẽ cho nhiều người khoan dung một chút.

Phó Tu Vân và ba người khác sớm được mời đến bên trong một gian phòng khách của Triệu gia, Phó Tu Vân nhìn xung quanh, ăn mặc và thần thái của ba người này, thoáng cái đã nghĩ tới có lẽ ba người này nhất định giống y kính hiến vật khó lường, lúc này mới có thể để bốn người bọn họ sớm đi tới nơi này tiếp nhận tiếp đãi của người Triệu gia sao?

Nếu như y đoán không sai, đợi một chút người tiến vào nhất định là Triệu Cẩm Vinh, vận khí tốt nói không chừng còn có thể thấy Phó Cẩm Long và Phó Điềm Điềm.

Quả nhiên, lúc Phó Tu Vân còn chưa uống xong ly linh trà, vài tên thị nữ đã bước chậm mà đến, ở phía sau lưng các nàng lại là Triệu Cẩm Vinh một thân trường bào đẹp đẽ quý giá vô cùng, ở phía sau Triệu Cẩm Vinh còn có một Phó Cẩm Long mặt ngạo khí và Phó Điềm Điềm sắc mặt không thế nào tốt.

"Ha ha, bốn vị đạo hữu đợi lâu, thật sự là hôm nay thọ yến của cô mẫu bận quá, Cẩm Vinh có chút không giúp được cũng chỉ có thể trước hết mời bốn vị ở chỗ này chờ."

Nói đến đây, gương mặt Triệu Cẩm Vinh chân thành và hữu hảo, trong bốn người Phó Tu Vân và một người nữ tu không có bao nhiêu phản ứng, mà còn lại là một lão giả tóc bạc và trung niên sắc mặt phát đen cũng vội vàng đứng dậy đón ý nói hùa.

"Không có việc gì không có việc gì, cũng không có đợi bao lâu, hơn nữa có thể khiến cho Thiếu thành chủ tự mình tiếp đãi chúng ta, chính là đợi thêm một canh giờ lão hủ cũng nguyện ý nha."

"Đúng vậy đúng vậy, Thiếu thành chủ suy nghĩ nhiều rồi. Chúng ta đây đều là muốn vì thành Triệu gia cống hiến một phần lực lượng của chính mình mà thôi nha. Chỉ có Triệu gia tốt, chúng ta những người thành Triệu gia mới có thể thêm tốt không phải sao?"

Nói tới chỗ này, Phó Tu Vân cũng không thể ngồi im, y cũng đứng lên gật đầu, "Đúng đúng. Ta miệng vụng sẽ không nói, chẳng qua ý kiến chính là như thế."

Triệu Cẩm Vinh nhìn trong bốn vị ở đây có ba người đều đối với hắn rất cung kính như thế thậm chí có mang theo một chút lấy lòng, vốn dưỡng thành một ít ngạo khí mấy ngày gần đây đã càng thêm bành trướng, lập tức vội vàng xua tay, "Nào có nào có, chính là gia gia ta lợi hại, Cẩm Vinh bội phục nhất chính là gia gia. A, tình huống của phụ thân ta gần đây cũng có khôi phục, tin tưởng một ngày nào đó người sẽ tốt."

Ba người kia đều gật đầu đồng ý, chỉ có Phó Tu Vân ở trong lòng cười lạnh không ngớt, quả thực dối trá cực độ rồi, rõ ràng trong lòng đã khinh thường Triệu Kiến Chương, đồng thời vì tình huống của Triệu Kiến Chương nhìn có chút hả hê, nhưng ngoài mặt vẫn là một dáng vẻ hiếu tử cung kính như thế, thật là khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Phó Tu Vân nghe lão giả và đại hán mặt đen cùng Triệu Cẩm Vinh đang khen tặng cho nhau, cảm thấy loại thọ yến này y vẫn không cần ở lâu thật là tốt, đợi lát nữa trực tiếp tìm thời điểm lừa gạt đâm một kiếm phế người này cũng dễ làm thôi. Thời gian hao tốn nhiều một giây y cũng phiền.

Chẳng qua, có người cảm thấy phiền nhanh hơn y, "Chậc, Cẩm Vinh ngươi rốt cuộc xong chưa? Mẫu thân còn ở bên kia chờ đấy! Yến hội phải bắt đầu, cùng bọn họ nói lề mề gì nữa? Để cho bọn họ mau mau đem bảo vật nộp lên không được sao?"

Nhất thời, bốn người Phó Tu Vân đều nhất tề nhìn về phía Phó Điềm Điềm mở miệng nói chuyện, ánh mắt của mỗi người không quá giống nhau, chẳng qua ngược lại có một ý tưởng giống nhau: Cô gái này là ai? Lộ ngu đi.

"Nhìn cái gì hả?! Nhìn nữa ta tìm người đánh các ngươi đuổi ra ngoài! Cẩm Vinh, đi nhanh một chút đi, đi trễ tức giận sẽ mất hứng."

Sauk hi Triệu Cẩm Vinh nghe nói như thế, khí thế cả người chính là trầm xuống. Chẳng qua hắn cũng không có nói nhiều, chỉ chậm rãi cúi đầu sau đó mới ngẩng đầu, "Ừm, yên tâm đi Điềm Điềm, chúng ta lập tức phải đi."

Sau đó Triệu Cẩm Vinh mở miệng với Phó Tu Vân bốn người kia, "Thời gian không nhiều lắm, các vị mời theo ta đi thượng toạ đi!"

Chờ sau khi Triệu Cẩm Vinh dẫn bọn họ đi ra phòng khách, Phó Cẩm Long mới nói với Phó Điềm Điềm, "Ngươi vừa nói có chút không thích hợp, biểu ca chỉ sợ sẽ tức giận."

Phó Điềm Điềm nhíu mày, "Hắn từ nhỏ đều là mẫu thân nuôi lớn, mẫu thân đối với hắn ân trọng như núi, thứ tốt của chúng ta không biết bị hắn dùng bao nhiêu rồi, ta nói hắn vài câu thì thế nào? Hắn còn có thể phản phải không? Hơn nữa, mẫu thân còn muốn cho hắn thú ta đó, hừ, tính tình của hắn đây đối với ai cũng ôn hoà, ta cũng không quá thích!"

Phó Cẩm Long nghe được câu trả lời này sau đó cũng hiểu được Phó Điềm Điềm nói quả thực không có gì sai, cũng liền không nói thêm nữa, dù sao nếu không phải là đại thọ mẫu thân, hắn mới sẽ không đi ra. Tu vi của hắn hiện giờ đã là Luyện Khí tầng thứ mười, có thể tìm được một cơ hội là có thể Trúc Cơ, cho nên yến hội gì gì đó, thực sự là lãng phí thời gian!

"Ta đi tìm phụ thân, ngươi đi thọ yến trước đi, dù sao ngươi cũng phải đi kính một chén rượu rồi mới được đi, thật không thú vị!"

Phó Điềm Điềm phất phất tay với đệ đệ của mình, tên này suốt ngày đến muộn cũng chỉ biết tu luyện, thực sự là không thú vị. Nàng lúc này muốn đi tìm phụ thân, nói không chừng vẫn có thể từ chỗ phụ thân cọ tới thứ tốt gì đó.

Mà cùng lúc đó, Phó Tu Vân vốn theo Triệu Cẩm Vinh cùng đi, lại đột nhiên che ngực, "Ờm, xin lỗi Thiếu thành chủ, ta, tim ta phát, phát bệnh, ta muốn ở đây tĩnh tọa chốc lát, sau đó sẽ trực tiếp đi qua được không?"

Triệu Cẩm Vinh đối với tình huống của Phó Tu Vân có chút ngoài ý muốn, chẳng qua lại không có hoài nghi. Dù sao ở nơi này giờ chính là đại bản doanh Triệu gia, ai mượn một trăm lá gan hắn cũng không dám lỗ mãng.

"Được, từ đây đi thẳng vòng qua một toà hoa viên đó là chỗ ấy, nếu ngươi đi trễ, có thể sẽ không có cơ hội có thể trực diện với cô mẫu. Chẳng qua đồ của ngươi rất tốt, nói không chừng cô mẫu sẽ trực tiếp tìm ngươi, đến lúc đó cũng có thể nở mày nở mặt."

Phó Tu Vân lộ ra một phần mỉm cười cứng ngắc, "Đa tạ Thiếu thành chủ."

Sau khi chờ Phó Tu Vân thấy Triệu Cẩm Vinh bọn họ rời đi, dĩ nhiên thực sự ở tại chỗ đả toạ. Điều này làm cho tu giả giám thị y yên tâm, sau đó gã vẫn ở chỗ này nhìn Phó Tu Vân một khắc đồng hồ.

Ở trong vòng một khắc đồng hồ, Phó Điềm Điềm đi qua nơi đây thấy Phó Tu Vân tĩnh tọa lộ ra một tia trào phúng, "Xía, tu vi thấp như vậy còn không biết xấu hổ đến Triệu gia, nên sớm từ đâu tới thì đi về nơi đó."

Tu giả giám thị còn sợ Phó Tu Vân và Phó Điềm Điềm cải vả đây, kết quả Phó Tu Vân ở tại chỗ khẽ động cũng không động không nhìn thẳng Phó Điềm Điềm, cứ như vậy Phó Điềm Điềm không đạt thành mục đính, sau cùng chỉ là hầm hừ tức giận bỏ đi, mà chờ nàng sau khi rời khỏi, Phó Tu Vân mới chậm rãi nâng lên khoé miệng lên.

Y nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bụi bặm trên áo dài của mình, cười hài lòng. Cảm tạ Phó Điềm Điềm là Hoả Thổ Kim Tam linh căn, hy vọng nàng và Hỏa linh căn của nàng đều có thể đủ kiên cường một chút, đừng đơn giản tan vỡ mới tốt.

"Ngươi nói đúng hay không?"

Tiểu Sỏa Đản hóa thành kiến lửa ở bên ngoài quơ quơ hai râu thật nhỏ của nó.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Chuẩn bị phẩm.

Phó Tu Vân: Ngươi rốt cuộc muốn đi ra ngoài mua chuẩn bị phẩm gì hả? Kéo thân thể tàn phế này của ngươi?

Dịch Nhiên: Lý y.

Phó Tu Vân: A?

Người này lẽ nào không có mặc lý y?

Dịch Nhiên: Ta tàn phế cũng có thể mua lý y.

Dịch phụ: Con trai nhớ kỹ, chỉ cần không liệt, mục tiêu của chúng chim chính là sở hữu bao túi áo khoác trong!

Hình như PDD là e cô cậu với PCV mà nhở, vậy thì sao lấy nhau đc nhở @@ loạn luân ư...

37. Chương 37

Sau khi Phó Tu Vân gặp được Phó Điềm Điềm đã không làm lỡ thời gian trực tiếp đi đến yến hội. Dọc theo đường đi y thong dong nhàn nhã tự đắc, một chút cũng không có loại khẩn trương sợ muộn.

Tu giả giám thị nhìn dáng vẻ của y như vậy khoé miệng trực tiếp giật, quả nhiên thế giới cao nhân gã không hiểu, ở trong mắt gã Triệu gia đã là gia tộc lớn vô cùng, đến loại địa phương này còn dám chậm rãi lắc lư, tối thiểu đạo tâm của y nhất định rất kiên định, không thì tuyệt đối không có khả năng như vậy.

Phó Tu Vân cho dù làm trễ nãi một chút thời gian, nhưng thời điểm y đến yến hội cũng chưa chính thức bắt đầu. Vốn y dự định tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống, kết quả trực tiếp bị Triệu Cẩm Vinh mắt sắc thấy được, đem y mạnh mẽ kéo đến ngồi trước mấy hàng thượng khách, đương nhiên mặc dù là thượng khách cũng không giống nhau, tu vi của y chỉ là Trúc Cơ tầng một, dường như dâng lên bảo bối Bát phẩm, cũng không có tư cách ngồi vào ba hàng trước.

Không đợi y ngồi xuống an tĩnh bao lâu, lại có Phó Thiên Hải và Phó Điềm Điềm mặt mang nụ cười dẫn tới mấy vị tu giả còn trẻ bất kể là từ quần áo hay là khí độ thoạt nhìn đều đặc biệt cao lớn ngồi vào vị trí, đến lúc này ghế thượng khách toàn bộ ngồi đầy, Triệu Cẩm Vinh mới từ chỗ ngồi đứng lên, "Các vị khoẻ, thỉnh yên lặng một chút."

Trong hoa viên yến hội sắp gần trăm người thoáng cái yên tĩnh lại.

Triệu Cẩm Vinh rất hài lòng thấy được sức lực kêu gọi của bản thân, biểu tình trên mặt càng thêm ôn hòa, "Cảm tạ các vị bận rộn tham gia bách thọ yến của cô mẫu. Đặc biệt cảm tạ các thượng khách hảo hữu ở nơi này, các vị đều là bạn bè Triệu gia và cô mẫu chúng ta, ngày sau bất kể là nơi nào có trắc trở chúng ta tự nhiên cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ. Hôm nay là một ngày vui vẻ, cô mẫu ta niên kỉ hai trăm tuổi, để ăn mừng hôm nay, các vị cộng ẩm một chung đi!"

Mấy trăm người đều nâng lên chén rượu trong tay, trong miệng nói từ ngữ chúc mừng. Người của Tứ đại thế gia trên ghế thượng khách đều tới, không tới được cũng là bọn tiểu bối, chỉ một Triệu Hoa Dung vẫn không mời nổi cầm quyền thế hệ lớn của Tứ đại thế gia, đương nhiên cũng sẽ không để cho bọn họ cảm thấy rất hạ mình, cũng đều tự nói chút thuận lợi. Lúc này trên mặt của Triệu Hoa Dung lộ ra dáng tươi cười vài phần tự đắc, mặc dù bà đã hai trăm tuổi, chẳng qua khuôn mặt của tu giả luôn luôn sẽ bởi vì linh lực ở trong người điều hòa mà già yếu thật chậm rãi, cho nên bà lúc này thoạt nhìn cũng chỉ là dáng vẻ của phu nhân trung niên, không thì đã lộ vẻ lão bà.

Cùng uống một chén sau đó tới biểu diễn ca vũ, còn có vài người dùng linh lực huyễn hóa ra đồ án bất đồng, ngược lại khiến yến hội có vẻ vô cùng náo nhiệt. Vừa lúc đó đại hán mặt đen ngồi ở bên cạnh Phó Tu Vân đột nhiên lên tiếng, "Triệu phu nhân, tại hạ nơi này có một bảo bối muốn đưa Triệu phu nhân, hy vọng Triệu phu nhân có thể thích."

Triệu Hoa Dung đã sớm biết đây là phân đoạn cháu trai an bài dâng tặng lễ vật, lập tức mở miệng mỉm cười, "Ồ, không biết vị này có bảo bối gì tặng ta đây?"

Đại hán vung tay lên một đạo màu sắc xinh đẹp liền xuất hiện ở trước mắt mọi người, đây là một cây quạt nhỏ bảy màu, hình dạng tinh xảo mà hoa lệ. Rất nhiều nữ tu sau khi thấy cây quạt này đã lộ ra vẻ mặt ước ao yêu thích, thậm chí có phát ra tiếng kinh hô.

Đại hán mặt đen cười một tiếng, "Phu nhân, đây là Lỗ mỗ hao hết thiên tân vạn khổ nỗ lực mới tìm được Thất Sắc Phiến Ngũ phẩm! Cây quạt này nhưng không chỉ đẹp, còn là một món vũ khí hoặc người."

Sau khi Triệu Hoa Dung nghe được vũ khí mới lộ ra vài phần sắc mặt cảm thấy hứng thú, "Cách hoặc nhân thế nào?"

Lỗ đại hán nói, "Chỉ cần đem cây quạt này quạt vào người muốn công kích, linh quang bảy màu đánh tới trên người bị công kích sẽ trực tiếp rơi vào trong ảo cảnh, nếu là tu giả đạo tâm không kiên, trực tiếp trọng thương đến chết cũng là có thể, cho dù đạo tâm kiên định cũng có thể khiến hắn ở trong ảo giác giãy dụa."

"Nghe nói như thế, quả nhiên là một món bảo bối tốt. Đa tạ Lỗ đạo hữu, nếu là đạo hữu có chỗ nào muốn Triệu gia xuất lực, có thể tìm một cơ hội nói với Cẩm Vinh, chỉ cần không quá phận Triệu gia tất nhiên sẽ giúp đỡ một tay." Triệu Hoa Dung mở miệng, hứa hẹn của bà trực tiếp khiến đại hán mặt đen lộ ra biểu tình vui sướng, chẳng qua ai cũng biết cái hứa hẹn này là chỉ có một lần cơ hội, nhưng chỉ cần dùng tốt cũng là một con át chủ bài.

Sau khi Lỗ đại hán mở đầu, vị lão giả kia cùng nữ tử không nói được một lời cũng phân biệt đưa lên đồ vật, lão giả cũng chiếm được một lời hứa hẹn, nhưng sau khi nữ tử kia đem thứ đó lên, các nữ tu đang ngồi cũng không ngồi yên được!

Ngay cả Triệu Hoa Dung cũng lộ ra vẻ mặt thận trọng và kích động, "Ngươi muốn dâng lên đan Trú Nhan?!"

Nữ tu kia khẽ lắc đầu, "Chỗ này ta chỉ có nửa viên đan Trú Nhan là muốn tặng cho ngài."

Sắc mặt Triệu Hoa Dung không hờn giận, "Nửa viên kia đâu?"

Nữ tu không vội không nóng mà mở miệng, "Cần ngài tự mình tìm đan sư luyện chế. Nếu như ngài có thể cho ta thứ mong muốn, sau này đừng nói một viên đan Trú Nhan, cho dù mười viên, một trăm viên vậy cũng là chuyện dễ dàng."

Nữ tu thốt lời này ra khỏi miệng, mọi người ở đây đều lộ ra sắc mặt kinh ngạc, đây rõ ràng là một trận yến hội, nữ nhân này thế nào lại chỉ hiến nửa viên đan, còn muốn cùng trao đổi? Nàng là ăn bao nhiêu gan hùm mật gấu mới dám như vậy chứ?

Rất rõ ràng, sau khi người Triệu gia nghe được yêu cầu của nữ tu này sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm, ngay cả bản thân Triệu Hoa Dung cũng trong nháy mắt đem người này đuổi ra ngoài, nhưng mà nữ tu này nghĩ rất chính xác, lực hấp dẫn của đan Trú Nhan đối với các nữ tu là trí mạng, ở trong mắt các nàng cho dù dùng trăm năm tu vi để đổi một viên đan Trú Nhan, vậy cũng là chuyện không cần do dự.

Triệu Hoa Dung cũng là nữ nhân, tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Vì vậy Triệu Hoa Dung nhịn tức giận hỏi, "Được, vậy ngươi nói coi ngươi cố ý chạy đến thọ yến của ta, hao tổn tâm cơ như vậy là muốn trao đổi vật liệu gì?"

Nữ tu kia nghe được Triệu Hoa Dung nói như vậy, cũng là thở phào nhẹ nhõm, nàng cắn răng nói, "Tiền bối, ta muốn đan Ngọc Lưu Ngưng Mạch!"

Nhất thời, ánh mắt dò xét của mọi người liền rơi xuống trên người của nữ tu này, nữ nhân này lại muốn Ngưng Mạch sao? Trách không được nàng phải đặc biệt chạy đến Triệu gia, thì ra là muốn đan Ngọc Lưu Ngưng Mạch. Chẳng qua, yêu cầu này quả thực không thấp, dù sao đan Ngọc Lưu Ngưng Mạch thế nhưng chỉ có Đa Bảo các, và thần dược Bành gia mới có thể luyện chế đan dược. Hàng năm cũng cứ như vậy chừng mười viên, cũng không biết Triệu Hoa Dung có thể đại biểu Triệu gia trao đổi một viên này hay không? Chẳng qua cũng không nhất định, dù sao phương pháp luyện đơn của đan Trú Nhan đã có rất nhiều năm chưa từng xuất hiện, nếu như phương pháp luyện đơn đan Trú Nhan này là thật, Triệu gia từ nay về sau lại thêm một tài lộ.

Quả nhiên, Triệu Hoa Dung chỉ do dự chốc lát, đã đồng ý điều kiện của nữ tu. Chẳng qua sự tình đương nhiên không có đơn giản như vậy, bà yêu cầu ở trước khi luyện chế thành công đan Trú Nhan nữ tu không được rời thành Triệu gia, chờ luyện chế thành công rồi, đan Ngọc Lưu Ngưng Mạch tự nhiên sẽ cho nàng.

Nữ tu Tô Vũ mặc dù có chút do dự lo lắng, chẳng qua nghĩ đến Triệu Hoa Dung nếu có thể trước mặt nhiều người làm ra hứa hẹn như vậy, có lẽ chắc là sẽ không nuốt lời, vì vậy sau cùng cũng gật đầu, trong mặt mày lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng.

Phó Tu Vân ở bên cạnh nhìn biểu tình của nữ tu này sau đó không nhịn được trong lòng khen nàng ngây thơ, Triệu Hoa Dung là một người như thế nào y thật sự là quá rành, một nữ nhân ích kỷ tới cực điểm như vậy, nếu như nguyện ý đưa ra đan Ngọc Lưu Ngưng Mạch đó mới là chuyện buồn cười. Không cần phải nói, chủ ý của nữ nhân này nhất định là cướp sạch cách luyện đan Trú Nhan. Mặc dù bà trước mặt nhiều người làm ra hứa hẹn như vậy thoạt nhìn rất quang minh chính đại, chẳng qua bà hứa hẹn cho ngươi, ngươi sẽ nhất định có mệnh nhận được sao?

Phó Tu Vân ở trong lòng khẽ lắc đầu một cái, sau đó suy nghĩ một chút, hoặc là y có thể lại đi làm một cuộc làm ăn, tiện thể có thể được một người trợ giúp nhỉ?

Sau đó đã đến phiên Phó Tu Vân hiến bảo bối, rất tự nhiên Độn Thổ Hoàn Bát phẩm này là một bảo bối giá trị cao nhất trong cuộc, bảo bối này vừa ra, ngay cả người của ba thế gia khác ngồi ở thượng khách cũng đồng loạt nhìn về phía Phó Tu Vân, trong đó Chu gia tới là đại ca Chu Không của Chu Năng, mà Thiết gia tới ngược lại là người quen, Thiết Thành Công.

Món bảo bối này của Phó Tu Vân xuất hiện, khiến sắc mặt của Thiết Thành Công trở nên có chút sai, gã trực tiếp mở miệng, "Độn Thổ Hoàn này là chính ngươi luyện chế?" Trong giọng nói hoài nghi đã đột phá phía chân trời rồi.

Phó Tu Vân mở ra biểu tình giả dối không hề gì, chỉ là gật đầu, giọng nói ngược lại là có chút cẩn thận, "Đúng vậy, chẳng qua ta cũng là đạt được đúng dịp. Thời gian ta luyện chế không cẩn thận đem hoa Bách Hoan Thất phẩm bỏ vào trong đó, dường như có biến dị, sau cùng Độn Thổ Hoàn này lúc luyện chế ra, tại hạ cũng là lại càng hoảng sợ. Phúc duyên này quá lớn sợ tu vi Trúc Cơ của ta gánh không nổi, liền đưa đến trước mặt Triệu phu nhân, tại hạ cảm thấy phu nhân rất thích hợp phúc duyên này."

Phó Tu Vân giải thích một phen ngược lại khiến những tu giả bên cạnh kia dùng ánh mắt nóng bỏng theo dõi y bình tĩnh một ít, nếu như luyện chế thứ này chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện, như vậy Phó Tu Vân sẽ không đáng bọn họ toàn lực mượn hơi rồi. Chẳng qua đây là một luyện khí sư có tiền đồ, cho nên vẫn có thể kết giao được đi.

Triệu Hoa Dung rõ ràng cũng nghĩ như vậy, hơn nữa Phó Tu Vân tặng chỗ tốt lớn như vậy còn chưa như nữ tu trước đó đưa ra yêu cầu, lập tức vui vẻ gật đầu, "Ngươi có lòng, như vậy đi, thứ này tốt, ngươi cũng là hao phí đại tâm lực, đợi lát nữa để đại quản gia dẫn ngươi đi lĩnh năm viên linh thạch thượng phẩm, hy vọng sau này đường luyện khí của ngươi có thể thuận lợi hơn."

Năm viên linh thạch thượng phẩm, cũng chính là năm ngàn viên linh thạch trung phẩm, Triệu gia bạo tay cũng là không nhỏ rồi. Phải biết rằng đi phòng đấu giá mua, một thứ linh khí phòng ngự Bát phẩm cực phẩm, cũng không sai biệt lắm chính là số này rồi.

Có linh thạch tặng không đưa tới cửa, Phó Tu Vân tự nhiên là không nên từ chối không muốn. Y gật đầu nỗ lực để cho khuôn mặt giả của mình lộ ra vài phần dáng tươi cười, sau đó theo đại quản gia đi khố phòng.

Mà đứng dậy cùng lúc Phó Tu Vân, người được phái đến của Bành gia Bành Giác Nhiên cũng từ từ đứng lên, như là không có mục đích theo bọn họ đi ra ngoài.

Chờ sau khi Phó Tu Vân lĩnh linh thạch trở về, đã thấy trên đường y phải đi qua, Bành Giác Nhiên một thân bạch y đứng đó.

Phó Tu Vân bĩu môi, y cũng không có mặc một thân màu trắng kia.

Chậm rãi đi tới, Bành Giác Nhiên đã trực tiếp mở miệng, "Vị đạo hữu này, có thể để tại hạ nhìn dáng vẻ của ngươi hay không đây?"

Tâm tình Phó Tu Vân vốn nhàn nhã trong nháy mắt căng thẳng, hai mắt nheo lại thần tình tĩnh táo đáng sợ.

Bành Giác Nhiên còn muốn nói cái gì đó, Triệu Cẩm Vinh bên kia đã đi sang, "Ơ, Bành huynh, luyện khí huynh, các ngươi ở chỗ này làm gì?"

Vào lúc này, Phó Tu Vân đã làm xong dự định lỡ như lổ tẩy trực tiếp giết người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào kịch trường:

Xuân xanh. [chỉ tuổi xuân của nữ]

Triệu Cẩm Vinh: Cô mẫu của ta hai trăm xuân xanh rồi.

Phó Tu Vân:… Ha ha. Hai trăm tuổi ở chỗ chúng ta là "Yêu nghiệt sống lâu."

Lực hấp dẫn của đan Trú Nhan.

Nữ tu: Lực hấp dẫn của đan Trú Nhan đối với nữ nhân là trí mạng!

Nữ tu nào đó: Nhưng vẫn có nữ tu càng thích năng lực.

Nữ tu: Ngu ngốc, loại đó không phải nữ nhân, là nữ hát tử!

Cảm tạ các vị ném lôi mạo phao ủng hộ ~ moah moah

~————

Thất Sắc Phiến: quạt bảy màu.

Nữ hán tử là chỉ người phụ nữ mạnh mẽ như con trai, ko bánh bèo.

N1 19 6

38. Chương 38

Phó Tu Vân đã làm xong dự định muốn đem người trực tiếp đốt thành tro, kết quả y chưa nói được câu nào, bên kia Bành Giác Nhiên đã trực tiếp mỉm cười nói, "Ta chỉ chẳng qua đi ra hít thở không khí, thì được ngươi đuổi theo tới, Triệu đạo hữu ánh mắt của ngươi có phần cũng hơi quá nhạy rồi."

Triệu Cẩm Vinh nghe nói như thế không để trong lòng, "Ngươi là thượng khách của nhà chúng ta, nếu để cho ngươi ở nơi này bị ủy khuất gì đó hoặc xảy ra chuyện gì không hay, ta đây có thể ăn nói thế nào? Chẳng qua ngươi và vị này…"

Phó Tu Vân nhìn thoáng qua Bành Giác Nhiên không định đem sự tình nói toạc, mở miệng, "Ta gọi là Tống Ngư, Thiếu thành chủ có thể gọi thẳng tên của ta."

Triệu Cẩm Vinh hơi có chút xấu hổ, "Tống đạo hữu, thời gian khẩn cấp nói chuyện gò bó ta không nhớ tên gọi của đạo hữu, chẳng qua tên này quả thật không tệ."

Phó Tu Vân cười cười, "Ta đi ra lĩnh linh thạch, quay về thì đụng phải Bành đạo hữu, ngược lại khiến ta thụ sủng nhược kinh, cũng không biết hắn muốn nói những gì?"

Bành Giác Nhiên nhìn mặt của Phó Tu Vân hơi dừng lại, lộ ra một biểu tình có cũng được không có cũng được, "Ta chẳng qua là cảm thấy trên người vị đạo hữu này còn có hương hoa Bách Hoan, hoa Bách Hoan thánh phẩm làm bổ dưỡng dung nhan, cảm thấy phương pháp luyện đơn của Trú Nhan tất nhiên sẽ có nó, cho nên nói trước với Tống đạo hữu muốn mua hoa Bách Hoan mà thôi."

Triệu Cẩm Vinh nhất thời buông xuống nghi ngờ trong lòng, "Không hổ là người của Bành gia, đi tới chỗ nào cũng không quên chức vụ của mình." Sau đó hắn lại quay đầu nhìn về phía Phó Tu Vân, "Tống đạo

hữu, nếu Bành huynh đã lên tiếng, vậy Tống đạo hữu còn hoa Bách Hoan, thì mong rằng đừng nên cất giấu á."

Phó Tu Vân trực tiếp ở trong lòng liếc mắt xem thường, cũng không phải ngươi mua ngươi tích cực như vậy làm gì? Hơn nữa mục đích của công tử thế gia Y Dược đối diện kia rốt cuộc là có phải hoa Bách Hoan hay không, vậy cũng hoàn toàn không xác định đâu.

Nhưng mà bản lĩnh của mặt mũi vẫn phải làm.

"Trên người ta lúc này không có đủ hoa Bách Hoan, chẳng qua nếu như Bành thiếu gia muốn, chờ ngày mai ta có thời gian tất nhiên sẽ đưa hoa Bách Hoan cho Bành thiếu gia, có thể kết giao Bành thiếu gia, ta vui cũng không kịp đây chứ đâu phải cần linh thạch?"

Triệu Cẩm Vinh nghĩ Phó Tu Vân tương đối trên thượng đạo liền vỗ vỗ bờ vai của y biểu thị thoả mãn. Mà Bành Giác Nhiên bên kia cũng tự tiếu phi tiếu gật đầu, "Đã như vậy, vậy ngày mai buổi trưa gặp ở Linh Tuyền Cư đi."

Nói xong lời này, Bành Giác Nhiên đã tự mình rời khỏi hoàn toàn không muốn phản ứng sắc mặt của Triệu Cẩm Vinh. Sắc mặt của Triệu Cẩm Vinh ở trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, thế cho nên Phó Tu Vân cũng hơi không biết nên giảng hoà thế nào.

Cũng may Đại tổng quản ở phía sau truyền tới lời nói, nói là Triệu Kiến Chương muốn gặp Triệu Cẩm Vinh, mới khiến tràng diện có hơi hoà hoãn.

"... Khụ, thọ yến mẫu thân vẫn còn tiếp tục, ngươi về trước đi, ta đi một chút sẽ trở lại."

Phó Tu Vân vội vàng gật đầu. Sau đó đi trở về, nếu như không phải thời gian không cho phép, y lúc này nhất định phải đi nhìn, dáng vẻ hiện giờ của Triệu Kiến Chương là dạng gì, y thực sự là muốn thấy khủng khiếp, chẳng qua cũng không nóng nảy trong chốc lát này, buổi tối y sẽ đi nhìn hắn một chút.

Sau cùng thọ yến coi như là kết thúc viên mãn, mọi người ôm tâm tư khác nhau đều tự rời khỏi. Bành Giác Nhiên ở dưới ánh mắt có chút đề phòng của Phó Tu Vân đi tới bên cạnh y, nhẹ nhàng mà nói một tiếng, "Đan Hoán Dung." Sau đó không đợi Phó Tu Vân biến sắc, đã trực tiếp rời khỏi.

Tâm tình của Phó Tu Vân vốn coi như không tệ lúc này rất khó chịu. Mắt của Bành gia có sở trường như thế nào? Thế nào đã nhìn ra y sử dụng đan Hoán Dung?

Chẳng qua hiện giờ không phải lúc nói chuyện này, lúc đi theo mọi người rời khỏi chủ trạch Triệu gia, Phó Tu Vân thật nhanh tìm một nơi ẩn nấp dùng "Linh Xà Ẩn", đem vòng tay này mang ở trên tay, Phó Tu Vân theo bọn hạ nhân tiễn người sau đó lại quay về, lần thứ hai tiến vào chủ trạch Triệu gia.

Y đầu tiên là ẩn thân hình đem chủ trạch Triệu gia đi bộ hết một lần, toàn bộ hành trình đều là đi theo chân bọn hạ nhân, ngược lại cũng khiến y tránh thoát mấy bộ phận then chốt. Sau khi chờ tra xét hết vị trí phân bố chủ trạch, thời gian đã đến cơm chiều cũng chính là lúc ăn cơm tối, mặc dù tu giả cũng không nhất định ăn cơm, nhưng hôm nay là sinh thần Triệu Hoa Dung, người một nhà Phó gia khẳng định vẫn sẽ tự mình chúc mừng một phen nho nhỏ.

Quả nhiên, ở bên trong đại sảnh, trên bàn một hoa điêu [1] Tử Đàn ngàn năm bày đầy linh thực trân quý, mà năm người ngồi vây quanh cạnh bàn là Phó Thiên Hải, Triệu Hoa Dung, Triệu Cẩm Vinh, Phó Cẩm Long và Phó Điềm Điềm. Ngoại trừ Triệu Cẩm Vinh sắc mặt hơi có chút không tốt, trong mắt Phó Thiên Hải có chút nặng nề ra, ba người kia ngược lại kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ.

"Phụ thân phụ thân, người không biết luyện khí kia hiến lên Đỗn Thổ Hoàn Bát phẩm có bao nhiêu lợi hại! Đó thật đúng là một món bảo bối có thể bảo mệnh đó, Điềm Điềm cũng muốn một cái, phụ thân người nói với người kia một chút, để hắn luyện chế cho Điềm Điềm một cái đi!"

Phó Thiên Hải nghe nói như thế trấn an mà mở miệng, "Điềm Điềm, bảo vật Bát phẩm không phải dễ dàng là có thể luyện chế ra như vậy, nếu như con thực sự muốn, ta tìm người luyện chế cho con một Lục phẩm cũng thoả mãn tu vi của con sử dụng."

Nhưng Phó Điềm Điềm bị cưng chìu thành quen, sau khi nhìn thấy bảo bối Bát phẩm tốt bao nhiêu làm gì chịu Lục phẩm? Mặc dù vật Lục phẩm ở trong mắt tán tu cũng là bảo bối thật tốt, nhưng nàng là muốn

tốt hơn, "Không! Con chỉ muốn Bát phẩm! Phụ thân người nếu như không làm được nói con tìm mẫu thân, mẫu thân có thể lợi hại hơn người!"

Phó Điềm Điềm thốt ra lời này khỏi miệng, sắc mặt của Phó Thiên Hải nhất thời liền trầm xuống, ánh mắt kia như là có thể ăn nàng, đem Phó Điềm Điềm sợ tới trực tiếp trốn phía sau Triệu Hoa Dung, Triệu Hoa Dung cũng biết nữ nhi nói sai, nhưng hôm nay là ngày lành của bà, bà cũng không muốn để tất cả mọi người không vui, vì vậy hoà giải nói, "Điềm Điềm con nói sai, việc phụ thân con không làm được mẫu thân cũng là không làm được, tính tình đừng đùa giỡn."

Phó Điềm Điềm nghe vậy còn muốn bĩu môi, nhưng Phó Thiên Hải đã trực tiếp buông đũa xuống, cười lạnh một tiếng, "Ta muốn bế quan, nếu không có việc lớn đừng tới tìm ta!"

Nổi giận đùng đùng đi ra ngoài như vậy, nhất thời khiến Triệu Hoa Dung cảm thấy nét mặt không ánh sáng, cũng cảm thấy trong lòng tức giận, Phó gia vốn chính là dựa vào Triệu gia bọn họ mới có thể lên, Phó Thiên Hải đối với bà như vậy là có ý gì? Phó Điềm Điềm đến lúc này cuối cùng cũng biết mình nói rước lấy bao nhiêu không hài lòng, nàng cẩn thận nhìn xung quanh một chút, phát hiện bầu không khí tương đối không tốt, nhất thời căng thẳng trong lòng, vành mắt thoáng cái liền đỏ.

"Mẫu thân, con, con cũng là nhất thời nhanh miệng thôi, hơn nữa, rõ ràng mẫu thân và ngoại công lợi hại hơn á. Ngay cả phụ thân cũng không thể để người ta dâng lên bảo bối Bát phẩm đây, mẫu thân ngươi có thể nha."

Triệu Hoa Dung nghe vậy trong lòng hơi ổn định, nhếch nhếch môi nói, "Không sao, cũng là phụ thân con tu vi nhiều năm không tăng trong lòng không hài lòng mà thôi. Con, "

Triệu Hoa Dung lời còn chưa dứt, Phó Điềm Điềm bên này đột nhiên biến sắc, vừa vặn mà bưng bụng của mình thét lên ——

"A ——! A a! Đau, bụng con con đau quá à…"

Người của buổi tiệc nghe nói như thế sắc mặt cũng kinh nghi mà nhìn về phía Phó Điềm Điềm, chỉ thấy nàng lúc này sắc mặt trắng bệch mà ôm bụng, thoáng cái ngồi trên mặt đất hoàn toàn không đứng dậy nổi.

"Chuyện gì xảy ra?!" Triệu Hoa Dung kinh sợ lo lắng, một tay đỡ Phó Điềm Điềm qua, lại bị trong tay nàng truyền tới nhiệt độ nóng liền thu tay về, "Điềm Điềm? Thân thể của con vì sao nóng như thế?!"

Phó Điềm Điềm lúc này sắc mặt đã từ trắng trở nên đỏ, thân thể giống như là bị đặt ở trên lửa than đốt, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu cuồn cuộn chảy xuống, âm thanh nàng thét chói tai lúc này đã trở nên có chút run run:

"Mẫu thân, mẫu thân! Đan điền của con đau quá! Hình như muốn nứt ra rồi!!"

Lúc Triệu Hoa Dung còn muốn nói gì đó, Phó Điềm Điềm đã bị nóng chịu không nổi, giống như sắp điên mà chạy ra khỏi nội sảnh, sau đó ở dưới kinh ngạc soi mói của tất cả người hầu bên trong vườn, phù phù một chút đã nhảy vào trong hồ nước, lăn qua lộn lại mấy cái sau đó thì trực tiếp trầm xuống.

"A ——!!"

Một số tỳ nữ nhát gan trực tiếp thét lên, mà lúc này Triệu Hoa Dung tức giận tát một người hầu bên cạnh một cái, "Còn ngớ ra cái gì! Cứu người mau!!"

Cuối cùng vẫn là Phó Cẩm Long tốc độ nhanh nhất mà đem người bắt đầu cấp cứu, khiến người ta an tâm là, vị đại tiểu thư này cuối cùng không chết, chẳng qua chờ Y tu tới, nói ra tin tức lại làm cho sắc mặt của Triệu Hoa Dung trầm xuống.

"Rất đáng tiếc, Phó tiểu thư tu vi đã phế toàn bộ, Hỏa linh căn trong cơ thể dường như phụ tải quá nặng đã hoại tử, hiện giờ chỉ còn lại có Thổ linh căn và Kim linh căn. Nhưng nếu như còn muốn tu hành, chỉ sợ phải nếm chút khổ sở."

Phó Cẩm Long mặt lạnh, "Ngươi nói rõ chút!"

Y tu lau mồ hôi, "Phó tiểu thư cũng không phải không thể tu luyện, chỉ chẳng qua trình độ tu luyện của nàng, cũng gần như phế Ngũ linh mà thôi."

Phó Điềm Điềm lúc này đã tỉnh, nghe nói như thế nhất thời như ngũ lôi oanh lớn tiếng mắng lên:

"Y tu phế vật này! Ngươi nói không đúng! Ta làm sao có thể như tên ngu xuẩn Phó Tu Vân kia, giống phế vật, tiện loại chứ! Ta sau này muốn trở thành tu giả Kim Đan!!"

Mà lúc này Phó Tu Vân ngồi ở trên nóc nhà nghe nói như thế, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Ngươi không phải luôn chửi ta phế vật tiện loại sao, hôm nay ngươi trở nên giống ta, lại nhìn ngươi sẽ làm sao? Lại nhìn ngươi còn có thể giống trước đây hay không, được người tôn xưng một tiếng "Tiểu thư"?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Phế vật.

Phó Điềm Điềm: Ngũ linh căn là phế vật.

Phó Tu Vân: Đây là trời sinh, lỡ như ngươi trở thành Ngũ linh căn thì sao? Cũng là phế vật?

Phó Điềm Điềm: Hừ! Ta làm sao có thể trở thành Ngũ linh căn!

…

Phó Tu Vân: Hiện tại ngươi không phải Ngũ linh căn, nhưng là phế vật.

Không cần cảm ơn.

---

[1] Hoa điêu là rượu hoa điêu, đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Ch

39. Chương 39

Người giống Phó Tu Vân coi như là Ngũ linh căn còn có thể nghẹn đại kình, không tiếp nhận vận mệnh dự định dùng đủ loại cách đến đạt thành mục đích của bản thân, kỳ thực coi như ngược lại cũng không thể nói rất ít. Chỉ là, người có thể như y đây bắt đầu từ năm sáu tuổi đã có một mục tiêu kiên định như thế, bất kể là dựa vào cơ duyên hay dựa vào vận may vậy cũng là cực ít rồi.

Phó Tu Vân kiên trì tới ngày hôm nay cũng may mắn thời điểm đó tuổi tác tâm lý của bản thân cũng đủ, nếu không tương lai bản thân trưởng thành hạng người gì y cũng không thể định được.

Cho nên Phó Tu Vân nhìn Phó Điềm Điềm đang gào thét như bệnh tâm thần bên trong, lòng rất là yên tâm. Noi theo loại tính cách này của Phó Điềm Điềm, ở trong một đoạn thời gian rất dài y cũng không cần lo lắng nữ nhân này có thể nhấc lên biến cố gì rồi.

Tính cách như vậy, không nên càng qua càng âm trầm càng qua càng gian nan, đã là bản lãnh của nàng. Về phần những phương diện khác, người này không có hại y vào chỗ chết, vậy y cũng sẽ không đem người giết chết.

Trong lòng của Phó Tu Vân rất tốt, nhưng trong lòng của người trong gian phòng lại cùng y tuyệt nhiên tương phản. Triệu Hoa Dung tức giận gần như muốn lật bàn, Phó Điềm Điềm thế nhưng là nữ nhi bà cực kỳ sủng ái, cho dù bình thường tính tình kiêu căng chút, cũng là Triệu gia bọn họ nuôi lớn. Nhưng giờ thấy dáng vẻ cuồng loạn của Phó Điềm Điềm, Triệu Hoa Dung không đau lòng cũng không thể. Càng làm cho Triệu Hoa Dung ở trong lòng cảm thấy mơ hồ bất an là, Phó Điềm Điềm là con gái của bà, bà rất khó không đem chuyện này cùng bản thân bà liên hệ cùng nhau.

Phó Điềm Điềm trước đó nhất định là không có vấn đề gì, tính tới tính lui cũng chỉ có trên thọ yến hôm nay có cơ hội bị người tính toán, là cứ như vậy, người kia đơn thuần hướng về phía Phó Điềm Điềm sao? Vẫn có những tính toán gì khác? Quan trọng nhất là có dự định muốn nhằm vào bà Triệu gia hay không?

Sắc mặt của Triệu Hoa Dung xấu xí, sắc mặt Triệu Cẩm Vinh đứng bên cạnh cũng không khá hơn chút nào. Không nói cái khác, ở trong lúc hắn chưởng gia mở yến hội khiến Phó Điềm Điềm xuất hiện loại chuyện này cũng đủ để cho năng lực của hắn bị chất vấn. Xế chiều hôm nay phụ thân hắn vừa mới chửi hắn tuổi trẻ không biết tốt xấu, hắn lúc đó còn ở trong lòng cười nhạt không ngớt, giờ chuyện của Phó Điềm Điềm vừa xảy ra, chỉ sợ trong mắt tất cả mọi người sẽ nhìn chuyện cười của hắn. Loại vẽ mặt sáng ngời này nếu hắn có thể tiếp nhận đó mới lạ.

Vì vậy Triệu Cẩm Vinh đen mặt cắn răng nghiến lợi nói, "Tra! Hung hăng mà tra cho ta!"

Hắn nhất định phải tìm ra người hạ độc thủ kia, cho gã biết người Triệu gia tuyệt đối không phải gã có thể ám hại!

Triệu Cẩm Vinh ra lệnh một tiếng, người hầu và tu giả được thuê mướn tham gia yến hội Triệu gia hôm nay đều bị tụ tập chung một chỗ, Đại tổng quản và Nhị tổng quản Triệu gia cũng không đoái hoài tới đối chọi gay gắt, một người so với một người hà khắc hỏi thăm bọn họ tình huống quan sát được ngày hôm nay. Nhưng cho ra kết luận cũng là không có chỗ khả nghi nào —— Phó Điềm Điềm ở tất cả thời gian trong yến hội cũng không có tiếp xúc đơn độc với người khác, bị người ám hại khả năng cơ hồ là không có. Mà muốn nói có người ở trong linh thực Phó Điềm Điềm động tay động chân, thì không nên chỉ có Phó Điềm Điềm tự mình một người bị hủy linh căn, có năng lực lớn như vậy, người động thủ kia chẳng phải là muốn nghịch thiên?

Cho nên nói tới nói lui tra tới tra lui, đến một canh giờ sau đó kết quả được báo cáo đến chỗ Triệu Cẩm Vinh, cũng chỉ có thể là ở trong yến hội Phó Điềm Điềm cùng vài người có khả năng có hiềm nghi, hay hoặc giả là Phó Điềm Điềm tự mình ngộ thực thứ gì đó mới đưa đến tình trạng này.

Kết quả này đừng nói Phó Điềm Điềm cực kỳ không hài lòng, chính Triệu Cẩm Vinh cũng không thể tự mình đi nói cho cô mẫu.

Nhưng giờ đã vào đêm, Triệu Cẩm Vinh bận rộn một ngày cũng không có ý định trắng đêm xử lý chuyện này, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy việc này nói không chừng có kỳ lạ khác, làm không tốt chính là một hành động nhằm vào Triệu gia cho nên Triệu Cẩm Vinh cảm giác mình phải yên lặng suy nghĩ một chút, như vậy mới sẽ không xảy ra chuyện gì khiến hắn trở tay không kịp.

Nhưng Triệu Cẩm Vinh coi như là suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra hắn sẽ gặp gỡ "ngoài ý muốn" nhanh như vậy.

Lúc Triệu Cẩm Vinh từ phòng khách chính trở lại phòng ngủ của mình cũng không xa, chẳng qua trên đường này sẽ đi qua một mảnh rừng trúc u tĩnh, mảnh rừng trúc thường lui tới này luôn luôn khiến Triệu Cẩm Vinh cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng chẳng biết tại sao đêm nay hắn luôn cảm thấy cánh rừng này có chút vô cùng yên tĩnh rồi. Không tốt lắm.

Triệu Cẩm Vinh âm thầm tăng mạnh đề phòng, bất kể là Hộ Thân Phù Lộ hay là nắm chặt trường kiếm trên tay đều đã chuẩn bị cho tốt ở trong thời gian đầu tiên công kích hoặc là phòng ngự.

Chẳng qua, thẳng đến hắn đi ra mảnh rừng trúc này, nguy hiểm không xuất hiện trong tưởng tượng của hắn. Lúc bước ra rừng trúc trong nháy mắt kia, lòng Triệu Cẩm Vinh nhịn không được hơi tự giễu, chẳng lẽ là chuyện của Phó Điềm Điềm khiến hắn bị kích thích, mới có thể trông gà hoá cuốc như vậy sao?

Thời điểm tâm tình lơi lỏng, Triệu Cẩm Vinh trong giây lát cảm thấy cả người lông tóc dựng đứng, có một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm xuất hiện ở bên cạnh hắn, chỉ là lúc này hắn đã buông lỏng đề phòng, rốt cuộc là chậm một chớp mắt chưa kịp đỡ chủy thủ lóe u quang trong tay của Phó Tu Vân.

"Ngươi là ai?! Ngươi làm sao dám ——!!"

Triệu Cẩm Vinh hét lớn một tiếng, nhưng trường kiếm của hắn mới ra tay đã bị Phó Tu Vân cản lại, Phó Tu Vân tiện thể còn đem túi trữ vật bên hông Triệu Cẩm Vinh lôi xuống, sau đó xoay người rời đi. Chủy thủ trong tay y thế nhưng một trong tuyệt sát của lão quỷ Đỗ Y cất đấu, chỉ cần đâm thân, độc của chủy

thủ này sẽ trực tiếp biến mất lúc được đâm vào trong cơ thể, khiến hắn luôn luôn cảm nhận được đau nhức khổ sở của đan điền, trừ phi tìm được giải dược hay hoặc là cố nén đau đớn tiến giai, bằng không chủy thủ cũng sẽ vĩnh viễn không biến mất.

Đến tận đây, hành trình đến Triệu gia của Phó Tu Vân rốt cuộc kết thúc mỹ mãn. Có lẽ qua không bao lâu y có thể nghe được tin tức gặp chuyện không may liên tiếp của Triệu gia, tính một lần Triệu Kiến Chương, Phó Điềm Điềm, Triệu Cẩm Vinh lại Triệu Hoa Dung, núi lớn đè nặng trong lòng Phó Tu Vân cuối cùng được y dọn sạch gần một nửa, mà còn dư lại hơn phân nửa thì cần phải chờ tới một năm sau khi y thành niên rồi.

Triệu Cẩm Vinh bị đâm làm cho cả Triệu gia đều lâm vào cục diện khủng hoảng cực độ, coi như là Triệu Hoa Dung tự mình tọa trấn, cũng không có cách nào trấn áp lưu ngôn phỉ ngữ* [lời đồn đại chuyện vô căn cứ] của Triệu gia một đêm này đã thịnh hành đến mức tận cùng. Dù sao Phó Điềm Điềm vừa gặp chuyện không may không bao lâu, Thiếu thành chủ đã bị người công kích, nếu như nói không phải cừu nhân của Triệu gia làm bọn họ cũng không tin! Lại có người nghĩ tới Triệu Kiến Chương vốn là thành chủ trước đây từ thiên chi kiêu tử trong nháy mắt rơi xuống trần ai* [bụi bặm], người bình thường cảm thấy Triệu gia làm không được là bị người nguyền rủa, mà người có chút kiến thức lại cho rằng Triệu gia tất nhiên là đắc tội một đại tu.

Vị Y tu xem bệnh cho Phó Điềm Điềm kia còn chưa rời khỏi, đã bị kéo đi trực tiếp nhìn Triệu Cẩm Vinh. Chỉ là lần này biểu tình của vị Y tu kia quả thực đặc sắc vô cùng, ông hoàn toàn không biết phải nói gì mới được với Triệu Cẩm Vinh đang nằm ở trên giường đau đến mồ hôi lạnh nhễ nhại, thẳng đến trên mặt Triệu Cẩm Vinh dần dần lộ ra thần sắc dữ tợn điên cuồng, mới lau mồ hôi trên đầu thận trọng nói, "Việc này, có chỗ may cũng có chỗ không may."

Triệu Hoa Dung một buổi tối bị náo nhiệt sứt đầu mẻ trán, lúc này một chút tâm tư vui vẻ cũng không có, nếu không phải hôm nay là sinh thần của bà.

Bà sẽ trực tiếp đem ngày hôm nay định là ngày vận hạn rồi. "Đừng nói nhảm, nói!"

Y tu nhanh chóng gật đầu, "Kia, thật ra chủy thủ gãy này ở Nhiên Nguyên giới vẫn rất có tên..." Lời kế tiếp của Y tu cũng không cần phải nói, Triệu Hoa Dung và Triệu Cẩm Vinh ở trong nháy mắt đã Y tu muốn nói gì, sau đó, sắc mặt của bọn họ âm trầm có thể tích ra nước.

Triệu Hoa Dung một chưởng đã vỗ nát tay vịn ghế ngồi bên cạnh, nghiến răng nghiến lợi, "Rốt cuộc là ai dám thâm độc Triệu gia ta như thế!!"

Mà Triệu Cẩm Vinh lại là câm hận hai mắt đỏ bừng, hắn lớn như vậy, bị người mưu hại đến trình độ như vậy, vẫn là lần đầu tiên! Thù này không đội trời chung!! Nghĩ đến thù lớn, trong đầu Triệu Cẩm Vinh không biết sao đã nghĩ đến tên của một người, trong lòng hắn rùng mình, biểu tình trên mặt trở nên vặn vẹo và điên cuồng, "Cô mẫu! Có phải là hắn hay không?"

Triệu Hoa Dung ngay từ đầu cũng không hiểu được Triệu Cẩm Vinh nói tới ai, nhưng sau khi bà nhìn thấy sắc mặt của Triệu Cẩm Vinh, chợt cũng nhớ tới Phó Tu Vân. Sau đó cảm giác giống như có loại kinh khủng và không thể tin.

"... Không có khả năng." Triệu Hoa Dung đang trầm mặc thật lâu sau đó trực tiếp lắc đầu, "Mặc dù từ phương diện báo thú mà nói nó chắc là người phụ hợp nhất, nhưng cho dù nó có tạo hóa của thiên đại một lần nữa biến thành Thiên linh căn, nó cũng không thể có tu vi có thể thần không biết quỷ không hay thương tổn được Điềm Điềm và ngươi như vậy. Người có thể làm được điểm này chí ít cũng ứng với Ngưng Mạch Hậu kỳ, mà một năm trước, tu vi của nó vẫn chỉ là Luyện Khí tầng năm."

Triệu Hoa Dung càng nói càng thuận, nói xong lời cuối cùng ngay cả bản thân bà cũng biến thành vô cùng chắc chắc, "Cẩm Vinh, ngươi nghĩ nhiều rồi, phế vật từ nhỏ đã là phế vật, lại làm sao có thể tính toán ngươi và Điềm Điềm. Cho dù nó tâm tư thâm độc giảo hoạt, nhưng chỉ bằng nó tự mình một người, một cành hoa nó cũng trở không nổi!"

Triệu Cẩm Vinh nghe được cô mẫu nói như vậy, tâm tình vừa rồi còn cảm thấy âm trầm tốt lên không ít, cừu nhân của Triệu gia mặc dù không ít, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân, Triệu Cẩm Vinh rất không muốn nghe đến và tiếp xúc đến chính là vị "Đường ca" kia của hắn. Triệu Cẩm Vinh từ nhỏ đã đa tâm,

nhưng khiến hắn cảm thấy đáng sợ chính là, tâm tư của hắn nhiều như vậy nhưng gần như chưa từng thực hiện ở trên người của Phó Tu Vân. Mặc dù Phó Tu Vân luôn luôn tránh hắn, nhưng đợi tới sau khi Phó Tu Vân rời khỏi, Triệu Cẩm Vinh mới chợt kinh giác, hắn ở dưới tình huống chính mình đa tâm như thế cũng không có để Phó Tu Vân bị nhiều thua thiệt, một người như vậy, thật sự là khiến hắn không dám nghĩ sâu.

Thở phào ra một hơi thở, Triệu Cẩm Vinh kết luận, "Đó không cần nói, nhất định là người có cừu oán với Triệu gia chúng ta. Hắn muốn cho con chịu đựng đau khổ kịch liệt còn tu vi không thể tiến thêm, người này tất nhiên là độc ác vô cùng, nhưng người có thể ra tay cũng chỉ có thể là trong tân khách hôm nay, nếu như không có đầu mối, vậy tra từng cái từng cái!"

Triệu Hoa Dung gật đầu, mà Phó Cẩm Long nhìn vẻ mặt phẫn nộ và muốn báo thù của hai người, dừng một chút, xoay người, "Ta đi tu luyện." Hắn luôn luôn có loại dự cảm, nếu như hắn không thể lợi hại hơn chút, như vậy người xung quanh hắn sợ là cũng không giữ được.

So sánh với Triệu gia âm trầm, tâm tình của Phó Tu Vân quay về tiểu viện là vô cùng nhẹ nhỏm sung sướng, mặc dù quá trình kinh hiểm một chút, nhưng kết quả thực sự rất tốt, nếu giờ không đã vào đêm, Phó Tu Vân thật muốn lôi kéo Dịch Nhiên cùng đi bộ trên đường một lát biểu thị tâm tình rất tốt.

Mà trong nháy mắt khi y ngân nga giai điệu dân gian đẩy ra cửa sân, đã bị một vòng vùng trắng xoá đập vào mặt rồi.

Thật vất vả đem một đống màu trắng đẩy kéo xuống, cả người Phó Tu Vân đều có chút sợ hãi rồi, "Đây là lí y?" Sau khi nói xong nhìn vào bên trong, thiếu chút nữa trực tiếp xoay người chạy trốn, "Dịch mao thu* ngươi xảy ra chuyện gì?! Thân ngươi tàn chí kiên trên đường phố một ngày đã mua mấy trăm cái lí y như thế trở về sao?" [mao là lông, thu là nhéo, và search méo ra =.=]

Mà Dịch Nhiên đợi Phó Tu Vân một cơm chiều thêm nửa buổi tối nhìn thấy Phó Tu Vân bình an trở về, khối băng trên mặt nhẹ nhõm, sau đó cực lực kéo ra một vẻ tươi cười, "Đều là đưa cho ngươi, nhìn hợp chứ?"

Phó Tu Vân giống như bị bóp cổ, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: TAT sinh bệnh… ORZ, mạnh mẽ chống đỡ đổi mới hoàn tất, ngủ ngon…

Bả bệnh nên ko có thổ tào tiểu kịch trường:v

Mệt mỏi với mấy cái tên của bả thấy ớn hà =.=

dbld

40. Chương 40

Tâm tình lúc này của Phó Tu Vân giống như sắc mặt của y, đơn giản là đặc sắc vạn phần. Đa tư đa màu* [nhiều vẻ mặt nhiều màu] y cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung. Chờ sau khi y thật vất vả khôi phục lại, mới có chút không nói nên lời, "Ngươi mua nhiều lí y như vậy đều là cho ta? Lí y ở đây nói ít cũng có một hai trăm cái, ngươi là dự định để ta mặc một cái ném một cái sao?"

Lúc mua Dịch Nhiên vốn còn không cảm thấy có gì không đúng giờ được Phó Tu Vân nói như thế, nhìn sân đầy lí y, rốt cục ý thức được bản thân dường như có hơi quá. Chẳng qua ở trên điểm này, hắn là trăm triệu không thể thừa nhận.

"Cho dù nhiều hơn chút cũng không có gì, dù sao ngươi cũng có thể mặc thật lâu." Cho dù ý thức được mua nhiều lí y như vậy là sai, nhưng ở mặt ngoài cũng tuyệt đối không thể cúi đầu nhận sai, chuyện liên quan

đến vấn đề mặt mũi nhất định phải sống chết chống đỡ. Dịch Nhiên dùng mặt băng sơn của mình biểu thị, cho dù ngươi một ngày mặc một cái ném một cái ta cũng sẽ không nói ngươi gì gì đó.

Phó Tu Vân được vẻ mặt này nhìn qua hơi nghẹn, nhưng nghĩ tới người này mất sức lực lớn mua một sân lí y tất cả đều là vì y như thế, Phó Tu Vân thật tình cảm thấy mình sinh không được khí. Sau cùng chỉ có thể đem lí y dùng băng tàm ti làm thu bỏ vào trong túi Phúc, dùng đi dùng đi, ít ra dù sao y còn có thể sống thêm năm trăm tuổi, lí y cũng không phải áo ngoài, năm trăm năm vẫn có thể mặc hết.

"Lần sau ngươi không nên kích động như vậy, muốn mua gì nói chúng ta cùng nhau, dù sao không đến mức nhiều như vậy." Lời nói này của Phó Tu Vân rất uyển chuyển, y thật sự muốn nói là nếu như bọn họ thực sự cùng nhau đi dạo, Dịch Nhiên một thổ hào đây tốn nhiều tiền mua nhiều đồ vô dụng như vậy, y nhất định sẽ kiệt lực ngăn lại.

Dịch Nhiên đương nhiên không có phản đối nghiêm túc gật đầu. Sau đó hắn mở miệng hỏi, "Thọ yến hôm nay như thế nào? Cũng có thu hoạch?"

Phó Tu Vân nghe được một câu hỏi này tâm tình thoáng cái liền khá hơn, trực tiếp lộ ra một khuôn mặt tươi cười, sau đó hừ lạnh nói, "Ngày mai chúng ta đi trên đường đi dạo một vòng, là có thể nghe được tin tức đầy đủ. Chẳng qua, cách thời gian ước định của chúng ta và Hồ Bạch chỉ còn không tới năm ngày, năm ngày này chúng ta phải đi tới Tuyệt Linh Sơn rồi, Triệu gia bị người đâm cho sọt lớn như vậy, chỉ sợ ngày mai sẽ phong thành."

Nói đến ngày mai phong thành, vùng xung quanh lông mày của Phó Tu Vân hơi nhíu lại, Dịch Nhiên ngũ giác nhạy cảm biết bao, thoáng cái đã bắt được một tia bối rối này, "Chuyện gì?"

"Ở trên thọ yến Triệu Hoa Dung, ta bị một người nhận ra sơ hở, có thể buổi trưa ngày mai còn phải đi trà lâu hẹn sẵn cùng người nọ gặp mặt một lần, hắn chắc là muốn xin giúp đỡ ta, không thì cũng sẽ không ở trên yến hội thành thật như vậy. Sự tình Triệu gia vừa ra hắn đoán chừng có thể đoán được người động thủ là ta, nếu như hắn lại không khéo một chút, biết phế vật của Phó gia đã chạy, đoán chừng thân phận của ta đều có thể bị hắn đoán được." Phó Tu Vân nói.

Dịch Nhiên nghe được sự kiện này suy tư một chút, sau đó lắc đầu, "Sẽ không."

Phó Tu Vân vừa nghe cũng nhún vai, "Ta nghĩ cũng đúng, thế nhưng dù sao ta dư nghiệt duy nhất trong tay có rèn phổ Phá Vân Thương, nếu như Phó gia và Triệu gia hai nhà hợp lực cũng không giám sát chặt chẽ ta, Triệu gia và Phó gia chỉ sợ không thể ăn nói với ba thế gia khác. Chẳng qua Chu gia nói không chừng đã biết chuyện của ta, dù sao bọn họ và Triệu gia cùng nhau treo giải thưởng Tứ linh căn trước kia của ta."

Dịch Nhiên đối với loại sự tình này cho tới giờ là không phiền não, "Đi, không cần sợ, có ta."

Phó Tu Vân trực tiếp không nể tình ha ha một tiếng, Tiểu Sỏa Đản lại lần nữa biến trở về loài cún cũng đặc biệt phối hợp giống như lộn mèo cười nhạo, Dịch Nhiên nhìn gân xanh trực tiếp nhả. "Chó ngu."

Tiểu Sỏa Đản cứng đờ, sau đó chợt nghe Dịch Nhiên lạnh lùng mở miệng, "Có bao xa, cút bao xa."

Tiểu Sỏa Đản nghe được mệnh lệnh này sau đó xoắn xuýt hơn nữa ngày, nó nghĩ nó không nên kinh sợ như thế này đi, nhưng là vừa có chút sợ tên lạnh băng này, xoắn xuyết đến cuối cùng nó chọn chính là một đường từ trong viện lăn đến trong phòng, không vui nổi được.

Dịch Nhiên thấy một màn như vậy cũng rạn nứt rồi, sau cùng hắn cho ra kết luận, quả nhiên là chó ngu quá bực mình rồi.

Mà Phó Tu Vân lúc này đã ở bên cạnh cười không dừng lại được, sau cùng trực tiếp cũng không vào phòng, cùng Dịch Nhiên ở trong sân ngồi trên chiếu, nhắm mắt tu luyện.

Ngày thứ hai, Dịch Nhiên lấy tới Linh Xà Ẩn ung dung đi ra thành Triệu gia ở thời điểm lính gát cổng đóng cửa thành, mặc dù hắn không thể vận dụng linh lực, thế nhưng một tay cầm linh thạch hơi hơi dẫn đường là có thể sử dụng Linh Xà Ẩn, đã là rất tốt. Dịch thổ hào đối với việc này thế nhưng là vô cùng hài lòng, phải biết rằng trước lúc này kết quả thương lượng của hắn và Phó Tu Vân là, nếu như ở đây ra không được để Tiểu Sỏa Đản ở góc tường thành đào một cái ổ chó…

Sau đó? Dịch Nhiên mặt đen lại nghĩ cũng không muốn nghĩ!

Mà chờ lúc Dịch Nhiên ra khỏi thành, Tiểu Sỏa Đản liền vận chuyển Linh Xà Ẩn từ dưới mí mắt của lính gác cổng lại trở về bên trong thành, đem bảo bối giao cho Phó Tu Vân.

Lấy được Linh Xà Ẩn, Phó Tu Vân đối với buổi trưa gặp mặt trong lòng càng thêm nắm chắc, Linh Xà Ẩn này thật sự là đồ tốt, nếu không phải nó có thể miễn dịch tất cả tu vi dưới Kim Đan bao gồm tra xét kim đan, chuyện y cần phải làm ít ra cũng sẽ tăng độ khó thành ba và phiêu lưu thành ba.

Phó Tu Vân đến Linh Tuyền Cư kia sớm trước một canh giờ theo như lời nói của Bành Giác Nhiên, quả nhiên không ngoài dư đoán của y nơi này chính là một quán trà, chẳng qua cho dù chỉ là một quán trà, ở đây vừa nhìn cũng là nơi xa hoa tinh xảo, toàn bộ bên trong Linh Tuyền Cư bay nhàn nhạt mùi thuốc, Phó Tu Vân suy đoán đây cũng là một cứ điểm của Bành gia ở trong thành Triệu gia, trách không được Bành Giác Nhiên sẽ chọn chỗ này hẹn y gặp mặt.

Chỉ là, không biết Bành Giác Nhiên con vợ kế đại phòng của Bành gia, sẽ cùng y đưa ra những yêu cầu gì?

Rất nhanh, Phó Tu Vân được đáp án mình muốn, một canh giờ sau Bành Giác Nhiên đúng giờ từ hậu viện Linh Tuyền Cư đi ra, đi tới trong phòng số chữ thiên quý nhất. Lúc Phó Tu Vân đi đoán chừng Bành Giác Nhiên cũng đã biết, chỉ chẳng qua chờ một giờ sau, sợ là đang suy nghĩ rốt cuộc phải nghiêng về bên nào.

Hiện giờ Bành Giác Nhiên xuất hiện, đã nói lên vật hắn muốn nhất định là cực kỳ quan trọng đối với hắn, thậm chí lớn hơn lợi ích của gia tộc.

"Ta biết ngươi đương nhiên lại chính là người động thủ với Phó Điềm Điềm, có thể chuyện Triệu Cẩm Vinh bị chuỷ thủ gãy đâm bị thương đan điền cũng là ngươi làm. Nhưng những thứ này không quan trọng, ta chỉ cần ngươi luyện chế cho ta một linh khí phòng ngự Độn Thổ Hoàn giống như đúc, ta sẽ không chỉ không vạch trần ngươi ngược lại sẽ trả thù lao cho ngươi hậu hĩnh." Bành Giác Nhiên đang lúc nói chuyện này cả người đã giống như là thay đổi thành một người khác, căn bản cũng không có cái loại đạm mạc và ổn trọng ở trên thọ yến Triệu gia.

Phó Tu Vân nghe được Bành Giác Nhiên nói sau đó từ từ nheo cặp mắt lại, gằn từng chữ hỏi, "Giống như đúc linh khí phòng ngự Độn Thổ Hoàn?" Những người khác có thể không biết, nhưng Phó Tu Vân làm người luyện chế đương nhiên là vô cùng rõ ràng giống nhau như đúc này đại biểu cái gì. Bành Giác Nhiên có thể nhìn ra y dùng đan Hoán Dung, như vậy người của thế gia Y Dược rốt cuộc còn phát hiện được gì từ trong Độn Thổ Hoàn, y cũng không thể bảo đảm.

Bành Giác Nhiên là người thông minh, hắn nghe được câu hỏi Phó Tu Vân sau đó khẳng định gật đầu, "Giống nhau như đúc!"

"Cho người thân cận ngươi dùng? Hay hoặc giả là người thương dùng?" Phó Tu Vân lại hỏi một câu. Kết quả Bành Giác Nhiên trực tiếp nở nụ cười lạnh, "Ta đây chẳng phải là ngu?"

"Ta muốn đem bảo bối tốt như vậy đưa cho mẹ cả ta." Bành Giác Nhiên khuôn mặt âm lãnh, "Một mạng đổi một mạng, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta."

Phó Tu Vân nghe nói như thế trầm mặc chỉ chốc lát, một nhà này thoạt nhìn là mẹ cả chiếm thượng phong, như vậy so với mẫu thân bản thân mình thế nhưng không có bản lĩnh nhiều rồi, về sau được cho tai hoạ không rõ. Dù sao đây là việc của người khác, cùng y không bao nhiêu quan hệ, nhưng có một vấn đề y lại là rất muốn biết.

"Ngươi làm sao nhìn ra được? Người của Bành gia ngươi đều có thể như vậy?" Nếu là như vậy, vấn đề cũng không nhỏ, nói không tốt y không thể áp dụng kế hoạch cho Triệu Hoa Dung.

Nhưng Bành Giác Nhiên cũng lắc đầu, "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chỉ có ta có thể nhìn ra mà thôi. Những thứ khác ngươi không cần biết."

Nếu chỉ là một trường hợp, Phó Tu Vân cũng liền thả tâm, vậy kế tiếp chính là đàm chuyện thù lao rồi, "Ngươi chuẩn bị ra bao nhiêu thù lao?"

Bành Giác Nhiên không keo kiệt một chút, nói thẳng ra giá cả mình thừa nhận lớn nhất, "Ta dùng đơn phương đan Trú Nhan đổi với ngươi."

Phó Tu Vân chân mày cau lại, "Ngươi lúc nào?"

Bành Giác Nhiên lúc này khôi phục thong dong trước kia, "Tính nết gì của Triệu gia người Tứ Đại thế gia ai không rõ, ta chỉ là để nữ tu kia hiểu rõ cùng ai giao dịch mới có lời an toàn mà thôi."

Phó Tu Vân thoáng cái nở nụ cười, "Nói rất hay." Y ở trước đó không rời khỏi thế giới này, chuyện vui mừng nhất đoán chừng chính là nhìn Triệu gia và Phó gia xui xẻo.

Dáng tươi cười của Phó Tu Vân ngược lại khiến Bành Giác Nhiên hơi sửng sốt, trực giác của hắn cảm thấy gương mặt dưới mặt nạ của người này sẽ là vô cùng xinh đẹp dụ người, chỉ sợ là hắn vô duyên nhìn thấy rồi.

"Ngươi đem vật liệu chuẩn bị tốt cho ta, ba ngày sau dưới chân Tuyệt Linh Sơn đi lấy là được." Thoả thuận tốt thù lao rồi, Phó Tu Vân cũng rất thẳng thắn. Bành Giác Nhiên sớm đã chuẩn bị xong vật liệu, trực tiếp giao cho Phó Tu Vân sau đó đột nhiên mở miệng, "Thuận tiên cho biết tên thật của ngươi được chứ?"

Phó Tu Vân nhíu mày, trực tiếp lắc đầu ra cửa, "Chúng ta không quen, từ đây từ biệt."

Bành Giác Nhiên nhìn bóng lưng Phó Tu Vân, một lát sau lắc đầu bật cười, hắn còn có càng nhiều việc cần hoàn thành, làm sao có thời giờ suy nghĩ việc không liên quan này? Nếu có duyên, chung quy còn có thể gặp lại. Mà ít ra chính hắn cảm thấy, duyên phận của hắn và người này còn chưa kết thúc.

Sau khi Phó Tu Vân ở trên đường nghe được lời đồn đại số con rệp liên tục của Triệu gia gần đây, tâm tình không tệ mà đơn giản ra khỏi cửa thành, mà đang lúc y ra khỏi cửa thành trong nháy mắt đó, bỗng nhiên một linh lực khổng lồ khiến y hầu như không chịu nổi hai đầu gối muốn quỳ xuống.

Thần sắc kinh hãi ở trong mắt chợt lóe lên, Phó Tu Vân cố nén xung động không có nhanh chân bỏ chạy, ẩn nấp ở tại chỗ không nhúc nhích.

Tình huống như vậy sinh sinh giằng co một khắc đồng hồ, linh áp to lớn mới chậm rãi biến mất, mà tất cả sắc mặt tốt trước đó của Phó Tu Vân, vào lúc này tất cả đều đổi thành âm trầm rồi.

Y coi như là mới đầu thai một lần, cũng có thể nhận ra linh áp này là của ai.

Chậm rãi quay đầu nhìn về phía thành Triệu gia, sắc mặt của Phó Tu Vân lạnh vô cùng, sau khi lớn tiểu nhân gài bẫy rốt cục không nhịn được, chỉ là không biết vị đại năng Kim Đan Hậu kỳ này năm đó hầu như bằng sức một mình thiếu chút nữa diệt Nguyên gia, ở Nhiên Nguyên giới hầu như không gì làm không được, lần này có thể cứu cháu của lão, ngoại tôn nữ hoặc là nữ nhi hay không đây? Mà tâm tình của lão lúc này lại sẽ là như thế nào?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Tâm tình như thế nào.

Phó Tu Vân: Đại năng, tâm tình ngươi như thế nào?

Triệu Trung Thiên: Tâm tình bản tọa không tốt!!

Phó Tu Vân: Ta đây yên tâm rồi ^_^

Triệu Trung Thiên:…

Xát.

Cảm tạ các vị thân môn manh manh quan tâm, mị thật ấm áp

0-0 ta đi lên giường rồi. Ngủ ngon.

&"?

41. Chương 41

Phó Tu Vân vừa mới bước ra thành Triệu gia đi hội hợp cùng Dịch Nhiên, Triệu Trung Thiên đã đi tới trong chủ thành Triệu gia. Thường ngày chỉ cần lão trở về một cái, nhất định là cả nhà tiến tới đón tiếp lão hoặc báo bình an, chỉ là lúc này đây lão về đến nhà đã thấy cảnh tượng lại khiến lão giận dữ.

"... Nói như vậy cả nhà cũng chỉ còn lại có một mình con còn tốt không tổn hao gì?" Âm thanh của Triệu Trung Thiên lúc này có vẻ vô cùng lạnh lùng. Triệu Hoa Dung đối diện ra nghênh tiếp lão chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, trên mặt miễn cưỡng ngưng kết một phần nụ cười nói, "Cẩm Long cũng không có chuyện gì, nó đang tu luyện." Triệu Hoa Dung cũng không đề cập phu quân của mình, bởi vì bà rất rõ ràng người nhà trong miệng Triệu Trung Thiên, tuyệt đối không bao gồm Phó Thiên Hải.

Sắc mặt của Triệu Trung Thiên u ám không rõ, sau cùng mở miệng, "Dẫn ta đi gặp bọn họ."

Triệu Hoa Dung trong lòng thoáng thở dài một hơi, mang theo Triệu Trung Thiên phân ra nhìn Triệu Cẩm Vinh và Phó Điềm Điềm. Đợi được Triệu Trung Thiên nhìn xong hai người bọn họ sau đó lại đi nhìn Triệu Kiến Chương vẫn như cũ nửa chết nửa sống, Triệu Trung Thiên ở trong đại sảnh trầm mặc ngồi chỉ chốc lát, sau cùng đột nhiên mở miệng nói, "Còn chưa bắt được Phó Tu Vân sao?"

Triệu Hoa Dung nghe nói như thế trong lòng nhịn không được máy động, bà không biết rõ phụ thân tại sao phải đột nhiên nhắc tới tiện chủng kia, chẳng qua bất luận bà nghi hoặc thế nào, đều là tuyệt đối không dám chống lại phụ thân mình. "Còn chưa, tiện chủng kia nhất định là trốn đến một chỗ rồi, nói cách khác chỉ bằng lực lượng của Chu gia và nhà của chúng ta, làm sao có thể tìm không được tung tích của nó? Chẳng qua cho dù tìm không được nó, một năm sau đó cũng là nhất định phải đi Vạn Độc Huyết Quật, cho đến lúc này nó hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Triệu Trung Thiên đột nhiên giương mắt nhìn về phía nữ nhi mình, "Con thế nào khẳng định nó hẳn phải chết không thể nghi ngờ?"

Triệu Hoa Dung hừ một tiếng, "Đây không phải là rõ ràng sao? Nó thế nhưng chỉ có phế vật Ngũ linh căn thôi!"

"... Phế vật?" Triệu Trung Thiên chậm rãi mở miệng, "Ngũ linh căn nhất định là phế vật sao?"

"Phụ thân! Người sao thế? Làm sao lại đột nhiên nói như vậy? Ngũ linh căn không phải là triệt triệt để để phế vật sao! Linh căn pha tạp lại nhỏ bé, căn bản không có cách nào dung nạp linh khí thiên địa, coi như là có thể cảm ứng được linh khí cũng không thể tu luyện, coi như là đột phá chân trời, nó cũng không có khả năng đạt được kỳ Trúc Cơ!" Triệu Hoa Dung nói liên tiếp vừa vội vừa nhanh, ngược lại khiến sắc mặt Triệu Trung Thiên hòa hoãn.

"Quả thực như vậy. Con đi xuống đi Dung Nhi, giờ cũng chỉ còn lại có Cẩm Long tường an vô sự, con nhất định phải bảo hộ tốt nó."

Triệu Hoa Dung gật đầu, "Người yên tâm, con nhất định sẽ bảo hộ nó tốt."

Chờ Triệu Hoa Dung sau khi rời khỏi, Triệu Trung Thiên mới nhắm hai mắt lại nhịn không được đem sự tình vừa trầm tư lần thứ hai nhớ lại một lần. Triệu gia liên tục gặp chuyện không may, thật sự là không có cách nào khác khiến lão không nghĩ loạn. Mà lão nghĩ tới nghĩ lui có thể căm thù Triệu gia như vậy, hận không thể tất cả mọi người Triệu gia sống không bằng chết, cũng chỉ có một.

Nhưng người kia hết lần này tới lần khác chỉ là một phế vật Ngũ linh căn mà thôi, không hẳn là có thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho Triệu gia. Nhưng vì cái gì lão lại nghĩ sự tình đã phát triển đến hướng xấu nhất kia? Toàn gia chỉ còn lại có Cẩm Long và Triệu Hoa Dung không có việc gì. Cẩm Long từ nhỏ cũng chỉ cố tu luyện từng ít gặp mặt Phó Tu Vân, trong tay Triệu Hoa Dung có thể có giải dược chí tử của Phó Tu Vân, lão càng nghĩ lại nghĩ người nọ chắc là Phó Tu Vân, nhưng bản thân Phó Tu Vân không có bản lãnh này, như vậy rốt cuộc là cao thủ nào đang giúp nó?

Ánh mắt của Triệu Trung Thiên chợt bén nhọn, bất kể là người nào đang giúp nó, chỉ cần dám đối nghịch với Triệu gia, coi như là người của Tứ đại thế gia và Ngũ đại môn phái, lão đều giết không tha! Huống chi, tu vi của lão chỉ cần lại có một tia tiến triển thì có thể trùng kích Nguyên Anh rồi, đến khi đó, cả Nhiên

Nguyên giới có ai có thể chống lại lão! Nghĩ tới đây trên mặt của Triệu Trung Thiên hiện ra một tia cười nhạt thoải mái, lão ở trong vòng một năm sắp trùng kích kỳ Nguyên Anh, so với phế vật mới mười mấy tuổi mặc dù là nghịch thiên, lại có thể chống đối lão được thế nào!

"Ngươi nói Triệu Trung Thiên trở lại thành Triệu gia?" Dịch Nhiên hơi nhíu mày, "Ngươi không có chính diện gặp lão chứ?"

Phó Tu Vân lắc đầu, "Đương nhiên không có, nếu như đụng tới lão, cho dù ta dịch dung chỉ sợ cũng không thể tránh được mắt của lão, dù sao tu vi của lão thật sự là rất cao, hơi có một tia kẽ hở ta cũng sẽ bị lão phát hiện chỗ không đúng, cho nên cũng may ta chạy trốn nhanh."

Dịch Nhiên gật đầu, "Như vậy chúng ta tiếp tục trở về thành Vận? Đi tìm Hồ Bạch?"

"Đợi thêm ba ngày, để ta lại luyện chế một Độn Thổ Hoàn, sau đó ta có thể lấy được phương pháp luyện đan Trú Nhan, đến lúc đó linh thạch thượng phẩm còn không đuổi theo chúng ta sao?" Phó Tu Vân cười thoải mái, phảng phất đã thấy một đống lớn linh thạch thượng phẩm thẳng đến y rồi —— mà một đan Hoán Dung Ngũ phẩm đã khiến y đem vật liệu hầu như tất cả luyện thành bụi đan, đan Trú Nhan ít ra cũng là linh đan Thất phẩm, cho nên rốt cuộc là linh thạch đi thẳng bọn họ mà đến hay là tư khố y càng ngày càng ít, đây là một vấn đề.

"Không có việc gì, dù sao ngươi luyện khí chính là có thiên phú." Dịch Nhiên mở miệng.

Phó Tu Vân vênh váo mà gật đầu, sau đó lại dừng lại, y nghĩ hình như chỗ nào đó không đúng lắm?

Ba ngày sau Phó Tu Vân đem Độn Thổ Hoàn giao vào trong móng vuốt của một con linh sủng Bành Giác Nhiên tới nhận, thuận tiền nhận lấy phương pháp luyện đan Trú Nhan. Thấy dáng vẻ con hồ ly dễ thương lại cơ linh, Phó Tu Vân nhịn không được tán thán một câu, quay đầu thấy Tiểu Sỏa Đản không an phận lúc này đã từ Nhị Hắc biến thành dáng vẻ hồ ly, nhưng vấn đề là, hồ ly người ta thoạt nhìn lại manh lại cơ linh, mà hồ ly y thoạt nhìn…

Dịch Nhiên, "… Lại ngu lại mập." Còn không bằng chó nữa chứ.

Phó Tu Vân cứng đờ khóe miệng, xoay người rời đi.

Dịch Nhiên vẫn là trạng thái tàn phế không cách nào vận dụng linh lực, cho nên công việc liên hệ này y phải đi làm. Về phần Dịch Nhiên, hắn ở tại chỗ này với Tiểu Sỏa Đản cùng nhau ngắm mặt trời mây trắng cũng tốt, cũng không phải rất tự tại.

Công tác liên hệ tiến hành coi như thuận lợi, Hồ Bạch lúc trước là kẻ trộm nhanh chóng chạy, cho nên chuyện đã xảy ra sau này của thành Vận hắn cũng không biết, chẳng qua việc này cũng không gây trở ngại hắn có thể nghe được vài chuyện, thoáng vừa nghĩ hắn có thể xác định Trúc Cơ dẫn phát thiên tượng kia tất nhiên là Phó Tu Vân, mà hộ pháp cho y tuyệt đối là kiếm tu đầu trọc kia.

Sau khi biết được điểm này, Hồ Bạch tâm tình sung sướng, dù sao cho dù trước đó hắn từng bị hai người kia hãm hại, mà khi thời điểm hai nhân vật lợi hại này biến thành đồng minh của mình, sự tình trở nên làm người ta vui mừng.

Hồ Bạch mang theo tâm tình vui thích mỗi ngày ở đống đất nhỏ ngoài cửa thành thành Vận ngồi chờ Phó Tu Vân tới tìm hắn, dù sao hai người kia và hắn đều bị Triệu gia và Chu gia hợp lực phát lệnh truy nã, ba người bọn họ muốn quang minh chính đại xuất hiện nhất định phải đổi dáng vẻ. Chỉ là Hồ Bạch ngồi ở trên đống đất hơi có chút lo lắng tên Tứ linh căn kia và kiếm tu có thể nhận ra hắn hay không, lỡ như không nhận ra vậy thì sao.

"… Hồ Bạch?"

Hồ Bạch đang nghĩ ngợi tới đây, trước mặt nó đứng một tu giả mặt đại chúng. Nhất thời Hồ Bạch sinh lòng cảnh giác, vẫy đuôi một cái lay động, một bộ biểu tình ta không hiểu ngươi đang nói cái gì.

Phó Tu Vân nhịn xuống hắc tuyến hừ một tiếng, "Ngươi chừng nào thì có thể đổi hổ ly rồi? Gọi Hồ Bạch quả nhiên là bởi vì ngươi có huyết thống hồ ly? Chớ giả bộ chúng ta nói xong rồi phải đi Vạn Mộc Thâm

Lâm, còn phải đi lấy yêu đan nữa."

Ba câu của Phó Tu Vân vừa ra, Hồ Bạch nhất thời biết mặt đại chúng này chính là phế vật Tứ linh căn hắn muốn tìm, về phần tại sao không phải kiếm tu trọc đầu kia sao? Vậy cho là có bao nhiêu tốt chứ, thứ nhất, kiếm tu kia là trọc đầu. Thứ hai, kiếm tu kia sẽ không thổ tào.

Miệng không lưu tình như thế còn có tóc, nhất định là Tứ linh căn quỷ dị kia.

Vì vậy con tiểu hồ ly màu trắng này ba hạ hai hạ bò đến trên vai Phó Tu Vân, Phó Tu Vân cũng không nói chuyện nhiều trực tiếp ngồi thảm bay đi về Tuyệt Linh Sơn.

Nửa đường Phó Tu Vân đột nhiên cảm giác được bả vai của mình biến nặng, nghiêng đầu qua chỗ khác vừa nhìn, hồ ly đã biến thành người rồi.

"Thảm bay này thoạt nhìn rất hoa lệ hơn nữa trang bức." Hồ Bạch vừa mở miệng chính là lời mở đầu không thêm hậu ngữ.

Phó Tu Vân nhướng mi, "Cho nên ngươi muốn nói cái gì?"

"Ta nghĩ ngươi không giống như là người thích hoa lệ trang bức."

Phó Tu Vân sắc mặt tối sầm, "Đây không phải là ta mua! Chỉ là giờ ta cần. Ngươi nếu không muốn ngồi, ta không ngại ngươi xuống phía dưới chạy."

Hồ Bạch liếc mắt, hắn mới sẽ không ngu xuẩn như thế.

Mà Phó Tu Vân dọc theo đường đi chưa từng nói chuyện lại với Hồ Bạch, hồ ly này vẫn không làm cho người ta thích như thế. Hoa lệ thế nào? Y kỳ thực thật thích loại phong cách hoa lệ này! Mặc dù Phi Thảm Đào Mệnh là tìm được từ trong túi trữ vật của lão đầu Đỗ Y.

Ba canh giờ sau, Phó Tu Vân và Hồ Bạch tới Tuyệt Linh Sơn hội hợp với Dịch Nhiên. Hồ Bạch nhìn thấy tóc Dịch Nhiên đã dài ra rồi, có chút thất vọng quỷ dị, sau đó đã bị dáng vẻ Hoả hồ ly của Tiểu Sỏa Đản hấp dẫn, vui mừng không thôi nhào qua đem Tiểu Sỏa Đản ôm lấy, sau đó bị đốt trực tiếp gào khóc.

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên nhìn dáng vẻ ngu xuẩn đồng thời cảm thấy đủ loại ghét bỏ, Phó Tu Vân thậm chí đang suy nghĩ, tên này chỉ số thông minh thoạt nhìn xêm xêm với Tiểu Sỏa Đản, rốt cuộc giờ sống như thế nào? Còn nữa, con hồ ly này trước đây ra vẻ không phải loại hoạ phong* [phong cách vẽ tranh] mà, vì sao giờ thoáng cái đã cảm thấy hắn biến thành ngu xuẩn chứ?

Phó Tu Vân còn đang nghĩ như vậy, Dịch Kiếm Tu người ngay thẳng bên cạnh ngoại trừ Phó Tu Vân ra chưa bao giờ nhẫn nại đã lên tiếng, "Vì sao ngươi trở nên ngu xuẩn như thế?"

Hồ Bạch còn đang cùng Tiểu Sỏa Đản hớn hở chơi đùa cả người đều cứng đờ, hơn nữa mới xoay người tức giận gào lên, "Ta vì sao trở nên ngu xuẩn?! Ta vì sao trở nên ngu xuẩn?!"

Dịch Nhiên nhíu mày: "Ta đang hỏi ngươi. Không phải để ngươi lặp lại."

Hồ Bạch: "!!" Thật muốn giết người.

Hồ Bạch hít sâu một hơi mặt đen lại nói, "Ta chẳng qua là hơi có chút kích động mà thôi. Không nên suy nghĩ nhiều. Được rồi, nếu người đã đến đông đủ vậy chúng ta trực tiếp đi Vạn Mộc Thâm Lâm thôi. Nơi đó trong vùng duyên hải, từ nơi này đến thành Cự Mộc bên kia Vạn Mộc Thâm Lâm rất xa, nếu như dùng thảm bay sợ là phải bay trên hơn mười ngày, nhiều một ngày là hơn một ngày chuyện xấu, chúng ta đi từ thành Vận truyền tống trận thôi."

Ngôn ngữ của Hồ Bạch liên tiếp trật tự rõ ràng cuối cùng cũng khiến Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cảm thấy Hồ Bạch khôi phục bình thường, Phó Tu Vân trong tay còn có hai viên đan Hoán Dung sau cùng, vừa vặn đủ y và Dịch Nhiên dùng, về phần Hồ Bạch? Biến thành hồ ly làm linh sủng đi, còn không cần mua vé.

Lại tốn ba canh giờ làm thảm bay trở lại thành Vận, lúc này đã tới đêm, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên lại thay đổi gương mặt, mang theo Hồ Bạch đi vào thành Vận.

Lần thứ hai Phó Tu Vân trở lại thành Vận hơi có chút khẩn trương, trước y ở chỗ này làm hai chuyện tương đối kinh người, cũng may có bảo bối đan Hoán Dung này, nói cách khác y còn thật không dám cứ quang minh chính đại trở về như vậy.

Truyền tống trận ở góc Đông Bắc thành Vận. Người ở đây đứng xếp hàng đợi truyền đưa không ít, chờ lúc Phó Tu Vân và Dịch Nhiên mua vé sang xếp hàng, bọn họ đi tới trên truyền tống trận, ít ra cần đợi hai khắc đồng hồ.

Dịch Nhiên nhịn không được nhíu nhíu mày, "Sao nhiều người như vậy? Thường ngày cũng là như vậy sao?"

Rất hiển nhiên tu nhị đại này cho tới giờ đều là đi thông đạo thượng khách còn chưa hiểu tu giả bình dân xếp hàng gian khổ. Phó Tu Vân ở bên cạnh nhún vai cười nói, "Cái này ngươi không biết đâu! Ta còn từng gặp hàng ngũ lớn hơn ở đây nhiều. Phải xếp ngoặt cong thành hình S, khoảng cách chỉ có năm thước đã có thể để ngươi đứng xếp hang hai giờ."

Dịch Nhiên nghe được Phó Tu Vân nói hơi mở to hai mắt, Phó Tu Vân nhìn thấy thế nhịn không được lộ ra dáng tươi cười. Xếp hàng thần linh Hoa Sơn [1] và xếp hàng thần linh trạm xe lửa ngươi không hiểu, đời này cũng không có cơ hội hiểu rồi.

Mà người bên cạnh nghe được Phó Tu Vân nói nhịn không được bật cười một tiếng, "Vị huynh đài này, sao ta không biết có cách xếp hàng quỷ dị như vậy? Ngươi nhất định là đang nói khoác đi! Đừng nói, lúc này nhiều người truyện tống trận như vậy cũng là có nguyên nhân, trong ngày thường đừng nói chờ hai khắc, tối đa người xếp hàng nửa khắc đồng hồ cũng sẽ không có!"

Phó Tu Vân nghe được người này nói cũng không tức giận, dù sao y nói xếp hàng thần linh này ở đây cũng nhìn không thấy, vì vậy cười híp mắt hỏi người trước mặt này, "Ồ, lẽ nào xếp thành như vậy còn có nguyên nhân đặc biệt gì phải không? Đạo hữu thực sự là lực nghe thật tốt, ta vừa nãy chính là nói bậy chọc cười. Chỉ chẳng qua đạo hữu ngươi thực sự biết nguyên nhân?"

Trên lưng tu giả này mang một hồ lô ba màu nghe được Phó Tu Vân đã đồng ý lời gã nói lại khen ngợi gã lợi hại, nhất thời mặt lộ vẻ vài phần đắc sắc bắt đầu giống như nhỏ giọng nói ra nguyên nhân tự mình biết.

"Hừ, nhìn ở trên phần ngươi thức thời như thế ta sẽ nói cho ngươi biết! Những người này cũng là muốn đi thành Cự Mộc. Thành Cự Mộc các ngươi hẳn là biết đi? Nơi đó bên trái đối diện Tây Vô Hải, bên phải đối diện Vạn Mộc Thâm Lâm. Là chỗ đi cực tốt của tu giả Mộc linh căn và Thủy linh căn. Mà lần này thành Vận nhiều người xếp hàng đến truyện tống trận như vậy, trong mười người có tám chính người chính là đi về phía thành Cự Mộc, bởi vì giờ có một tin tức truyền ra, nói là có người ở trong Vạn Mộc Thâm Lâm trong lúc vô ý đi ra sương mù dày đặc, mang ra khỏi một món bảo khí ngọc hồ lô! Mặc dù tin tức này vẫn chưa hoàn toàn được chứng thực, thế nhưng trong sương mù Vạn Mộc Thâm Lâm đã có thứ tốt như vậy, nói không chừng cho dù bảo bối tốt hơn, dù sao không đi toi công, đi xem đi nói không chừng có thể có được cơ duyên thì sao? Vì vậy hai ngày này tu giả đi về phía thành Cự Mộc tương đối nhiều." Tu giả hồ lô nói đến đây còn dừng một chút, "Nghe nói ngay cả người của Ngũ đại môn phái và Tứ đại thế gia đều có đi vô giúp vui đấy!"

Nghe được tin tức này, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia nghi hoặc, vài phần cảnh giác. Không phải là bọn họ lo ngại quá đa nghi, thật sự là sự tình tới thật trùng hợp, thế nào thời điểm bọn họ vừa hội hợp muốn đi Vạn Mộc Thâm Lâm, liền có tin tức truyền ra trong Vạn Mộc Thâm Lâm tìm bảo bối được? Vì sao không phải một năm trước, cũng không phải một năm sau, hết lần này tới lần khác truyền ra giờ chứ?

Phó Tu Vân quay đầu nhìn hồ ly trên bả vai mình một chút, lúc này hồ ly này hiển nhiên cũng bị chọc tức, một cặp móng hung hăng ở trên vai Phó Tu Vân cào qua cào lại, tựa hồ đang phát tiết bất mãn gì đó. Chẳng qua…

"Chít chít chít!!" Kiếm tu trọc đầu khốn nạn! Ngươi làm sao dám bóp cổ của ta!! Cổ!!

Sắc mặt Dịch Nhiên không tốt mà nhìn pháp y màu đen của Phó Tu Vân bị Hồ Bạch cào hư, lạnh lùng mở miệng, "Lại cào lột da của ngươi làm áo choàng."

Hồ Bạch chợt cứng đờ, nhìn vết cào trên vai Phó Tu Vân, ủ rũ. Ủ rũ một hồi sau, hồ ly này chợt bắt đầu gào khóc lên, thế cho nên tu giả xung quanh đều ném ánh mắt khiển trách với Dịch Nhiên.

Hồ ly này thoạt nhìn còn chưa có thành niên đâu, làm sao có thể khi dễ yêu vật như vậy chứ? Dù sao đầu năm nay bắt một linh sủng không dễ dàng, người khác cưng chiều vô cùng đó, người này lại khi dễ!!

Sau cùng Dịch Nhiên ở dưới ánh mắt của mọi người cắn răng đem Hồ Bạch ném tới trong lòng Phó Tu Vân, Phó Tu Vân cũng là có chút không biết nên khóc hay cười, chỉ có thể đem Hồ Bạch ôm vào trong lòng sờ đầu một cái làm trấn an.

Mà thời điểm bạch hồ ly ghé vào trong lòng Phó Tu Vân đang bị Phó Tu Vân tìm ra manh mối thân thể cứng đờ, nước mắt giọt lớn từ trong mắt của nó rơi xuống, rớt vào trong cái cổ đầy lông của nó ẩn giấu một viên hạt châu trắng nho nhỏ, hiện lên một tia linh quang làm cho không người nào có thể phát giác.

"Ngươi cào hư y phục của ta."

"!!"

"Lại đây để ta ôm một cái, sẽ không lột da hồ ly của ngươi." Âm thanh của người nọ mang cười, còn mang theo cưng chìu vô hạn.

Hồ Bạch nhắm hai mắt lại vùi đầu ở trong lòng Phó Tu Vân, thân thể xạ lạ của tên Tứ linh căn không có ấm áp tin cậy của người kia, kiếm tu trọc đầu này còn uy hiếp muốn lột da hồ ly của hắn, mà người kia nhưng cho tới giờ cũng sẽ không trách hắn đem y phục cào hư.

Thế nhưng hắn quá ngu xuẩn cũng quá vô năng, một người cường đại lợi hại như vậy, bị hắn liên lụy ngay cả yêu đan cũng mất đi hơn phân nửa, chỉ có thể nằm ở một nơi lạnh như băng an nghỉ bất tỉnh.

"Áu hụ hụ hụ!!"

Hồ Bạch trong lòng Phó Tu Vân đột nhiên áu hụ hụ hụ kêu dài lên, Phó Tu Vân kinh sợ thiếu chút nữa một tay ném hồ ly ra, mà Dịch Nhiên trực tiếp trừng qua, Hồ Bạch cứng đờ, sau đó lại càng hướng về phía bầu trời mà kêu vài tiếng mới dừng lại.

Bởi vì hắn làm phiền hà người kia, cho nên coi như là chịu khổ nhiều hơn nữa hắn cũng phải đem người kia làm tỉnh lại! Trước khi không đạt được mục đích, loại nguy hiểm và tính toán gì, cho dù là núi đao biển lửa, hắn cũng muốn đi xông vào một lần!!

Hồ Bạch lòng tràn đầy kiên định, sau đó chợt nghe tu giả hồ lô phía trước kia mở miệng nói:

"Ai ôi linh sủng này của các ngươi là xảy ra chuyện gì? Vừa khóc vừa gọi lợi hại như vậy? Tư xuân* rồi?" [gọi trắng trợn là động đực:v]

Hồ Bạch: "…"

Áu hụ áu hụ áu hụ lão tử muốn cắn, chết, hắn!!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Ngay thẳng

Hồ Bạch: Ngươi làm sao nói ra khiến người khác ghét như thế!!

Dịch Nhiên: Ta đây là ăn ngay nói thật. Ngay thẳng mà thôi.

Hồ Bạch: Xí! Vì sao ngươi không nói chuyện luyện đạn trước đó cho Phó Tu Vân!

Dịch Nhiên:…

Hồ Bạch: Nói nha! Ngươi có bản lĩnh nói đi!

Dịch Nhiên: Ta khi đó ngay thẳng không muốn nói mà thôi.

Hồ Bạch:…

Ngươi lừa ta!

Xếp hàng thần linh

Giơ tay thể nghiệm qua thần xếp xe cáp của Hoa Sơn! Tác giả ngu xuẩn lúc đó còn nhỏ, thế nhưng… Đời này cũng không thể quên được cong S mặt trời chói chang!!

---

[1] Núi Hoa Sơn: Hoa Sơn (giản thể: hay phồn thể:)là một trong năm ngọn núi thuộc Ngũ Nhạc Danh Sơn của Trung Quốc. Ngọn núi mang trong mình một ý nghĩa lịch sử to lớn về tín ngưỡng. Năm 1990, Hoa Sơn được UNESCO công nhận là di sản thiên nhiên thế giới.

RI$

42. Chương 42

Cuối cùng đương nhiên là Hồ Bạch không có cắn được người hắn muốn cắn. Dù sao làm một con linh sủng là không có nhân quyền. Sau khi nói chuyện với nhau, thời gian đợi liền trở nên ngắn đi.

Rất nhanh thì đến phiên tu giả hồ lô và bọn Phó Tu Vân chừng mười người cùng nhau đi vào truyền tống trận, mục đích mười mấy người này quả nhiên đều là cùng một nơi, mặc dù bọn họ cũng sớm đã nghe qua tu giả hồ lô nói về tin đồn của Vạn Mộc Thâm Lâm, thế nhưng khi thấy có nhiều đồng đạo như vậy, trong lòng của mỗi người vẫn là hoặc nhiều hoặc ít có vài phần lo lắng.

"Chậc, nhiều người như vậy, sau khi ta tới đây nhất định sẽ lao tới Vạn Mộc Thâm Lâm trước tiên!" Tu giả hồ lô lầm bầm một câu, mà đại bộ phận người ở trong cuộc có ý nghĩ giống với gã.

Rất nhanh, quang mang truyền tống trận sáng lên, Phó Tu Vân híp mắt nhìn linh quang hoa lệ, có chút như đi vào cõi thần tiên nghĩ đến thật ra ngoại trừ luyện khí luyện đan ra, bùa và trận pháp cũng rất kiếm tiền. Phải biết rằng bọn họ chỉ từ thành Vận đến thành Cự Mộc mà thôi, tuy nói khoảng cách xa một chút, một người rất ít, thế nhưng ở đây mỗi ngày ít nhất phải có mấy vạn người đi qua đó, y và Dịch Nhiên cũng khá, một có kỹ thuật một có gia sản, mười khối linh thạch trung phẩm không tính là táng gia bại sản. Nhưng có chút khó khăn cho các tu giả Luyện Khí và Trúc Cơ, muốn đi một lần truyền tống trận đoán chừng phải cố gắng trên một hai tháng.

Quang mang Truyền tống trận hạ xuống, Phó Tu Vân cảm thấy một trận hơi mê muội, chờ sau khi y mở hai mắt ra, liền thấy một thành trì to lớn, cao vót trong mây.

"Woa a, nơi này chính là thành Cự Mộc đó! Mặc dù trước đó ta từng nghe nói ở đây vô cùng rộng lớn, mỗi một phiến tường thành đều là do thân cây Thông Thiên làm thành, nhưng giờ tận mắt tới vẫn cảm thấy rất rung động." Tu giả hồ lô một cước bước ra truyền tống trận, mang theo thần sắc hưng phấn thoáng cái đã chạy không bóng dáng.

Theo sát phía sau gã còn có sáu bảy tu giả, trong mắt cũng mang theo màu sắc nhất định phải được, đi về phía mục đích của chính mình cực nhanh.

Trong chốc lát, ở đây cũng chỉ còn lại có bốn người, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên nhìn thoáng qua một nam một nữ bên cạnh, mặt không biểu tình gì đi về phía thành Cự Mộc.

"Đi trước thành Cự Mộc tìm một nhà trọ dừng chân. Sau đó sẽ hỏi thăm tiểu nhị một chút gần đây có xảy ra chuyện gì không, ta luôn cảm thấy lời đồn này xuất hiện quá mức vừa khớp, hơn nữa…" Phó Tu Vân nói, Dịch Nhiên bên cạnh và Hồ Bạch cũng vểnh lỗ tai nghiêm túc nghe, trừ cái đó ra một nam một nữ ở phía sau bọn họ giống như cùng đường cũng thần sắc nghiêm túc nghe.

"Hơn nữa ta muốn đi Vạn Bảo các nhìn, mua kiện pháp y đẹp mắt một chút."

Hồ Bạch vẫy đuôi một cái liếc một đôi mắt hồ ly, mà một nam một nữ kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó cảm giác bản thân giống như là bị đùa giỡn mà thẹn quá thành giận, hung tợn trợn mắt liếc nhìn Phó Tu Vân đi nhanh về phía trước bọn họ.

Chỉ có Dịch Nhiên vô cùng tán đồng gật đầu, "Pháp y của ngươi quá ít, quả thực nên đi mua một cái nữa."

Phó Tu Vân quay đầu lộ ra một nụ cười sáng lạn, Dịch Nhiên dừng lại, sau đó nói, "Mua hai cái tốt nhất, dùng một dự phòng một."

Hồ Bạch vươn móng vuốt bưng kín mắt của mình, hai tên này chẳng cảm thấy thẹn không có tiết tháo! Vừa nghĩ tới kế tiếp còn phải sống chung một phòng với bọn họ trong thời gian rất lâu, Hồ Bạch cảm thấy mình cần phải tự hành động, tự hắn đi đi lại lại cho dù chậm khổ một chút nhưng dù sao tâm tình bình tĩnh!

"Tin tức lớn tin tức lớn!! Thành chủ thành Cự Mộc dự định tự mình đi vào Vạn Mộc Thâm Lâm đi thăm dò! Xét thấy gần đây liên quan tới tin đồn Vạn Mộc Thâm Lâm quá nhiều, đã ảnh hưởng nghiêm trọng làm việc và nghỉ ngơi của tu giả thành Cự Mộc, cho nên thành chủ phải dẹp loạn tin đồn, ngày mai thành chủ sẽ đích thân mang đội đi trước, hiện giờ đang ở cửa thành Đông thuê tu giả tu vi ở kỳ Trúc Cơ trở lên cùng đi trước. Không muốn bỏ qua cơ hội lần này các đạo hữu nhanh đi qua nha! Không giới hạn nhân số nha!!"

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên từ chỗ truyền tống trận không đi ra bao lâu, đã có người ở trong thành chạy đi báo cáo tin tức thành chủ Cự Mộc muốn đích thân đi Vạn Mộc Thâm Lâm, mà các người tu tiên nghe được tin tức này đã mừng rỡ trước đi tới thành Đông thật nhanh, cái gì gọi là tới sớm không bằng tới đúng dịp? Bọn họ nếu có thể đuổi kịp thành chủ thành Cự Mộc tự mình mang đội, vậy nói rõ bọn họ có cơ duyên với trọng bảo trong Vạn Mộc Thâm Lâm!

Trong ngày thường bọn họ chỉ dựa vào bản thân đương nhiên là rất khó đi tới chỗ sâu Vạn Mộc Thâm Lâm, càng miễn bàn ở chỗ sâu nhất của Vạn Mộc Thâm Lâm còn có một vùng Huyễn Vụ có thể khiến người ta rơi vào mê huyễn! Vùng Huyễn Vụ kia có người nói tương đối lợi hại, đã từng có tu giả đại năng kỳ Kim Đan đã từng ngã xuống nơi đó, cũng không cần nói những tôm tép bọn họ đây rồi!

Dù sao đi theo đại đội, coi như là không ăn được thịt, có thể uống được một chút canh thịt cũng là đủ rồi!

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đồng thời dừng lại bước chân.

Dịch Nhiên thấy hai bên có một tiểu điếm linh thực, liền gọi Phó Tu Vân qua ngồi.

"Hai phần hồng bửu trư nhục hồn đồn." Xong giờ linh thực Dịch Nhiên nhìn Phó Tu Vân, "Ngươi nghĩ như thế nào?"

Phó Tu Vân hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm thịt chiên xốp giòn của tiểu điếm, "Lại tới hai phần thịt chiên xốp giòn, đây là thịt gì? Thơm như vậy?"

Điếm trưởng kia đã đi tới, tu vi người này chỉ có Luyện Khí tầng hai, còn là một Tứ linh căn, hầu như có thể kết luận hắn coi như không có kỳ ngộ tạo hóa gì, cũng chỉ có thể như vậy. Chẳng qua hắn cũng không thèm để ý, hắn mang nụ cười trên mặt, "Khách quan thế nhưng ngài thật là tinh mắt, thịt chiên xốp giòn này là thịt gà của Thổ Hương Kê cấp ba, dùng dầu vừng thuần thanh của Luyện Du Quả tam phẩm chiên ra, hương vị tuyệt đối đặc biệt ngon, sau khi ăn ngài tuyệt đối sẽ không hối hận!"

Điếm trưởng nói rất nhiệt tình, Phó Tu Vân tâm tình cũng rất tốt, cũng chính là thuận miệng hỏi một câu, "Thành chủ nhận người ngươi biết không? Đây là ngày thứ mấy? Có gì đặc biệt sao?"

Điếm trưởng vừa nghe việc này thì càng hăng hái, "Khách quan các ngài tới thật đúng là vô cùng đúng dịp! Thành chủ đại nhân tự mình mang đội đó, đây là chỗ đặc biệt nhất, cơ hội khó có được như thế ai cũng sẽ không nguyện ý bỏ qua, ngay cả đệ đệ ta cũng đi theo, cho dù cuối cùng cũng không chiếm được gì có thể gặp một lần tràng diện lớn như vậy cũng là tốt rồi! Nhị vị cũng muốn đi sao? Nếu như đi, có thể chiếu cố đệ đệ ta một chút không? Đệ đệ ta năm nay mới năm mươi bảy tuổi, nhưng nó đã Trúc Cơ rồi, nó là Thổ Kim Song linh căn! Có đúng hay không rất tuyệt?! Thực điểm của ta đây chính là hai người chúng ta cùng nhau mở, nó săn bắn một ít linh vật, ta chế biến chúng nó sao đó bán đi, may là tay nghề của ta không tệ cho nên làm ăn cũng không tệ, có thể cung ứng linh thạch đệ đệ ta tu luyện, khà khà, ta nhất định phải đem đệ đệ ta cung đến kỳ Ngưng Mạch! Làm cho nó có thể bái nhập Ngũ đại môn phái, như vậy ta cảm thấy mỹ mãn rồi."

Phó Tu Vân nhìn dáng vẻ của đại ca điếm trưởng này vừa nhắc tới đệ đệ của mình hai mắt đều toả sáng, trong lòng tư vị không rõ, suy nghĩ một chút hơi nở nụ cười, "Ngươi mời chúng ta ăn để ta đóng gói thịt chiên xốp giòn, chúng ta sẽ tiện thể chiếu cố đệ đệ ngươi một chút. Thế nào? Vị này chính là tiền bối kỳ Ngưng Mạch."

Điếm trưởng kia nghe nói như thế nhất thời kích động, hận không thể đem tất cả thứ tốt trong điếm đều mang qua giao cho Dịch Nhiên, như vậy cũng khiến Phó Tu Vân cảm thấy lòng có chút chua xót tâm ấm. "Được rồi, nhiều như vậy được rồi. Đệ đệ ngươi tên gọi là gì? Còn nữa, lần này không phải thành chủ mang đội sao? Vì sao dáng vẻ ngươi lại không yên lòng?"

Điếm trưởng chà xát tay cười nói, "Đệ đệ ta gọi là Thạch Hâm, ta là Thạch Lỗi! Đệ đệ ta vóc người cao lớn, bởi vì nguyên do linh căn con ngươi là màu vàng đất, liếc mắt là có thể nhìn ra. Kỳ thực ta nói thật cũng không biết vì sao cảm thấy có chút không an ổn, theo lý thuyết chuyện này hẳn là rất an toàn, thành chủ cũng là người tốt, nhưng ta cảm thấy Vạn Mộc Thâm Lâm nơi đó đã tồn tại hơn vạn năm, nhiều năm như vậy cũng không ai có thể nhìn ra hiểu rõ kết cục, lúc này đây… Khà khà, dù sao có nhị vị tiền bối chăm sóc, đệ đệ ta nhất định không có chuyện gì! Đây là năm cân thịt chiên xốp giòn, các ngài mau chóng đi đi! Báo danh tới hôm nay là hết hạn đấy!"

Phó Tu Vân ôm một túi thịt gà chiên bởi vì cật nhân chuỷ đoản* sau cùng chỉ có thể nhấc chân đi về phía cửa thành Đông, Dịch Nhiên nhìn mặt của y bất đắc dĩ nhướng nhướng mày, "Ngươi vốn không phải dự định đi tham gia thành chủ nhận người sao, làm gì còn vẻ mặt bất đắc dĩ?"

[Câu trên tương tự như thành ngữ Cật nhân chủy nhuyễn, nã nhân thủ đoản. Cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tay, nghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.]

Phó Tu Vân nghe nói như thế ha ha một tiếng, "Ta chỉ là mới vừa nghĩ đến, lỡ như Thạch Hâm kia là con ghẻ [1] nhưng làm sao bây giờ, dù sao chúng ta đã có một con ghẻ trước rồi."

Dịch Nhiên nghe vậy nghiêm sắc mặt, tán đồng gật đầu, "Quả thực, ngươi không nên cật nhân chuỷ đoản."

Mà người con ghẻ ở trên vai Phó Tu Vân biểu thị các loại bất mãn. Phải biết rằng không có lời của hắn, coi như là thành chủ tự mình mang đội, cũng đừng nghĩ ở trong Huyễn Vụ tìm ra chính xác đường đi vào nơi cần đến!

"Chẳng qua nếu không sợ bị người nhanh chân đến trước, ta sẽ không tham gia thành chủ thuê mướn." Phó Tu Vân không nói đùa nữa thần sắc thoáng cái trở nên nghiêm túc, "Giờ trong lòng ta có một phỏng đoán không tốt lắm, chỉ hy vọng thành chủ thành Cự Mộc thật sự dự định điều tra lời đồn, mà không phải đã biết chỗ sâu nhất của Vạn Mộc Thâm Lâm có cái gì. Nếu như hắn thực sự biết, lần này thuê mướn chỉ sợ cũng có chuyện."

Dịch Nhiên chậm rãi gật đầu, "Ngươi đoán rằng có người mật báo với thành chủ, mà sau khi thành chủ biết có bảo vật gì trong Vạn Mộc Thâm Lâm, cho nên mới tổ chức nhân mã muốn tình thế bắt buộc. Chính vì vậy, chúng ta càng phải đi rồi, ở trong đó rất có thể có linh mộc chi tâm, ngươi nhất định phải lấy được."

Phó Tu Vân trong lòng ấm áp, "Đó là đương nhiên, coi như người mật báo đầu phục thành chủ, nhưng nếu như người mật báo kia là người trước đây đi với hồ ly sau đó phản bội hồ ly, hắn đem tin tức nói cho thành chủ cũng tất nhiên có tính toán của mình, thời điểm chân chính đến tranh đoạt, ai chết vào tay ai còn chưa biết được đâu."

Chi chi chi!!

Ngay lúc hai người nói chuyện với nhau, vốn Hồ Bạch ghé vào trên vai Phó Tu Vân chợt xù lông lên, sau đó trực tiếp chui vào trong túi Phúc của Phó Tu Vân!!

Phó Tu Vân sửng sốt nhìn túi Phúc của mình, túi trữ vật này của y còn có thể thành túi ngự thú? Giương mắt nhìn về phía Dịch Nhiên, Dịch thổ hào đặc biệt tự nhiên gật đầu: "Đây là thượng phẩm, có rất nhiều công năng."

Phó Tu Vân mặt không thay đổi mở miệng: "Trước ngươi nói đây là trung phẩm."

Dịch thổ hào cứng đờ, nửa ngày mới nhỏ giọng giải thích rõ: "Ta sợ ngươi áp lực quá lớn."

Phó Tu Vân: "Ồ?"

Dịch thổ hào cắn răng một cái: "Dù sao ngươi chưa thấy qua thứ tốt gì cả!"

Phó Tu Vân trực tiếp xoay mặt, hoàn toàn không muốn nói chuyện với thổ tài chủ này!

"Vị đạo hữu này, vừa nãy ta hình như nghe được tiếng kêu hồ ly?" Phó Tu Vân quay đầu, thấy một tu giả xấu xí. Phản ứng đầu tiên chính là nhíu mày sau đó lui về phía sau.

Y không thích người này.

"Ngươi nghe lầm. Trên người ta không có túi ngự thú."

Người nọ nheo lại hai mắt, từ trên xuống dưới quan sát Phó Tu Vân vài lần, mới nở nụ cười, "Vậy cũng có thể là ta nghe lầm, nhị vị là tới xin thuê mướn sao. Mời đi theo ta đi!"

Xoay người, khóe miệng người này không tiếng động nâng lên, lộ ra hàm răng sắc bén không giống loài người bên trong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Thứ tốt.

Dịch Nhiên: Đáng thương chưa thấy qua thứ tốt gì.

Phó Tu Vân:…

Dịch Nhiên: Thật đáng thương nha.

Phó Tu Vân:…

Dịch Nhiên: Ai…

Phó Tu Vân ha ha một tiếng: Ngươi cũng chưa từng thấy vỡ nát hả, kiếm tu kiếm đứt.

Dịch Nhiên:…

Phạt chọc ghẹo ta đang quan tâm y vì sao y muốn trào phúng ta!

Hồ Bạch: Tình thương đáng lo ngại.

---

[1] Phương ngôn thời Ngô, xã hội cũ phụ nữ tái giá, con của chồng trước được đi đưa về chồng sau, tục xưng "tha du bình" (kéo bình dầu, con chồng trước, con ghẻ). Kỳ thực đây là nghe nhầm đồn bậy, cách nói chính xác hẳn là "tha hữu bệnh" mà không phải "tha du bình". Thời cổ quả phụ tái giá, chồng sau thú quả phụ làm vợ, một loại gia cảnh không quá tốt. Xã hội cũ thiên tai nhân họa nhiều lần, một ngày quả phụ mang con tới có cái gì không hay xảy ra, thường thường chỉ trích hò hàng thân thuộc của chồng trước gây nên. Chồng sau vì tránh cho loại gút mắt này, lúc lấy quả phụ làm vợ, sẽ mời người viết một chứng từ, nói rõ con chồng trước lúc tới là có bệnh, sau này nếu như có bất trắc cùng chồng sau không quan hệ. Cho nên mọi người liền đem con của phụ nữ tái giá xưng là "tha hữu bệnh". Bởi "tha hữu bệnh" cùng "tha du bình" âm gần, đã bị người ta nói thành "tha dù bình".

Tha hữu bệnh/ tuō yǒu bìng: kéo bệnh tới.

Tha du bình/ tuō yóu píng: kéo bình dầu.

Ý bạn Vân nói ở đây là lỡ bạn Hâm có "bệnh" kéo "bệnh" tới lây sang 2 bản, vì đã có "con bệnh" Hồ Bạch nên mấy bản mới dính đến chuyện vào rừng Thâm Lâm.

Huyễn Vụ: sương mù huyền ảo.

Hồng bửu trư nhục hồn đồn: hoành thánh thịt heo đỏ bảo.

Thổ Hương Kê: gà đất thơm.

Luyện Du Quả: luyện du là lọc dầu, rán mỡ, thắng mỡ.

43. Chương 43

Phó Tu Vân nhìn bóng lưng người nọ xoay qua chỗ khác, lòng trực tiếp mang theo vài phần cảnh giác. Y vừa chỉ liếc mắt nhìn người này, bản năng đã cảm thấy phiền chán thậm chí là chán ghét, loại bản năng này mặc dù cũng không thể xác định người này tốt hay xấu, nhưng ít ra có một chút có thể khẳng định, hai người bọn họ trên bản chất nhất định hoàn toàn là bất đồng tương phản nhau.

Nếu như là hoàn toàn bất đồng, như vậy Phó Tu Vân tự cho là mình chưa tính là một người ác, cho nên đối diện người này tuyệt đối không phải người tốt. Gã nói bất kỳ cái gì, cũng không thể đủ tin tưởng. Phó Tu Vân ở trong lòng làm ra tính toán như vậy, huống chi, trừ lần đó ra còn có một điểm rõ ràng hơn —— bởi vì người này xuất hiện Hồ Bạch trực tiếp trốn vào túi trữ vật.

Như vậy có tám chín phần gã biết Hồ Bạch, nhưng gã lại khiến cho Hồ Bạch cảm thấy đề phòng như vậy thậm chí là mang vài phần sợ hãi, nói không chừng người này chính là người trước đây tiết lộ Hồ Bạch có cầm mật bảo lộ tuyến đồ, phản bội Hồ Bạch.

Đang lúc suy nghĩ thông suốt vài điểm, Phó Tu Vân trực tiếp quay sang nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, người sau cũng đang cau mày nhìn rất chăm chú vào tu giả phía trước kia.

"Cẩn thận." Phó Tu Vân mở miệng.

Dịch Nhiên nhẹ nhàng gật đầu.

"Thành chủ các hạ, hai người tu giả kia cũng muốn cùng ngài đi Vạn Mộc Thâm Lâm." Tên xấu xí này nở nụ cười giới thiệu hai người Dịch Nhiên và Phó Tu Vân với thành chủ. Người được gọi là thành chủ nhìn hai người bọn họ một chút, biểu tình trên mặt không cho là đúng: "Một kiếm tu Ngưng Mạch Trung kỳ cũng không tệ lắm, chẳng qua, bên cạnh phải mang theo một phế vật Ngũ linh căn không tốt lắm. Cho dù trong đội ngũ này chúng ta có thể khoang nhượng một ít thuỷ hoá*, nhưng nếu như không từng sử dụng, vậy rốt cuộc là ai đem ai làm kẻ ngu si đây?"

[Thuỷ hoá ở đây chỉ sản phẩm của quốc gia nào đó hoặc vùng nào đó, không có trải qua chỉ định đại diện tiêu thụ ban đầu sản xuất của công xưởng mà đi vào tiêu thụ. Thủy hóa không phải là hàng giả. Nguồn gốc của từ "thuỷ hoá", nguyên nhân là bởi vì lúc đầu người buôn lậu vì trốn tránh thuế xuất nhập khẩu, đem thương phẩm của thuyền nước ngoài chở tới đây dùng túi ny lon bịt kín xong sau đó đầu nhập vào trong bến cản, lại từ trên lục địa ngồi thuyền nhỏ đến nơi đem hàng hoá lấy đi. Cho nên tên gọi chung giống như làm buôn lậu vật phẩm và không phải con đường tiêu thụ sản phẩm bình thường. Hiện tại thuỷ hoá cũng chỉ danh người không hợp thực tế.]

Dịch Nhiên nghe nói như thế ánh mặt chợt trở nên sắc bén, hắn đang muốn mở miệng lại bị Phó Tu Vân một tay bắt lại. "Thành chủ các hạ, ngài chiêu mộ cũng không có hạn chế tu vi, nếu là ngài cảm thấy ta không được chúng ta đây sẽ không theo ngài. Nhưng có một chút ta phải nói rõ ràng, một người rốt cuộc chưa từng được sử dụng, có phải thuỷ hoá hay không, bằng vào hai mắt là không nhìn ra."

Thành chủ kia đem cằm nâng thật cao mà ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt đẹp của nàng, nheo cặp mắt lại quan sát Phó Tu Vân một lúc lâu mới hừ một tiếng, "Ngược lại là có chút chỗ kỳ lạ, phế linh căn Ngũ linh căn còn có thể mạnh mẽ chống đỡ tu luyện tới kỳ Trúc Cơ, không phải nghị lực có thể có đó là vận khí không tệ, ngược lại cũng đáng giá ta xem một chút. Được rồi, ngày mai các ngươi ở chỗ này với đội đi. Chẳng qua Ngũ linh căn ngươi phải nhớ chuẩn bị thật nhiều linh khí hoặc linh đan cứu mạng một chút, nói cách khác bị trọng thương hoặc chết, cũng không có người sẽ quản ngươi."

Phó Tu Vân mặt không đổi sắc, "Điểm này phu nhân ngài có thể yên tâm, ít ra ta tuyệt đối sẽ không cản trở."

Mà khi vị thành chủ này nghe được Phó Tu Vân nói ra hai chữ "Phu nhân" sắc mặt hơi đổi, sau đó hung hăng trợn mắt liếc nhìn Phó Tu Vân, cùng tu giả xấu xí bên cạnh kia cùng nhau rời khỏi.

Nói cũng kỳ quái, dường như lúc chiêu mộ hai người Phó Tu Vân và Dịch Nhiên, nơi này cũng không lại nhận người, mấy trăm tên tu giả vốn chờ đợi thấy người chủ sự đi, cũng đều tản ra từng người. Chẳng qua, luôn luôn có mấy người e sợ cho thiên hạ không loạn, giống như không tìm một ít chuyện sẽ không qua được, trực tiếp đem Phó Tu Vân và Dịch Nhiên vây lại, mang trên mặt nụ cười tính toán:

"Yo yo yo, mau đến xem, ngạc nhiên chưa kìa! Đầu năm nay ngay cả phế vật cũng có thể Trúc Cơ, giống như để người ta có thể từ kỳ Luyện Khí tu luyện tới kỳ Trúc Cơ rất dễ."

"Ta xí! Đạo gia ta thế nhưng cho tới giờ cũng chưa từng nghe nói Ngũ linh căn còn có thể tu luyện tới kỳ Trúc Cơ, thông thường có thể để cho phế linh căn cũng Trúc Cơ, vậy nhất định không phải phế linh căn đột nhiên liền biến thành Thiên linh căn, mà là nhất định có người dùng số lớn đan dược hoặc là cực phẩm thiên tài địa bảo đắp tu vi!"

"Ha ha, không cần phải nói tên này chính là đắp tu vi!" Triệu Giáp nở nụ cười hai tiếng, trực tiếp lộ ra một biểu tình khinh bỉ, "Khuyên ngươi khi chưa muộn đừng chỗ chúng ta ngây ngô, đừng tưởng rằng có một cao thủ kỳ Ngưng Mạch bảo bọc ngươi là có thể muốn làm gì thì làm, phế vật chính là phế vật, cho dù là Trúc Cơ, đó cũng là phế vật!"

Một câu nói sau cùng này dường như đưa tới người vây xem xung quanh thông cảm, rất nhiều người cũng bắt đầu lộ ra thần sắc khinh thị với Phó Tu Vân, chỉ là bởi vì bên cạnh Phó Tu Vân còn đứng một Dịch Nhiên Ngưng Mạch Trung kỳ, cho nên mới không hề động thủ gây sự là được.

Lúc này đây coi như là Phó Tu Vân lôi kéo tay áo Dịch Nhiên, cũng không cách nào ngăn cản hắn lòng dạ ngay thẳng biểu đạt tâm tình hắn khó chịu.

Chỉ thấy đám người kia còn chưa cười nhạo xong, đã bị Dịch Nhiên một cước đạp bay ra ngoài! Nhất thời tiếng cười xung quanh hơi ngừng, người đang cười còn chưa ngậm miệng.

Phó Tu Vân chậm rãi đi lên trước thở dài, "Cơn tức của ngươi bình thường đều lớn như vậy sao? Làm người phải bình tĩnh một chút, quá nóng nảy không tốt."

Dịch Nhiên nghe vậy cau mày không thể nào tiếp thu những lời này, nhưng vài người bên cạnh cười nhạo Phó Tu Vân còn chưa bị đạp bay lại nhanh chóng gật đầu, những thứ khác không nói, một tu giả Ngưng Mạch Trung kỳ như thế, bọn họ đánh không lại nha! Cho nên vẫn là cố gắng không nên bị đạp được rồi.

Kết quả không đợi bọn họ yên tâm, bọn họ liền chợt cảm nhận được một trận gió nhiệt đập vào mặt, chờ lúc bọn họ phản ứng kịp, mấy người cười nhạo mới kinh sợ không ngớt phát hiện, đầu của bọn họ lại bị đốt!!

"A a? Đây là nơi nào bốc ra lửa?!"

"Ngươi? Có phải là ngươi động tay hay không?! Ngươi thực sự là to gan lớn mật! Chờ ta dập lửa sẽ đi thu thập ngươi!!"

"Ơ! Không đúng! Vì sao lửa này lại không thể dập!?"

Vì vậy, trong thời gian kế tiếp gần hơn trăm tên tu giả vẫn chưa đi, mắt thấy một hồi ảo thuật hỏa thiêu đạo sĩ biến đổi thành hoà thượng, xung quanh nhìn cười ha ha.

Chỉ là trong khi cười to, trong lòng những người này hoặc nhiều hoặc ít về điểm khinh thị đối với Phó Tu Vân biến mất cực nhanh, dù sao một chiêu này mặc dù thoạt nhìn cũng không tạo thành sát thương to lớn gì, nhưng mọi người đều hoặc nhiều hoặc ít cảm nhận được không tầm thường.

Nếu như là Hỏa linh căn thông thường đốt tóc, mấy người tu giả bị đốt có hai người đều là Trúc Cơ Trung kỳ, tùy tùy tiện tiện một linh thủy quyết là có thể đem lửa này dập tắt, thế nào cũng không đến mức trực tiếp bị đốt thành đầu trọc. Nhưng hiện thực chính là tàn khốc như thế, mọi người thấy bọn họ từng người từng người dùng thuật pháp Thủy hệ bất đồng tưới nước lên trên đầu, nhưng cũng không cách nào dập ngọn lửa nho nhỏ, người vây xem nhìn tình huống lúc đó dần dần cảm thấy có chút ngưng trọng, mà người bị đốt còn kém bị doạ đến tè ra quần.

Đến cuối cùng vẫn là Phó Tu Vân chủ động để Tiểu Sỏa Đản dừng lại, mới không để mấy tu giả này bị đốt rơi đầu trực tiếp một tí sẽ thành đèn trời.

"… Ngươi!"

Triệu Giáp lúc này đã biến thành đầu trọc, đỉnh đầu gã nhẵn bóng sắc mặt bạo hồng, ánh mắt kia hận không thể trực tiếp ăn sống Phó Tu Vân.

Nhưng Phó Tu Vân cũng mỉm cười, "Thứ lỗi nha đạo hữu, tại hạ tu luyện tới kỳ Trúc Cơ, cũng chỉ có một bản lĩnh, còn hy vọng đạo hữu không nên cười nhạo tại hạ, không thì tại hạ cũng không biết xấu hổ rồi."

Triệu Giáp bị những lời này nghẹn khủng khiếp, hết lần này tới lần khác gã nói cái gì cũng không thể nói. Lẽ nào gã muốn nói phế vật Ngũ linh căn ngươi đây quả thực đáng cười nhạo? Vậy người vừa bị phế vật này chơi đùa tay chân luống cuống là gì đây? Phế tra? [chất thải công nghiệp]

Suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra có thể nói cái gì cuối cùng Triệu Giáp hung tợn bỏ lại một câu, "Ngươi chờ cho ta!" Sau đó dẫn mấy tiểu đệ và đạo hữu của mình rời khỏi. Nhìn bọn họ một hàng đầu sáng bóng kia, Phó Tu Vân nhịn một lúc lâu, cuối cùng vẫn là phụt ra.

"Ai, cùng nhau xếp nguyên hàng như vậy hiểu quả so với ngươi lúc trước còn khiến người ta chấn động đó, ha ha!"

Dịch kiếm tu mặt lạnh nhìn Phó Tu Vân cười khóe miệng đều lệch ra, vô cùng nghiêm túc nói rõ, "Ta soái hơn bọn họ."

Phó Tu Vân nghe vậy nhất thời nhịn không được cười cong thắt lưng, vỗ đùi một cái ha ha một tiếng, "Đúng, ngươi soái hơn bọn họ, giờ ngươi có thể buộc chổm tóc rồi!"

Dịch Nhiên nhìn Phó Tu Vân cười tới sắp nằm trên đất, cuối cùng quyết định giúp y một đạp.

Phó Tu Vân bị đạp trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, nhất thời thẹn quá thành giận quay đầu, "Quân tử động thủ không động miệng!"

Dịch Nhiên: "… Ngươi nói đúng."

Lấy lại tinh thần Phó Tu Vân, "…" Sát.

"Ai, nhị vị, về trao đổi các ngươi không nên động thủ động cước tương đối tốt nha." Vừa lúc đó, một tu giả thật cao thật to có chút hơi khó xử đã đi tới, ánh mắt của hắn là màu vàng đất, thoạt nhìn hai con ngươi sáng hơn người bình thường một chút. "Dù sao vị này còn ôm một đống linh thực của tiểu điếm nhà ta đó, linh thực này cũng là rất đắt tiền."

Lời kia vừa thốt ra, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên lập tức biết người nói chuyện là ai. Phó Tu Vân nhanh chóng đứng lên vỗ vỗ bụi trên người mình, "Ngươi là Thạch Hâm?"

Thạch Hâm gật đầu, "Là ta, nhị vị đạo hữu cũng biết ta sao?"

Phó Tu Vân cười, "Huynh trưởng ngươi để chúng ta ngày mai chiếu cố ngươi nhiều một chút, ngươi tới đúng lúc, ngươi rất quen thuộc thành Cự Mộc đi? Dẫn chúng ta đi Trân Bảo các gần đây được chứ? Y phục của ta bị hắn đạp dơ, muốn mua thêm một bộ nữa."

Thạch Hâm không rõ sự tình tại sao phải phát triển tới hắn dẫn hai người đi Trân Bảo các, chẳng qua dọc theo đường đi trao đổi không ít tin tức, ngược lại cũng tính là ở chung hoà hợp, Thạch Hâm cũng không quản nhiều như vậy, sau khi dẫn lại mua hai bộ pháp y, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên tới cửa hàng của huynh đệ hai người bọn họ.

"Dù sao mấy ngày gần đây bởi vì liên quan đến Vạn Mộc Thâm Lâm nhà trọ tửu bảo bên trong thành Cự Mộc đều đã chật cứng người rồi, nhị vị đạo hữu ngày mai chúng ta coi như là cùng nhau xuất hành, nếu như không chê thì tới ở trong điếm chúng ta đi, nơi ở và giường đều có."

Thạch Hâm nói vừa vặn nói đến trong tâm khảm Phó Tu Vân, y nhất thời cười tuyệt không khách khí, "Vậy làm phiền rồi."

Thạch Hâm và Thạch Lỗi hai người đều là rất hoan nghênh Phó Tu Vân và Dịch Nhiên ở đây nghỉ ngơi. Phó Tu Vân nhìn hai người này lúc rời đi khó có được vẻ mặt tươi cười chân thành, ngồi ở trên giường gỗ suy nghĩ một chút, triệu hoán ra Tiểu Sỏa Đản.

Dịch Nhiên ở bên cạnh nhướng mày, “Ngươi muốn luyện khí?”

Phó Tu Vân cười cười, “Không thể gạt được ngươi. Nếu trong Vạn Mộc Thâm Lâm nguy hiểm như vậy, chúng ta được nhận bao nhiêu tình của huynh đệ bọn họ, ta dự định luyện chế một ngọc bài linh lực cảm ứng phòng hộ, nếu dùng được có thể nhanh chóng ẩn nấp lợi hại đồng thời cũng có thể chống đỡ một lần công kích. Dù sao, phu nhân thành chủ cũng nói để ta chuẩn bị ít đồ rồi.”

Dịch Nhiên dùng nước Ngọc Tuyền lau lau kiếm Tứ Linh trong tay, mở miệng, “Ngươi nói việc này, thành chủ biết không?”

“Thành chủ nếu không biết, hậu chiêu làm sao có thể đủ danh nghĩa thành chủ nhận người? Ngươi không nên hỏi thành chủ có biết hay không, mà là nên hỏi thành chủ có hậu chiêu hay không.”

Dịch Nhiên cười lạnh một tiếng: “Không có mới là lạ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Quân tử động thủ không động khẩu.

Phó Tu Vân: Quân tử động thủ không động khẩu!

Dịch Nhiên: Ngươi nói đúng.

Cho nên ta động.

Phó Tu Vân:…

Trọc đầu.

Phó Tu Vân: Tụ tập một hàng 7 đầu trọc, ta có thể!

Dịch Nhiên: Triệu hoán tóc thắt bím đuôi ngựa?

Phó Tu Vân:…

Đả cương thi: Nhận được danh hiệu Nhân Đại Sư. Chúc mừng.

---

ohnel ?

44. Chương 44

Thuật luyện khí của Phó Tu Vân ở trong một năm này có tiến bộ không nhỏ, tuy nói nguyên nhân của Tiểu Sỏa Đản chiếm một bộ phận, nhưng bản thân y ở trên thiên phú luyện khí đúng là rất rất cao hơn luyện đan. Hiện giờ y luyện chế một linh khí Bát phẩm cũng chỉ cần tiêu tốn một ngày mà thôi, thấp hơn linh khí Bát phẩm, thời gian sẽ lần lượt rút ngắn lại.

Chờ sáng sớm phải đi tập hợp, trong tay Phó Tu Vân đã nhiều hơn bốn miếng tiểu ngọc bài hình chữ nhật lòe lòe chiếu sáng. Ngọc bài này cũng không thế nào thu hút, chẳng qua thỉnh thoảng lóe lên linh quang cũng có thể nổi hiện ra đó cũng không phải vật phàm thông thường.

“Chúng ta bốn người mỗi người đeo một cái, bởi vì bốn ngọc bài này là luyện chế cùng nhau, cho nên có thể cảm ứng lực với nhau. Sau khi đi vào đưa linh lực vào, nếu như một miếng ngọc bài khác ở phụ cận trăm dặm, sẽ có điểm nhỏ màu xanh biếc loé lên, có thể theo phương hướng điểm nhỏ tìm người. Đồng thời nó vẫn có thể cảm ứng được quân địch, nói là quân địch thực ra cũng chính là cảm ứng khí cường đại có chứa linh lực sát ý, thời điểm trên ngọc bài cảm ứng được sẽ biểu hiện điểm nhỏ màu đỏ, nhìn tình huống trốn đi! Sau cùng, nếu như ngươi thực sự trốn không thoát khỏi ngọc bài này sẽ giúp ngươi chống đỡ một lần công kích trong khoảng Ngưng Mạch Sơ kỳ, dùng qua sẽ trực tiếp vỡ vụn, dù sao đây chỉ là một khối ngọc

Kim Văn Thất phẩm mà thôi, giảm một phẩm cấp khiến ngọc bài sinh ra một công năng, đã là cực hạn của ta rồi."

Phó Tu Vân đơn giản giới thiệu một chút công năng của bốn khối ngọc bài cảm ứng này, y giới thiệu xong sau đó phát hiện ngoại trừ sắc mặt Dịch Nhiên không thể hiện nhiều biến hóa lắm, hai người còn lại đều dùng một loại biểu tình thấy thần tiên nhìn y.

"Nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta có thứ gì sao?"

Thạch Hâm nhanh chóng lắc đầu, ăn ngay nói thật, "Vân ca, ngươi nhất định là một luyện khí sư rất lợi hại đi? Ngươi lợi hại như vậy, thế nào còn ra đây mạo hiểm chứ! Các luyện khí sư không phải là ngoan ngoãn đứng ở trong phòng luyện khí điên cuồng luyện khí sao? Gia tộc môn phái các ngươi đều không đau lòng?"

Thạch Hâm nhìn ngọc bài cảm ứng Lục phẩm trong tay lòng kích động lợi hại, phải biết rằng, trên người hắn trừ thương Kim Thạch bổn mạng kia của hắn ra tất cả bảo bối cũng không lợi hại bằng ngọc bài cảm ứng này, mà nếu như luyện chế ra loại ngọc này là rất phiền phức, Trân Bảo các mặc dù cũng có bán, nhưng giá cả thông thường cũng đắt hơn một phần linh khí Thất phẩm, không có năm trăm viên linh thạch trung phẩm, căn bản cũng đừng nghĩ lấy được. Nhưng giờ, vị này lại ở trong thời gian cả đêm đã luyện chế bốn miếng ngọc bài Lục phẩm như vậy, đây tuyệt đối là đại sư luyện khí!

Phó Tu Vân nghe được Thạch Hâm nói mặt mang nụ cười giễu cợt nở nụ cười một tiếng, "Ta không có môn phái, về phần gia tộc? Đoán chừng bọn họ sẽ không đau lòng ta, mà là đau lòng ta thế nào còn chưa có chết."

Nghe nói như thế Thạch Hâm chợt ngậm miệng lại, rất rõ ràng gia tộc của Phó Tu Vân là quan hệ không thế nào tốt. Lúc này Hồ Bạch bên cạnh cuối cùng lên tiếng. Phó Tu Vân phát hiện hắn biến thành hồ ly lại vẫn có thể nói chuyện, bộ dáng kia thế nào cũng cảm thấy có chút khiến người ta không thể tiếp thu.

"Các ngươi nhất định phải cẩn thận người xấu xí kia, gã gọi Hậu Lôi. Trong cơ thể gã có máu yêu của Ải Linh Hầu, bởi vậy có một chiêu kỹ năng thiên phú là Hầu Trảo, coi như là tu giả kỳ Trúc Cơ chỉ cần bị một móng đánh tới, cũng sẽ trực tiếp vỡ vụn đan điền."

Dịch Nhiên nhíu mày, "Ngươi quả nhiên biết gã."

Sắc mặt của Hồ Bạch rất là xấu xí, "Gã phản bội ta lại phản bội chủ nhân của gã, nhưng ta đánh không lại gã, cũng lo lắng gã tìm được ta sau đó sẽ đoán được gì đó, cho nên trước đó ta một mực trốn. Thế nhưng giờ ta cách thành công sau cùng chỉ còn bước kế tiếp, đã không tồn tại vấn đề trốn hay không. Coi như là mình ta chết, ta cũng phải liều mạng bắt được viên đan kia! Ai chống đối đường của ta, người đó phải chết!"

Thạch Hâm nghe được lời này có chút mơ hồ, lúc hắn còn muốn hỏi gì đó, Hồ Bạch chợt quay đầu nhìn về phía hắn, dùng mắt hồ ly của mình trừng mắt người cao to này, "Ngươi phát thệ không đem sự tình nghe được nói cho bất kỳ kẻ nào!"

Thạch Hâm có chút không biết nói gì, chẳng qua lúc này nếu hắn không biết những người này chính là vì bảo bối trong Vạn Mộc Thâm Lâm mà đến hắn là người ngu rồi, nếu những người này có chuẩn bị mà đến, theo bọn họ đi nhìn cảnh đời một lần, mặc kệ từ phương diện nào mà nói đều là một chuyện tốt. Vì vậy Thạch Hâm không có nhiều khó xử liền phát thệ.

Lúc bốn người ở dưới ánh mắt tiễn đưa của Thạch Lỗi đi tới cửa Đông của thành Cự Mộc, lúc bọn họ tới phu nhân thành chủ đại biểu cho thành chủ còn chưa có tới, chẳng qua Hậu Lôi đã ở, sáng sớm Hồ Bạch chui vào trong túi Phúc, bốn người bọn họ thương lượng xong, chờ sau khi đi vào Huyễn Vụ của Vạn Mộc Thâm Lâm, Hồ Bạch sẽ đi ra cầm địa đồ da chồn chỉ đường cho bọn họ. Khi đó có Huyễn Vụ làm yểm hộ, Hậu Lôi ít nhất sẽ không lập tức phát hiện Hồ Bạch, có thể tranh thủ thời gian lớn nhất.

"Ba vị tới? Nếu tới ở trên tờ khế ước này đưa vào linh lực đi, yên tâm trên khế ước này tuyệt đối không có tính toán gì, chỉ là sau khi đưa vào linh lực người trên cùng khế ước sẽ không thể công kích nhau, là một loại biện pháp có thể bảo trì an toàn tuyệt đối, chờ sự tình sau khi chấm dứt, ta sẽ trước mặt của mọi người hủy đi phần khế ước này."

Lời nói của Hậu Lội khiến ba người Phó Tu Vân đều lộ ra biểu tình suy ngẫm. Mặc dù nghe giống như là hợp thành đội, giống như vô cùng tin cậy, nhưng thứ có thể công nhận linh lực có đủ an toàn hay không cũng đáng giá suy tính. Hậu Lôi tựa hồ đã sớm biết bọn họ sẽ do dự, chỉ chỉ mấy trăm đạo linh tuyến trên khế ước cười nói, "Các vị không cần lo lắng, ngươi xem mấy trăm đạo linh tuyến này đều là trước mặt đạo hữu, nhiều người như vậy đều đã ký, ba vị thì sợ gì? Nếu chúng ta thực sự lừa gạt các ngươi, đến lúc đó nhiều người sức lực lớn lại là thành chủ cũng phải cho các ngươi một giao phó không phải sao? Huống chi thành chủ thành Cự Mộc chúng ta thế nhưng cho tới giờ đều rất hòa thuận."

Thạch Hâm nghe được một câu nói sau cùng cảm thấy rất có đạo lý vì vậy là hơi ý động. Chẳng qua hắn còn chưa kịp mở miệng, kiếm tu tu vi cao nhất ngay trong bọn họ đã từ chối, "Nếu như nhất định phải ký kết khế ước, vậy lần chiêu mộ này ta không tham gia."

Lời này Dịch Nhiên vừa ra, ánh mắt của Phó Tu Vân khẽ nhúc nhích cũng cười cười, "Ngượng ngùng rồi! Ta và hắn là cùng nhau, nếu hắn không tham gia ta cũng không tham gia. Mặc dù ta rất muốn tham gia, nhưng dù sao ta đánh không lại hắn đâu."

Thạch Hâm khóe miệng giật một cái, hắn lúc này nếu như nói tham gia, đó chính là đang tìm đánh.

Hậu Lôi nghe được ba người bọn họ từ chối khế ước, vốn ban đầu gương mặt cũng không khiến người thích trở nên càng xấu xí, ngay lúc gã còn muốn nói gì đó, phu nhân thành chủ rốt cục khoan thai tới muộn trực tiếp mở miệng nói, "Thôi thôi, nếu bọn họ không muốn vậy không ký, ai bảo người ta tự cảm thấy tài cao mật lớn chứ? Chỉ là đến lúc đó không nên xin chúng ta giúp đỡ thì được rồi, chúng ta cũng không có hảo tâm đi cứu người như vậy. Hơn nữa, các ngươi phải đi vào trong tổ mở đường."

Dịch Nhiên trực tiếp gật đầu, Phó Tu Vân suy nghĩ một chút giống như thành khẩn nhìn về phía vị phu nhân mỹ nhân này, "Phu nhân, nói là thành chủ chiêu mộ, ngươi chính là thành chủ sao?"

Dù sao Hậu Lôi thế nhưng gọi bà là thành chủ, mà những người khác dĩ nhiên không có nói ra nghi vấn, người trong thành này chẳng lẽ đều chưa từng thấy qua thành chủ, thậm chí còn không biết thành chủ là nam hay nữ sao?

Ti phu nhân nghe được câu hỏi của Phó Tu Vân trong mắt lãnh ý lóe lên, sau đó hừ một tiếng, "Ta là phu nhân thành chủ, thành chủ sủng ái ta, trực tiếp phong ta là Phó thành chủ thành Cự Mộc, ngươi có thành kiến?"

Phó Tu Vân nhanh chóng lắc đầu, "Không có không có, tại hạ chỉ là có chút nghi hoặc mà thôi, dù sao khuôn mặt phu nhân đẹp quá mức, trái lại không giống như là thành chủ."

Được tán thưởng sắc mặt Ti phu nhân hơi tốt một chút, cuối cùng cũng không nói gì nữa, đưa tay vẫy Hậu Lôi sau đó xoay người an vị lên bộ liên [1] hai người tu giả đại lực sĩ mang, "Đi."

Cứ như vậy, đội ngũ mấy trăm người tu giả nhiệt nhiệt nháo nháo ra khỏi thành, đi về phía Vạn Mộc Thâm Lâm.

Nhiều người lực lượng lớn những lời này ở trong đây hiển nhiên là vô cùng thích hợp. Bởi vì tin tức có trọng bảo tồn tại khiến vô số tu giả chen chúc mà đi tới thành Cự Mộc, bởi vậy người đi Vạn Mộc Thâm Lâm là vô cùng nhiều, mặc dù có tu giả họp thành đội cùng nhau đi trước, nhưng đội ngũ này tối đa mười mấy người so với đội ngũ mấy trăm người tiền tiền hậu hậu của thành Cự Mộc, quả thực không tầm thường chút nào.

Vì vậy lúc đội ngũ thành Cự Mộc vừa xuất hiện, các tu giả cũng đang đi mà bắt đầu tự giác hoặc không tự chủ nhường đường, có tu giả rất thẳng thắn trực tiếp đi theo phía sau đội ngũ thành Cự Mộc, muốn đục nước bèo cò hoặc ít đi con đường oan uổng*. [con đường vốn không phải đi mà lại đi]

Không thể không nói, ý nghĩ của bọn họ vô cùng chính xác. Mặc dù Vạn Mộc Thâm Lâm chạy dài hơn mười vạn dặm, yêu thú trong rừng sâu từ cạn đến sâu các phẩm cấp, ma thú thậm chí là quỷ quái trải rộng, nhưng mấy trăm người cùng nhau công kích, phòng ngự lên, đẩy mạnh tốc độ quả thực dễ như trở bàn tay nhanh chóng khiến người ta sợ hãi than.

Chỉ dùng một ngày, bọn họ chạy tới phần khu vực trung tiền của Vạn Mộc Thâm Lâm, nếu như dựa theo tốc độ này tiếp tục đi về phía trước, gần như chỉ dùng thêm qua hai ngày nữa là có thể đi tới khu trung

tâm sâu bên trong rồi, ở nơi đó là có thể thấy Huyễn Vụ mê hoặc tâm trí con người.

"Ha ha, thực ra Vạn Mộc Thâm Lâm cũng không có gì phải sợ đi, một ngày hôm nay đây chúng ta có thể nói là có yêu cản giết yêu ma ngăn giết ma nha! Ta còn săn được một con nai Ngũ Linh đây, thịt nai nhưng là thứ tốt có thể đề thăng tu vi!"

"Đúng vậy đúng vậy, quả nhiên vẫn là thành chủ và chúng ta cùng nhau lực lượng lớn đó, cứ đến như vậy, cuối cùng Huyễn Vụ kinh khủng trong truyền thuyết kia khẳng định cũng là một bữa ăn sáng mà thôi, không sao cả không sao cả."

"Ừm, tối nay tĩnh tu ba canh giờ, sáng sớm ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường nữa!"

Vì vậy các tu giả cứ như vậy tốp năm tốp ba đã chọn một thân cây, dưới tàng cây tĩnh tọa hoặc trực tiếp ngủ một giấc, chờ ngày mai tiếp tục.

Bóng đêm triệt để bao phủ toàn bộ Vạn Mộc Thâm Lâm, ở dưới bóng đêm phụ trợ, toàn bộ rừng rậm dường như đều bị thoa lên một tầng màu mực, yên tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Dịch Nhiên an vị bên cạnh Phó Tu Vân, bên kia là Thạch Hâm. Lúc này Phó Tu Vân từ từ nhắm hai mắt dường như đã ngủ, Thạch Hâm cũng đang ngồi. Chẳng qua nếu như nhìn kỹ, là có thể thấy xung quanh ba người này có hai tầng linh quang cực nhạt bất đồng màu sắc.

Tầng ngoài đầu tiên là nhàn nhạt màu vàng đất, sau đó chính là một vòng kiến lửa bất động hơi nhỏ, hiển nhiên hai cái này là cái chắn bảo hộ Thạch Hâm và Phó Tu Vân bày ra, sau cùng, Dịch Nhiên cũng không tu luyện cũng không ngủ, chỉ là từ từ xoa kiếm Tứ Linh. Chẳng qua, kiếm của kiếm tu, vĩnh viễn đều là tồn tại kiêng kỵ nhất của tu giả.

Vừa lúc đó, tay Dịch Nhiên xoa kiếm hơi dừng lại một chút, một kiếm ý cực kỳ sắc bén ở xung quanh ba người hiển hiện ra, mà khi cổ kiếm ý này xuất hiện, vốn thứ rục rịch ở xung quang, cũng thu hai thu ba cách xa ba người bọn họ.

Lúc dương quang ngày thứ hai chiếu vào trên mặt của các tu giả, nghênh tiếp bọn họ không phải sáng sớm tốt đẹp, mà là kinh hô và thét chói tai một tiếng tiếp một tiếng.

"A ——!! Có người chết!!"

"Trời ơi! Vì sao có xương trắng đầy đất?!"

"Không có khả năng! Tối hôm qua rõ ràng động tĩnh gì ta cũng không phát hiện!!"

Thạch Hâm và Phó Tu Vân đồng thời mở hai mắt ra, Thạch Hâm hơi run run, "Ta tối hôm qua vẫn cảm thấy bất an, mặc dù không ngủ, nhưng luôn cảm thấy có chút u ám."

Phó Tu Vân ngẩng đầu nhìn đại thụ màu xanh biếc, nghĩ đến thứ tối hôm qua, đạp đạp Tiểu Sỏa Đản trên đất, "Tối hôm qua là anh chị em ruột của ngươi sao?"

Tiểu Sỏa Đản chia làm hai mươi mấy con kiến lửa, lúc này nhất tề làm ra động tác vẫy râu biểu thị đang suy nghĩ.

---

[1] Bộ liên:

Ải: lùn.

X

45. Chương 45

Tiểu Sỏa Đản mặc dù đang giả vờ ngây ngốc, nhưng Phó Tu Vân sẽ không bị nó lừa dối cho qua. Y hầu như có thể khẳng định, đêm qua thứ có thể vô thanh vô tức khiến tu giả biến thành xương trắng là một loại kiến ăn thịt người. Chỉ là không nhìn thấy hình dáng những con kiến ăn thịt người thế nào, thì y không thể nói tên mà thôi.

Dịch Nhiên ở bên cạnh ngược lại nhẹ giọng mở miệng, "[Kiến] Nghị Thực Cốt."

"Nghị Thực Cốt?" Phó Tu Vân hơi nhíu mày một cái sau đó sắc mặt thoáng cái trở nên không thể nào tốt, "Ngươi xác định thứ đó là kiến ăn xương? Giờ chúng ta mới đi một phần ba lộ trình, thế nhưng kiến ăn xương yêu thú Ngũ giai cũng đã xuất hiện, điều này thật sự là có chút quá sớm rồi."

Dịch Nhiên mặc dù không có cảm thấy hỏng bét như Phó Tu Vân nói vậy, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra vài phần thần sắc thận trọng. Nơi này cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm mà khiến hắn cảm thấy tức giận là, tu vi của hắn đến giờ cũng chưa khôi phục, chỉ có kiếm khí có thể hù hù người, thời điểm đến lúc liều sống liều chết, hắn không làm được sẽ là một liên lụy.

"Đi về phía trước cẩn thận." Dịch Nhiên mở miệng, sau đó lòng quyết định nếu quả thật đến lúc cần thiết, coi như là chịu phản phệ nặng hơn, hành trình lần này cũng không thể làm lỡ.

Phó Tu Vân nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, hiển nhiên cũng nghĩ tới lúc này hắn không thể đủ sử dụng kiếm pháp, trong lòng cảm thấy không tốt lắm, cảm thấy nhất định phải làm gì đó.

Lúc này, ở một bên khác rất nhanh cũng có người nói ra tên Nghị Thực Cốt, mọi người lúc nghe được tên này trong lòng đều là trầm xuống, hiển nhiên bọn họ cùng suy nghĩ không khác gì bọn Phó Tu Vân, lúc này bọn họ vẫn chưa đi vào Vạn Mộc Thâm Lâm bao lâu đâu, cũng đã gặp Nghị Thực Cốt, càng đi về phía trước một chút thì sao? Lại sẽ gặp phải tồn tại đáng sợ gì?

Nhất thời có một số người muốn rút lui không làm, nhưng lúc này bọn họ mới phát hiện, cũng không phải bọn họ muốn đi là có thể rời đi.

"Chư vị lộ trình kế tiếp chúng ta chỉ còn lại có hai ngày, việc đã đến nước này muốn nói xui xẻo rút lui gì đó, người rời khỏi ngoại trừ bị người khác ở ngoài kia khinh bỉ, có lẽ thành chủ đối với người đơn độc trở lại cũng chắc là sẽ không hài lòng, đến lúc đó không phải tìm cho mình khó chịu sao?" Lời này của Hậu Lôi hầu như bằng uy hiếp trần trụi. Thoáng cái khiến không ít người muốn rời khỏi dừng lại bước chân, bọn họ rất tức giận nhìn về phía Hậu Lôi, nhưng Hậu Lôi cũng không thèm để ý cười cười, mệnh những người này đều đã nắm giữ ở trong tay của gã rồi, gã còn quản bọn họ có muốn tức giận hay không?

Phải biết rằng, từ lúc bọn họ bắt đầu đồng ý ký kết khế ước, mọi cử động đã bị giám thị. Mà những tên thật sự có bản lĩnh có kiến thức, trái lại một cũng không có ký kết khế ước.

"Được rồi, đêm nay lúc chúng ta nghỉ ngơi chú ý phòng bị là được rồi. Hiện giờ chính là ban ngày, không phải lo lắng yêu thú ma thú ẩn núp gì đó, chỉ cần giống như hôm qua một đường đánh tới là được rồi!"

Hậu Lôi nói trái lại nói đến trong tâm khảm của chúng tu giả, bọn họ lo lắng cũng chính là đêm qua biến mất và tử vong trong âm thầm, thế nhưng thuận lợi của ban ngày ngày hôm qua cũng khiến cho bọn họ lần thứ hai thấy được hy vọng thật lớn tìm được bảo tàng.

Dù sao giống như lời nói của vị này vậy, buổi tối cẩn thận phòng bị một chút là được rồi. Hiện giờ cũng mới chết hơn ba mươi người mà thôi, ít nhất bọn họ còn dư lại hơn bốn trăm người, có gì phải sợ?

Một đường hát vang tiến mạnh, trong lòng của mọi người ngược lại tốt hơn theo đường đi thuận lợi.

Nhưng ngay khi chúng tu giả muốn hoàn toàn quên thời gian tử vong đêm qua, một trận mùi thơm thổi qua, trước mắt mọi người lại xuất hiện một tảng lớn biển hoa màu lửa đỏ, đoá hoa này mỹ lệ kiều diễm, còn tản ra một loạt linh quang, khiến không ít nữ tu ở đây cũng không nhịn được phát ra tiếng than sợ hãi.

Cho dù thời gian tu luyện của bọn họ rất dài, biển hoa xinh đẹp như vậy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Hơn nữa loại hoa này giống như mơ hồ mang theo một ít mê hoặc trí mạng, khiến người thấy nó đi tới ngửi lại ngửi. Chờ sau khi ngửi qua, nếu như có thể hái một đóa đem về luyện chế đan dược vậy thì càng tốt

hơn! Chỉ là mặc dù hoa này mê người đi nữa, các nữ tu nên có lòng đề phòng vẫn là không ít, lúc dưới tình huống chưa có xác định chúng nó rốt cuộc hữu hại hay vô hại, các nữ tu cho dù vẫn muốn đi tới ngắt lấy cũng không nhúc nhích. Các nàng chỉ là quay đầu nhìn về phía thành chủ phu nhân xinh đẹp, dùng ánh mắt hỏi vị lãnh đạo này, đây rốt cuộc là hoa gì? Tên của nó là gì? Có công hiệu gì? Có độc hay không?

Nếu là người khởi xướng hoạt động lần này, là một vị phu nhân khẳng định nắm giữ tin tức bọn họ không biết, tới nơi này thám hiểm khẳng định cũng phải sưu tập tư liệu, một tảng lớn biển hoa như thế không thể nào Ti phu nhân không biết, cho nên mọi người đều đang đợi Ti phu nhân trả lời.

Rất rõ ràng Ti phu nhân cũng nhìn thấy ánh mắt của những người khác nhìn về phía nàng, trên mặt của nàng lộ ra vài phần sắc mặt không vui chẳng qua cuối cùng vẫn là mở miệng trả lời, "Đây là hoa yêu Liệt Diệm, có thể dùng luyện chế đan dược mê tình, nếu may mắn gấp đôi lúc dùng thậm chí còn có công hiệu chữa thương. Coi như là dùng để ăn trực tiếp, cũng có thể hòa hoãn một ít pháp thuật phản phệ mang tới nội thương chỉ chẳng qua hiệu quả không tốt bằng đan dược mà thôi. Thấy mức độ đỏ của bọn nó chắc là hoa yêu Thất phẩm, coi như là bảo bối khó có được."

Nói tới chỗ này có rất nhiều người không tin, dù sao nếu quả như thật là đồ tốt, tại sao có thể có một tảng lớn như thế còn ở nơi này mở rộng mạnh mẽ? Chẳng lẽ không sớm nên bị những thứ khác như yêu thú hoặc tu giả thu nhặt hết sao? Dù sao đây là linh thực Thất phẩm coi như là bảo bối tương đối khó có được.

Quả nhiên, sau khi không nhìn thấy ai hành động, Ti phu nhân có chút đoán được cười cười còn nói ra lời nàng còn chưa nói hết, "Mặc dù đây là đồ tốt, nhưng song phương phải cũng có Hỏa linh căn mới có thể sử dụng. Hơn nữa, đừng thấy bọn nó nhìn như không có gì nguy hại, nhưng một khi đi thu nhặt, sẽ phải chịu công kích của khắp biển hoa, nếu như chư vị thực sự muốn thu nhặt, ta kiến nghị chờ sau khi chúng ta bay qua tảng biển hoa này, ở một đầu khác các vị động thủ lần nữa. Cũng miễn cho mọi người thêm phiền phức."

Mọi người tự nhiên là gật đầu biểu thị tán thành. Mà Phó Tu Vân lúc nghe hoa yêu Liệt Diệm này vẫn có thể trị liệu nội thương phản phệ, chân mày khẽ nhúc nhích, vốn y không dự định nước đục (bèo cò) chuyến này, nhưng giờ y cũng phải thêm vào đại quân shopping.

Chờ sau khi mọi người rốt cuộc bình an vô sự mà bay qua tảng biển hoa này, có gần trăm người bất đồng hướng sát biên giới vùng đất biển hoa đi đến, vừa nhìn cũng biết là muốn hái hoa.

Mà những người còn lại thấy hành động của bọn họ cũng không ngăn cản, đa số đều ở tại chỗ xem chừng —— dù sao đây là thứ tốt Thất phẩm, nếu như những người này ngắt lấy thành công như vậy bọn họ lại đi ngắt lấy một ít cũng là có thể nha.

Phó Tu Vân lúc đi ngược lại bị Dịch Nhiên kéo lại cánh tay, Dịch Nhiên đương nhiên biết Phó Tu Vân muốn làm gì, nhưng hắn cũng không tán thành người dẫn đầu làm việc này, nhưng Phó Tu Vân lại nghĩ giờ nhiều người ngược lại là có thể thừa dịp làm loạn tới một lần, nếu như lần đầu tiên ngắt xác định nguy hiểm, lần thứ hai y lại đi, đó chính là trước mắt bao người, vấn đề mới lớn.

Vị trí của Phó Tu Vân đi tới là góc tương đối vắng vẻ, tất cả mọi người đang do dự có động thủ ngay hay không, ngươi nhìn nhìn ta ta nhìn nhìn ngươi đều ở đây giằng co, lúc lòng Phó Tu Vân hết kiên nhẫn liền muốn động thủ, ở cách đó không xa liền có một nữ tu nhịn không được trực tiếp động thủ.

Vừa động thủ khắp biển hoa kia vốn thoạt nhìn không sao vô hại giống như là trong lúc bất chợt sống lại, tất cả hoa cũng bắt đầu điên cuồng vũ động, mà đồng thời mỗi một đóa hoa cũng bắt đầu tản mát ra hơi thở nóng rực, ở nơi nữ tu vừa cắt đứt một đóa trong nháy mắt, vô số hỏa cầu thật nhỏ như viên đạn bắn về phía nữ tu kia, cùng với không ít tu giả xung quanh hầu như đồng thời động thủ!!

"Trời của ta!"

"Đây, đây quả thật là đáng sợ!"

"A a a ——! Cứu mạng! Mau cứu ta!! Tóc của ta! Quần áo của ta! Mặt của ta!!"

Nữ tu động thủ kia bắt đầu kêu thảm thiết, đồng thời tình huống của những người khác cũng không tốt bao nhiêu, mặc dù bọn họ ở trước tiên muốn lui về phía sau rời đi, nhưng bọn họ khiếp sợ phát hiện bọn họ lại bị những hoa yêu này quấn lấy! Trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không cách nào chạy trốn!!

Phó Tu Vân tự nhiên cũng là ở lần đầu tiên nhận được công kích, nhưng y nghĩ rất may là những công kích của hoa yêu Liệt Diệm này là thuộc tính Hoả, nhận được công kích đầu tiên Tiểu Sỏa Đản đã tự động ngưng kết thành một tầng hàng rào hỏa diễm, đem y bao vây ở bên trong, ngoài mặt mặc dù Phó Tu Vân thoạt nhìn cũng là cả người bốc cháy, nhưng nếu như nhìn cẩn thận sẽ phát hiện, mặc dù cả người cháy, biểu tình lại rất vi diệu, động tác hái hoa trên tay một chút cũng không chậm, hái được một đóa lại hết một đóa trực tiếp đặt vào bên trong túi Phúc, chờ sau khi thấy phần lớn mọi người chật vật chạy đi ra ngoài, y lại hái được một đoá đặt tới trong tay, để Tiểu Sỏa Đản đốt đứt căn hệ trên người mình, làm bộ té mà chạy trở về đội ngũ.

"A a a, thật đáng sợ thật đáng sợ! Ta cảm giác cả người ta đều cháy!" Lúc Phó Tu Vân chạy trở về một bộ mặt làm ra vẻ kinh khủng. Dịch Nhiên ở bên cạnh giật khoé miệng nhìn Tiểu Sỏa Đản trên đầu y, phối hợp gật đầu, "Ngươi quả thực cháy rồi, ngươi nên may mắn, ngươi còn sống."

Thạch Hâm không kịp nói gì, trực tiếp dùng hết một viên Thuỷ linh phù rất trân quý của mình, thoáng cái dán tới trên ót Phó Tu Vân, nhất thời Phó Tu Vân ở dưới tình huống nước lửa hai thứ đối đầu nhau.

Khiến Thạch Hâm và Phó Tu Vân đều có chút chính là, mặc dù nước xuất hiện rầm rầm ào ào, thế nhưng, lửa trên người Phó Tu Vân chính là bất diệt…

Phó Tu Vân giật giật khoé miệng: "Ngu ngốc, mau trở lại!"

Tiểu Sỏa Đản đang vui vẻ mà, nghe được hô hoán mới bất đắc dĩ biến mất.

Chờ lúc Phó Tu Vân cảm thấy không nữa, ngẩng đầu, chợt phát hiện xung quanh y vây quanh rất nhiều người, những người này đều dùng một loại biểu tình quỷ dị nhìn chằm chằm hoa đỏ trên tay y.

Phó Tu Vân: "… Làm sao?"

Triệu Giáp: "Ngươi là Ngũ linh căn sao? Vì sao người khác đều bị đốt sắp chết còn chưa lấy được hoa, vậy mà ngươi cả người hoàn hảo đứng ở chỗ này, còn cầm hoa trong tay?!"

Lúc nào phế sài Ngũ linh căn trở nên ngưu bức lợi hại như vậy rồi? Gã thế nào không biết!!

Phó Tu Vân: "Ha ha. Có lẽ là vận khí ta tốt? Kỳ thực ta vừa nãy cũng sợ la khắp nơi."

Những người khác bị đốt sắp chết: Ngươi lừa quỷ đó?!

Liệt Diệm: lửa cháy mạnh.

[ ]A !

46. Chương 46

Lời nói của Phó Tu Vân đương nhiên là người ở đây một chữ cũng không tin. Một người coi như là vận khí tốt đơn thuần như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng ở dưới tình huống những người khác đều sắp bị chết cháy, phần lớn đều bị bỏng bản thân y lại không bị thương chút nào.

Cho nên, tu giả phế sài Ngũ linh căn này nhất định có pháp thuật phòng ngự đặc thù của y, không sao ở trong gần một trăm người cũng chỉ có y thuận lợi lấy được yêu hoa Liệt Diệm.

Phó Tu Vân nhìn ánh mắt dò xét của những người này khóe miệng giật một cái, sau cùng quyết định không nhìn, "Dù sao ta cũng không biết chuyện gì xảy ra? Có thể có quan hệ với linh Hoả của ta đi? Các ngươi cũng biết trước đó lửa của ta ngay cả phù linh Thuỷ cũng tưới không tắt."

Cho nên các ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều quá, cho dù là tưởng tượng của các ngươi đột phá chân trời, ta cũng sẽ không nói cái gì nữa.

Những người khác rất rõ ràng cũng biết ý nghĩ của Phó Tu Vân, dù sao trong Ba nghìn thế giới có thể nói là thế giới to lớn vô kì bất hữu* [không thiếu cái lạ], chỉ là chủng tộc thì có ít nhất bốn loại, có một công pháp tu luyện đặc thù hoặc pháp bảo gì gì đó lại thật sự là chuyện không quá bình thường. Hơn nữa chỉ cần là một tu giả bình thường, cũng chắc là sẽ không ngu ngốc đi tới trực tiếp hỏi người khác pháp bảo của hắn là cái gì.

Cho nên mọi người cũng không nhiều lời, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng biết tên này là Ngũ linh căn có chút đặc thù, dù sao người Ngũ linh căn của Nhiên Nguyên giới nhiều như vậy, tu luyện thành kỳ Trúc Cơ, chỉ sợ tối đa chỉ có mấy trăm người. Hiện giờ ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào trên tay của Phó Tu Vân, linh tài luyện đan Thất phẩm, thứ tốt tuyệt đối, nhưng lại có thể chữa khỏi thuật pháp phản phệ, nếu như có thể đạt được một cái luyện thành đan dược vậy khẳng định là dùng được về sau.

Phó Tu Vân tự nhiên là không thể quên ánh mắt trần truồng này, sau đó y phát hiện thật không vui vẻ, vào lúc này dường như y không thể trực tiếp từ chối toàn bộ, ít nhất, thành chủ phu nhân là y tuyệt đối không thể từ chối, nếu không thể trực tiếp cũng sẽ bị vứt bỏ ở trong này. Y còn muốn theo dõi gần đây đồng thời chiếm tiện nghi vị này đó, thế nào cũng không có thể bị vứt bỏ ở chỗ này.

Cho nên Phó Tu Vân có chút buồn bực khụ một tiếng, không nhìn thẳng ánh mắt của những người khác nói với thành chủ phu nhân, "Phu nhân mỹ lệ, trên tay ta có chừng bảy đoá yêu hoa Liệt Diệm, sau khi ta đưa cho ngài ba đoá, bốn đoá tự ta giữ lại có thể chứ?"

Ti phu nhân đối với bản thân Phó Tu Vân thức thời là tương đối thoải mái, lập tức gật đầu một cái nói, "Ngươi có lòng, còn lại vài đoá ngươi ngược lại có thể cùng người khác trao đổi một chút, đương nhiên nếu như ngươi đồng ý tự giữ lại đó cũng là có lợi."

Phó Tu Vân muốn chính là Ti phu nhân mở miệng, dù sao ở chỗ này cũng không thiếu người tu vi cao hơn y, ở trước khi Dịch Nhiên không có cách nào vận dụng linh lực, y hoàn toàn không muốn trang bức hoặc đưa tới mâu thuẫn tranh chấp gì. Chờ sau khi Phó Tu Vân đem ba đóa yêu hoa Liệt Diệm cho Ti phu nhân, còn dư lại bốn đoá được y trực tiếp thu vào túi trữ vật hai đoá, sau cùng cầm ở trong tay chỉ có hai đóa.

"Ta chỉ có hai đóa này có thể dùng trao đổi, nếu như chư vị muốn hoa yêu, giờ có thể nói thứ trao đổi với ta. Đương nhiên, ít nhất cũng phải là linh tài Lục phẩm, ta tuyệt đối không phải người ngu."

Mắt thấy vốn là bảy đoá hoa yêu thoáng cái cũng chỉ còn lại có hai đóa, có vài người trong lòng trực tiếp nóng nảy. Mỗi người bọn họ đều có chút nóng nảy báo ra bảng giá mình muốn trao đổi, cuối cùng Phó Tu Vân lựa chọn một lọ bốn viên đan Hồi Linh Lục phẩm, cùng với một khối đen thùi lùi nghe nói là đá Canh Kim cực phẩm.

"Ngươi là kẻ ngu sao?! Hòn đá kia vốn cũng không phải là Canh Kim! Chưa nghe nói qua Canh Kim còn có màu đen! Nó chỉ là một viên đá vô cùng cứng rắn lại có chút linh lực mà thôi! Ngươi không muốn thạch Tử Ngọc Thất phẩm lại chỉ cần một viên phá đá này, ngươi, ngươi quả thực!"

Phó Tu Vân lúc này thoả mãn mà quay đầu, trên mặt không biểu tình gì nói, "Ta chính là ngu, mắc mớ gì tới ngươi?"

Dịch Nhiên ở bên cạnh trong lòng lặng lẽ nghĩ: Người này lúc muốn làm người ta tức giận, đối phương nhất định sẽ bị y làm tức chết. Nhưng mà ngu sao? Đừng nói giỡn, bắt đầu từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phó Tu Vân, cho tới giờ cũng không dám đem chữ này đặt lên đầu y, phế vật Ngũ linh căn này nhưng là vô cùng vô cùng giảo hoạt hơn nữa còn oán giận tất báo.

Ừm, hắn rất thích loại tính cách này. Đáng yêu kiên định bao nhiêu.

Ánh mắt của Dịch Nhiên nhìn về phía Phó Tu Vân đều trở nên ôn nhu chút, ánh mắt này không cẩn thận bị Thạch Hâm bên cạnh thấy, nhất thời đem hắn doạ sợ đến ra mồ hôi lạnh cả người, hắn cho tới giờ không nghĩ tới kiếm tu băng sơn kỳ Ngưng Mạch này mỗi ngày gương mặt lạnh lùng, luôn luôn nói hai ba chữ hai ba chữ mà còn nhảy ra ngoài biểu tình nhu tình như thế, luôn cảm thấy… Thật đáng sợ.

"Ngươi, được, tự ngươi nói chính ngươi ngu! Cũng không phải là ta nói!"

Phó Tu Vân liếc một cái trực tiếp xoay người, mà người phía sau kia còn muốn nói cái gì nữa, chờ Dịch Nhiên ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy không thể nhịn được, trực tiếp rút kiếm ra ở dưới tình huống tất cả

mọi người không thấy rõ động tác của hắn trực tiếp để thanh kiếm ở cổ của tu giả kia.

"Câm miệng, phiền."

Vì vậy đội ngũ rốt cục lại an tĩnh đi về phía trước, mà Thạch Hâm lần thứ hai ở trong lòng xoắn xuýt, băng sơn này tính tình táo bạo tính cách lại lạnh lùng rốt cuộc làm sao lộ ra cái loại ánh mắt ôn nhu này? Chẳng lẽ là hắn nhìn lầm rồi sao? Đúng, nhất định là hắn nhìn lầm rồi, vị này mới sẽ không có loại biểu tình kỳ quái này.

Mặc kệ nói như thế nào, đội ngũ lại tiếp tục đi về phía trước. Đi qua vùng yêu hoa này, vốn đội ngũ hơn bốn trăm người lại tử vong năm người, bị thương mười mấy người.

Người bị trọng thương ngược lại được Hậu Lôi lòng từ bi bang xuống. Bọn họ có thể ở tại chỗ nghỉ ngơi đợi đội ngũ trở về, không cần lại theo mạo hiểm. Đương nhiên nếu như chính bọn họ nguyện ý tiếp tục theo, Hậu Lôi cũng sẽ không ngăn cản. Vì vậy lúc này nhân số cũng chỉ có ba trăm chín mươi mốt người.

Nhân số càng ngày càng ít, khiến không ít tu giả đều dâng lên đề phòng ở trong lòng.

Mà ở lúc đi thừa dịp mọi người cùng nhau giết chết yêu thú, Phó Tu Vân thừa dịp những người khác không chú ý, trực tiếp đem hai đóa hoa yêu Liệt Diệm nhét vào trong miệng Dịch Nhiên. Trong nháy mắt đó biểu tình Dịch Nhiên quả thực đặc sắc vô cùng, từ trên vẻ mặt của hắn cũng có thể thấy được mùi vị loại hoa yêu này nhất định rất tốt.

Phó Tu Vân cười híp mắt tiếp tục chỉ huy Tiểu Sỏa Đản đục nước béo cò mà đánh quái, đương nhiên cho dù Tiểu Sỏa Đản lúc đần độn, cũng lợi hại hơn hoả diễm của người khác. Mà Dịch Nhiên vặn vẹo mặt băng sơn nhìn Phó Tu Vân, sau khi hung hăng nuốt xuống hoa trong miệng kia hầu như có thể đem người thiêu cháy, một kiếm liền trở tay đâm chết một con ma thú hôi lang nhào tới.

Một kiếm kia dường như mơ hồ mang theo một tia linh quang, xem ra hiệu quả của hoa yêu vẫn là hiệu quả nhanh chóng rất tốt không phải sao?

Dịch Nhiên hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, nhưng vẻ mặt của hắn càng khó coi, hắn phát hiện lực phản phệ trong cơ thể đúng là nhỏ rất nhiều, việc này cùng với từ lúc hắn bắt đầu phản phệ đến giờ đã qua hơn nửa tháng có quan hệ nhất định, nhưng không thể không nói hiệu quả vẫn là tốt vô cùng. Nhưng nếu như không có tác dụng phụ, vậy thì càng tốt hơn.

Dịch Nhiên lúc này vô cùng mất hứng.

Bởi vì hắn phát hiện mình dường như càng ngày càng nóng, hơn nữa không biết tại sao, sự chú ý của hắn càng ngày càng dễ bị người bên cạnh này hấp dẫn, khiến tâm thần hắn không yên.

"Đó là cái gì?!"

Ngay lúc chân mày Dịch Nhiên cau càng thêm siết chặt, trong đội ngũ bỗng nhiên có người cực kỳ hoảng sợ quay về phía trước hô lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt đồng thời biến đổi.

"Chết tiệt! Là Huyết Biên Bức! Vì sao ban ngày sẽ có loại vật này lại đây?!" Có một người tráng niên mặc linh giáp màu đen hô lên.

Rất nhanh bên cạnh gã đã có một âm thanh khác thét lên phản bác gã, "Ngươi lại nhìn kỹ xung quanh một chút! Ở đây đã hoàn toàn nhìn không thấy mặt trời! Nếu xung quanh không thỉnh thoảng còn có một vài tia sáng lộ ra, ta cũng hoài nghi hiện giờ trời đã tối rồi!"

Bọn họ cư nhiên bất tri bất giác đi tới nơi ở của Huyết Biên Bức!

"Ti phu nhân, phía trước rốt cuộc là ai dẫn đường? Con đường này chính xác chứ? Trên đường đã gặp rất nhiều nguy hiểm!"

Mặc dù là Huyết Biên Bức rất nguy hiểm, nhưng lợi hại như thế nào đi nữa chúng nó cũng chỉ là ma thú quần cư Lục phẩm mà thôi, bọn họ gần bốn trăm người là nhất định có thể đánh thắng, nhưng thương vong cũng không thể tránh né rồi.

Thương vong sinh ra dĩ nhiên là có người bắt đầu nghi vấn lộ tuyến có chính xác hay không.

Ti phu nhân sau khi nghe nói như thế biểu tình không giận phản cười, như là đã sớm dự liệu được lời này, dùng âm thanh mềm mại nói, "Nếu như ngươi hỏi lộ tuyến, đây đương nhiên là lộ tuyến tốt nhất. Ta có thể nói cho ngươi biết đi đường khác, ngươi sẽ gặp phải ong Sát Nhân Thất phẩm, cùng với rết Thực Nhân Thất phẩm. Huyết Biên Bức này là đã dễ đối phó nhất. Nếu như ngươi không tin, có thể tự mình đi thử một lần nhìn một cái."

Nhất thời, tu giả hỏi câu hỏi trực tiếp ngậm miệng lại. Ti phu nhân nếu dám nói như vậy, lời này đây đã đại biểu có chín phần trở thành sự thật. Nếu như là thật, rất hiển nhiên dơi Lục phẩm so với gió Sát Nhân và rết Thực Nhân dễ đối phó hơn nhiều.

Cuối cùng là nhiều người lực lượng lớn, ở một canh giờ sau, Huyết Biên Bức nơi này đã bị giết không sai biệt lắm. Ở đây dường như không có tồn tại của dơi Vương, nhưng dù vậy lấy được chiến lợi phẩm cũng khiến rất nhiều người trong lòng một ít thoải mái.

Nhưng, lại có sáu mươi sáu người bị thương, bốn người tử vong.

Vì vậy trọng thương và tử vong lại bị giữ lại, sau khi đợi được một đêm này mọi người đang ngồi ở bên hồ đả toạ nghỉ ngơi, đội ngũ cũng chỉ có ba trăm năm mươi hai người.

Các tu giả ở tối nay có vẻ phải cẩn thận hơn so với hôm qua, coi như là ban ngày không dễ nhớ tới, nhưng đã đến buổi tối, một đêm trước vô thanh vô tức tử vong chính là khiến bọn họ lòng còn sợ hãi. Cho nên tối hôm nay nhất định không thể lại như vậy.

Khiến người ta ngoài ý muốn là, những thứ này giống như là sợ tu giả đề phòng, đêm nay lại chuyện gì cũng không xảy ra.

Phó Tu Vân ngồi ở bên cạnh Dịch Nhiên, dưới mông hai người lót một miếng thảm da thú lông xù, vốn Phó Tu Vân còn cảm thấy Dịch Nhiên mua đồ bậy bạ, nhưng giờ cũng cảm thấy loại thảm da thú này bản thân mang tới nhiệt độ và phòng ngự không nên quá thoải mái, khiến y ngồi lên đã buồn ngủ rồi.

"Việc ấy Hậu Lôi đang cùng Ti phu nhân nói cái gì, chỉ nhìn từ trên vẻ mặt của bọn họ, ta đã cảm thấy bọn họ không giống đang làm chuyện tốt." Phó Tu Vân nhỏ giọng nói thầm.

Dịch Nhiên nghe vậy hơi dừng lại, nhìn về phía hai người quen cười nói, trước là có chút liếc mắt khinh thường, sau đó ở trong nháy mắt đó, sắc mặt chợt rét lạnh.

Biến hóa của hắn, Phó Tu Vân thoáng cái cũng cảm giác được, ngay lúc Phó Tu Vân muốn hỏi gì đó, chợt cũng cảm giác được một trận thiên toàn địa chuyển, chờ sau khi phản ứng kịp, y đã bị Dịch Nhiên đặt ở dưới thân rồi.

Thân thể kia đặt ở trên người của y, nóng như lửa lại căng thẳng.

Phó Tu Vân thoáng cái cảm giác mình khẩn trương lên. "Làm gì?"

Dịch Nhiên cúi đầu ở bên tai của y mở miệng, hơi thở nóng rực khiến người ta muốn trốn tránh, nhưng nội dung lại làm cho Phó Tu Vân thoáng cái rét lạnh.

"Bọn họ đang nói tế phẩm. Đừng nhúc nhích, bọn họ nói, giờ đã có một trăm bốn mươi tám tế phẩm rồi."

Phó Tu Vân há miệng, lại không nói chuyện. Nếu như y nhớ không lầm, những người tử vong và bị thương ở lại, chung vào một chỗ vừa vặn chính là một trăm bốn mươi tám.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hì hì hì. Thổ tào tiểu kịch trường.

Phó Tu Vân: Để làm chi?!

Dịch Nhiên: Đừng nhúc nhích, ta đang nói việc chính!

Phó Tu Vân:…

Có việc chính gì cần ngươi đè nặng ta nói sao?!

Cảm ơn tiểu đồng bạn ném lôi, còn có các tiểu đồng bạn nhấn lại yên lặng vây xem

~——

Huyết Biên Bức: Dơi hút máu.

X

47. Chương 47

Nếu như đến lúc này Phó Tu Vân còn không biết dự định của Hậu Lôi và Ti phu nhân đó thì chỉ số thông minh của y có vấn đề. Nhưng y cũng xác xác thật thật thật không ngờ, Ti phu nhân lại sẽ to gan lớn mật dùng loại cách này để tìm tế phẩm tự nguyện lại thích hợp như vậy.

Trước đó y từng nghe Thạch Hâm nói, ở trong thành Cự Mộc sẽ thỉnh thoảng có các loại hoạt động thám hiểm của thành chủ tổ chức, mặc dù mục đích không giống nhau nhưng bởi vì nhiều người lực lượng lớn, ngược lại có rất nhiều người nguyện ý tham gia, hơn nữa sau cùng quả thực cũng có không ít người nhận được chỗ tốt, cứ như vậy mọi người đã tương đối tán thành cũng thành quen với loại chuyện này.

Mà loại hành vi bang trợ tu giả cấp thấp này cũng khiến cho thành chủ thành Cự Mộc rất được lòng người, như vậy liền có nhiều người đồng ý theo hắn đi thám hiểm hơn, một kết quả tuần hoàn cứ như vậy mà tạo thành.

Chỉ là, ở dưới quan niệm nhìn như tốt đẹp này, đến tột cùng có tồn tại xấu xí thế nào, chỉ sợ là phần lớn người cũng không biết.

"Ngươi nói coi, thành chủ biết chuyện này không?"

Phó Tu Vân lúc này cũng không tâm tư đi quản Dịch Nhiên đang nằm ở trên người của y, y bắt đầu cảm thấy đủ loại khó chịu trong lòng, bị loại người làm thương sử* cảm giác thật sự là quá kém.

[Làm thương sử là cách diễn đạt, đánh vần dāng qiāng shǐ, định nghĩa là bị người lợi dụng, làm công cụ đả kích người khác. Thương/súng, sử/sử dụng]

Dịch Nhiên lúc này đang nằm ở trên người của Phó Tu Vân cảm thấy đoàn lửa trong lòng không chỉ không tắt trái lại giống như càng đốt càng tăng, chẳng qua dù sao lực ý chí của hắn kinh người, trong âm thanh càng nghe không ra một chút vấn đề, "Ti phu nhân là phu nhân thành chủ sủng ái nhất, còn được phong Phó thành chủ."

Phó Tu Vân rủ xuống khóe mắt, đây là câu trả lời tốt nhất. Nếu như thành chủ không biết, Ti phu nhân nhiều nhất chỉ là một sủng cơ* [tì thiếp], danh tiếng phó thành chủ là tuyệt đối không thể lấy được.

"Thế nhưng, vì sao?"

Thành chủ thành Cự Mộc cũng đã là đại tu Kim Đan Hậu kỳ rồi, tồn tại ở trong Nhiên Nguyên giới cơ hồ là bá chủ, đã có địa vị cao như vậy hắn còn chưa đủ thứ gì, dẫn đến mức để hắn phải vận dụng đến nhiều tu giả tới làm tế tự phẩm như vậy?

Cho dù dùng cách bảo thủ nhất mà tính, thành chủ thành Cự Mộc chỉ sợ cũng đã hiến tế hơn mấy nghìn sinh mạng của tu giả, nhưng sau khi đã chết nhiều người như vậy hắn lại vẫn chưa dừng lại, là nói hiến tế của hắn còn đang tiến hành, việc này làm cho lòng người sinh cảm giác đáng sợ.

"Nhân tính tham lam."

Dịch Nhiên nhìn biểu tình Phó Tu Vân thế nào cũng nghĩ không thông, trái lại dứt khoát nói bốn chữ này. "Trên Kim Đan còn có Nguyên Anh, trên Nguyên Anh còn có Hợp Thể, Phân Thần, mặc dù sau cùng tới kỳ Đại Thừa, trên tu giả còn có Thần và Tiên."

Phó Tu Vân hiểu rõ.

Đây thật là giải thích trắng trợn vô cùng, nhưng hết lần này tới lần khác là giải thích có sức thuyết phục lớn nhất. Kim Đan Hậu kỳ trái lại đã có thể đi Trung thế giới nhìn một chút, nhưng có người nói hiện giờ cách giới môn nghìn năm mở một lần còn có hai ba trăm năm, thời gian lâu như vậy y và Dịch Nhiên là chờ nổi, nhưng rất nhiều tu giả lại bởi vì các loại đủ dạng nguyên nhân đợi không được giới môn mở ra.

!!!

Phó Tu Vân chợt mở to hai mắt, y không thể tin nhìn về phía Dịch Nhiên, dường như muốn nhìn hắn tìm chút chứng cứ gì đó, Dịch Nhiên bằng vào ánh mắt dĩ nhiên cũng đã hiểu ý Phó Tu Vân. Hắn ngừng vài hơi sau đó, mở miệng: "Giới môn."

"… Ta thật không dám tưởng tượng, cần bao nhiêu người mới có thể sớm mở ra giới môn?" Phó Tu Vân thì thào, sau đó y nhăn lại mi, "Thật sự có loại cách này sao? Có phải chúng ta nghĩ lầm rồi hay không?"

Dịch Nhiên không thể phủ nhận: "Mặc dù không phải giới môn bản thân, cũng tương quan với sự vật."

"Ví dụ?"

"Thọ mệnh."

Dịch Nhiên sau khi nói xong câu đó lại chợt cúi đầu đem môi mình nện đến trên miệng Phó Tu Vân, Phó Tu Vân trong nháy mắt tất cả tư tưởng toàn bộ bị đánh bay, trừng mắt người trên thân vô cùng khiếp sợ, trong đầu đang lúc chưa quyết định chửi ầm lên hay là trực tiếp đẩy hắn ra ngoài, phía sau bỗng nhiên truyền tới âm thanh mập mờ của Ti phu nhân:

"Ai nha nha ~ xem ra thiếp không phải rất đúng lúc, chẳng qua không nghĩ tới hai vị lại là loại quan hệ này. Nhưng đại đạo* [đường lớn] từ từ, có một người bồi bạn đi tiếp, ngược lại cũng sẽ không tịch mịch."

Nói xong lời này Ti phu nhân rời đi, Phó Tu Vân vốn định chửi ầm lên và đạp bay hắn rồi ngừng lại. Chẳng qua y vẫn là thẳng hai tay cố sức muốn đem Dịch Nhiên đẩy ra, cho dù hắn vừa nãy là vì che giấu tra xét của Ti phu nhân nhưng miệng đối miệng và gì gì đó có chút quá mức!

Đẩy một chút, không động.

Đẩy một chút nữa, vẫn không động.

Trán Phó Tu Vân nổi lên gân xanh: "Đừng ép ta đạp ngươi xuống phía dưới!"

Nghe nói như thế Dịch Nhiên mới có chút không khỏi đứng lên không cam lòng, sau đó mở miệng nói: "Nàng cái gì đều không nghe được."

Phó Tu Vân liếc một cái, "Đã biết, được rồi, ngẫm lại nên làm sao giờ." Vốn bọn họ không biết dự định của Ti phu nhân và Hậu Lôi y coi như xong, nhưng giờ đã biết, là phải tiếp tục đi tiếp hay là vạch trần âm mưu Ti phu nhân và thành chủ đã trở thành một vấn đề.

Dịch Nhiên cơ hồ là không có gì do dự mở miệng: "Tra."

Phó Tu Vân trong lòng mặc dù cũng nghĩ như vậy, nhưng tóm lại vẫn còn có chút lo lắng. "Chúng ta trước theo bọn họ đi tới đích, trên đường quan sát bọn họ rốt cuộc là dùng cách gì để hiến tế, chờ sau khi hoàn thành chuyện Vạn Mộc Thâm Lâm, lại trở về thành Cự Mộc điều tra thật tốt một chút.

Dịch Nhiên gật đầu.

Sau đó ba trăm năm mươi hai người ở chỗ này mãi cho đến hừng đông nghỉ ngơi cũng không có gặp chuyện không may. Vì vậy mọi người bao gồm Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cũng hơi ở trong lòng thở dài một hơi, dù sao là một người hơn một tế phẩm không chừng có cái hố to lớn gì đó xuất hiện sau khi hoàn thành tế phẩm đấy, cho nên Phó Tu Vân vừa hy vọng nhân số của tế phẩm đã đủ không nên chết thêm người, lại không hy vọng tế tự hoàn thành dẫn đến biến đổi lớn gì, nói chung tâm tình tương đối phức tạp, nhưng không chết người là tốt nhất.

Nhưng ngay khi thời khắc khiến cho lòng người buông lỏng, ở bên hồ bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô của nữ tu, sau đó chính là âm thanh của mọi người hầu như vận dụng pháp thuật công pháp.

"Trời ạ! Mau nhìn xem đây là cái gì?! Vừa nãy dường như ta thấy một vật đem A Nguyệt cuốn vào trong hồ! A Nguyệt chỉ muốn đi cạnh hồ tẩy trần* [tắm]!"

Âm thanh của nữ tu còn chưa có xong, mọi người đã thấy từ trong hồ ọc ọc ọc xuất hiện bốn năm mươi thứ giống xúc tu vậy, mặt trên mang theo xước mang rô điên cuồng kéo về người bên hồ!

"Trời ơi, thật là ghê tởm!"

"Mau lui lại! Đây, đây là mãnh thú Thất giai Trường Thiệt Độc Oa!!" Tu giả lưng mang hồ lô kia sắc mặt tương đối xấu xí, dường như nghĩ đến chuyện không tốt gì đó, "Bị đầu lưỡi nó đụng tới sẽ trúng độc! Không nên công kích, trực tiếp bay xa cách nơi này!!"

Nghe được tu giả hồ lô nói, những tu giả khác nhất thời ở trong lòng đều khẩn trương lên, lại không ham chiến mà cùng nhau bay qua hồ đối diện. Không phải bọn họ không muốn đi vòng, chỉ là một vùng hồ này thật sự là quá lớn, so với vòng quanh bay khỏi còn không bằng nhanh chóng bay qua tới bờ bên kia, sau đó thì có thể đủ rời xa nguy hiểm.

Phó Tu Vân trực tiếp dùng Đào Mệnh Phi Thảm.

Đào Mệnh Phi Thảm sở dĩ có tên này có chín phần nguyên nhân là bởi vì nó cũng đủ nhanh, cho nên Phó Tu Vân và Dịch Nhiên, Thạch Hâm ngồi ở trên phi thảm cất cánh thật cao dọc theo đường đi ngược lại nhanh nhẹn tránh được hơn mười thậm chí mấy trăm mét đầu lưỡi của ếch độc. Chẳng qua bọn họ có thể an ổn như vậy, trong đó cũng không thể thiếu uy hiếp của Tiểu Sỏa Đản và kiếm ý, nói cách khác phi thảm khẳng định cũng sẽ bị đầu lưỡi hôn môi thật tốt mấy lần.

Ba người bọn họ rốt cuộc tới bờ hồ bên kia tương đối sớm, Thạch Hâm lúc tới nhịn không được thở phào một cái, "Thật may ta theo hai vị tiền bối, nói cách khác lần này chết như thế nào cũng không biết!" Công kích của Trường Thiệt Độc Oa thật sự là vừa buồn nôn vừa nguy hiểm, nếu như lần này chỉ có mình hắn khẳng định chạy không khỏi.

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên lúc này lại không có tâm tư gì nghe hắn cảm khái, hai người bọn họ cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm trong hồ, nơi đó có rất nhiều tu giả còn đang chật vật tránh né. Rất nhanh thì có một người tránh né không kịp bị đầu lưỡi kia vừa vặn cuốn lấy sau đó kéo xuống nước.

Phó Tu Vân suy nghĩ một chút, nhắm hai mắt lại ở tại chỗ đả tọa, mặt khác thì để Tiểu Sỏa Đản biến thành một tiểu ngư hoả* [cá lửa] bơi vào trong hồ, y muốn mượn trợ Tiểu Sỏa Đản để cẩn thận nhìn tu giả chết đi này rốt cuộc trở thành tế phẩm như thế nào.

Rất nhanh, Phó Tu Vân thấy được hình ảnh dưới nước.

Tu giả bị Trường Thiệt Độc Oa quấn lấy sắc mặt biến thành màu đen, vừa nhìn cũng biết là dáng vẻ trúng độc khá sâu không cứu được, nhưng thời điểm này bọn họ đã muốn trở thành thực vật của Trường Thiệt Độc Oa rồi, như thế nào sẽ trở thành tế phẩm?

Chợt, Phó Tu Vân thấy được biến hóa —— tại nơi tu giả triệt để tử vong trong nháy mắt, quanh thân gã đều bao phủ một tầng nhàn nhạt sương mù màu đỏ, mà sương mù màu đỏ này dị thường nhanh chóng tụ họp lại, trong quá trình quỷ dị từ lớn đến nhỏ từ nhạt trở nên đậm, sau cùng trở nên như máu đỏ, hình cầu màu đỏ lớn chừng quả đấm sau khi xuất hiện, thi thể tu giả bị Trường Thiệt Độc Oa cuốn thoáng cái trở nên khô quắt, giống như là huyết dịch của cả người đều bị hút hết.

"Tu Vân. Mở mắt."

Âm thanh của Dịch Nhiên vang lên bên tai, Phó Tu Vân chợt mở hai mắt ra. Sau đó y thấy bờ hồ bên này rốt cục không chỉ có mấy người bọn họ, khoảng chừng có ba trăm người mạo hiểm mà chạy thoát sang đây, đương nhiên ở trong ba trăm người này, có ít nhất hơn sáu mươi người là bị thương.

Khủng hoảng bên hồ lần này chắc là một lần thương vong nghiêm trọng nhất từ lúc trước khi hai người bọn họ bắt đầu lên đường, chỉ tử vong đã có năm mươi hai người, còn có hơn sáu mươi người bị thương, quả thực chính là một trận tai nạn.

"… Chậc, đội ngũ thám hiểm trước đó của ta đến nơi đây đều đã chết không sai biệt lắm, bọn họ để trở về phục mệnh là suốt đêm trở về. Cho nên ta cũng không biết lúc sáng sớm Trường Thiệt Độc Oa sẽ tập kích."

Ti phu nhân ở thời điểm tất cả mọi người cùng nhau trầm mặc lên tiếng, "Đây là ta không có chuẩn bị chu toàn. Chẳng qua thám hiểm lần này và vài lần trước kia quả thật có chút khác nhau, Vạn Mộc Thâm Lâm dường như trở nên càng thêm nguy hiểm một chút. Như vậy đi, nếu như các vị có muốn rời khỏi, như vậy ta sẽ không miễn cưỡng nữa, các vị có thể kết giao trở về, khế ước mặc dù không hoàn thành cũng không sao, chúng ta sẽ không để cho các vị bồi thường, nhưng loại bỏ tên chỉ có thể chờ những người còn lại hoàn thành thám hiểm nói sau."

Lời của Ti phu nhân vừa mềm vừa kiều mị, nam tu giả nghe không ít cảm thấy không nên cứ vứt bỏ mỹ nhân rời khỏi như vậy, mặc dù mỹ nhân này đã có chủ, mà những tu giả khác có chút dao động lại cảm thấy Ti phu nhân giải thích rất rõ ràng, hơn nữa bọn họ đã đi hai ngày rồi, nếu như không xuất hiện ngoài ý muốn chạng vạng ngày hôm nay là có thể đi tới khu trung tâm Vạn Mộc Thâm Lâm, cho nên suy nghĩ một chút, sau cùng cắn răng kiên trì đi tiếp.

"Thật sự là rất cảm ơn các vị ủng hộ. Nếu mọi người tín nhiệm ta như vậy, chúng ta đây liền tiếp tục đi thôi, rất nhanh chúng ta có thể đến Huyễn Vụ rồi, tin tưởng ta, ta có biện pháp có thể đi vào Huyễn Vụ không bị lạc.""

Ti phu nhân nhìn ba trăm người trầm mặc này, lộ ra mỉm cười chân thành.

Dịch Nhiên cảm thấy nụ cười này thật sự là quá khó coi, còn không thuận mắt bằng Phó Tu Vân cười lạnh.

Trường Thiệt Độc Oa: ếch độc lưỡi dài.

48. Chương 48

Mặc dù Dịch Nhiên nhìn biểu tình của Ti phu nhân cảm thấy không vừa mắt mọi mặt, nhưng ở giữa ba trăm người còn lại, người có thể có mắt nhìn người giống như hắn tuyệt đối không có mấy người, cho nên phần lớn mọi người bị mỉm cười chân thành của Ti phu nhân đả động, cảm thấy phu nhân thành chủ cái gì cũng có, không cần phải lừa dối bọn họ trên chuyện này, vì vậy cũng liền đặt xuống lòng tin đi theo.

Dịch Nhiên sau khi nhìn thấy tình huống như vậy sắc mặt lại lạnh một cấp bậc.

Thạch Hâm đứng bên cạnh rõ ràng cảm giác nhiệt độ xung quanh trở nên giảm lạnh, suy nghĩ một chút dựa vào trực giác đi mấy bước về cạnh Phó Tu Vân sau đó cảm thấy ấm áp rất nhiều.

Phó Tu Vân nhìn nhìn liếc mắt, "Kế tiếp có thể sẽ có rất nhiều nguy hiểm không biết tên, ngươi tốt nhất thời thời khắc khắc đều mở ra phòng ngự Thổ hệ cấp thấp nhất, như vậy có lẽ có thể tranh thủ không ít thời gian. Mặt khác không nên rời khỏi ta và Dịch Nhiên mười bước, như vậy mới có thể bảo đảm cái mạng nhỏ của ngươi."

Thạch Hâm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó Tu Vân quyết định không nói gì nữa. Mặc dù hắn thật sự là rất muốn nói, ở trong ba người kỳ thực tu vi của hắn cũng không phải thấp nhất, tốt xấu hắn cũng đã đến Trúc Cơ Trung kỳ, rất nhanh thì có thể thăng cấp Trúc Cơ Hậu kỳ, nhưng chỉ là như thế, Ngũ linh căn bên cạnh này mới Trúc Cơ Sơ kỳ trái lại nói cho hắn biết không nên rời khỏi quá xa, miễn cho không bảo vệ được hắn.

Thạch Hâm nghĩ đổi lại là một người nào đó khác ở vào dưới tình huống hiện giờ, cũng sẽ liếc người nói chuyện này một cái, nhưng sau khi đã biết phế sài Ngũ linh căn trong truyền thuyết này bình yên vô sự hái được hoa yêu Liệt Diệm Thất phẩm và vượt qua hồ nước, Thạch Hâm trái lại có cảm giác trước mắt đứng chính là một vị thiên tài Ngũ linh căn.

Ha ha. Thực sự là đầu óc đều có chút tú đậu* rồi.

[Tú đậu, nói đúng là đầu óc người "chập mạch", cũng chính là "tạm thời ngây người ra, đầu óc xoay chuyển không kịp". Cụ thể biểu hiện ở hành vi động tác và hoàn cảnh, hai kẻ lỗi thời, tình trạng hiện ra thành

một loại không thỏa đáng thậm chí còn ngu xuẩn, loại "lỗi thời" này, đương sự thường thường không biết, thậm chí còn cho rằng tầm thường cực kỳ, bởi vậy sinh ra rất nhiều ý cười, hoặc tạo thành các loại hậu quả nghiêm trọng "không thể tưởng tượng nổi", trạng thái này chủ yếu dựa vào hiểu ý, biểu đạt tin tức nội dung khá nhiều, trong kịch Hương Cảng* [Hồng Kông] thường dùng từ "tú đậu" này đến tăng mạnh đủ thể hội trêu tức, phẫn nộ, phúng lạt [châm biếm], hoài nghi, trách cứ. Tú/nở hoa, đậu/trêu chọc]

"Đi thôi! Đừng sững sờ."

Thạch Hâm nghiêm túc gật đầu.

Dịch Nhiên hiện giờ chạy tới trước mặt của hai người bọn họ.

Giống như là dùng hết vận rủi sáng sớm của bọn họ, ở kế tiếp trong vài canh giờ, cho dù là bọn họ dừng lại chút làm nghỉ ngơi ăn một ít linh thực, chưa từng có bất kỳ yêu thú ma thú qua tập kích quấy rối bọn họ. Mà đợi được thời điểm thái dương từ buổi trưa bắt đầu hạ xuống, đi ở sương mù dày đặc sâu trong rừng bọn họ đã có thể dùng bằng mắt thường nhìn đám sương nhàn nhạt đến tràn ngập quanh thân.

Có thể thấy đám sương chính là một chứng minh hết sức rõ ràng.

"Hô, rốt cục sắp tới không phải sao? Dọc theo con đường này có thể khiến ta rất lo lắng sợ hãi nơm nớp lo sợ, chẳng qua nếu đã sắp tới vậy đã nói rõ hành trình chúng ta sắp phải hoàn thành đúng không?" Hồ lô tu giả không biết khi nào thì bắt đầu len lén sang bên cạnh Phó Tu Vân đàm thoại lôi kéo làm quen.

Phó Tu Vân có chút không nói liếc mắt nhìn hắn, ngược lại cảm thấy giữa bọn họ hoặc nhiều hoặc ít vẫn có một chút ít duyên phận, ví dụ như đi chung trong một truyền tống trận, vừa ví dụ như đều đi vào trong đội ngũ Ti phu nhân, quan trọng nhất là sau khi đã trải qua vài ba tập kích và nguy hiểm, người lưng mang hồ lô này lại vẫn còn chưa chết, cũng nói hắn có chút bản lãnh.

"Sai rồi, không phải thám hiểm sắp phải hoàn thành. Mà là thám hiểm mới vừa bắt đầu."

Phó Tu Vân khó có được khi hắn nói nguyên một đường sau đó rốt cục trả lời một câu nói, nhất thời khiến tu giả hồ lô cao hứng bừng bừng: "Ngươi lại trả lời câu nói của ta! Ta cho là ta còn phải tiếp tục lại nói hai ba canh giờ đấy! Ai nha, loại ý kiến này của ngươi trái lại thật đúng, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới trước đã chết nhiều người như vậy giờ thám hiểm vừa mới bắt đầu, ta đã cảm thấy có chút cẩn thận đến hoảng. Được rồi, ta là Hồ Lộ, còn ngươi?"

Lần này ngay cả Thạch Hâm và Dịch Nhiên bên cạnh đều nghiêng đầu qua nhìn về phía người này. Phó Tu Vân khóe miệng giật một cái, "Ngươi lại thực sự gọi là hồ lô? Ngươi chẳng lẽ là một hồ lô tinh sao?"

[Lô/lù và lộ/lú phát âm gần giống nhau]

Phó Tu Vân đương nhiên là thuận miệng nói, chẳng qua Dịch Nhiên lại dùng lực quan sát đến đáng sợ của hắn quan sát người này lộ ra vẻ khiếp sợ trong nháy mắt, mặc dù loại thần sắc này của hắn chỉ có một cái chớp mắt, nhưng là cũng đủ nói rõ cái gì. Hồ lô tinh… Kỳ thực không có gì ly kỳ, khi hắn trong Đại thế giới có rất nhiều thực vật yêu tu thành. Nhưng vấn đề giờ là một yêu tu hẳn phải rời xa nhân loại tu giả như thế, tại sao phải lăn lộn ở trong đội ngũ này? Trong màn sương mù này thật chẳng lẽ có bảo bối kinh người gì sao?

"Ha ha ha, ngươi đùa gì thế sao có hồ lô gọi là Hồ Lộ? Ta là Hồ Cổ Nguyệt, lộ trong con đường!" Hồ Lộ cười nói sang chuyện khác: "Ngươi còn chưa nói ngươi tên gì đó!"

Phó Tu Vân cong cong khóe miệng: "Ngươi có thể gọi là Nguyên Tu Vân."

"Ngươi họ Nguyên ư?" Hồ Lộ trong nháy mắt có chút kích động, chẳng qua rất nhanh hắn lại lộ ra thần sắc uể oải, "Dòng họ này là tốt vô cùng."

Phó Tu Vân cũng gật đầu: "Ừm, ta cũng cảm thấy tốt." Đợi được sau khi y đem đám người tra Phó gia kia làm chết hết, y có thể đổi họ.

"Nhìn ở trên phần dòng họ ngươi tốt như vậy, có muốn ta bốc một quẻ cho ngươi hay không? Ta thế nhưng là đại sư bói toán số một số hai trong thiên địa!" Hồ Lộ vui sướng hài lòng mà mở miệng, lại trực tiếp bị

Phó Tu Vân làm như không thấy. "Ai ta nói là sự thật nha! Đừng coi thường ta! Ta đối với việc này thế nhưng có chủng tộc, ợ, có thiên phú!"

Phó Tu Vân nghe còn muốn cười, Dịch Nhiên bên kia đột nhiên mở miệng nói, "Ngươi bói toán một chút thám hiểm lần này. Nhìn sinh cơ ở nơi nào?"

Lời này khiến Phó Tu Vân và Thạch Hâm đồng thời xoay qua nhìn về phía Dịch Nhiên, chẳng qua người sau cũng chống lại bằng gương mặt bất vi sở động đó. Hồ Lộ nghe được Dịch Nhiên nói trong nháy mắt đề phòng dâng lên, chẳng qua nghĩ đến lúc này đây mục tiêu của hắn và thực lực của chính mình chênh lệch, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là thỏa hiệp. Dù sao bằng vào chính hắn rất khó hoàn thành mục tiêu, mà hắn nhìn một đường có thể kết minh liên hợp cũng chỉ có ba người này.

Vì vậy mọi người đi ở phía trước, Hồ Lộ từ trong túi bản thân móc ra một tiểu hồ lô màu vàng, trong miệng tự lẩm bẩm không biết đang lẩm bẩm những gì nghiêm nghiêm túc túc lên.

Hồ Lộ đang tính sinh cơ, mà đội ngũ cũng dần dần càng chạy càng sâu, sương mù màu trắng xung quanh càng ngày càng đậm, một mảnh ở trong rừng rậm này bị mặt trời chiều chiếu xạ, phảng phất khiến người ta giống như tiến vào tiên cảnh. Các nữ tu thậm chí có mơ hồ phát sinh sợ hãi than, còn có người trực tiếp dùng một khối ngọc giản ghi lại muốn đem mỹ cảnh này ghi chép xuống, cũng may sau khi ra ngoài có thể cùng người khác chia sẻ xem.

Phó Tu Vân nhìn động tác của nữ tu này hơi có chút hối hận, y thế nào quên mua mấy khối ngọc giản ghi lại chứ? Thứ này giống như camera đời trước, nhưng bất kể từ chất lượng hay là độ rõ nét mà nói đều rất tốt hơn nhiều. Nhất định là trước đây y quá nghèo rồi, vì y chưa từng nghĩ tới phương diện kia.

Đang ảo não, Hồ Lộ đi theo phía sau y chợt vỗ đầu một cái, khiếp sợ nhìn tiểu hồ lô trong tay mình. Động tác như vậy trực tiếp đưa tới vài người xung quanh chú ý, Phó Tu Vân quay đầu nhìn sang, phát hiện hồ lô nho nhỏ màu vàng kia lúc này đang ở trong tay của Hồ Lộ điên cuồng mà xoay, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn dừng lại.

Dịch Nhiên ở bên cạnh nhíu mày: "Có ý gì?"

Hồ Lộ lúc này hoàn toàn không có tâm tư để ý tới những người khác, hắn lòng tràn đầy đều là kinh sợ. Nếu không phải là lão tổ tông của hắn chôn ở chỗ này, báo mộng để hắn tới nơi này hỗ trợ cứu lão tổ tông đi ra ngoài, hắn lúc này nhất định nhanh chân bỏ chạy!! Hắn ở trong Tiểu thế giới Nhiên Nguyên giới này an an ổn ổn ngây người hơn hai ngàn năm, thật vất vả từ một hồ lô thông thường khai linh trí, đắc cơ duyên, nỗ lực tu luyện đến Ngưng Mạch Hậu kỳ, hắn một chút cũng không muốn đem sự sống hồ lô rất tốt đẹp của bản thân cho chôn vùi tới nơi đổ nát này!!

Nhưng thời điểm trước khi hắn tới kết quả xem bói cùng cái này không giống nhau á?!

Trước hắn lấy được kết quả là mặc dù trắc trở nhưng có hi vọng, nhưng nếu quả như thật có hi vọng vì sao lúc này ngay cả một sinh cơ cũng tìm không được? Hồ lô Kim Sắc của hắn là hồ lô bát quái trời sinh, ở phương diện bói toán hầu như không xảy ra lỗi!

"... Ý là không thể nào tốt. Thế nhưng không nên?!" Hồ Lộ trăm nghĩ không thể nào ra, nói như thế nào đi nữa cũng phải có một đường sinh cơ mới đúng chứ?

Phó Tu Vân nhìn sắc mặt của tu giả Hồ Lộ gần như cũng có thể đoán được tám chín phần, chẳng qua coi như là gian nguy trắc trở như thế nào đi nữa, mạo hiểm lần này cũng là nhất định, y rất nhanh thì có thể đến Trúc Cơ Trung kỳ rồi, sau đó là Hậu kỳ, nhưng nếu như y không muốn vĩnh viễn dừng lại ở kỳ Trúc Cơ, nhất định phải tìm được một linh bảo thuộc tính Mộc thích hợp. Y không muốn đem thời gian báo thù kéo dài, cho dù là chuyến này cực kỳ nguy hiểm, cũng phải tiếp tục.

Chẳng qua, nghĩ tới đây trong lòng của Phó Tu Vân bỗng nhiên có chút áy náy, y quay đầu nhìn về phía Dịch Nhiên sắc mặt lạnh lùng, người sau trực tiếp nhìn tới y. Sau đó nhướng mi: "Thu hồi suy nghĩ miên man của ngươi. Chúng ta rất nhanh thì phải tới lối vào rồi."

Phó Tu Vân nghe vậy liếc một cái, y khó có được có một lần lương tâm bộc phát, mặt người chết này đã đem thiện lương của y làm hỏng.

“Chư vị! Chúng ta đến rồi.”

Đồng thời ngay lúc Dịch Nhiên đang nói, Ti phu nhân bên kia cũng dừng bước, nàng mỉm cười nhìn mọi người nói ra một câu khiến cảm xúc tất cả mọi người mênh mông.

“Thật tốt quá!”

“Cũng rốt cuộc đến rồi, thật may lúc sau không có lại xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng mà, Huyễn Vụ nơi đây thật sự là quá đậm, hầu như đã đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, đường kế tiếp sợ là rất khó đi, trước đó phu nhân từng nói có cách ứng đối, không biết giờ có thể đem cách đó nói cho chúng ta biết hay không đây?”

Tu giả nghe được sau đó phản ứng đều không giống nhau, chẳng qua phần lớn người quan tâm trọng điểm vẫn là đi vào trong mảnh sương mù dày đặc này như thế nào đồng thời đi tới nơi chôn dấu bảo tàng trong truyền thuyết đồn đãi cũng tốt kia.

Ti phu nhân và Hậu Lôi thấy rất nhiều người trong mắt không chút nào che giấu dục vọng, ánh mắt lộ ra nụ cười thỏa mãn. Hậu Lôi lúc này đi lên trước cầm trong tay một bình sứ màu xanh.

“Đây là đan Thanh Tâm Minh Mục, linh đan Lục phẩm, sau khi dùng qua có thể ở trong vòng ba ngày khiến hai mắt tụ linh, đừng nói sương trắng kém cỏi này, dù đặt mình trong Hắc Sắc Trường Hà cũng có thể nhìn thấu tất cả.”

Sau khi mọi người nghe linh đan diệu dụng thế đều là trước mắt sáng ngời, nếu như linh đan này thực sự như Hậu Lôi nói vậy, như vậy sương trắng tự nhiên là không đáng để lo rồi. Chẳng qua, đan dược này thật sự có linh như vậy sao?

Hậu Lôi lại bổ sung một câu: “Đan Thanh Tâm Minh Mục này mặc dù có thể bang trợ các vị nhìn thấu Huyễn Vụ, nhưng bản thân Huyễn Vụ có năng lực dồn huyễn* [gây nên ảo giác], ở trên điểm này chúng ta không có sức, chỉ hy vọng các vị không nên bị ảo giác làm cho mê hoặc, theo sát chúng ta hướng nơi trung tâm, mới có thể đi vào nơi giấu bảo.”

Hậu Lôi vừa nói như vậy ngược lại khiến người ta cảm thấy có thể tin rất nhiều, dù sao nếu như tùy tùy tiện tiện xuất ra một đan dược là có thể khắc chế Huyễn Vụ, đó mới là âm mưu ai cũng không tin đấy.

“Chẳng qua ta còn phải nhắc nhở các vị một điểm, đan Thanh Tâm Minh Mục trong tay ta chỉ có một trăm viên, còn lại hai trăm người sợ là phải dựa vào chính mình rồi.”

Nhất thời, rất nhiều người trực tiếp đổi sắc mặt: “Ngươi có ý gì?!”

Hậu Lôi cười cười: “Người muốn đan Thanh Tâm Minh Mục này, phải cùng ta ký kết một khế ước nữa, đó chính là ở trong ba ngày kế tiếp, nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của ta không được tự mình hành động. Đương nhiên, ta sẽ không cho các ngươi làm ra chuyện tai hại đối với mình, ta và phu nhân chỉ là muốn tìm chút giúp đỡ có thể tin được. Như vậy người nguyện ý ký kết khế ước, thì đến đây đi.”

Vào lúc này, bất kể là những tu giả khác hay là Dịch Nhiên Phó Tu Vân cùng với Hồ Lộ Thạch Hâm, đều cảm thấy Hậu Lôi dã tâm to lớn cùng với âm mưu và nguy hiểm nào đó không thể nói rõ. Nhưng hết lần này tới lần khác, hầu như tất cả mọi người không có biện pháp đánh phá âm mưu này. Thực sự là hết sức không xong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thanh minh vui vẻ 0-0. Ngày mai là một ngày lành chúc mừng tất cả gia đình đoàn tụ.

Thanh Tâm Minh Mục: đôi mắt sáng trong.

Hắc Sắc Trường Hà: sông dài màu đen.

Sau này bạn Vân sẽ đổi họ đó:v

“,”sys,4

49. Chương 49

Bởi vì lời của Hậu Lôi, bầu không khí trong đám người trực tiếp ngưng trệ. Mỗi người nhìn chằm chằm tờ giấy khế ước trong tay Hậu Lôi kia, sắc mặt một so với một thay đổi thất thường.

Hầu như không ai đi ra dẫn đầu nói muốn ký kết khế ước. Dù sao đi đường xa như vậy, trải qua nhiều trắc trở và các loại tập kích như vậy, mắt thấy đã đến chỗ Huyễn Vụ, kế tiếp trực tiếp chính là phải đi vào tầm* [tìm] bảo Huyễn Vụ rồi, ai nguyện ý vào lúc này ký kết một khế ước vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh người khác chứ? Một khi ký kết khế ước, cuối cùng nói không chừng ngay cả bản thân lấy được bảo bối cũng phải nộp lên cho người khác rồi. Đó vì sao lại thế?

Cho nên rất nhiều tu giả đều không mở miệng, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút ý nghĩ —— mặc dù có vẻ Huyễn Vụ này nghe rất lợi hại, nhưng nói không chừng bọn họ dựa vào linh lực và biện pháp của mình là có thể yên ổn mà đi vào chứ? Hơn nữa đan Thanh Tâm Minh Mục cũng chỉ có một trăm viên mà thôi, vốn cũng không đủ dùng. Bọn họ vẫn cho là thành chủ phu nhân tiết kiệm linh đan. Vừa nghĩ như thế liền có rất nhiều người cảm thấy đương nhiên.

Đối với ý nghĩ của những người này, Hậu Lôi và Ti phu nhân sớm đã có dự liệu, bọn họ chỉ là ở trong lòng xem thường hừ lạnh một tiếng dù sao cũng là phải chết, ký khế ước này nói không chừng vẫn có thể còn sống, mà người chỉ ký kết một khế ước, đó là hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Đây tuyệt đối không phải là bọn họ ép những người này đi tìm chết, mà là bọn họ không biết phân biệt, không phải sao?

“Phu nhân, ngươi nhất định sẽ không để cho ta xảy ra chuyện nguy hiểm tính mạng?” Bỗng nhiên một tu giả râu quai nón lên tiếng.

Ti phu nhân đối với người này thức thời rất là thoả mãn, trực tiếp hơi gật đầu, “Đây là tự nhiên, ngươi theo chúng ta cùng nhau hành động trái lại có thể an toàn hơn.”

“Như vậy phu nhân có thể trực tiếp để ta giao bảo vật của bản thân tìm được hay không?” Râu quai nón tiếp tục hỏi.

Ti phu nhân nở nụ cười một tiếng: “Chỉ cần ngươi có bản lĩnh tìm được, vậy cho dù ngươi được bảo bối tốt tương đương Thiên đại, ta cũng sẽ không liếc mắt nhìn nhiều.”

Hậu Lôi vội vàng bắt đầu cười nói, “Vị đạo hữu này thật sự là rất có tuệ căn*.” [chỉ lĩnh ngộ được chân lý nhà Phật, chỉ sự thông minh]

Có tu giả râu quai nón này khởi đầu, những tu giả khác bản thân tu vi không đủ, hoặc là muốn bớt việc cũng theo sau tiếp tục ký hợp đồng. Phó Tu Vân và Dịch Nhiên chú ý tới, những tu giả nguyện ý lần thứ hai ký kết khế ước trước đó tất cả đều đã từng ký kết khế ước lần đầu tiên, hơn nữa tu vi đều là tương đối thấp, rất rõ ràng cho thấy đối với bản thân không thể nào có lòng tin. Mà những người tu vi ở Ngưng Mạch trở lên có hai mươi bảy người, một người cũng không có tiếp tục ký khế ước, thậm chí trong mặt này cũng chỉ có bảy người ký kết khế ước lần đầu tiên, có hai mươi người đều là hoàn toàn không có ký kết khế ước với Ti phu nhân.

Phó Tu Vân sau khi nhìn nhịn không được nâng lên khóe miệng, “Mặc kệ ở chỗ nào trong thế giới, thực lực vĩnh viễn là quan trọng nhất.” Ở trong thế giới bình thường không có thực lực bản lĩnh có lẽ kết quả tệ nhất cũng chính là tầm thường vô vị qua loa cho xong chuyện mà thôi, nhưng ở trong Ba nghìn thế giới tu tiên thành thần này, đã không có thực lực, có lẽ ngay cả mạng cũng không bảo đảm.

Dịch Nhiên nhìn thoáng qua Phó Tu Vân, “Đây không phải là sự tình rất rõ ràng sao? Có cái gì tốt để cảm thán.”

Lúc này tu giả hồ lô cầm hồ lô nhỏ màu vàng của hắn còn đang loạn động đi tới bên cạnh Phó Tu Vân: "Đan dược và khế ước kia ta nhất định là cũng sẽ không đụng. Các ngươi có cách gì tốt ở trong vùng Huyễn Vụ này không lạc đường không?" Sau đó không đợi Phó Tu Vân lại mở miệng trả lời, Hồ Lộ cười hì hì nhỏ giọng nói, "Nếu như ngươi không có cách, ta có hồ lô chỉ đường, mặc dù không tốt bằng linh đan kia, thế nhưng chắc cũng là có thể dùng một chút nha!"

Biểu tình của gương mặt Hồ Lộ là nhanh tới để lấy lòng ta đi, Phó Tu Vân nhìn trực tiếp liếc mắt. Y thấy, phần lớn người hắn là cũng đã làm chuẩn bị hoặc nhiều hoặc ít với Huyễn Vụ, dù sao mọi người dọc theo con đường này những nguy hiểm cho tới giờ cũng có thể không nghĩ tới, nhưng bản thân Mê Vụ Thâm Lâm vốn chính là đặc thù lớn nhất của Huyễn Vụ bao trùm sâu trong trung tâm rừng rậm này, nếu biết phải tới nơi này nếu không chuẩn bị chút vật gì, có phải ngu hay không?

"Được rồi, giờ đã có một trăm vị tu giả cùng chúng ta định ra khế ước rồi, đan Thanh Tâm Minh Mục cũng đã được phát xong rồi. Các vị chúng ta có thể khởi hành rồi." Lúc Hậu Lôi nói câu nói này, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một dáng tươi cười đầy đắc chí, "Hy vọng các vị thắng lợi trở về."

Phó Tu Vân thấy dáng tươi cười kia trong lòng rùng mình, rất nhanh thì cùng hai mắt Hậu Lôi nhìn nhau, sau đó Phó Tu Vân thấy Hậu Lôi nhẹ giọng nói ba chữ với y: Hẹn gặp lại.

Mặc dù đây là đang sát biên giới gần trung tâm Huyễn Vụ, bọn họ cách xa như vậy, Phó Tu Vân cũng không thể thấy được khẩu hình này. Nhất thời, giá trị cảnh giới trong lòng Phó Tu Vân lên tới cao nhất.

Vì sao người này sẽ vào lúc này nói với y một câu nói như vậy? Lẽ nào ở ngày đó gã thấy được Hồ Bạch ra ngoài? Nếu như gã thấy được Hồ Bạch, vì sao dọc theo con đường này cũng không có vạch trần bọn họ? Người này rốt cuộc có âm mưu gì?

Phó Tu Vân trong đầu rất nhanh đã nghĩ qua một ít nghi vấn như thế, sau đó y hạ quyết tâm cuối cùng lại đivào trong Huyễn Vụ. Lúc này Huyễn Vụ đã nồng nặc đến cực hạn rồi, đó là khoảng cách của chân trước và chân sau, chỉ cần không có cách ứng đối cũng nhìn không thấy xung quanh.

Cho nên, sau khi ở nơi ba trăm người đều lục tục rời khỏi, lúc sát biên giới Huyễn Vụ chỉ còn lại có Phó Tu Vân, Dịch Nhiên, Thạch Hâm, Hồ Lộ bốn người, Phó Tu Vân mới đề phòng mà mở miệng, "Ta hoài nghi Hậu Lôi trước đó đã phát hiện Hồ Bạch rồi, hắn dường như đã theo dõi chúng ta. Giờ phải làm sao?"

Dịch Nhiên khẽ nhíu mày sau đó trực tiếp mở miệng, "Việc đã đến nước này, không tiến thì lui."

Phó Tu Vân nghe vậy trực tiếp đem Hồ Bạch từ trong túi trữ vật vứt ra, lúc Hồ Lộ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một con hồ ly lông trắng vẫy đuôi, cả người đều có chút choáng váng, sau đó hắn trực tiếp kinh hô kêu lên, "Hồ Lô Kim Sắc của ta!"

Bọn Phó Tu Vân quay đầu nhìn sang, phát hiện vốn tiểu Hồ Lô Kim Sắc vẫn quay tròn lượn vòng trực tiếp chỉ hướng Hồ Bạch biến thành hình người, người sau thấy cái hồ lô này, lại ngẩng đầu nhìn Hồ Lộ cõng hồ lô, khóe miệng kéo xuống, ghét bỏ mà mở miệng: "Hồ lô tinh!"

Hồ Lộ nghe nói như thế nhất thời phản bác, "Ngươi cũng không phải là một hồ ly tinh! Huyết thống ngươi còn không tinh khiết bằng ta! Huyết thống một phần tám của ngươi thế nào biến thành hồ ly? Ai cho ngươi máu?"

Nghe được hai chữ máu, ánh mắt của Hồ Bạch trầm xuống, nhìn thoáng qua ngọc trai màu trắng treo trên cổ mình, hừ một tiếng chìa tay với Phó Tu Vân, "Bản đồ của ta, nhanh lên một chút, chúng ta không thể để cho Hậu Lôi giành trước một bước, mặc dù khả năng hắn có thể thành công đi tới trung tâm hầu như không có."

Phó Tu Vân lúc này còn đang khiếp sợ hai tên không phải người trước mắt, y nghĩ y cuối cùng cũng hiểu vì sao Hồ Lộ này tùy thân mang theo nhiều hồ lô như vậy, làm cho y thiếu chút nữa đã bị hồ lô làm cho hoa mắt. Chẳng qua ở thời điểm móc ra địa đồ da chồn Phó Tu Vân nhịn không được nhìn Dịch Nhiên bên cạnh một chút, người này là trời sinh kiếm thể mới có thể cũng coi là nhân tu đi? Bên cạnh hai người đã đột nhiên trở nên không phải người rồi, làm y có điểm nghi thần nghi quỷ.

Dịch Nhiên lúc này cúi đầu nhìn kiếm Tứ Linh của mình, trong lòng nghĩ, hắn rất không thích hồ ly tinh, về phần hồ lô… Hắn là có thể ăn đi?

Hồ Bạch cầm lấy địa đồ da chồn sau đó trực tiếp rạch ra ngón tay nhỏ vào một giọt máu tươi của mình, lúc tiên huyết nhỏ vào địa đồ vốn đầy bụi thoạt nhìn không có bất luận đặc sắc gì trong nháy mắt quang hoa đại phóng, nó ở trước mặt mấy người thoáng cái phồng lớn lên gấp mấy lần, sau đó xuất hiện một huyết tuyến* [sợi máu] tinh tế ở trên bản đồ như một vật sống vậy, sau cùng đạt tới một nơi liền không động nữa.

Sắc mặt của Hồ Bạch lúc này bởi vì mất máu trở nên có chút tái nhợt, chẳng qua hai mắt của hắn lại hưng phấn chiếu sáng, "Chính là con đường này! Chúng ta đi theo đường đi của máu vẽ ra, nhất định có thể đi tới nơi trung tâm tọa hóa* của vị đại yêu kia!" [đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết]

Cảm ứng máu hồ chắc là không có sai, nhưng cho dù có địa đồ này nguy hiểm bên trong cũng sẽ không thiếu, thẳng đến lúc này Hồ Lộ mới biết được bọn Phó Tu Vân dĩ nhiên chạy tới nội đan của đại yêu Hồ tộc, chẳng qua sau khi đã biết hắn cũng không phải là kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mục đích của bọn họ như nhau, thế nhưng mục tiêu không giống nhau vậy không xung đột.

"Thì ra các ngươi là vì nội đan ư." Hồ Lộ nở nụ cười: "Ta chỗ này vừa vặn có Thanh Tâm Minh Mục của nước hồ lô, mặc dù so ra kém linh đan Lục phẩm, thế nhưng nhỏ vào trong mắt cũng có thể duy trì ba ngày trong khoảng cách mười thước thấy vật rõ ràng không trở ngại, nhìn trên phần chúng ta kết minh, đến đến cho các ngươi một người hai giọt đi!"

Thời điểm Thạch Hâm nghe đến đó cũng không nhịn được nữa, hắn dùng một loại biểu tình rất ngạc nhiên nhìn về phía Hồ Lộ, "Hồ đạo hữu, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu loại hồ lô có thể dùng? Ta cảm thấy dáng vẻ của ngươi thật giống như bằng vào hồ lô có thể cái gì cũng không lo…"

Hồ Lộ đặc biệt tự hào nở nụ cười hai tiếng, "Đúng vậy, chủng loại hồ lô của ta thế nhưng có gần trăm loại đấy! Bất kể là dùng ăn uống chở rắc hay là phòng ngự đủ các loại! Bộ tộc Hồ Lô chúng ta kia tuyệt đối cả người là bảo đó ha ha ha!"

Lúc này Phó Tu Vân bất thình lình tới một câu. "Cho nên ngươi tới nơi này làm gì? Ngươi đã có thể dựa vào mình cũng không thiếu cái gì, vậy ngươi đến nằm nước đục bèo cò chuyến này làm gì?"

Hồ Lộ nghe nói như thế theo bản năng liền mở miệng, "Ngươi nghĩ rằng ta muốn tới sao? Nếu không phải là lão tổ tông của ta, xí! Tu nhân ghê tởm! Ngươi chụp mũ lời nói của ta!"

Chỉ là lúc này Hồ Lộ còn muốn che lấp cũng đã không còn kịp rồi, Phó Tu Vân nghe được từ mấu chốt nhất kia, khóe miệng hơi nâng lên, thoạt nhìn giống như là mèo trộm được cá ăn, "Lão tổ tông? Ngươi là một hồ lô, vậy lão tổ tông của ngươi tự nhiên cũng là hồ lô, ngươi tới nơi này nếu như là chỉ thị của lão tổ tông ngươi, như vậy ta có phải hay không có thể cho rằng lão tổ tông hồ lô của ngươi chắc là pháp bảo của vị tu giả nhân loại vạn năm trước kia đồng vu quy tận với đại năng yêu tộc? Thời gian cũng dài như vậy, bảo bối kia vẫn còn có linh thức của mình không diệt sao?"

Hồ Lộ nghe Phó Tu Vân nói mấy câu ngắn ngủi đã gần như đem mục đích của hắn đoán chuẩn, khóe miệng nhịn không được buồn bực kéo xuống. Ánh mắt nhìn về phía Phó Tu Vân tràn đầy lên án, "Ngươi người này tại sao như vậy! Ngươi người này làm sao có thể như vậy! Trách không được lão tổ tông và những bằng hữu kia của ta đều nói nhân loại vô cùng giảo hoạt!"

Hồ Lộ nghiến răng nghiến lợi suy nghĩ kỹ nửa ngày, sau cùng mới không cam lòng không nguyện nói, "Kỳ thực lão tổ tông của ta lúc này cũng đã không có thần thức tồn tại rồi. Dù sao khoảng cách sự kiện kia phát sinh trải qua mấy vạn năm, coi như là tiên khí cũng chống đỡ không được lâu như vậy, huống chi lão tổ tông lúc đó bởi vì sống mái với nhau mà bị thương nặng. Ta ở ba ngày trước nhận được báo mộng của lão tổ tông, bởi vì tu vi của Hồ Lô môn trong Nhiên Nguyên giới cao nhất cũng chính là ta, cho nên ta đã được lão tổ tông chọn. Lão tổ tông để ta qua bang trợ nó vượt qua kiếp nạn lần này biến mất với thiên địa, dường như ở nơi này vài ngày Vạn Mộc Thâm Lâm xảy ra đại sự, cho nên ta chạy tới."

Phó Tu Vân nghe được Hồ Lộ nói như vậy, trong lòng không tự chủ có chút lo nghĩ. Bởi vì hiện giờ y đã có tám phần khẳng định, ở tình thế bắt buộc linh vật thuộc tính Mộc trong Vạn Mộc Thâm Lâm chính là hồ lô tổ tông kia. Chỉ là y còn có chút không rõ, nếu như là pháp bảo đã bị người khác luyện chế, y có thể coi như linh vật bổn mạng của mình tới dùng hay không? Nếu như có thể, vậy mục đích của y và Hồ Lộ tựa hồ cũng có chút xung đột.

"Ai, cho dù mục đích của ta nói với các ngươi, vậy chúng ta trước đó đã nói xong rồi, các ngươi nghìn vạn lần không thể cướp lão tổ tông của ta, không thì ta nhất định mang theo tất cả tiểu đệ hồ lô của ta vây công các ngươi không chết không thôi!" Hồ Lộ nói xong lời cuối cùng, sắc mặt có vẻ có chút dữ tợn.

Ánh mắt Phó Tu Vân trầm xuống, nếu quả như thật xung đột, y rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào? Đây đúng là một vấn đề.

"Chúng ta đã ở bên ngoài kéo không ít thời gian, đi vào trước rồi hãy nói, yên tâm đi, đến lúc đó chỉ cần có bảo bối, chúng ta đều phân là được, cũng đã nói rõ ràng như vậy rồi, chắc chắn sẽ không có xung đột lớn." Thạch Hâm nghĩ không khí xung quanh có chút buộc chặt, vội vàng cùng làm vài hạ hi nê* [phương ngữ Bắc trong ẩn dụ "nửa vời" để hòa giải các tranh chấp, và hơn nữa mà cùng thỏa hiệp vô nguyên tắc]. Những người khác nghe được hắn nói như vậy cũng hiểu được làm lỡ thời gian hơi dài, đồng thời lại cảm thấy hắn nói quả thật có đạo lý. Vì vậy liền nhỏ nước hồ lô đi vào trong Huyễn Vụ.

Bởi vì liên quan đến nước hồ lô, năm người bọn Phó Tu Vân chính là có thể đều tự thấy đối phương, hơn nữa đường trước mặt cũng có thể thấy rõ, chẳng qua là khi bọn họ thấy rõ chỗ sâu trong rừng rậm trong mảnh Huyễn Vụ này, cũng không nhịn được từ lưng cảm thấy rùng cả mình ——

Ở trước mắt của bọn họ, vốn bãi cỏ xanh biếc như đệm từ lâu đã héo rũ phong hóa, mà khu rừng rậm rạp lại là cành cây khô héo, xung quanh nghe không được một tiếng chim hót côn trùng kêu vang, một loại cảm giác âm lãnh tĩnh mịch đập vào mặt.

Bên ngoài Huyễn Vụ phảng phất giống như tiên cảnh, trong Huyễn Vụ lại vắng vẻ như tử địa, tương phản lớn như vậy năm người thần kinh căng thẳng thoáng cái đi vào Huyễn Vụ. Hết lần này tới lần khác vào lúc này phía trước liên tục truyền tới tiếng kêu thảm thiết thê lương, làm cho mảnh đất này càng thêm không rõ và đáng sợ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm qua bị yêu quái lôi đi ←_← bởi vì ngày đặc thù nha. Không có tới kịp xin nghỉ, xin lỗi, trong 4000 chữ đưa lên.

Đã xác định bảo bối tiếp theo của bạn Vân r nhá:v

Z 4

50. Chương 50

Trung tâm và bên ngoài Huyễn Vụ giống như là hai thế giới bất đồng rõ ràng, một làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, một lại làm cho lòng người rất sợ hãi. Năm người Phó Tu Vân ở trong đó cũng không có phải lén lút làm chút đánh lén hoặc âm mưu quỷ kế, cho nên năm người bọn họ đối với đối phương coi như là yên tâm, chuyện của mình đây cũng đã là rất có thể khiến người ta an tâm, nhưng ở trong hoàn cảnh hiện giờ này, lại vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy bất an.

"Chậc, nếu không phải là lão tổ tông ta báo mộng để ta sang đây, nhất định đánh chết ta cũng không tới cái chỗ này! Nhìn tình hình sức sống xung quanh đây tẫn tuyệt, quả thực chính là tử địa." Hồ Lộ cau mày cẩn thận đi ở vị trí thứ hai, đi ở trước mặt hắn là Dịch Nhiên, dù sao trong mọi người tu vi hắn cao nhất, đối với nguy hiểm và nguy cơ nhận biết cũng là mạnh nhất.

Nghe được Hồ Lộ nói Hồ Bạch ở bên trái hắn cũng có chút đề phòng gật đầu, "Nơi này thật là khiến người ta cảm thấy không thích. Bên ngoài sức sống bừng bừng, nhưng càng đi vào bên trong giống như là tất cả sức sống đều bị quái vật gì đó hấp hết, nhưng nơi trung tâm Huyễn Vụ thế nhưng hai vị đại năng siêu cấp đồng quy vu tận, dựa theo lúc đó loại linh lực kia chạm vào nhau, hẳn là thứ gì cũng không thể sống sót."

Thạch Hâm đi ở sau lưng Hồ Bạch lúc này nói tiếp, "Đó có phải bởi vì trung tâm là nơi linh lực tương trùng lợi hại nhất hay không, cho nên trong thời gian dài như vậy linh thảo nơi này đều không thể sinh tồn, linh

vật cũng đều rời đi?"

Hồ Bạch và Hồ Lộ nghe Thạch Hâm nói như vậy, trên mặt trái lại đều lộ ra thần sắc tán đồng, nói như vậy ngược lại cũng có thể giải thích thông thuận. Hơn nữa loại giải thích này là khiến người ta an tâm, kể từ đó trung tâm cũng không có yêu vật hoặc ma vật không lợi hại gì, bọn họ cũng sẽ không nguy hiểm bao nhiêu.

Nhưng loại kiến giải này lại không có được nhận đồng* của Dịch Nhiên và Phó Tu Vân. [không đồng ý cùng nhau]

Hồ Bạch thấy Phó Tu Vân không nói lời nào, quay đầu nhìn về phía y, "Ngươi lẽ nào không cho là như vậy sao?"

Phó Tu Vân nghe vậy nhướng mi, "Ngươi cảm thấy ta ngu hay là ngươi ngu? Trong lòng mình ngươi cũng là không tin, cho nên cũng không nên hỏi ta."

Hồ Bạch sắc mặt cứng đờ, nghiến răng nghiến lợi trút căm phẫn sau đó thở dài, "Thực sự, nếu quả như thật đơn giản như vậy, mảnh địa phương này cũng sẽ không bị người cho rằng là vùng cấm rồi. Hơn nữa phía trước vừa kêu thảm thiết kinh khủng như vậy, dù sao vẫn không biết là cũng không phát sinh gì cả."

Phó Tu Vân lúc này mới gật đầu, "Những thứ khác cái gì cũng đừng nghĩ, hay là trước đi về phía trước đi tới nơi trung tâm rồi nói đi. Hồ Bạch, khoảng cách hiện giờ chúng ta đi bao xa?"

Hồ Bạch nhìn một chút bản đồ trong tay, "Không được một phần tư lộ trình."

Phó Tu Vân còn muốn nói, Dịch Nhiên đi ở phía trước nhất lấy tốc độ cực nhanh nắm kiếm Tứ Linh bổ về bên trái phía trước. Kiếm ý bén nhọn kia trong nháy mắt khiến tất cả mọi người đề phòng lên, mỗi người đều đã làm xong chuẩn bị công kích.

Dịch Nhiên: "Dây. Dùng lửa."

Thoại âm rơi xuống của Dịch Nhiên trong nháy mắt Phó Tu Vân trực tiếp chỉ huy Tiểu Sỏa Đản từ trong đan điền đi ra, Tiểu Sỏa Đản dọc theo đường đi cũng không thể dùng bản thể của mình tung ra vui mừng chạy nhảy, sau đó lại được thả ra không cần Phó Tu Vân nói, đã trở thành dáng vẻ của Hoả Khuyển ao u ao u đánh về phía phía trước kéo tới hơn mười đằng mạn* [cây mây và dây leo] màu đen.

Đằng mạn kia lúc nhìn thấy Soả Đản kêu lên trong nháy mắt bản năng ngừng lại, chỉ là không đợi chúng nó chạy đi, Tiểu Sỏa Đản trực tiếp nhào tới, đằng mạn dính lửa liền cháy, sau đó phát ra tiếng thét rít vô cùng chói tai.

"Trời ạ, thật khó nghe! Hồ Hoả!" Hồ Bạch cũng từ trong lòng bàn tay dấy lên một đoàn ngọn lửa màu đỏ, chẳng qua uy lực của nó tự nhiên là kém hơn Tiểu Sỏa Đản, nhưng bởi vì tương khắc, coi như là để bản thân bên này an toàn.

Kim hệ của Thạch Hâm cũng là khắc chế Mộc hệ, hơn nữa chính hắn cho mình mặc một tầng áo giáp Thổ tinh, mặc dù chỉ có Trúc Cơ Trung kỳ, thế nhưng cũng không cần lo lắng.

Tương đối mà nói trong năm người phiền toái nhất chính là vị đạo sĩ Hồ Lộ này rồi, hắn và đằng mạn này đều là linh lực Mộc hệ không nói, nhưng lại đều là loài dây, mình và bản thân có cảm giác tương liên không đảm đương nổi, cũng may hắn có một Hoả hồ lô có thể phun lửa, nhưng không dùng nhiều lắm. Cuối cùng vẫn là Phó Tu Vân phân ra một bộ phận của Tiểu Sỏa Đản, mới giúp hắn ngăn cản công kích.

Về phần Dịch Nhiên kiếm tu nửa tàn Hỏa linh căn này? Cho dù người ta là nửa tàn, cũng khoẻ mạnh hơn ngưu nhân rất nhiều.

Xấp xỉ một khắc đồng hồ sau đó mọi người rốt cục vừa đánh vừa đi ra khu đằng mạn, mà lúc này bọn họ cách trung tâm Huyền Vụ, cũng đi một phần ba lộ trình rồi. Hồ Lộ thở dài một hơi vỗ vỗ vai Phó Tu Vân cảm thán, "Ai, lửa này của ngươi thật lợi hại nha, đến ta đây cũng cảm thấy có chút sợ."

Phó Tu Vân giật giật khoé miệng một chút cũng không cảm thấy kiêu ngạo có cái gì tốt, nếu như một Thiên Hỏa xếp hàng thứ nhất ở trên Thiên bảng vẫn không thể khiến một hồ lô cảm thấy sợ, vậy y có thể mang theo Tiểu Sỏa Đản tự sát.

Phó Tu Vân muốn nói cái gì đó, bên cạnh Thạch Hâm chợt có chút say mê mà hít sâu một hơi mở miệng, "Rất thơm nha! Các ngươi không có ngửi được mùi thơm của hoa gì sao?"

Trong nháy mắt, tiếng lòng Phó Tu Vân cảnh giác, mà Dịch Nhiên đã trầm giọng hô một câu: "Cẩn thận ảo cảnh!"

Lúc tiếng nói của hắn hạ xuống, toàn bộ năm người đều đã lâm vào trong ảo cảnh.

Phó Tu Vân mở hai mắt ra, trong lúc nhất thời có chút nghi hoặc. Y phát hiện mình dường như nằm ở trên giường vô cùng thoải mái, sau khi ngồi dậy, bên cạnh vang lên một âm thanh ôn nhu: "Tu Vân? Thân thể con thế nào? Cảm thấy đau chỗ nào không? Mẫu thân mang theo thức ăn ngon cho con ăn đây, xuống giường đi nhanh nào."

Phó Tu Vân ngồi ở trên giường nhìn nương tiện nghi của y đây đã hơn mười năm cũng không nhìn thấy, lòng cảm thấy vài phần ấm áp, nhưng trừ lần đó ra sẽ không có cái khác rồi.

"Làm sao vậy? Tại sao ngơ ngác bất động nhìn mẫu thân như vậy chứ? Nhanh xuống đây đi, đợi lát nữa ngoại công con phải tới thăm con, người, hở?"

Lúc này đây, Phó Tu Vân không thể dùng Tiểu Sỏa Đản, mà là tự đi tới bên cạnh nương, dùng một khối thạch đao sắc bén hầu như trong suốt tiêu diệt người trước mắt, "Nương tiện nghi của ta là tự tay ta đẩy xuống sườn núi, cho nên bà không có khả năng lại đứng trước mặt ta."

Đợi được tràng cảnh hư cấu tán đi, một lần nữa biến thành sương mù dày đặc, Phó Tu Vân trực tiếp phong bế khứu giác mình cũng lấy linh lực hộ thân, tránh cho lần thứ hai bị mê hoặc, mới ngẩng đầu nhìn một chút tình huống xung quanh. Lúc này xung quanh lại là một người cũng không có, y mơ hồ nghe thấy phía trước có vài tiếng vang, theo tiếng đi đến, đập vào mi mắt chính là Dịch Nhiên hai mắt đỏ rực, khuôn mặt hầu như dữ tợn.

Phó Tu Vân trong lòng cả kinh, trực tiếp đi lên mở miệng, "Dịch Nhiên! Ngươi xảy ra chuyện gì?"

Lúc Dịch Nhiên quay đầu, Phó Tu Vân hầu như muốn quay đầu đi liền! Nhưng y lại bị Dịch Nhiên dường như là phát điên thoáng cái bắt được gáy, trong nháy mắt ngã nhào xuống đất!

"Ngươi làm cái gì?!" Phó Tu Vân thoáng cái trợn to hai mắt, người này rốt cuộc là phát điên cái gì?

Mà Dịch Nhiên cũng cười lạnh một tiếng, trực tiếp dùng một tay đè lại hai tay của Phó Tu Vân, tay kia không hề cố kỵ mà đưa tới bên trong y phục của Phó Tu Vân! Phó Tu Vân hít ngược một hơi khí lạnh, sau đó dùng lực lượng lớn nhất của mình phản kháng, mặc dù y cũng không ghét người này thậm chí nói y có thể đã đem người này trở thành bạn tri kỉ, nhưng cũng không có nghĩa là y nguyện ý dưới tình huống như vậy bị người cưỡng bức!

Không cố kỵ nữa, Phó Tu Vân trực tiếp ném ra Tiểu Sỏa Đản, Tiểu Sỏa Đản liền đốt cánh tay của Dịch Nhiên, nhưng Dịch Nhiên đối diện giống như là không có cảm giác được gì cả, còn đang tự cố động thủ.

Trong nháy mắt, Phó Tu Vân xoắn xuýt không biết phải làm sao cho phải, mà khi y lần thứ hai ngẩng đầu nhìn đầu của Dịch Nhiên đối diện, thoáng cái liền hiểu.

"Soả Đản! Đem đốt thành tro cho ta!! Chỗ nào cũng không muốn buông tha!!"

Tiểu Sỏa Đản đã sớm nhìn không vừa mắt vật này, hỏa diễm trong nháy mắt mở rộng đến cực hạn, Dịch Nhiên đang đè lại Phó Tu Vân mới chợt kêu gào, âm thanh kia quả nhiên không phải người.

Thẳng đến thấy Dịch Nhiên biến thành đằng mạn màu đen bị đốt sạch sẽ, Phó Tu Vân mới mặt đen lại căm giận, dĩ nhiên là hai tầng ảo cảnh, hơn nữa dùng người thứ nhất dễ phá ảo cảnh để cho y thả lỏng cảnh giác, ảo cảnh người thứ hai mới là sát chiêu thật.

Sau khi phá hỏng ảo cảnh, Phó Tu Vân lại ngẩng đầu, xung quanh mười thước chỉ có thể nhìn được Thạch Hâm ở tại chỗ giả thành tảng đá, là một loại phương thức tự vệ của hắn, không thể không nói còn là tốt vô cùng. Chẳng qua, nhìn hòn đá kia run rẩy lợi hại, đoán chừng cũng nhanh không chịu nổi. Vì vậy Phó Tu Vân để Tiểu Sỏa Đản đem Thạch Hâm đốt tỉnh, sau đó men theo âm thanh tìm được Hồ Bạch và Hồ

Lộ cách đó không xa, đem hai tên tự thương cảm hất cho một lọ Lạt tiêu du*, để Thạch Hâm tỉnh lại nhìn bọn họ. [Lạt tiêu: hột tiêu, du: dầu]

Giờ, chỉ còn lại có Dịch Nhiên không tìm được.

Phó Tu Vân nghĩ như vậy, trong sương mu dày đặc phía trước bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của Dịch Nhiên. Phó Tu Vân trong lòng vui vẻ, nhưng mà sau một khắc y đã bị người này bắt lại, đè xuống đất, bắt đầu hung hăng gặm. Lúc một khắc răng môi tương giao kia, mặt của Phó Tu Vân ở trong nháy mắt đã đỏ thấu, thậm chí ngay cả giãy dụa đều đã quên.

Phó Tu Vân: "…?!"

Vì sao đột nhiên lại là dáng vẻ này?! Lẽ nào y còn chưa đi ra ảo cảnh sao?! Huyễn Vụ này đã vậy còn quá lợi hại lại có ba tầng?! Không đúng nha, giờ căn bản không phải thời điểm nghĩ cái này!

Phó Tu Vân rốt cục trở về thần rồi, sau đó hung hăng cắn đầu lưỡi loạn động ở trong miệng y, Dịch Nhiên bị đau đớn này kích thích nhướng mày, còn muốn hành động, liền cảm thấy trên đầu nóng lên…

"… Ngươi không phải ảo cảnh?" Lúc này trên đầu Dịch Nhiên lại một lần nữa trở nên ánh sáng rực rỡ mượt mà, cùng hình tượng anh tuấn lần trước của hắn quả thực không khác biệt.

Phó Tu Vân nghe nói như thế trực tiếp liền bị tức mỉm cười: "Ta còn nghĩ ngươi là ảo cảnh đấy!! Hơn nữa, dù cho ngươi cho ta là ảo cảnh, ngươi làm sao dám trực tiếp, trực tiếp nhào vào ta?!"

Sắc mặt Dịch Nhiên cứng đờ, xoay người không mở miệng nói.

"Ngươi nói nha!" Phó Tu Vân tức giận kinh khủng, "Không nói chúng ta liền không đi!"

Dịch Nhiên bị buộc không có cách nào khác, sau cùng chỉ có thể miễn cưỡng mặt liệt nói, "Ta chỉ có làm như thế, mới có thể bài trừ ảo cảnh."

Phó Tu Vân: "…"

Đánh chết ta ta cũng không tin!! Ngươi lừa quỷ ư!!

4

51. Chương 51

Đối với trả lời của Dịch Nhiên, Phó Tu Vân tuyệt đối là một trăm vạn lần không tin, cho tới giờ tại sao y cũng chưa từng biết có ảo cảnh là phải dùng cài này mới có thể giải trừ?! Nhất định có những cách khác có thể giải trừ, nhưng người này nhất định là hoặc bởi vì nguyên nhân nào đó lựa chọn việc này!

Biểu tình trừng mắt của Phó Tu Vân giống như đang nhìn Dịch Nhiên là một kẻ lưu manh, người sau vốn là có chút chột dạ, lúc này thấy biểu tình này nhất thời đã cảm thấy chột dạ tới cực điểm, không nhịn được rốt cục bùng nổ: "Ánh mắt của ngươi đây là gì? Đây là lần thứ hai ta dùng loại cách này bài trừ ảo cảnh!" Chuẩn xác mà nói là sau khi hôn Phó Tu Vân ở trong ảo cảnh, hắn lại không cảm thấy tim đập rộn lên chút nào, Dịch Nhiên ở lần đầu tiên đã cảm thấy không đúng, sau đó trực tiếp cầm kiếm đâm chết thứ đối diện.

Về phần lần thứ hai vừa rồi, Dịch Nhiên kiếm thổ hào biểu thị là hắn tuyệt đối sẽ không nói cho Phó Tu Vân, lần thứ hai hắn nghĩ cảm giác đúng rồi, mới tiếp tục nữa. Coi như đồ ngu cũng có thể nghĩ đến, một khi hắn nói như vậy, tuyệt đối sẽ có phiền phức lớn.

Phó Tu Vân nhìn Dịch Nhiên một lần nữa quay về đầu trọc rồi, hơn nữa mặt hắn nghĩa chính ngôn từ* [định nghĩa đã được chứng minh, lời nói nghiêm túc], thoạt nhìn ngược lại đặc biệt có sức thuyết phục. Chẳng qua ở trong lòng Phó Tu Vân cười lạnh vài tiếng. Thật cho rằng chúng ta là mới vừa quen biết? Từ khi

quen biết đến bây giờ ít ra một năm rồi, coi như là người chậm chạp đi nữa cũng có thể phát hiện một ít diện mục chân thật của đối phương rồi.

Mà Phó Tu Vân đối với Dịch Nhiên hình dung bạch trực nhất chính là: Đây là một băng sơn mặt liệt mặt ngoài nhìn qua vô cùng cao lãnh, khí phách, lại lợi hại. Nhưng trên thực tế nội tâm thích thổ tào, làm việc không nói lời nào còn tốt, một khi hắn mở miệng, là có thể trực tiếp tức chết người. Mặt khác, điểm trọng yếu nhất là, người này tuyệt đối không chính trực giống như ngoài mặt như vậy.

"Ồ, ta kỳ thực không có ý gì khác. Chính là muốn nói cho ngươi biết, nếu như ngươi dùng loại cách này bài trừ ảo cảnh, như vậy trước đó không biết ngươi cùng thứ gì hôn lên nhỉ, có thể trúng độc hoặc bị nhiễm gì đó hay không, dù sao ngươi cũng biết, đó ngay cả người cũng không phải."

Thốt ra lời nói này, sắc mặt Dịch Nhiên vốn trấn định thiếu chút nữa đổi xanh, hắn tự nhiên là nghĩ được thứ bị hắn một kiếm đâm chết kia có bao nhiêu buồn nôn. Hiện giờ duy nhất hắn có thể tự an ủi mình chính là, ít ra hắn không cùng cái thứ kia tới giao lưu sâu sắc, chỉ là đụng phải môi… Nhưng hắn không phải không thừa nhận, cũng chỉ có thể mặt xanh tiếp nhận lời nói của Phó Tu Vân quả thực buồn nôn đến hắn rồi.

"… Quên đi, tiếp tục đi về phía trước." Lãnh khí quanh thân Dịch Nhiên vô cùng đủ, sắc mặt kia giống như là tùy thời đều có thể tìm một người hung hăng đánh một trận.

Phó Tu Vân nhìn thấy vẻ mặt này của Dịch Nhiên liền vui vẻ, lúc bị chiếm tiện nghi nếu như ngay cả phản kích cũng không có, thật coi y như bao tử nữ* tu sao?!

[Hiện nay internet chỉ "Bao tử nữ" là thân thể to lớn. Đầu tiên chúng ta tới phân tích một chút nguồn gốc nên hàm nghĩa.

Bao tử/Bánh bao: Bánh bao xuất sắc nhất, phải da mỏng, nhân nhiều, hơn nữa nhân thịt còn phải là làm thịt heo xuất sắc, đủ phân lượng;

Da mỏng: Bất luận người nào cũng có thể đến ấn vào, hơn nữa sau khi nhấn vào còn không dám ấn tiếp. Nói chung bên nhà chồng có người đến khi dễ, cho tới bây giờ chỉ có yên lặng chịu đựng, len lén khóc, chưa bao giờ dám ngỗ nghịch, lại không dám chửi, thậm chí ngay cả biểu hiện ủy khuất cũng không dám biểu hiện trước mặt người nhà chồng;

Thịt lớn: Bản thân yêu dâng hiến, cống hiến sức lao động thể lực, làm nội trợ, sinh con, mang theo con, săn sóc ni cô, bà bà, chú nhỏ, không oán không hối hận vì nhà chồng làm cống hiến;

Thịt nhân phải làm thịt heo xuất sắc: Rất nhiều người vợ, đối mặt nhà chồng không chỉ tìm lấy tận cùng, hướng nhà mẹ đẻ đưa tay đòi tiền đòi lấy vật, một lần lại một lần đến tận xương già của cha mẹ, lấy đào nhà mẹ đẻ bổ nhà chồng là vinh quang.

Căn cứ đặc thù kể trên, bạn trên mạng đem bánh bao cùng một loại nữ tính liên hệ với nhau. Đồng thời nhiều các bao tử nữ ở trên internet diễn đàn biểu đạt nội tâm buồn khổ, bất mãn. Ở trong mắt bạn trên mạng, bao tử nữ phần nhiều là kẻ khác đồng tình, ngoài loại ngoài bi thương không bất hạnh ngoài giận không tranh - nguồn baike]

Chẳng qua Phó Tu Vân vẫn là trước tiên xoay người đi nhìn tình huống của Hồ Bạch và Hồ Lộ một chút. Lúc này hai người kia đã bị Thạch Hâm và Tiểu Sỏa Đản lăn qua lăn lại tỉnh lại. Tình huống Hồ Lộ coi như đỡ, chính là lúc vừa mở mắt thấy Tiểu Sỏa Đản nhịn không được lui về sau vài bước, dường như ảo cảnh của hắn là liên quan đến lửa, lúc này rõ ràng không nóng còn một mực đổ mồ hôi. Nếu so sánh, tình huống Hồ Bạch thảm hơn, hai mắt hắn hiện lên ánh sáng đỏ thẫm, một bộ dạng tinh thần muốn hỏng mất, trong miệng của hắn còn một mực nhỏ giọng nói xin lỗi, cả người đều co rút trên mặt đất bất động. Hồ Lộ và Thạch Hâm ở bên cạnh muốn khuyên hắn một chút hoặc an ủi một chút, nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ có thể lo lắng suông.

Phó Tu Vân ngồi xổm trước mặt của Hồ Bạch nhìn vẻ mặt của hắn, bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu như ngươi còn trễ nải như vậy nữa, đan Mai Yêu có thể cũng sẽ bị Ti phu nhân và Hậu Lôi lấy được."

Không cần Phó Tu Vân lại nói thêm những thứ khác, Hồ Bạch lúc nghe được câu này tất cả tâm tình đều bị hắn cưỡng chế xuống, hắn chống đầu gối đứng lên biểu tình trên mặt cực kỳ giống dáng vẻ của hắn hại

người trước đây Phó Tu Vân và Dịch Nhiên nhìn thấy ở trong hồ.

"Ngươi nói đúng, ta tuyệt đối không thể ở chỗ này làm lỡ. Sai lầm lớn chờ ta lấy được yêu đan lại nói!!" Nói như vậy Hồ Bạch cắn răng đi nhanh đi về phía trước, tốc độ của hắn cực nhanh, giống như là truy đuổi thứ gì.

Đường kế tiếp đã không có ảo cảnh mê hoặc cho dù có không ít yêu thú, ma thú tập kích, nhưng năm người đồng lòng hợp lực đi coi như thuận lợi, cứ như vậy sau khi đi gần một canh giờ, bọn họ thấy được một gốc cây khổng lồ, đại thụ hầu như cao vót trong mây.

Hồ Bạch khi nhìn đến cây này sau đó thoáng cái liền thở dài một hơi, "Thấy cây này thì đại biểu chúng ta cách nơi trung tâm rất gần. Chỉ cần dọc theo hướng Đông lại đi nửa canh giờ, là có thể đến Thiên mộ. Hơn nữa nơi này là một nơi có thể nghỉ ngơi, bản thân cây này đã có uy áp và phòng ngự, có thể tu giả nhân tộc các ngươi không có cách nào lên cây, thế nhưng chỉ cần huyết mạch yêu tộc, bất kể là linh thực hay là linh thú, đều có thể đi lên nghỉ ngơi."

Phó Tu Vân nghe nói như thế hơi hơi nhíu mi, "Có cách gì làm cho tu giả nhân tộc đi vào không? Thạch Hâm, dọc theo con đường này ngươi cũng thu hoạch không ít linh tài thuộc tính Thổ và thuộc tính Kim rồi, đường kế tiếp mạo hiểm vạn phần, chúng ta không thể bảo đảm cứu ngươi trước tiên, như vậy rất có thể ngươi sẽ bị một kích đánh chết, cho nên đề nghị ngươi vẫn là ở tại chỗ này tương đối tốt hơn."

Thạch Hâm nghe xong trực tiếp gật đầu, hắn lúc này là người ở trong năm người có dáng vẻ chật vật nhất, đồng thời bên cánh tay phải và chân trái đều bị thương. Kỳ thực coi như là Phó Tu Vân không nói, cũng muốn chủ động xin không lại đi tiếp nữa, chỉ là dọc theo con đường này hắn đều không có tìm được nơi thích hợp nghỉ ngơi và ẩn núp, giờ có gốc đại thụ này, hẳn là tốt rồi, đương nhiên hắn phải có cách đi vào phạm vi bảo hộ của đại thụ.

Hồ Bạch suy nghĩ một chút có chút tiếc nuối lắc đầu: "Hình như không từng có đi, mặc dù gốc cây này thoạt nhìn đã có chút không sức sống. Nhưng che chở của nó cũng không phải những tu giả như chúng ta ngay cả kỳ Kim Đan cũng không thể ứng đối được. Ta không có cách gì tốt."

Vì vậy Thạch Hâm đặc biệt nghiêm túc nhìn về phía Hồ Lộ bên cạnh. Đạo trưởng Hồ Lộ biểu thị bị nhìn có chút như núi lớn đè, chẳng qua hắn ngược lại thật sự có cách có thể giúp Thạch Hâm.

"... Ngươi phải bảo đảm sau khi lên cây an an ổn ổn làm một cục đá nằm ở trên cây, không thể lộn xộn cũng không thể tùy ý ngắt lá cây này, nếu như có bất kỳ hành vi thương tổn một chút đến đại thụ này, như vậy chết sống của ngươi cùng ta không liên quan."

Thạch Hâm vội vàng gật đầu: "Ngươi yên tâm đi, trên đường ta thu hoạch đã đủ nhiều rồi, giờ đã muốn tìm một chỗ an toàn lẳng lặng đả tọa tu luyện, chuyện gì khác đều sẽ không muốn làm."

Hồ Lộ tỉ mỉ nhìn biểu tình của Thạch Hâm một chút, tin tưởng hắn cũng không đang nói dối, liền đem một tiểu hồ lô màu hồng phấn đáng yêu giao vào trong tay của hắn. "Đây là Tiểu Phấn Hồng của ta, có nó ngươi tạm thời có thể cho những thực vật cho rằng ngươi là cùng loại. Chẳng qua nó có thời gian hạn chế, nếu như một ngày sau chúng ta vẫn chưa về, ngươi phải mau chạy ra đây cho nó bổ sung đầy đủ linh lực sau đó, lại đi vào. Hiệu quả của nó cũng chỉ có thể bảo đảm một ngày đồng hóa."

Thạch Hâm kinh ngạc nhìn tiểu hồ lô màu hồng nhạt trong tay, loại bảo bối này cũng không nhiều. Ngay cả Dịch Kiếm Thổ Hào thường thấy tình cảnh lớn cũng nhìn nhiều mấy lần. "Loại bảo bối này các ngươi rất ít nhìn thấy có phải không nha? Nhìn các ngươi mỗi một người đều có loại vẻ mặt này. Chẳng qua cũng không trách được các ngươi rồi, kỳ thực Tiểu Phấn Hồng cùng ta là quan hệ phối hợp, cho nên đừng xem nó nhỏ, nhưng nó cũng là bảo bối hạng hai trong hồ lô ta sở hữu!" Hồ Lộ đặc biệt kiêu ngạo mở miệng nói một lần, sau đó vừa liếc nhìn Thạch Hâm, "Cho nên, nếu như ngươi dám có ý nghĩ không thích hợp chiếm làm của riêng bảo bối gì đó của ta, mau chóng triệt tiêu càng sớm càng tốt đi, Tiểu Phấn Hồng cùng ta có liên hệ tự nhiên, mặc kệ ngươi đi tới chỗ nào ta đều có thể tìm được ngươi!"

Thạch Hâm lúc này trái lại rất cảm động, "Đa tạ Hồ Lộ huynh, ngươi tín nhiệm ta như vậy, ta nhất định sẽ không cô phụ tín nhiệm của ngươi!"

Hồ Lộ lúc này mới hài lòng gật đầu. Đang lúc bọn họ còn muốn nói gì nữa, Dịch Nhiên đột nhiên mở miệng, "Hồ Bạch lên cây!"

Bởi vì đoạn đường này bọn họ đã dưỡng thành hiểu ngầm không tệ rồi, Hồ Bạch nghe nói như thế sau đó không cần suy nghĩ biến thành hồ ly nhảy lên cây, mà Thạch Hâm cũng cầm Tiểu Phấn Hồng đi tới gốc cây lớn bên cạnh đường kính ước chừng hơn mười thước, biến thành một tảng đá màu vàng đất tầm thường.

Cứ như vậy, đứng ở bên cạnh cây cũng chỉ còn lại có ba người Phó Tu Vân, Dịch Nhiên, Hồ Lộ.

"A, không nghĩ đến ba vị tới lại còn sớm hơn so với chúng ta. Đây thật là khiến người ta kinh ngạc, chỉ bằng điểm này thủ đoạn của ba vị tuyệt đối cũng đủ ung dung tự tại một phương đó. Thật đáng tiếc, ba vị lại không có ký kết khế ước cùng ta."

Nói chuyện là Ti phu nhân, lúc này hình dạng của vị phu nhân này cùng trước khi đi vào trung tâm Huyễn Vụ không có khác biệt gì quá lớn, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể đủ nhìn ra dung nhan của nàng có chút tiều tụy. Mà ở bên cạnh nàng dĩ nhiên là Hậu Lôi, lúc này người này đang híp hai mắt, dường như ở xung quanh bọn họ tìm kiếm gì đó. Ở sau lưng hai người bọn họ, còn có hơn ba mươi người, thần sắc của những người này đều mang sát ý và dại ra khác thường, chung quy khiến người ta cảm thấy có chút không bình thường.

"Ha ha, có cái gì tốt để đáng tiếc chứ? Phu nhân không phải đã đến nơi này sao? Phía sau phu nhân còn có nhiều người như vậy, nhiều mấy người chúng ta cũng không nhiều, ít mấy người chúng ta cũng là không ít." Phó Tu Vân cười híp mắt đáp lời, khiến Ti phu nhân trực tiếp theo dõi y, dường như đang tìm tòi nghiên cứu y rốt cuộc là người thế nào.

"Chớ nói nhảm, nếu đụng phải chính là số mệnh như thế của các ngươi, hồ ly Hồ Bạch ở nơi nào?! Đem hắn giao ra đây, ta ngược lại có thể suy nghĩ tha các ngươi một mạng!" Biểu tình của Hậu Lôi lúc này hoàn toàn đã không ngụy trang ôn hòa trước kia, hai đôi mắt tròn quá mức gắt gao mà nhìn chằm chằm Phó Tu Vân, "Ta ở trên người các ngươi ngửi thấy mùi của hắn!!"

Ánh mắt Phó Tu Vân nheo lại, chẳng qua cười lại càng thêm ôn hòa, "Hồ Bạch gì chứ? Thật đúng là ta nghe không hiểu đó, ở đây chỉ có ba người chúng ta. Ngươi cũng biết, sau khi đi vào trung tâm Huyễn Vụ, vậy cũng từng bước kinh tâm, ba người chúng ta có thể gom lại cùng nhau cũng đã là duyên phận rồi."

Nghe nói như thế, Hậu Lôi chợt nheo lại hai mắt, sau đó ha ha mà nở nụ cười hai tiếng, "Được, được. Giết cho ta!!" Nụ cười kia ở trong nháy mắt trở nên dữ tợn vô cùng, đồng thời cánh tay gã vung lên, phía sau hơn ba mươi tu giả lại đồng thời mà làm xong tư thế, tất cả đều hướng về ba người Phó Tu Vân giết tới!!

Phó Tu Vân hừ lạnh một tiếng, giơ chân lên, làm tốt tư thế hô to:

"Chạy về phía trước!"

Khóe miệng Dịch Nhiên và Hồ Lô giật một cái, sau đó chạy đuổi theo. Lúc này địch nhiều ta ít, theo chân bọn họ liều mạng mới là ngu, đợi sau khi tới mộ Thiên gặp được yêu vật lớn hơn, xem ai có thể tiếp tục kiêu ngạo!

ON KZ

52. Chương 52

Bọn Phó Tu Vân dứt khoát chạy trốn những tu giả nhìn ngu người kia cầm linh bảo và pháp khí chuẩn bị giết bọn họ, cũng khiến cho sắc mặt của Hậu Lôi và Ti phu nhân giống như là ăn phải thức ăn khiến người ta chán ghét, bởi vì chuồn rất nhanh, cho nên bọn Hậu Lôi ngược lại mất tiên cơ, càng làm cho Hậu Lôi cảm thấy phẫn nộ buồn bực là, thời điểm tập thể bọn họ chuồn mất, gã thấy một bóng dáng màu trắng nhỏ tốc độ thật nhanh chạy đến trên vai Phó Tu Vân, mà hai mắt của bản thân hắn thì vừa tròn vừa lớn thị

lực vô cùng tốt, cho nên, Hậu Lôi có thể khẳng định, cái bóng trắng nhỏ nhanh chóng lén chạy đi chính là Hồ Bạch gã muốn tìm!

"Còn đứng ngây đó làm gì! Tất cả đều đuổi theo cho ta!"

Hậu Lôi tức giận nghiến răng nghiến lợi, nhưng bởi vì khống chế của khế ước các tu giả càng ngày càng phản ứng trì độn thật sự là không đủ nhanh, rốt cuộc đuổi chưa tới một khắc đồng hồ, đem người đuổi đi mất rồi.

Ti phu nhân ở bên cạnh có chút bất mãn hừ một tiếng. Dẫn tới Hậu Lôi cười lạnh, dáng vẻ của hai người kia lúc này hoàn toàn không có cấp bậc trên dưới, ngược lại thảm hại giống như ngang hàng cùng làm việc xấu.

"Ngươi có cái gì tốt mà bất mãn? Hai năm qua dùng biện pháp của ta ngươi chiếm được bao nhiêu chỗ tốt của thành chủ bản thân ngươi không biết? Ta cũng đã sớm nói với ngươi hành trình Vạn Mộc Thâm Lâm lần này ta nhất định phải được, nhưng ngươi lại chưa từng từ chỗ thành chủ nhận được pháp bảo có ích. Xem ra thành chủ sủng ái ngươi cũng chỉ như vậy mà thôi."

Ti phu nhân nghe vậy sắc mặt lạnh lẽo, "Lời này của ngươi là có ý gì? Giống như vinh quang của ta dính vào vinh quang của ngươi? Ngươi cũng không suy nghĩ lại, nếu như năm đó không có ta thay ngươi cầu tình, giờ ngươi đã là chết không thể chết lại. Được rồi, giờ không phải là lúc nói chuyện này, không cần phải nói mục đích của mấy người kia khẳng định giống chúng ta, bọn họ đã chạy qua đây trong thời gian còn lại ta ngươi đều phải toàn lực đánh chết bọn họ, bất kể là yêu đan kỳ Biến Hoá của Đại yêu hay là bảo vật của vị tiền bối tu giả kia chúng ta phải lấy được, chỉ cần đem hai thứ này thu vào tay ta ngươi hai chúng ta sẽ nhất phương trong thế giới này, sẽ không có bất kỳ kiêng nể gì nữa rồi."

Hậu Lôi trầm lắng mà gật đầu, tốc độ hai người cực nhanh đi nhanh về phía trước.

Bất kể là bốn người Phó Tu Vân hay là bọn người Hậu Lôi Ti phu nhân, sau đó ở trên đường đi hầu như cũng không có gặp phải lực cản to lớn gì, chỉ là sương mù dày đặc, thậm chí có một loại cảm giác thuỷ nguyên* [nguồn nước] lưu động.

Tốc độ Dịch Nhiên là nhanh nhất, trong nháy mắt khi hắn người đầu tiên đi tới trung tâm Huyễn Vụ, giống như là xuyên qua thành luỹ nào đó, sau khi cả người cũng kéo duỗi* [dạng khởi động trước khi tập thể dục] một chút, sau một khắc tầm mắt của hắn chợt rõ ràng hơn.

"Ơ! Ở đây thế nào bỗng nhiên thay đổi rõ ràng rồi?! Huyễn Vụ nồng như vậy lại giống như là bị thứ gì đó cản trở hoàn toàn vào không được rồi?" Hồ Lộ và Phó Tu Vân theo sát ở phía sau Dịch Nhiên, đối với tình huống trước mắt đột nhiên phát sinh có chút không giải thích được, đương nhiên ở trong không giải thích được đó còn mang theo cảnh giác rõ ràng.

Lúc này Hồ Bạch hóa thành hình người, trong âm thanh mang theo kích động vô cùng, "Ở đây! Ở đây nhất định chính là nơi chúng ta muốn tìm! Ở đây khẳng định chính là trung tâm Huyễn Vụ, là nguyên địa* [nơi bắt nguồn] của Vạn Mộc Thâm Lâm, nhanh tìm đi, chúng ta nhanh một chút tìm mộ Thiên, tìm xem nơi hai vị tiền bối tọa hóa*!" [đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết]

Hồ Bạch nói như thế, cả người nhanh chóng hành động, xem bộ dáng là muốn trực tiếp vọt vào sâu trung tâm, nhìn xem có yêu đan và gì gì đó rơi xuống đất hay không… Chẳng qua hắn còn đi chưa được mấy bước đã bị Dịch Nhiên mặt lạnh trực tiếp lôi trở về. Hồ Bạch bị ngăn trở động tác cả người đều hung hãn, quay đầu lớn tiếng quát, "Ngươi muốn làm gì!? Vì sao ngăn ta! Chẳng lẽ ngươi muốn đoạt yêu đan với ta sao? Ngươi nằm mơ! Ai cũng không có thể giành vật đó với ta!"

Phản ứng Hồ Bạch thật sự là có chút quá lớn, chẳng qua ba người Dịch Nhiên ngược lại cũng có thể lý giải tâm tình một đường áp lực đến giờ của hắn, Dịch Nhiên thẳng thắn trực tiếp đem người đạp một cước nằm trên đất, lúc Hồ Bạch bị đạp choáng váng, mặt lạnh quan sát mang theo vài phần ghét bỏ mà mở miệng, "Không biết còn tưởng rằng ngươi muốn tìm cái chết. Nhìn kỹ xung quanh một chút đi đồ ngu, lẽ nào ngươi không cảm giác được gì sao?"

Hồ Lộ ở bên cạnh nghe nói như thế không biết mình là nên cười hay là nên phẫn nộ. Vì vậy đến cuối cùng, hắn chỉ có thể vừa bĩu môi vừa liếc mắt, "Giờ ta chỉ hy vọng lão tổ tông ta và sự sống kia cách xa một chút,

tốt nhất có thể để ta ở dưới tình huống không kinh động nó đem lão tổ tông nhận trở về."

Phó Tu Vân còn muốn nói điều gì, lúc này cái chấn bên ngoài của Huyễn Vụ xông vào liên tiếp mười mấy tu giả, bọn Phó Tu Vân trực tiếp núp phía sau một ụ đất, mà những tu giả kia chờ Hậu Lôi và Ti phu nhân sau khi đi vào cái chấn, cho dù là phản ứng đã trở nên chậm chạp, vẫn không nhịn được kích động.

Hậu Lôi không nhìn thấy đám người Phó Tu Vân, ánh mắt có chút thâm trầm, nhưng bên trong một vùng che chấn trước mắt này chỉ sợ sẽ là nơi "mộ Thiên", lúc này rốt cuộc là tầm bảo quan trọng hay là giết người quan trọng gần như không cần nói cũng biết.

"Được rồi, lục soát cho ta,"

"Không được, nhanh ngừng công kích!!"

Ở thời điểm lời Hậu Lôi còn chưa nói hết, Ti phu nhân như là ý thức được gì đó kinh hô một tiếng dừng lại, nhưng lúc này các tu giả nơi đó đã bị bảo tàng xông đầu óc mê muội nào sẽ thực sự dừng tay? Bọn họ rất sợ người khác đoạt đi tồn tại trước mắt của mình. Vì vậy động tác một người so với một người càng thêm cấp tốc, đủ loại linh lực, công kích một tiếp một, ở trong khoảnh khắc này mảnh địa phương kia đã bụi bặm tung bay.

Ti phu nhân thấy không ai nghe lời của nàng nhất thời tức giận mặt đỏ lên, nổi giận đùng đùng, nàng không còn phong tình vạn chủng trước kia, gần như chửi ầm lên, "Một đám đồ ngu muốn chết!!"

Những lời này của nàng mới vừa nói xong, ở trong lá chấn nơi hoàn toàn đã không có Huyễn Vụ trắng vang lên một tiếng rống giận dữ đinh tai nhức óc, kèm theo âm thanh này chính là khắp nơi chấn động cực lớn, lúc này mặc dù Dịch Nhiên mặt băng sơn vạn năm đây cũng không nhịn được lộ ra thần sắc kinh hãi. Trên mặt hắn hiện ra vài phần không thể tin, "Kim Sư Hống?! Vì sao ở trong Tiểu thế giới lại có loại yêu thú khác cấp bậc Nguyên Anh này!"

Phó Tu Vân vốn còn bị chấn đến ngã trái ngã phải đây, lúc này nghe được lời của Dịch Nhiên sau đó trong nháy mắt trợn to mắt, "Thứ tên này ta không thèm để ý, ta để ý là ngươi vừa rồi hình như nhắc tới kỳ Nguyên Anh?! Là ta hiểu sai rồi sao, ngươi nói có yêu thú kỳ Nguyên Anh ở chỗ này?!"

Nếu quả như thật là yêu thú kỳ Nguyên Anh, vậy bọn họ còn ở nơi này lăn lộn cái gì? Trực tiếp xoay người chạy trối chết nha! Coi như y như thế nào đi nữa sau này mình nhất định sẽ đứng ở trên đỉnh nhân sinh, nhưng đây không có nghĩa là y cũng sẽ không treo! Kỳ Trúc Cơ vốn tới nơi này chính là vượt cấp rồi, đụng với một lão quái vật kỳ Nguyên Anh, căn bản cũng không cần sống.

Hồ Lộ lúc này cũng trực tiếp nhìn chằm chằm Kim Sư Hống bằng vào tiếng gào liền chấn ngã hơn mười tu giả, "Các ngươi nói nếu như ta lúc này bỏ chạy, lão tổ tông hẳn là sẽ tha thứ ta đi? Ta mới Ngưng Mạch thôi Ngưng Mạch đó! Đụng với kỳ Nguyên Anh dày vò như thế nào mới có thể dày vò nó mà không phải tự mình tìm đường chết?!"

Phó Tu Vân và Hồ Bạch đều không nói lời nào, sau đó Dịch Nhiên lại đột nhiên ơ một tiếng, ở thời điểm ba người đồng thời nhìn về phía hắn ho khan một tiếng.

"Khụ... Ta mới vừa phát hiện thứ này không phải Kim Sư Hống chính gốc, trên người nó còn có ma khí, chắc là thời đại sau của Kim Sư Hống và ma vật."

Phó Tu Vân tốn hơi thừa lời: "Nói điểm chính!!"

Dịch Nhiên nghiêm túc mở miệng, "Nó hẳn là chỉ có Kim Đan Hậu kỳ."

Mặc dù tu vi của Kim Sư Hống này trực tiếp giảm một tầng, nhưng sắc mặt của Phó Tu Vân và Hồ Bạch, Hồ Lộ cũng không có tốt bao nhiêu, Nguyên Anh và Kim Đan Hậu kỳ có khác biệt rất lớn sao? Cũng vừa gào đã trực tiếp gào chết mười mấy người!

Thực lực sai biệt lớn như vậy rốt cuộc muốn đánh như thế nào mới có thể có phần thắng?

Cũng may lúc này toàn bộ lực chú ý của Kim Sư Hống toàn bộ đều đặt ở bọn Ti phu nhân và Hậu Lôi bên kia, không có nhìn về bên này.

Chẳng qua rất nhanh loại an tĩnh này đã bị đánh vỡ. Lúc Kim Sư Hống đem hơn ba mươi người ký kết khế ước rống chết chỉ còn lại có năm người, Ti phu nhân rốt cục không nhịn được, "Mấy vị! Ta biết các ngươi ở chỗ này, đừng xem trò nữa, nếu mục tiêu của chúng ta đã giống nhau, cũng vì tầm bảo mà đến, như vậy đầu cự thú này là bất kể như thế nào đều phải đối phó, thay vì để nó tiêu diệt từng người để chúng ta đều chết oan chết uổng, còn không bằng đem giải quyết trước, sau đó chúng ta lại bằng bản lãnh của mình tìm bảo bối!"

Phó Tu Vân nghe nói như thế nhịn không được khẽ nguyền rủa một tiếng, y rất rõ ràng thấy thú Kim Sư Hống liếc mắt nhìn về bên này, trong ánh mắt mang theo hung ý, rất hiển nhiên tính toán của Ti phu nhân dự có hiệu quả, Kim Sư Hống đã đem bọn họ trở thành một phe, nếu như lúc này thực sự không động thủ, một hồi như vậy nó nhất định sẽ quay đầu tới giết bọn họ.

Dịch Nhiên mặt lạnh đơn giản hạ lệnh: "Động thủ!"

Phó Tu Vân, Hồ Bạch và Hồ Lộ đều từ sau ụ đất vọt ra, trực tiếp hướng về phía Kim Sư Hống phát động công kích. Kim Sư Hống thấy người đến đoạt bảo bối lại thêm bốn người, nhất thời tâm tình phẫn nộ, trực tiếp quay đầu gầm lớn về phía bốn người Phó Tu Vân!

"Phụt!" Phó Tu Vân khiếp sợ bụm lồng ngực của mình, phát hiện y lại bị tiếng gào trực tiếp chấn ra một ngụm máu tươi! Người trực diện tiếng gào ở trong bốn người này, ngay cả hồ ly Hồ Bạch cũng không có bị chấn hộc máu, là y phun ra!

Hồ Lộ nhìn thoáng qua Phó Tu Vân, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo đồng tình: "… Ta cũng thiếu chút nữa đã quên, ngươi là chiến ngũ tra [1], một Ngũ linh căn mới vừa Trúc Cơ… Nếu không thì thừa dịp chúng ta đối phó Kim Sư Hống, ngươi nhanh đi tìm bảo bối? Thế nào cũng, ừm."

Dịch Nhiên ở bên cạnh hơi ngừng lại, sau đó cũng "Ừm" một tiếng.

Cuối cùng là Hồ Bạch "Ừm".

Khóe miệng Phó Tu Vân hung hăng giật, cho dù trong miệng Hồ Lộ không có nói ra câu nói kế tiếp, y cũng có thể đoán được! Nhưng cũng bởi vì đoán được y mới phát giác được rất sốt ruột, được lắm tốt lắm!! Các ngươi đi đánh đi! Dù sao ta ở chỗ này cũng còn chưa đủ Kim Sư Hống này gào đâu!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường lâu ngày không gặp:

Ừm cái gì!

Hồ Lộ: Dù sao cũng, ừm.

Phó Tu Vân:…

Dịch Nhiên:… Ừm.

Phó Tu Vân:… @#&*&

Hồ Bạch: Ừm.

Phó Tu Vân: Ngươi một phá hồ ly ừ cái rắm đó! Tu vi của ngươi cũng mới Trúc Cơ được không!!

Hồ Bạch: Thế nhưng ta là thân thể yêu thú, trời sinh phòng ngự cao nha.

Phó Tu Vân:…

Ông đây ai cũng không muốn phản ứng, ông đây muốn đi tìm bảo bối!!

Cảm ơn ném lôi và ủng hộ thân môn

~1 loạt nich ném lôi…

====

[1] Chiến ngũ tra: năm chiến đấu cặn bã.

"Chiến ngũ tra" là một câu nói tắt, câu nói hoàn chỉnh là "Sức chiến đấu chỉ có năm cặn bã". Ở thời điểm sử dụng thực tế, chữ số "Ngũ" Có thể căn cứ yêu cầu đổi thành những chữ số khác, ví dụ " " (có thể tham

khảo Phương Đông trong hệ liệt Kỳ Lộ Nặc, là cách gọi khác của ngu ngốc). Người nói ra câu nói này sớm nhất là nhân vật Ladi Zi trong tranh châm biến "Dragon Ball".

Ladi Zi là người Xayda, người của dân tộc này thông thường sẽ sử dụng một loại năng lực chiến đấu của máy thăm dò đến tính toán sức chiến đấu của đối thủ. Lúc Ladi Zi đi tới địa cầu, sau khi đi xuống phi thuyền, nhìn thấy người đầu tiên của địa cầu là là một người làm ruộng, người làm ruộng này ở trên máy thăm dò sức chiến đầu của Ladi Zi là "5", bị một người yếu thế che ở trước mắt như thế khiến Ladi Zi cảm thấy tương đối không nhịn được, sau khi nói xong "Sức chiến đấu chỉ có năm cặn", Ladi Zi giết đối phương trong nháy mắt. [nguồn baike.baidu]

Mình không có coi Dragon Ball nên không biết tên nhân vật đó đúng ko, vì mình dùng Trans, nên ko chắc.

Kim Sư Hống: Hổ vàng gầm.

fnpnhog

53. Chương 53

Kiếm tu Ngưng Mạch Trung kỳ này không phải là người ký khế ước ngu ngốc kia, gã chính là thuộc hạ lâu nhất của Ti phu nhân, tên là Quyết Thắng. Quyết Thắng theo Ti phu nhân gần hơn mười năm, ăn ý và phối hợp giữa hai người không phải người bình thường có thể hiểu, cho nên Ti phu nhân đưa ánh mắt qua, Quyết Thắng hiểu ý của nàng, lập tức vừa đi vừa lui đồng thời cẩn thận không làm cho Kim Sư Hống chú ý, nhưng bởi vì một lần công kích thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc. Đủ dùng ba lần, Quyết Thắng mới đi ra khỏi địa bàn gầm rú của Kim Sư Hống, Dịch Nhiên lúc này dứt khoát tránh thoát móng vuốt của Kim Sư Hống đánh về phía hắn, sau đó vẻ mặt công kích như thường.

Làm trễ nãi thời gian lâu như vậy, Phó Tu Vân cũng sẽ không bị kiếm tu này đuổi kịp, mặc dù nói hắn cảm thấy Phó Tu Vân chắc là có thể ứng phó kiếm tu này, nhưng ít nhiều vẫn là có chút bận tâm. Hy vọng… Phó Tu Vân có thể ở trên thực lực nghiền ép kiếm tu này đi. Mặc dù hắn cảm thấy có hơi không quá khả thi.

Vào lúc này trái ngược với chật vật và áp lực của Dịch Nhiên bên kia, Phó Tu Vân hiển nhiên là buông lỏng hơn, đã không còn ở khu trung tâm của Kim Sư Hống đơn giản đâu cũng đặc biệt khiến Phó Tu Vân cảm thấy thuận mắt. Chẳng qua lúc này khẳng định không phải ngắm phong cảnh, Phó Tu Vân lấy ra ngọc bài Tham Linh trong tay trực tiếp dùng cách nhanh nhất hữu hiệu nhất tìm kiếm tâm bảo vật trong Huyễn Vụ.

Rất nhanh ngọc bài Tham Linh liền có phản hồi, ở trên ngọc bài Phó Tu Vân có thể thấy rất rõ ở phía dưới bên phải cũng chính là vùng phía Tây Nam lúc này đang có một điểm nhỏ màu đỏ bắt mắt bị ba điểm nhỏ màu xanh biếc và mười mấy điểm nhỏ màu vàng bao quanh, kia hẳn là bọn Dịch Nhiên và Kim Sư Hống, chẳng qua khiến Phó Tu Vân nhịn không được hơi nhướng mày chính là, ngoại trừ mấy điểm nhỏ gom lại cùng nhau, còn có một điểm nhỏ màu đỏ đơn độc đang nhanh chóng chạy tới về phía bên y. Gần như không cần nghĩ như thế nào, Phó Tu Vân biết là chuyện gì xảy ra. Vì vậy y nhìn điểm nhỏ lục sắc cực kỳ bắt mắt ở phía Đông Nam ngọc bài trực tiếp ngồi phi thảm Đào Mệnh vọt tới.

Bởi vì Kim Sư Hống đối với y có sát ý linh lực lại vô cùng cao, cho nên mới là một điểm màu đỏ, mà ba người Dịch Nhiên và y là hữu phương nên là màu xanh biếc, về phần những màu vàng kia, tự nhiên là có linh lực nhưng đối với y không thế nào tồn tại hữu hảo [bạn bè tốt]. Bản thân Phó Tu Vân trên ngọc bài, trái lại so với ba người trên ngọc bài kia sinh ra một sắc thôi.

Mà y sở dĩ khẳng định đi về phía Đông Nam kia như vậy, bởi vì mặc dù đồng dạng đều là điểm nhỏ, nhưng điểm nhỏ màu xanh biếc này so với ba người Dịch Nhiên cộng lại cũng lớn hơn, so với điểm màu đỏ của Kim Sư Hống kia cũng không kém là bao nhiêu. Cho nên, linh lực này rất mạnh, thứ đó đối với y vừa không có sát ý có chín phần mười không phải chỉ có một mình ý thức bảo vật hoặc là yêu đan.

Trên thực tế y nghĩ cũng không kém là bao nhiêu. Lúc Phó Tu Vân ngồi phi thảm Đào Mệnh đi tới nơi điểm nhỏ đánh dấu màu xanh biếc, cả người đều cảm thấy rất thần thanh khí sảng, vùng địa phương này linh lực thuộc tính Mộc thật sự là nồng nặc, khiến y trực tiếp cảm thấy rất là hưởng thụ. Phó Tu Vân quan sát qua loa đã chọn một cây khô đẳng* [cây mây] đi tới, cây khô đẳng mặc dù thoạt nhìn đã chết, nhưng xung quanh đây ngoại trừ nó thì không còn có những thứ tồn tại khác có thể tụ tập được linh lực nồng nặc như vậy.

Nhìn gốc cây khô đẳng này, trái lại Phó Tu Vân có chút gặp khó khăn, y phải cùng gốc khô đẳng này câu thông như thế nào? Nếu nó có thể báo mộng cho Hồ Lộ, bản thân nó nhất định là mở linh trí đi. Vì sao đến giờ nó còn chưa có động tĩnh gì?

Phó Tu Vân suy nghĩ một chút, cuối cùng nhắm hai mắt lại nỗ lực dùng linh thức của mình câu thông với nó, kết quả linh thức tra xét trở về là gốc khô đẳng trước mắt này căn bản là một gốc cây chết, hoàn toàn không có bất kỳ linh lực!

Phó Tu Vân nhăn mi lại, điều đó không có khả năng nha.

Vừa lúc đó, một trận tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, Phó Tu Vân không hề nghĩ ngợi trực tiếp triệu hồi Tiểu Sỏa Đản ra công kích, đồng thời tự mình lui về sau một bước xoay người lại, vừa vặn thấy Tiểu Sỏa Đản đem công kích của kiếm tu kia tách ra, đồng thời khiến linh kiếm bổn mạng của kiếm tu kia bị thương.

"A, cũng không tệ lắm nha, lại có thể ngăn trở một kích đánh bất ngờ của ta đây." Quyết Thắng không để ý linh kiếm của mình, ngược lại là đặc biệt cao ngạo mà mở miệng: "Nếu như ngươi lúc này cúi đầu quỳ xuống nhận sai cho ta, đồng thời đem bảng hướng dẫn trong tay ngươi giao cho ta, ta tạm tha ngươi một mạng, như thế nào?"

Phó Tu Vân nghe nói như thế ngay cả ném cũng không có ném gã, trực tiếp để Tiểu Sỏa Đản dùng toàn lực công kích, mặc dù tu vi của kiếm tu này và Dịch Nhiên đều là Ngưng Mạch Trung kỳ, so với y cao trọn một cảnh giới, nhưng các kiếm tu cũng không giống nhau, y đánh không lại Dịch Nhiên, nhưng coi như là Dịch Nhiên kia đã từng là đại năng Nguyên Anh, ngưu nhân* [người mạnh] còn có thể chất lợi hại của Thiên bảng đệ tam cũng có thể bị Tiểu Sỏa Đản đốt trọc, kiếm tu này lại quả thực chính là tặng rau!

Phó Tu Vân không nhìn khiến Quyết Thắng rất là tức giận, "Ngươi cũng dám không nhìn ta?!"

Sau đó Quyết Thắng một bên ẩn núp Tiểu Sỏa Đản vừa nhiều lần mở miệng nói với Phó Tú Vân, "Ngươi vậy mà không nhìn ta!" Vẫn giằng co một khắc đồng hồ sau đó Phó Tu Vân sắc mặt khó coi nhìn về phía Quyết Thắng, "Ngươi thật đúng là cho rằng ngươi là Kim Sư Hống, có thể gào một cái để ta hộc máu sao?!"

Ông đây mặc dù phòng ngự thấp, nhưng ông đây công cao khỏe!!

"Soả Đản! Đốt hắn!!"

Phó Tu Vân càng tức giận, Tiểu Sỏa Đản giống như là khí cầu hỏa diễm thoáng cái sung khí trong nháy mắt phồng lớn, cũng từ vừa nãy chỉ có trạng thái hình tròn biến thành hình dáng hoả kê [gà tây] điên trực tiếp hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mà vọt tới! Quyết Thắng nhìn Tiểu Sỏa Đản đột nhiên trở nên lớn lên có chút ít đề phòng, chẳng qua càng nhiều hơn là khinh thị, ngọn lửa này lợi hại thì lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể đuổi theo công kích của gã, vừa nhìn chính là linh vật ngu si, lúc Quyết Thắng cho rằng lúc này đây vẫn có thể dễ dàng tránh thoát Tiểu Sỏa Đản, Tiểu Sỏa Đản một cái lắc mình quẹo qua, trực tiếp quay lại nhào trở lại, ngọn lửa bén nhọn trong nháy mắt đốt bên ngoài Quyết Thắng, khiến gã vô cùng khiếp sợ.

"Làm sao có thể,?"

Phó Tu Vân thấy Soả Đản đã truy sát Quyết Thắng, cuối cùng khiến Quyết Thắng không có cách nào quấy rầy y nữa mới xoay người tiếp tục quan sát cây mây héo rũ. Sau đó bên tai của y liền bất chợt vang lên một âm thanh già nua mà lại hư nhược:

"Dùng Thiên hỏa của ngươi thiêu hủy khô đẳng, bên trong sẽ lộ ra bản thể của ta, thần thức của ta bị thương nặng chỉ có thể trọng sinh trên cây khô, cho nên ngươi cần hồi sinh bồi dưỡng ta một lần nữa."

Phó Tu Vân nghe được âm thanh này đầu tiên là cả kinh, sau đó tỉnh táo mà dùng thần thức hỏi: "Còn có đại giới gì nữa?"

Âm thanh già nua kia dường như hơi nở nụ cười, "Cuối cùng chủ nhân mới này cũng vẫn không ngu, bằng không trái lại ta phải lo nghĩ tương lai của ta rồi… Đại giới tự nhiên là có, đương niên chủ nhân ta và chí giao hữu hảo* [bạn thân bạn tốt] của hắn tới nơi này chính là vì phong ấn giết hết ma vật nơi đây, mặc dù cuối cùng ma vật bị giết hết, nhưng bởi vì hai người bọn họ vốn là sẽ chết, cho nên cũng ở nơi đây tọa hóa, cùng sử dụng chân thân phong ấn vết nứt ma quật* [hầm, mộ]. Giờ đã trôi qua mấy vạn năm, vết nứt ma quật hẳn là được ta và yêu đan kia bổ khuyết không sai biệt lắm, nhưng ai cũng không thể bảo đảm sau khi chúng ta rời khỏi có ma vật xuất hiện hay không, nếu có ma vật xuất hiện…"

Phó Tu Vân giật khóe miệng: "Ta đã biết, nhất định chạy rất xa. Chẳng qua, ngươi hình như vừa mới nhắc tới yêu đan?"

Lão hồ lô giờ đã được Phó Tu Vân xác định thân phận hồ lô lão tổ tông, ha ha nở nụ cười hai tiếng: "Ngươi còn muốn yêu đan hả? Trong tảng đá ngay bên cạnh ta, chẳng qua… Nếu như ngươi muốn nửa viên yêu đan, ma vật… Khẳng định…"

Lão hồ lô đến cuối cùng đã hầu như không có âm thanh, Phó Tu Vân nghĩ nó chắc là rất già rất suy yếu cho nên không thể cùng mình trao đổi nữa. Chẳng qua đến lúc này, mục đích lớn nhất lần này của y đã hoàn thành, bất kể là Hồ Bạch hay là Hồ Lộ đều có thể đủ để ăn nói mặc dù là gặp phải ma vật, mặt Phó Tu Vân giật giật, quyết định một hồi phải dùng tốc độ nhanh nhất trốn đi.

Lúc này Quyết Thắng bị Tiểu Sỏa Đản công kích thành công đã mang theo ngọn lửa diệt không hết chạy ra, Phó Tu Vân gọi tới Tiểu Sỏa Đản chia làm hai bộ phận bắt đầu cẩn thận đốt cây khô và tảng đá. Bảo bối lớn nhất y muốn tìm nằm ở trong này, nhất định phải đối đãi cẩn thận. Lúc này Phó Tu Vân cúi đầu nhìn thoáng qua ngọc bài, sau đó thân thể chợt căng cứng, y thấy rất nhiều điểm nhỏ đại biểu cho Kim Sư Hống, Dịch Nhiên và Hậu Lôi lại cùng nhau mà di động về phía bên này! Bất kể là bởi vì bọn Dịch Nhiên đang chạy trối chết đánh không lại Kim Sư Hống, hay là bởi vì Kim Sư Hống phát hiện y muốn động bảo bối mà quay về, Phó Tu Vân biết, y nhất định phải ở trước khi Kim Sư Hống đi tới nơi này đem tân hồ lô đằng và nửa viên yêu đan cầm tới tay, nếu không cục diện sự tình sẽ biến thành xấu nhất!

Vì vậy Phó Tu Vân trực tiếp ngồi xếp bằng, đem tất cả linh lực đều chuyển vận cho Tiểu Sỏa Đản, ngọn lửa của Tiểu Sỏa Đản cũng không biến lớn, cũng trực tiếp biến thành màu sắc hồng trong trắng, theo màu sắc của Tiểu Sỏa Đản biến hóa, khô đằng và tảng đá vốn kiên cố bắt đầu nhanh chóng hòa tan, thoáng cái linh lực để lộ ra nồng nặc!

"Gào ——!!"

Tiếng hô của Kim Sư Hống ở cách đó không xa đất rung núi chuyển, trán Phó Tu Vân bởi vì điên cuồng thôi động linh lực mà hiện đầy mồ hôi hột, lúc này vẻ mặt của y thậm chí có chút thống khổ, nhưng lúc này tuyệt đối không thể dừng!!

Lúc thú Kim Sư Hống xuất hiện trong nháy mắt ở trong tầm nhìn của Phó Tu Vân, Phó Tu Vân chợt vung cánh tay phải, khô đằng và tảng đá đồng thời phát ra tiếng vỡ vụn, hồ lô đằng màu xanh ngọc và nữa viên yêu đan màu vàng nhạt bên trong đã bị y thu vào trong tay! Trong nháy mắt này, cho dù là Kim Sư Hống đang đánh nhau với bọn Hậu Lôi cũng không quản cái khác, đám mù quáng và Kim Sư Hống cùng bắt đầu công kích Phó Tu Vân!

"Bất kể như thế nào phải cướp được hồ lô đằng và yêu đan!!" Hậu Lôi bùng nổ hô lên. Mà trong tay Ti phu nhân lại bắn ra sợi tơ cực nhỏ, thẳng tắp hướng về phía Phó Tu Vân.

Những người đó mặc kệ trước mặt lúc này là công kích hoặc lo nghĩ ngăn cản như thế nào, Phó Tu Vân lúc này cũng toát mồ hôi lạnh cả người, thiếu chút nữa ngay cả động cũng không nhúc nhích được! Mặc dù giờ y đã đem bảo vật nắm trong tay, nhưng một chút vui sướng y cũng không có.

Dịch Nhiên chợt dừng chân lại, thấy Phó Tu Vân ở trong nháy mắt bị hỏa diễm màu trắng vây quanh, con ngươi đột nhiên co rút. Hắn nghe âm thanh run rẩy của Phó Tu Vân: "Chạy ——!!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thổ tào tiểu kịch trường:

Điểm nhỏ.

Phó Tu Vân: Điểm nhỏ màu xanh biếc là hữu phương hoặc linh vật. Điểm nhỏ màu đỏ là nơi có sát ý. Màu vàng là phe địch chưa kịp biến thành quân địch.

Dịch Nhiên:… Ta có một vấn đề.

Phó Tu Vân:?

Dịch Nhiên: Kim Sư Hống lớn như vậy, vì sao cũng là điểm nhỏ?

Phó Tu Vân: Bởi vì ngọc bài nhỏ đó! Cho nên điểm lớn hơn nữa phía trên cũng đều là điểm nhỏ!

Dịch Nhiên:…

Ta lại cạn lời.

---

s:5 6 4

54. Chương 54

Tiếng kêu của Phó Tu Vân ở trong nháy mắt đó là lạc giọng lực kiệt, trực tiếp làm Hồ Bạch và Hồ Lộ chạy tới y dừng lại cước bộ, hai người hoàn toàn không cần tiếp tục truy hỏi Phó Tu Vân vì sao la lên để cho bọn họ chạy trốn, bởi vì bọn họ rất nhanh thì cảm nhận được uy áp đến từ đối diện cuồng bạo lại âm tà vô cùng kinh người!

Lúc này Dịch Nhiên không chút do dự cầm kiếm Tứ Linh trong tay rót đầy linh lực ném mạnh ra ngoài, chuôi kiếm Tứ Linh này không nhìn thẳng đánh về phía Phó Tu Vân, Hậu Lôi và Ti phu nhân, mang theo linh khí to lớn thẳng tắp đâm vào trong miệng ma thú màu đen đột nhiên xuất hiện trên mặt đất.

Sau một khắc linh lực to lớn bạo phát đem đám người Phó Tu Vân liều mạng thoát đi trực tiếp hất bay ra ngoài, mà Kim Sư Hống cũng bởi vì linh bạo này tới quá mức đột nhiên mà bị trọng thương, lần này thú Kim Sư Hống vốn xưng bá một phương ở trung tâm huyễn vật đã bị triệt để chọc xù lông, lực chú ý của nó cũng từ trên người Phó Tu Vân Dịch Nhiên tiểu lâu la chuyển dời đến trên người ma thú màu đen nhô ra dưới lòng đất.

Ma thú màu đen kia thật vất vả từ trong khe chen lấn ra ngoài, nhưng còn chưa tỉnh lại sang đây đã bị một thanh kiếm tạo thành trọng thương, tà niệm và phẫn nộ bị áp chế mấy vạn năm trong nháy mắt bạo phát, không chút nghĩ ngợi giống như thú Kim Sư Hống nhào tới cùng nó đối mặt.

Kế tiếp toàn bộ bên trong trung tâm Vạn Mộc Thâm Lâm đều tràn đầy linh lực to lớn đối trùng và đất rung núi chuyển, bọn Phó Tu Vân coi như là chuồn nhanh, mặc dù đều bị trùng kích không nhỏ, nhưng rốt cuộc không có bị thương nặng. Dưới so sánh, Hậu Lôi và Ti phu nhân bên kia thế nhưng tổn thất thảm trọng, người tuỳ tùng theo bọn họ đã từ mười mấy người ban đầu cuối cùng ít đi còn sót lại năm người, hơn nữa còn có một người bị trọng thương, mạng sống gần như không còn lâu.

Cho dù như vậy, Hậu Lôi và Ti phu nhân cũng hoàn toàn không buông tha ý nghĩ đoạt lại bảo bối từ trong tay Phó Tu Vân, Hậu Lôi lúc này mang trên mặt ghen tỵ và tham dục vô cùng, hai mắt gã gắt gao mà nhìn chằm chằm Phó Tu Vân phía trước, cặp mắt kia vốn vừa lớn lại vừa tròn lúc này đã toàn bộ sung huyết, Hồ Lộ quay đầu nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa đem cặp mắt của mình nhìn đến mù.

"Ông trời của ta! Hậu Lôi kia rốt cuộc là thứ gì?! Ánh mắt của hắn đã sắp chiếm hết cả khuôn mặt hắn!! Hơn nữa hai mắt của hắn còn là màu đỏ, từ xa nhìn qua đúng thực giống như thấy được một con ma thú điên vậy!!" Hồ Lộ nhịn không được hơi run run, Hồ Bạch bên cạnh cũng ngồi ở trên phi thảm nghe vậy sắc mặt cứng đờ, như là nghĩ tới chuyện gì đó vô cùng không tốt, cắn răng thấp giọng nói, "Hắn vốn cũng không phải là người! Bản thân hắn chính là một con yêu thú phát điên!"

Hồ Lộ nghe nói như thế còn muốn hỏi gì đó, lại đột nhiên bị Dịch Nhiên nắm cổ áo đưa đến trước mặt của phi thảm, "Hiện giờ toàn bộ trung tâm Huyễn Vụ đều gần như tan vỡ, coi như là tự mình đại năng của kỳ Nguyên Anh ở chỗ này cũng không nhất định có thể chịu nổi tình trạng sụp xuống! Chúng ta cần phải nhanh đi ra ngoài cách trung tâm càng xa càng tốt, hoặc là còn có thể dựa vào cây đại thụ kia chống đỡ qua một đoạn thời gian."

Hồ Lộ khó có được nghe được Dịch Nhiên thoáng cái nói một chuỗi dài như thế, chỉ là hắn có chút không rõ vì sao Dịch Nhiên sẽ nói với hắn những thứ này? Sau đó hắn chợt nghe được âm thanh tức giận có chút hư nhược bên cạnh: "Cho nên ngươi nhanh chóng rót linh lực vào trong phi thảm, ta và Dịch Nhiên giờ đều đã dùng hết linh lực, ngươi trước phải chống đỡ trên một canh giờ sau đó chúng ta mới có thể tiếp nhận."

Trên mặt của Hồ Lộ nhất thời lộ ra sầu khổ, hắn chỉ biết chuyến này tới đây đúng là không có chuyện tốt, thế nhưng đây là lão tổ tông tự mình báo mộng cho hắn, hắn không tới thật đúng là không qua được một cửa ải trong lòng! Thực sự là, đây đều là mệnh đó, vừa nghĩ tới số phận Hồ Lộ đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hồ Bạch, hắn nhớ kỹ rất rõ ràng trước khi tiến vào Vạn Mộc Thâm Lâm hắn dùng Tiểu Kim Hoàng bốc một quẻ, quẻ tượng vẫn biểu hiện không ra sinh cơ ở nơi nào, chỉ tới cuối cùng thời điểm Hồ Bạch đột nhiên xuất hiện, Tiểu Kim Hoàng mới dị thường kiên định chỉ vào người kia, thuật bói toán của hồ lô Tiểu Kim Hoàng cho tới giờ chưa từng có xuất hiện sai lầm, cho nên lúc này đây rốt cuộc có thể còn sống đi ra ngoài hay không phải nhìn hồ ly tinh này!

Hồ Lộ muốn nói, chẳng qua suy nghĩ một chút vẫn là quyết định chờ một lát hơn nữa dù sao giờ còn chưa có đến trình độ sơn cùng thủy tận* [ví với tình cảnh không có lối thoát; lâm vào cảnh tuyệt vọng]. Thế nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện ý nghĩ kỳ lạ của mình, bọn họ gót linh lực vào chạy tới nơi trung tâm Huyễn Vụ mới vừa tiến vào, rõ ràng ở chỗ này chỉ cần thoáng đi về phía trước một đoạn đường là có thể trực tiếp đi ra bên ngoài, nhưng sắc mặt bọn họ khó coi phát hiện bọn họ dĩ nhiên không ra được!! Rõ ràng vùng Huyễn Vụ đang ở trước mắt đại biểu cho tạm thời an toàn, nhưng bọn họ giống như là bị nhốt vào căn phòng bằng thủy tinh, mặc dù có thể nhìn được tình huống bên ngoài, nhưng làm thế nào cũng ra không được!

"Nhanh lên một chút á, Hậu Lôi muốn đuổi kịp rồi!" Hồ Bạch cắn răng khẩn trương mở miệng.

Mà Dịch Nhiên tay cầm kiếm bổn mạng của mình bên này vừa tập hợp lực lượng, mang theo uy thế vô cùng bổ về phía tầng chắn kia, toàn bộ lá chắn của trung tâm Huyễn Vụ ngoại trừ âm thanh rung động nặng nề, nhưng khiến người ta cảm thấy tâm lạnh chính là mặc dù như thế nào bọn họ cũng không có đánh vỡ được tầng hàng rào kiên cố này.

"Không được, không qua được, trước chạy dọc theo tầng chắn này, Hậu Lôi và Ti phu nhân cũng phát điên, tuyệt đối không thể để cho bọn họ đuổi theo." Phó Tu Vân nói như vậy xong, Hồ Lộ cũng sớm đã điều khiển phi thảm xông ra ngoài, hắn thế nào cũng không thể bị một con yêu thú cắn chết đi? Dù gì hắn và yêu thú vẫn là cùng một chủng tộc nhưng không cùng loại.

"Các ngươi không nên mãi tốn công mà chạy trốn như vậy! Thay vì chạy tới chạy lui như vậy cuối cùng vẫn là trốn không thoát chết không bằng các ngươi tới cùng ta làm một giao dịch! Trong tay ta có phù truyền tống của khoa cảnh* [khoa: nhảy qua], đem bảo bối trong tay các ngươi lấy được cho ta, ta liền đem bốn tờ phù truyền tống cho các ngươi mạng sống! Nếu không, các ngươi sẽ không muốn biết ta rốt cuộc có thủ đoạn gì!!" Hậu Lôi lúc này ngồi ở trên một mảnh linh khí như lá cây vậy, nhưng cả người gã đều đã thay đổi hình dạng, không còn là nhân khuông nhân dạng, ngược lại cả người đều là da lông vàng óng ánh, phía sau còn có một cái đuôi thật dài, hơn nữa mặt khỉ rõ ràng đặc thù, cũng không vì lời nói của Hồ Bạch, mấy người họ liền biết vị này chính là thứ gì rồi, mà Ti phu nhân bên cạnh gã càng sốt ruột, trên người của ả lại dài ra sáu cánh tay, tám cánh tay đang hoa chân múa tay nhả tơ, lòng người nhìn buồn nôn không ngừng.

"Con khỉ tinh và con nhện tinh?!" Phó Tu Vân mang trên mặt thần sắc vô cùng ghét bỏ, "Vì sao con khỉ này lớn lên khó coi như vậy?! Ta biết đến một con còn đẹp trai hơn gã nhiều…"

Dịch Nhiên ở bên cạnh nghe vậy có chút quỷ dị nhìn về phía y, nhịn không được ở trong lòng nghĩ rốt cuộc con khỉ hình dạng gì mới có thể được tên rất xoi mói tướng mạo cảm thấy đẹp trai? Nói cách khác chính là, thẩm mỹ người này có phải có một chút kỳ quái hay không, khỉ tinh lúc nào đẹp trai hơn?! Hắn sống sắp một trăm tuổi cũng không thể nào biết!

Hồ Bạch rất hiển nhiên cũng là cảm thấy thẩm mỹ Phó Tu Vân có chút kỳ cục, chẳng qua hắn càng để ý là một chuyện khác, mặc dù cảm thấy giờ không phải là thời cơ thích hợp nhưng hắn thật sự là không chờ được, hắn sợ lại kéo dài tiếp nữa sẽ có biến cố gì đó phát sinh, khiến sự tình vốn có thể hoàn thành trở nên không có đầu mối.

"Tu Vân đạo hữu, không biết ngươi lấy được bảo bối gì? Có đúng hay không, có đúng hay không? Có một cái trong lòng ta nghỉ tới?" Âm thanh của Hồ Bạch tới đây đều có chút phát run, hắn vô cùng mong đợi nhìn về phía Phó Tu Vân, cùng đợi đáp án trong lòng mình mong đợi nhất.

"Ai, nếu hắn hỏi ta đây cũng muốn hỏi rồi, ngươi có tìm được lão tổ tông nhà ta hay không? Nếu như ngươi thực sự tìm nó được rồi, như vậy ngươi muốn cái hồ lô nào trên người ta đều được, ta sau này cũng sẽ đem ngươi làm người một nhà!"

Thời điểm Hồ Lộ nói đến chuyện này thiếu chút nữa ngay cả phi thảm cũng không để ý, vẫn là Dịch Nhiên nhìn không được đạp hắn một cước mới để cho hắn quay đầu tiếp tục điều khiển phi thảm chạy, mà lúc này tơ nhện của Ti phu nhân nổi điên đã ở xung quanh bọn họ bay loạn, đồng thời linh lực đè lên toàn thân bọn họ, khiến người ta như muốn hộc máu!

"Hai cái đều lấy được. Chẳng qua Hồ Lộ chuyện lão tổ tông của ngươi một hồi mới có thể nói rõ ràng cho ngươi, Hồ Bạch, nếu như giờ ta đem nửa viên yêu đan cho ngươi ngươi có thể mang đi ra ngoài chứ? Nếu như không thể, hắn là lại thêm an toàn." Phó Tu Vân nói nghe giống như là muốn đem bảo bối nuốt riêng, cũng mặc kệ là Hồ Bạch hay là Hồ Lộ đều biết y cũng không phải lừa dối và có lệ, nhất thời hai người đều lộ ra thần sắc kích động, mà Hồ Bạch càng thiếu chút nữa té xuống phi thảm, hắn thoáng cái nghẹn ngào lên, sau đó run rẩy cơ thể nói, "Thật tốt quá, thật tốt quá! Ta rốt cuộc rốt cuộc đợi được cái ngày này! Đem yêu đan cho ta, ta phải gọi tỉnh một người, chỉ cần hắn tỉnh lại chúng ta có thể đi ra ngoài!"

Lúc này coi như là không có điều kiện Phó Tu Vân cũng sẽ đem nửa viên đan ước định tốt cho Hồ Bạch, chớ nói chi là Hồ Bạch nói hắn có biện pháp đi ra, Phó Tu Vân không nói hai lời mà đem nửa viên yêu đan mang theo ánh sáng màu vàng cho Hồ Bạch, mà ngay tại lúc này, Hậu Lôi truy đuổi phía sau hình như phát hiện động tác của bọn họ, thế nhưng giống như e ngại và phẫn nộ gì đó thoáng cái gào lên.

"Mau dừng tay! Ngươi không thể đem yêu đan cho hắn!!"

Mà lúc này Hồ Bạch đã đem viên hạt châu màu trắng đã đeo trên cổ mình trực tiếp cắn xuống, Phó Tu Vân có chút ngoài ý muốn có chút trong dự liệu thấy vào lúc này trong nháy mắt đi ra một nam tử có tai thú màu trắng, trên người của nam tử này truyền đến yêu lực làm cho lòng người sợ hãi, nhưng sắc mặt hắn tái nhợt gần như lại hiện lên hắn suy yếu vô cùng.

"Thiên Hồ, Thiên Hồ… Hu…" Hồ Bạch ở lúc người đàn ông này xuất hiện cả người đều bày biện ra trạng thái ngu si, chẳng qua ngược lại hắn không quên cầm viên yêu đan trong tay kia nhét vào trong miệng Thiên Hồ.

Hậu Lôi lúc này đã điên cuồng chạy tới một tay gắt gao mà bóp cổ của Hồ Bạch gào to hơn: "Ngươi thứ tạp chủng này! Tạp chủng chết tiệt! Ngươi làm sao dám! Ngươi làm sao dám!"

Mà Hồ Bạch chống lại Hậu Lôi cũng một chút cũng không ngu, hắn thậm chí còn lộ ra một nụ cười giễu cợt, "Ta, khụ… Vì, vì sao… Khụ không, không dám… Ngươi lợi dụng ta… Khụ… phản, phản bội… Hắn… Chúng ta cũng, đối khụ hắn… không nổi…" Thế nhưng, ít ra ta nỗ lực cải chính trả hắn, cho nên cho dù chết, cho dù chết ta cũng rất vui vẻ.

"Vô liêm sỉ! Ngươi quả thực, ờm?!"

Tiếng nổ xa xa chợt yên tĩnh lại, sau đó tiếng gào thét lớn hơn nữa truyền đến, toàn bộ ba động của linh khí trung tâm Huyễn Vụ đã nhanh với điên cuồng, linh khí nơi này giống như là nước nấu sôi phá huỷ tất cả vật bọn nó nhìn được, mà bọn Phó Tu Vân mặc dù thân ở biên giới, nhưng cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Phó Tu Vân là tu vi thấp nhất, không ngạc nhiên chút nào mà lúc này sắc mặt đã trắng bệch, y cảm giác được ngũ tạng lục phủ của mình cũng bắt đầu rung động, co rút lại phồng lên, giống như là sau một khắc sẽ nổ tung! Mặc dù kháng tính với đau đớn của y đã có mười năm, thế nhưng lúc này lần thứ hai chợt cảm thấy đau đớn kịch liệt, y cũng không nhịn được đau kêu thành tiếng.

"Ư ự..."

Trong lòng của Dịch Nhiên chợt co rụt lại, sau một khắc đã không chút do dự đem Phó Tu Vân hộ ở tại trong lòng, hắn chưa từng có cảm giác mình vô lực giống như hiện giờ, cũng chưa từng có cảm thấy vô cùng nôn nóng giống như hiện giờ.

"Hậu Lôi. Đã lâu không gặp, giờ, ngươi có thể đi chết rồi."

Kèm theo âm thanh không hề có nhiệt độ này, một bàn tay thon dài hữu lực đưa ra ngoài, vốn Hậu Lôi còn dáng vẻ bệ vệ phách lối nhất thời hoảng sợ không thôi, muốn nói cái gì đó lại cũng không có cơ hội nữa.

---

55. Chương 55

Phó Tu Vân cho rằng, phàm là hồ ly tinh cũng đều xinh đẹp có thừa, nhưng thực lực chưa đủ tồn tại. Tuy nói thượng cổ thuật rồi Cửu Vĩ hồ lợi hại tới dường nào, thế nhưng, ở trong tiềm thức tương đối ngưu xoa vẫn là Hổ, Phượng, Long, Đại Bàng, Kim Á [1] vân vân.

Nhưng con hồ ly tinh trước mắt này đột nhiên xuất hiện nuốt nửa viên yêu đan thoáng cái lại lật đổ ý nghĩ nội tâm của Phó Tu Vân, chớ nhìn cả người hắn cực kỳ tái nhợt ngay cả tóc cũng là lông trắng, nhưng người lành nghề vừa ra tay đã biết có hay không, hồ ly tinh này thật sự là rất có ——

Hắn dùng một tay gắt gao bóp chết Hậu Lôi biến thành con khỉ. Gần như khiến Phó Tu Vân cho rằng Hậu Lôi là một con khỉ đậu bỉ* mời tới. [là ngôn ngữ mạng bên TQ, ý chỉ bỉ bựa, ngu ngơ...]

Chờ sau khi hắn bóp chết Hậu Lôi, vốn Ti phu nhân truy kích ở phía sau hận không thể cắn bọn họ một ngụm cũng hoảng sợ dừng bước trong nháy mắt, rất hiển nhiên ả e ngại đại hồ ly Thiên Hồ tinh có thể tất sát với một kích, chỉ có thể nảy sinh ác độc mà lui về phía sau. Mà lúc này, đại hồ ly Thiên Hồ cũng không có thời gian đi quản Ti phu nhân này, hắn hơi nhíu mày cảm thụ một chút linh lực ba động đối trùng điên cuồng của trung tâm Huyễn Vụ, trực tiếp đưa tay chộp một cái đem Hồ Bạch chộp đến trong tay, sau đó nhìn về phía Phó Tu Vân.

"Lấy được yêu đan chỉ bằng vào Tiểu Bạch là không thể nào, các ngươi đều là minh hữu của hắn, nơi đây gần tan vỡ, hàng rào kiên cố lấy lực của các ngươi ra không được. Ta mang bọn ngươi đi ra ngoài, rồi sau này mỗi bên không liên quan gì."

Phó Tu Vân nghe nói như thế quả thực ước gì hắn làm nhanh lên, loại tình huống giờ này cũng đừng nói sau này mỗi bên không liên quan gì, cho dù là cho lại linh thạch cũng có thể được không! Cho nên ba người còn lại đồng loạt gật đầu, gật đầu xong bọn họ liền thấy linh khí xung quanh nam tử tai hồ này cuồn cuộn, lại về thần thì, trước mặt bọn họ đã xuất hiện một con hồ ly màu trắng to lớn.

Sao lớn vậy? Hình dung thế này đi, nếu như vị này đánh nhau với thú Kim Sư Hống vừa nãy, bằng vào hình thể này là có thể đè chết thứ kia. Về phần tu vi, Phó Tu Vân cảm giác được áp chế toàn bộ, như vậy đại hồ ly này ít nhất cũng là tu vi Kim Đan Trung kỳ Hậu kỳ.

"Thiên Địa Vô Cực, Âm Dương Phiên Chuyển."

Âm thanh không tình cảm chút nào vang lên, sau một khắc bọn Phó Tu Vân cảm thấy thời không vặn vẹo và biến hóa, đợi được thời điểm ổn định hoàn toàn, bọn họ đã từ trong hàng rào đi ra, mà vị trí vừa vặn ngay dưới cây đại thụ Thạch Hâm ngây ngốc kia!

Bởi vì áp lực của linh lực đột nhiên giảm, Phó Tu Vân cuối cùng không bị linh áp trực tiếp áp bạo, sau khi chậm rãi qua đi y liền kêu gọi tảng đá dưới cây kia: "Thạch Hâm! Mau ra đây! Chúng ta phải lập tức rời đi nơi này bằng không ngay cả chết như thế nào cũng không biết!"

Thừa dịp thời điểm Phó Tu Vân gọi Thạch Hâm, cáo trắng to lớn lại biến ảo thành hình người, sau đó đặc biệt cao lãnh ngạo khí mà nhìn Dịch Nhiên mở miệng: "Như vậy hai bên chúng ta không thiếu nợ nhau rồi."

Dịch Nhiên nhìn mặt người này cũng trả về cho hắn một mặt vô biểu tình, lúc đang muốn gật đầu biểu thị đồng ý, đối diện đại yêu vô cùng cao ngạo này, lại vừa mới treo nổ trời chợt trợn trắng mắt, ngã xuống đất không dậy nổi.

Dịch Nhiên: "..." Không biết hồ ly này lúc tỉnh lại có thể cảm thấy tự tát mặt mình hay không.

Thiên Hồ ngã xuống đất không dậy nổi cũng không có nghĩa là hắn sẽ không có người xía vào, Hồ Bạch từ mới vừa bắt đầu, bản thân làm bộ không tồn tại lúc này đặc biệt tích cực biến thành người, một tay nâng lên Thiên Hồ, xúc động sờ sờ lỗ tai và đuôi của hắn, Dịch Nhiên bên cạnh im lặng không lên tiếng nhìn hắn trực tiếp giật khóe miệng. Dáng vẻ như vậy thật sự có hơi xấu mặt đau mù mắt người, làm sao không có tiền đố như thế chứ! Nếu như đổi thành lời của hắn, ít ra hắn có thể bảo đảm lúc Phó Tu Vân ngất đi hoặc không có tri giác, tuyệt đối sẽ không lén lén lút lút như vậy!

Bởi vì đại hồ ly Thiên Hồ thoáng cái đã tiêu hao hết linh lực của hắn, đồng thời trước đó thật ra hắn chính là trọng thương chờ khôi phục, lần này mặc dù có thể đại phát thần uy như thế chính là bởi vì linh lực sung túc của nửa viên yêu đan, chẳng qua sung túc như thế nào đi nữa, thời gian đã qua rất lâu rồi, đối với Hồ Bạch mà nói bị trọng thương có thể bảo vệ mệnh và tu vi hắn, những thứ khác muốn tiến giai gì gì đó là không thể nào. Lúc này Thiên Hồ ngất đi rồi, trước nói mỗi người đi một ngã dĩ nhiên là không thể nào. Mà lúc này Phó Tu Vân cũng đã đem Thạch Hâm giả đá dưới đại thụ gọi sang, lúc này năm người tập hợp đông đủ cộng thêm Thiên Hồ, tổng cộng sáu người dùng tốc độ nhanh nhất lên phi thảm chạy thoát.

Khi bọn họ cất cánh trong nháy mắt đó, hàng rào sau lưng rốt cục bị linh lực điên cuồng phá tan, linh lực loạn nhận* [lưỡi dao] to lớn như là đao tứ tán ra, ùn ùn kéo đến.

Phó Tu Vân ngồi ở trên phi thảm nhịn không được ở trong lòng âm thầm lau mồ hôi, giống như điệu bộ này, nếu như cuối cùng không có Thiên Hồ xuất hiện, giờ bọn họ coi như là lợi hại hơn nữa cũng đều đã thành đống cặn bả rồi. Sau đó, Phó Tu Vân nhìn một chút phi thảm Đào Mệnh mình đang ngồi, trong hành trình lần này lập được công lao hiển hách, rất nghiêm túc thận trọng quyết định, chờ y lần này sau khi ra ngoài chuyện thứ nhất phải làm chính là lại luyện chế một phi thảm Đào Mệnh nhanh hơn tốt hơn!

Lúc này từ bầu trời nhìn Vạn Mộc Thâm Lâm, liền sẽ thấy một cảnh tượng rất đồ sộ —— từ trung tâm Vạn Mộc Thâm Lâm bắt đầu vô số linh lực màu xanh hoặc màu đen ngưng kết thành lưỡi dao sắc bén huỷ bỏ tất cả thứ chúng nó có thể va chạm vào, ngay cả gốc cây to lớn cao vót trong mây, cành lá cũng bị đánh thưa thớt, những thứ khác bất kể là linh thực hay là linh vật đều hoảng sợ chạy trốn, nhưng vẫn có rất nhiều sinh linh chết vào biến cố lúc này đây.

Giống như ở giữa mặt nước ném vào một viên đá to lớn, sóng gợn đang dần dần khuếch tán, vẫn lan tràn tới toàn bộ Vạn Mộc Thâm Lâm.

Vô số tu giả đi ngang qua bị biến đổi này làm cho sợ ngây người, bọn họ coi như suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra diện tích Vạn Mộc Thâm Lâm dĩ nhiên sẽ đổ sụp tan vỡ từ bên trong ra bên ngoài, chẳng qua thần kinh tu giả luôn luôn cường đại, sau khi khiếp sợ bọn họ bắt đầu mang theo đủ loại tâm tình, đem tin tức này truyền tới toàn bộ Nhiên Nguyên giới.

Không được một ngày, tất cả thành trì lân cận đều biết biến cố Vạn Mộc Thâm Lâm, nhưng khiến mọi người và chủng tộc tu chân khác cảm thấy hơi có chút an ủi chính là biến cố này thật lớn mà ngắn ngủi, Vạn Mộc Thâm Lâm bị phá hư cực độ thậm chí ngay cả tường thành xung quanh thành trì của thành Cự Mộc đều bị đánh rách tả tơi, bị thương không ít người, nhưng cuối cùng Vạn Mộc Thâm Lâm vẫn còn ở, không có bị diệt thực sự.

Phản ứng khắp nơi đối với biến đổi này phần lớn là cảm thấy đáng tiếc, chỉ có thành chủ thành Cự Mộc sau khi nghe tin tức này tâm tình vô cùng tồi tệ đánh nát vài trà trản ngọc bích [2], biến cố Vạn Mộc Thâm Lâm khiến gã mất đi hai tên đắc lực, bởi vì đá Huyết Khôi của khế ước Tử Vong sau này là nắm giữ ở trong tay Ti phu nhân, cho nên, mặc dù toàn bộ tu giả của lần ký kết khế ước này đều chết hết, gã cũng không có được máu huyết mình muốn!

Chặt đứt một con đường tốt như vậy, kế tiếp gã muốn tìm thêm tế phẩm, vậy phải cẩn thận.

Mà lúc này, đám người Phó Tu Vân từ Vạn Mộc Thâm Lâm trốn ra được cũng đi tới thành Phúc Hải. Thành Phúc Hải cách thành Cự Mộc là rất gần, chỉ là nó so với thành Cự Mộc nhỏ hơn không ít, lại bởi vì gần biển, cho nên tu giả thuộc tính Thuỷ ở đây tương đối nhiều, coi như là một thành trì gần biển, coi như giàu có.

Trong tòa thành trì này tự nhiên cũng đều là tu giả, dù sao ở đây gần Đông Hải, thỉnh thoảng Đông Hải sẽ nổi lên sóng lớn ngập trời, nếu như là người bình thường ở nơi này, sợ là mỗi khi qua mấy ngày cũng phải lo lắng hãi hùng rất lâu rồi.

Bọn Phó Tu Vân không đi thành Cự Mộc mà là đi thẳng tới thành Phúc Hải dĩ nhiên là bởi vì không muốn cùng thành chủ thành Cự Mộc chống lại, ngay cả Thạch Hâm cũng bị Phó Tu Vân cưỡng chế mà tha sang, muốn cho hắn ở thành Phúc Hải ngây ngô hơn nửa năm lại trở về cùng gặp mặt đại ca hắn. Đồng thời y còn để Thạch Hâm truyền cho đại ca Thạch Lỗi của hắn, biểu thị nhất định phải làm bộ khổ sở và kiên trì đợi, như vậy mới có thể không để cho người hoài nghi. Mặc dù thành chủ thành Cự Mộc có thể sẽ không hoài nghi gì, nhưng không ai sẽ không đi đánh cuộc lỡ như kia.

"Chậc, ở đây khắp nơi đều ẩm ướt, cho dù ta là hồ lô, cũng cảm thấy cây của mình cũng bị ngâm hư thúi! Sao mấy người kia mỗi ngày đều bế quan bế quan bế quan! Tiểu Vân được tổ tông mới của nhà ta phải tu luyện bế quan có thể hiểu rõ, con hồ ly trọng thương rõ ràng chưa lành kia cần bế quan chữa thương ta cũng có thể hiểu, thế nhưng! Kiếm tu trọc đầu kia! Hắn rõ ràng chuyện gì cũng không có, mà người lại ở trên đường trở về đánh một đường càng đánh càng tinh thần, hắn cần bế quan gì chứ?! Để ba người chúng ta đi ra hỏi thăm tin tức mua linh vật, linh thực."

Hồ Lộ đem hạt mưa trên mặt lau sạch, tức giận bất bình mở miệng.

Bên cạnh hắn là Thạch Hâm nhẫn nhục chịu khó và Hồ Bạch sau khi trở về thì bị vây trong trạng thái ngốc bạch ngọt thỏa mãn.

"Không việc gì nữa, bọn họ quả thực cũng cần tu luyện, chúng ta giúp bọn họ lưu ý tin tức mua thứ bọn họ cần thì như thế nào chứ? Dù sao bọn họ và chúng ta là người một nhà." Gương mặt Hồ Bạch cười tủm tỉm, Hồ Lộ nhìn giật giật khóe miệng, hắn hung hăng trừng Thạch Hâm.

Thạch Hâm bị Hồ Lộ trừng, vội vàng mở miệng nói, "Kỳ thực chúng ta cũng mỗi ba ngày ra ngoài một lần mà thôi, phần lớn thời gian vẫn có thể dùng để tu luyện, hơn nữa đôi khi cũng không cần ba người cùng đi ra, hai người cùng nhau, chúng ta có thể mười năm mới ra ngoài một chuyến… Ờm, phía trước có rất nhiều người tụ lại một chỗ, chúng ta đi xem một chút đi!"

Hồ Lộ tức giận hừ một tiếng, dẫn đầu chạy tới.

Lúc đẩy ra đoàn người Hồ Lộ lập tức hối hận tại sao mình ngu chạy tới đây như vậy, nhưng nếu như giờ hắn xoay người rời đi nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của đối phương, chỉ có thể án binh bất động, sau khi đợi được Hồ Bạch và Thạch Hâm cũng đi vào, Hồ Lộ vui vẻ phát hiện biểu tình của hai người kia cũng cứng đờ rồi.

"Ngũ Đại môn phái chiêu mộ luyện khí sư luyện khí ưu tú, đồng thời trao đổi tất cả linh tài thuộc tính Hoả! Nếu các vị đều tới, vậy thì cùng chúng ta đổi một cái đi, ai vị huynh đài này, trên người ngươi hình như có một lông vũ Hoả Vĩ cực phẩm nha, đến đến đến, lông Thuỷ Linh Thất phẩm đổi cho người như thế nào?"

Người nọ ngay từ đầu đủ loại không muốn, nhưng đến cuối cùng vẫn gánh không được áp lực của Ngũ Đại môn phái, hơn nữa thứ đổi lại coi như là cực phẩm, cuối cùng mới không thể nào cam nguyện đổi đồ. Sau này hễ là người đi vào đều bị bọn họ mạnh mẽ lôi kéo đổi, Hồ Lộ Hồ Bạch và Thạch Hâm mặt đen lại cuối cùng cũng không thể tránh được.

Lúc tới Hồ Lộ hắn thiếu chút nữa đánh nhau với đệ tử Hỏa Lôi môn ở đây, đối phương không ngoài dự liệu muốn Hoả hồ lô, nhưng đây chính là bảo bối hồ lô tự mình kết đi ra ngoài, làm sao có thể cho? Cuối cùng vẫn là dùng một hồ lô chi nhánh Hoả mới dừng lại.

Chờ Hồ Lộ ba người thật vất vả mua xong đồ có thể đi trở về, Hồ Lộ còn tức giận bất bình nói thầm: "Một đám khốn nạn ép mua ép bán… Nhưng mà, Ngũ Đại môn phái phát điên gì chứ? Sao đột nhiên bắt đầu thu nhặt tất cả linh tài thuộc tính Hoả?"

Thạch Hâm thành thành thật thật lắc đầu biểu thị không biết. Mà Hồ Bạch suy nghĩ một chút, đột nhiên cười trêu ghẹo nói, "Nói không chừng bọn họ muốn luyện chế bảo bối nghịch thiên gì đó? Chẳng qua nếu quả thật là như vậy, ta hiếu kỳ bọn họ rốt cuộc muốn luyện chế cái gì. Còn muốn luyện khí sư nữa chứ."

Lúc này, nếu như một trong Phó Tu Vân và Dịch Nhiên tỉnh lại, nhất định có thể đoán được, Ngũ Đại môn phái rốt cuộc là muốn luyện chế cái gì. Kia đúng là một món bảo bối kinh thiên động địa.

---

[1] Kim Sí Điểu: biết thêm chi tiết vào đây: tinhhoagomviet /vi/gioi-thieu/dien-tich-dien-co-hieu-de/ky-bi-cau-chuyen-ve-dai-bang-kim-si-dieu.html

[2] Trà trản: chung đựng trà.

56. Chương 56

Nếu như Dịch Nhiên và Phó Tu Vân có bất kỳ người nào tỉnh lại, như vậy bọn họ đều có thể đoán được bảo bối thuộc tính Hoả kia là vật gì. Chỉ chẳng qua cho dù sau một tháng Thạch Hâm và Hồ Lộ ba người bọn họ trở lại, hai người kia vẫn còn tiếp tục bế quan.

Hồ Lộ thật sự buồn chán cực độ đã cùng hai người Thạch Hâm và Hồ Bạch cách mỗi vài ngày đi ra ngoài len lén thu thập linh bảo thuộc tính Hoả, dùng lời nói của Hồ Lộ chính là, những đại môn phái kia nhất định là làm chuyện xấu, theo chân bọn họ cướp đồ có một loại vui vẻ vô hình. Mặc dù đối với việc này Thạch Hâm và Hồ Bạch rất không cho là đúng, chẳng qua ai bảo Hồ Lộ là quả đấm lớn nhất trong ba người bọn họ kia chứ? Vì vậy lại giằng co như thế này hai tháng, bọn họ ngược lại thật thu lại không ít cực phẩm nhỏ thuộc tính Hoả.

Mà lúc này, ba người một mực bế quan rốt cục bắt đầu lục tục xuất quan.

Đại hồ ly Thiên Hồ thoạt nhìn bị thương nặng nhất ngược lại xuất quan trước hết, trạng thái của hắn vốn là trọng thương sắp chết, lúc Hồ Bạch đút cho hắn ăn nửa viên yêu đan, vốn Kim Đan vỡ vụn và linh mạch tổn hại được tu bổ tốc độ nhanh nhất, chẳng qua yêu đan trải qua hơn vạn năm linh lực của nó tản hơn phân nửa, lại chỉ còn nửa viên, cũng chính là đem bảo vệ mạng và tu vi của Thiên Hồ, không xuất hiện tu vi vượt cấp là chuyện tốt, nhưng dù vậy, bất kể là Thiên Hồ hay là Hồ Bạch đều rất hài lòng.

Lúc Thiên Hồ đi ra biểu tình trên mặt là vô cùng căng thẳng, khi hắn phát hiện Dịch Nhiên còn chưa bế quan đi ra ngoài sắc mặt mới hơi tốt một chút, dù sao nếu như lúc này kiếm tu đầu trọc kia bắt đầu tới một câu trào phúng gì gì đó với hắn, ví dụ như không phải nói là ra khỏi ranh giới thì phân đạo* [ý chỉ đi con đường khác nhau] sao? Loại lời nói này, mặt của hắn thật sự phải bị tát bộp bộp.

Cho nên, sau khi Thiên Hồ tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là lôi kéo Hồ Bạch chuẩn bị chạy trốn.

Hồ Bạch tự nhiên có chút không muốn, dù sao hắn theo bọn Phó Tu Vân giống như đi qua một màn nhân sinh chuyển ngoặt quan trọng nhất của bản thân, cho dù muốn rời khỏi hắn là nói lời từ biệt thật tốt mới đúng, lén lén lút lút như vậy, khụ, là lặng yên không tiếng động đi có phải có hơi quá không tốt hay không?

Thế nhưng đại hồ ly Thiên Hồ biểu thị, tôn nghiêm và mặt mũi của hắn tuyệt đối không được bị đánh! Chớ nói chi hắn ở trong thế giới Yêu giới còn là đại công tử đếm trên đầu ngón tay, làm sao có thể ở địa phương nhỏ mất mặt như thế? Cho nên đến cuối cùng Hồ Bạch vẫn không nói lời từ biệt với bọn Phó Tu Vân. Chẳng qua trải qua vài chuyện này, Thiên Hồ ngược lại cũng hiểu được phẩm tính tạm được của bọn Phó Tu Vân. Vì vậy để lại một viên đá Lôi Minh Cửu phẩm và một viên lông Hồ Ly làm thành con rối tiểu hồ ly, con rối chỉ lớn bằng bàn tay thoạt nhìn cũng trông rất sống động. Hồ Lộ còn ngửi thấy được hơi thở đặc hữu của Hồ tộc trên con rối, nghĩ đến chắc là một loại đồ tín vật.

Hồ Bạch cũng để lại một miếng vải rách, nghe nói là vật đáng tiền thứ hai trên người hắn, cũng là bản đồ bảo tàng, chẳng qua chỉ đen sì cái gì cũng nhìn không thấy mà thôi. Đối với miếng vải rách này Hồ Lộ cười

nhạt, khẳng định Hồ Bạch đang lừa dối người.

Hồ Bạch và Thiên Hồ rời khỏi khiến cho tiểu viện bọn họ thuê thoáng cái có vẻ yên tĩnh rất nhiều, đến lúc này, Hồ Lộ cũng không lại lôi kéo Thạch Hâm ở thành Phúc Hải chạy loạn, cũng an tĩnh tiềm tu tiếp. Thẳng đến lại trôi qua hai tháng, mặt Phó Tu Vân mới có chút xanh xao xuất quan.

Phó Tu Vân vừa ra tới bên kia Hồ Lộ thoáng cái nhảy lên, "Ai ai! Ngươi cũng coi như đi ra? Thế nào? Tiểu tổ tông của ta có khỏe không? Ngươi có để nó chịu ủy khuất hay không? Kỳ thực ta rất lấy làm lạ, ngươi rõ ràng là một phế vật Ngũ linh căn, vì sao tiểu tổ tông ta sẽ chọn ngươi làm chủ nhân mới của nó? Thật tình không bằng để ta tìm cho nó một búp bê Thiên linh căn lại mang theo bên người, theo ngươi cũng không biết lúc nào có thể xuất đầu…"

Hồ Lộ thoáng cái đã mở miệng nói nhiều như vậy, Phó Tu Vân nghe được rất bực mình, chẳng qua dù sao Hồ Lộ này cũng là vì tổ tông của mình suy nghĩ, Phó Tu Vân nhún nhún vai, vẫn đem hồ lô xanh ngọc thật vất vả thu vào đan điền gọi ra.

Hồ Lộ vừa nhìn thấy tiểu hồ lô xanh tươi ướt át nhất thời lộ ra biểu tình từ ái như trưởng bối vậy: "Tiểu tổ tông!"

Phó Tu Vân giật giật khóe miệng.

"Tiểu tổ tông, ngươi thật xác định muốn đi theo hắn ư? Trước hắn đối tốt với ngươi hay không? Nếu như không tốt đồ tôn ta nhất định giúp ngươi đánh hắn, cam đoan để cho ngươi nói một không hai, trở thành lão đại của hắn!"

Tiểu Hồ Lô kia dù sao cũng là xếp hàng thứ năm mươi lăm trên Mộc linh bảng, thứ tạc cmn trời, cho nên ngay từ đầu nó giống như Tiểu Sỏa Đản, là có linh trí của mình. Có lẽ nói bởi vì vị này coi như là chuyển thế trùng tu, cho nên chỉ số thông minh của nó… so với Tiểu Sỏa Đản phỏng chừng cao hơn một chút, cho nên lúc nghe được Hồ Lộ nói, nó ngược lại trực tiếp lắc lắc thân thể hồ lô.

Hồ Lộ nhìn tiểu tổ tông mình dường như quyết tâm muốn đi theo Ngũ linh căn phế vật này, sau đó tâm đau vô cùng chỉ có thể ngậm lệ đưa cho Phó Tu Vân bốn năm hồ lô đủ loại công năng bất đồng. Bởi vì hắn cũng có chuyện muốn làm của mình, cho nên không có khả năng vẫn theo bọn Phó Tu Vân cho nên trước khi đi nhất định phải đem các hạng mục chuẩn bị công tác đều làm được đến nơi, mới có thể không cho tiểu tổ tông nhà mình chịu oan ức!

Phó Tu Vân cơ hồ là mặt đen lại bỏ vào đủ loại đủ kiểu bùn đất chất dinh dưỡng, đồng thời hạ quyết tâm chờ Hồ Lộ vừa đi, đem những thứ linh thổ cao đẳng này cho điền hải*. [điền: lấp]

Hồ Lộ cuối cùng vẫn đi, chẳng qua trước khi hắn rời đi, hồ lô xanh ngọc phân ra một đạo linh quang xanh biếc đánh vào trên người của hắn. Đạo linh quang này đối với những thứ khác bất kể kẻ nào hoặc là tu giả mà nói, tác dụng lớn nhất cũng chỉ là chữa trị tổn thương và phản phệ của thân thể mà thôi, nhưng đối với Hồ Lộ cùng đồng nguyên* [cùng gốc] với hồ lô xanh ngọc mà nói, đây cũng là một đạo nền móng phẩm cấp thiên địa linh khí có thể đề thăng bản thân hắn. Có đạo linh khí gia trì này, hắn chỉ cần không phải tìm đường chết, ít nhất cũng có thể tu luyện tới kỳ Nguyên Anh trở lên.

Hồ Lộ thiếu chút nữa bởi vì đạo linh khí này mà không đành lòng rời khỏi tiểu tổ tông vô tri vô thức chưa thông suốt, ở trong mắt hắn tổ tông nhà mình thế nào đi nữa cũng là tôn quý nhất, chẳng qua hắn đã bị ý nghĩ của chính mình tát vào mặt —— hắn dĩ nhiên thấy tiểu tổ tông hồ lô nhà mình vui vẻ đi theo phía sau đoàn lửa nhìn thế nào ngu thế nào, theo nó bay lăn qua lăn lại trên dưới trái phải.

Tổ tông! Phong độ! Phong độ á! Chúng ta thế nhưng là linh vật thứ năm mươi của Mộc linh bảng nha! Ngươi làm sao có thể theo một đoàn lửa ngốc mà lăn lộn chứ?! Nhưng mặc kệ Hồ Lộ oán niệm mạnh bao nhiêu, tiểu hồ lô xanh ngọc vẫn rất vui vẻ theo sát ở phía sau Tiểu Sỏa Đản, hai tiểu tử kia chơi đùa ngược lại rất hài lòng.

"… Được rồi, ta mặc kệ. Sau cùng ta phải nghiêm túc cường điệu một chút, cho dù tiểu tổ tông nhà ta rất ngốc rất ngây thơ, nhưng huyết thống của nó là rất tôn quý! Ngươi nhất định không thể chậm trễ thờ ơ nó, bằng không thì hồ lô khắp thiên hạ cũng sẽ gây trở ngại với ngươi!" Phó Tu Vân giật khoé miệng, có lệ mà gật đầu, khoát khoát tay để hắn đi nhanh lên.

Nếu không phải là thân phận của Tiểu Sỏa Đản tiết lộ không tốt, y nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội doạ người này tiểu ra quần. Thật vất vả đuổi đi Hồ Lộ một bước quay đầu ba bước, Phó Tu Vân gọi tới hai đứa nhỏ, nhìn dáng vẻ vừa lên vừa xuống vui vẻ của chúng nó, khóe môi khẽ nhếch. Như vậy mãi cho đến Ngưng Mạch Hậu kỳ, y cũng cũng không cần lo lắng tu vi của mình không cách nào tiến giai rồi. Mà thôi nhìn thực lực sau này mình có Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô, muốn làm những gì với Phó gia, đã không phải là một chuyện khó như lên trời rồi.

"Kế tiếp cần nửa năm tu luyện linh thuật hệ Mộc, sau đó ta sẽ tròn mười tám." Phó Tu Vân tự lẩm bẩm, y thoáng cái nghĩ thời gian trôi qua thật mau, y còn nhớ rõ thời điểm khi y sắp mười sáu tuổi mạo hiểm mưa to từng bước từng bước, giống như dáng vẻ ướt sũng đi tới Tuyệt Linh Sơn, bất tri bất giác y đã từ phế sài Luyện Khí tầng hai kia, cho tới giờ đã là Trúc Cơ Hậu kỳ sau khi bế quan đi ra.

Chỉ thiếu chút nữa, y có thể Ngưng Mạch rồi. Phó Tu Vân cười cười, nói với Thạch Hâm đối diện nhìn y cảm thấy có chút quỷ dị: "Ngươi xem, thật ra không có gì không thể si tâm vọng tưởng, quan trọng là, ngươi có thực sự bước ra bước đầu tiên đồng thời kiên trì hay không."

Thạch Hâm không hiểu ra sao, Phó Tu Vân tiếp tục cười, nụ cười của y mang theo một ít thoải mái và kiên định, Thạch Hâm nhìn có chút tim đập. "Ta bế quan gần nửa năm, trong lúc đó làm phiền các ngươi chiếu cố, bọn Hồ Bạch đi, Hồ Lộ cũng đi, ngươi nói cho ta một chút trong thời gian này các ngươi nghe được một ít chuyện đi, sau đó ngươi cũng có thể đi trở về thăm đại ca của ngươi rồi. Nửa năm trôi qua, phong ba của Vạn Mộc Thâm Lâm, thế nào cũng có thể được tin tức lớn khác thay thế."

Thạch Hâm lúc này mới lấy lại tinh thần, hắn rất tán đồng gật đầu, "Nửa năm này quả thực xảy ra không ít chuyện, thời điểm chúng ta nghe được tin tức cũng cảm thấy có một số việc rất khiến người ta khiếp sợ. Chẳng qua trong đó có ba chuyện khiến người ta để ý, ngươi nghe một chút xem có tác dụng hay không."

Phó Tu Vân gật đầu, chăm chú lắng nghe.

"Chuyện thứ nhất chính là Ngũ Đại môn phái đang điên cuồng tìm luyện khí sư và thiên tài địa bảo thuộc tính Hoả, xem ra thật giống như muốn luyện chế bảo vật thuộc tính Hoả nào đó, nhưng chúng ta nghe thật lâu rốt cuộc bọn họ muốn luyện chế cái gì, đến giờ cũng không có một chút tin tức tiết lộ, nếu như muốn biết chỉ có thể nói mình là luyện khí sư sau đó lăn lộn vào."

Phó Tu Vân nghe nói như thế sau đó chân mày hơi nhíu lại, sau đó mở miệng nói xác nhận, "Thiên tài địa bảo thuộc tính Hỏa?"

Thạch Hâm gật đầu, "Đúng vậy, là từ ba tháng trước bắt đầu, gần đây mấy tháng này thanh thế càng lúc càng lớn, rất nhiều người đều biết. Ta cuối cùng cảm thấy hình như Ngũ Đại môn phái đặc biệt để đem tin tức mở rộng, chính là vì muốn tìm ai đó hoặc muốn làm sự kiện nào đó."

Phó Tu Vân nghe đến đó trong lòng đã có chút ý kiến xác định, chẳng qua chuyện này chung quy phải chờ Dịch Nhiên xuất quan sau đó lại thương lượng, dù sao Dịch Nhiên mới là người liên quan chủ yếu. "Chuyện này ta đã biết, còn những chuyện gì khác?"

Thạch Hâm mở miệng, sắc mặt có chút không tốt lắm nói: "Trừ cái đó ra còn có chuyện người của Tứ Đại gia tộc chết liên tiếp, có người nói Triệu gia đã chết hai người, mà Bành gia cũng đã chết một người, thảm nhất chính là Thiết gia mặc dù không có người chết, thế nhưng phế đi ba. Chu gia đã chết Nhị công tử, gần đây đang thần hồn nát thần tính. Còn có một chuyện cuối cùng, có thể ta phải xin nhị vị giúp một tay rồi."

"Chuyện gì?"

"Thành Cự Mộc phong thành. Hiện giờ cho dù ta phải đi về, cũng vào không được thành."

Chân mày Phó Tu Vân chợt liền nhíu lại. Thạch Hâm nói ba sự kiện, dường như mỗi một cái cũng cùng y có chút liên quan, đây cũng có chút phiền phức rồi.

---

ttps I

57. Chương 57

Phó Tu Vân nhiều ít cảm thấy có chút tâm tắc, bởi vì y phát hiện sau khi y bế quan đi ra có một đống chuyện lớn đập vào mặt. Mà trong một đống chuyện lớn này có ba việc lớn là y nhất định phải đi một chuyến nhìn xem, cứ như vậy, trước đó y nghĩ rất tốt bế quan nửa năm trùng kích Ngưng Mạch đoán chừng cũng có chút khó khăn.

An ủi đáng giá duy nhất là việc này không cần y tự mình đi làm, nếu không nhất định sẽ rất lo lắng.

"Chúng ta trước chờ Dịch Nhiên xuất quan, chờ hắn sau khi xuất quan thì lén chạy vào thành Cự Mộc nhìn xem, bất kể như thế nào nhất định phải bảo đảm ca ca ngươi an toàn." Phó Tu Vân đem chuyện Thạch Hâm và Thạch Lỗi đặt ở vị thứ nhất. Dù sao Thạch Hâm từ nửa năm trước theo bọn họ đến tận giờ vẫn là giúp đỡ bọn họ ở rất nhiều địa phương nhỏ, nếu như không có Thạch Hâm Hồ Lộ ba người bọn họ ở bên ngoài hộ pháp, hỏi thăm tin tức, y cũng không dám yên tâm thoải mái ở chỗ này bế quan như vậy.

Thạch Hâm nghe được lời nói của Phó Tu Vân trong lòng rất là cảm động, hắn cảm giác dọc theo đường đi bản thân mình đã được Phó Tu Vân và Dịch Nhiên giúp đỡ, mặc dù ở cuối cùng hắn phát lên một chút công dụng, thế nhưng so với ân cứu mạng của bọn Phó Tu Vân, điều này thật sự là không thể coi là gì. Phó Tu Vân có thể giúp hắn đi thành Cự Mộc tra xét tin tức đại ca, cũng đã làm cho hắn mừng rỡ.

"Cám ơn."

Phó Tu Vân lắc đầu: "Không có gì, chúng ta cũng phải cám ơn ngươi. Ngươi yên tâm đi, ta có thể cảm giác được Dịch Nhiên sớm nhất mười ngày, trễ nhất nửa tháng nhất định sẽ đi ra, chờ hắn đi ra, chúng ta phải đi thành Cự Mộc."

Thạch Hâm gật đầu.

Sau đó quả nhiên như Phó Tu Vân nói vậy, Dịch Nhiên ở ngày thứ mười xuất quan. Không biết có phải ảo giác hay không, ở thời điểm sáng sớm hôm nay Dịch Nhiên xuất quan, Phó Tu Vân vốn ở trong sân uống trà chợt cảm nhận được một kiếm ý cực kỳ bén nhọn và sát ý? Phó Tu Vân đang ở lúc cau mày, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô vốn chơi đùa bên cạnh y trong nháy mắt đã dang lên đề phòng, phương hướng chúng nó đề phòng không hề ngoài suy đoán đứng trước kiếm tu đầu trọc.

Phó Tu Vân vừa nhìn thấy Dịch Nhiên suy nghĩ nên đề phòng điều gì, nghi hoặc mà cũng không hề đứng lên, còn lại tất cả cũng muốn thỉnh thoảng cười chế nhạo một cái. Kỳ thực dáng vẻ Dịch Nhiên không có tóc một chút cũng không xấu xí, một thân trường bào màu xanh đen, mặt mày bén nhọn và sóng mũi cao, khiến cả người hắn đều hiện ra một loại cảm giác nguy hiểm lạnh lùng không thể xâm phạm, mà một đầu bóng lưởng này càng làm cho hắn thoạt nhìn khiến người ta không dám nhiều lời, so với loại đại sư phật gia ôn hòa xa cách kia, thoạt nhìn Dịch Nhiên chính là một tòa băng sơn di động.

Sau đó Phó Tu Vân lại nghĩ tới, tòa băng sơn này bình thường không nói lời nào, tính tình một khi chê ngươi phiền thì trực tiếp ra tay, khoé môi cong cong. Núi lửa núi băng di động.

Lúc này Phó Tu Vân đang cười ở trong lòng, Dịch Nhiên bên kia đã khẽ nhíu mày đi tới bên cạnh y, "Ngươi nghĩ tới cái gì? Cười vô sỉ như vậy?"

Phó Tu Vân trực tiếp bị nghẹn dừng lại, trừng Dịch Nhiên đầu bóng lưởng một cái, "Tu vi ngươi lại tăng lên?"

Dịch Nhiên nhướng mi: "Sau khi bế quan tu vi tự nhiên sẽ tăng lên, kẻ ngu si nào một chút cũng không lên?"

Phó Tu Vân giật khóe miệng, đây thật là băng sơn chết bầm vừa mở miệng thì có thể nghẹn chết người. "Ngưng Mạch Hậu kỳ?"

Dịch Nhiên gật đầu, "Hậu kỳ, nhưng là muốn tiến giai đến Kim Đan đoán chừng phải ba năm rưỡi."

"Vậy cũng đủ rồi, giờ chúng ta có việc cần hoàn thành, ngươi chuẩn bị một chút đi, chúng ta đi thành Cự Mộc ngay."

Nghe được Phó Tu Vân nói, Dịch Nhiên trầm mặc một chút sau đó nhìn về phía Thạch Hâm, "Thành Cự Mộc xảy ra chuyện gì?"

Thạch Hâm vội vàng đem chuyện thành Cự Mộc phong thành nói cho Dịch Nhiên, đồng thời cũng đem tin tức Tứ Đại gia tộc liên tiếp chết người và Ngũ Đại môn phái điên cuồng tìm kiếm linh tài và luyện khí sư nói cho Dịch Nhiên.

Lúc Dịch Nhiên nghe được tin tức của Ngũ Đại môn phái sau đó rõ ràng hơi trầm mặc, hắn trực tiếp nhìn về phía Phó Tu Vân, người sau cười cười, "Ta và ngươi nghĩ giống nhau, phải là chuyện kia. Cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian, trước đi thành Cự Mộc nhìn an toàn của Thạch Lỗi, sau đó sẽ đi Ngũ Đại môn phái, chờ làm xong hai chuyện, ta cũng thành niên rồi."

Dịch Nhiên sau khi nghe xong hơi ngừng, "Sau thành Cự Mộc bế quan trước, ngươi ít nhất phải vọt tới Ngưng Mạch."

Phó Tu Vân nghe nói như thế còn muốn nói điều gì, lại bị Dịch Nhiên trực tiếp cắt đứt, "Tin tưởng ta, ở chỗ này bọn họ coi như là lật khắp toàn bộ Nhiên Nguyên giới, không có ta và ngươi, cũng đừng nghĩ từ nơi đó hiểu rõ ra bất luận một chút thứ gì." Về phần có vài người si tâm vọng tưởng muốn nối kiếm, cũng phải xem những người đó tìm được đao ở trong Đại thế giới cũng cực kỳ khó được tiên tài thượng phẩm.

Phó Tu Vân nghe vậy nhìn Dịch Nhiên, biểu tình của người này chính là giống như tất cả mọi người thiếu hắn mấy triệu linh thạch, môi mỏng nhếch lên cùng một chỗ, ánh mắt sắc bén mang theo vài phần trào phúng. Rõ ràng một bộ dáng vẻ khiến người ta không thích, nhưng Phó Tu Vân nhìn, hết lần này tới lần khác đã cảm thấy cái biểu tình này rất động nhân tâm. Bởi vì mọi cử động của hắn thật lòng vì ngươi suy nghĩ, ở đủ loại sự tình trước mặt, chuyện của ngươi so với chuyện của hắn quan trọng hơn. Dù cho chuyện của hắn rõ ràng mới là quan trọng hơn.

Phó Tu Vân khẽ nở nụ cười, gật đầu, "Được. Nghe lời ngươi."

Dịch Nhiên nhìn dáng tươi cười không đề phòng chút nào đã lâu không thấy lại khiến người ta động tâm, thân hình cứng đờ, sau đó hừ một tiếng: "Không phải muốn đi thành Cự Mộc sao? Chuẩn bị nhanh lên chút. Không nên cười!"

Phó Tu Vân tiếp tục nở nụ cười, lần này cười so với lần trước càng thêm ôn hoà. Thạch Hâm ở một bên vây xem toàn bộ quá trình, cho dù cảm giác tồn tại của hắn rất yếu rất thành thật, dưới tình huống bình thường không thể nào nói, nhưng thấy hình ảnh như vậy cũng không nhịn được phải biểu thị: Đây thật là quá cmn chói mù mắt người rồi! Hai người khanh khanh khiến hắn có một loại cảm giác mình là dư thừa.

Chẳng qua ở trong lúc vô ý nở hoa một lần giữa Phó Tu Vân và Dịch Nhiên hai người rất nhanh thì khôi phục bình thường, đồng thời thu thập xong các loại đồ vật chuẩn bị đi thành Cự Mộc trước tiên. Trước khi rời đi thành gần biển này, bọn họ không ngờ lại thấy được các tu giả của Ngũ Đại môn phái ở trong thành Lâm Hải trắng trợn tìm kiếm luyện khí sư và linh tài thuộc tính Hỏa, chẳng qua Dịch Nhiên và Phó Tu Vân chỉ xa xa nhìn thoáng qua rồi rời đi.

Ở trên đường đi thành Cự Mộc Phó Tu Vân đột nhiên nghĩ đến một việc, nhất thời hơi buồn bực, "Trước kia kiếm Tứ Linh đã bị hủy, ta hẳn là sẽ luyện chế cho ngươi một thanh trường kiếm… Hơn nữa ta còn chưa luyện chế phi thảm dùng để chạy trốn, lần này đi vẫn có chút vội rồi, đợi được chuyện thành Cự Mộc giải quyết xong, ta lại luyện chế thật tốt vài món dùng được với linh khí."

Dịch Nhiên gật đầu, lại lắc đầu, "Nếu như trước đó không có ngươi luyện chế kiếm Tứ Linh, chúng ta căn bản không cách nào an toàn từ trong Vạn Mộc Thâm Lâm đi ra, một kiếm kia ít nhất khiến Kim Sư Hống có thể đánh với ma vật một đoạn thời gian, nói cách khác, Kim Sư Hống nhất định sẽ bị ma vật thôn phệ cuối cùng coi như là Thiên Hồ thức tỉnh chúng ta cũng trốn không thoát. Làm phiền ngươi luyện chế bảo kiếm. Chẳng qua, lần bế quan sau khi ta đi ra độc tính trong người ít đi một phần ba, mặc dù ta không biết nguyên nhân gì, chẳng qua khẳng định là cơ thể của ta đã ở dưới sự trợ giúp của Tiểu Sỏa Đản có thể chống đối thậm chí là áp chế độc tính rồi. Cho nên, giờ kiếm bổn mạng của ta cũng có thể sử dụng. Chỉ là uy lực không lớn bằng lúc trước mà thôi."

Ý Dịch Nhiên là Phó Tu Vân không cần lại lao tâm lao lực luyện chế bảo kiếm cho hắn, nhưng lời này của hắn lúc Phó Tu Vân nghe qua trái lại càng làm cho Phó Tu Vân quyết tâm kiên định luyện chế một thanh bảo kiếm nữa, trước đó ở lần Vạn Mộc Thâm Lâm kia hình ảnh một kiếm kinh thiên của Dịch Nhiên thật sự là được y khắc thật sâu ở trong tâm, kiếm tu lợi hại như vậy làm sao có thể không có vài thanh kiếm chứ! Cho nên nhất định phải luyện chế nhiều bảo kiếm cho hắn, dù cho ném chơi đùa cũng là vừa có uy lực vừa đẹp trai kinh thiên động địa.

Chẳng qua những lời này, Phó Tu Vân tuyệt đối sẽ không nói cho Dịch Nhiên.

Bởi vì thành Lâm Hải cách thành Cự Mộc vốn cũng không xa, ba người Phó Tu Vân rất nhanh thì tới bên ngoài thành Cự Mộc. Lúc này thành Cự Mộc vẫn là kiểu dáng thật cao thật to, vẫn như cũ có thể làm cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy nó cảm nhận được đồ sộ mà phát sinh kinh ngạc tán thán. Chỉ chẳng qua đối với Thạch Hâm người quanh năm ở thành Cự Mộc mà nói, thành Cự Mộc thời khắc này ở trong mắt của hắn là hoàn toàn xa lạ.

Thạch Hâm mặc dù đã nghe qua tin tức thành Cự Mộc phong thành, nhưng hắn thật sự không từng nghĩ thành Cự Mộc sẽ biến thành loại không khí trầm lặng như hiện giờ, hơi thở gần đất xa trời, ngày trước thành Cự Mộc coi như một trong Ngũ Đại thành trì vẫn tràn đầy sức sống và sinh cơ. Nhưng giờ đây chỉ có thể nhìn được tường thành thật cao của thành Cự Mộc, và cửa lớn đóng chặt.

"Bên trong thành nhất định đã xảy ra chuyện ta muốn vào xem một chút!" Giọng của Thạch Hâm trở nên lo lắng, "Không biết đại ca ta hiện giờthế nào, tu vi của đại ca chỉ có Luyện Khí, thật sự là quá nguy hiểm!"

Phó Tu Vân nhìn Thạch Hâm lo lắng cũng không nói khuyên can gì thêm, bởi vì y biết lúc này mặc kệ nói gì cũng không có lợi ích gì, việc làm duy nhất có thể chính là mau chóng lẻn vào bên trong thành đi tìm người.

"Ngươi ở bên ngoài chờ, ta và Dịch Nhiên lẻn vào xem trước, nếu như có thể tìm được đại ca ngươi chúng ta sẽ trực tiếp đem đại ca ngươi mang ra ngoài." Phó Tu Vân đưa tay ngăn trở Thạch Hâm nói, "Trong tay ta có một bảo khí có thể làm hành tung người biến mất, tu vi ngươi quá thấp, nếu quả như thật ở bên trong thành có vài đại năng làm ra chuyện này, ngươi đi vào chẳng khác nào chịu chết."

Thạch Hâm nghe xong lời này nhịn không được cắn răng, đạo lý hắn đều hiểu, nhưng hiện thực hắn lại thật sự là có chút không tiếp thụ được. Chẳng qua bất kể hắn không thể tiếp thu như thế nào đi nữa, hắn cũng biết lời nói của Phó Tu Vân là cách tốt nhất. Vì lo nghĩ cho đại ca hắn,giờ hắn tuyệt đối không thể có một tia một chút tùy hứng.

"Tu Vân đạo hữu, đại ca của ta nhờ các ngươi rồi. Chỉ cần các ngươi có thể tìm được đại ca của ta đem hắn cứu ra, sau đó ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho các ngươi! Cho dù là làm tu giả tùy tùng cả đời cũng được!"

Phó Tu Vân nghe vậy cũng không nói gì cự tuyệt, bởi vì y có thể nghĩ tới nếu như lúc này y cự tuyệt, chỉ sợ tâm tình của Thạch Hâm sẽ hoàn toàn không vững vàng. "Có thể ở xung quanh lại hỏi thăm một chút tin tức, mặc dù thành Cự Mộc đã phong thành, nhưng nhất định có người sẽ ở phong thành ra vào từ đầu đến cuối, nhất định sẽ có tin tức dấu tích có thể lần theo, chúng ta sẽ đi vào một ngày, nếu như một ngày sau chúng ta còn chưa đi ra, ngươi tìm một chỗ kín đáo trực tiếp bế quan, lưu một ký hiệu chờ chúng ta đi tìm ngươi là được."

Thạch Hâm lần thứ hai gật đầu.

Mà chờ sau lần gật đầu này của hắn, hắn liền trơ mắt nhìn Phó Tu Vân đeo lên một vòng tay, sau đó cả người đều biến mất ở tại chỗ, về phần Dịch Nhiên… Hắn một chút biến hóa cũng không có.

"Ợ, Dịch tiền bối, ngươi vì sao không đi?"

Dịch Nhiên nhìn hắn một cái, ánh mắt hung ác, "Không vào đêm, ta thế nào lén đi? Ta lại không có bảo bối ẩn hình kia!"

Thạch Hâm: "…"

Trước đó nói "Chúng ta" cái gì chứ!

Đến chương 70 mấy 2 bợn vẫn cứ thả thính qua thả thính lại chứ chưa xác định gì cả =.=

58. Chương 58

Dịch Nhiên nói thiếu chút nữa làm Thạch Hâm tức giận ngã ngửa, chẳng qua lo lắng đến nhức đầu lời nói của người ta rất có phân lượng, cho dù hắn bất mãn cũng đánh không lại, sau cùng Thạch Hâm chỉ có thể nhịn. Thật vất vả chịu đựng đến bầu trời tối đen, Dịch Nhiên mới thu hồi đoạn kiếm trong tay trong miệng nói lẩm bẩm gì đó, sau một khắc thân hình của hắn bỗng chốc liền biến mất không thấy.

Thạch Hâm thấy người này lộ chiêu thức ấy trong lòng nhất thời nắm chắc hơn rồi, Dịch Nhiên cộng thêm Phó Tu Vân hai người lợi hại như thế hẳn là có thể đem đại ca của hắn cứu ra, hắn nhất định phải tin tưởng bọn họ.

Lúc này Phó Tu Vân đã mang Linh Xà Ẩn ở thành Cự Mộc chạy hết vài vòng rồi, bởi vì toàn bộ hành trình y đều đang ẩn thân, đồng thời sẽ không để cho người khác phát hiện hơi thở của y, cho nên mặc dù là ở các ngõ ngách của thành Cự Mộc đều có thiết trí người giám thị, tất cả những người này cũng không thấy y, cho nên, dưới tình huống cả ba Phó Tu Vân và Tiểu Sỏa Đản, Tiểu Hồ Lô đang đi lại thông dong tỉ mỉ tra tìm, giờ rốt cuộc tìm được cửa vào thành Cự Mộc.

Đó là trên một khối gỗ màu đen ở tường thành phía Nam thành Cự Mộc, tường thành phía Nam bên này bởi vì rừng cây rậm rạp phong phú, hầu như có rất ít người sẽ đặt chân ở bên này, nhưng nếu như đến thời điểm phong thành, ở đây sẽ biến thành nơi che lấp dấu vết cực tốt. Trọng điểm chú ý của Phó Tu Vân cũng là ở đây, sau đó phát hiện vấn đề. Khối gỗ này ở thời điểm bình thường là hoàn toàn không nhìn ra có gì khác nhau vớinhững khối gỗ to lớn khác, nhưng nếu như dùng ngọc thạch ở phía trên nhẹ nhàng mà lau một cái, là có thể trong nháy mắt khiến cục gỗ này trở nên xụi lơ như bùn. Ít ra Phó Tu Vân đã thấy có hai người lén lén lút lút tiêu sái vào thành Cự Mộc như vậy rồi.

Cho nên, thành Cự Mộc cũng không phải hoàn toàn phong bế không cho người đi vào, mà là thành chủ có chuyện gì nhất định phải làm như vậy, nhưng y còn cần thám thính tin tức cùng với mua hoặc trao đổi một ít nhu yếu phẩm, cho nên mỗi ngày vẫn có người ra vào chỉ chẳng qua không ai phát hiện mà thôi.

Nếu như vậy chuyện kia liền trở nên đơn giản, thần kinh Phó Tu Vân cũng buông lỏng một ít, chẳng qua ngay lúc y buông lỏng như vậy, bỗng nhiên cảm giác được vai bị vỗ một cái, nhất thời cả người đều thiếu chút nữa cả kinh nhảy dựng lên. Phải biết rằng thế nhưng giờ y đang mang Linh Xà Ẩn đấy! Ở đây sẽ không có bất luận kẻ nào phát hiện sự hiện hữu của y mới đúng chứ!

Phó Tu Vân vô cùng đề phòng và cảnh giác nghiêng đầu qua chỗ khác… Sau đó cái gì cũng không thấy, ngay lúc y cả người sợ hãi cho rằng gặp phải một loại quỷ tu chưa từng thấy qua, y chợt nghe được một âm thanh quen thuộc.

"… Lá gan nhỏ như vậy?"

Phó Tu Vân nhất thời tiết khí, sau đó cắn răng nghiến lợi nhìn xung quanh một chút, "Nhát gan cái gì! Sao ngươi phát hiện được ta? Tu vi ngươi còn chưa tới Kim Đan Hậu kỳ đâu!"

Dịch Nhiên nhìn dáng vẻ tức giận khó có được của Phó Tu Vân khóe miệng hơi nâng lên, sau đó ở trước mặt Phó Tu Vân dần dần hiện ra thân hình của mình, lúc hắn hiện hình trái lại đem sắc mặt mình làm cho nghiêm túc: "Mặc dù ở trong Tiểu thế giới, cũng không nên tin có bất kỳ chuyện gì là tuyệt đối. Linh Xà Ẩn mặc dù có tiếng là dưới Kim Đan bao gồm người tu vi Kim Đan cũng không thể phát hiện, nhưng có một ít công pháp đặc biệt là chuyên môn tìm tung tìm tích, cho nên ngươi vẫn như cũ phải cẩn thận, bằng không cuối cùng sẽ chết rất thảm."

Dịch Nhiên nghĩ tới trước ở Đại thế giới đã từng có một người rất nổi danh, thuật ẩn nấp người kia có thể nói là đạt tới đỉnh cao mặc dù tu vi cao hơn gã một cấp cũng không cách nào tìm được gã, bởi vậy gã cũng bình yên vô sự mà tu hành thật lâu, còn tìm được không ít bảo bối tốt, nhưng cũng là bởi vì gã quá tin tưởng thuật ẩn nấp của mình, cuối cùng bị một tu giả có huyết mạch đặc thù Vạn Vật Chi Nhãn dễ dàng tìm được đồng thời sát hại, cuối cùng được sở hữu bảo bối của gã.

Đây có thể nói trắng ra nhất là vì người khác làm quần áo rồi, phàm là là trẻ con lớn lên ở trong Đại thế giới kia của hắn, biết tất cả chuyện này, vì chính là muốn thời thời khắc khắc duy trì một lòng cảnh giác.

Phó Tu Vân được Dịch Nhiên tự mình giảng giải tự nhiên là không có khả năng không coi trọng, lập tức trả lời một câu đã biết sau đó liền đem phát hiện của mình nói cho Dịch Nhiên, Dịch Nhiên lần thứ hai biến mất thân hình, "Chúng ta đây liền vào xem, lúc này người giữ cửa hẳn là thả lỏng cảnh giác."

Phó Tu Vân quay đầu lại thấy được một đống không khí, giật giật khóe miệng cảm giác mình đang lầm bầm lầu bầu, sau đó nói, "Lần này cuối cùng cũng có thể cho Tiểu Hồ Lô trổ tài rồi, hồ lô xanh ngọc có hai công hiệu lớn nhất, ngươi biết không?"

Phó Tu Vân nói đến đây tự nhiên là mang theo một ít huyền diệu, trước đó y cho tới hiện giờ không nghĩ tới mình có thể ở trong Tiểu thế giới tìm được linh vật thứ hai có thể lên Thiên bảng, thế nhưng hồ lô Thanh Ngọc này cũng là một bảo bối hạng năm mươi lăm của Linh Mộc bảng. Mặc dù cũng không phải chủ yếu công kích và phòng ngự, chỉ chủ yếu là phụ trợ, y cũng đã rất thỏa mãn.

Dịch Nhiên nghe vậy chân mày cau lại, cảm thấy Phó Tu Vân đây quả thực là đang vũ nhục sự thông minh của hắn. Phàm là tu giả nhi đồng của Đại thế giới, từ nhỏ cũng sẽ được người lớn ân cần dạy bảo cưỡng chế đọc thuộc lòng Thiên bảng Địa Bảng. Bởi vì mấy thứ này là mục tiêu của bọn họ, nếu như sinh ở Đại thế giới, cuối cùng ngay cả một bảo bối trên Thiên bảng Địa bảng cũng không lấy được tới tay, mặc dù ngươi là Thiên linh căn vô cùng tốt, vậy cũng chỉ có thể càng thêm chứng minh ngươi là một ngu xuẩn mới có phế vật.

"Vị trí năm mươi lăm Linh Mộc bảng, hồ lô Thanh Ngọc. Màu xanh trắng, trơn bóng như ngọc, vào tay hơi lạnh, không đẳng có lá, lá đôi ở đỉnh hồ lô, một trắng một xanh. Chủ yếu phụ trợ, có Thanh La Huyễn Vụ hoặc nhân, Ngọc Lô Thuỷ là thánh phẩm tu linh, một giọt là được khôi phục linh lực khô cạn, thường có thể dùng tăng cường thần thức."

Dịch Nhiên như là đọc thuộc lòng nói ra đặc điểm của hồ lô Thanh Ngọc, Phó Tu Vân bên cạnh hắn đã trợn to hai mắt kinh ngạc, Dịch Nhiên mặc dù nhìn không thấy biểu tình Phó Tu Vân, thế nhưng hắn cảm giác mình có thể đủ đón được, vì vậy bổ sung một câu: "Ở trong Đại thế giới, mặc dù là không có được bảo vật trên Thiên bảng Địa bảng, tất cả tu giả cũng sẽ nhớ thuộc lòng đặc điểm và ngoại hình của bọn nó, để ngừa bản thân gặp lại có mắt không nhìn được kim nạm ngọc."

Phó Tu Vân nghe vậy thoáng cái đã nghĩ thông suốt, sau đó nhịn không được cảm thán một chút, quả nhiên sinh ở trong Đại thế giới khởi điểm trời sinh đã cao một chút. Chẳng qua đây cũng chỉ là khởi điểm cao chút mà thôi.

"Chúng ta mau vào xem, nếu như có thể tận lực sớm chút đem Thạch Lỗi xách ra, ta nghĩ việc thành Cự Mộc phong thành thật sự là quá mức trọng đại, bằng vào hai người chúng ta là tuyệt đối không có cách nào ngăn cản thay đổi chút gì, lúc này đem người cứu ra sau đó sẽ tìm một chút tin tức tiếp đó đi liền, miễn cho gặp chuyện không may."

Dịch Nhiên tán đồng gật đầu: "Việc của thành Cự Mộc chỉ sợ không phải một người có thể làm thành, hay là chúng ta trước đem việc của ta ngươi giải quyết sau đó lại đến xem tình huống."

Sau khi hai người thỏa thuận tốt, bọn họ liền đi tới cạnh khối mộc đặc thù kia, Phó Tu Vân dùng một khối ngọc thạch tùy thân mang theo chỉ lau một góc nhỏ của khối mộc, một góc nhỏ này vừa vặn có thể cho Tiểu Hồ Lô chui qua, chờ sau khi nó đi qua trực tiếp dùng Thanh La Huyễn Vụ đem vài thủ vệ mê hoặc, để cho bọn họ tin tưởng mình còn đang bảo vệ chân chân thật thật, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên có thể nhân cơ hội đi qua.

Chuyện tiến hành vẫn rất thuận lợi, dù sao Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đều ẩn thân không nói, bảo bối có thể như Tiểu Hồ Lô chế tạo ra ảo cảnh hầu như hoàn mỹ ở trong Tiểu thế giới như thế cũng là ít ỏi. Cho

nên chờ sau khi Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đều nghênh ngang vào thành, ba người thủ vệ kia còn chưa phát hiện bất kỳ chỗ không ổn nào.

Sau khi đi vào thành Cự Mộc, biểu tình Phó Tu Vân và Dịch Nhiên trở nên không thể nào tốt, bọn họ cũng không phải người sinh trưởng ở thành Cự Mộc, cho nên cũng không thể như Thạch Hâm trước đó cảm nhận được khác biệt của thành Cự Mộc. Khả năng bọn họ sau khi vào thành, loại cảm giác này liền đập vào mặt. Bên trong thành vẫn có người đi đường, chỉ là những người đi đường này trên mặt của mỗi người đều mang thần sắc tối tăm thậm chí là tuyệt vọng, bọn họ đang vội vã chạy, căn bản không có ham muốn dừng lại trao đổi. Mà so với những người đi đường này, bên trong thành còn càng nhiều người tuần tra thân mặc áo đen, những người này đem toàn thân đều bao vây lại, chỉ để lại một đôi mắt đen kịt, cách mỗi một đoạn thời gian thì nhìn chằm chằm một người, như là đang giám thị gì đó.

Bóng đêm dày đặc, bên trong thành cũng không phải một mảnh đen nhánh, lấm tấm linh quang thoạt nhìn coi như vui mắt, nhưng dựa theo quy mô của thành Cự Mộc mà nói, linh quang này thật sự là có chút quá ít. Đây cũng phải là một tòa thành không đêm mới đúng.

"Trực tiếp đi điểm linh thực của Thạch Lỗi." Phó Tu Vân lặng lẽ mở miệng với Dịch Nhiên đứng ở bên cạnh, mặt của y ngược lại là có chút nóng —— để vào thành về sau hai người đều ẩn thân sẽ không ngây ngốc càng chạy càng xa, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cơ hồ là đồng thời đưa tay bắt được đối phương, chẳng qua Phó Tu Vân chỉ là bắt được tay áo Dịch Nhiên, mà Dịch Nhiên cũng trực tiếp bắt được tay của Phó Tu Vân.

Phó Tu Vân không còn cách nào, sau cùng thẳng thắn giống như Dịch Nhiên tay cầm tay đi tìm bằng hữu.

Dịch Nhiên không có mở miệng, chỉ là dùng sức nắm tay của Phó Tu Vân, sau đó trực tiếp đi về phía trước. Lúc này Tiểu Hồ Lô đã bị Phó Tu Vân thu về tới bên trong đan điền, Tiểu Sỏa Đản cũng đi trở về phần lớn, chỉ để lại một con kiến màu đỏ nho nhỏ treo ở trên góc áo bào của Phó Tu Vân, để ngừa ngộ nhỡ.

Bọn họ rất nhanh thì tìm được điểm linh thực của Thạch Lỗi, khiến cho bọn họ cảm thấy có chút không ổn chính là, điểm linh thực này cũng không có sáng lên linh quang. Thời điểm Phó Tu Vân đang không biết phải làm sao, y chợt nghe bên trong nhà truyền đến âm thanh đứt quảng của Thạch Lỗi.

"Ta không thể… Xin ngươi… Không thể làm như vậy… Sẽ hại chết rất nhiều người…"

Phó Tu Vân chợt nheo cặp mắt lại, lôi kéo Dịch Nhiên quang minh chính đại ghé vào bên cạnh vừa nghe đối thoại.

"Vì sao không thể? Đây là những chuyện thành chủ để ngươi làm, phải biết rằng, nếu như vi phạm thành chủ kết quả của ngươi nhất định sẽ giống như người được hiến tế kia, ngươi muốn biến thành con rối vô tri vô giác?"

Âm thanh của Thạch Lỗi lúc nghe nói như thế chợt bật dậy, hắn cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói, "Lẽ nào bởi vì ta không muốn trở thành con rối, để người khác biến thành con rối sao!"

Rầm! Một tiếng, kèm theo tiếng kêu rên của Thạch Lỗi, Phó Tu Vân suy đoán Thạch Lỗi là bị người đánh té trên mặt đất. Quả nhiên rất nhanh bên trong nhà liền truyền ra một âm thanh kiêu ngạo thâm độc, "Ta cho ngươi biết! Chuyện này ngươi làm cũng phải làm không làm cũng phải làm! Chẳng qua là thành chủ thả chút máu con rối ở bên trong đồ ăn mà thôi, nếu như ngươi không làm vậy ngươi đợi chết đi! Thuận tiện nói cho ngươi biết, ta đã vừa mới đút ngươi ăn máu con rối rồi, nếu như ngươi không làm, ba ngày sau ngươi sẽ biến thành một con rối tế phẩm không có tư duy! Ngươi suy nghĩ thật kỹ đi! Đêm mai ta sẽ trở lại."

Người kia nói xong liền mở cửa đi ra, trong nháy mắt gã và Phó Tu Vân cơ hồ là đứng quá gần mặt đối mặt, mà khi Phó Tu Vân thấy khuôn mặt người này sau đó hai mắt chợt trừng lớn, thẳng đến gã đi, Phó Tu Vân còn cau mày không có phục hồi tinh thần lại.

"Làm sao vậy?"

"… Người kia vừa nãy, ta ở bên trong chủ trạch Triệu gia ở thành Triệu gia thấy qua. Là Phó tổng quản Triệu gia."

Dịch Nhiên nghe vậy dừng lại, cười lạnh: "Quả nhiên quạ đen trong thiên hạ đều đen như nhau."

Thanh La Huyễn Vụ: La: thân bò, thân leo. Huyễn Vụ: sương mù huyền ảo.

Tu linh: tu dưỡng linh khí.

Đằng: 1/ Bụi cây quấn quít, loài thực vật thân cây mọc từng bụi. 2/ Tua dây, các giống thực vật mọc chằng chịt mà có tua xoăn lại đều gọi là đằng.

ft+S” I

59. Chương 59

Lúc Dịch Nhiên cảm thấy mình đang nghe trọn câu chuyện có liên quan đến Triệu gia, một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc. Phó Tu Vân lại nghĩ ở đâu cũng có Triệu gia gây chuyện, lần này không biết bọn họ và thành Cự Mộc cấu kết rốt cuộc có âm mưu gì, nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, đây sẽ không là một chuyện tốt.

Phó Tu Vân cho Dịch Nhiên một ánh mắt, Dịch Nhiên gật đầu bọn họ cùng nhau đi vào trong phòng nhỏ của Thạch Lỗi. Lúc này vẻ mặt Thạch Lỗi đang tuyệt vọng quỳ rạp trên mặt đất, tựa hồ cuộc đời của hắn cũng không có ý nghĩa gì, dường như hắn muốn nằm đến địa lão thiên hoang vậy.

Phó Tu Vân đưa tay đem cửa phòng đóng cửa, động tĩnh lớn như vậy chưa từng khiến Thạch Lỗi liếc mắt nhìn qua, có thể thấy được hắn đúng là bị đả kích lớn.

“Này, nếu như ngươi thật sự muốn chết thì đừng ở chỗ này nằm ngay đơ, trực tiếp chờ ba ngày sau đó có thể ngủm. Không có gì tốt để do dự.”

Thạch Lỗi nghe được trong phòng đột nhiên truyền ra âm thanh của con người như chợt lấy lại tinh thần phản ứng lại, “Ai ở nơi đó?! Ra đây mau!”

Phó Tu Vân cũng không nghe lời như thế, y chỉ là cúi đầu ở bên tai Thạch Lỗi nhỏ giọng mở miệng nói, “Ngươi còn muốn gặp được đệ đệ ngươi chứ?”

Hai mắt Thạch Lỗi chợt trừng lớn, hắn vươn tay bắt lại tay áo Phó Tu Vân, mặc dù Phó Tu Vân ẩn thân, hắn cũng vẫn như cũ gắt gao nắm lại Phó Tu Vân: “Ngươi là ai! Làm sao ngươi biết chuyện của đệ đệ ta! Ngươi biết nó ở nơi nào sao? Ngươi biết nó còn sống có đúng hay không?! Van cầu ngươi nói cho ta biết, chỉ cần ngươi có thể nói cho ta biết nó ở chỗ nào để ta làm chuyện gì cũng được!!”

Đến lúc này Phó Tu Vân cũng không muốn để cho người ta lo lắng đề phòng, đem Linh Xà Ẩn từ trên cổ tay lấy xuống sau đó hơi nở nụ cười với Thạch Lỗi nhìn y đột nhiên hai mắt phóng ra ánh sáng rực rỡ, “Ngươi yên tâm đi! Giờ Thạch Hâm sống rất tốt, hắn đang ở ngoài thành chờ ngươi đấy! Giờ ngươi có muốn theo chúng ta đi hay không? Mặc kệ nói như thế nào, hiện ở trong thành là vô cùng nguy hiểm. Đương nhiên ngươi không cần lo lắng, ta có cách đem máu con rối bên trong cơ thể ngươi tiêu trừ hết.”

Lời nói của Phó Tu Vân quả thực giống như là rơm rạ cứu mạng người sau khi rơi xuống nước, thoáng cái khiến Thạch Lỗi vốn chán chường nhất thời có tinh thần, hắn đầu tiên là bắt lại tay của Phó Tu Vân, “Thực sự?! Vậy thì tốt quá, chúng ta nhanh đi ra ngoài đi! Ở đây thật sự rất nguy hiểm, may là Thạch Hâm cũng không theo ta cùng ở nơi này, nói cách khác giờ nó nhất định đã trở thành một thành viên con rối trong đại quân! Ta cho tới giờ cũng không biết thành chủ lại sẽ là một người kinh khủng như thế này!”

Phó Tu Vân nghe nói như thế sau đó ấn đường nâng lên, “Xảy ra chuyện gì? Ngươi có thể nói cặn kẽ một câu với ta chứ?”

Lúc này chuyện lo lắng nhất của Thạch Lỗi đã được giải quyết, thần sắc đã tốt hơn nhiều. Đối với câu hỏi của Phó Tu Vân cũng có thể trả lời thật tốt, hắn gật đầu vẫn còn một dáng vẻ lòng còn sợ hãi, “Lúc ta nhận được tin tức truyền tới của các tiền bối, ta đã yên tâm rất nhiều. Trong lòng ta suy nghĩ chờ nửa năm

trôi qua lúc luồng gió trôi đi, Tiểu Hâm sau khi trở về nó không có chuyện gì rồi. Thế nhưng, ngay lúc trận phát sinh biến hóa của Vạn Mộc Thâm Lâm trôi qua, trong bầu không khí của thành Cự Mộc đột nhiên thay đổi khẩn trương lên. Hình như là nói thành chủ đã đánh mất vật gì đó, chỉ cần là người kỳ Trúc Cơ trở lên cũng phải đi tiếp nhận kiểm nghiệm. Vốn tu giả bên trong thành là không thể nào đồng ý, chẳng qua đây suy cho cùng là mệnh lệnh của thành chủ huống hồ thành chủ cũng đồng ý lúc kiểm tra xong sẽ nhất định bồi thường cho người kiểm tra không có vấn đề, cho nên trên cơ bản tất cả mọi người đi qua."

"Nhưng vấn đề nằm ở chỗ này! Ai cũng không nghĩ tới những người đó sau khi đi tới thì gặp nạn toàn bộ! Không phải từng người biến thành con rối không có tư duy của bản thân, tu vi cũng không biết nguyên nhân phế toàn bộ, sau khi chờ chúng ta phát hiện tất cả những người này cũng đã đi phủ thành chủ tiếp nhận kiểm tra nhất thời thì có người muốn thoát đi thành Cự Mộc. Nhưng kết quả ngài cũng biết, không có người có thể chạy đi, thành Cự Mộc bị đóng cửa thành. Lúc thành chủ phong thành thì hắn không còn lo ngại, tất cả mọi người kỳ Trúc Cơ trở lên bị hắn khống chế mặc dù mọi người phải tận dụng các loại biện pháp muốn đi ra ngoài, nhưng ta biết không có một người thành công."

"Thì ra là thế. Vậy ngươi biết thành chủ có tính toán gì hay không? Hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Chuyện này dường như liên quan to lớn, nếu như có thể lấy được một chút tin tức hữu dụng có thể trong tương lai nhận được công dụng to lớn." Phó Tu Vân mở miệng, y vốn còn muốn hỏi thăm một chút tin tức của những người khác, kết quả giờ tất cả người trong thành Cự Mộc đều đã bị khống chế, vì không bứt dây động rừng y bỏ qua ý nghĩ này. Cho nên cũng chỉ có thể hỏi từ trên người Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn là chán nản lắc đầu, "Chuyện này thành chủ làm vô cùng bí ẩn, trừ phi là tâm phúc của hắn nếu không thì sẽ không có người có thể dò thăm tin tức. Vân tiền bối ngài là nghĩ chuyện này không riêng gì chuyện của thành Cự Mộc sao? Thế nhưng thành Cự Mộc đã phong thành, chuyện này hẳn là không liên quan tới những người khác đi?"

Phó Tu Vân cười lạnh một tiếng, nếu quả như thật không liên quan nói như vậy Phó tổng quản Triệu gia cũng không nên ở nơi này. "Được rồi, chúng ta mang theo ngươi lẻn đi ra ngoài, chuyện thành Cự Mộc lại nói sau, hy vọng đây là chúng ta suy nghĩ nhiều. Chẳng qua nếu như chuyện này thật sự liên quan đến toàn bộ Nhiên Nguyên giới, đến lúc đó là ai cũng trốn không thoát, cho nên coi như chờ cũng có thể đợi được kết quả."

Phó Tu Vân nói xong cũng dự định mang theo Thạch Lỗi rời đi, nhưng khi y chuẩn bị lôi kéo Thạch Lỗi, người này lại đột nhiên lui về sau một bước. Phó Tu Vân lộ ra thần sắc nghi hoặc, Dịch Nhiên bên cạnh y vẫn ẩn thân không mở miệng nói chuyện cũng nheo lại hai mắt.

"Vân tiền bối, ngươi cảm thấy chuyện này rất quan trọng? Thậm chí liên quan đến cả Nhiên Nguyên giới?"

Phó Tu Vân gật đầu, trong đầu có một loại dự cảm xấu. Quả nhiên sau một khắc vẻ mặt Thạch Lỗi kiên định mở miệng: "Nếu là như vậy, Vân tiền bối, ta sẽ không đi. Ta ở lại để tìm hiểu tin tức xấu cho các người đi! Cho dù thành chủ muốn ta thả huyết con rối vào chút đồ ăn bán ra ngoài cho tu giả khác trong thành, trước ta còn tưởng rằng là thành chủ muốn khống chế nhiều người hơn, nhưng giờ vừa nghĩ lại tổng cảm thấy kinh hồn táng đảm, trong thành Cự Mộc tay nghề linh thực giống như ta đây không ít người, nếu như bọn họ đều bị khống chế, hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng nổi, cho nên ta vẫn là ở lại đây đi, như vậy thì có thể ở thời điểm mấu chốt truyền lại tin tức cho ngài."

Phó Tu Vân trực tiếp đen mặt: "Ngươi rốt cuộc nghĩ gì thế? Chỗ này lâu thêm một khắc là nguy hiểm hơn một phần, lúc ngươi biết chuyện này có bao nhiêu nguy hiểm lại vẫn muốn ở lại?! Ngươi làm như vậy lẽ nào sẽ không sợ đệ đệ ngươi lo lắng sao? Giờ hắn còn đang bên ngoài chờ ngươi đấy!"

Thạch Lỗi nghe được đệ đệ nhà mình trong nháy mắt chần chờ, chẳng qua rất nhanh hắn càng thêm kiên định nhìn về phía Phó Tu Vân, "Ta làm chuyện này cũng là vì Tiểu Hâm, nếu như bản thân Nhiên Nguyên giới xảy ra rắc rối lớn gì đó, như vậy lấy tính tình và tu vi của Tiểu Hâm chỉ sợ là mệnh chết sớm nhất, cho nên ta muốn thay Tiểu Hâm che chở một con đường, làm cho đệ ấy có thể an tâm tu luyện! Tiền bối, Tiểu Hâm thiên phú không tệ tâm tính cũng tốt, ta hy vọng thời gian kế tiếp lúc ta hỏi thăm tin tức, ngài có thể mang theo đệ ấy đi nhìn cảnh đời nhiều một chút, học hỏi kinh nghiệm, Thạch Lỗi vô cùng cảm kích!"

Phó Tu Vân bị lời nói này vừa tức vừa bất đắc dĩ, tính tình của người này giống như hòn đá một khi quyết định thì nói như thế nào cũng kéo không trở về. Lại vừa khuyên bảo nửa canh giờ không có kết quả, Phó Tu

Vân rốt cục không có cách, chỉ có thể để Tiểu Sỏa Đản phân ra một luồng linh hỏa, thả một hồ lô nhỏ màu xanh biếc kết xuất ra từ bên trong Tiểu Hồ Lô, cuối cùng đem hồ lô thay đổi đến đỏ bừng cho Thạch Lỗi.

"Được rồi, ngươi vì đệ đệ ngươi cũng là bất cứ giá nào, chẳng qua ta cảm thấy hắn có thể cũng không đồng ý cách làm của ngươi. Kỳ thực ngươi cũng không cần làm như vậy, ta vẫn sẽ cùng các ngươi cùng nhau hành động, ngươi thực sự muốn làm chuyện nguy hiểm như vậy?"

Thạch Lỗi tiếp nhận hồ lô cười cười, "Kỳ thực sự tình cũng không có nguy hiểm như ngài nghĩ, dù sao ta không phải là có pháp bảo loại trừ máu con rối sao? Tự ta tự do, đến lúc đó lúc làm linh thực cũng thêm huyết con rối, lúc cần thiết bản thân lại uống một giọt, kỳ thực đây là một cách rất an toàn đồng thời hữu hiệu. Như vậy vừa có thể bang trợ ngài tìm hiểu tin tức, vừa có thể để Tiểu Hâm theo ngài học nhiều ít bản lĩnh cứu mạng, ta thực sự vô cùng nguyện ý. Hơn nữa ta đã chuẩn bị xong ngọc giản nhắn lại cho Tiểu Hâm, đệ ấy sẽ đồng ý."

Phó Tu Vân lần này trực tiếp liếc mắt, không dự định cùng người hận không thể đem đệ đệ phủng lên trời nói chuyện.

Mãi đến cuối cùng Phó Tu Vân tiếp nhận ngọc giản rời khỏi, còn có thể thấy biểu cảm tràn ngập sung sướng và kiên định của Thạch Lỗi.

Phó Tu Vân ẩn thân đi trở về, một hơi ấm từ bàn tay lần thứ hai cầm tay y. Cảm thụ được lực độ này, Phó Tu Vân đột nhiên mở miệng nói, "Có thể có một huynh trưởng như vậy, Thạch Hâm thật sự là may mắn ba đời."

Dịch Nhiên ở bên cạnh gật đầu, "Yên tâm, ta ở trong cơ thể hắn đánh vào một đạo kiếm khí, thời điểm mấu chốt có thể cứu mạng." Hắn biết Phó Tu Vân đang lo lắng và hơi áy náy cái gì.

"Ừ, hy vọng chuyện Nhiên Nguyên giới kết thúc nhanh lên một chút, sau đó chúng ta tìm một chỗ bế quan liên tục đến khi giới môn mở ra, chúng ta cùng đi Trung thế giới tầm bảo, đề thăng tu vi cho ngươi đi đánh tới Đại thế giới."

Dịch Nhiên dừng một chút, bàn tay lần thứ hai dùng sức: "Sẽ."

Chờ hai người ra khỏi thành sau đó gặp lại Thạch Hâm, Phó Tu Vân nhìn vẻ mặt mong đợi của Thạch Hâm, thở dài đem ngọc giản giao cho hắn, chờ sau khi Thạch Hâm ở một bên an tĩnh tra xét xong ngọc giản nhắn lại, trên mặt hắn cũng không xuất hiện uể oải phẫn nộ và bất an trong tưởng tượng của Phó Tu Vân. Ngược lại thì tâm tình tiêu cực trước đó toàn bộ tiêu biến không còn, lúc này trên mặt của Thạch Hâm tất cả đều là biểu tình sung sướng và kiên định giống như đại ca hắn, hắn nói với Phó Tu Vân:

"Vân tiền bối, nếu đại ca của ta đang làm chuyện lợi hại như vậy, ta nhất định không thể kéo chân sau của huynh ấy, ta phải trở nên càng mạnh càng lợi hại hơn, sau đó cùng đại ca của ta cùng nhau vạch trần âm mưu thành chủ."

Phó Tu Vân: "…"

"Ngươi không biết chuyện này rất nguy hiểm ư?" Phó Tu Vân cảm thấy suy nghĩ của hai người này thế nào cũng không bình thường.

Thạch Hâm nghe vậy cười cười, một người cao to gần hai mét lại có vẻ rất là thuần lương nghiêm túc, "Đây có gì đâu chứ! Cho dù bất kể là mạng của ta hay là mạng của đại ca đều là Vân tiền bối và Dịch tiền bối các người cứu, nếu như bàn về nguy hiểm chúng ta đã sớm chết rồi, giờ sống lâu một ngày được lợi một ngày, ta và đại ca cùng nhau phụng bồi, mặc kệ sống hay chết cũng sẽ không cô độc."

Phó Tu Vân nhìn dáng tươi cười của Thạch Hâm bỗng nhiên cảm giác mặt mình được chiếu rọi, y nghĩ đến huynh đệ bên cạnh mình ngoại trừ muốn giết chết y chính là muốn hại chết y, nhất thời cảm thấy bị thương tổn thật lớn, sau đó y ngẩng đầu, thấy kiếm tu đã hiện ra thân hình, đang nghiêm túc nhìn y.

"… A…"

Dịch Nhiên mặt không thay đổi mở miệng: "Chờ sau khi chúng ta cùng nhau đánh trở về, ngươi đi đâu, ta đi nơi đó."

Ánh mắt của Phó Tu Vân từ từ sáng lên.

Khóe miệng Thạch Hâm giật một cái, hắn lại dư thừa! Rõ ràng vóc dáng của hắn lớn như vậy! Hùng tráng như núi vậy!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường:

Không nhìn.

Thạch Hâm: Vóc dáng ta đây to lớn như thế sao các ngươi vẫn không nhìn ta!! Đó không khoa học được không!

Dịch Nhiên: Trong lòng có vật thì trong mắt có vật, trong lòng vô vật thì trong mắt vô vật.

Phó Tu Vân: Lòng của ta muốn bỏ qua lời của ngươi cho dù mắt mở lớn hơn nữa cũng có thể không nhìn thấy!

Thạch Hâm:… Ha ha, nói trắng ra là chính là thấy sắc quên bạn mà thôi, nói mơ hồ như vậy để làm chi?!

Hiện giờ chỉ là hint bay khắp trời thôi, chứ chưa thấy gì cả đâu, nhưng mà vậy thì vui:3

60. Chương 60

Thạch Hâm lớn như núi cuối cùng vẫn chiếm được coi trọng của Phó Tu Vân và Dịch Nhiên, đương nhiên lúc hai người bọn họ nhìn nhau không nói gì thật lâu mới chú ý tới bên cạnh còn có một người cao to đang chờ.

Phó Tu Vân da mặt hơi có chút mỏng, vì vậy có chút lúng túng ho khan một tiếng, "Được rồi giờ chúng ta phải đi thành Triệu gia và thành Bành gia hỏi thăm một chút chuyện Tứ Đại gia tộc chết người liên tiếp. Nếu như không phải là chuyện đặc biệt quan trọng gì, vậy chúng ta trước hết bế quan nửa năm, đợi được nửa năm sau giải quyết chuyện của ta, chúng ta lại nhìn xem những thứ khác."

Thạch Hâm rất nghiêm túc gật đầu. Mà nếu Thạch Hâm đã nhất định phải cùng bọn họ cùng nhau rời đi, Phó Tu Vân cân nhắc coi nên đem ân oán của mình và Tứ Đại gia tộc nói cho Thạch Hâm, sau đó Dịch Nhiên đồng ý đến thành Bành gia đã trải qua trước đó, nói cho Thạch Hâm xung đột có thể phát sinh của Ngũ Đại môn phái và Dịch Nhiên.

Sau khi nghe nói như thế, Phó Tu Vân nghĩ thầm Thạch Hâm nhiều ít sẽ xuất hiện một ít lo lắng hoặc là băn khoăn, dù sao thế nhưng bọn họ là địch của cả vài thế lực lợi hại nhất Nhiên Nguyên giới, bất kể là ai hẳn là cũng sẽ cảm thấy trong lòng có chút thấp thỏm.

Có thể khiến Phó Tu Vân hoàn toàn không nghĩ tới là, sau khi Thạch Hâm nghe được y nói những lời này trên mặt hoàn toàn lộ ra biểu tình vô cùng sùng bái, "Ta vốn đã nghĩ hai vị tiền bối nhất định vô cùng lợi hại, nhưng xem ra ta còn đánh giá thấp các người! Các người cũng dám đánh cạnh tranh với Ngũ Đại môn phái và Tứ Đại thế gia, ta theo các người quả nhiên không sai, nếu như đại ca ta biết huynh ấy cũng nhất định sẽ cảm thấy tự hào vì quyết định của huynh ấy!"

Phó Tu Vân giật giật khóe miệng: "Ngươi không biết trọng điểm à? Giờ là ngươi hoàn toàn không để ý đến sinh tử hả?"

Thạch Hâm chỉ là nhìn Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cười khúc khích.

Quên đi, đường chạy của não khác nhau thì không cách nào câu thông tốt được, y và hắn vẫn làm một ít chuyện cần phải làm trước đi.

Thành Bành gia và thành Triệu gia giương lên cũng không phải là thành trì rất lớn, chẳng qua so với bên trong thành thành Triệu gia, bầu không khí như có như không đối với Triệu gia khen tặng và lấy lòng, bầu

không khí thành Bành gia vẫn tương đối tốt. Nơi này phần tu giả đều là Y tu hoặc Dược tu, cũng có rất nhiều tu giả Thủy linh căn và Mộc linh căn ở chỗ này an cư, bởi vì có Bành gia che chở, những tu giả này năng lực công kích cũng không cao cũng có thể đủ an tâm sống ở chỗ này tu luyện, bên trong thành nghiêm cấm bất kỳ hình thức ẩu đả và trả thù, đã qua lâu dài, thành Bành gia trở thành một tòa thành trì bầu không khí tương đối bình hòa, đồng thời ở chỗ này ngươi có thể tìm được rất nhiều Y tu và Dược tu y thuật cao siêu và vô cùng quen thuộc đối với linh dược, bình thường ở thành trì khác không dễ dàng nhìn thấy một ít linh thảo linh dược phẩm cấp cao thì ở chỗ này tỉ mỉ tìm một chút, cũng là có thể tìm được.

Xét thấy không khí nơi này rất tốt, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên liền quyết định ba người phân công nhau hành động, hỏi thăm tin tức, ba người ước định ở lúc hoàng hôn đi Linh Vị cư bên trong thành Bành gia tập hợp, Phó Tu Vân lựa chọn phía Đông trực tiếp đi qua.

Kỳ thực nếu như là hỏi thăm tin tức, cần phải tìm chỗ có nhiều người, ở trong thế giới người tu chân, ba loại sân bãi hoàng đổ độc* cũng không phải là nơi có thể tụ tập nhiều tu giả nhất, ngược lại, một vài đợt hội đấu giá, phòng luyện đan luyện khí, hay hoặc phòng tu luyện tràn đầy linh lực. Phó Tu Vân trực tiếp lựa chọn luyện khí Đại Mại Trường**.

[Hoàng: vàng, đổ: đánh bài, độc: chất có hại]

[Cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ]

Đừng xem tên này vô cùng tục, thế nhưng chờ Phó Tu Vân thực sự đến nơi này rồi, đập vào mi mắt ngược lại là nơi vô cùng to lớn, đại môn xanh ngọc và một vùng thạch bản màu đen không biết tên xếp thành đường, chung quy khiến người ta có một loại cảm giác tài đại khí thô*. [tiền nhiều khí thế to lớn]

"Tiền bối tới rồi? Tiền bối ngài muốn nhìn cái gì đây, mặc dù người bên trong thành Bành gia chúng ta đây nhiều nhất là luyện đan chế thuốc, nhưng người luyện khí của chúng ta cũng không ít, chỉ cần tài liệu luyện khí tiền bối ngài có thể nghĩ tới, chúng ta không thể bảo đảm toàn bộ chở tới đây, nhưng ít ra tám phần mười đều có!"

Phó Tu Vân vừa vào cửa liền bị một người tính ép buộc, tiếp đãi nhiệt tình giới thiệu một đống lớn tài liệu, mặc dù quả thực y tới nơi này tìm tài liệu, nhưng bị đề cử tính cưỡng chế như vậy vẫn khiến y có chút khó có thể tiếp thu.

"Ta muốn tất cả tài liệu luyện chế linh kiếm thuộc tính Hoả, mặt khác, nếu có tài liệu gì đó có thể đủ luyện chế phi thảm hoặc phi chu* [thuyền chạy cực nhanh] cũng có thể lấy tới cho ta xem."

Người tiếp đãi vừa nghe Phó Tu Vân nói cũng biết y là một đại mại gia* [mua nhiều], lập tức mừng rỡ mặt mày rạng rỡ luôn miệng nói, "Được được! Ngài chờ ta lập tức sẽ cầm đồ sang! Bao ngài thoả mãn!"

Phó Tu Vân nhìn người tiếp đãi chạy xa, bắt đầu ở luyện khí tràng đi tới đi lui, trong lúc đó thực sự nghe được không ít chuyện về người chết của Tứ Đại gia tộc, dù sao nói như thế nào cũng là một trong ba sự kiện trọng đại nhất gần đây.

"Chậc chậc, trưởng tử của gia trưởng Triệu gia và ngoại tôn nữ đều chết hết, trong lòng vị tiền bối kia không chừng bực bội lắm đây! So với Tứ đại gia tộc Triệu gia bọn họ coi như tổn thất nghiêm trọng nhất đi? Dù sao cũng là trưởng tử đó, Bành gia chúng ta mặc dù cũng đã chết hai người, thế nhưng chỉ chết phu nhân và biểu tiểu thư, trưởng tử và con thứ đều không có chuyện gì."

"Ha, đầu óc ngươi ngu rồi sao! Cũng bởi vì đã chết hai người không quan trọng mới phiền phức! Phải biết rằng Đại công tử và Nhị công tử hiện giờ đang tranh ngươi chết ta sống, ngươi không cảm giác được bầu không khí gần đây bên trong thành Bành gia chúng ta đều trở nên có chút khẩn trương sao? Chỉ sợ những đại nhân vật kia sẽ ra tới khiến cá tôm chúng ta đi ra đứng thành hàng, đến khi đó phỏng chừng toàn bộ bên trong thành trì đều tối tăm rối loạn rồi."

"... Ngươi nói rất có lý, ai, nói như vậy vẫn là Chu gia và Thiết gia tốt nhất?"

"Chu gia tính tới tính lui chỉ chết một nhị thế tổ vô dụng mà thôi, người của Thiết gia không biết dính vận xui gì, từ trưởng tử đến trưởng tôn hết thảy người luyện khí có khả năng đều ở trong lúc luyện khí tay trái bị nổ bị thương, không chết người so với người chết còn thảm hơn, cho nên vẫn là Chu gia tốt hơn một chút."

"Ai, thì ra là thế ư, Bao huynh ngươi quả nhiên rất lợi hại, cái gì cũng biết!"

Người được xưng là Bao huynh kia đắc ý hất hất đầu, "Đương nhiên! Ngươi cũng không nhìn một chút ta họ gì? Ở toàn bộ bên trong thành Bành gia, huynh đệ chúng ta là mật thám lợi hại nhất!"

Người đối diện nghe được sau đó khì khì mà nở nụ cười hai tiếng, "Thế nhưng cho dù ngươi biết nhiều như vậy cũng không thể bắt bọn nó biến thành linh thạch, có tác dụng gì đâu?!"

Bao lão Tam nghe vậy nhất thời dựng lên mi, "Xí! Đây là hứng thú yêu thích của lão tử! Đừng dùng tiền tài cực kỳ thô tục của ngươi tới nhìn hư ta!"

"Ha ha, được được, ta không nói ngươi, ta đi trước, một hồi còn phải tiếp tục luyện khí đây."

Chờ người kia rời đi, Phó Tu Vân nhìn Bao lão Tam đứng tại chỗ rõ ràng có chút mất hứng, nghiến răng gắt gao nhìn chằm chằm một khối kim khí cũng màu vàng trong tay. Phó Tu Vân nhướng nhướng mày đi lên trước. "Không biết vị đạo hữu này có chuyện khó khăn gì? Nếu như có thể, ta muốn làm sinh ý cùng đạo hữu."

Bao lão Tam chợt ngẩng đầu, có chút đề phòng nói, "Ngươi muốn nói điều gì?"

"Khối thạch kim tinh này dường như ở trong thạch trộn lẫn có tạp chất hoa văn, ta có biện pháp có thể đem những tạp chất này tinh lọc loại trừ, nhưng muốn đạo hữu tiếp tục hỏi thăm một chút chuyện về Tứ Đại gia tộc." Phó Tu Vân mặt mỉm cười, nụ cười kia khiến Bao lão Tam thả lỏng không ít, chẳng qua gã càng quan tâm lời nói của Phó Tu Vân.

"Ngươi thật có thể đủ đem hoa văn loại trừ?! Phải biết rằng điều này cần tu giả Hỏa linh căn cao cấp mới có thể hoàn thành, mà thông thường muốn mời bọn họ bắt tay vào làm ít nhất phải ba trăm viên linh thạch trung phẩm mới được!" Bao lão Tam có chút không tin, Phó Tu Vân hiểu đem Tiểu Sỏa Đản bày ở trong lòng bàn tay của mình.

"!!" Bao lão Tam nhất thời hít một hơi, không nói hai lời liền lôi kéo Phó Tu Vân chuẩn bị rời khỏi, chẳng qua trước khi rời đi, Phó Tu Vân vẫn từ người tiếp đãi nơi đó vội vội vàng vàng chạy tới tiêu phí hai nghìn viên linh thạch trung phẩm mua Hoả Lôi Kim Thất phẩm, thạch Lưu Vân Lục phẩm và mười cây Tật Phong Vĩ Vũ Lục phẩm. Dáng vẻ của đại bạo tay này không riêng gì khiến người tiếp đãi cười híp hai mắt, càng làm cho Bao lão Tam xác định Phó Tu Vân là một tiền bối lợi hại không thiếu tiền chỉ thích bát quái, lập tức đề phòng trong lòng càng ít.

Sau đó mọi thứ tương đối thuận lợi, Phó Tu Vân ở trong nhà Bao lão Tam chiếm được các loại tin tức cặn kẽ về Tứ Đại thế gia, sau đó xác định chết người của bọn họ hoặc là nội bộ tranh đấu hoặc là bí thuật phản phệ, liền an tâm mà cười lạnh một tiếng. Người chết của Triệu gia trái lại cùng y có chút quan hệ, chẳng qua chân chính dồn bọn họ vào chỗ chết vẫn là Triệu gia kia không có tác dụng sẽ bị kỳ thị, bầu không khí của đạp đau mà thôi.

"Được rồi, chiết xuất đá cho ngươi tốt rồi, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Lần sau gặp lại."

Bao lão Tam trơ mắt nhìn Phó Tu Vân chỉ đem tảng đá nắm ở trong tay thưởng thức một đoạn thời gian, hoa văn tạp chất trong thạch Kim Tinh cho dù trước đó hắn nghĩ hết biện pháp cũng không loại trừ được chỉ nhè nhẹ bị đốt sạch sẽ, quả thực cho là mình đụng phải đại sư luyện khí ẩn cư lâu ngày đi ra! Gã biết coi như là các tu giả có Hỏa linh căn cao cấp cũng có thể loại trừ tạp chất, nhưng ngoại trừ các đại sư trong những truyền thuyết kia có thể luyện chế bảo khí, tuyệt đối sẽ không không ai có thể đủ dễ dàng đem tạp chất loại trừ như vậy!

Bao lão Tam đặc biệt muốn lại đi lên lôi kéo thân thiết một chút, chẳng qua cuối cùng vẫn nhịn xuống, gã chỉ cung cung kính kính cúi người một cái với Phó Tu Vân sau đó nói, "Tiền bối ngài đi thong thả! Trong vòng mười năm ta sẽ không rời đi nơi này, nếu như ngài có tin tức gì muốn tìm hiểu nhất định phải tới tìm ta đấy, ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn*!!" [ý nói là biết liền nói, muốn nói liền không giữ lại chút nào]

Phó Tu Vân nghe vậy bước chân dừng lại, sau đó giật giật khoé miệng. Y sẽ không sơ ý một chút liền đem người triệt để mang theo mật thám này không đường về sao? Ồ, cho dù người đó chỉ là hứng thú yêu thích mà thôi, sẽ không có vấn đề lớn lao gì mới đúng… Nhỉ.

Đến thời gian chỉ định và địa điểm chỉ định, Phó Tu Vân gặp được Thạch Hâm vẻ mặt hưng phấn và Dịch Nhiên vẻ mặt ngươi thiếu tiền ta. Nhìn từ trên nét mặt, bọn họ chắc đều có thu hoạch, chờ lúc ăn cơm ba người đem tin tức lấy được hội hợp, Phó Tu Vân phát hiện hầu như cùng y nghe được không có khác biệt gì lớn. Nhất thời an tâm.

"Bầu không khí nơi đây không tệ, ở Bích Ba Trì của thành Nam nơi đó có phòng bế quan có thể thuê. Chúng ta đi nơi đó bế quan, chờ thời điểm xuất quan, chuyện của ta và Phó gia, Triệu gia, nên có một kết thúc." Phó Tu Vân nói, lãnh ý trong mắt hầu như có thể biến thành bản chất. "Hơn nữa, loại ngày lén lén lút lút này, cũng nên chấm dứt."

Bích Ba Trì: bích/xanh, ba/sóng, trì/ao, hồ.

61. Chương 61

Người ở trong thế giới tu chân, thời gian cho tới giờ đều trôi qua rất nhanh. Thông thường một người bế quan có thể trực tiếp bế trên mấy năm thậm chí là vài chục năm, đôi khi còn có thể xuất hiện tình huống sau khi bế quan đi ra liền trôi qua trăm năm.

Cho nên, nửa năm là rất ngắn, ngắn tới mức ở trong nửa năm này hầu như không từng xảy ra thứ gì quá mức có thể để cho người bát quái hoặc là sự kiện trọng đại để lưu ý. Sự kiện trọng đại làm cho mọi người của Tu Chân giới vẫn chú ý có mấy việc hoàn toàn không có biến hóa.

Hôm nay, bầu trời Bích Ba Trì của thành Bành gia tụ tập một tầng linh vân thật dày, loại trạng thái này rất dễ khiến người ta nghĩ đến là có người muốn thăng cấp. Chẳng qua, thời điểm có thể thăng cấp dẫn phát loại thiên tượng này rất ít, vì vậy bên cạnh Bích Ba Trì liền vây quanh một đám người. Mọi người đều ở đây ngắm nhìn, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai, sẽ dẫn phát ra dị tượng dạng gì? So với dị tượng trước kia ở Đăng Thiên Giác thành Vận có gì khác nhau?

Tất cả mọi người cùng đợi thật nghiêm túc, mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm Bích Ba Trì. Bọn họ khẳng định bản thân tuyệt đối sẽ không bỏ qua gì gì đó, cho dù bọn họ bỏ lỡ, Bành gia cũng sớm đã có người chờ ở bên cạnh chuẩn bị tìm kiếm thân phận của người này rồi.

Đột nhiên, linh vân thật dày này bắt đầu không ngừng lưu động, kèm theo những vân lưu động này, toàn bộ bầu trời Bích Ba Trì cũng bắt đầu tí tí tách tách hạ mưa nhỏ, đây tuyệt đối không phải một trận mưa bình thường, các tu giả bị mưa xối đến ngay từ đầu còn có chút bận tâm muốn làm chút phòng hộ gì đó, nhưng bọn họ rất nhanh thì phát hiện những mưa phùn này dĩ nhiên mang theo linh khí nhè nhẹ, lúc đang rơi xuống trên người bọn họ rất nhanh thì tiến nhập trong thân thể của bọn họ bổ sung đôi chút linh lực thiếu sót của bọn họ.

"Ơ! Chút mưa này thật thần kỳ đó! Hình như có thể bổ sung linh lực! Ai nha, thế nào mới có thể làm cho thân thể mình tiếp xúc càng nhiều nước mưa hơn đây? A, ta nghĩ ra rồi!"

Phát hiện điểm này các tu giả hoặc nhiều hoặc ít đều có chút kích động, bọn họ ở kích động qua đi mà bắt đầu trầm tư suy nghĩ làm sao nhận được càng nhiều nước mưa hơn, sau đó, người vây xem liền thấy ở trên Bích Ba Trì, những tu giả kia mỗi một người đều từ tư thế đứng yên thoáng cái biến thành nằm ở trên mặt hồ, trên mặt của bọn họ mang theo nét mặt hưng phấn giống như là chiếm tiện nghi của thiên đại. Tình huống như vậy tự nhiên đưa tới sự chú ý của người khác, vì vậy mọi người từng người một đều cẩn thận đi tới thử một chút, kết quả chính là tu giả nằm ở trên mặt hồ càng ngày càng nhiều, thẳng đến phủ kín toàn bộ Bích Ba Trì.

Bành Giác Nhiên nhìn hình ảnh này hoàn toàn cảm thấy vô cùng thê thảm, hắn đã sớm cũng cảm giác được linh khí của mưa này, chẳng qua hắn mới sẽ không muốn như những tu giả kia hận không thể nằm trên mặt đất đâu, chỉ là hắn không cẩn thận đứng ở dưới nước mưa, vì cũng chỉ là xác định những nước mưa này

rốt cuộc có hại hay không mà thôi. Chẳng qua, giờ hắn đã quyết định mặc kệ dùng cách gì cũng phải biết người muốn thăng cấp kia! Người có thể làm ra dị tượng như vậy tuyệt đối không phải là một tu giả bình thường, đây ít nhất là một thiên tài, nói không chừng còn có thể là thiên tài tuyệt thế.

"Đều chú ý cho kỹ cho ta, bất kể như thế nào cũng phải thấy rõ ràng người kia là ai, không thể đắc tội hắn, thế nhưng nhất định phải để cho hắn ở trước khi rời đi cùng ta gặp một lần, nếu như ngay cả chút chuyện này cũng làm không xong các ngươi cũng không cần ngây ngô ở chỗ này." Bành Giác Nhiên nói mang theo vài phần khí thế, giống như còn mang theo một tự tin nhất định phải được. Nhưng mà, ngay sau đó một khắc toàn bộ Bích Ba Trì trên mặt hồ bắt đầu từ từ có sương mù màu trắng bốc lên, sắc mặt của Bành Giác Nhiên thoáng cái liền khó coi.

"... Tại sao có thể như vậy?!"

Bành Giác Nhiên làm con thứ Bành gia, bất kể là đối với linh đan cũng vô cùng quen thuộc, lúc tầng sương mù màu trắng này dâng lên, hắn có thể xác định đây tuyệt đối là một Huyễn Vụ thật lớn có thể làm cho người sản sinh ảo giác! Có thể coi là với học thức và từng trải của hắn, hắn cũng biết mình không có cách nào lúc sương mù này hút vào sau đó trong nháy mắt tìm ra cách thoát ly ảo cảnh, cho nên mặc dù Bành Giác Nhiên đã biết đây là sương mù màu trắng của Huyễn Vụ, nhưng hắn còn chưa kịp rời khỏi cũng đã tự mình hãm sâu trong đó.

Các tu giả ở xung quanh đương nhiên không có nhận biết đối với Huyễn Vụ như Bành Giác Nhiên, cho nên đám bọn họ cũng đều trước sau trúng chiêu, mỗi một người đều lâm vào sương mù màu trắng trong ảo cảnh chế tạo cho bọn họ.

Rất nhanh, các tu giả vây quanh ở trên Bích Ba Trì đều lâm vào ảo cảnh của mình, từng người hoặc là ngu si ngốc lăng hoặc là mặt mang cười khúc khích, chẳng qua có rất ít người biểu tình dữ tợn phẫn hận. Cho nên, lúc Phó Tu Vân đã thuận lợi Ngưng Mạch lén lén lút lút từ dưới hồ nước Bích Ba Trì đi lên, thấy bức họa này cuối cùng vẻ mặt cũng không có áp lực tâm lý quá lớn.

"Cũng hên Tiểu Hồ Lô biết nặng nhẹ, cố ý đem bọn họ nghênh hướng trong ảo cảnh tốt đẹp, không thì nếu như lúc ta đi ra thấy một đám người đều ở đây tự giết lẫn nhau, đó thật sự mới khiến người ta có chút không tiếp thu được."

Dịch Nhiên ở bên cạnh không bị Huyễn Vụ ảnh hưởng, nghe vậy liếc mắt, nói thật sự như người tạo thành tình huống hiện giờ cũng không phải là ngươi. Có điều là, có thể thuận lợi từ kỳ Trúc Cơ tiến giai đến kỳ Ngưng Mạch, nói chung là chuyện khiến người ta cảm thấy an ủi.

"Được rồi giờ chúng ta phải đi thành Triệu gia ngây ngô đi, cách ta thành niên còn chưa được một tháng, nếu như ở trong vòng một tháng này có thể sớm từ trong thành Triệu gia đem thi thể tổ phụ bọn họ tìm trở về, như vậy ta làm chuyện gì cũng không cần lại lo lắng rồi."

Dịch Nhiên nghe nói như thế đầu tiên là tán đồng gật đầu, sau đó lại lắc đầu, "Nếu những người đó quyết định thời hạn cho ngươi, bọn họ đối với chuyện này chỉ sợ cũng rất coi trọng, ngươi muốn ở trước đó âm thầm chuyển thi thể lão nhân gia sợ là không quá khả thi. Ngoài ra ta còn có một nghi hoặc, mặc dù chúng ta là người tu tiên, nhưng sau khi chết thân thể cũng sẽ thối rữa, người Triệu gia tại sao có thể bảo đảm thi thể của tổ phụ tổ mẫu ngươi vẹn toàn? Bọn họ không có khả năng ở trước đây đã làm ra dự định dùng bọn họ uy hiếp ngươi."

Sau khi Dịch Nhiên nói xong Phó Tu Vân thoáng cái sửng sốt, đúng rồi, trước đây y đối với chuyện này hoặc nhiều hoặc ít đều cũng có chút hoài nghi, nhưng y luôn cảm thấy nếu Triệu Hoa Dung dám nói với y như vậy, vậy đại biểu lời nói của bà khẳng định không phải lời nói dối. Nhưng giờ vừa nghĩ, tính chân thực của chuyện này chỉ sợ sẽ giảm bớt nhiều. Phó Tu Vân nhíu mi lại, sau đó y nhẹ nhàng mà nói một câu, "Hiện giờ loại tình huống này, ta thà rằng tin tưởng có cũng không thể buông tha khả năng còn sót lại."

"Chẳng qua, còn một tháng, dù sao ta cũng có thể đem chuyện này tra rõ."

Dịch Nhiên lần này không nói gì nữa, mà là trực tiếp mang theo Phó Tu Vân rời đi hồ Bích Ba Trì, Thạch Hâm thông qua trước lúc bế quan cũng đã đến cảnh giới đại viên mãn của Trúc Cơ, giờ chỉ thiếu chút nữa là có thể tùy thời Ngưng Mạch rồi. Ba ngày trước, hắn được Phó Tu Vân và Dịch Nhiên phái ra đi hỏi thăm tin tức, giờ sẽ phải ở tràng luyện khí chờ.

Bởi vì liên quan đến Huyễn Vụ đại phát thần uy, Phó Tu Vân lần thứ hai tiến giai thanh thế thật lớn vẫn không có bị người khác thấy bất kỳ đầu mối nào, cái này biểu thị y vẫn chưa bị bốc trần, thực sự thật đáng mừng.

Đến luyện khí tràng, Phó Tu Vân không phí nhiều sức lực liền tìm được Thạch Hâm, sau đó ba người bọn họ tìm một khối luyện khí trì lộ thiên, Phó Tu Vân một bên luyện chế thăng cấp phi thảm Đào Mệnh, một bên nghe Thạch Hâm hội báo.

"Hiện giờ việc lớn vẫn là mấy vụ, có điều bởi vì Tứ đại gia tộc không có lại tiếp tục chết người cho nên về chuyện chết người của Tứ đại gia tộc đã hạ xuống, thế nhưng Triệu gia hai ngày này dường như hoạt động thường xuyên, hình như đang triệu tập Tứ đại gia tộc tụ tập cùng một chỗ, có vẻ có đại sự gì đó muốn làm. Mặt khác Ngũ đại môn phái vẫn như cũ đang tìm luyện khí sư và linh tài thuộc tính Hoả cao hơn Bát phẩm, trải qua nửa năm này lăn qua lăn lại vẫn có một ít tin tức tiết lộ ra, nghe nói Ngũ đại môn phái dường như được bảo bối gì đó từ bên ngoài rơi xuống, nhưng bảo bối này cũng không trọn vẹn, cho nên Ngũ đại môn phái muốn đi qua luyện khí sư tới tu bổ toàn bộ bảo bối kia." Thạch Hâm nói xong nhịn không được nhìn hai người Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đối diện một chút, nửa năm qua hắn nói như thế nào cũng thoáng đã biết một ít chuyện, cho nên lúc hắn nghe qua tin tức, mơ hồ cảm thấy hai chuyện này khả năng có quan hệ cùng hai người lão đại mình theo. Mà lúc này trên mặt của Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đối diện hầu như không có biểu tình gì, nhưng chính là loại dáng vẻ mặt không thay đổi này mới dọa người hơn.

"Còn có những chuyện khác không? Về chuyện thành Cự Mộc, đại ca ngươi có truyền lại tin tức gì cùng ngươi hay không? Tình huống bây giờ của hắn như thế nào? Có gì nguy hiểm không?"

Thạch Hâm nghe vậy biểu tình trên mặt thoáng nghiêm túc một chút, "Đây chính là chuyện cuối cùng ta muốn nói, ca ta ba ngày trước truyền một tin cho ta, hình như tu giả con rối của thành Cự Mộc đã sắp đến một điểm giới hạn rồi, trước ca nhận được rất nhiều huyết con rối, hơn nữa phần lớn đều là máu màu đỏ. Nhưng ngay khi một tháng trước, huyết con rối nhận được đã biến thành hồng nhạt rồi, trước ca ta dùng linh Hỏa ở trong người dùng qua một lần là có thể loại trừ huyết con rối, thay đổi màu hồng nhạt, linh Hỏa phải qua ba lần mới có thể loại trừ. Hơn nữa, giờ bọn họ yêu cầu chỉ hạ huyết con rối đối với tu giả kỳ Ngưng Mạch trở lên, giống như tu giả con rối thông thường cũng đủ, thiếu hụt hiện giờ chính là tu giả tinh anh, tu vi cao."

"Tóm lại chính là, chuyện thành Cự Mộc, dường như càng ngày càng nguy hiểm."

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia bất đắc dĩ, cho dù bọn họ đã sớm biết thành Cự Mộc không ổn, nhưng giờ bọn họ hoàn toàn thuộc về một loại vô danh tiểu tốt, muốn thế nào mới có thể đem chuyện này báo cho Ngũ đại môn phái biết? Về phần Tứ đại gia tộc, bọn Phó Tu Vân cảm thấy hoàn toàn không đáng tin cậy. Mà coi như là Ngũ đại môn phái cũng thuộc về loại không có biện pháp khác bọn họ mới bất đắc dĩ có thể lựa chọn.

"Quên đi, sau này chúng ta đem chuyện này nói cho Tứ Thủy Kiếm môn và Đa Bảo các mấy người họ đi, hoặc thẳng thắn tìm một thời cơ, trực tiếp đem tình huống của thành Cự Mộc truyền ra, như vậy cho dù có người không tin nhưng người tin tưởng và nghi thần nghi quỷ biết càng nhiều, đến lúc đó thành Cự Mộc coi như muốn che lấp chỉ sợ cũng không che giấu được rồi. Cho dù mượn cớ cũng sẽ ở dưới tình huống cửa thành đóng kín bị người hoài nghi."

Dịch Nhiên gật đầu, "Chỉ có thể như thế."

"Được rồi, giờ chúng ta nhanh đi thành Triệu gia đi, nếu như ta không đoán sai, nơi đó giờ đây nhất định tương đối náo nhiệt."

Mà lúc này Triệu gia, đúng là rất náo nhiệt. Hoặc là nói, đã ồn ào rối bời rồi.

---

t 6

62. Chương 62

Triệu gia hiện giờ quả thực tương đối náo nhiệt, ba gia tộc khác trong Tứ đại gia tộc đã tụ tập toàn bộ tới Triệu gia. Hơn nữa đến không phải gia chủ thì cũng là người cầm quyền thế gia, mục đích bọn họ đến cơ hồ là như nhau, nhưng hiện giờ biểu tình trên mặt bọn họ một so với một còn xấu xí hơn.

"Triệu Trung Thiên! Ngươi đang đùa giỡn ta hay sao?! Chúng ta từ Nguyên gia bị diệt đến giờ đã đợi mười hai năm rồi, thời gian lâu như vậy ngươi cũng đùa giỡn chúng ta sao?! Rèn phổ Phá Vân Thương của Nguyên gia khi đó thế nhưng Triệu gia ngươi phải được lợi nhiều nhất, sau đó ngươi lại cam đoan với chúng ta nhất định sẽ tìm được tin tức và chỗ còn lại của rèn phổ, giờ kết quả ngươi nói cho ta biết, tiểu quỷ mấu chốt nhất kia nó lại chạy?! Ngươi có phải cố ý muốn nuốt một mình phần còn lại của rèn phổ hay không?!" Gia chủ Thiết gia Thiết Trường Phong trong Tứ đại gia tộc kích động nhất, nếu như lúc này không có người ngăn, hơn nữa còn ở trước mặt mọi người, hắn nhất định sẽ nhịn không được đánh nhau một trận với Triệu Trung Thiên phát tiết cơn giận của mình.

Triệu Trung Thiên đối mặt với chất vấn và hoài nghi như vậy, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, chỉ là cuối cùng trực tiếp cười lạnh nói một tiếng, "Nếu như ta thật muốn nuốt một mình, có mấy trăm loại cách làm để câm miệng không biết chuyện gì, còn phải ở chỗ này chịu đựng ồn ào của ngươi?"

"Triệu Trung Thiên!" Thiết Trường Phong tức giận không ngớt.

"Được rồi, giờ đừng ở chỗ này nổi giận trên mặt. Nếu sự tình đã xảy ra chúng ta đây liền phải bổ cứu* thế nào, dù sao chúng ta còn chưa lấy được nửa cuốn rèn phổ Phá Vân Thương, Thiết gia đối với hơn nửa cuốn đã nghiên cứu không sai biệt lắm, giờ thì cần nửa cuốn đến nhanh chóng bổ đủ, như vậy chúng ta mới có thể bảo đảm mỗi gia tộc đều có thể có được thần binh lợi khí. Hơn nữa, Triệu gia chủ, ta cần ngươi nói thật với ta, thằng nhãi con của Phó gia và Nguyên gia nó có biết Nguyên gia bị diệt có liên quan đến Tứ đại gia tộc chúng ta hay không? Mặt khác, tu vi của nó như thế nào? Tính tình lại như thế nào? Mặc dù ta không muốn nghĩ như thế, thế nhưng nếu như đây là một đứa trẻ thiên phú tính cách lại cao lại kiên nhẫn, giờ nó không còn nắm trong lòng bàn tay của chúng ta ít nhiều gì có chút bận tâm." Nói lời này chính là gia chủ Bành gia Bành Dược Xử, người này ở trong mọi người thoạt nhìn là một người tiên phong đạo cốt nhất, mọi cử động của lão tựa hồ có chứa một phần ngạo nghễ cao quý, ngay cả tướng mạo lão cũng là trẻ tuổi nhất trong những người này, mặc dù tuổi tác của lão, trên thực tế cũng lớn nhất.

[*dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng]

Triệu Trung Thiên nghe nói như thế trong mắt lóe lên một tia ánh sáng lạnh. Những thứ khác không nói, nhưng vấn đề Bành Dược Xử hỏi cũng là một vấn đề mấu chốt nhất, lão biết, nếu như vấn đề này lão không thể trả lời thật tốt, chỉ sợ Bành gia sẽ ở trên chuyện này trực tiếp không liên quan mình mà rời xa. A, Bành gia chính là cỏ đầu tường* ai cũng không đắc tội, chẳng qua cây cỏ đầu tường này năm đó vẫn đứng ở bên cạnh bọn họ, cung cấp đầy đủ đan dược cho bọn họ. [chỉ người không có cá tính, trôi dạt, không có gì quyết đoán, hầu hết muốn trong cuộc sống là cuộc sống, không có gì thú vị, không có cơn bão. Yêu hoà bình ghét chiến tranh:v]

"Nếu như là việc này, Bành huynh ngươi hoàn toàn không cần lo lắng. Thằng nhãi con kia hoàn toàn không biết Nguyên gia và mẫu thân nó mất thế nào, huống chi cho dù nó nhận ra được một ít manh mối cũng vô dụng, bởi vì nó là một phế vật Ngũ linh căn triệt triệt để để. Hai năm trước lúc nó rời đi tu vi cũng mới Luyện Khí tầng hai."

Rất rõ ràng, lúc Triệu Trung Thiên nói xong câu đó bầu không khí trong đại sảnh vốn buộc chặt đều trở nên buông lỏng một ít, nếu như đối thủ của bọn họ chỉ là một phế vật không hề ảnh hưởng, vậy cho dù hắn chạy thoát, chạy rồi, bắt hắn trở lại một lần nữa khống chế được hắn cũng là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Có điều ở trong đại sảnh biểu tình trên mặt của gia chủ Chu gia cùng gia chủ Bành gia vẫn như cũ không thể nào nhẹ nhõm, gia chủ Chu gia trực tiếp nghĩ tới chuyện đã hơn một năm trước của con trai thứ hai lão và Triệu Kiến Chương bị mưu hại, nếu như người kia thực sự bắt dễ như vậy, bọn họ cũng đã ở trong thời gian hơn một năm đem người kia bắt trở lại rồi, tuyệt đối sẽ không một chút tin tức cũng không chỉ có thể

lo lắng suông. Gia chủ Bành gia thì có chút lưu ý phế vật Ngũ linh căn mà thôi, mặc dù đây là phế vật của Tu Chân giới công nhận, nhưng lão biết đến vẫn có một ít linh đan nghịch thiên có thể bù đắp loại chưa đủ này.

"Được rồi, nếu đó là một tiểu lâu la vô cùng dễ đối phó, xem ra có vẻ Triệu huynh ngươi đã có dự tính ở trong lòng, Triệu huynh ngươi mau nói nhanh chút cách nhãi con thành niên cũng chỉ còn không tới một tháng, hiện giờ nó ẩn núp ở bên ngoài, chúng ta thế nào mới có thể tìm được nó đem nó bắt được đây? Triệu huynh cũng đừng nói bản thân không có cách nào, không thì giao tình này của chúng ta thật đúng là phải bị tổn thương." Thiết Trường Phong hừ một tiếng.

Triệu Trung Thiên gật đầu, mãi đến lúc này Phó Thiên Hải một mực phía sau lão làm nền, cúi thấp đầu, hoàn toàn không dám nói lời nào mới vội vàng tiến lên một bước, "Việc này các vị tiền bối không cần lo lắng, ta và Hoa Dung đã xử lý thi thể tổ trạch Nguyên gia thời điểm thiêu huỷ thi thể một nhà Nguyên lão đầu Nguyên lão thái và con của bọn họ. Vốn lúc đó muốn trực tiếp mặc cho gió thổi mất, chẳng qua vẫn là Dung Nhi thận trọng, đem tro cốt chia ra đặt ở trong ba hủ tro cốt. Chúng ta đã thả ra tin tức, nói sẽ ở một ngày thành niên của tiểu tạp chủng đem thi thể ngoại công ngoại mẫu của nó ném vào Vạn Độc Huyết Quật, chỉ cần trong lòng tiểu tạp chủng còn muốn một nhà ngoại công nó, thế nào cũng sẽ trở lại."

Nghe được Phó Thiên Hải nói, trong đại sảnh không ít người đều dùng một loại ánh mắt lạnh lùng và giễu cợt nhìn về phía hắn. Mặc dù bọn họ đều không phải người tốt lành gì, thế nhưng loại người vô sỉ phản bội vợ cả của bản thân, đoạt bảo bối của người ta, sau cùng còn đốt thi lợi dụng tro cốt, bọn họ vẫn xem thường. Cũng may Triệu gia thế lực khổng lồ vả lại có Triệu Trung Thiên trấn, không thì sau này chờ Phó Thiên Hải lại bị những quý nữ khác coi trọng, kết quả của Nguyên gia sẽ là tấm gương của Triệu gia.

Phó Thiên Hải bị loại ánh mắt này nhìn mình trong lòng cũng tức giận không ngớt, hắn vốn không muốn tới nơi này, chỉ vì bị Triệu Hoa Dung và Triệu Trung Thiên buộc, nếu như không tới nơi này nhất định sẽ bị các loại chèn ép và sửa chữa, hắn đang ở bước ngoặt quan trọng trùng kích Kim Đan, tuyệt đối không thể ở chỗ này thất bại trong gang tấc. Nhưng mà Phó Thiên Hải từ trong lòng đã bắt đầu chán ghét Triệu gia và Triệu Hoa Dung rồi. Năm đó rõ ràng là Triệu Hoa Dung câu dẫn hắn trước, sau cùng còn cưỡng ép để người của Phó gia đều biết, làm cho hắn không có cách nào ăn nói với thê tử của chính mình, mới bị xuống tay độc ác, mấy năm nay cũng đều là Triệu Hoa Dung quản Phó Tu Vân tên tiểu tạp chủng kia, một chút liên quan với hắn cũng không có, tiểu tạp chủng chạy lại vẫn biến thành hắn có lỗi. Quan trọng nhất là, trước đây hắn cảm thấy Triệu Hoa Dung thế nào cũng là một vị mỹ nhân cảm kích biết điều, nhưng gần đây một năm này không biết xảy ra chuyện gì, tính tình Triệu Hoa Dung càng ngày càng táo bạo, việc nhỏ có thể để cho bà tức giận gào to gọi lớn, quả thực giống như một bà điên không lý trí chút nào. Nhìn cũng khiến người phiền chán.

Phó Thiên Hải cúi đầu làm ra một dáng vẻ đàng hoàng, nhưng ở trong nội tâm đã nghiến răng nghiến lợi với Triệu gia.

"Được, đương nhiên các ngươi đã nói như vậy, chúng ta đây liền tạm thời tin các ngươi một lần. Chờ đến ngày ấy tất cả chúng ta cùng với các ngươi đi Vạn Độc Huyết Quật, bày thiên la địa võng nhìn tiểu tử kia rốt cuộc đến hay không đến. Chỉ cần nó tới tất nhiên để nó mọc cánh khó thoát!" Tay phải Thiết Trường Phong chậm rãi nắm quyền, trên mặt lộ ra nụ cười nhất định phải được lại dữ tợn.

Mà lúc này, tên tiểu tử kia bị bọn họ thảo luận đã hướng về bọn họ mà đến. Bốn ngày sau, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đi tới thành Triệu gia. Lúc này Phó Tu Vân và Dịch Nhiên đã lần thứ hai nuốt vào đan Hoán Dung, biến thành hai người qua đường tướng mạo thường thường. Phó Tu Vân dùng hai ngày đầu tiên luyện chế được một phi thảm "Thiên khoa" cấp tốc vô cùng, sau đó lại tốn hai ngày đi vài đại thành trì mua tròn một trăm viên đan Hoán Dung, mới đến thành Triệu gia.

Ở trong thời gian một tháng kế tiếp, y phải cẩn thận thám thính một chút tất cả tin tức của Triệu gia. Cho nên, lúc này đây Phó Tu Vân mướn tiểu viện ở có thể dùng để tu luyện cách Triệu gia vô cùng gần, chỉ cách một con đường là có thể thấy tường bảo vệ của Triệu gia. Mặc dù cách rất gần dễ bị phát hiện, nhưng Phó Tu Vân đã nghĩ tới phải đi thám thính tin tức thế nào rồi. Y có hai trợ thủ tìm hiểu tin tức tinh khiết thiên nhiên không phải sao?

Dịch Nhiên và Thạch Hâm phân ra thành thành thật thật đều tự ở trong phòng đả tọa, sau khi chờ Phó

Tu Vân xác định thi thể ở nơi nào, hai người kia đi Vạn Độc Huyết Quật trước hay là trực tiếp giúp y chặn hậu mới có tính toán. Đầu tiên chuyện quan trọng nhất là thám thính Triệu gia thả ra tin tức là thật hay không.

Phó Tu Vân nhìn Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô trước mắt, trong lòng mặc dù rất tin tưởng chúng nó, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn có chút lo lắng. Đây đã là lời nói thành khẩn lần thứ ba y nhắc nhở:

"Lúc các ngươi đi nghìn vạn lần không nên ham nghe nhiều tin tức liền đem mình bại lộ, bất kể như thế nào, sự an toàn của các ngươi đều là quan trọng nhất! Chúng ta còn một tháng, chỉ cần canh giữ ở xung quanh Triệu Hoa Dung và Phó Thiên Hải, luôn có thể đủ thám thính được tin tức. Tiểu Sỏa Đản tối đa chỉ có thể phân ra ba con kiến lửa, bằng không đối với lực khống chế của bản thân sẽ quá nhỏ ngộ nhỡ điều khiển không tốt cũng sẽ bị hoài nghi và sát hại, về phần Tiểu Hồ Lô ngươi thì nằm vùng hoa viên và nơi có thực vật ở nhà bọn họ, theo dõi tình hình chung là được. Nhớ kỹ! Chuyện quan trọng nhất là các ngươi nhất định không nên bị phát hiện, có điều toàn bộ thần thức của ta cũng sẽ chia làm hai bộ phận cùng các ngươi cùng một chỗ, cũng không có vấn đề."

Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô lúc này có chút ỉu xìu nằm ở trước mặt Phó Tu Vân, chủ nhân của bọn nó thực sự là dong dong dài dài lải lải nhải nhải không ngừng, làm cho chúng nó cũng phiền! Kỳ thực chỉ cần thần thức chủ nhân ở, có rất nhiều chuyện cũng là y khống chế, tại sao phải nhắc nhở chúng nó, phải nhắc nhở chính y cẩn thận mới đúng.

"Được rồi, giờ chúng ta liền bắt đầu hành động đi, chúng ta từ ban ngày chờ đến tối lúc này chính là thời gian tốt nhất lẻn vào!"

Vì vậy, Tiểu Sỏa Đản tách ra thành ba con kiến và Tiểu Hồ Lô biến thành một gốc cây hồ lô đằng lén lén lút lút thừa dịp đêm, chậm rãi đi qua nhánh trường nhai*, nghênh ngang từ khe cửa Triệu gia, và trên vách tường tiến nhập Triệu gia, không gây nên bất kỳ chú ý của kẻ nào. [trường/dài, nhai/đường phố]

Phó Tu Vân nhắm chặc hai mắt, y mượn linh thức ở trên người Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô "nhìn" tình huống Triệu gia. Lúc này, bên phải Triệu gia là độc viện* [sân riêng] bên trong phòng vẫn sáng ngọn đèn, tiếng nói sắc nhọn lại điên cuồng thuộc về Triệu Hoa Dung, mặc dù là cách một tiểu viện cũng có thể nghe được rõ ràng.

Trong lòng Phó Tu Vân cười lạnh một tiếng. Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô liền hướng về độc viện kia leo vào. Y tất nhiên có thể nghe được tin tức gì khiến người ta cao hứng —— chỉ cần là Triệu Hoa Dung mất hứng, y nhất định sẽ thật cao hứng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai, cảm ơn các bạn nhắn lại ném lôi nha ~ moa ah.

Thiết Trường Phong: cơn gió mạnh.

Bành Dược Xử: chày giã thuốc.

s&+u

63. Chương 63

Rõ ràng là lúc đêm khuya, nhưng ánh đèn ở trong trạch viện bên phải của Triệu gia vẫn sáng sáng sủa yên lặng. Từ trong trạch viện ấy truyền ra tiếng thét chói tai và tiếng trách cứ tức giận thuộc về Triệu Hoa Dung, chỉ nghe một chút tiếng này cũng biết người này có bao nhiêu mắc chứng cuồng loạn rồi.

Cho nên, lúc Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô lẻn vào đến dưới cửa sổ trạch viện, chúng nó nghe được rõ ràng hơn không ngạc nhiên chút nào. Sau khi Tiểu Sỏa Đản nghe được ba bốn tiếng liên tiếp của đồ đựng dụng cụ bị đánh vỡ, trực tiếp giật giật râu lớn trên đầu nó, ý bảo kiến lửa thể tích nhỏ nhất từ kẽ cửa sổ chạy vào nhìn tình huống bên trong một chút rốt cuộc như thế nào?

Lẻn vào rất thành công, con kiến lửa cũng không có bị người phát hiện. Có thể nói, nếu như lực chú ý phát hiện nguy hiểm của bọn họ dưới tình huống như vậy, vậy bọn họ coi như trên cao thủ rồi.

"Phó Thiên Hải! Ngươi kẻ khiếp nhược vong ân phụ nghĩa này! Ta vì ngươi từ chối bao nhiêu người theo đuổi bỏ qua bao nhiêu bảo bối và tài nguyên đưa tới cửa, ta sinh con dưỡng cái cho ngươi, thay ngươi lo liệu cái nhà này, ngược lại ngươi nói coi tại sao có thể sau lưng ta phát rồ mắt đi mày lại với những nữ tu khác như thế?! Ta cho ngươi biết, ta còn chưa có chết đâu! Ta tuyệt đối sẽ không như nữ nhân ngu xuẩn Nguyên Tuệ Linh mãi đến sau cùng bị ngươi tự tay giết chết mới hối hận! Ngươi chờ xem, nữ nhân kia sống không lâu đâu, ả phải cảm tạ ngươi mang đến cho ả kết cục tốt như vậy!"

Trên mặt Triệu Hoa Dung lúc này tất cả đều là vẻ dữ tợn vặn vẹo, nhìn qua giống như một bệnh nhân phát điên. Mà đối diện với là Phó Thiên Hải cha ruột Phó Tu Vân thật lâu cũng chưa nhìn thấy, thấy sắc mặt và thần thái của Phó Thiên Hải lúc này, Phó Tu Vân ở trong trạch viện điều khiển từ xa hết thảy nở nụ cười giễu cợt.

Quả nhiên tối hôm nay coi như đến đúng rồi, y không chỉ thấy được biểu tình như bà điên của Triệu Hoa Dung, còn thấy được cha ruột ông đã từng hăm hở lúc này chật vật bất kham, tức giận đến cực điểm, dáng vẻ uất ức rồi lại phải ẩn nhẫn. Hai kẻ này đã từng ở trước mặt mẫu thân nàng biểu hiện ân ái lại tốt đẹp lúc này đâu còn có dáng vẻ trước đây? Dáng dấp bọn họ giờ đây rõ ràng chính là một đôi vợ chồng bất hoà hận không thể đâm chết đối phương, chuyện dằn vặt lẫn nhau chính là bọn họ giờ đang làm mà còn sẽ vẫn làm tiếp.

"… Đây quả thực hả lòng hả dạ, không phải sao?"

Phó Tu Vân cười nhạt. Một kẻ thâm độc một kẻ xảo trá như hai người bọn họ ở cùng một chỗ, đó mới là tuyệt phối chân chân chính chính!

"Triệu Hoa Dung! Ngươi không nên quá đáng!! Ta tìm người khác sau lưng ngươi lúc nào?! Gần đây ta chỉ đang tu luyện mà thôi! Ta đang bế quan tu luyện làm sao có thể đi tìm nữ tu khác? Đầu óc ngươi thanh tỉnh một chút đi! Ta không muốn ầm ĩ với ngươi, hơn nữa cho dù Triệu gia ngươi là một trong Tứ đại gia tộc Nhiên Nguyên giới, giờ ngươi cũng không thể nói tuỳ ý giết người như vậy! Mặc kệ người kia là ai, rốt cuộc cùng ta có quan hệ hay không!" Phó Thiên Hải chịu đựng tức giận mở miệng, sắc mặt của hắn rất xấu xí, giờ hắn cảm thấy nán lại ở chỗ này nhiều một giây đều là dằn vặt, Triệu Hoa Dung người nữ nhân này đơn giản là điên rồi, hận không thể mỗi ngày đều tìm mười mấy người ở xung quanh hắn giám thị nhất cử nhất động của hắn! Đơn giản là không thể nói lý.

Triệu Hoa Dung nghe nói như thế tức giận cao hơn một tầng, bà cơ hồ là sắc nhọn mà gào lên: "Đầu óc ta không tỉnh táo?! Ta rất thanh tỉnh! Ta thấy ngươi đem ta trở thành kẻ ngu si rồi đi? Đến giờ rồi ngươi vẫn còn đang nguỵ biện còn muốn bảo vệ con tiện nhân kia?! Thời điểm trước ta cho ngươi xử lý Nguyên Tuệ Linh tại sao ngươi không nói không nên tùy tiện giết người? Thời điểm ta chuẩn bị giết chết Phó Tu Vân tên tiểu tạp chủng kia, tại sao ngươi không nói không cho ta tùy tiện giết người?!"

Sắc mặt của Phó Thiên Hải chợt trầm xuống, trong lúc hắn mở miệng muốn nói gì đó, Triệu Hoa Dung trực tiếp cầm lấy một lọ Ngọc Tịnh hung hăng nện tới dưới chân của hắn: "Phó Thiên Hải, ngươi còn dám nói hơn một câu, ngày mai ta sẽ đem đầu Ngọc Nhu Nhi tiểu tiện nhân của ngươi nấu canh cho ngươi!"

Trong chớp nhoáng này, Phó Thiên Hải giống như là con vịt bỗng dưng bị người bóp cổ, mặc dù muốn giãy dụa như thế nào đi nữa đều phí công, cả người hắn cứng ngắc ở tại chỗ cũng không biết mở miệng nói cái gì cho phải, mà sắc mặt cũng từ vừa không kiên nhẫn và phiền chán từ từ chuyển thành lo âu và kinh khủng, phải sau một khoảng thời gian Phó Thiên Hải mới hòa hoãn âm thanh nói: "… Được rồi, Dung Nhi nàng hiểu lầm, ta và nữ nhân kia một chút quan hệ cũng không có, chỉ chẳng qua ả muốn cho ta ở trong cửa hàng của ả mua nhiều chút đồ mà thôi."

Nghe được Phó Thiên Hải tỏ ra yếu thế, tâm tình tức giận của Triệu Hoa Dung mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, bà như là một con gà mái đấu thắng, ngẩng cao cổ của mình lên trên mặt đều là đùa cợt và không cam lòng, "Nếu ả ta và ngươi không có quan hệ gì, ta đây đi đập tiệm của ả vẽ mặt của ả ngươi cũng không thèm để ý chứ?"

Thân hình Phó Thiên Hải chợt cứng đờ, chẳng qua lại không nói ra bất kỳ phản bác nào ngược lại là bất

đắc dĩ lại cưng chìu nói với Triệu Hoa Dung, "Đi đi! Chỉ cần là Dung Nhi chuyện nàng muốn làm bất kể là cái gì ta đều ủng hộ."

Triệu Hoa Dung nhướng mi nhìn Phó Thiên Hải, một lát sau mới miễn cưỡng hài lòng hừ một tiếng, "Ta mới không có cố tình gây sự như vậy."

Phó Thiên Hải lần này mỉm cười thực sự, "Ta cũng biết Dung Nhi nàng là tốt nhất."

Cứ như vậy, một hồi vở kịch của bệnh tâm thần vừa rồi cứ như vậy kết thúc, Phó Tu Vân ở bên trong gian phòng của mình dùng thần thức nhìn hình ảnh "ấm áp" hai người kia ôm nhau, quả thực muốn cười ra nước mắt. Đứng ở trên góc nhìn của y, vừa vặn có thể thấy trong mắt Triệu Hoa Dung điên cuồng ghen tỵ và trong mắt Phó Thiên Hải tràn đầy thâm độc.

Không biết hai người kia là ai đem ai lăn qua lăn lại đến chết trước đây?

"Dung Nhi, sau này ta sẽ chuyên tâm bế quan, như vậy đợi được thằng nhãi con kia xuất hiện là ta có thể trực tiếp bắt nó cho nàng trút giận. Nhưng mà ta vẫn còn lo lắng tiểu tạp chủng sẽ lén lén lút lút động tay chân gì đó, cho nên tro cốt Nguyên gia nàng nhất định phải giữ gìn kỹ, nghìn vạn lần không thể để cho bất kỳ kẻ nào tiếp cận nàng, ở phía sau chúng ta không thể sẽ ra đường rẽ nào." Phó Thiên Hải đè xuống thâm độc trong mắt nói lời ôn nhu.

Triệu Hoa Dung nghe nói như thế hừ một tiếng "Làm sao có thể sẽ xảy ra sự cố? Ngươi cho ta ngu sao? Không nói mấy thứ này ta cất giấu trong túi trữ vật mang theo người, ta có vòng độn thổ hộ vệ căn bản không khả năng không ai có thể đủ gần người của ta. Cho dù thật sự có người có thể làm được một bước kia, túi trữ vật của ta thế nhưng có linh lực hạn chế, ngoại trừ linh lực của ta và phụ thân, những người khác tuyệt đối không mở ra túi trữ vật này."

Phó Thiên Hải gật đầu, "Như vậy thì tốt rồi, ta biết Dung Nhi là ổn thỏa nhất. Một tháng cuối cùng này mặc dù chúng ta có chút áp lực lớn, thế nhưng chỉ cần tìm được thằng nhãi con kia, chiếm được nửa đoạn sau của Phá Vân Thương, bất kể nàng ta hay là nhạc phụ, cuối cùng cũng sẽ trở thành đại công thần của Tứ đại thế gia!" [công thần: người có công (người có nhiều công lao)]

Điểm này ngược lại Triệu Hoa Dung rất tán thành, cho nên sau khi nghe xong bà cũng nở nụ cười, "Chúng ta cũng chờ ngày đó đi!"

Lúc hai người giống như việc gì cũng chưa từng xảy ra, ôm nhau nghỉ ngơi. Kỳ thực giờ bọn họ cũng không cần ngủ, chẳng qua để chứng minh cảm tình hai người bọn họ tốt, mặc dù bọn họ đã đến tình trạng chán ghét đối phương, cũng muốn chứng minh một chút kỳ thực bọn họ rất ân ái, cũng không biết là để cho ai nhìn? Cho dù Phó Tu Vân xuyên thấu qua thần thức thấy một màn như vậy trên mặt tất cả đều là nụ cười giễu cợt.

Sau đó Phó Tu Vân trực tiếp để Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô canh giữ ở chỗ này, y hạ lệnh trực tiếp để hai bọn nó nhìn chòng chọc vào Triệu Hoa Dung, dù sao theo trong đối thoại vừa nãy có thể biết rõ ràng, tro cốt một nhà tổ phụ y ngay trong túi trữ vật mang theo người của nữ nhân kia, có điều làm sao lấy được túi trữ vật này, vừa như thế nào ở dưới tình huống thần không biết quỷ không hay đem tro cốt bên trong lấy ra, đây là một vấn đề. Muốn động thủ, nhất định phải đợi được Triệu Hoa Dung lạc đàn mới được.

Phó Tu Vân thu hồi thần thức, nhắm mắt lại trầm tư. Nếu như kế tiếp không có gì ngoài ý muốn, có lẽ y có thể dùng mưu kế đem túi trữ vật kia thu vào tay, cho nên không đến một tháng sau chuyến đi Vạn Độc Huyết Quật y có thể bỏ bớt không đi, thậm chí đến một bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau [1].

Phó Tu Vân không hoài nghi chút nào, ở một tháng sau Vạn Độc Huyết Quật mấy trăm thậm chí hơn một nghìn tu giả mai phục tại nơi đó chờ y sa lưới, dù sao đây là chuyện của cả Tứ đại gia tộc cũng quan trọng vô cùng, bọn họ cũng đã không kịp đợi muốn xem quyển hạ rèn phổ Phá Vân Thương rồi, thế nhưng bọn họ ai cũng không ngờ, bản thân được bọn họ ký gởi hi vọng kỳ thực cũng là hoàn toàn không biết nửa cuốn rèn phổ còn dư lại ở nơi nào.

Phó Tu Vân cười cười, bất kể y bị bắt hay là chạy trốn, kỳ vọng của những người này luôn phải thất bại, điều này thật sự là một chuyện khiến người ta cảm thấy cao hứng không phải sao?

Mệt mỏi nhiều ngày như vậy, y rốt cục có thể buông lỏng một chút. Chờ sau khi lấy được thi thể ngoại công ngoại mẫu bọn họ, y muốn đem từng người một đẩy tới vực sâu tuyệt vọng.

Buổi sáng ở ngày thứ hai, Phó Tu Vân đem Dịch Nhiên và Thạch Hâm tập hợp tới nói cho bọn họ phát hiện của mình và dự định. Thạch Hâm phản ứng rất vui vẻ, đồng thời xung phong nhận việc biểu thị muốn đi Triệu gia nằm vùng, nhưng bị Phó Tu Vân bác bỏ. Mà mặt của Dịch Nhiên vốn băng lãnh không có biểu tình gì cũng bởi vì câu này mà ôn hòa không ít, hắn gật gật đầu nói, "Như thế tốt lắm, chúng ta chỉ cần tìm một thời điểm bà ta lạc đàn, là có thể đoạt được túi trữ vật rồi. Về phần cách mở túi trữ vật? Ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, tùy tiện một trảo, liền có thể trảo đi ra ngoài."

Phó Tu Vân nghe nói như thế trên mặt lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, ở lúc Dịch Nhiên nói lời này giống như đang nói chuyện đơn giản uống nước ăn cơm vậy, nhưng ai cũng biết ở trong Tu Chân giới túi trữ vật có linh lực tỏa định kỳ thực rất khó mở, hơi có chút sơ suất, sẽ khiến túi trữ vật trực tiếp tự bạo. "Ngươi có kỹ xảo mở đặc thù với túi trữ vật ư?"

Dịch Nhiên nghe vậy khóe miệng giật một cái, sau đó ho khan một tiếng, "… Còn hình, chính là tay nhanh một chút, sắc bén chút là được."

Phó Tu Vân nhíu mày, chẳng biết tại sao đã nghĩ tới hình ảnh người này đem trữ vật ngọc đỏ đặt ở trong cổ, lúc này nghe hắn vừa nói như vậy, lại khiến y không nhịn được phải suy đoán huyết mạch thần kỳ của người này còn có cái gì.

Dịch Nhiên nhìn biểu tình Phó Tu Vân, sắc mặt rất lạnh, "Đừng suy nghĩ nữa, dù sao cũng không phải gà tinh."

Phó Tu Vân: "…" Ta lại không nói, ngươi kích động cái gì chứ?

---

[1] Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau: thành ngữ châm biếm những người chỉ biết lợi ích trước mắt, không quan tâm tai hoạ phía sau; với tầm nhìn hạn hẹp, thấy lợi tối mắt, nói ra cảnh cáo loại người không để ý hậu hoạn.

3MQ9AMy

64. Chương 64

Rất nhiều chuyện một khi xác định mục tiêu sẽ dễ thay đổi, hoặc là nói sẽ bởi vì rõ ràng mà lại coi trọng khiến người ta luôn luôn suy nghĩ việc làm tiếp theo.

Hiện giờ đối với Phó Tu Vân mà nói, mục tiêu duy nhất của y chính là muốn tìm túi trữ vật từ trong tay của Triệu Hoa Dung len lén thu vào tay, sau đó có thể buông tay đi làm bất cứ chuyện gì rồi. Chẳng qua mười ngày sau khi Phó Tu Vân xác định mục tiêu, y buồn bực phát hiện mục tiêu mình giám thị cũng chính là Triệu Hoa Dung hoàn toàn không có dự định muốn rời khỏi trạch Triệu gia. Hình như bà sẽ ngây ngô cả đời ở chỗ đó, chết sống không ra.

Điều này làm cho Phó Tu Vân có chút lo nghĩ, dù sao giờ ở trong Triệu gia ngoại trừ gia chủ Triệu gia Triệu Trung Thiên tọa trấn ở chỗ này ra, còn có đại diện khác của ba đại gia tộc cũng ở nơi đây đợi hành động, ở trước mặt nhiều cao thủ kỳ Kim Đan như vậy y rất khó thần không biết quỷ không hay làm được mục đích của chính mình, mà thời gian đã qua mười ngày, còn hơn nửa tháng nữa, y liền triệt để không có cơ hội.

Ngay lúc Phó Tu Vân suy nghĩ phải thông qua cách gì để dụ dỗ Triệu Hoa Dung từ chủ trạch đi ra, rốt cục Triệu Hoa Dung tự chủ động từ trong chủ trạch đi ra.

"Cẩm Long, ba ngày sau ta muốn đi thành Thiết gia cùng gia chủ phu nhân Thiết gia thương lượng một chút hôn sự của con và Hàm Ngọc nhà bọn họ, ta sẽ dẫn bốn người hộ vệ tinh anh và một ít tùy tùng cùng

đi, sau khi chờ mẫu thân đi tự con phải chú ý tiến độ tu luyện và an toàn, giờ Điềm Điềm đã chết, ta chỉ còn lại có một mình con, con nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì biết không?"

Phó Cẩm Long nhìn nữ nhân trước mắt giữa đầu lông mày mang theo một tia tàn khốc và ám trầm nhịn không được thở dài, hắn từ trước đến nay không thích nói thêm gì, nhưng lúc này đây hắn thật sự có chút cảm giác không tốt lắm. "Mẫu thân, người nhất định phải đi sao? Ở lại chỗ này sẽ an toàn hơn một chút. Huống chi… Các người không phải còn có chuyện quan trọng phải đi làm ở cuối tháng sao? Giờ rời đi có thể chứ?"

Triệu Hoa Dung nghe nói như thế thần sắc hơi cứng ngắc, sau đó bà cắn răng bất mãn mở miệng, "Chuyện này không liên quan gì đến con! Con không nên dính vào! Đợi được lúc cuối tháng con cũng trực tiếp đi bế quan, tuyệt đối không cho phép con đi theo chúng ta! Hiện giờ chuyện ta cao hứng nhất chính là trước đây con và tên tiểu tạp chủng kia cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn, con đứa nhỏ này chỉ biết tu luyện, vẫn là Cẩm Vinh càng sẽ làm ta vui lòng. Thế nhưng giờ đây, ta cảm thấy tên tiểu tạp chủng kia rất tà môn, mặc dù tu vi của nó thấp nhưng chỉ cần con bị nó nhớ đến cũng là một chuyện khiến người ta run sợ trong lòng. Được rồi, con không cần nói gì nữa, nếu không phải Thiết di* [dì] con thôi thúc, ta cũng sẽ không vào lúc này đi ra ngoài, nhưng hôn sự của con không thể kéo dài được nữa, ta không muốn phát sinh bất kỳ biến cố gì nữa trước khi nhìn con đính hôn."

Nghe đến đó, Phó Cẩm Long cũng không thể nói được gì. Hắn chỉ trầm mặc thật lâu sau đó đột nhiên mở miệng nói, "Mẫu thân, nếu như phụ thân một ngày nào đó phản bội người, con sẽ dẫn người rời khỏi, phụng dưỡng người sống quãng đời còn lại."

Chân mày Triệu Hoa Dung thoáng cái nhíu lại, bà nói, "Con yên tâm đi! Loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người ta."

Nghe xong đối thoại của Triệu Hoa Dung và Phó Cẩm Long, Phó Tu Vân ngồi ở trên giường ngọc thạch của mình trầm mặc không nói. Sau đó y đột nhiên nghe thấy bên cạnh có một âm thanh:

"Thế nào?"

Phó Tu Vân quay đầu, dừng một chút giống như là cảm thán cái gì đó nói, "Cũng không biết Phó Thiên Hải rốt cuộc may mắn hay bất hạnh, ở phương diện nữ nhân và nhân phẩm ông ta quả thực hỏng tất, nhưng sinh con trai ngược lại cũng không tệ."

Dịch Nhiên nghe vậy chân mày cau lại, "Ngươi đây là tự khen ngươi?"

Phó Tu Vân hừ một tiếng, "Ta chỉ cảm thán trúc xấu ra măng tốt thôi, Phó gia cũng chỉ còn lại có một Phó Cẩm Long là một người khôn ngoan, chẳng qua, chúng ta nhất định là tử thù."

"Ngươi dự định buông tha hắn?" Giọng của Dịch Nhiên là khẳng định, nghe Phó Tu Vân nhẹ chậc một tiếng, "Thật giống như ngươi biết hết! Có điều nếu như ở ngày đó hắn thực sự không xuất hiện, ta không dự định chủ động đi tìm giết hại hắn."

Triệu Hoa Dung nói rất đúng khi y ở trong mười năm u ám nhất, Phó Cẩm Long đối với y đã làm chuyện quá đáng nhất chính là không nhìn thẳng và ánh mắt khinh bỉ. So với Triệu Cẩm Vinh và Phó Điềm Điềm mỗi ngày khi dễ y lăn qua lăn lại y cũng biến đổi đa dạng, đơn giản là lương tâm huynh đệ.

"Chỉ là, ta cảm thấy vì Triệu Hoa Dung, hắn không làm được là sẽ đi."

Dịch Nhiên lắc đầu, "Ngươi không cần suy nghĩ nhiều như vậy, nghe được tin tức gì hữu dụng không?"

Phó Tu Vân gật đầu, "Triệu Hoa Dung ba ngày sau sẽ rời đi thành Triệu gia đi thành Thiết gia, đây là cơ hội tốt nhất cũng có thể là một lần duy nhất của chúng ta chỉ có thể thành công không thể thất bại!"

Dịch Nhiên nghe xong cúi đầu nhìn một chút hai tay thon dài hữu lực của mình, giọng nói tương đối khẳng định, "Sẽ thành công. Chỉ cần Tiểu Hồ Lô không rơi dây xích."

Phó Tu Vân tán đồng gật đầu, sau đó không nhịn được cảm thán, "Kỳ thực đôi khi năng lực phụ trợ cũng rất tốt đó, nếu như không có Tiểu Hồ Lô, có rất nhiều chuyện chúng ta cũng sẽ làm được rất trắc trở."

"Vạn vật có linh, đều thuộc về nhu cầu của nó mà thôi. Tương sinh tương khắc tồn tại mạnh hơn nữa cũng có tồn tại khắc tinh."

Phó Tu Vân cười khẽ, y cũng nghĩ như vậy.

Nếu đã có thời gian cụ thể, như vậy chuẩn bị còn lại chính là khua chuông gõ mỏ. Phó Tu Vân đã để Tiểu Hồ Lô trở về nghỉ ngơi sớm, vì chuẩn bị hành trình ba ngày sau. Đồng thời Phó Tu Vân lợi dụng ba ngày luyện chế mười mấy thạch Vân Vũ, tên như ý nghĩa thạch Vân Vũ là linh khí chạy tới bầu trời có thể khiến phụ cận mười mấy dặm đều mưa phùn kéo dài. Kỳ thực tu giả dùng linh lực của mình và thuật pháp là có thể tùy ý khống chế khí trời, chỉ chẳng qua để không cho Triệu Hoa Dung cảnh giác, y tình nguyện dùng loại cách thức nặng nhọc này để Triệu Hoa Dung dọc theo đường đi đều mưa dầm kéo dài. Mặc dù ngồi xe sấm đánh ngựa kéo, Triệu Hoa Dung từ thành Triệu gia đi thành Thiết gia cũng cần một ngày một đêm. Thời gian lâu như vậy thực sự cũng đủ y động thủ.

Rất nhanh ba ngày liền trôi qua, vào lúc này Triệu Hoa Dung lựa chọn đi ra ngoài tự nhiên sẽ không gióng trống khua chiêng, bà ở lúc sáng sớm lặng lẽ từ cửa Tây của thành Triệu gia rời đi, mà có Tiểu Sỏa Đản làm nội ứng Phó Tu Vân sớm đã chờ ở cửa thành Tây, chuẩn bị vào màn đêm buông xuống động thủ.

Dọc theo đường đi Triệu Hoa Dung đều tương đối cẩn thận, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cũng không dám đi theo quá gần, Thạch Hâm bởi vì tu vi kém không thể theo dõi, đã bị Phó Tu Vân phái đến chỗ đồng ruộng Ngọc Thuỷ cùng bày mai phục với Tiểu Hồ Lô, chờ thời điểm bọn Triệu Hoa Dung đến đồng ruộng Ngọc Thuỷ, bầu trời bởi vì liên quan đến mưa phùn sẽ có vẻ tương đối âm trầm lại có chứa một tầng sương mù, vừa vặn chính là điều kiện tốt nhất yểm hộ Tiểu Hồ Lô.

"Phu nhân, phía trước đã đến đồng ruộng Ngọc Thuỷ rồi, lộ trình chúng ta đã đi một nửa, chẳng qua khi đivào đồng ruộng sau đó nửa canh giờ sẽ đêm xuống, cho đến lúc này vì để ngừa ngộ nhỡ, hy vọng toàn bộ hành trình phu nhân đều làm tốt chuẩn bị phòng ngự." Thủ lĩnh hộ vệ bên cạnh của Triệu Hoa Dung nghiêm túc mở miệng, tu vi của gã cũng là Ngưng Mạch Trung kỳ, nhưng thực lực tổng thể so với Triệu Hoa Dung lợi hại hơn.

Triệu Hoa Dung nghe vậy gật đầu, nhìn một chút mặt trời đang muốn xuống núi, "Chờ sắc trời tối sầm lại, ta liền mở ra vòng Độn Thổ."

Thủ lĩnh hộ vệ lúc này mới yên tâm gật đầu, xoay người rời khỏi.

Rất nhanh bọn họ đi vào trong màn mưa, ở đây có vẻ có chút lầy lội và ẩm ướt so với đường trước đó, chẳng qua trên con đường này cũng không phải chỉ có bản thân bọn họ, vừa mới nhìn đến có ít nhất ba nhóm người từ giữa màn mưa tinh mịn nơi này đi tới, bởi vì người đi ra cũng không có chuyện gì, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không có việc.

Nhưng bọn họ ai cũng không ngờ, những người đi ra ở đây kỳ thực cũng là lâm vào trong ảo cảnh, chỉ có điều ảo cảnh và chân thực của bọn họ là giống nhau như đúc, bọn họ mới không phát hiện một tia một chút không thích hợp. Lúc xe ngựa của bọn Triệu Hoa Dung triệt để tiến nhập giữa màn mưa thì, một trận gió mát mang sương mù thổi qua, tất cả mọi người lâm vào trong ảo cảnh.

"Nhanh!"

Không cần Phó Tu Vân nói, Dịch Nhiên và y đã tiến vào xe ngựa Triệu Hoa Dung trước tiên, Triệu Hoa Dung trong xe ngựa lúc này đã lâm vào hôn mê, chẳng qua thần sắc vùng xung quanh lông mày của bà còn hơi nhíu lại mang theo vài phần đề phòng, không cần phải nói bà ở trong ảo cảnh vẫn đang đi như cũ.

Phó Tu Vân đưa tay muốn cởi túi trữ vật, nhưng mà lại bị Dịch Nhiên trực tiếp giơ tay lên ngăn lại. "Ngươi sao thế? Thời gian say mộng của Tiểu Hồ Lô chỉ có nửa khắc đồng hồ, chậm một chút thì không được!"

Dịch Nhiên trực tiếp giơ tay lên nắm tay của Phó Tu Vân để y không nên gấp gáp, tay kia hiện lên hình dáng móng vuốt, lúc Phó Tu Vân hoàn toàn không phản ứng tới được nhẹ nhàng xẹt qua túi trữ vật Triệu Hoa Dung. Sau đó, cảnh tượng khiến Phó Tu Vân nhịn không được trừng lớn hai mắt liền xảy ra —— vào lúc này trong tay của Dịch Nhiên lại xuất hiện ba bình ngọc hình cầu, thoạt nhìn đều là linh đan khó có được.

"Ngươi làm như thế nào?! Thò túi lấy đồ? Nhưng đây chính là túi trữ vật đó! Bản thân nó là tự mang theo không gian vật phẩm đấy! Tay ngươi làm cái gì? Lại có thể phá vỡ không gian?!" Phó Tu Vân là một người não động thật lớn, thấy hình ảnh như vậy cũng không nhịn được kinh ngạc thậm chí là trực tiếp biểu lộ ra sùng bái và vẻ hâm mộ rồi. "Kỹ năng này của người có thể học không? Nếu như có thể học dạy ta một chút đi! Đây quả thực là kỹ năng phát tài làm giàu nha! Ta cho nó một cái tên, ngươi cảm thấy gọi là Phi Long Tham Vân Thủ được không?"

Dịch Nhiên nhướng mi nhìn Phó Tu Vân đột nhiên hoạt bát lên, nhàn nhạt đem ba lọ kia đặt vào trong túi Phúc của Phó Tu Vân, sau đó lại bắt đầu đợt lấy đồ lần hai trong túi, một bên động thủ vừa nói, "Kỹ năng này ngươi không học được, đây chính là một trong kỹ năng thiên phú đặc hữu bộ tộc của ta và cha ta." Nếu không thì năm đó phụ thân hắn tại sao có thể trực tiếp phá vỡ hàng rào giới môn của Đại thế giới dẫn mẫu thân hắn chạy đến Ma giới? Ngay cả hắn từ Đại thế giới rơi đến Nhiên Nguyên giới cũng khẳng định không thể thiếu tay chân của phụ thân hắn, mặc dù hắn bị mẫu thân hắn một cước đạp xuống. Nhưng mẫu thân hắn lợi hại hơn nữa cũng không mở được giới môn.

Phó Tu Vân nghe được loại trả lời đó lộ ra biểu tình nhục chí, bất kể từ phương diện nào mà nói, y cũng tương đối thích kỹ năng này á, chẳng qua nếu như tỉ mỉ suy nghĩ một chút, vừa rồi Dịch Nhiên nói là bộ tộc của hắn và phụ thân hắn, chủng tộc có thể trực tiếp phá vỡ không gian, chỉ ngẫm lại đã cảm thấy…

"… Không đúng á! Phụ thân ngươi lẽ nào không phải là tiểu tử nghèo ở thế giới kia của các ngươi sao?" Vì sao giờ nghe dáng vẻ như là ở trên cao?!

Dịch Nhiên nghe vậy dừng một chút, sau đó lặng lẽ nói, "Chỉ là ở thế giới kia của chúng ta mà thôi."

Phó Tu Vân quả thực như một giây hiểu ra. Đang muốn nhướng mày, chợt nghe được Dịch Nhiên a một tiếng, sau đó trong tay của hắn xuất hiện một hộp ngọc thạch màu đen, thời điểm đầu tiên nhìn đến nó, Phó Tu Vân cũng biết, tìm được đồ.

"Thật tốt quá."

Phi Long Tham Vân Thủ: rồng bay dò xét mây:v

hq

65. Chương 65

Lúc hộp ngọc thạch màu đen xuất hiện, Phó Tu Vân cũng biết đồ đã tìm được rồi, y nở nụ cười mà đem cái hộp kia bỏ vào trong túi Phúc của mình, sau đó giục Dịch Nhiên, "Còn hai cái! Mau nắm chặt thời gian sờ sờ! Không nên làm lỡ thời gian!"

Dịch Nhiên nhướng mi, nhìn người này cảm thấy y thực sự là rất cố tình gây sự, rõ ràng từ vừa mới bắt đầu làm lỡ thời gian cũng chỉ có Phó Tu Vân người này mà thôi, hắn thế nhưng vẫn luôn đang không ngừng tìm đồ. Vì vậy động tác trên tay hắn liên tục, nhưng trong miệng cũng không ngừng, "Nếu không phải tính tình ta tốt, lúc này ngươi nhất định bị đánh."

"Ngươi tính tình tốt?" Phó Tu Vân há một tiếng, lúc muốn nói điều gì đó thì thấy Dịch Nhiên lại lấy ra một hộp ngọc thạch màu đen, y im lặng lần thứ hai đem hộp để vào túi Phúc của mình, sau đó mới ha ha một tiếng. Người này nếu như tính tình tốt, cũng sẽ không hơi một tí hành động táo bạo trực tiếp chém chết người ta. Cùng lắm hắn cũng chỉ không thích nói, chỉ thích đánh nhau mà thôi. "Được rồi ngươi tính tình tốt, nhìn xem trong túi trữ vật bà ta còn có thứ gì đáng tiền, tất cả đều lấy ra không nên khách khí, bà ta mấy năm nay cũng không biết chiếm đoạt bao nhiêu bảo vật của mẫu thân ta, nếu như không phải là không muốn để cho bà ta sớm phát hiện như vậy, ta khẳng định trực tiếp đem túi trữ vật của bà ta đều lấy đi!"

Dịch Nhiên thấy biểu tình không cho là đúng và lời nói có lệ, gương mặt cũng không cho là đúng của Phó Tu Vân, chẳng qua rất nhanh động tác trên tay của hắn cũng không có dừng, ngay cả lúc nắm đủ loại đủ kiểu chai chai lọ lọ và tài liệu, hắn tìm được hộp ngọc thạch cuối cùng, ánh mắt lộ ra mỉm cười. Chỉ là đang lấy ra cái hộp này trong nháy mắt hắn chợt thấy một linh lực cực kỳ âm lãnh đập vào mặt, nhất thời thần sắc biến đổi, gầm nhẹ ra, "Đi mau! Toàn lực phòng ngự!"

Trong nháy mắt khi bọn họ chạy ra khỏi xe ngựa còn chưa chạy vài thước, Dịch Nhiên dùng linh lực ngăn lại trực tiếp ném hộp cuối cùng kia ra xa xa, nhưng cho dù đã như thế một bàn tay màu đen to lớn trong nháy mắt xuất hiện, trực tiếp vỗ về phía Dịch Nhiên, Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cách tương đối gần, tự nhiên cũng bị lan đến gần trong đó. Thời điểm Dịch Nhiên mở miệng Phó Tu Vân cũng đã trực tiếp tạo ra một đường linh chướng phòng ngự màu xanh biếc, có điều tầng lá chắn này chỉ chống giữ hai ba giây đã bị bàn tay màu đen kia một kích đánh nát, thừa dịp vào lúc này Phó Tu Vân chạy ra bên ngoài vài thước, cuối cùng rời đi phạm vi công kích của bàn tay.

Mặc dù như thế, Phó Tu Vân cũng bị dư lực này đánh hộc máu, sau đó y tức giận nhìn pháp y trên người mình lại vỡ vụn, cắn răng nghiến lợi vội vàng thay một cái khác, lại đi quay về. So với y da giòn đây, Dịch Nhiên mặc dù huyết dày nhưng cũng trực tiếp đối mặt công kích của cự chưởng, Phó Tu Vân nghĩ thế nào hắn cũng sẽ phải bị thương nặng đi? Nhất định phải nhanh đi về giúp hắn, chẳng qua đợi được lúc Phó Tu Vân thực sự trở lại thấy Dịch Nhiên, y đã cảm giác mình thật sự là rất ngu rất ngây thơ rồi —— người này cứ như vậy cứng rắn bị trúng một chưởng, giờ lại mặt không đỏ không thở mạnh đứng tại chỗ, đồng thời vẻ mặt không đành lòng nhìn thẳng y.

Phó Tu Vân: "…"

Giờ y rất muốn đào hố giết người kia.

Dịch Nhiên rất hiển nhiên cũng từ trên mặt của Phó Tu Vân thấy được một loại biểu tình nguy hiểm, lo lắng đến tình huống hiện giờ tương đối khẩn cấp không thích hợp bạo phát xung đột, cho nên Dịch Nhiên trực tiếp chống lại ánh mắt của Phó Tu Vân bước một chân chạy tới phía trước nhặt lên hộp ngọc đen bị hắn ném ra trước đó.

Trên ngón tay bỗng nhiên truyền đến một trận nhiệt độ, Phó Tu Vân cúi đầu vừa nhìn, Tiểu Sỏa Đản biến thành kiến lửa đang ở trên tay y lo lắng xoay vòng vòng vẻ mặt Phó Tu Vân hơi cứng lại móc ra phi thảm Đào Mệnh phiên bản gia tăng lông gà, sau khi ngồi lên trực tiếp liền xông ra ngoài, trên đường tiện thể mang theo Thạch Hâm và Tiểu Hồ Lô cuộn tròn theo sau đã sớm ở cách đó không xa, sau đó không biết có phải cố ý hay không, cho dù y không nhìn thẳng kiếm tu đẹp trai đầu trọc sáng long lanh ở ngay phía trước y kia.

Dịch Nhiên nhìn lông gà bay nhanh mà qua ở khoảng không trên đầu, khóe miệng giật một cái, nhịn nửa ngày mới nhịn được ý nghĩ táo bạo của người muốn đi làm một cuộc chiến này, bất đắc dĩ móc ra thanh kiếm Lôi Minh của Phó Tu Vân chế luyện mới nhất cho hắn, một đường đạp sấm chớp rền vang đi theo.

Đang lúc bọn họ rời đi, đoàn người Triệu Hoa Dung đã không bị ảo cảnh mê hoặc rất nhanh thì thanh tỉnh lại. Chỉ chẳng qua bởi vì ở trong ảo cảnh bọn họ đang không ngừng đi về phía trước, cùng việc làm của bọn họ ở trong hiện thực hầu như không có gì bất đồng, cho nên bọn họ không có cảm nhận được một chút không thích hợp, chỉ tiếp tục đi phía trước. Mà Triệu Hoa Dung và tên hộ vệ đầu lĩnh cảm nhận được là, Triệu Hoa Dung thì cảm giác cửa sổ xe của mình, không biết vì sao đột nhiên mở ra, chẳng qua sau đó một trận gió ẩm ướt thổi qua, khiến cho bà cho là vì khí trời cho nên cũng không hoài nghi gì nữa, kỳ thực chủ yếu nhất vẫn bởi vì ở trong trí nhớ của bà là "Bà dọc theo đường đi đều thanh tỉnh" cửa sổ xe chỉ vì bà không chú ý mà thôi.

Khiến hộ vệ đầu lĩnh cảm thấy không đúng là linh khí xung quanh không ổn định, linh khí không ổn định nơi đây dường như tương đối táo bạo, thật giống như vừa đã trải qua một trường ác đấu, khiến gã cảm thấy vô cùng không bình thường, rõ ràng trước khi bọn họ đi vào nơi này, linh lực vẫn còn rất ôn hòa.

Có điều, theo xe ngựa càng kéo càng nhanh rời khỏi chỗ này càng ngày càng xa, nghi hoặc cũng chỉ có thể từ từ đè xuống trong lòng. Dù sao, nếu quả như thật có vấn đề, không thể chỉ gã cảm giác được không thích hợp, tứ đại hộ vệ và bản thân phu nhân không có khả năng không có một chút phát giác.

Cho nên, mặc dù có một ít hoài nghi, nhưng bọn Triệu Hoa Dung vẫn không phát hiện thứ "Ăn cắp" khiến cho bọn họ ngày sau đã phẫn nộ lại khiếp sợ hối hận, đã đi qua thành Thiết gia.

Chỉ so với Triệu Hoa Dung bình tĩnh hơn, lúc này ở trong thành Triệu gia Triệu Trung Thiên quả thực muốn tức bể phổi, nếu như không phải hiện giờ thời gian sai tình huống sai, lão rất muốn bay thẳng đến trước mặt nữ nhi ngu xuẩn của mình lớn tiếng răn dạy bà tại sao phải đem thứ quan trọng nhất vứt bỏ! Chính vì để ngừa vạn nhất, lão mới có thể đem trên cái hộp thứ ba kia ấn lên bàn tay của mình, một mặt là để cảm ứng, về phương diện khác cũng là muốn nếu có vài người nào đó mắt không mở cướp đi, khó lòng phòng bị, dấu bàn tay hầu như hao phí năm thành công lực của lão có thể đánh bất ngờ trọng thương đối phương, để cho nữ nhi có thể có chút ứng đối thậm chí là chuyển bại thành thắng. Đương nhiên, ở trong ý thức và ý nghĩ của Triệu Trung Thiên, Triệu Hoa Dung coi như ngu xuẩn như thế nào đi nữa điên cuồng như thế nào đi nữa, cũng sẽ không đem vật này đùa giỡn, cho nên lão hẳn là lo ngại.

Nhưng sự thực trực tiếp hung hăng cho lão một bạt tay, lão vừa cảm giác được rõ ràng ấn ký bản thân đánh lên đã bị phát động rồi, đây đại biểu mặc kệ thế nào, hộp trang bị kia có tro cốt Nguyên gia được những người khác cầm trong tay.

"Ngu xuẩn!" Triệu Trung Thiên đánh một chưởng vào trên bàn ngọc. Ở thời điểm mấu chốt như vậy cho dù kết hôn cũng không nên rời khỏi thành Triệu gia! Đã không có ba hộp tro cốt, bọn họ thế nào đem cái tên kia buộc đi ra? Mà càng làm cho Triệu Trung Thiên tâm tắc chính là mặc dù lão phát hiện việc này thật sự khiến người ta tức giận, giờ lão cũng không thể đủ trực tiếp dùng phù thông tri đưa tin cho nữ nhi ngu xuẩn của lão, dù sao giờ chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết, nếu như người đụng vào hủ tro cốt không phải tên tiểu tử Phó Tu Vân kia, chuyện này liền còn có đường sống xoay chuyển. Cho nên ở trước khi Triệu Hoa Dung quay về lão cũng không thể có bất kỳ biểu hiện chột dạ thoái chí.

Nhưng không thể phủ nhận là, lúc này đề phòng của Triệu Trung Thiên đối với Phó Tu Vân đã đạt đến điểm cao nhất, mặc kệ chuyện lần này có đúng Phó Tu Vân làm hay không, nhưng chuyện này vẫn có liên quan tới Phó Tu Vân. Mà ở trong cuộc đời của lão ngoại trừ phấn đấu hai trăm năm ban đầu, sau ba trăm năm cũng không còn khiến lão cảm thấy biến đổi bất ngờ như thế, chuyện xảy ra lại không có gì bảo chứng.

"... Vẫn là phải sớm làm chuẩn bị mới được rồi." Triệu Trung Thiên giương mắt nhìn một chút mặt trời chiều phía ngoài, trong mắt lóe lên vài phần không hờn giận. Ánh sáng hoàng hôn, mặc dù vẫn sáng sủa như cũ, nhưng so với mặt trời mới mọc, tóm lại thì kém rất nhiều. Mặc dù lão không muốn thừa nhận, cũng không được.

Khi ánh trăng mọc lên, Phó Tu Vân và những người khác đi tới thành trì cách Vạn Độc Huyết Quật gần nhất. Thành trì này cũng là một trong Ngũ Đại thành trì của Nhiên Nguyên giới, được đặt tên là thành Bách Hội, lấy ý nghĩa bản thân nó tụ tập trăm sông. Chẳng qua đó cũng không thể nói thành Bách Hội chính là có mấy trăm con sông chảy tụ tập đến cùng nhau tạo thành thành trì, mà ở chỗ này ngươi có thể thấy người tu chân các loại các dạng, ở trong thành trì khác không thể nào dễ nhìn thấy yêu tu ở đây khắp nơi đều có, mà ở trong những thành thị khác thì không thấy được quỷ tu và ma tu, ở chỗ này ngươi cũng có thể tìm được.

Ở trong Ngũ Đại thành trì, thành Bách Hội thực lực là mạnh nhất. Người lãnh đạo của thành trì hội tụ nhân, yêu, ma, quỷ linh tồn tại năm vị. Ở chỗ này không quan tâm ngươi chủng tộc thế nào, chỉ cần ngươi không làm ra chuyện nguy hại lợi ích thành trì cũng sẽ không bị xua đuổi đồng thời sẽ có được bảo hộ, mà ở chỗ này chỉ cần ngươi làm ra cống hiến cho thành thị, mặc dù ngươi là Ma tộc làm người ghét nhất, cũng sẽ nhận được tôn trọng phải có.

Đây là một cái thành trì tương đối thần kỳ, chính bởi vì tồn tại thu gom tất cả như thế, mới để cho thành Bách Hội trở nên cường đại không gì sánh được, ngay cả thế lực của Ngũ đại gia tộc và Tứ đại thế gia cũng không thể rất tốt mà thâm nhập vào, nhưng đây cũng là một thành trì trực bạch lại rất hiểu biết. Bởi vì cường đại, mới không sợ hãi, dù cho chu vi tòa thành trì này cũng không phải là Tử Vong Hắc Trảo hay là Vạn Độc Huyết Quật.

Phó Tu Vân vừa bước vào thành trì này thì đã thích chỗ này, bởi vì bầu không khí nơi này cởi mở mà tự do, lại cũng không phải điên cuồng không hề tiết chế. Nơi này nói bằng thực lực thật đánh thật, chỉ cần có thực lực, ngươi ở nơi này có thể nhận được tài nguyên và đãi ngộ tương đối công bằng chính trực.

"Mau mau mau mau mau! Đại hội linh thực bên kia lại bắt đầu! Nghe nói sau lần tranh tài này linh thực cũng sẽ bán đấu giá tại chỗ đó! Đây chính là thứ tốt đại bổ, các khách tham quan cũng không nên bỏ qua nha!"

"Ai ai ai, bên kia có hai ma tu vì một yêu tu đánh nhau rồi! Ăn cái gì ăn chứ! Nhanh đi xem náo nhiệt đi!"

"Nhóm người ngu xuẩn các ngươi này! Khu Đông có đại năng của Linh tộc đang tìm người khế ước cho đồ tôn tìm bằng đẳng đó, đây mới là quan trọng nhất được không! Một khi ký kết khế ước có thể ít phấn đấu mấy trăm năm đó! Đi mau đi mau!"

Phó Tu Vân nghe ba tin tức này, xoắn xuýt khủng khiếp, Tiểu Sỏa Đản muốn ăn, y muốn xem náo nhiệt, Tiểu Hồ Lô muốn đi nhìn Linh tộc lập khế ước. Đây cũng nên chọn thế nào?

---

f2+a6

66. Chương 66

Cuối cùng vấn đề này cũng không làm phức tạp Phó Tu Vân thời gian quá lâu, bởi vì Thạch Hâm theo kịp phía sau biểu thị hắn muốn đi xem một chút ký kết khế ước với linh tộc. Vì vậy Phó Tu Vân để Thạch Hâm và Tiểu Hồ Lô đi phía khu Đông bên kia, tiện thể Phó Tu Vân còn kín đáo đưa cho Thạch Hâm một khối linh thạch ghi lại, nếu như có thể đem hình ảnh kia ghi chép xuống, vậy trận này y sẽ không bỏ qua rồi.

Chờ Thạch Hâm và Tiểu Hồ Lô sau khi rời khỏi, Phó Tu Vân liền bắt đầu làm tư tưởng công tác cho Tiểu Sỏa Đản, "Ngươi xem thực ra đồ ăn bọn họ còn phải làm đó, muốn xong phải một đoạn thời gian rất lâu đấy! Cuối bán đấu giá khẳng định cũng sẽ đợi được bọn họ làm xong lại bán đấu giá, cho nên ngươi đi theo ta coi náo nhiệt trước cái đi! Chờ chúng ta sau khi xem xong náo nhiệt rồi, vừa vặn có thể đi mua đồ ăn ngươi cảm thấy thế nào!"

Tiểu Sỏa Đản cảm thấy không được tốt lắm nó một chút cũng không muốn xem náo nhiệt, nhưng cuối cùng nó vẫn ảo não không tình nguyện theo Phó Tu Vân, một bước quay đầu ba lần nằm ở trên vai Phó Tu Vân nhìn đại hội linh thực phía Nam. Chờ lúc Dịch Nhiên đạp kiếm Lôi chạy tới tìm được Phó Tu Vân, thấy được chính là vẻ mặt hưng phấn mà xem náo nhiệt của y, vốn đã cảm thấy tâm rất tắc trong lòng càng khó chịu, mang theo một luồng lãnh khí đi tới bên cạnh Phó Tu Vân, Dịch Nhiên trực tiếp nhíu mi lại, "Hai nam tranh một nữ có cái gì đẹp mắt? Còn không bằng qua bên kia nhìn giải thi đấu linh thực."

Tiểu Sỏa Đản nghe được Dịch thổ hào nói đặc biệt hưng phấn ở trên vai Phó Tu Vân xoay một vòng biểu thị tán thành, biểu hiện của nó khiến Phó Tu Vân xía một tiếng, sau đó nhẹ nhàng lui một bước thoáng ngửa đầu nói bên tai Dịch Nhiên, "Nhìn kỹ rõ ràng, đây là hai nam tranh một nam."

Dịch Nhiên nghe nói như thế trong nháy mắt trợn to hai mắt, cẩn thận nhìn nữ tử đang khóc sướt mướt bên trong kia một chút, ăn mặc một thân váy sợi bông, một lát mới dùng một loại ánh mắt hoàn toàn không thể tiếp nhận mở miệng, "… Cái quái gì thế."

Có thể làm cho Dịch thổ hào không kềm được nói ra những lời này có thể thấy được hắn thật sự bị kích thích, Phó Tu Vân nhịn không được nhếch miệng lên lắc đầu, "Đại thế giới, không thiếu cái lạ ngươi còn có thể quản cuộc sống người ta muốn đánh như thế nào phẫn [giả trang] thế nào sao?"

Dịch Nhiên nghe vậy cười lạnh hai tiếng, "Ta không cần quản cuộc sống bọn họ thế nào." Đem thời gian lãng phí ở phía trên này, quả thực chính là không thể nói lý. Hơn nữa hai ma tu này phỏng chừng đến giờ còn không thể xác định nam nhân hay là nữ nhân đâu, Yêu tộc bên trong kia tuyệt đối không phải là hiền lành gì.

Rất hiển nhiên ý nghĩ của Phó Tu Vân và Dịch Nhiên là giống nhau, cho nên sau khi nhìn qua một trận náo nhiệt Phó Tu Vân đã cảm thấy buồn tẻ vô vị, tu vi hai ma tu này cũng chỉ là mới vừa Ngưng Mạch mà

thôi, mặc dù biểu hiện ra thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nhưng bản thân tu vi ma tu so với những tu giả khác thì càng dễ dàng tăng trưởng hơn, chỉ là bọn họ càng gần đến mức cuối càng sẽ phải chịu Thiên đạo bài xích và chán ghét, thế cho nên đường tiến giai của bọn họ càng về sau càng gian nan, cho nên bắt đầu từ kỳ Kim Đan, ma tu có thể lên cấp chính là ngoại trừ kiếm tu tu giả lợi hại nhất, dù sao thừa nhận rất nhiều. Nhưng ở trước kỳ Kim Đan, tu vi tăng trưởng tốc độ vừa nhanh, lại không có bao nhiêu nguy hiểm, dẫn đến một nắm một bó ma tu kỳ Ngưng Mạch, nhưng người kẹt chết ở chỗ này càng là vô số kể.

Hai ma tu này hiển nhiên đạo hạnh còn chưa đủ, bị yêu tu kia đùa giỡn xoay quanh.

Nhìn náo nhiệt xong, Phó Tu Vân sờ sờ Tiểu Sỏa Đản trên vai nói với nó, "Được rồi, chúng ta đi nhìn đại hội linh thực đi, dù sao cũng có thổ hào ở chỗ này, chúng ta mới có thể mua được rất nhiều thứ có thể ăn ngon."

Tiểu Sỏa Đản mừng khủng khiếp. Chỉ là đang lúc bọn họ muốn rời khỏi, vốn tên "nữ" tu quỳ rạp trên mặt đất kia đột nhiên trực tiếp lên tiếng, "Ân nhân, các người lẽ nào cứ như vậy đi sao? Trước ân nhân cứu tiểu nữ tử trong nguy nan, rồi lại không để lại tính danh, tiểu nữ tử không thể làm báo đáp chỉ có thể mỗi ngày tưởng niệm ân nhân, hôm nay ta không phải là đang nằm mơ chứ! Vậy mà thực sự thấy ân nhân đến?"

Dịch Nhiên nghe được âm thanh này trong nháy mắt nhãn thần chợt trở nên sắc bén, kiếm Bôn Lôi trong tay hắn hiện lên một đạo lôi quang, trước khi quay đầu đi nhìn tên yêu tu, hắn nhìn thoáng qua Phó Tu Vân bên cạnh trước, sau đó vẻ sắc bén chậm rãi thu về —— Phó Tu Vân nghe được âm thanh này phản ứng mặc dù không chán ghét như hắn vậy, nhưng cảnh giác phải có lại cũng không ít, ngay cả Tiểu Sỏa Đản nằm trên bả vai y cũng nghe được tiếng nói này trong nháy mắt đó vọt cao ngọn lửa một chút, Phó Tu Vân chậm rãi nheo mắt lại, sau đó chậm rãi nở nụ cười.

Trên đời này luôn luôn có những người tự cho là đúng, tự nhận là khó lường. Âm thanh vừa rồi kia như ngọc châu rơi trên bàn ngọc thanh thúy dễ nghe uyển chuyển du dương nửa phần cũng nghe không thấy giống một chút giới tính là nam? Đực? Trống? Hơn nữa Phó Tu Vân có thể khẳng định là hai người ma tu sở dĩ sẽ không cố kỵ gì ở chỗ này trình diễn tiết mục tranh chấp như thế, cùng bản thân âm thanh có chứa thuật mị hoặc hoặc là hoàn toàn không phân ra.

Tính toán người khác cũng thôi đi, y một chút cũng không nghĩ muốn xen vào việc của người khác. Nhưng nếu như có thể coi là tính kế đến trên đầu của y, thì có thể phải nhận lấy hậu quả phản kích của y.

Bước chân của Phó Tu Vân đang đi về phía trước dừng lại, lúc này bởi vì yêu tu, hai mắt nhìn chăm chú phương hướng đúng là vị trí của bọn họ, cho nên toàn bộ người vây xem ở đây đều nhìn về bọn họ, tựa hồ đang chờ đợi bát quái và náo nhiệt phát sinh lớn hơn, cho nên Phó Tu Vân dừng lại một cái, xung quanh liền phát ra tiếng ông ông của nhỏ giọng. Mà yêu tu quỳ rạp trên mặt đất kia lại từ từ nâng lên khóe miệng, biểu tình trên mặt càng đem chờ mong và kích động suy diễn phải vô cùng nhuần nhuyễn, hai ma tu thấy được hầu như muốn đem toàn bộ địch ý đối với đối phương trút vạ đến trên người Phó Tu Vân.

"… Thật ra nha! Ta thật không quá nhớ kỹ ta từ lúc nào đã cứu ngươi. Chẳng qua nếu ngươi khẳng định gọi ta như vậy, trái lại ta đột nhiên nghĩ đến một việc." Phó Tu Vân lúc này cũng là khuôn mặt nghiêm túc chẳng qua rất nhanh biểu tình trên mặt y liền biến thành một loại xoắn xuýt quỷ dị: "Khi đó ta xem dung mạo ngươi dĩ lệ*, âm thanh ngọt, tính tình lại dịu dàng động lòng người, vẫn rất muốn mang ngươi đi, chẳng qua trong nhà ta có một loại bí pháp đặc thù có thể để cho ta trong nháy mắt thấy một chút chuyện đã xảy ra thời gian tới… Cho nên… Ai, không tiện á! Ta vẫn chỉ thích cô nương, không thích nam nhân. Nhất là, rõ ràng là nam, nam nhân lại không nên phẫn thành cô nương, ta thật mừng không được. Cho nên, ân tình trước ngươi không cần để ý, cũng đừng gọi ta, ta đã gần quên mất! Gặp lại sau!"

[quanh co khúc khuỷu, chắc í nói âm thanh lên xuống chăng:v]

Phó Tu Vân sau khi nói xong giống như là một bộ dạng bị đả kích bước nhanh đi về phía trước, để lại một đàn người xem náo nhiệt ở tại chỗ sững sờ, sau một lát trong đám người trực tiếp truyền ra tiếng xôn xao to lớn, ngay cả hai ma tu bị mê hoặc giằng co thật lâu, cũng trong lúc bất chợt nổi gân xanh từng cái, không thể tin nhìn mỹ nhân trước mắt.

"… Ngươi lại là nam?!" Một ma tu trong đó nhịn không được mở miệng. "Ngươi vừa nãy là đang đùa giỡn chúng ta sao?!"

Yêu tu kia ăn trộm gà bất thành ngược lại bị ăn gậy* nghe vậy giật khoé miệng, sau đó từ dưới đất không nhanh không chậm bò dậy, bún một cái trên váy sợi bông của bản thân căn bản cũng không tồn tại bụi bặm, trực tiếp liếc mắt lười biếng, cả người như không xương nghiêng qua ở trên cây bên cạnh, "Thế nhưng ta từ đầu tới đuôi cũng không có nói ta là nữ tử, là hai người các ngươi, thấy sắc nảy lòng tham trực tiếp coi ta trở thành nữ tử. Cũng không nên oán hận ta đi."

Lúc này đây, lời nói từ trong miệng yêu tu xinh đẹp nơi này truyền ra đã biến thành hơi trầm thấp lại có chứa một phần khàn khàn, âm thanh này mặc dù thiếu êm tai, nhưng lại có một loại mùi vị đặc biệt ở bên trong, "Ngươi xem cũng đều là tu giả, vừa nãy ta đã bị vị kia gài bẫy. Cho nên cũng không phải, ta đang đùa các ngươi, mà là các ngươi quá ngu xuẩn mà thôi. Được rồi, trò chơi hôm nay đã kết thúc sớm, tâm tình ta tốt mặc kệ các ngươi, lần sau cũng có đầu óc một chút đi nha, ta phải đi truy ân nhân rồi đây."

Hai ma tu kia nghe nói như thế đâu có thể nguyện ý? Nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng liền hướng yêu tu kia động thủ, chỉ là công kích của bọn họ còn chưa bắn trúng yêu tu này, bản thân lại bị hai con đại mãng xà trên mặt đất đột nhiên xuất hiện quấn chặc lại, khi bọn họ giãy dụa gắt gao, yêu tu phía trước đi tới mới quay đầu bật cười một tiếng với bọn họ, "Đã nói ngày hôm nay tâm tình tốt không muốn để ý các ngươi, kết quả các ngươi không phải làm thức ăn cho hai bảo bối của ta, vậy các ngươi phải đi chết đi!"

Ở lúc yêu tu nói ra hai chữ "Chết đi" này, hai con đại mãng xà quấn bọn họ ngược lại buông lỏng ra, trực tiếp biến mất ở tại chỗ. Nhưng hai ma tu vừa còn đang kêu gào, cũng trong nháy mắt hoảng hốt tinh thần, khi đợi được bọn họ lại phản ứng kịp, bọn họ mới phát hiện, không biết lúc nào bọn họ đã đi ra thành Bách Hội, đi tới ở chỗ sâu trong Vạn Độc Huyết Quật, trên người quấn đầy rắn.

"!!"

Ngay cả kêu cũng không kịp kêu, hai ma tu này liền chết oan chết uổng rồi.

Mà lúc này, Phó Tu Vân đang quan sát cuộc tranh tài linh thực khí thế ngất trời hoàn toàn thật không ngờ, bản thân vừa hãm hại làm hố ngược lại, đã trêu chọc tới một cái? Con? Cái? Thứ tựa hồ rất không dễ chọc.

"Ai nha đầu bếp số năm kia làm được thịt lợn rán Linh thiêu ngọc cốt thoạt nhìn rất tốt nha, bán mười viên linh thạch trung phẩm một phần, mặc dù đắt chút, thế nhưng ta nghĩ vẫn có thể chấp nhận. Có thể tăng cường thể chất phòng ngự." Phó Tu Vân nhìn sườn lợn của thịt lợn rán ngọc cốt cực kỳ giống thịt kho tàu biểu tình trên mặt cũng có chút không kềm được, thật sự rất muốn ăn, đã lâu cũng không nhìn thấy đồ ăn ngon như thế rồi.

Dịch Nhiên nghe vậy đem đường nhìn dính vào trên nai bạo linh hoả kéo trở về, sau đó ánh mắt lóe lên, liền trực tiếp nhấn ngọc bài chọn món ăn trong tay.

Năm phần thịt lợn rán linh thiêu ngọc cốt, năm phần nai bạo linh hoả.

Lúc này Tiểu Sỏa Đản đã bò tới trên tay của Dịch Nhiên, râu nhỏ của nó một mực hướng về phía tây của đầu bếp lắc lư, Dịch Nhiên bị nó phiền cực kỳ, liếc mắt nhìn phía tây, sau đó ngọc bài gọi món ăn trên tay dừng lại, cuối cùng vẫn ấn xuống một cái. Lại thêm một phần đá lửa hoả thiêu.

Phó Tu Vân ở bên cạnh thấy một màn như vậy giật giật khóe miệng, nói thật, đá lửa hoả thiêu món ăn này thật sự là… Bọn họ không làm tốt là người đầu tiên chọn món ăn này.

Ngay lúc Dịch Nhiên muốn thu tay lại, phía sau hắn đột nhiên truyền tới thông tin hưng phấn của Thạch Hâm, "Ơ? Có ăn ngon? Chúng ta chưa tới trễ đi! Ta cảm thấy măng chua Linh kim cang hẳn là rất tốt nha, còn đề thăng độ tinh khiết của linh căn thuộc tính Kim loại đó."

"…" Hắn lần sau tuyệt đối không chọn, tuyệt đối không!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, nguyên hình của đồ ăn ——

Thịt kho tàu sườn lợn, thịt nai nóng chảy, hạt thông hạt bắp, măng chua… ngũ sắc thổ, thật chỉ là đất, không nghĩ ra được nguyên hình là gì.

———

Tình hình là down hình món ăn ko được, chả biết sao, nhiều hình cũng chả down được, haizz, thôi thì ai muốn biết rõ món ăn hơn thì cứ cóp mấy chữ gốc bên dưới nhá.

, , ,

h

67. Chương 67

Sau khi bị ép buộc điểm tổng cộng năm chủng loại linh thực, Dịch Nhiên ôm kiếm của mình ngồi ở trên ghế gỗ bên cạnh chờ ăn. Mà lúc này Phó Tu Vân và Thạch Hâm mỗi người đang chia sẻ náo nhiệt và tình huống trước đó bọn họ thấy được, Thạch Hâm nói bản thể của linh tu lại là một gốc cây Thuỷ Thuỷ Thái, cho dù lão tổ tông của linh tu kia rất lợi hại, nhưng bản thể của hắn thật sự là quá yếu, thế cho nên hắn đến sau cùng cũng không có người thích hợp ký kết khế ước.

Phó Tu Vân tự nhiên cũng đem náo nhiệt hai nam tranh một nam nói cho Thạch Hâm, Thạch Hâm nghe mà mắt trợn tròn, sau đó càng không ngừng cảm thán quả nhiên đến thành Bách Hối, cái gì cũng có thể nhìn thấy hết.

"Kế tiếp chúng ta đem chút linh thực ăn xong, sau đó phải đi Vạn Độc Huyết Quật nhìn một cái trước đi, hiện giờ cách cuối tháng cũng chỉ còn lại có mười một ngày, bất kể chúng ta muốn dự phòng sớm hay là bọn họ muốn sớm làm bẩy rập, mấy ngày gần đây cũng sẽ tới nơi đó chuẩn bị, đúng lúc, biết người biết ta mới sẽ không thua."

Phó Tu Vân vừa mới dứt lời, phía sau y liền truyền đến một âm thanh khiến y nghe xong da đầu tê dại, nhịn không được âm thầm đề phòng: "Ơ, ân nhân các ngươi muốn đi Vạn Độc Huyết Quật ư? Thế nhưng chỗ đó ta rất quen thuộc, hành trình lần này có thể nhất định phải mang theo ta nha, nói cách khác không biết ân nhân các ngươi muốn ăn bao nhiêu thua thiệt đây!"

Thạch Hâm nghe được âm thanh này trong nháy mắt mê hoặc, nhưng mà rất nhanh hắn liền khôi phục thần trí, sau đó cực kỳ đề phòng nhìn nam tử đối diện tùy ý tựa ở trên chiếc ghế kia, hắn phát hiện nam tử này lớn lên cực kỳ hoặc nhân, nhất thời lại lui về phía sau hai bước.

"A, còn là một tiểu tử cơ trí. Nhưng mà yên tâm đi! Thế nhưng ta đến báo ân, mới sẽ không hạ thủ với bằng hữu ân nhân đâu, ngươi nói đúng hay không hả ân nhân? Lời của ân nhân vừa nãy thật đúng là tổn thương lòng, chẳng qua ân nhân thương ta như thế, trái lại ta vẫn cảm thấy hài lòng, ngươi nói có kỳ quái hay không?"

Khóe miệng Phó Tu Vân giật một cái. Dịch Nhiên bên cạnh cũng không nói được một lời giật giật tay phải của mình, sau một khắc một thanh bảo kiếm loé lôi quang tới trước mặt yêu tu, khiến trên mặt yêu tu vốn không thèm để ý chút nào hiện lên ba phần sát ý, ba phần tức giận.

"… Muốn đánh nhau? Minh Xá ta nhưng cho tới giờ chưa sợ qua ai."

Lúc này lời nói ra của yêu tu Minh Xá nào có mị ý trước đó, khàn khàn cuồng bạo cùng cực, khiến người ta nhịn không được lui về phía sau.

Lúc này người xung quanh cho rằng hai người này thực sự muốn đánh nhau, Phó Tu Vân đột nhiên mở miệng nói, "Ngươi nói ngươi rất quen thuộc với Vạn Độc Huyết Quật? Là thật sao?"

Minh Xá nghe vậy khóe miệng nâng lên, lắc đầu lộ ra đặc biệt tự tin nói, "Không ai so với ta quen thuộc hơn, thế nhưng bọn rắn độc của ta ở chỗ đó đấy."

Nghe nói như thế sắc mặt của Phó Tu Vân và Dịch Nhiên cũng cứng đờ, Phó Tu Vân càng nhịn không được cả người nổi da gà lên, nếu như y không nghĩ sai nguyên hình của yêu tu nói lời này không làm tốt thật là một con rắn nha… Nói thật, y một chút cũng không thích rắn.

Dịch Nhiên nhìn thoáng qua khóe miệng co giật của Phó Tu Vân, trong lúc đó không hiểu sao đã cảm thấy tâm tình khá hơn nhiều. Cũng không có ý định tiếp tục cùng con rắn này đánh nhau, cho dù coi như con rắn này dùng hết bản lĩnh toàn thân, Phó Tu Vân cũng sẽ không thích hắn.

Mà Minh Xá thấy khóe miệng co giật của Phó Tu Vân dùng sức liếc mắt, đặc biệt bất mãn nói, "Ân nhân ngươi cũng không thể chỉ nhìn mặt ngoài như vậy, huống hồ ta cảm thấy ta rất xinh đẹp."

Phó Tu Vân cười gượng một tiếng, sau đó dừng một chút, cuối cùng đem vẻ mặt của mình dừng ở hình ảnh mỉm cười ôn hòa, "Ừ, kỳ thực bọn rắn độc cũng không sai, rất lợi hại. Hơn nữa ta còn thực sự có lời muốn nói với ngươi, nếu như ngươi nguyện ý ngược lại có thể giúp chúng ta một rắc rối nhỏ."

Minh Xá cau mày, "Thế nhưng để ta hỗ trợ phải trả giá thật lớn, ân nhân ngươi cũng không thể tay không buộc sói trắng*." Hắn tới nơi này chẳng qua là cảm thấy người có thể hãm hại ngược lại hắn nhất định vô cùng thú vị, hắn chỉ tìm một chuyện lý thú, nếu như "chuyện lý thú" này sẽ làm hắn và tộc đàn của hắn rơi vào nguy hiểm, vẫn thôi đi!

[tay không buộc sói trắng/không thủ sáo bạch lang: 1 câu tục ngữ, ám chỉ người bỏ ra vốn ít nhưng thu hoạch được nhiều]

Phó Tu Vân tiếp tục mỉm cười, "Ta không phải ân nhân của ngươi sao? Giúp ta chuyện này coi như tra ân tình của ta rồi."

Nhất thời, Minh Xá nhịn không được há một tiếng, hắn có chút im lặng nhìn thanh niên mỉm cười trước mắt khiến cho người ta nhịn không được yêu thích, lắc đầu: "Ta tự cảm thấy bản thân ta đủ vô sỉ, hôm nay xem ra quả nhiên nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn* đấy!" Tiếng xưng hô ân nhân này hai người bọn họ đều hiểu đây chỉ là Minh Xá thuận miệng gọi một cái mà thôi, hai người rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt làm sao có thể sẽ có ân oán?

[người giỏi còn có người có giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn]

Dáng tươi cười của Phó Tu Vân hơi lớn một chút, "Yên tâm, nếu như bọn rắn độc của ngươi thật đúng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. Ngươi giúp ta làm việc, tự nhiên cũng có thể trả lại ngươi một việc, ngươi có chuyện gì đặc biệt muốn làm hay không? Nếu là có, ta nghĩ mấy người chúng ta đây cộng lại, Nhiên Nguyên giới cũng có thể xông vào một lần."

Câu nói sau cùng kia của Phó Tu Vân, người nói vô ý người nghe cũng cố tình. Bộ dáng Minh Xá vốn vạn sự không quan tâm lúc nghe nói như thế chợt thay đổi, giống như hắn nghĩ tới điều gì hô hấp chợt dồn dập, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu trở nên có chút điên cuồng gắt gao nhìn chằm chằm Phó Tu Vân.

"Ngươi nói chính là nói thật."

Phó Tu Vân còn muốn nói điều gì, Dịch Nhiên liền trực tiếp đứng lên chắn trước mặt của hắn, "Hắn giúp cho ngươi chỉ là việc nhỏ."

Con ngươi Minh Xá co rụt lại, trong thoáng chốc dường như Thạch Hâm thấy con ngươi biến thành một đường dựng thẳng đứng, thoạt nhìn cực kỳ nguy hiểm. "Chuyện của ta, đối với các ngươi mà nói, cũng có thể là một chuyện nhỏ. Chẳng qua, nếu như các ngươi nguyện ý giúp ta đến cùng..." Minh Xá nói còn chưa dứt lời lại chợt vung tay áo, trong nháy mắt một yêu phong như rồng cuốn đem bọn họ cuốn đi, chờ khi những người xung quanh lấy lại tinh thần, người cũng đi mất.

"Ai ai! Ba vị! Linh thực đã điểm của các vị còn ở nơi này đó! Này như thế nào, ơ?"

Ngay lúc tiểu nhị bưng linh thực đang khổ não phải đưa cơm thế nào, không trung bỗng nhiên xuất hiện một con mãng xà trắng to lớn, nó một ngụm lớn liền đem linh thực nuốt vào trong miệng, sau đó vẫy vẫy đuôi biến mất không thấy.

Tiểu nhị bưng thức ăn, "..." Đây rốt cuộc coi như đưa đúng rồi hay là đưa sai đây?!

Ở thời điểm yêu phong long quyển* [gió yêu cuốn rồng] kéo tới, ngoại trừ Thạch Hâm còn có chút ngoài ý muốn kinh hô ra một tiếng, Dịch Nhiên và Phó Tu Vân đơn giản bình tĩnh một người so với một người. Chờ bọn họ hoàn toàn toàn bộ đến hang ổ Minh Xá —— một huyệt động sang trọng nằm ở sâu Vạn Độc Huyết Quật, lòe lòe chiếu sáng, Minh Xá mới phát giác được hết sức thú vị nhìn hai người bọn họ: "Hai nhân tu

các ngươi ngược lại thật thú vị, dĩ nhiên một chút cũng không sợ sao? Không, không đúng, ân nhân đừng nói, người thú vị có thể hãm hại ngược lại ta tự nhiên là rất lợi hại, ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn con kê tinh ngươi đây, ngươi có huyết mạch kê tinh, thế nào không sợ ta?"

"... Hả?" Phó Tu Vân sửng sốt cả người, sau đó nhìn thẳng về phía Dịch Nhiên, sau một lát bĩu môi, "Trước ngươi còn phủ nhận đó!"

Trong nháy mắt trán Dịch Nhiên nổi gân xanh, "Ta vốn cũng không phải là kê tinh. Cũng không có máu huyết kê tinh." Hắc Vân Mãng ngu xuẩn lại xấu xí! [mãng xà là con trăn]

Minh Xá hoàn toàn không tin, "Làm sao có thể, ta có thể cảm giác được, hơn nữa phẩm cấp và chủng tộc của ta trời sinh cũng rất cao quý, ngươi, "

"Hắc Vân Mãng mặc dù rất thưa thớt, nhưng cũng chẳng qua là Hắc Chiểu Xà Vương tiến hoá mà tới thôi, cao quý cái rắm." Nghe đến đó Dịch thổ hào rốt cục nhịn không được trực tiếp phản kích, ở chỗ này đánh nhau không tốt, nhưng miệng tới một trận cũng có thể đi? "Ngươi ở trong Nhiên Nguyên giới của Tiểu thế giới có thể cũng coi gặp may mắn là duy nhất, chẳng qua đi Trung thế giới nhìn, đồng tộc của ngươi cũng không ít." Đại thế giới cũng không cần nói, đều là số mệnh tọa kỵ cao cấp.

Thời điểm Dịch Nhiên nói đến những thứ này trên người của hắn không tự chủ liền tản mát ra cảm giác áp bách của loại ở trên cao nào đó, loại cảm giác áp bách to lớn này khiến Minh Xá trong nháy mắt tóc gáy dựng ngược, cảm giác tất cả vảy của mình cũng muốn dựng lên. Hắn hầu như có chút không khống chế được âm thanh của mình: "Chim đại bàng?"

Trả lời hắn là tiếng hừ lạnh của Dịch Nhiên.

Minh Xá xem một tiếng hừ lạnh này là khẳng định, vì vậy Minh Xá thoáng cái đàng hoàng không ít. Chẳng qua trong lòng của hắn cũng càng thêm kích động, nếu có một kiếm tu như vậy giúp hắn, hắn nhất định có thể cứu ra đệ đệ hắn!

Chỉ là Phó Tu Vân ở bên cạnh nhìn biểu tình Dịch Nhiên trực tiếp ở trong lòng hít hơi, vẻ mặt này hoàn toàn là khinh thường á, thật giống như đang bày tỏ chim đại bàng chỉ đủ ngậm giày cho hắn, nhưng nếu như vậy suy nghĩ một chút thì sẽ cảm thấy rất kinh khủng, loài chim so với chim đại bàng cao hơn mấy cấp bậc. Phó Tu Vân nhịn không được ở trong lòng ha ha hai tiếng, chẳng lẽ là kim sí đại bàng, phượng hoàng, chu tước hoặc kim ô? Cảm thấy mặc kệ cái nào, cũng rất muốn chết.

"Khụ, được rồi, lời thừa thải đừng nói, ngươi nói trước đi, ngươi đem chúng ta đến nơi đây rốt cuộc là muốn nói điều gì đây! Ngươi khi đó rõ ràng muốn nói đột nhiên đem chúng ta đến nơi đây, là sợ có người ở bên cạnh nghe được gì đó, sẽ mang đến nguy hiểm cho ngươi? Hiện ở chỗ này là địa bàn của ngươi, ngươi nói một câu muốn làm gì? Nếu như có thể giúp ta sẽ tận lực giúp ngươi."

Minh Xá cũng không muốn lãng phí thời gian, vì vậy hắn rất nhanh liền nói ra ý nghĩ của chính mình, "Nếu người là nhân tu, thì nên biết Tứ đại gia tộc của Nhiên Nguyên giới đi? Thiết gia trong Tứ đại gia tộc, đã từng ở năm trăm năm trước bắt đi đệ đệ của ta đi làm luyện khí chi thú. Bởi vì đệ đệ của ta là Thuỷ Sinh Hoả Mãng trời sinh, vì vậy lửa nó phun ra chính là nước trong lửa, lửa này mặc dù trên độ uy lực và quý trọng cũng không đủ để đạt được Thiên bảng nổi danh, nhưng cũng là số ít linh hỏa, mà năm đó người Thiết gia cũng không biết là từ nơi nào chiếm được tin tức, đã biết tồn tại của đệ đệ ta, lúc chúng ta còn rất nhỏ, hoàn toàn không có sức tự vệ, dùng toàn lực tộc bắt đệ đệ Minh Hoặc của ta, hiện giờ đã nhốt nó năm trăm năm."

Nói đến đây, trên mặt của Minh Xá tất cả đều là vẻ dữ tợn, hắn rống to hơn kích động quơ hai tay của mình như là hận không thể xé nát cái gì đó, "Chúng ta là song sinh tử, mỗi ngày nó đã nhận được dằn vặt gì ta cũng có thể cảm ứng được tất cả!! Ta ở nơi này năm trăm năm đã từng không dưới trăm lần đi Thiết gia muốn cứu người, thế nhưng Thiết gia đem đệ đệ ta nhốt vào trong Luyện Yêu Sơn Hải đồ! Ta tìm thế nào cũng không được bức vẽ đó! Thế nào cũng tìm không được! Ta có thể cảm giác được nó sắp điên rồi, nếu như ta không cứu nó đi ra, nó nhất định sẽ đánh mất toàn bộ thần hồn, triệt để trở thành một con rối!!"

"Cho nên, cầu các ngươi, mau cứu nó đi? Cứu nó ta liền đem cái mạng này của ta còn có Huyết Tiên Thảo đều cho các ngươi ——!!"

“A, thật tốt quá. Thành giao.”

Thuỷ Thuỷ Thái: chỉ loại cây sống trong nước.

Kim Ô: còn gọi là Tam Túc Kim Ô, chính là Thái Dương Thần Điểu, trong truyền thần thoại xa xưa, nó là thần thú vô cùng cường đại.

---

ont| z

68. Chương 68

Bởi vì Phó Tu Vân đáp ứng quá nhanh, Minh Xá trong lúc nhất thời còn không kịp phản ứng, lúc Phó Tu Vân đã đáp ứng còn đang vội vàng nói, “Chỉ cần các ngươi có thể cứu nó ta nhất định đều nghe các ngươi! Mà còn Huyết Tiên Thảo chính là cấp bậc tiên thảo đó! Toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng, ”

“Ừ, ta đã biết, cho nên ta đáp ứng ngươi rồi.”

“Rất hiếm thấy… Ngươi dĩ nhiên đáp ứng rồi?! Ngươi làm sao sẽ đáp ứng nhanh như vậy?! Ngươi làm sao có thể đáp ứng nhanh như vậy? Ngươi biết Tứ đại gia tộc ở Nhiên Nguyên giới là một địa vị gì không? Ta cũng không phải không đi tìm những người khác, thế nhưng sau khi những người khác nghe là Tứ đại gia tộc thì lập tức suy sụp, rõ ràng trước đó còn vô cùng tốt đáp ứng.” Minh Xá lúc phản ứng kịp một bộ dạng không thể tin nhìn Phó Tu Vân và Dịch Nhiên. Hắn vạn lần không ngờ, hai người kia lại sẽ dễ dàng đáp ứng thỉnh cầu của hắn như vậy.

Trực giác khiến hắn cảm thấy, này cũng không quá khả thi.

Phó Tu Vân nhìn vẻ mặt của hắn cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, trực tiếp mở miệng nói: “Vì sao không có khả năng chứ? Ta cảm thấy chúng ta thật sự rất có duyên phận, bởi vì vừa vặn địch nhân chúng ta đối mặt cũng giống nhau.”

Minh Xá nghe nói như vậy trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người, sau đó hắn chậm rãi nở nụ cười, âm thanh càng cười càng lớn sau cùng đơn giản là cất tiếng cười to, “Ha ha ha! Ta cũng biết, ta cũng biết đám bại hoại Thiết gia kia sẽ không vĩnh viễn cũng cao cao tại thượng như vậy, bọn họ đã tàn nhẫn lại hung ác độc địa, làm sao có thể trừ ta ra không có những cừu nhân khác chứ! Ha ha ha, thật tốt quá, thật tốt quá! Thiết Phong Thuật, thù mấy trăm năm chúng ta, lần này cuối cùng cũng có thể làm chấm dứt!”

Sau khi thật vất vả chờ Minh Xá phát tiết xong, Phó Tu Vân mới đem ân oán của bọn họ và Tứ đại gia tộc nói cho Minh Xá, sau khi Minh Xá nghe xong trên gương mặt xinh đẹp đều là kinh ngạc, hắn nhịn không được từ trên xuống dưới nhìn Phó Tu Vân thật lâu, sau cùng mới cảm thán nói, “Ta cũng chỉ có ân oán với Thiết gia mà thôi, vậy mà ngươi cùng bọn Tứ gia đều không tốt như thế. Hơn nữa, Triệu Trung Thiên người trung niên này có thể so với vãn bối Thiết Phong Thuật kia thì lão già này còn khó dây dưa hơn, nếu như ngươi có tử thù với Triệu gia, chuyện lần này nhất định phải ứng đối thật tốt, thế nhưng trước đó ta đã tận mắt thấy hình ảnh Triệu Trung Thiên đem bẫy rập mai phục của một người chuẩn bị mấy năm phá dễ dàng, còn xúi giục người xung quanh bắt hắn bị giày vò đến chết. Lúc đó ta liền suy nghĩ, nếu như nói năm đó ta và đệ đệ Minh Hoặc gặp phải là người kia, chỉ sợ cuối cùng không riêng gì Minh Hoặc bị bắt, ta cũng không trốn khỏi.”

Lời của Minh Xá khiến sắc mặt của Phó Tu Vân vốn cũng không thể nào tốt trở nên âm trầm, y mạc danh liền nghĩ đến đêm mưa hơn mười năm trước kia, hết thảy đều bởi vì Triệu gia và rèn phổ Phá Vân Thương mà bị hủy.

Mặt mũi Phó Tu Vân âm u, bỗng nhiên cảm thấy trên tay nóng lên, tay đặt trên mu bàn tay y kia, khớp xương phân minh thon dài hữu lực. Quan trọng là, cái tay này nhắc nhở y y cũng không phải tự một mình, sau đó qua thật lâu y cũng gặp được người có thể bồi y báo thù.

"Tu Vân à, ngươi đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Cho dù Triệu Trung Thiên kia lợi hại hơn nữa chúng ta có lòng coi như lão vô tâm, hơn nữa chúng ta nhiều người như vậy, thế nào cũng có thể để trong lần hành trình Vạn Độc Huyết Quật này của lão không phải cũng là lột da không phải sao?" Ngoại trừ Dịch Nhiên nắm tay y, còn có Thạch Hâm đã ở bên cạnh y mở miệng khuyến khích, ngay cả Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô hai đứa nó cũng trực tiếp bò lên trên bả vai của y, dùng các loại run run và vặn vẹo biểu thị sự tồn tại của bọn nó.

Trong nháy mắt này Phó Tu Vân liền nở nụ cười, nụ cười kia không cần phải nói Dịch Nhiên rồi, chính là Minh Xá bên cạnh y cũng không nhịn được sững sờ, "Ân nhân à, gương mặt này ngươi lớn lên thật đúng là không tệ, nếu như sau này ngươi lăn lộn không được về một tu giả lợi hại đặc biệt thích nhan sắc đẹp, đối với hắn cười cười nhiều, phỏng chừng chuyện gì cũng có thể làm được." [nhột hôn:v]

Phó Tu Vân nghe xong lời này dáng tươi cười trực tiếp cương ở trên mặt, mà Dịch Nhiên lần này trực tiếp, trường kiếm đảo qua liền đem Minh Xá quét một bên, "Phi lễ chớ nhìn."

"Hả?! Ngươi để ta phi lễ chớ nhìn? Há, vậy bản thân ngươi sao! Ngươi thì không phải là vô lễ sao?!" Minh Xá bị động tác này của Dịch Nhiên làm tức giận nở nụ cười, thế nhưng lo lắng tới trên có huyết mạch áp chế đánh nhau phỏng chừng hắn không chiếm được tiện nghi, mới nói lầm bầm hai tiếng, "Ngươi được lắm á, ta cho ngươi biết nhá, ngươi chỉ ngăn trở một mình ta có ích lợi gì? Lẽ nào ngươi còn có thể ngăn trở tu giả Đại thế giới này? Trừ phi ngươi để hắn lúc nhìn những người khác toàn bộ quá trình bảo trì một bộ mặt đòi nợ báo thù, không thì luôn sẽ có người tìm tới cửa."

Sắc mặt Dịch Nhiên đặc biệt kém, "Vậy hãy để cho hắn thôi nợ."

Minh Xá trực tiếp bị nghẹn ngừng lại, sau đó nhún nhún vai, "Chúng ta đến nói chính sự đi, các ngươi vừa mới nói bởi vì phải lừa ngươi qua đó dùng huyết mạch của ngươi mở ra mật thất Nguyên gia căn bản cũng không tồn tại, cho nên Tứ đại gia tộc chuẩn bị ở trong Vạn Độc Huyết Quật của ta đây đặt mai phục cho ngươi có đúng không? Nếu là như vậy vậy thì dễ làm, ta có thể cho các tiểu đệ của ta quản chế toàn bộ Vạn Độc Huyết Quật mỗi một tấc một nơi, mặc dù là những sinh vật kịch độc khác ở đây cũng có thể dưới tình huống thích hợp cho ta sở dụng, cho nên chỉ cần bọn họ đi vào, là chúng ta có thể lập tức phát hiện. Vấn đề là, chờ lúc bọn họ tiến vào các ngươi muốn phải làm sao? Đem những người đó từng người một tất cả đều độc chết hay là giết chết đây?"

Nghe nói như thế, Phó Tu Vân cúi đầu bắt đầu tự hỏi, kỳ thực y cũng không tính đem Tứ đại gia tộc giết sạch sẽ, những đồ tử đồ tôn cách mấy thế hệ này bởi vì còn có lợi ích mà đến đánh thủ môn cho dù chết cũng sẽ không cho Tứ đại gia tộc mang đến ảnh hưởng gì không thể nghịch chuyển. Y thậm chí không định đem bốn gia tộc lăn qua lăn lại không thôi, hiện nay ngoại trừ đã xác định Triệu gia và Thiết gia không chết không thôi, còn lại gia chủ Chu gia và Bành gia, cùng y nhiều lắm cũng chỉ thù của gia chủ. A, mặt khác Chu gia còn muốn túi Phúc của y, thậm chí vì thế vu hãm túi Phúc là của mình, cho nên gia chủ của Chu gia phải chết, Bành gia, y còn nhớ rõ Bành Giác Nhiên người kia, dường như đó là một tư sinh tử cùng gia chủ đương thời có cừu oán, nếu như lợi dụng tốt, là có thể để tư sinh tử này trở thành người lật bàn lớn nhất, trực tiếp nắm Bành gia trong tay.

"Xem trước một chút lần Vạn Độc Huyết Quật này có người quan trọng nào sẽ đến đi, ta muốn ở trong mười mấy ngày nay luyện chế nhiều một ít thạch Bạo Liệt Hoả, ta cũng không tin mấy trăm khối thạch Bạo Liệt Hoả cùng nhau nổ, vẫn không thể đem những Kim Đan tự cho là đúng kia nổ bị thương. Chỉ cần bọn họ bị thương, độc và công kích còn lại, muốn tránh cũng tránh không xong." Âm thanh của Phó Tu Vân rất ổn rất nhẹ, thế nhưng trong tai Minh Xá và Thạch Hâm nghe được cũng cảm thấy một hàn ý không rõ. Chỉ có Dịch Nhiên bên cạnh gật đầu đương nhiên, "Ta đã Ngưng Mạch Đại viên mãn, đủ để đem máu độc ép đến một chỗ, ngươi muốn dùng bao nhiêu có thể nói thẳng, mặt khác, mấy ngày này ta cũng muốn bế quan, ta có một ý nghĩ, nếu như thành công có lẽ sẽ có hiệu quả kinh người."

Minh Xá trực tiếp trừng mắt nhìn sang, "Hiệu quả kinh người gì?" Hắn nghe thế nào đã cảm thấy cả người sợ hãi?

Dịch Nhiên trả lời chỉ nhìn hắn một cái, sau đó mặt không thay đổi kéo kéo khóe miệng.

Minh Xá: "…" Hắn và con gà cao cấp này thật là trời sinh không hợp a! Sau này nếu quả như thật thuộc hạ không như ý hắn phải sống như thế nào?!

"Khụ, được rồi, bản thân ta chỉ cần ở bên trong vùng đầm lầy Vạn Độc Huyết Quật này, cũng có thể đủ thuấn di, mưa rơi và phun độc. Ngoài ra ta có một kỹ năng thiên phú chính là Ngôn Hoặc. Chỉ chẳng qua tu vi của ta bây giờ cũng là Ngưng Mạch Đại viên mãn, kỹ năng Ngôn Hoặc chỉ có thể đối người tu vi dưới ta có tác dụng. Đây chính là toàn bộ năng lực của ta, các ngươi xem dùng đi!" Minh Xá nói xong lại đặc biệt để ý nhìn Phó Tu Vân một chút, "Kỳ thực ân nhân ngươi ngoại trừ phản bẫy ta khiến ta cảm thấy rất thú vị ra, tu vi của ngươi rõ ràng chỉ có Ngưng Mạch Sơ kỳ mà thôi, nhưng đối với Ngôn Hoặc của ta hoàn toàn không có phản ứng, cũng rất kỳ quái. Hơn nữa ta cảm giác được trên người ngươi một cổ lực lượng áp lực rất đáng sợ, có thể là thiên địch của ta. Thế nhưng mà, ngươi cũng không phải yêu tu càng không có huyết mạch yêu tu nha? Rất kỳ lạ."

Phó Tu Vân và Dịch Nhiên liếc mắt nhìn nhau, hai người đều đem ánh mắt phóng tới Tiểu Sỏa Đản trên bả vai y, tu vi của Phó Tu Vân hiện giờ đã là kỳ Ngưng Mạch, đừng xem lúc Tiểu Sỏa Đản đi ra chỉ một đoàn lửa, hình dạng thoạt nhìn còn rất vô hại, thế nhưng nếu như Phó Tu Vân đem hết toàn lực phóng xuất, uy lực hiện giờ có thể đem toàn bộ Vạn Độc Huyết Quật đều đốt khô trụi.

Dịch Nhiên à một tiếng, mặt băng sơn thổ tào một câu, "Nó cùng ai cũng là thiên địch. Cho dù là đệ đệ ngươi."

Vẻ mặt Minh Xá nghi hoặc nhìn Dịch Nhiên, Phó Tu Vân ở bên cạnh trong lòng nhịn không được cười gượng, Thiên hoả Cửu U Phệ mặc dù là hoả trên Thiên bảng cũng là hoàn toàn không thân thiện, đi tới lửa nhà người ta nuốt một ngụm làm thành bản thân, mới là cá tính của nó… Chẳng qua, Tiểu Sỏa Đản của y hẳn là tốt đi? Thoạt nhìn hoàn toàn không có táo bạo như vậy á.

"Ớ? Tiểu Sỏa Đản ngươi đang ăn cái gì? Ai, đã nói thịt kho tàu sườn lợn không phải là đồ ăn ta điểm sao?! Ngươi ăn cái gì mà ăn?! Ngươi cật hoá* thấy đồ ăn liền ăn!!" Phó Tu Vân nổi giận, Tiểu Sỏa Đản trong nháy mắt đem tất cả đồ ăn đều nuốt vào bụng, ngoại trừ đất ngũ sắc bị Tiểu Hồ Lô cướp về kịp. [chỉ người ăn hàng, thấy gì cũng ăn]

Minh Xá nhìn đoàn lửa và hồ lô kia, trong nháy mắt cảm giác mình có chút hoa mắt, linh hỏa và linh thực lúc nào trở nên có chỉ số thông minh như thế? Loại tồn tại này không phải là phải ít nhất trước đây ngươi mới có thể khai trí sao?

Lúc Phó Tu Vân bên này đã vì mai phục hơn mười ngày sau thương lượng xong, trong mật thất Triệu gia bên kia bầu không khí cũng ngưng trệ cực kỳ. Ngày hôm nay Triệu Hoa Dung mang trên mặt dáng tươi cười thuận lợi trở về Thiết gia, miệng còn chưa kịp uống trà nóng đã bị phụ thân của mình gọi vào trong mật thất. Sau khi vào cửa đã trúng một cái tát.

"Phụ thân?!" Triệu Hoa Dung vuốt mặt mình không thể tin nhìn Triệu Trung Thiên, hoàn toàn không thể hiểu được vì sao ông lại đột nhiên đánh mình.

"Phế vật! Đến giờ ngươi vẫn chưa phát hiện sao?! Mở ra túi trữ vật của ngươi cho ta, đem ba hộp tro cốt Nguyên gia lấy ra cho ta!"

Triệu Hoa Dung lần đầu tiên đối mặt Triệu Trung Thiên trong cơn giận dữ, tất cả kiêu ngạo trước đó tất cả đều biến thành e ngại, bà không chút nghĩ ngợi mà liền làm theo, sau đó, cả người cũng cương cứng.

"Điều này sao có thể?!" Triệu Hoa Dung sửng sốt, sau đó điên cuồng mở ra túi trữ vật của mình đem đổ ra bên ngoài, rầm rầm ào ào đổ ra một đống đồ, nhưng trong mấy thứ này lại không có thứ bà rất muốn thấy. "Điều đó không có khả năng!"

Triệu Hoa Dung tựa như nổi điên thét lên, như thế giống như là có gì đó cũng muốn giết bà, trước khi bà tiếp tục la to gây ra tiếng động, Triệu Trung Thiên lại cho bà một tát, trầm giọng hỏi: "Ngươi nhìn kỹ một chút, trong túi trữ vật ngoại trừ ba hộp ngọc đen kia ra, còn thiếu vật gì không?"

Triệu Hoa Dung nghe được lời của phụ thân dĩ nhiên trong nháy mắt liền đã hiểu ý của phụ thân bà, trong mắt bà dấy lên hy vọng, sau đó cẩn thận nhìn một chút như nhặt được giải thích quan trọng vậy gật đầu,

"Thiếu thiếu! Mấy thứ đồ trân quý nhất cũng bị mất!"

Triệu Trung Thiên nghe đến đó, sắc mặt cũng hòa hoãn một ít, dừng một lát sau đó nói: "Đã như vậy, vậy còn có cơ hội. Chẳng qua bất kể như thế nào tin tức này không thể lại nói cho bất cứ người nào ngoài ta và ngươi biết, hành trình cuối tháng cũng phải tiếp tục, cho nên phải chuẩn bị những thứ gì, ngươi nên biết?"

Triệu Hoa Dung dùng sức gật đầu, "Phụ thân người yên tâm! Lần này con sẽ dùng mạng của mình nhìn nó!"

Triệu Trung Thiên nghe vậy không nói gì, trực tiếp xoay người rời đi. Ở trong mắt lão, tính mệnh của Triệu Hoa Dung lúc này, thật đúng là không quan trọng bằng ba hộp ngọc đen bị trộm đi kia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ các vị ném lôi và nhấn lại ~ moah

~————

Bảo Liệt Hoả: đá lửa nổ tung.

klfb? 6

69. Chương 69

Trò chuyện trong mật thất từ đầu tới cuối cũng chỉ có phụ tử Triệu Trung Thiên và Triệu Hoa Dung hai người biết, đừng xem biểu tình của Triệu Hoa Dung ở trong mật thất vẻ mặt long trời lở đất hận không thể đi tìm chết, nhưng chờ lúc bà ra mật thất, bà liền lại là phu nhân cao quý có thể bao gồm toàn bộ tu giả của thành Triệu gia. Bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra dị thường của bà, đương nhiên đồng thời, cũng không ai nhìn ra được dị thường của Triệu Trung Thiên. Không thể không nói hành động của phụ tử Triệu gia đã là đạt tới đỉnh cao rồi.

Ngày thứ hai, Triệu Trung Thiên triệu tập người của Tứ đại gia tộc ở phòng khách hội nghị thảo luận chuyện mai phục. Tiếng nói của lão dùng rất có kỹ xảo, ở trong miệng vô sỉ của lão mai phục thì biến thành vì dò đường không cho những người khác phục kích mà sáng suốt, cho dù là sau khi dò đường trực tiếp ở lại nơi đó không đi, cũng là bọn họ cẩn thận một chút. Tứ đại gia tộc đối với lời nói đầy kỹ xảo của lão vô cùng hài lòng, bọn họ biểu thị để không cho những người khác vô sỉ mai phục bọn họ, mặc dù những người khác kia có thể chỉ có một hai người, bọn họ cũng muốn từng gia tộc phái ra ít nhất mười tu giả kỳ Ngưng Mạch đi Vạn Độc Huyết Quật dò đường.

Bành gia ra người ít nhất, khó khăn lắm chỉ đủ mười người, hơn nữa đã tuyên bố sẽ không lại phái ra bất kỳ nhân thù nào khác. Nhân số của Chu gia và Triệu gia ra tương đồng, mỗi nhà mười lăm người, mười lăm người của hai nhà này còn phái ra một tu giả Ngưng Mạch Đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa, chính là kỳ Kim Đan. Trong Tứ đại gia tộc, ngược lại thì Thiết gia ra nhân số nhiều nhất, bọn họ lại thoáng một cái lấy ra hai mươi tu giả kỳ Ngưng Mạch, thậm chí còn có một đầu lĩnh Thiết Thành Kim Đan Sơ kỳ, không biết còn tưởng rằng đây là Thiết gia như muốn toàn tộc lực làm đại sự gì đó vậy, nhưng trên thực tế bọn họ chỉ đi bắt một niên thiếu khả năng vẫn chưa tới kỳ Trúc Cơ mà thôi.

Triệu Trung Thiên và gia chủ của Chu gia thấy điệu bộ của Thiết gia, trong lòng của hai người cũng không thể nào vui vẻ. Triệu Trung Thiên mất hứng vì chuyện này vốn phải là Triệu gia bọn họ làm chủ đạo, hiện giờ ngược lại có một loại cảm giác bị tân chủ đoạt, về phần gia chủ Chu Xương lão nhắm mắt lại cũng có thể đủ nghĩ được Thiết gia tính toán gì, chính bởi vì hiểu hơn nữa tính toán của bọn họ có sự giống nhau, cho nên Chu Xương có thể vui vẻ mới lạ.

"A, Thiết gia chủ, ngươi đây là đại thủ bút* [cây bút lớn, ý chỉ bạo tay] nha! Đừng đến lúc đó không đợi người đến ngược lại hù hấn bỏ chạy, vậy chúng ta thật sự cái được không bù đắp đủ cái mất."

Người làm chủ lần này của Thiết gia cũng chính là Thiết Thành Văn nghe vậy cười nhạt, "Chúng ta cũng sẽ không ngông tự xuất thủ, chỉ đối với chuyện này tương đối coi trọng mà thôi, dù sao, thế nhưng chuyện

liên quan đến rèn phổ Phá Vân Thương chúng ta tuyệt đối không cách nào chấp nhận thất bại."

Vừa vặn Chu Xương bị chận lại, sau cùng chỉ có thể cười lạnh quay đầu. Mà lúc này Bành gia Bành Mộc Thủy vẫn không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng: "Triệu gia chủ, thứ dẫn tên tiểu tử kia tới các ngươi phải thực sự giữ gìn kỹ, bằng không nếu như tên tiểu tử kia bởi vì đồ không có mà không đến, hay hoặc giả là có tới không nhìn thấy vật phẩm nó muốn nhìn tới, đến lúc đó chúng ta thất bại trong gang tấc coi như phiền phức."

Triệu Trung Thiên liếc mắt nhìn thật sâu Bành Mộc Thuỷ, sau đó thần sắc tự nhiên, "Ta không bao giờ làm việc không chuẩn bị, được rồi, thời gian không còn sớm ngay trong ngày liền lên đường đi! Đi sớm một phần nhiều một phần thắng, chỉ còn hơn mười ngày cuối cùng, bất kể như thế nào cũng phải thành công."

Theo một câu nói này của Triệu Trung Thiên, từ trong thành Triệu gia trùng trùng điệp điệp đi ra đại bộ đội hơn sáu trăm người, mục đích của bọn họ cũng chỉ có một, đó chính là Vạn Độc Huyết Quật. Thời điểm bọn họ ra khỏi thành nhân số đông đảo, thế nhưng trong nháy mắt rời đi thành Triệu gia, hơn sáu trăm người liền xé chẵn ra lẻ, dùng cách thức an toàn nhất và bí mật nhất đi trước mục đích của bọn họ, lúc bọn họ đạt tới mục đích tự nhiên có cách có thể liên lạc, hiện giờ hợp ý bọn họ nhất chính là sau khi lẻn vào Vạn Độc Huyết Quật làm sao vẫn không bị người phát giác, nếu không một khi đả thảo kinh xà vậy kết quả chờ đợi bọn họ nhất định là tương đối hỏng bét.

Ở ngày thứ ba Phó Tu Vân rốt cuộc nửa bế quan vùi đầu khổ luyện thạch Bạo Liệt Hoả, vốn tự mình Minh Xá đang vùi mình trên giường bất động bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau khi hắn nghe tiểu bạch xà tới trước mặt hắn phát ra âm thanh khè khè, trên mặt trực tiếp lộ ra một cái cười lạnh: "A, quả nhiên tới."

Minh Xá vẻ mặt hưng phấn từ trên giường nhảy xuống, hắn đi tới bên ngoài phòng luyện khí tạm thời bên cạnh, đứng ở cửa cũng cảm thấy nóng nói: "Ân nhân à, ngươi mau ra đây đi, những người đó tới số lượng còn rất không ít đâu."

Phó Tu Vân nghe được câu này sau đó trực tiếp bắt lấy Tiểu Sỏa Đản, đem đoàn lửa nắm ở trong tay, đi ra: "Số lượng không ít? Giờ tới hắn là quân đi đầu chỉ mai phục mà thôi, dù cho nhân số Tứ đại gia tộc đông đảo cũng sẽ không đến quá nhiều người nhỉ?"

Minh Xá chậc chậc hai tiếng lắc đầu, "Đó cũng không nhất định, dựa vào tiểu đệ của ta còn có tin tức đáp lại của những độc vật ao đầm khác, người tới nói ít cũng có sáu trăm, mặc dù trong này tối đa chỉ có một tu giả kỳ Kim Đan, nhưng có ít nhất bốn mươi người kỳ Ngưng Mạch! Còn có trăm người kỳ Trúc Cơ, còn lại đều là tu giả kỳ Luyện Khí. Không nói tu giả Trúc Cơ và kỳ Luyện Khí, nhưng bốn mươi tu giả kỳ Ngưng Mạch và một kỳ Kim Đan chính là một phiền toái lớn. Tiểu đệ của ta phát hiện dường như bọn họ đang bài trận gì đó, coi như dùng đầu ngón chân nghĩ cũng nên biết đó là chuyên môn đối phó ngươi, cho nên, ngươi có muốn mau chân đến xem hay không?"

Phó Tu Vân nghe nói như thế trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Bọn họ nếu coi trọng ta như vậy ta có đạo lý gì không đi? Đây chẳng phải quá không nể tình rồi? Huống hồ trận pháp đặc biệt nhằm vào ta, không đi xem một chút chẳng lẽ ta còn chờ ngày nào đó bị nhốt sao?"

Mặc dù y cũng không hiểu trận pháp, nhưng y chỉ cần rõ ràng một điểm như vậy đủ rồi —— tất cả trận pháp chỉ cần phá hủy một bộ phận của trận tuyến đầu, trận pháp này liền có kẽ hở. Mà y chỉ cần đem một chút thạch Bạo Liệt chôn ở phía dưới những trận tuyến đầu của trận pháp, trận kỳ hoặc là trận thạch, đến lúc đó coi như làm mất mặt người nào cũng không biết.

Cho nên, ở năm ngày kế tiếp, Minh Xá triệu tập tiểu đệ hắn có đi quan sát nơi Thiết gia và Triệu gia đặt trận thạch trận kỳ, đợi được những người này sau khi đặt xong trận thạch, cắm tốt trận kỳ, màn đêm buông xuống những con rắn nhỏ này liền trong miệng ngậm một tảng đá màu đỏ nho nhỏ đem chôn đến phía dưới trận thạch. Tứ đại gia tộc tổng cộng bày ba trận lớn vây người, phía dưới tất cả ba trận lớn đều là thạch tiểu Bạo Liệt. Mà trừ cái đó ra ở ngày thứ mười, ở thời điểm toàn bộ Vạn Độc Huyết Quật trên cơ bản cũng bị Tứ đại gia tộc âm thầm cầm giữ, Minh Xá mang theo Phó Tu Vân luyện chế tốt một trăm tấm thạch hoả Bạo Liệt đặt ở ba trận lớn vừa vặn bao quanh lại nơi không bị khống chế, nơi này rõ ràng chính là vị trí người bày binh bố trận tự lưu cho mình, giờ để lên một trăm khối thạch hoả Bảo Liệt, sẽ chờ Phó Tu Vân khống chế nổ tung.

Chờ đến cuối tháng, lúc ánh trăng trên không trung chỉ còn lại có một chút lưỡi câu bạc, Dịch Nhiên từ bên trong phòng bế quan mở hai mắt ra, Phó Tu Vân cũng làm xong hết thảy chuẩn bị.

Lúc này, Minh Xá đã để tất cả tiểu đệ của hắn đều chìm vào ở chỗ sâu trong ao đầm hoặc đi ở chỗ sâu trong Huyết Quật, mà người dẫn đầu của Tứ gia Triệu, Chu, Thiết, Bành cũng vào giờ khắc này, tề tụ đến vùng trời Vạn Độc Huyết Quật.

"Phó Tu Vân! Cách thời gian ước định đã đến! Nếu như ngươi không xuất hiện ta đem tro cốt của mười nhân khẩu Nguyên gia tất cả đều rót vào Huyết Đầm! Đến khi đó, mặc dù ngươi muốn đi ra đã trễ rồi!" Âm thanh của Triệu Hoa Dung mang theo ngoan ý, bà lúc này hận thấu tên tiểu tạp chủng Phó Tu Vân này, nếu như không phải bởi vì tên tiểu tạp chủng này len lén chạy ở dưới mí mắt bà, những ngày chờ đợi lo lắng này bà căn bản cũng sẽ không có! Mà giờ, ở nơi này bọn họ thiết lập tốt mai phục từ ban ngày, có thể đợi tròn một buổi sáng, đừng nói nhân vật Phó Tu Vân mục tiêu của bọn họ, ngay cả một con rắn bọn họ cũng không thấy! Ở đây vắng vẻ quả thực kỳ quái, cho tới giờ, gia chủ Tứ đại gia tộc cũng không nhịn được nữa, bọn họ cần phải sớm nhìn thấy Phó Tu Vân, nhìn thấy mục tiêu của bọn họ.

Nếu Phó Tu Vân không muốn tự mình đi ra, vậy buộc y đi ra, cho dù người này chắc là rất để ý tro cốt một nhà ngoại tổ phụ của y, không phải sao? Nếu như y không tới, vậy đơn giản chính là đồ bất trung bất hiếu bất nghĩa, như vậy sao được chứ? Chúng ta có thể như vậy, thế nhưng ngươi không thể á.

Cũng may, lúc Triệu Hoa Dung liên tiếp hô hơn mười tiếng, cuối cùng Phó Tu Vân từ ở chỗ sâu trong Huyết Quật đi ra. Mọi người chỉ thấy ở trong bóng râm gần như đen kịt, có một người một thân bạch y, từng bước từng bước, đạp tinh quang lóe lên, sái nhiên mà đi vào tầm mắt của bọn họ.

So với bọn họ lúc này nôn nóng, tối tăm và tham lam trong mắt, người đi tới này tóc dài theo gió, vẻ mặt mỉm cười nhàn nhạt, quả thực giống như một vị trích tiên mới vừa phá giới mà đến.

Khác nhau một trời một vực, gia chủ Tứ đại gia tộc mặc dù tự cho mình rất cao, cũng vào giờ khắc này cảm nhận được khí nhược trong nháy mắt.

Bành Mộc Thủy là người thứ nhất cau mày, hắn cơ hồ mang theo một chút nộ khí mà hướng về phía Triệu Trung Thiên và Phó Thiên Hải bên cạnh lão làm khó dễ: "Triệu gia chủ! Ngươi cho rằng đùa giỡn chúng ta chơi rất tốt sao?! Một người như vậy! Một người như thế!! Chỉ phong thái của hắn thì sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ!! Vậy mà ngươi nói cho chúng ta biết hắn là một phế sài?!"

Thiết thành ở bên cạnh sắc mặt có chút biến thành màu đen, "Tu vi của hắn đã là kỳ Ngưng Mạch rồi! Trẻ tuổi như vậy cũng đã đến kỳ Ngưng Mạch, phế sài? Há, nếu hắn là một phế sài, dõi mắt toàn bộ Nhiên Nguyên giới, tất cả thanh niên đã là phế sài!!"

Chu Xương nhìn Phó Tu Vân kinh diễm trong nháy mắt, sau đó ánh mắt trầm xuống, thấp giọng thở dài. Không ngờ tính sai, nếu như chân dung truyền trở về lão nhìn thấy ở ngày đó là một người như vậy, mặc dù đánh chết lão, lão cũng sẽ không làm bất kỳ chuyện truy sát nào, thế gia tu chân sợ nhất đó là cùng thiếu niên có thiên phú kết thành hận thù, thù không gặp có bao nhiêu đại thế gia môn phái bị tiêu diệt như vậy rồi? Chớ bắt nạt thiếu niên nghèo, là một câu chân lý này khiến tất cả mọi người không thể coi thường.

Mà Triệu Trung Thiên bị chất vấn nhìn thanh niên nhàn đình tín bộ* [đi dạo sân vắng ý chỉ thong dong, tự tại] nhãn thần lóe lên. Ai cũng không biết, ở trong lòng của lão, lúc này đã làm ra dự định xấu nhất.

"... Điều này sao có thể?! Ngươi là Phó Tu Vân?! Là con ta?!" Phó Thiên Hải giống như gặp quỷ mà nhìn Phó Tu Vân tu vi đã sắp đuổi kịp và vượt qua hắn ta, trên mặt ngoại trừ khiếp sợ càng nhiều hơn chính là ghen tỵ và phẫn nộ: "Vậy mà ngươi cười được!!"

Phó Tu Vân nghe vậy mỉm cười trên mặt thay đổi rõ ràng hơn một ít, y nhìn thần sắc tiều tụy của Phó Thiên Hải, nói thẳng, "Ta vì sao không thể cười đây? Qua hôm nay ta đã không cần lại theo một dòng họ kẻ thù giết mẹ của ta, rời bỏ họ Phó, theo mẫu thân họ Nguyên, nói vậy bất kể mẫu thân hay ngoại công cũng sẽ rất cao hứng. Về phần nhi tử?" Hai mắt Phó Tu Vân chợt thả ra lãnh ý bén nhọn, "Ngươi có tư cách gì làm phụ thân ta? Vô tình vô nghĩa vô sỉ ngu xuẩn!!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ừ, chương này cảm giác không tệ. Ai nha

~————

Chửi hay lắm:))))

,"htt

70. Chương 70

Coi như để Phó Thiên Hải suy nghĩ nát óc, chỉ sợ hắn nghĩ cũng không biết nghĩ cũng không thông, lúc này toàn thân thanh niên kia đều mang một khí thế nghiền ép hắn, bất kể điểm nào nhìn qua đều tốt hơn hắn chính là nhi tử yếu kém trầm mặc nhỏ gầy, trường kỳ không bước chân ra khỏi nhà trong ấn tượng của hắn.

Kỳ thực ngay từ đầu, Phó Thiên Hải cũng chờ mong Phó Tu Vân ra đời, có điều loại chờ mong này ở thời điểm đó ra Phó Tu Vân là một phế sài Ngũ linh căn đã bị đánh tan không còn một mảnh. Phó Thiên Hải tự nhận là một đời kỳ tài, tự cho mình siêu phàm chính là biểu hiện tính cách lớn nhất của hắn, cho nên hắn bất phàm như thế nhất định sẽ không sinh ra nhi tử phế sài như thế. Cho nên từ vừa mới bắt đầu, Phó Tu Vân chính là sỉ nhục của hắn.

Hắn cũng từng nghĩ tới, nếu có một ngày một sỉ nhục như thế có thể thoáng cái không chịu thua kém một chút vậy cũng tốt, hắn nghĩ nói như vậy hắn nhất định sẽ liếc y nhiều một cái, hoặc còn sẽ cho y yêu thích một lần nữa. Nhưng giờ, lúc thanh niên này ở trong mắt người khác đã hào quang vạn trượng, hấp dẫn ánh mắt mọi người biến thành nhi tử hắn muốn trở nên không chịu thua kém một chút, Phó Thiên Hải mới chợt kinh giác, hắn một chút cũng không vì thế mà vui vẻ, hắn phẫn nộ, đố kị, thậm chí bắt đầu bất mãn, vì sao một phế vật như vậy rõ ràng nên bị chèn ép đặt ở trong bụi bặm cứ một mực xuất hiện ở đây, y làm sao có thể từ trong bùn đất đi ra, khởi đầu và phong quang tế nguyệt làm bạn chứ? [phong quang: gió trong, tế nguyệt: trăng tỏ]

Càng làm cho hắn không thể tiếp nhận là, nhi tử phế vật này nên ngẩng đầu nhìn hắn, sùng kính hắn, lại đang trước mặt hắn nói ra lời không nhận thức hắn! Dựa vào cái gì? Đây tại sao có thể? Cho tới giờ cũng chỉ có hắn vứt bỏ người khác, làm sao có thể có người khinh thường hắn?

"Ngươi nghiệt tử này! Nói chuyện với phụ thân như thế?! Đừng quên máu chảy trên người ngươi là của ta, chỉ cần ngươi còn sống, vậy chính là nhi tử của ta! Cần phải phụng dưỡng ta là trời!" Những lời nói này của Phó Thiên Hải nói năng có khí phách, giống như hắn chiếm nhiều lý lẽ. Hắn nghễnh đầu, như một con vịt vênh váo tự đắc, chờ Phó Tu Vân dập đầu nhận sai.

Phó Tu Vân nhìn bộ dáng của hắn bật cười một tiếng không che giấu, "Ta đến giờ vẫn không thể hiểu được, cảm giác ưu việt ngu xuẩn của ông là thế nào đạt được? Trước đây cùng mẫu thân ta cùng một chỗ vẫn chỉ có thể nói là mẫu thân ta mắt bị mù, coi trọng ông một người bại hoại yêu chuộng hư vinh ra vẻ đạo mạo như thế, cuối cùng thân vong* [bỏ mình] coi như giải thoát rồi. Nhưng đằng sau hôn nhân với Triệu gia, chẳng lẽ ông cho rằng thiên tài thật mới có thể được Triệu gia coi trọng? Nói trắng ra cũng chẳng qua là nam đạo nữ xướng*, vừa vặn nhìn vừa mắt mà thôi. Nếu để cho Triệu gia chủ nghiêm túc lựa chọn vị hôn phu, ông có thể sẽ không được chọn. Ông có thể được chọn, chẳng qua dễ đối phó, biết nói chuyện mà thôi."

"Ngươi! Ngươi nghiệt tử này!!" Phó Thiên Hải bị Phó Tu Vân đạp phải chân đau, hơn nữa gần đây biểu hiện của Triệu Hoa Dung đối hắn thật là không kiêng nể gì cả, khiến Phó Thiên Hải trong nháy mắt liền thẹn quá thành giận, "Xem ta không đánh chết ngươi tên nghiệt tử!!"

Phó Thiên Hải trực tiếp rút trường kiếm trong tay ra, trường kiếm kia mang theo khí thế bén nhọn chạy thẳng tới mặt Phó Tu Vân. Mọi người sau lưng Phó Thiên Hải đối động tác này của hắn cũng không có tiến hành ngăn cản, mặc dù nói từ trên tình huống nào đó, khí thế đại biểu thực lực, thế nhưng trước mắt là một người phế vật ai cũng biết, thực lực của y rốt cuộc thế nào vẫn cần thử dò xét.

Nếu như đây chỉ là một cọp giấy, tất cả liền dễ nói, nếu như không phải, cũng không trở ngại bọn họ vận dụng mưu kế đã sớm chuẩn bị xong.

Chỉ là Phó Tu Vân khẽ động cũng không nhúc nhích mà đứng tại chỗ. Ở thời điểm mọi người cho rằng y không làm được bởi vì sẽ không phòng ngự mà bị sợ choáng váng, bên cạnh y đột nhiên nhiều hơn một người, người kia ở thời điểm trường kiếm gần va chạm vào cổ Phó Tu Vân nhẹ nhàng mà vươn hai ngón tay kẹp một cái, trường kiếm thoạt nhìn lợi hại vô cùng vậy mà cứ như vậy bị hắn vững vàng kẹp ở trong tay, không thể lại đi tới mảy may.

"... Quá kém." Lúc Dịch Nhiên kẹp lấy mũi kiếm trực tiếp lộ ra một biểu tình ghét bỏ, sau đó hai ngón tay hơi cố sức, chợt nghe thấy bốp một tiếng giòn tan, bảo kiếm mang theo linh quang dĩ nhiên cứ như vậy bị hủy rồi!

Nhất thời, Phó Thiên Hải đối diện trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, linh kiếm này thật ra là kiếm bổn mạng của hắn bị Dịch Nhiên ghét bỏ không chút do dự! Biểu tình trên mặt hắn lúc này đơn giản là kinh khủng, coi như tu vi hắn không phải Kim Đan, nhưng cũng là Ngưng Mạch Hậu kỳ! Tu vi của hắn như thế! Dĩ nhiên sẽ bị người dễ dàng phá giải công kích, còn càng bị bị hủy linh kiếm dễ dàng!! "Ngươi là ai ——?!"

Phó Thiên Hải cơ hồ gào thét nói ra câu nói này, mà mấu chốt cũng là nghi vấn trong lòng của người khác ở đây, bọn họ không chỉ không đem cấp độ sâu cạn của Phó Tu Vân thăm dò đi ra, trái lại thấy một người thoạt nhìn rất có uy hiếp! Bọn họ cũng không phải không nghĩ tới Phó Tu Vân sẽ tìm giúp đỡ, nhưng ở trong suy nghĩ của bọn họ một phế vật như vậy, mặc dù tìm được người giúp đỡ, cũng sẽ không phải là một người để cho bọn họ để ý. Nhưng giờ, người này chỉ nhẹ nhàng một chút liền đem linh kiếm bổn mạng của Phó Thiên Hải làm hỏng, thực lực của người này khiến người ta hoàn toàn không dám nghĩ sâu.

Bọn họ mặc dù khinh thường nhân phẩm của Phó Thiên Hải, nhưng cũng không thể không nói, thực lực của kiếm tu Ngưng Mạch Hậu kỳ này cũng khiến người ta cảnh giác, nhưng giờ? Phó Thiên Hải nhìn qua quả thực tựa như một truyện cười. Nhưng nếu như Phó Thiên Hải cũng là một truyện cười, như vậy sắp tới tám trăm tu giả trong Tứ đại gia tộc ở đây, mọi người sẽ có chín phần trở lên biến thành trò cười. Cho nên bọn họ nghĩ, chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.

Dịch Nhiên lúc này ở dưới ánh sao, cuối cùng mao tra nhi cũng lại mọc ra rất thu hút sự chú ý của người ta, chẳng qua cũng may hắn là toàn thân hắc y hầu như dung tiến bóng đêm, cũng sẽ không khiến những người khác đem hắn ngộ nhận là đại sư từ đâu tới. Mà các đại sư trên cơ bản tính tình cũng tốt, nhưng lúc này Dịch mao tra đối đại đa số người cũng không phải tính tình tốt thì hoàn toàn không có sắc mặt tốt đối với những người này rồi.

"Ngươi quản ta là ai? Phế vật câm miệng, đem đồ lấy tới, đừng ra vẻ."

Dịch Nhiên một câu nói cơ hồ đem Phó Thiên Hải vừa tức ra một búng máu. Chẳng qua lời của hắn ngược lại khiến người cầm đầu Tứ đại gia tộc phía sau vốn có chút thấp thỏm liền thở phào nhẹ nhõm. Nếu là muốn đồ, vậy thật sự có chỗ cố kỵ, cứ như vậy, bọn họ liền lại nắm giữ quyền chủ động. Cho nên, vào lúc này, mặc dù Triệu Trung Thiên vô cùng đa mưu túc trí cũng không thể tránh khỏi buông lỏng cảnh giác, dù sao, một người đối với ai cũng mặt đen lại, vừa nhìn cũng không dễ nói chuyện cũng sẽ không nói lời nói dối, vẫn vô cùng lừa dối người.

"Há, ngươi đã muốn đồ, vậy hãy tới đây lấy á, tro cốt ngoại tổ phụ và tổ mẫu ngươi thế nhưng trong này, dù sao ngươi vẫn không đến mức sẽ, " Con lớn nhất của Chu gia vừa nói chuyện trong chớp nhoáng này một bên nháy mắt cho người Thiết gia, Phó Tu Vân không hề báo trước nở nụ cười, sau đó một câu lời vô ích y cũng chưa nói, trực tiếp để Tiểu Sỏa Đản kíp nổ tất cả thạch hoả Bạo Liệt chôn ở dưới chân những người này!

Lúc hỏa quang tận trời và sóng linh lực to lớn làm cho cả Vạn Độc Huyết Quật đều rung động, thời điểm Độc Trảo bị nổ khắp bầu trời, Phó Tu Vân trực tiếp mang theo Tiểu Sỏa Đản xông lên phía trước tìm được Triệu Trung Thiên liền trực tiếp phát động công kích mạnh nhất.

Lúc này tất cả lời nói đều là lời vô ích, cho nên một câu lời vô ích cũng không cần nói trực tiếp tiến lên động thủ đánh đi!

Phó Tu Vân bạo tạc ngay cả nói cũng không có nói một tiếng trực tiếp nổ tất cả mọi người ngu dốt vốn cho rằng nắm chắc phần thắng, nhưng đây kỳ thực không phải trọng điểm, trọng điểm là uy lực nổ tung lần này thật sự quá lớn, nhiều thạch hoả Bạo Liệt Lục phẩm như vậy đồng thời bạo tạc, sinh ra hiệu quả

cũng không phải một thêm một, thì có thể khái quát ra ngoài. Nói chung, thương tổn sau đó của năm vị tu giả Kim Đan của Tứ đại gia tộc đứng ở phía dưới điểm nổ đang tu luyện thành Kim Đan lần đầu tiên cảm nhận được có thể làm cho bọn họ không thể coi thường.

Mặc dù bọn họ đã ở trong thời gian nhanh nhất làm ra phản ứng, nhưng trong tiềm thức bọn họ đã sớm biết ngoài khu vực này ra đều là trận Khốn Thần bọn họ bày ra, mặc dù giờ còn chưa mở ra đại trận, nhưng phải cẩn thận vì vậy bọn họ vẫn bị nổ tới.

Nghiêm trọng nhất là người cầm đầu Bành gia, Bành Mộc Thủy trực tiếp bị tạc phá đan điền, nếu như không phải hắn kịp thời dùng linh đan Điếu Mệnh hồi phục, chỉ sợ dưới sự sơ ý cũng đã bị nổ chết rồi. Mặc dù hắn là một Kim Đan thực lực kém nhất trong toàn bộ, nhưng cũng đủ để cho hắn phẫn nộ đến cực điểm.

"Tiểu tử có thể nào ác độc như vậy!!" Bành Mộc Thủy ở bên cạnh phát hiện thân ảnh của Phó Tu Vân công kích Triệu Trung Thiên, không chút do dự đánh tới một chưởng, chẳng qua một chưởng này giữa đường bị Thạch Hâm ra sức đỡ, mặc dù tu vi của hắn hiện giờ cũng mới vừa Ngưng Mạch, có thể có Tiểu Hồ Lô ở bên cạnh gia trì, ngược lại cũng có thể cùng Bành Mộc Thủy đụng trọng thương một chút.

Mà còn lại Minh Xá không chút do dự công kích gia chủ Thiết gia, mặc dù năm trăm năm trước cũng không phải người gia chủ này bắt đệ đệ của hắn, thế nhưng chỉ cần người của Thiết gia phải làm cho tốt chuẩn bị được hắn trả thù! Tu vi hiện giờ của hắn đã là Ngưng Mạch Đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa thì đến Kim Đan. Nhưng hắn là yêu tộc, bản thân yêu lực và kỹ năng thiên phú làm cho hắn đủ để vào lúc này cùng tu giả kỳ Kim Đan cứng rắn làm một cuộc, chớ nói chi là ở đây vẫn là hang ổ của hắn.

Cho nên đến cuối cùng, Chu Xương của Chu gia đối mặt cũng chỉ có thể là vẻ mặt ta phải tốc chiến tốc thắng của Dịch Nhiên. Chu Xương thấy Dịch Nhiên trong nháy mắt liền không nhịn được giật giật khóe miệng, vì sao cứ một mực lão đụng phải gốc cây cứng rắn khó chơi nhất này? Nhưng mà những người này nghĩ có hơi cũng quá đơn giản chút đi? Cho rằng chỉ có mấy người Ngưng Mạch này là có thể đối phó Kim Đan? Mặc dù giờ bọn họ cũng có chút thụ thương, chênh lệch ở trên đẳng cấp tu vi, hoàn toàn sẽ không bởi vì bị thương mà trở nên quá mức đơn giản. Chớ nói chi bọn họ còn có nhiều những trợ thủ khác như vậy đây.

Lúc này Triệu Hoa Dung thấy Phó Tu Vân công kích Triệu Trung Thiên quả thực muốn điên rồi, bản thân bà bởi vì có vòng Độn Thổ mà không bị nổ chết hoặc tạc ngất đi, nhưng bạo tạc mạnh như vậy lại làm cho ba hộp đang cầm trong tay bà vỡ thành bụi phấn: "Phó Tu Vân! Ngươi làm sao dám?! Ngươi sẽ không sợ tổ phụ của ngươi ở trên trời có linh không tha cho ngươi sao?!"

Phó Tu Vân lúc này đã được Triệu Trung Thiên đến gần, y phát hiện mặc dù có Tiểu Sỏa Đản gia trì, y vẫn như cũ cũng không phải là đối thủ của Triệu Trung Thiên, chẳng qua y cũng không có ý định ham chiến, trước đem nội bộ đồng minh của bọn họ đánh tan, sau đó sẽ giải quyết từng người từng người, mới là cách tốt nhất bọn họ thương lượng xong. Vì vậy Phó Tu Vân chợt tăng cường hỏa diễm của Tiểu Sỏa Đản, khi Triệu Trung Thiên phải lui về phía sau tránh đi mũi nhọn thì trực tiếp ngồi trên phi thảm Tuyệt Mệnh, phi thảm Tuyệt Mệnh là bản thay đổi cuối cùng của phi thảm Đào Mệnh, bản lãnh chỉ trong nháy mắt. Phó Tu Vân liền đem Thạch Hâm, Tiểu Hồ Lô, Minh Xá và gia chủ Thiết gia được y trói lại dẫn tới trên phi thảm, sau đó y bay nhanh ở trên khoảng không lấy ra một viên thạch anh tròn trịa màu đỏ, bên trong dường như có máu chuyển động bên trong, Phó Tu Vân lúc này nhãn thần hơi trầm xuống, sau đó tay phải dùng sức, trong khoảnh khắc thạch anh vỡ vụn mười mấy giọt màu khác nhau như là có sinh mệnh hướng mười mấy người tu vi cao nhất ở đây.

"Trên đời này không có người vô tội nếu các ngươi đã tới, vậy thừa nhận hậu quả phải có đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường Lâu ngày không gặp:

Đột nhiên bạo tạc*. [nổ mạnh]

Tứ đại gia tộc: Mẹ nó vì sao ngươi ngày cả nói cũng không nói một tiếng đã bạo tạc rồi?!

Phó Tu Vân: Nói lời vô ích gì chứ? Trực tiếp đánh! Đánh không lại bỏ chạy, sau đó quay ngựa lại giết!

Tứ đại gia tộc:… Hơi quá đáng chút đi?

Dịch Nhiên: Nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều, thiếu ngu!

Độc Trảo: trảo/hồ tự nhiên.

WYud

71. Chương 71

Phó Tu Vân tung ra những giọt máu nho nhỏ cũng không phải thứ gì xa lạ, chính là máu độc của Dịch mao tra hắn bức đi ra ngoài. Những độc tố này được y tập trung tụ tập lại, cho nên một khi linh căn trong cơ thể nhiễm phải liền sẽ trực tiếp bị phá hư ăn mòn, tu vi từ từ rút lui cho đến chết. Triệu Kiến Chương Triệu gia cũng chẳng qua là bị Phó Tu Vân đem máu độc lau lên mà thôi, cũng đã mạnh mẽ chống giữ hai năm sau đó chết bất đắc kỳ tử. Nếu như những máu độc cô đặc này trực tiếp tiến vào trong cơ thể mười mấy người kia, mặc dù tu vi bọn họ là kỳ Kim Đan, cũng rất khó không bị ảnh hưởng.

Chẳng qua Phó Tu Vân thoát được dứt khoát cũng rất rõ ràng, một điểm công kích sau cùng của y không nhất định có thể sản sinh hiệu quả trong dự đoán, dù sao người tu vi đã đến kỳ Kim Đan, bất kể thế nào chỉ cần năng lực tác chiến không phải do đan dược bồi đắp đi ra cũng sẽ vô cùng phong phú, cho nên nếu như những huyết dịch này được phòng ngự hoặc văng ra, đó cũng có thể hiểu rõ. Phó Tu Vân muốn chỉ một phần vạn mà thôi, ngộ nhỡ có người không đủ phòng ngự thì sao? Vừa vặn trực tiếp liền bớt việc rồi.

Bọn Phó Tu Vân chạy, chạy trốn dứt khoát hơn nữa lúc rời đi tâm tình tuyệt đối không tệ, nhưng so với bọn họ tâm tình của người Tứ đại gia tộc ở lại thì vô cùng không xong. Bọn họ thực sự trăm triệu không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển trở thành dáng vẻ hiện giờ, trình độ này đã không chỉ ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, quả thực có thể nói là tiền mất tật mang! Đổi lại vào hôm trước đây, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin bọn họ nhiều người như vậy lại sẽ thua thiệt lớn trong tay hai ba người như vậy! Tới hơn tám trăm người, trực tiếp bị nổ chết ba trăm người! Mà ba trăm người tu giả này chính là thủ hạ của bọn họ tu vi tương đối cao, dù sao người có thể bồi bọn họ đứng ở trung tâm thế nào cũng sẽ không phải tiểu lâu la.

Nhưng loại quyết định này lại hại khổ bọn họ, sau khi thừa dịp loạn Phó Tu Vân lại dùng công kích không khác biệt rất nhiều người, đợi được bọn Phó Tu Vân rời khỏi, sau khi toàn bộ tràng diện thật vất vả được ổn định lại, gia chủ Tứ đại gia tộc mới rốt cục đem tất cả bất mãn, kinh sợ của mình phát tiết đến trên người của Triệu Trung Thiên.

"Triệu gia chủ! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chúng ta cần giải thích của ngươi!" Bành Mộc Thủy bị thương nặng nhất trong tất cả Kim Đan, hơn nữa bởi vì nguyên do bản thân lão có thể luyện chế linh đan cao cấp nhất của Nhiên Nguyên giới, lão đối với mình bị thương thật ra không làm sao để ý, lão có tự tin bất kể là thương gì cũng có thể đủ dùng linh đan chữa khỏi. Cho nên, lão là Kim Đan duy nhất trong mục tiêu bị nhiễm mười mấy giọt máu độc. "Hoả diễm kia có thể so với hỏa Liệt Thiên của ta còn lợi hại hơn, tu giả tu vi ở kỳ Ngưng Mạch, hắn thế nào lại là phế sài?! Nếu như hắn là phế sài, tất cả chúng ta đây không phải là phế sài?!"

"Trừ cái đó ra, ta cảm thấy nghi ngờ là vì sao tiểu tử này biết ý định của chúng ta? Y dường như ngay cả vị trí bày trận của chúng ta cũng biết rõ mồn một, tạm không nói đến hắn làm sao biết phương vị bày trận của chúng ta, quan trọng nhất rốt cuộc hắn làm sao biết chúng ta sẽ tới nơi này mai phục? Rốt cuộc ai tiết lộ cơ mật này?! Triệu gia các ngươi có đúng hay không đã sớm biết chuyện này? Không thì vì sao lúc hủ tro cốt bị phá hư biểu tình trên mặt Triệu Hoa Dung không phải là kinh ngạc, ngược lại là kinh khủng?" Lúc này Chu Xương che cánh tay bị thương sắc mặt âm trầm, lão vừa rồi mặc dù chỉ cùng Dịch Nhiên giao thủ vài lần mà thôi, nhưng cảm thấy phi thường không xong —— chỉ mấy lần giao thủ mà thôi, lão không thương tổn mảy may tới kiếm tu đầu trọc kia, nhưng kiếm tu kia lại một kiếm đâm xuyên qua cánh tay phải của lão!

Chu Xương quả thực không dám tưởng tượng nếu như chờ kiếm tu này tiến giai thành Kim Đan, lão sẽ bị thực lực người này nghiền ép thế nào, mặc dù hiện giờ lão đã là Kim Đan Hậu kỳ, mà kiếm tu kia mới chỉ

Ngưng Mạch Đại viên mãn.

Triệu Trung Thiên đối mặt với Bành gia và sắc mặt chất vấn của Chu gia cũng tương đối không tốt, chẳng qua nửa điểm giải thích lão cũng không có, lão đến giờ còn có một loại cảm giác cực độ hoảng hốt, loại hoảng hốt trước mắt này cũng chỉ xuất hiện hai lần mà thôi, mà hai lần đó bất kể là một lần nào cũng khiến tính mạng lão bị đe dọa. Cho nên giờ Triệu Trung Thiên thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi chỗ này, lão đã có thể khẳng định Phó Tu Vân chính là người trước đó vô thanh vô tức đánh cắp tro cốt, có điều khẳng định này lại làm cho lão hoàn toàn không cao hứng nổi, lão hầu như có thể đoán được Triệu gia sau này sẽ nhiều hơn một địch nhân đáng sợ thế nào rồi.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước, đi thành Bách Hối rồi hãy nói." Triệu Trung Thiên trầm mặt mở miệng, nhưng lời của lão vào lúc này đã không có phân lượng trước đó, trong Tứ đại gia tộc ba gia tộc khác hoặc nhiều hoặc ít đối với lão cũng đã có bất mãn và không tín nhiệm, tình huống một khi không được tín nhiệm của mấy người lực lượng tương đương trong đó sẽ xuất hiện cãi cọ.

Bành Mộc Thủy cười lạnh một tiếng, "Những người đó đã đi rồi bọn họ chỉ có bốn người mà thôi, giờ chúng ta nhiều người như vậy cũng có đề phòng, hơn nữa xung quanh còn ba Khốn Thần trận, ta không cảm thấy chỗ nào an toàn hơn ở đây, Triệu gia chủ, ngươi vẫn chớ kéo trọng tâm câu chuyện mau mau cho chúng ta một lời giải thích đi, giờ làm chuyện này khiến ta cảm thấy ta quả thực chính là một người ngu xuẩn, năm đó ta rốt cuộc làm sao có thể đồng ý ý kiến của ngươi? Không riêng gì để người mấu chốt nhất chạy, quan trọng nhất là, hy vọng mười hai năm của bọn chúng ta, giờ hoàn toàn rơi vào khoảng không!"

Chu Xương nghe đến đó, sắc mặt cũng biến thành càng âm trầm, kỳ thực dưới sự so sánh vấn đề của Phó Tu Vân thật đúng là không phải một vấn đề, có điều vấn đề của Phó Tu Vân trực tiếp liên lụy đến nửa cuốn hạ rèn phổ Phá Vân Thương, lúc này Phó Tu Vân đi rồi, bọn họ muốn bắt một người có mưu kế có thể nhẫn còn thực lực không kém như vậy thật sự là quá khó khăn, lẽ nào mười hai năm này của bọn họ tất cả đều đánh thủy phiêu*? Há, người quả thực không thể nói lý! [phiêu: giặt, rửa. Công giả tràng]

Cảm giác xấu trong lòng Triệu Trung Thiên càng ngày càng đậm, đến lúc này lão cũng có vẻ có chút dâng lên nóng nảy: "Ta có chút đạo tâm bất ổn, nơi đây tà môn, hay là rời khỏi nơi này trước, chờ sau khi rời khỏi ta tự sẽ cho các vị một lời giải thích."

"Giải thích?! Ngươi muốn giải thích thế nào?! Gia chủ nhà chúng ta bị viện trợ từ bên ngoài của Phó Tu Vân bắt đi!! Ông ấy bị bắt đi! Thay vì giờ thảo luận những chuyện khác, các ngươi chẳng lẽ không nên trực tiếp mau đuổi theo đi cứu người sao?! Phải biết rằng, rèn phổ Phá Vân Thương thế nhưng là gia chủ chúng ta tham dự nghiên cứu!" Thiết Thành nhìn ba gia chủ đùn đẩy và oán trách lẫn nhau, lòng tràn đầy tức giận quả thực muốn phun ra ngoài. Giờ còn nghĩ làm những gì hữu dụng vô dụng, so với gia chủ của ba nhà khác chỉ bị thương, gia chủ của bọn họ thế nhưng bị cướp đi rồi! Hắn quả thực không dám tưởng tượng chờ sau khi trở lại Thiết gia, đối mặt với Thiết lão thái gia, không biết hắn sẽ có một kết cục thảm thương dạng gì.

Triệu Trung Thiên thoáng cái nhíu mày, âm thanh cũng trở nên dâng lên âm trầm, "Bản thân hắn một Kim Đan bị Ngưng Mạch bắt, còn muốn chúng ta đi cứu? Người của Thiết gia đều không có đầu óc như thế sao?!"

Thiết Thành giận dữ: "Triệu Trung Thiên! Ngươi có ý gì, "

Ầm ầm ầm!

Không biết lúc nào, bầu trời Vạn Độc Huyết Quật ở nơi này đột nhiên giăng đầy một tầng mây đen thật dày, thoạt nhìn quả thực muốn chồng chất trời cao, mặc dù ánh trăng như móc câu vẫn có điểm điểm tinh quang tất cả đều bị mây đen đắp kín, rất hiển nhiên có chuyện gì đó đặc biệt đáng sợ sắp xảy ra. Người của Tứ đại gia tộc đứng ở Vạn Độc Huyết Quật trong nháy mắt sắc mặt đại biến, mà càng làm cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ là, một linh áp kinh thiên đánh xuống, bọn họ dường như hoàn toàn không cách nào rời khỏi phiến ao đầm này rồi!

Lúc này, ở Vạn Độc Huyết Quật bên kia, Phó Tu Vân nhìn kiếm tu điên cuồng trước mắt này, cả người cũng có chút không xong. Mặt của y lúc này đã bởi vì xoắn xuýt mà mặt nhăn thành một đoàn, chân mày

nhăn thật chặt: “Ngươi đây là muốn đi tìm đường chết sao?!”

Dịch Nhiên nhìn biểu tình lửa giận ngút trời hiếm thấy của Phó Tu Vân vừa dám giận không dám nói trắng ra trái lại cảm thấy tâm tình rất khoái trá, hắn nhìn lôi vân thật dày kia trên mặt coi như hài lòng gật đầu, “Mặc dù lôi Cửu Thiên Trùng không bằng lúc kết đan lần trước, nhưng lần này cũng không kém, chí ít cũng là lôi Bát Trọng Kim, cũng đủ đánh chết tất cả Kim Đan rồi.”

Phó Tu Vân nghe nói như thế sau đó cảm giác càng thêm phát điên, y hận không thể đi lên trước lay a lay cổ áo Dịch Nhiên, hỏi người này một chút rốt cuộc là căn cân nào không đúng lại muốn vào lúc này kết đan! Mà một câu nói của Dịch Nhiên trực tiếp khiến Phó Tu Vân tức giận á khẩu không trả lời được. [Căn/rễ, nguồn gốc… Cân/gân]

“Yên tâm, từ giờ trở đi ta chính là vô địch, Triệu Trung Thiên trừ phi lọt vận cứt chó*, bằng không thì lão chết chắc rồi.” [ý chỉ may mắn]

Phó Tu Vân nỗ lực khắc chế bản thân nhưng cuối cùng vẫn thất bại, y giận điên lên rống to hơn, “Vậy còn ngươi!”

Dịch đầu trọc cười nhạt, “Ta vẫn không chết được.”

Sau đó Dịch Nhiên liền đỉnh kiếm vào bầu trời liên tiếp hạ xuống lôi điện màu vàng xông về vị trí của bọn Triệu Trung Thiên, lúc Triệu Trung Thiên thấy tia chớp càng ngày càng gần, bay nhanh mà đến, rốt cục cũng không nhịn được nữa la thất thanh: “Mau tránh!!”

Nhưng lời của lão vẫn đã muộn một bước.

Dịch Nhiên cơ hồ trong nháy mắt liền đi tới phía sau Chu Xương, ở thời điểm Chu Xương lấy lại tinh thần, lão đã bị Dịch Nhiên nắm lấy, gắng gượng đã trúng một kim lôi Bát Trọng Kim, đan vỡ bỏ mình ngay tại trận!

Mà đạo kim lôi này cũng chỉ là đạo thứ hai của kim lôi Bát Trọng trong tám đạo chủ lôi! Kim lôi từ nay về sau không cần suy nghĩ cũng càng ngày càng lợi hại, cho nên tất cả mọi người ở đây lúc phản ứng kịp, nhìn Dịch Nhiên chừng như một người điên đáng sợ! Sau đó người thứ hai cũng là Triệu Trung Thiên mục tiêu duy nhất của Dịch Nhiên đã sớm nghĩ biện pháp muốn chạy trốn, hắn chân đạp sấm đánh kiếm cùng Triệu Trung Thiên một trước một sau đến một hồi chiến truy đuổi, hình ảnh như vậy nhất định là kịch liệt vô cùng, nhưng tất cả mọi người ở chỗ đã không có bất kỳ tâm tư thưởng thức gì, bọn họ đều dùng hết tất cả cách phải rời khỏi phiến ao đầm bao trùm sấm sét này, bởi vì hiện giờ bọn họ thật sự quá rõ ràng, thật sự nếu không đi bọn họ sẽ phải chết ở chỗ này.

Bành Mộc Thủy cũng nghĩ như vậy, lão lúc này đã cảm giác mình đủ ngu xuẩn, rõ ràng lão có thể ngồi vững hậu phương vì sao nhất định phải tới nơi này góp náo nhiệt? Lão phải nhanh rời khỏi, chờ lão rời khỏi, nhất định phải dùng linh đan trân quý nhất treo giải thưởng, để tên chuột qua đường gọi là Phó Tu Vân cảm nhận được người người gọi đánh!

Phụt.

Bành Mộc Thủy chợt nghe một tiếng vang nhỏ nhẹ, hình như là âm thanh vật gì đâm vào máu thịt, chờ khi nơi đan điền của lão truyền tới một trận đau nhức, lão mới cúi đầu, thấy vùng đan điền của mình sinh ra một chủy thủ thô ráp thạch anh trong suốt, màu sắc chủy thủ này thật sự rất xinh đẹp, nhưng tim của lão lại lập tức chìm đến đáy cốc —— không ai so với lão hiểu hơn điểm này, thứ càng thoạt nhìn mỹ lệ tinh thuần, càng trí mạng.

Lão ở giữa tiếng sấm ngẩng đầu, thấy Phó Tu Vân được lôi quang rọi sáng, mặt không thay đổi: “Ông chết, Bành gia sẽ không đoạn ở trong tay ông, cũng coi như chết ngoài ý muốn rồi.”

Bành Mộc Thủy cứng ngắc khóe miệng giật giật, ý nghĩ sau cùng, lão thật sự rất hối hận, vừa rồi lão vì sao không nghe Triệu Trung Thiên nhanh chóng rời khỏi chứ? Hay hoặc là, tại sao lão muốn tự mình đến đây! Chẳng qua có lẽ lão hối hận nhất vẫn là, mười tám năm trước tại sao lão muốn tham dự sự kiện của Nguyên gia kia chứ? Nếu như không có sự kiện kia, thì cái gì cũng sẽ không có.

:1B

72. Chương 72

Phó Tu Vân mặt không thay đổi nhìn thạch đao trong suốt trong tay mình đem đâm rách đan điền của Bành Mộc Thuỷ, sau đó nhìn vẻ mặt hối hận của lão từ không trung rơi xuống, trực tiếp đưa tay đem túi trữ vật của lão lấy qua đây. Kỳ thực lúc này y có thể ở bên cạnh nhìn Dịch Nhiên tự mình dựa vào lôi kiếp Kim Đan đem một đám người bên này chơi đùa gần chết, nhưng y tuyệt đối sẽ không làm như vậy nhìn bản thân cũng không làm gì. Dù sao, đây là báo thù thuộc về y, y có thể tiếp thu có người bang trợ y đạt tới mục đích trước thời hạn, nhưng tuyệt đối không thể tiếp thu bản thân chỉ nhìn không làm gì khác.

Lúc này bốn vị gia chủ của Tứ đại gia tộc đã chết hai người, có một người bị trói tung tích vẫn không rõ, còn lại người cuối cùng lại bị Dịch Nhiên đuổi chật vật chạy trốn, dưới tình huống như vậy các tu giả còn sống của Tứ đại gia tộc mỗi một người cũng là vẻ mặt ngu bức kinh khủng, nhất định ngày hôm nay bọn họ mở mắt ra sai cách, nói cách khác vì sao bọn họ lại thấy được sự huỷ diệt của Tứ đại gia tộc?!

Gia trưởng cũng đã chết, sự tình rung chuyển của gia tộc tuyệt đối không thể tránh khỏi. Mà ở Nhiên Nguyên giới mặc dù là một Tiểu thế giới, nhưng quyền lực đấu đá ở nơi nào cũng tồn tại, cho nên hầu như bọn họ đều có thể tưởng tượng ngày này, Tứ đại gia tộc sẽ có bao nhiêu phiền toái.

Chẳng qua, so với tâm tình của bọn họ, tâm tình của Triệu Hoa Dung và Phó Thiên Hải quả thực phải kém tới cực điểm, bởi vì Phó Thiên Hải từ vừa mới bắt đầu cũng đã bị Dịch Nhiên làm linh kiếm bổn mạng bị thương nặng, cho nên sau đó hắn ở trong hỗn chiến không tham dự, Triệu Hoa Dung và hắn cùng đi đến trong một góc, một mặt không muốn dụ cho người chú ý một mặt khác là muốn an tĩnh chữa thương. Nhưng chuyện đã xảy ra sau đó lại hoàn toàn ngoài dự liệu hai người bọn họ, Triệu Hoa Dung tức thì bị kích thích cả người cũng có chút ngu si, ở trong nhận thức của bà, phụ thân của mình là người cường đại nhất, vĩnh viễn không có người có thể vượt lên trước ông ở bất kể mặt nào.

Nhưng giờ người cường đại nhất này lại bị người càng trẻ tuổi đuổi chạy trối chết, một điểm phong độ và khí độ cũng lại không đoái hoài tới, Triệu Hoa Dung cảm thấy bản thân nhất định vẫn chưa thanh tỉnh. Nhưng rất nhanh, bà đã bị một câu nói của Phó Thiên Hải làm tức giận.

"Thì ra đại năng Kim Đan Hậu kỳ cũng chẳng qua như thế, lần này không biết lão có thể chạy trốn đi về hay không." Phó Thiên Hải đối với Triệu Trung Thiên là sợ hãi, thế nhưng sợ hãi cũng không có nghĩa là sùng kính, hơn nữa thái độ của Triệu Trung Thiên đối với hắn cho tới bây giờ cũng là sắc thái không giả dối, phải là người kia nói cái gì hắn liền làm cái đó, Phó Thiên Hải cũng không phải trời sinh bánh bao mềm, thậm chí hắn vẫn là một người rất có dã tâm, cho nên hắn căn bản không khả năng tiếp nhận Triệu Trung Thiên từ đáy lòng.

Hiện giờ Triệu Trung Thiên gặp nạn, Phó Thiên Hải trái lại cảm thấy… Có một cảm giác thoải mái không rõ —— cho dù người làm khó dễ là con lão, dù cho con lão không tiếp nhận hắn, nhưng chuyện cũng không đổi được Phó Tu Vân y là con của hắn, cho nên Phó Thiên Hải ngây thơ cho rằng, mặc dù Phó Tu Vân trở về báo thù, y đến cuối cùng sẽ giết bất kỳ kẻ nào cũng sẽ không giết mình.

"Phó Thiên Hải! Ngươi đồ ngu này tự cho là đúng! Lời vừa rồi của ngươi là có ý gì?! Ngươi cũng dám coi thường cha ta ngươi có phải không muốn sống hay không?!" Triệu Hoa Dung trực tiếp phun về phía Phó Thiên Hải. Nếu như đặt ở lúc trước, Phó Thiên Hải thấy Triệu Hoa Dung tức giận như vậy còn có thể sẽ chọn tị kỳ phong mang* [tránh đi mũi nhọn], nhưng giờ chỗ dựa vững chắc lớn nhất của Triệu gia cũng muốn ngã rồi, hắn vừa lại bị con trai của mình nhìn khinh bỉ một lần, bây giờ chính là thời điểm cơn tức tối nồng nhất hắn làm sao có thể sẽ nhịn được?

Cho nên Phó Thiên Hải cũng lần đầu tiên hướng về phía Triệu Hoa Dung thả ra lời cay nghiệt: "Ngược lại ta thật không muốn sống, nhưng ngươi cũng phải giết ta mới được á, giờ ngươi kêu vẻ vang có ích lợi gì? Có

thời gian kêu to như vậy còn không bằng suy nghĩ rời đi chỗ này thế nào đi, nếu như ở chỗ này lại tiếp tục ở lại các ngươi cũng sẽ bị chém thành tro bụi, hừ!"

Triệu Hoa Dung nghe loại phản bác như thế trong nháy mắt liền bùng nổ, chẳng qua rất nhanh bà nghĩ đến nguyên nhân Phó Thiên Hải lại đột nhiên lớn lối như vậy. Vì vậy bà nhìn Phó Thiên Hải nở nụ cười lạnh, tiếng cười kia chậm rãi càng lúc càng lớn đến cuối cùng ngay cả tu giả xung quanh tránh né sóng lôi cũng không nhịn được nhìn lại. Bọn họ thấy hai phu phụ mẫu mực trong Tứ đại gia tộc lúc nào cũng được người nói chuyện say sưa lúc này đang giằng co lại dùng ánh mắt hận không thể giết chết đối phương.

"Nếu như tiếp tục đợi tiếp nữa, chúng ta sẽ bị chém thành tro bụi? Há, Phó Thiên Hải, ngươi cho là ngươi sẽ không sao?! Ngươi cũng sống bao nhiêu tuổi, thế nào đến bây giờ còn ngu xuẩn như thế tự cho là đúng như thế? Ngươi cho rằng ngươi là cha Phó Tu Vân thì khác với chúng ta sao? Thực sự là nằm mơ! Nếu như ta là Phó Tu Vân, so với những Tứ đại gia tộc vì bảo vật mà tới giết người, ngươi người vong ân phụ nghĩa đây mới sẽ chết thảm hại hơn! Ngươi nói ta nói đúng hay không? Phó Tu Vân!" Triệu Hoa Dung cắn răng nghiến lợi nhìn Phó Tu Vân không biết lúc nào đi tới phía sau bọn họ, bà vừa hận vừa giận, nhưng lại thực sự không dám vào lúc này trực tiếp nhào tới.

Phó Tu Vân đứng tại chỗ trầm mặc không nói nhìn hai người kia, sau đó nở nụ cười một tiếng: "Quả nhiên vật họp theo loài, nhân tài giống như người đây có thể hiểu được Phó Thiên Hải có bao nhiêu đáng trách và đáng thẹn không phải sao? Người vong ân phụ nghĩa tự nhiên sẽ không có kết quả gì tốt, điểm này bất kể là ai, bất kể là dưới tình huống nào, cũng sẽ không thay đổi."

Trên mặt Phó Thiên Hải lại lộ ra loại biểu tình ngươi tên tạp chủng này, quả thực không thể nói lý, cho ngươi sắc mặt không biết xấu hổ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, mà Phó Tu Vân thấy vẻ mặt người này như thế trong nháy mắt đã cảm thấy y căn bản không cần vì người như thế lãng phí một chút một tí biểu tình và thời gian, lúc đang xác định trên cổ của Phó Thiên Hải đã nhiễm phải máu độc, Phó Tu Vân ha ha một tiếng. "Nói chung là ngươi đem thân thể này sinh ra, ta không giết ngươi, miễn cho giữa chúng ta dính dáng quá sâu. Ta chỉ ở vào hôm nay thả ngươi một mạng, từ nay về sau ta cũng không còn là con của ngươi."

Lúc Phó Thiên Hải ở dưới ánh mắt nhịn không được muốn giết người, Nguyên Tu Vân lại quay đầu cười lạnh một tiếng, "Hy vọng ngươi sẽ không chết quá muộn, không thì mẫu thân ở phía dưới phỏng chừng lại muốn chờ lâu mấy năm."

Phó Thiên Hải bị một câu sau cùng kia nói kinh ngạc giật mình, sau đó không tự chủ được liền nghĩ đến hình ảnh mười hai năm trước vào buổi tối kia. Từ sau khi Nguyên Tuệ Linh biết chuyện này, đến hắn ngay từ đầu giải thích rất nghiêm túc, rồi đến bởi vì nữ nhân kia một chút cũng không hiểu được nhượng bộ không để cho hắn mặt mũi, mãi cho đến cuối cùng hắn trực tiếp giết người kia. Đến cuối cùng ánh mắt của nữ nhân kia cũng không nhắm lại, cặp mắt kia hắn đã quên rất lâu, nhưng lúc này, hắn đột nhiên đã cảm thấy ở trong đêm tối có vô số đôi mắt như vậy đang ngó chừng hắn, tựa hồ đang chờ hắn đi chết.

"Câm miệng câm miệng câm miệng ——!! Ngươi đồ nghiệt tử này, đại nghịch bất đạo, đại nghịch bất đạo*!" Lúc này Phó Thiên Hải đã không nhịn được muốn điên rồi, nhưng Phó Tu Vân như muốn trực tiếp đem hắn kích thích tới chết, "Ta chính là đại nghịch bất đạo thì thế nào đây? Tựa như năm đó ngươi đối với mẫu thân làm ra sự tình như vậy, ngươi khi đó đơn giản là mất trí, nhưng mẫu thân không phải là bị ngươi giết?" [tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến]

"Ngươi ——!!" Phó Thiên Hải lại một lần nữa nhịn không được, bị tức phun ra một ngụm máu tươi, chỉ khi hắn sau lần thổ huyết này, cả người hắn cũng uể oải xuống, sắc mặt tái nhợt giống như giấy dường như sau đó một khắc là có thể trực tiếp chết đi.

Triệu Hoa Dung thấy Phó Thiên Hải như vậy trực tiếp cao hứng cười to vài tiếng, chẳng qua rất nhanh bà cũng không cười được, xoay đầu lại hoảng sợ nhìn Phó Tu Vân.

"Nếu người đáng trừng trị nhất đã bị trừng phạt, như vậy xin ngươi cũng sống thật khỏe nữa, miễn cho hắn ở trong cuộc sống nửa chết nửa sống trôi qua không dễ chịu, còn không ai cùng hắn. Có điều là, dù cho ngươi sẽ cùng hắn, đoán chừng đến khi đó hắn đã thần chí không rõ đi."

Giọng của Phó Tu Vân vô cùng đạm, giống như đang nói khí trời bữa đó không tốt lắm vậy giống như một

chuyện bình thường, nhưng mặt của Triệu Hoa Dung cũng cứng lại, bà trừng lớn hai mắt âm thanh có chút run rẩy mà nói: "Ngươi đang nói cái gì? Ngươi đây là ý gì? Ngươi có phải làm cái gì rồi hay không?! Ngươi nhất định làm gì với ta rồi? Có đúng hay không!!"

Vì vậy, Triệu Hoa Dung liền thấy một khuôn mặt tươi cười đáng sợ nhất trong cả đời này của bà.

"A, vòng Độn Thổ hẳn là dùng tốt đi? Để chế tác nó và đem nó đưa đến trong tay của ngài, thế nhưng ta mất không ít công phu đấy." Phó Tu Vân mỉm cười, nụ cười kia Triệu Hoa Dung nhìn cả người rét run. "Lúc các ngươi cùng một chỗ chỉ còn lại có cho nhau dằn vặt tới chết, ta cũng yên lòng. Chào tạm biệt, ồ, cũng sẽ không gặp lại sau."

Phó Tu Vân không một chút chần chờ xoay người, đạp lên phi thảm chuẩn bị đi giúp hảo cơ hữu* [bạn tốt cùng giới tính] của y, y vừa mới chuẩn bị đi qua, liền thấy Triệu Trung Thiên bị đuổi chật vật vô cùng bỗng nhiên từ trong lòng móc ra một diêu linh [1] màu đỏ chiếu lấp lánh, trong nháy mắt nheo mắt lại liền trầm giọng nói: "Thiên hỏa quy giáp*!" [mai rùa]

Tiểu Sỏa Đản vọt lên cao liền biến thành một mai rùa lửa đỏ, sau đó trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt của Dịch Nhiên, Dịch Nhiên rất hiển nhiên cũng là ý thức được không đúng đã nhanh chóng lui về sau, mặc dù là như vậy, lúc Triệu Trung Thiên lay động diêu linh màu đỏ, Dịch Nhiên vẫn cảm nhận được huyết dịch trong cơ thể trong nháy mắt bành trướng, hưng phấn từ trong cơ thể muốn bộc phát ra, đột nhiên bạo phát như vậy khiến hắn hầu như không khống chế được thân thể của chính mình, chẳng qua huyết mạch hắn vẫn khác biệt, sau khi ổn định liền trực tiếp xoay người lại đến bên người Phó Tu Vân nắm lấy y bỏ chạy.

"Diêu linh màu đỏ kia là cái gì?"

"Chuông Bạo Huyết! Vật tà ma!" Sắc mặt Dịch Nhiên không tốt, "Cho nổ huyết dịch của tất cả tu giả tu vi so với lão thấp hơn làm tế phẩm, sau đó lấy máu làm môi giới, trực tiếp truyền tống đến một nơi! Một khi thi triển tuyệt không có cách phá giải, chỉ có thể bằng tu vi ngạnh kháng." [cứng rắn chống chọi]

Mặc dù diêu linh này ở Đại thế giới có bản tiến hoá cao siêu hơn, đáng sợ hơn, thế nhưng nói thật ra, có thể ở nơi này trong Tiểu thế giới thấy một tà vật như vậy, Dịch Nhiên cũng là có chút kinh ngạc.

"Lão vậy mà không có bị mệt kiếp đánh chết?" Phó Tu Vân cắn răng.

Dịch Nhiên đối với lần này cũng rất là tiếc nuối: "Lão chạy quá nhanh, với lại…"

"Với lại?"

"Dường như lão đối với chuyện này đã có dự định xấu nhất. Cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng."

Phó Tu Vân vừa nghe nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua phiến địa phương đã bị màu đỏ bao trùm, lúc này nơi đó đã hiển hiện ra một mảnh vòng xoáy to lớn. Phó Tu Vân quay đầu, trong lòng lạnh lùng, ngay cả con gái của mình cũng bị trở thành tế phẩm, một người lòng dạ độc ác như vậy, lần sau gặp lại, nhất định phải một kích tất chết.

Ba ngày sau, toàn bộ Nhiên Nguyên giới đều bị một tin tức điên cuồng mà chấn động dâng lên —— gia chủ Tứ đại gia tộc trong cùng một lúc, cùng một địa điểm, đồng thời gặp chuyện không may, với tin tức cùng đi này, còn có một lệnh truy nã Tứ đại gia tộc liên hợp, mà người bị truy nã đã từng là trưởng tử Phó gia Phó Tu Vân, tên bây giờ lại là dư nghiệt Nguyên gia, Nguyên Tu Vân.

---

[1] Diêu linh:

Chuẩn bị đánh sang Thiết gia.

:

73. Chương 73

Các tu giả của Nhiên Nguyên giới gần đây đều bị một tin tức lớn làm chấn động đầu óc choáng váng. Bọn họ vốn cho là Tứ đại gia tộc vô địch Nhiên Nguyên giới lại ở trong một buổi chiều đã bị người chơi đùa đại thương nguyên khí, gia chủ Tứ đại gia tộc đồng thời gặp chuyện không may không nói, tinh anh Tứ đại gia tộc cũng chết thiệt hại thảm trọng, liên luỵ vài toà thành trì của Tứ đại gia tộc ở nơi đó cũng bắt đầu rung chuyển lên —— không ai lại nguyện ý buông tha thời cơ thượng vị tốt này, nếu như có thể thừa dịp lúc này đem Tứ đại gia tộc kéo xuống, đổi thành gia tộc của chính bọn họ, việc này ai cũng nguyện ý đến nhìn.

Cho nên, Tứ đại gia tộc đang sứt đầu mẻ trán chỉ có thể ôm đoàn chống đỡ kẻ thù bên ngoài, bởi vì những gia tộc này đều cũng có nội tình cho nên bọn họ một khi ôm đoàn để sự tình giằng co xuống, cho dù tầng chót trong gia tộc của Nhiên Nguyên giới giờ bắt đầu đánh giằng co rồi, trong khoảng thời gian ngắn người này cũng không thể làm gì được người kia. Tu giả bình thường va chạm đấu tranh không tới cao tầng cao như vậy, cho nên ngoại trừ đối người bị truy nã cảm thấy vô cùng có hứng thú ra, những thứ khác hết thảy đều không thèm để ý.

Đúng vậy, hiện giờ những người tu chân của Nhiên Nguyên giới hầu như sẽ đối người gọi là Nguyên Tu Vân cảm thấy hết sức hứng thú, ở trong ý nghĩ của bọn họ, Tứ đại gia tộc là không có người có thể đụng động, bất luận người nào muốn cùng Tứ đại gia tộc cứng đối cứng hoặc là thế lực cuối cùng nhất định sẽ chết rất thảm. Thế nhưng người này cùng Tứ đại gia tộc đối đầu, nhưng đến kết quả cuối cùng cũng không phải người này bị Tứ đại gia tộc giết đi, ngược lại người của Tứ đại gia tộc bị người này gài bẫy, còn hãm hại rất thảm, bằng vào điểm này có thể biết Nguyên Tu Vân này tuyệt đối có bản lĩnh, hơn nữa không phải người hiền lành.

Bởi vì vô cùng lưu ý, cho nên Nguyên Tu Vân thoáng cái trở thành người làm mưa làm gió từng tu giả Nhiên Nguyên giới cũng phải thảo luận mấy lần, mà chờ một ít người tài ba sau khi đem cuộc đời từng trải của Nguyên Tu Vân dò la ra, bọn họ càng muốn gặp một lần người này, không phải bởi vì cái gì, chỉ bằng vào y là một phế vật Ngũ linh căn tu luyện đến kỳ Ngưng Mạch.

"Hả? Ngươi đùa gì thế, phế sài Ngũ linh căn làm sao có thể tu luyện thành kỳ Ngưng Mạch? Nhiên Nguyên giới mấy nghìn năm cũng không thể đi ra một người như vậy đi!"

"Đấy! Chính là bởi vì như thế cho nên nói người này mới lợi hại á, ngươi nghĩ đi! Hắn cũng là một phế vật đã định trước, đã coi như định sẵn mà hắn tu luyện thành đến kỳ Ngưng Mạch, nếu như là một Đơn linh căn, nói không chừng qua vài năm hắn sẽ trở thành đại năng Nguyên Anh đầu tiên của Nhiên Nguyên giới chúng ta đấy! Cho dù theo ta biết trong Ngũ linh căn lợi hại nhất cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới kỳ Trúc Cơ, còn lại tất cả đều quanh quẩn ở Luyện Khí tầng năm sáu đây."

"Ai ngươi nói như vậy cũng đúng á! Cho dù mặc kệ nói như thế nào, người này nhất định là cực kỳ có thể nhẫn nại hơn nữa túc trí đa mưu. Chậc chậc, chẳng qua bây giờ Tứ đại thế gia bắt đầu liên hợp phát lệnh truy nã hắn, coi như giờ Tứ đại thế gia có chút rung chuyển bất an, chẳng qua có lẽ Nguyên Tu Vân kia cũng chống đỡ không được bao lâu, dù sao hắn mới chỉ là một kỳ Ngưng Mạch, coi như bên người có giúp đỡ, cũng chạy không khỏi nhiều kẻ liều mạng muốn trọng thưởng như vậy."

"Quả thực như vậy, chẳng qua mọi việc cũng không thể khẳng định như vậy nói không chừng người này có bản lĩnh khiến Tứ đại gia tộc bỏ phát lệnh truy nã sao? Hay hoặc là, Tứ đại gia tộc thực sự bị hắn làm tiếp, uy hiếp gì cũng không tồn tại."

"Ha ha ha, không thể nào đâu? Cho dù Nguyên Tu Vân kia lợi hại như thế nào đi nữa hắn cũng chỉ là một Ngũ linh căn mà thôi, có thể tu luyện tới kỳ Ngưng Mạch đã là được trời may mắn rồi, ngoài hắn nếu đem thù báo vậy bảo mệnh quan trọng hơn, làm sao có thể lại đi lăn qua lăn lại chút chuyện này chứ!"

Lúc này, các tu giả thảo luận khí thế ngất trời bên này cũng không biết, phế sài Ngũ linh căn hẳn là bảo mệnh trong miệng bọn họ kia đang ngồi ở bên cạnh bọn họ cách đó không xa vẻ mặt không cho là đúng ăn linh thực trong tửu lâu. Cách ngày nào đó sau khi Triệu Trung Thiên đột nhiên phát động chuông Bạo Huyết mà bỏ chạy đã qua mười ngày, ở nơi này trong mười ngày để cho tiện, bọn Nguyên Tu Vân liền trói gia chủ Thiết gia Thiết Thạch Không đến thành Bách Hối gần đây tu dưỡng.

Bởi vì Triệu Trung Thiên chạy trốn, đồng thời dùng phương pháp tế máu hoàn toàn giết chết hai người Phó Thiên Hải và Triệu Hoa Dung, Nguyên Tu Vân trong khoảng thời gian ngắn lại đột nhiên phát hiện, người y muốn báo thù hầu như đều đã chết sạch, gia chủ Tứ đại gia tộc đã chết hai người, chạy thoát một còn bị bọn họ trói lại một, mà Phó gia theo Phó Thiên Hải bỏ mạng cũng chỉ còn lại có một Phó Cẩm Long, đối với Phó Cẩm Long, Nguyên Tu Vân ngược lại nghĩ có chút… Coi như là may mắn đi! Người kia cuối cùng không chạy khắp thế giới cùng y chống lại, sau mười ngày y nghe được Phó Cẩm Long ở cùng ngày phụ mẫu hắn gặp chuyện không may thì chạy tới Vạn Độc Huyết Quật, có người nói lúc đó ánh mắt của hắn vô cùng đáng sợ giống như tùy thời cũng phải đi tìm một người nào đó liều mạng, thế nhưng khi hắn thấy hiến huyết đầy đất và mùi máu tanh nồng đậm phiêu tán trên không trung, Phó Cẩm Long dường như thoáng cái bị đả kích thật lớn, đứng ở nơi đó ba ngày ba đêm, ở trong ba ngày ba đêm đó mặc dù là trời giáng mưa to mưa như trút nước, cũng không khiến Phó Cẩm Long rời khỏi.

Vì thế Minh Xá còn đặc biệt phái tiểu đệ đi giám sát nhìn thoáng qua, đợi lát nữa các tiểu đệ trở về báo cáo xong, Minh Xá đem nội dung thuật lại cho Nguyên Tu Vân, biểu tình trên mặt Nguyên Tu Vân trở nên có chút phức tạp. Hồi lâu sau y mới thở dài: "Hắn chắc là đã biết."

Dịch Nhiên ở bên cạnh không thể phủ nhận mà nhướng mày, "Hắn ngược lại không phải là kẻ ngu xuẩn, đã như vậy, cũng bỏ bớt chuyện của ngươi."

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua kiếm tu mao tra này đã là kỳ Kim Đan, vẫn là không có cho hắn sắc mặt gì tốt. Coi như giờ y quay trở về nghĩ đến chuyện Dịch Nhiên làm ra ngày đó, y cũng cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, vốn y cũng định theo kế hoạch rồi, nhưng tất cả dự định đều bị người này chơi đùa rối loạn toàn bộ. Mặc dù kết quả cũng không coi là xui xẻo, nhưng hồi tưởng lại lôi kiếp ngày đó Nguyên Tu Vân đã cảm thấy nghĩ lại mà sợ.

Nguyên Tu Vân mười ngày gần đây hầu như không phản ứng Dịch mao tra thế nào, điều này làm cho vị kiếm tu vốn tính tình không thể nào tốt này càng thêm không xong, vụn băng trên mặt cũng nhanh chóng có thể rớt xuống, vì thế Thạch Hâm và Minh Xá cũng cảm thấy kẹp ở giữa hai người bọn họ ngồi đứng rất không yên, lúc này hai vị này lại không lời nào để nói mà tiến vào trạng thái trầm mặc, Thạch Hâm liền nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Lão đầu Thiết gia kia làm sao bây giờ? Giờ chúng ta phải trực tiếp đi thành Thiết gia sao? Hay là trước viết chút gì đó cho Thiết gia? Chẳng lẽ không thể dùng gia chủ Thiết gia này đi đổi đệ đệ Minh Hoặc của ngươi? Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta bắt được người này chính là người nắm quyền Thiết gia á."

Giờ Thạch Hâm còn cảm thấy kỳ thực chuyện này chắc là rất có khả năng, dù sao coi như đệ đệ Minh Xá lợi hại như thế nào đi nữa, thiên phú dị bẩm, cũng sẽ không quan trọng hơn với gia chủ Thiết gia đi? Nhưng hắn vừa mới dứt lời Minh Xá trực tiếp ở bên cạnh nở nụ cười lạnh, "Ngươi nghĩ rằng ta không có từng bắt cóc người của Thiết gia sao? Ta đến giờ đã sống sáu trăm năm mươi năm, gia chủ Thiết gia cũng mới hơn bốn trăm tuổi, làm sao ngươi biết không từng trói gia chủ Thiết gia chứ?"

Lời nói của Minh Xá gồm nội dung thật sự quá kinh người, không riêng gì Thạch Hâm, coi như Nguyên Tu Vân cũng không nhịn được nhìn nhiều hắn vài lần, người này quả nhiên là một nhân vật hung ác á, chỉ có điều thứ này ác như vậy cũng không thành công cứu ra đệ đệ của mình, có thể thấy được Thiết gia đem Minh Hoặc giấu sâu bao nhiêu.

"Trước ngươi nói Thiết gia đem đệ đệ ngươi nhốt tới chỗ nào? Trong Sơn Hà đồ?"

Minh Xá nghe vậy dừng một chút, sau đó hắn cắn răng nghiến lợi nói, "Là Luyện Yêu Sơn Hải đồ."

Thạch Hâm biểu thị bản thân chắc là người không có kiến thức phương diện này nhất, cho nên trực tiếp đem sự nghi ngờ của mình hỏi ra: "Cái gì là Luyện Yêu Sơn Hải đồ?"

Minh Xá hừ lạnh: "Nghe thấy tên cũng biết đó không phải thứ tốt gì. Đó là đem yêu tộc bao gồm yêu tu nhốt vào sau đó tiến hành tế luyện bảo khí, tế luyện chia làm luyện thần và luyện thể. Nếu như yêu thú nào bị giam vào trong đồ một là toàn thân cũng là luyện khí hoặc là tài liệu luyện đan, như vậy người lắp nó đi vào nhất định sẽ lựa chọn luyện thể. Như vậy chờ sau khi luyện xong, yêu thú kia đã chết, còn dư lại chính là tài liệu có ích. Về phần luyện thần…" Âm thanh của Minh Xá hơi run một cái, mới nói: "Là đem thần thức luyện hóa, trực tiếp để yêu thú hoặc yêu tu được luyện chế đánh mất thần trí, sau đó có thể làm con rối nuôi dưỡng. Đó là một thứ cực kỳ hại người lại buồn nôn!"

Mà Dịch Nhiên lúc này bỗng nhiên mở miệng: "Luyện Yêu Sơn Hải đồ kia của Thiết gia không thể nào là thật."

Minh Xá thẳng tắp nhìn sang, "Ngươi có ý gì?"

Dịch Nhiên nói: "… Đây đại khái là một hàng nhái, chính phẩm mà nói… Làm sao có thể chỉ là bảo khí? Chính phẩm bất kể nhân ma yêu linh một chủng tộc nào, chỉ cần bị nhốt vào rồi, liền có thể luyện."

Lúc này đến phiên tất cả mọi người nhìn hắn, ánh mắt kia rõ ràng bày tỏ nghi vấn "Vì sao ngươi lại biết?"

Chẳng qua rất hiển nhiên Dịch kiếm tu không quá muốn tiếp tục suy nghĩ chuyện này, hắn chỉ thô sơ giản lược mà có lệ nói, "Ta trước gặp qua vật thật." Mà khiến hắn biểu hiện trên mặt không thế nào tốt là, một món tiên khí Tứ phẩm nghe thì tà ác vô cùng, lại phát rồ, lại thật lợi hại dĩ nhiên ở trong tay hai người cặn bã hại chết hắn, trước hắn còn nghĩ cái loại bảo bối này thật sự yêu cầu quá nhiều, không bằng làm được mức lớn nhiều mà đơn giản cho nên có chút chẳng đáng, nhưng sau khi đợi được hắn tới Nhiên Nguyên giới địa phương nhỏ này thì phát hiện tâm tắc, chỉ dựa vào một món tiên khí Tứ phẩm, người nắm giữ nó có thể ở toàn bộ Nhiên Nguyên giới làm mưa làm gió rồi. Nhớ năm đó, thế nhưng hắn một kiếm liền chống tất cả pháp bảo mới trực tiếp đánh ra danh tiếng của mình.

"Được rồi, không nói khác, nếu Minh Xá đã khẳng định Thiết gia sẽ không bởi vì bắt tộc trưởng của bọn họ thì đem Luyện Yêu Sơn Hải đồ hoặc giao ra đệ đệ của hắn, chúng ta đây phải giúp ngươi chắc là còn cần hao chút trắc trở, cho nên thành Thiết gia chính là nơi nhất định phải đi, thừa dịp hiện giờ tộc trưởng Thiết gia không ở, những người khác tâm động muốn đi tranh vị trí tộc trưởng, chúng ta có thể cho Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô nghe được rất nhiều tin tức hữu dụng, có thể trong này nghe được tin tức Luyện Yêu Sơn Hải đồ."

Rất rõ ràng, Minh Xá đối với đề nghị của Nguyên Tu Vân rất tán đồng, cho nên hắn trực tiếp vỗ bàn một cái, "Đi! Chúng ta lại đi nháo nó long trời lở đất, không hại chết nó là không thể được!"

Nhất thời, tất cả tu giả của thực quán đồng loạt nhìn về phía bọn họ. Dịch Nhiên trực tiếp cúi đầu thả lãnh khí biểu thị bản thân không dễ chọc, mà Nguyên Tu Vân lại là khóe miệng giật một cái, y rất buồn bực phát hiện trong ánh mắt của những người này nhìn về phía bọn họ tất cả đều biểu thị một chữ, đó chính là, đồ ngu xuẩn, đầu óc bị hư sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đầu óc có đúng hay không bị hư.

Minh Xá: Đi đi đi, chúng ta muốn đi nháo hắn long trời lở đất!

Thạch Hâm: Cảm giác thật kích động, hình như khí phách của Minh Xá tràn ra?

Tu giả xung quanh:… Ta đệch cái đồ này vậy mà khẩu xuất cuồng ngôn còn kích động như vậy, đây là đầu óc bị hư sao?

Dịch Nhiên:… Ta liền thả lãnh khí không nói lời nào.

Nguyên Tu Vân lệ rơi đầy mặt: Lúc trước… Đầu óc y thật sự không hư á.

AAAAx:Λ

74. Chương 74

Tuy nói bọn Nguyên Tu Vân bị người ta dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn chăm chú vào, nhưng bọn họ vẫn rất bình tĩnh ăn xong linh thực tự mình điểm thậm chí còn gói vài món cảm thấy ngon mới rời khỏi. Chờ sau khi bọn họ rời đi đi tới một nơi không ai, Nguyên Tu Vân mới nhịn không được trợn trắng mắt với Minh Xá.

"Xin ngươi thêm chút đầu óc chút tâm được không? Nếu như một đường ngươi đều nói như vậy, ta nghĩ khả năng chúng ta còn chưa tới thành Thiết gia, cũng đã bị người dự thính xung quanh đây để lộ bí mật rồi."

Minh Xá nghe vậy nhịn không được ho khan một tiếng, sau đó gật đầu, "Được rồi, ta đã biết. Giờ chúng ta lên đường chứ?"

Nguyên Tu Vân đang muốn cũng được, Thạch Hâm bên cạnh chợt mở miệng nói, "Ngày mai lại lên đường đi! Tối hôm nay ta mới có thể thu được tin tức đại ca truyền tới."

Nghĩ đến chuyện thành Cự Mộc làm không tốt cũng là một chuyện lớn, mọi người liền quyết định chờ một đêm trước, nhìn xem ngày mai Thạch Lỗi có tin tức gì đáng giá bọn họ chú ý không. Sau khi chờ đến ngày thứ hai Thạch Hâm nhận được tin tức Thạch Lỗi, Nguyên Tu Vân nhìn mấy hàng chữ trên tiểu ngọc bài, mặt mày thâm trầm.

"Thành Cự Mộc rốt cuộc là muốn làm cái gì? Bọn họ khống chế tu giả nói ít cũng có mấy nghìn người, mà tu giả mất tích ở thành Cự Mộc đã đạt được hơn vạn, đều đã chết nhiều người như vậy thành chủ lại vẫn không ngừng?" Thạch Hâm nhịn không được tức giận bất bình, chỉ cần thành chủ thành Cự Mộc không ngừng loại hành vi này, đại ca hắn nằm vùng sẽ vẫn làm tiếp hắn luôn cảm thấy chuyện này thật sự là quá nguy hiểm.

Mà Nguyên Tu Vân bên cạnh vẫn nói thẳng: "Vấn đề là người của thành Cự Mộc bắt đầu ra tay với những thế lực khắp nơi khác, đại ca ngươi bị phái đến thành thuộc Đa Bảo các, nhất định còn có những người khác bị phái đi đến trong những thành trì khác của Ngũ đại môn phái… Sau khi đem đệ đệ ngươi cứu ra chúng ta phải đi thành thuộc Đa Bảo các đón đại ca ngươi, chuyện này hắn không thể tiếp tục làm tiếp nữa, nếu không sẽ có họa sát thân."

Thạch Hâm nghe vậy rùng mình, gật đầu nặng nề.

Lúc bọn họ ngồi thảm Đoạt Mệnh chỉ dùng một ngày liền từ thành Bách Hối bay đến thành trì Thiết gia, thành Thiết gia từ bên ngoài nhìn như không có gì khác biệt, tu giả lui tới vẫn như cũ rất nhiều, thần tình trên mặt mỗi người cũng đều tương đối bình thường, giống như bọn họ cũng không nhận thấy được ảnh hưởng của gia chủ Thiết gia mất tích, không, có lẽ nói bọn họ căn bản sẽ không có bất kỳ cảm giác ảnh hưởng gì.

Đây có chút kỳ quái và làm cho không người nào có thể hiểu, chỉ có điều sau khi vào thành không bao lâu bọn họ liền từ trong miệng người khác nghe được nguyên nhân thành Thiết gia bình tĩnh như vậy.

"… Thiết Phong Thuật vậy mà xuống núi rồi?" Minh Xá ngồi ở bao phòng trong tiểu viện, bỗng nhiên ha ha phá lên cười, Thiết Phong Thuật, Thiết Phong Thuật! Lão già kia đã sống năm trăm năm còn chưa chết cư nhiên thực sự đi ra! Ha ha ha chỉ cần lão đi ra ta sẽ không lo làm lão không chết! Hơn nữa Luyện Yêu Sơn Hải đồ nhất định là ở trên người của lão! Chúng ta tới thật sự rất đúng lúc, hơn nữa bởi vì nguyên do của các ngươi người của Thiết gia hoàn toàn không đem chuyện này liên hệ với ta, bọn họ sẽ không đặc biệt đề phòng với ta, xác xuất thành công của chúng ta đây lớn hơn nữa!"

Thần tình của Minh Xá là kích động, giống như hắn hận không thể rời đi nơi này lập tức đánh vào đại môn của tổ trạch Thiết gia. Rốt cuộc chẳng qua hắn vẫn còn biết có chừng mực, cho nên chỉ là hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Nguyên Tu Vân hỏi: "Chúng ta lúc nào đi đánh bọn họ? Ngươi có cách tốt nào không? Các ngươi đã ngay cả Triệu Trung Thiên Triệu gia cũng có thể đủ tính toán được, chỉ một Thiết gia kia, đối với các ngươi tới nói khẳng định cũng như một bữa ăn sáng đúng không?"

Nguyên Tu Vân thở dài, y biết tâm tình hiện giờ của Minh Xá tuyệt đối rất khó tĩnh táo lại, chỉ có thể mở miệng nói, "Tối hôm nay ta để Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô đi Thiết gia tra xét một chút tình huống cơ bản đi! Chúng ta ít nhất phải xác định trước Luyện Yêu Sơn Hải đồ nhốt đệ đệ ngươi rốt cuộc ở đâu. Còn có Thiết Thạch Không ở trên tay chúng ta, nếu như Thiết gia không muốn dùng hắn trao đổi Luyện Yêu Sơn Hải đồ, chúng ta đây cũng muốn từ trong miệng hắn biết tung tích của Luyện Yêu Sơn Hải đồ mới rốt cuộc không trói sai hắn một lần."

Minh Xá nhất thời liền hiểu ý Nguyên Tu Vân, gật đầu: "Ngươi yên tâm, không đến ngày mai ta sẽ khiến hắn mở miệng."

Sau đó vào lúc ban đêm Nguyên Tu Vân lại giở trò cũ, đem Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô phái đến Thiết gia, nhưng khiến người ta thất vọng lại để cho y có chút kinh hãi đảm chiến chính là, Thiết gia cũng không phải Triệu gia loại gia tộc người bảo vệ rất nhiều này, trái lại bởi vì bọn họ là thế gia luyện khí, cho nên người bảo vệ của Thiết gia rất ít, nhưng hầu như mỗi bước đi đều là các loại bẩy rập của ám khí và trận pháp. Chỉ ngắn ngủn cả đêm mà thôi, Tiểu Sỏa Đản cũng đã liên tục năm lần đạp phải bẩy rập, nếu không phải nó chỉ là một con kiến nhỏ mà còn vô cùng tầm thường, lúc đạp phải cơ quan cũng không có kích khởi cơ quan, không thì nó phỏng chừng đã chết rất nhiều lần rồi.

Thật vất vả Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô một bò đến phòng khách một ẩn núp đến trong phòng ngủ Thiết phu nhân, trời cũng đã sáng.

Nguyên Tu Vân thoáng cái mở hai mắt ra chau mày. Thiết gia quả thực tựa như tên của nó tầng tầng lớp lớp các hạng cơ quan phòng ngự, nếu như tùy tiện đi vào chỉ sợ một phút cũng sẽ bị các loại bẩy rập cơ quan vây khốn, mà đây vẫn chỉ là nền móng phòng ngự của Thiết gia mà thôi, y mới sẽ không tin tưởng người Thiết gia sẽ không chỉ luyện chế những pháp bảo, xem ra như thế, coi như muốn Luyện Yêu Sơn Hải đồ, cũng tốt nhất không nên tiến vào Thiết gia, vẫn nên thừa dịp lão rời khỏi Thiết gia động thủ tốt hơn. Nhưng nếu như đến lúc vạn bất đắc dĩ nhất định phải tiến nhập Thiết gia lấy bảo, vậy cũng phải sớm đem đường dò xét tốt, đem đường lui an bài xong, bằng không không cẩn thận sẽ không may.

"Hầy..." Nguyên Tu Vân thở ra một hơi, nhìn lén người khác cả đêm quả nhiên vô cùng hao tâm tốn sức. Nếu như lúc này có thể tự động ăn cái gì đưa tới cửa thì tốt rồi, Nguyên Tu Vân nghĩ trực tiếp nằm ở trên giường hoàn toàn không muốn động thân. Sau đó y liền ngửi thấy một mùi thơm đặc biệt câu người thèm nhỏ dãi, trực tiếp mở to hai mắt nhìn về bên cạnh, liền thấy một kiếm tu mao tra đem một mâm sườn lợn thịt kho tàu và ngọc thuý bích loa bưng đến trên bàn.

Sau khi tới nhìn hai món ăn quyết định chỉ cần Dịch Nhiên rời khỏi, y bật người liền nhào tới bắt đầu ăn. Nhưng khiến y không biết gì là, tên đưa đồ ăn này sau khi đến dĩ nhiên trực tiếp ngồi xuống, ngồi xuống không nói còn nhìn y không chút nào che giấu phát ra lời mời: "Linh thực tươi ngon, có ăn hay không?"

Nguyên Tu Vân vô cùng muốn nghiêng đầu sang chỗ khác không phản ứng lông lông không chút nào quý trọng mạng nhỏ của mình, nhưng y đã thật lâu không có ăn một bữa thật tốt rồi, mặc dù y đã là tu giả kỳ Ngưng Mạch không cần ăn cái gì, thế nhưng ư, linh thực cũng là thứ tốt bổ sung linh lực á... Quan trọng nhất là vị đạo cũng tốt nha!

Dịch Nhiên nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Nguyên Tu Vân ở trên giường nhiều lần, nhìn hồi lâu bỗng nhiên nở nụ cười, hắn nhịn không được lại giải thích một câu: "Không phải ta ngây ngô nhất thời quá xúc động, cũng không phải là vì ngươi cậy mạnh đi báo thù, mặc dù tràng diện ngày đó nhìn qua hơi hung tàn, nhưng lôi ta từng gặp so với kia còn lợi hại hơn. Huống hồ, sau này ta lại tiến giai tiếp, còn có thể gặp phải lôi kiếp đáng sợ hơn, đến khi đó có thể ta nhờ trợ giúp của ngươi."

Nguyên Tu Vân trực tiếp quay đầu trừng hắn, Dịch Nhiên lại cười một tiếng: "Cho nên lần này ta thật không phải là xằng bậy. Xin lỗi, cho ngươi lo lắng."

Nguyên Tu Vân chợt dừng lại, quay mặt vào vách tường một lúc lâu mới nói, "Ta không lo lắng, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, nếu như lần kế còn như vậy, ta đây liền thay ngươi đem độc giải xong sau đó chúng ta trực tiếp mỗi người đi một ngã đi."

Dịch Nhiên vốn cho rằng Tu Vân sẽ nói đủ loại lời nói khác nhau, hơn nữa đối với giọng nói và vấn đề khác nhau hắn đều đã làm xong chuẩn bị trả lời, nhưng duy chỉ có không nghĩ tới Nguyên Tu Vân sẽ lấy rời khỏi để nói chuyện với hắn. Trong nháy mắt nghe được câu này, hắn đã cảm thấy trong lòng có một nơi vô cùng khó chịu, thậm chí hắn có xung động trực tiếp xông lên đem người kéo dậy hung hăng đánh y một trận. Chuyện này có nghiêm trọng như vậy sao? Nghiêm trọng đến ngươi phải dùng rời đi uy hiếp ta? Từng nói cả đời cũng cùng nhau mà!

Vào lúc này quanh thân Dịch Nhiên tản mát ra lãnh khí và áp lực đáng sợ, chẳng qua lãnh khí và áp lực này đối với Nguyên Tu Vân mà nói lại hoàn toàn không có gì uy hiếp, y chậm rãi từ trên giường ngồi xuống, tiêu sái trực tiếp đến bên cạnh bàn ngồi xuống, sau đó cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn sườn lợn: "Với ta mà nói, trong nháy mắt khi nhìn thấy ngươi nhảy vào sấm chớp mưa bão, ta cho rằng ngươi sẽ chết. Mặc dù chỉ có trong nháy mắt, ta cũng khó chịu."

Hơi thở quanh thân Dịch Nhiên nhất thời bị kiềm hãm, sau đó hắn vô hình liền nghĩ đến phản ứng của mẫu thân lúc phụ thân đang bị thương nặng.

"Con gà họ Dịch chết tiệt! Nếu như ngươi sau này lại dính đến loại chuyện hư hỏng phí sức còn không được cám ơn, mặc kệ ngươi là vì ai ta cũng mang nhi tử đi biển Vô Cực!"

Lúc đó phụ thân hắn nói thế nào?

"Phu nhân ai, phu nhân à! Dù sao cũng đừng nhất định đừng! Lần sau ta làm gì cũng báo với nàng không được sao? Kỳ thực ta rất cường tránh nàng cũng không phải không biết,

"Xí! Ngươi cường tráng một cái cho ta xem?!" Mẫu thân trực tiếp đem chân dậm ở trên vết thương phụ thân, thế cho nên, phụ thân liền một mạch hơn mười ngày cũng bị bệnh liệt giường.

Dịch Nhiên nghĩ tới đây chợt sợ run cả người, vội ho một tiếng: "Sau này ta làm cái gì cũng sẽ báo với ngươi, thương lượng." Sau đó hắn suy nghĩ một chút lại bổ thêm một câu: "Ngươi cũng không cần làm chuyện nguy hiểm, chờ chúng ta báo thù, cùng đi các nơi đào bảo, móc bảo, ăn đồ ăn."

Động tác dùng bữa của Nguyên Tu Vân dừng lại, thẳng đến lúc này y mới rốt cuộc nhìn qua từ trước khi chuyện Dịch Nhiên điên cuồng tiến giai Kim Đan, cười híp mắt gật đầu, "Cái này có thể có. Chỉ có điều, một hồi nhìn một chút Minh Xá có hỏi ra tung tích của Luyện Yêu Sơn Hải đồ hay không? Nếu như không có, chúng ta liền cần dụ rắn ra khỏi hang."

Dịch Nhiên nghe vậy nhướng mi, "Đêm qua ngươi cũng không tìm được tin tức gì?"

Nguyên Tu Vân căm giận, "Không chỉ không tìm được, ta còn phát hiện chỗ đó quả thực chính là một thành luỹ cơ quan! Bởi vậy có thể thấy được, Thiết gia tuyệt đối làm nhiều chuyện thẹn, không thì tại sao phải phòng ngự như vậy?"

Nguyên Tu Vân không kềm được cười với Dịch Nhiên, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Minh Xá thở phì phò xông vào, "Không, chúng ta đi đánh cỏ trước, tối hôm nay nhìn xem kinh động rắn có thể ra chút gì hay không."

Ngọc thuý bích loa: 1 loại trà màu xanh biếc, hơi xoắn nhẹ.

},H;}

75. Chương 75

Nguyên Tu Vân một chút cũng không nghi ngờ Thiết gia trong lòng không có quỷ, y coi như là một người hiền hoà bao nhiêu cũng có thể có cừu oán với Thiết gia, những người khác thì càng không cần phải nói. Hơn nữa trưởng tử trưởng tôn trước đó của Thiết gia có thể dưới tình huống người khác đang luyện chế liền trực tiếp đem đồ của người ta làm của riêng, làm trò ngay trước mặt của nhiều người như vậy còn dám mạnh mẽ cướp đoạt, nếu như không phải quỷ kế của gã cuối cùng không thực hiện được, người kia phỏng chừng sẽ trực tiếp mặt dày nói gã có thể luyện chế tiên khí đó.

Bởi vậy có thể thấy được, gia phong của Thiết gia có bất chính cỡ nào. Cho nên, đối phó một gia tộc như vậy, cho dù gió thổi cỏ lay một chút xíu nhất định có thể làm cho bọn họ nghi thần nghi quỷ. Ngươi càng quang minh chính đại, đối phương càng lại hoài nghi, đến cuối cùng sẽ tự mình lộ ra chân tướng. Đây thường nói suy bụng ta ra bụng người, lòng dạ của Thiết gia tuyệt đối không phải là bên tốt kia rồi.

"Đánh rắn động cỏ?" Minh Xá lập lại lời của Nguyên Tu Vân một lần, sau đó trên mặt hiện ra nụ cười ngươi thật giảo hoạt: "Ngươi nói đúng! Chúng ta ngày mai sẽ đi tìm bọn họ trực tiếp nói trao đổi! Xem bọn họ có thể nói cái gì? Nhìn xem bọn họ có phải thực sự không đem người gia chủ này để ở trong mắt hay không. Chẳng qua ta vẫn phải nói trước với các ngươi. Người của Thiết gia đó muốn bao nhiêu không biết xấu

hổ thì sẽ có bao nhiêu không biết xấu hổ, nếu như lão ngay trước mặt của ngươi mặt không đỏ tâm không suyễn bịa đặt gì gì đó ngươi cũng nhất định không nên tức giận, đây tuyệt đối là tìm cho mình không được dễ chịu. Bọn họ giống như là trời sinh da mặt như làm bằng sắt [=thiết], cho tới giờ sẽ không cho là bản thân có lỗi.

Nguyên Tu Vân nghe được Minh Xá nói như vậy nhịn không được nhướng nhướng mày, y tìm tòi ngẫm nghĩ kỹ người như vậy xung quanh y còn thật nhiều —— một người cho tới bây giờ luôn cảm thấy mình là chính xác nhất cho là mình không sai, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng là người khác làm không tốt hoặc người khác buộc hắn. Người cha hiện giờ của y đã không còn xương cốt chính là người như vậy sao?

Nguyên Tu Vân nhẹ giọng hừ một tiếng: "Rốt cuộc có sai lầm hay không cũng không phải là bọn họ định đoạt. Vả lại xem bọn họ ứng đối thế nào đi."

"Chúng ta đi liền đi, có điều Thạch Hâm ở lại, giờ tu vi của ngươi mặc dù đã đến Ngưng Mạch, chẳng qua cũng rất ổn định. Cho nên ở tại chỗ này trông nhà đi." Lúc này Thạch Hâm cũng đã đi tới trong phòng, Nguyên Tu Vân nhìn hắn mở miệng: "Còn nữa, dù sao chúng ta phải có một người không thể bị Thiết gia biết, ngộ nhỡ thực sự có chuyện gì cần phải rời khỏi thành Thiết gia, tránh tai mắt Thiết gia, vẫn cần Thạch Hâm ngươi đi hành động."

Nói đến đây cuối cùng giao phó xong rồi, sau đó Dịch Nhiên, Nguyên Tu Vân và Minh Xá ba người liền thừa dịp nắng sớm trực tiếp đi ra. Đương nhiên bọn họ cũng sẽ không trực tiếp ở trong sân nơi này đi Thiết gia, mặc dù sau đó Thiết gia nhất định sẽ tra được, nhưng loại chuyện này rõ ràng nói cho bọn họ biết đại bản doanh ở nơi này bọn họ còn chưa sẽ làm.

Cho nên sau khi bọn Nguyên Tu Vân ở thành Thiết gia vòng một vòng lớn mới đi đến trước đại môn của Thiết gia. Mà lúc này trước đại môn Thiết gia lại đã tới không ít người, rất rõ ràng Thiết gia là một đại gia tộc, thậm chí còn là một trong Tứ đại gia tộc của Nhiên Nguyên giới, đương nhiên mỗi ngày phải tiếp rất nhiều người. Dưới loại tình huống ngươi không phải là nhân vật có mặt mũi tương đối gì đó thẳng thắn cũng không cần tới cửa, bởi vì ngay cả lính gát cửa của Thiết gia cũng sẽ trả lời ngươi không được. Chẳng qua Nguyên Tu Vân ba người bọn họ cũng không có gì thật lo lắng, người muốn cầu kiến khẳng định rất nhiều, nhưng vừa lên cửa phóng khách [điều tra khách] Thiết gia của lính gát cửa sắc mặt không có gì tốt hoặc nói có một chút tính chất mà tìm tra tuyệt đối là bất kể như thế nào cũng sẽ không mặc kệ không quản.

Mà trên thực tế cũng là như vậy, lúc bọn Nguyên Tu Vân nói rõ ý đồ đến, biểu thị có một khoản giao dịch vô cùng quan trọng muốn cùng với Thiết gia ngay bây giờ, lúc nói có thể giao dịch người làm chủ, thủ vệ lính gát cửa kia trong nháy mắt liền đổi sắc mặt. Cho dù gã rất nhanh thì khôi phục lại, nhưng ánh mắt của gã nhìn về phía Nguyên Tu Vân ba người bọn họ thoáng cái trở nên cực kỳ thận trọng. "Ba vị chờ, ta đây trở về đi bẩm báo gia chủ." Lính gát cửa đem hai chữ gia chủ này cắn rất nặng, giống như gia chủ bọn họ thực sự đang ở, nhưng gã biểu hiện như vậy ở trong mắt của Nguyên Tu Vân ba người quả thực chính là chứng minh không cách nào che giấu tốt nhất, chứng minh Thiết gia quả thực đã thay đổi một vị gia chủ khác.

Chẳng qua kết hợp đồn đãi bọn họ nghe được, có thể gia chủ Thiết gia từ đầu tới đuôi cũng không có từng thay đổi, mặc dù gia chủ đổi thường xuyên, nhưng người cầm quyền chân chính của Thiết gia, ẩn trong bóng tối hoặc mấy trăm năm qua cũng là một vị.

Minh Xá khe khẽ hừ một tiếng, "Hừ, Thiết Phong Thuật tuyệt đối là người dối trá, cường thế nhất ta từng gặp, mặc dù Triệu Trung Thiên ở mặt dối trá cái sau vượt cái trước rồi, nhưng một Thiết Phong Thuật này đơn giản là tự cao tự đại tới cực điểm, một hồi các ngươi sẽ biết."

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Minh Xá, mặc dù hắn hiện ở ngoài mặt một bộ dáng vẻ không thèm để ý, nhưng nếu như cẩn thận quan sát là có thể thấy tay hắn đã nắm chặc thành quyền, đang hơi run rẩy. Nguyên Tu Vân không biết hắn đang muốn cố gắng khắc chế bản thân không nên vọng động, hay là... E ngại bất an với người trong miệng của hắn. Chẳng qua bất kể là loại nào, hiện giờ hắn cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"Dọc theo đường đi chúng ta đã thương lượng xong, ta sẽ để bọn họ và chúng ta trao đổi rèn phổ Phá Vân Thương, sẽ không trực tiếp đưa ra Luyện Yêu Sơn Hải đồ, có điều là sau đó vẫn sẽ thử lão. Ngươi khi đó

chú ý phản ứng của lão, đồng thời toàn bộ quá trình ngươi cũng không cần nói dùng lực lượng lớn nhất của ngươi đi cảm ứng đệ đệ ngươi, chỉ cần ngươi có thể cảm ứng được vị trí của hắn, vậy còn lại dễ làm rồi."

Minh Xá nghe vậy trầm mặc gật đầu, hắn cũng biết hiện giờ mọi cử động của hắn sẽ liên quan đến an nguy của đệ đệ mình, bất kể như thế nào hắn cũng không thể vào lúc này bứt dây động rừng.

"Ta sẽ mật thiết chú ý hành động của bọn họ. Nếu ta nói rời khỏi, các ngươi phải bật người rời khỏi không thể làm lỡ chỉ chốc lát." Dịch Nhiên bỗng nhiên mở miệng, Nguyên Tu Vân nhìn sang sau đó dùng lực gật đầu. "Yên tâm đi! Lần này ta chỉ làm thử dò xét. Nếu như Thiết gia có động tác gì, ta sẽ để bọn họ biết cái gì gọi là tiền tài động lòng người chân chính." Mặc dù y bây giờ bị Tứ đại gia tộc đồng thời phát lệnh truy nã, nhưng y chỉ cần dùng một viên đan Hoán Dung cải biến dung mạo của y, toàn bộ Nhiên Nguyên giới còn không phải là y muốn đi nơi nào thì đi nơi đó? Nhưng Thiết gia lại khác, nếu nói hoà thượng chạy không khỏi miếu* bọn họ chính là loại tồn tại gia đại nghiệp đại. Một khi bọn họ thứ người như vậy hoặc gia tộc này làm những chuyện trở thành thiên phu sở chỉ**, vậy mặc dù bọn họ chạy trốn cũng không thế nào dễ.

[tránh được nhất thời không tránh được mãi mãi]

[thành ngữ, ý ban đầu là được mọi người dùng chỉ trích. Miêu tả làm tổn thương nhiều người tức giận]

Dịch Nhiên nhìn biểu tình Nguyên Tu Vân gần như ở trước tiên đã biết dự định của y, sau đó hắn nhướng nhướng mày, khóe miệng trực tiếp nâng lên gật đầu, "Cách tốt." Minh Xá bên cạnh nhìn hai người bọn họ mắt đi mày lại đang muốn kháng nghị, lính gát cửa của Thiết gia bên kia cũng đã tới rồi.

Lúc này thần sắc lính gát cửa so với trước khi vào cửa phải buông lỏng rất nhiều, hơn nữa ánh mắt nhìn bọn Nguyên Tu Vân cũng từ thận trọng biến thành khinh miệt: "Gia chủ nhà chúng ta cho mời, mấy vị khách nhân theo ta cùng đi vào thôi!" Nguyên Tu Vân nhướng nhướng mày, xem ra lão già kia rất khủng khiếp á, chỉ sợ vị kia chỉ dùng một câu nói khiến lính gát cửa này cảm thấy Thiết gia vô địch.

Ba người dọc theo đường đi cũng không nói gì, đang vào lúc này có thời gian nói còn không bằng tra xét đề phòng đại viện tràn đầy cơ quan này nhiều một chút. Nhà cửa của Thiết gia và những đại trạch phú hào khác cũng không khác nhau quá lớn, chỉ chẳng qua ở đây thoạt nhìn càng thêm hợp quy tắc, giống như thảm thực vật và kiến trúc cao tầng có thể ẩn núp cũng rất ít. Mà đặc biệt bắt mắt chính là một khối linh thạch to lớn giữa sân từ một loại ngọc bích điêu khắc mà thành lão giả, người này trong tay cầm một hộp nhỏ tinh xảo, biểu tình trên mặt giống như được cái hộp này lão sẽ vô địch ở thế giới. Bọn Nguyên Tu Vân nhìn pho tượng này, cũng cảm thấy người này đoán chừng là tổ tiên của Thiết gia, cho nên đem pho tượng dựng ở chỗ này chắc là vì biểu hiện tôn kính.

Nhưng trừ cái đó ra tượng đá ngọc bích này nhất định có chỗ cấm chế vô cùng lợi hại hoặc công năng nào đó, không riêng gì vị trí của pho tượng này vừa vặn ngay chính giữa toàn sân viện, khi còn có một bước tiến vào viện tử kia, Dịch Nhiên liền trực tiếp đưa ánh mắt nhắm ngay tượng đá ngọc bích này. Thứ có thể làm cho Dịch Nhiên để ý như vậy, tuyệt đối không chỉ là bởi vì nó đẹp.

Ba người theo lính gát cửa rất nhanh liền đi tới đại sảnh tiếp đón của Thiết gia, vừa tiến vào đại sảnh này hơi lạnh liền đập vào mặt. Nguyên Tu Vân nhìn đại sảnh này tất cả đều là do sắt đá làm thành nhịn không được nhíu mi, coi như người Thiết gia họ sắt, cũng không đến mức đem tất cả gia cụ trong nhà đều biến thành sắt đi? Cho dù những thứ sắt đá này thoạt nhìn cũng rất sa hoa, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có chút áp lực.

"Không biết ba vị khách quý là từ đâu tới, ngày hôm nay có chuyện gì muốn tới giao dịch với chúng ta đây? Ta cũng không nhớ rõ từng gặp qua ba vị, như vậy các vị không mời mà tới nói vậy nhất định có giao dịch vô cùng quan trọng muốn nói với chúng ta?" Bọn Nguyên Tu Vân vừa đi vào đã được một tu giả râu quai nón ngồi ở phía trên đại sảnh Thiết gia vẻ mặt không chút khách khí đặt câu hỏi. Thay vì nói là câu hỏi chi bằng nói là chất vấn càng phù hợp tình hình thực tế. Nhìn vẻ mặt của gã rất có dáng vẻ chỉ cần ngươi nói sai một câu, ta liền giết cả nhà ngươi, chẳng qua bộ dáng này của gã lại không có dọa lui trong bất kỳ người nào của Nguyên Tu Vân ba người bọn họ.

Minh Xá lúc này đang cố nén khắc chế bản thân không nên mở miệng nói, sắc mặt của hắn có vẻ rất nghiêm túc, cúi đầu nỗ lực tìm kiếm hơi thở hoặc cảm ứng của đệ đệ mình. Mà Dịch Nhiên bên cạnh hắn lại căn

bản không dự định mở miệng, ánh mắt lạnh như băng dường như biểu đạt ý nghĩ ở trong im lặng không cần để ý ta bằng không trực tiếp giết chết ngươi, khiến những người khác của Thiết gia không cẩn thận đưa ánh mắt quét qua chỗ của hắn nhất thời trong lòng run lên. Hai người bọn họ cũng không mở miệng, nói chuyện cũng chỉ có Nguyên Tu Vân: "Chúng ta tới nơi này đúng là có một việc lớn muốn làm giao dịch với các ngươi. Chẳng qua giao dịch này quan hệ trọng đại, vẫn thỉnh Thiết gia có thể để gia chủ của ngươi đến nói với chúng ta đi!"

Lời này của Nguyên Tu Vân nhất thời khiến cho râu quai nón mở miệng nói chuyện kia thay đổi sắc mặt, nhưng mà, rất nhanh gã liền nói, "Ta chính là gia chủ Thiết gia, ngươi có lời gì vẫn có thể nói với ta." Sau khi đại hán nói xong lời này tất cả người Thiết gia đều nhìn Nguyên Tu Vân, chờ Nguyên Tu Vân đáp lời, có thể khiến bọn họ cảm thấy tức giận và lúng túng là, Nguyên Tu Vân vậy mà sau khi nghe xong những lời này chỉ nhàn nhạt hơi nở nụ cười, sau đó trực tiếp trầm mặc một khắc đồng hồ.

Ở trong giờ khắc này, toàn bộ bầu không khí của đại sảnh đều buộc chặt đến khiến người ta ngừng thở, đến mức không dám ra một tiếng, lúc một tu giả ở đó tự xưng gia chủ không nhịn được áp lực mở miệng, một trận tiếng cười từ nơi bên trong cửa đại sảnh Thiết gia truyền đến.

"Ha ha ha! Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, có thể đem lão Nhị nhà của ta bức cho đến phần này, mặc kệ vị tiểu hữu này là tới làm cái gì, ba vị cũng nên nghiêm túc đối đãi Thiết gia chúng ta." Làm tiếng cười đi ra là một vị lão giả tóc trắng, mặc dù là lão giả, thế nhưng lão thoạt nhìn vô cùng có tinh thần, mọi cử động mang theo linh lực và khí lực khổng lồ, chỉ liếc mắt nhìn sang khiến người ta có một loại cảm giác áp bách cường đại. Người này không cần phải nói chính là Thiết Phong Thuật trong miệng Minh Xá rồi.

Nhưng từ ngoài mặt đến xem, lão thật đúng là một chút cũng không giống như một người giả dối, âm hiểm, bạo lực. Ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy thân cận rất tốt, chẳng qua đối với biểu hiện khác biệt của lão và lời nói của Minh Xá, Nguyên Tu Vân sớm đã có chuẩn bị tâm lý, một loại người có thể làm được đại gian đại ác trình độ cực cao, không có hai ba cây cọ* làm sao có thể chứ? Mà dối trá chính là một trong kỹ năng bọn họ nhất định phải nắm giữ.

[Hiện dùng nhiều với miêu tả người khác có bản lĩnh, có năng lực, có chút bản lãnh. Hình dung một người có "hai cây cọ", nói đúng là người này có chút bản lãnh, có chút năng lực. Kết quả của từ này là từ ngữ diễn biến. Trước đây lúc có văn hóa người ta thường dùng bút lông bởi vì màu sắc đẹp đẽ sáng láng trở nên nổi bật, mọi người sẽ tán thưởng người này "Có hai cây cọ".]

"Vị này nói vậy chính là người đứng đầu Thiết gia, bậc thầy luyện khí của Nhiên Nguyên giới tiền bối Thiết Phong Thuật?" Nguyên Tu Vân cười cười, bớt đi tất cả chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn dùng lão đại nhà ngài đổi lấy rèn phổ Phá Vân Thương của nhà ta, ngài thấy có được không?"

Lòng vòng như thế nào đi nữa Thiết Phong Thuật cũng là kinh nghiệm phong phú, sau khi nghe được câu này cũng hơi sửng sốt. Lão cẩn thận nhìn Nguyên Tu Vân một chút, sau đó nheo cặp mắt lại: "Ngươi chính là tên tiểu tử năm đó của Nguyên gia và Phó gia?"

Nguyên Tu Vân cười nhạt gật đầu: "Thiết tiền bối khoẻ. Ngoại tổ gia ta có thể có hôm nay, nói vậy ngài cũng ra không ít lực."

Lúc này người của Thiết gia đã biết thân phận Nguyên Tu Vân, trong nháy mắt tất cả mọi người dâng lên đề phòng, Nguyên Tu Vân chú ý tới, lão Nhị râu quai nón của Thiết gia kia đang đem tay lặng lẽ hướng dưới ghế sắt gã đang ngồi, không cần phải nói là chuẩn bị muốn mở ra cơ quan gì đó.

"Chẳng qua, ngày hôm nay ta không phải tới tìm thù. Đại thù nhà của ta đã báo không ít, còn lại một chút người theo đuôi cũng chỉ là chuyện chờ lâu thêm một chút thời gian mà thôi. Giờ ta hy vọng có thể cầm lại rèn phổ của tổ phụ gia, như vậy ta đối với người mất đi này cuối cùng cũng có một giao phó. Ngài nghĩ thế nào?"

Thiết Phong Thuật nheo lại hai mắt, ở lúc Nguyên Tu Vân cho là lão muốn động thủ, lão đầu này đột nhiên vẻ mặt đáng tiếc mà mở miệng: "Ai, kỳ thực năm đó chuyện kia cũng là Thạch Không quá mức nóng lòng cầu thành muốn gặp một lần rèn phổ của ngoại tổ gia ngươi, lúc đó ta phản đối chẳng qua hắn khư khư cố chấp, cuối cùng rơi vào kết cục như giờ cũng phải. Ta tự nhiên muốn trao đổi với ngươi, nhưng mà đứa nhỏ, thật sự rất đáng tiếc. Rèn phổ hiện giờ cũng không ở trong tay chúng ta mà là đang trong tay của Triệu

Trung Thiên, lúc trước chúng ta từng mượn đọc sau đó trực tiếp trả lại cho bọn họ cho nên yêu cầu của ngươi thứ cho chúng ta bất lực á."

Thiết Phong Thuật lúc nói lời này vẻ mặt thành khẩn, ngay cả bản thân người Thiết gia cũng phải tin tưởng lão, nhưng Nguyên Tu Vân nửa điểm cũng không tin. Chẳng qua y nhắc tới rèn phổ Phá Vân Thương cũng chỉ là một làm nền mà thôi, hiện giờ mặc kệ y có thể cầm lại rèn phổ hay không, nội dung trên nửa cuốn kia cũng đã sớm không có bảo mật gì đáng nói. Thiết gia dù cho không cầm, bọn họ sẽ không sao chép lại một bản sao? Vấn đề kế tiếp của y, mới là trọng điểm.

"Như vậy, nếu như không có rèn phổ, nghe nói nhà ngài còn có một bảo bối so với rèn phổ càng thêm lợi hại hơn, hình như tên là sơn hải đồ gì đó? Có thể để tiểu tử đánh giá hay không đây?"

Gần như trong nháy mắt Nguyên Tu Vân nói xong lời này, toàn bộ bên trong đại sảnh Thiết gia liền xuất hiện một uy áp cực kỳ cường đại đáng sợ, Dịch Nhiên ở trước tiên cầm kiếm Bôn Lôi trong tay cắm xuống dưới đất, toàn bộ đại sảnh trong khoảnh khắc đã bị tràn ngập lôi điện, "Đi!"

Dịch Nhiên khẽ động, Nguyên Tu Vân không chút nghĩ ngợi lấy ra phi thảm Tuyệt Mệnh, sau đó dùng thời gian nhanh nhất đem ba người lao ra đại sảnh, ở trong sân pho tượng ngọc bích vốn thoạt nhìn vô hại đang đem hộp ngọc trong tay nhắm ngay bọn họ.

"Muốn chạy?! Không có cửa đâu!!" Âm thanh rít gào của Thiết Phong Thuật từ trong đại sảnh truyền đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khà khà khà khà, chương lớn đưa lên, ngày mồng một tháng năm vui vẻ, các vị, ngày mai sẽ đến trường đi làm nhỉ. Moah.

Chương này dài mà còn khó edit nữa =.=

j1:SU

76. Chương 76

Cho dù Nguyên Tu Vân dự tính và phỏng đoán tình hình của Thiết gia như thế nào đi nữa, cũng thật không ngờ Thiết gia vẫn còn có một đại chiêu như thế.

Ban đầu bọn họ đã ngồi phi thảm Tuyệt Mệnh trốn ra viện tử của Thiết gia, chỉ thiếu chút nữa có thể rời khỏi, nhưng đột nhiên vào lúc này một lực hút to lớn trực tiếp hút ba người bọn họ vào, lại sau đó, Nguyên Tu Vân chỉ kịp nghe được tiếng hừ lạnh của Thiết Phong Thuật, đã bị lực hút trời đất quay cuồng làm cho hôn mê.

Sau đó chờ y lại bởi vì mặt bị người vỗ mà tỉnh lại, thấy Minh Xá giống như bị điên xoay quanh tại chỗ, cùng với Dịch Nhiên trên mặt mơ hồ có vẻ chán nản.

"Làm sao vậy?" Nguyên Tu Vân phản xạ có điều kiện cứ như vậy mở miệng hỏi, sau đó y ngồi xuống nhìn một chút cảnh sắc xung quanh, phát hiện xung quanh lại một mảnh đen kịt, thỉnh thoảng có tia sáng lấm tấm từ trước mắt thổi qua, nhưng toàn bộ không gian cho y cảm giác cũng tương đối tĩnh lặng. "Đây là nơi nào? Chúng ta cuối cùng… Lẽ nào chúng ta bị hút vào trong hộp trong tay pho tượng ngọc bích kia?"

Nguyên Tu Vân nhất thời có một loại cảm giác không thể tin nổi, tuy nói y đã sớm biết trong giới tu tiên có loại pháp bảo không gian giới tử* tồn tại, nhưng tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ là túi trữ vật mà thôi, ngoại trừ túi trữ vật, một pháp bảo không gian có thể tự mình mở ra y vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không thể không nói cảm giác lần đầu tiên gặp mặt thật là không được tốt lắm. [Ở trong tiểu thuyết chỉ một loại không gian, ví dụ như chiếc nhẫn không gian, thoạt nhìn rất nhỏ nhưng có thể chứa đựng rất nhiều, lấy ý bản thân hạt mù tạt nạp đầy rỗng(??).]

Dịch Nhiên thấy Nguyên Tu Vân cũng không gặp chuyện không may, thần sắc lo lắng trước đó liền ít đi rất nhiều, nghe được vấn đề của Nguyên Tu Vân y gật đầu: "Toàn bộ hành trình ta cũng không ngất đi, ở đây hẳn là trong cái hộp kia. Chẳng qua, thay vì nói đây là trong cái hộp kia, chi bằng nói đây rất có thể chính là Sơn Hải đồ chúng ta muốn tìm."

Nguyên Tu Vân thoáng cái trợn to hai mắt, "Đây không quá khả thi đi! Người Thiết gia làm sao sẽ yên tâm đem vật bảo bối cứ như vậy đường hoàng đặt ở trong sân như thế? Lão sẽ không sợ người khác tới trộm sao?"

Thẳng đến lúc này, Minh Xá một mực xoay quanh tại chỗ mới sang đây cắn răng: "Trộm thế nào? Đừng nói đó là pho tượng của Thiết gia có ý nghĩa tượng trưng, người bình thường cũng sẽ không nghĩ đi mạo phạm tổ tông bọn họ, Thiết gia dựa vào chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất giấu đồ cũng tuyệt nhất. Chớ nói chi bản thân cái hộp này có thể đem người hút đi vào, tu giả lợi hại hơn nữa biết đường sao? Trước khi đến thế nhưng chúng ta chuẩn bị vô cùng đầy đủ. Hiện giờ cũng không ở nơi đây rồi."

Nguyên Tu Vân ngẫm lại cảm thấy lời nói này của Minh Xá thật sự là rất có đạo lý: "Chẳng qua, tại sao ngươi có thể xác định nơi này chính là trong Luyện Yêu Sơn Hải đồ chúng ta muốn tìm? Nếu quả như thật là Sơn Hải đồ, cái đó chẳng lẻ không có núi có sông sao? Nhưng giờ ta thấy trong này chỉ có một mảnh đen kịt." Không riêng gì đen kịt, nhưng lại rất áp lực.

Sắc mặt của Minh Xá từ từ trầm xuống: "Ta ngay từ đầu cũng không xác định nơi này là nơi nào, thế nhưng… Ở trước đó một phút chốc, ta cảm ứng được linh lực của đệ đệ ta, mặc dù linh lực nơi đó đã cực kỳ yếu ớt rồi, nhưng đúng là lực linh Hỏa của Minh Hoặc. Cho nên, ở đây nhất định chính là Luyện Yêu Sơn Hải đồ ta một mực tìm."

Sắc mặt của Nguyên Tu Vân trong nháy mắt liền dâng lên trịnh trọng: "Ngươi xác định? Chúng ta đây chẳng phải là chó ngáp phải ruồi rồi? Mặc dù từ bên trong đột phá đi ra bên ngoài có thể rất trắc trở, chẳng qua nếu tới nơi này nên nhanh đi tìm Minh Hoặc đi?"

Minh Xá nhất thời kích động: "Ngươi nghĩ rằng ta không muốn sao?! Đó không phải bởi vì hiện giờ ta lại không cảm ứng được linh lực của đệ ấy rồi! Cho dù ta dùng thuật liên tâm kêu gọi đệ ấy, đệ ấy cũng không có một chút đáp lại!" Minh Xá nói như vậy vừa đang vòng vo tại chỗ một vòng thật lớn, vẻ mặt nôn nóng của hắn làm tình cảm bộc lộ trong lời nói, có lẽ là lo lắng linh lực phù dung sớm nở tối tàn biểu thị ý không tốt gì đó.

Nguyên Tu Vân dừng một chút, "Ngươi không nên kích động, chúng ta trước tìm một cách đổi một phương hướng đi thôi. Ở đây mặc dù tĩnh lặng, thế nhưng không phải là linh lực phải còn bao nhiêu, mặc dù linh lực này khiến ta cảm thấy không làm sao thoải mái, nhưng ở bên trong này ngây ngô hơn mười ngày vẫn có thể. Có gì hơn mười ngày sau, chúng ta ngồi phi thảm Tuyệt Mệnh hẳn là có thể rất nhanh liền đem Sơn Hải đồ này chuyển tới một lần, đến lúc đó…"

Trong lúc Nguyên Tu Vân nói, đột nhiên bọn họ cảm nhận được linh khí xung quanh chấn động kịch liệt, khiến cho ba người bọn họ gắt gao tụm lại cùng một chỗ, cau mày nhìn động đen thật lớn của vùng trời màu đen kia. Sau đó, một âm thanh quen thuộc từ trong động đen kia truyền ra.

"Ha ha, tiểu tử Nguyên gia, cảm giác ngươi bây giờ còn tốt? Ngươi sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới kết quả cuối cùng sẽ là như thế này đi! Quả thực không biết trời cao đất rộng, ngươi cho rằng ngươi gài bẫy mấy tên thanh niên ngu si của Tứ đại gia tộc kia sẽ thuận buồm xuôi gió lại xuôi dòng không địch thủ? Đừng có nằm mơ, trong Nhiên Nguyên giới này khắp nơi đều là sự tồn tại ngươi nhìn không thấu không chọc nổi! Mà Thiết gia ta, càng là ngươi đụng cũng không đụng được!"

Âm thanh lúc này của Thiết Phong Thuật không còn cởi mở và hết sức thân thiện của trước đó, trong giọng nói của lão tràn đầy hưng phấn và tự đắc: "Tiểu tử, để ta sẽ cho ngươi học một khóa, kẻ thức thời là người tài giỏi, giờ ngươi có hai lựa chọn. Thứ nhất, nói cho ta biết quyển hạ rèn phổ Phá Vân Thương ở nơi nào, nếu như ngươi đem chuyện này nói cho ta biết, ta đây sẽ tha các ngươi đi ra, còn có thể nói Tứ đại gia tộc bỏ lệnh truy nã các ngươi, đến lúc đó các ngươi muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, không ai sẽ lại đuổi theo các ngươi."

Nguyên Tu Vân ở trong lòng yên lặng liếc mắt, sau đó la lên với bầu trời: "Vậy lựa chọn thứ hai đâu?"

Âm thanh của Thiết Phong Thuật thoáng cái trở nên dữ tợn: "Đó chính là chết ở chỗ này."

"Trước ngươi không phải còn muốn tìm Sơn Hải đồ gì đó sao? Ha ha, hiện giờ ngươi có thể thể nghiệm thật tốt một chút núi biển nơi này rồi, tiểu tử, Sơn Hải đồ này thế nhưng là bảo khí Thất phẩm, ta có thể nói cho ngươi biết ở trong toàn bộ Nhiên Nguyên giới, Sơn Hải đồ của Thiết gia chúng ta chính là tuyệt thế trân bảo phẩm cấp cao nhất, chỉ bằng mấy người các ngươi mới chỉ Ngưng Mạch và Kim Đan, chính là đến chết cũng đừng nghĩ từ nơi này an toàn đi ra!"

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, không nói gì.

"Ha ha dù sao ta cũng không vội, ta có rất nhiều thời gian dây dưa với các ngươi, các ngươi ở trong này suy nghĩ thật kỹ đi, ba ngày sau ngươi sẽ thay đổi chủ ý." Thiết Phong Thuật nói xong câu đó sau đó rời đi, mà theo lão rời khỏi động đen của bầu trời dần dần thu hẹp, sau đó tiêu thất thật giống như nó chưa từng tồn tại. Mãi đến lão đi, Dịch Nhiên nín thật lâu mới trực tiếp hừ một tiếng.

"Hiện giờ ở trong thế giới này pháp bảo trân quý nhất, là kiếm của ta."

Nguyên Tu Vân nghe vậy trực tiếp giật giật khóe miệng, đây cũng đến lúc nào rồi? Vị này lại vẫn đang so đo cái này sao! Có điều nếu như nghiêm túc tính toán một chút đây cũng là không sai, thế nhưng ban đầu thanh kiếm bổn mạng của Dịch mao tra rơi xuống trực tiếp dẫn tới hoả vũ lưu tinh toàn bộ bầu trời Nhiên Nguyên giới rồi.

"Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô của ta đây cái quái gì chứ?" Nguyên Tu Vân tiếp nối sai lệch một chút.

Dịch Nhiên nhướng mày nhìn sang: "Đó là linh vật trời sinh mà lớn lên, cớ chi có thể coi pháp bảo như nhau?" Nguyên Tu Vân nghe được lời này mặt mày rạng rỡ, không cần phải nói ý này rất rõ ràng chính là Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô của y so với bảo kiếm của Dịch Nhiên càng trâu bò.

"Chẳng qua ta một mực cũng chưa từng hỏi ngươi, thanh kiếm bổn mạng của ngươi là phẩm cấp gì?" Tùy tùy tiện tiện cho y một túi Phúc trữ vật cũng là tiên phẩm, vậy kiếm bổn mạng của hắn hẳn là cũng sẽ không kém chút nào đi?

Dịch Nhiên nghe vậy đang muốn mở miệng, Minh Xá bên kia bỗng nhiên hô to lên: "Đông Nam! Phía Đông Nam! Nhanh lên một chút đi! Linh lực của đệ đệ ta lại xuất hiện!!"

Nhất thời Dịch Nhiên ngậm miệng, mà Nguyên Tu Vân lại lấy ra phi thảm Tuyệt Mệnh ba người tốc độ cực nhanh lên phi thảm, trực tiếp vọt tới phía Đông Nam.

Chỉ trong quá trình xông về phía Đông Nam, Nguyên Tu Vân ba người bọn họ gặp đủ loại lực cản cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ tới. Linh khí nơi này dường như tương đối bất ổn, đồng thời cuồng táo âm u. Nguyên Tu Vân chỉ có thể miễn cưỡng miễn cưỡng hấp thu linh lực đến khống chế phi thảm không nói, sau khi lao nhanh được nửa khắc đồng hồ, không biết từ nơi nào nhô ra hòn đá màu đen to lớn vọt về phía bọn họ, mặc dù có Dịch Nhiên và Minh Xá đang bay trên thảm đánh rớt tảng đá lớn, cũng mang đến ảnh hưởng rất lớn cho kiểm soát của Nguyên Tu Vân.

"Lẽ nào đây là núi bên trong Sơn Hải? Không đến mức đó đi! Đây rõ ràng là tảng đá lớn màu đen á! Bắt bọn nó xếp chồng lên nhau nói không chừng còn có thể hình thành một đồi nhỏ hòn đá đi? Đâu phải là núi?" Nguyên Tu Vân nhịn không được giễu cợt một chút, sau đó Dịch Nhiên liền cắn răng: "Câm miệng."

Nguyên Tu Vân thực sự ngậm miệng, bởi vì trước mặt của y đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều nhánh sông. Những dòng sông này không riêng gì màu sắc là màu đen thoạt nhìn rất xấu xí, quan trọng nhất chúng nó cũng không phải như sông bình thường chảy xuôi trên mặt đất, ngược lại như từng nhánh dài màu đen kéo từ trên không trung liên tục tiếp nối đến trên mặt đất.

Loại dòng sông màu đen kỳ quái này ở phía trước chỗ nào cũng có tựa như tạo thành một lưới lớn màu đen rậm rạp chằng chịt, khiến Nguyên Tu Vân có một loại cảm giác hỏng bét bọn họ chỉ là côn trùng nhỏ ở giữa mạng nhện đi lại dè dặt.

"... Ta một chút cũng không thích Sơn Hải đồ thế này." Nguyên Tu Vân lại gian nguy tránh thoát tảng đá và đột nhiên sông đen vẫy tới, sắc mặt tương đối không tốt: "Sơn Hải đồ ở trong tưởng tượng của ta hẳn là nơi vô cùng tốt đẹp, cái chỗ này, tối đa chính là Thổ Hà đồ. Khiến người ta buồn nôn." [đất sông]

Minh Xá ở bên cạnh lúc này đã có chút thoát lực, hắn thở hổn hển hổn hển liếc mắt nhìn Nguyên Tu Vân tán thành: "Quả thật là nơi khiến người ta buồn nôn. Chỉ chẳng qua ta vừa nghĩ tới đệ đệ ta ở chỗ này ngây người năm trăm năm, liền có loại xung động hận không thể đem hết thảy trên thế giới này đều huỷ đi! Ba người chúng ta ở chỗ này đã cảm thấy rất miễn cưỡng đè nén rồi, ta quả thực không dám nghĩ tới thời kì đệ đệ tuổi nhỏ năm ấy của ta ở chỗ này trôi qua như thế nào, lại thế nào chống đỡ được tới hôm nay!" Nói xong lời cuối cùng hai mắt Minh Xá đã đỏ bừng, vành mắt muốn nứt ra dáng vẻ đáng sợ vô cùng.

"Không được, thứ trước mặt quá dày đặc, ta không thể điều khiển phi thảm nữa rồi." Nguyên Tu Vân nặng nề mở miệng.

Tiếng nói của y vừa hạ xuống, Minh Xá đã sớm giận không kềm được ngửa mặt lên trời gào thét hóa thành một con mãng xà lớn toàn thân xanh biếc, lân phiến của nó giống như mỹ ngọc thượng đẳng nhất, trên trán một cặp sừng màu đen cho thấy bất phàm của nó. "Bắt đầu, chúng ta đi!"

Mãng xà lớn dùng đôi mặt màu tím đậm kia nhìn về phía Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, sau đó bọn họ thế như chẻ tre mà vọt vào trong núi đá và sông đen rậm rạp chằng chịt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 0-0, máy vi tính xảy ra chút vấn đề, ngày hôm qua không đổi mới được, ngày hôm nay làm xong thế nhưng các đồng hồ đo vẫn phản ứng sai, số lượng từ ít chút, thứ lỗi, ngày mai chuẩn bị cho tốt 0-0. Thứ bảy tôi làm phiên ngoại nhân sâm bồi thường ORZ.

---

77. Chương 77

Lúc một con cự mãng xanh biếc phóng lên cao, ở nơi này hầu như một chút ánh sáng cũng không thấy được, giống như trong thế giới nước đọng vậy, phảng phất thoáng cái có ánh sáng chói mắt và biến hóa kinh thiên động địa.

Minh Xá lúc này bởi vì nguyên do lo lắng đệ đệ đã đến mức không quan tâm, hắn ỷ vào bản thân thân thể to lớn ở trong khắp khu vực đấu đá lung tung, coi nhẹ sông đen càng ngày càng dày, càng không thấy tầng tầng lớp lớp đá lớn hầu như phút chốc cũng không ngừng nghỉ đụng vào nhau.

Hắn chỉ trừng đôi mắt sâu thẳm lại mang điên cuồng kia, thẳng tắp đi về phía Đông Nam. Hiện giờ ai cũng không thể đủ ngăn trở bước chân của hắn, hắn muốn đi gặp người quan trọng trong sinh mạng của hắn kia.

Đứng ở trên người của Minh Xá, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên không nói một lời ngăn cản nước sông đen và tảng đá đập vào mặt, bọn họ trầm mặc không nói một câu, mặc dù bọn họ cũng đều biết tâm tình lúc này của Minh Xá cũng không bình thường, mà nếu như đổi lại là bọn họ suy nghĩ một chút đặt mình vào hoàn cảnh người khác, chỉ sợ lúc này ai cũng bình tĩnh không được, cho nên cứ như vậy đi, hết thảy đều đợi được bọn họ tìm được Minh Hoặc rồi hãy nói. Một cục đá to lớn nước sông màu đen chảy cuồn cuộn vọt tới, bị sừng của Minh Xá trực tiếp đập vỡ, chẳng qua sau khi hòn đá vỡ vụn cũng không vì vậy biến mất mà men theo lộ tuyến ban đầu va chạm lên trên người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên.

Nguyên Tu Vân mặc dù có Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô hộ tống, chẳng qua ngăn cản dọc theo đường đi đã khiến y cảm thấy rất mệt mỏi, huống hồ bản thân y da giòn công cao* [da mỏng, công kích lớn], lúc này nhìn đá vụn muốn quét gương mặt y thế kia cũng dại ra trong nháy mắt. Ngay lúc những đá vụn đó muốn đập đến trên người của y, y chợt được một người kéo vào trong lòng.

"Ngươi làm gì ngẩn ra?"

Âm thanh của Dịch Nhiên có chút không vui vang lên: "Nếu như ta không ở đây, giờ đoán chừng ngươi đã ngã xuống rồi."

Nguyên Tu Vân ở trong nháy mắt được kéo đó cũng đã kịp phản ứng, sau khi nghe nói như thế cũng hiểu được có chút sơ xuất: "Là ta khinh thường, chẳng qua ta cảm thấy cần một huấn luyện tăng cường, không

thì có chút cục diện giằng co khả năng ứng đối của ta không tới."

Dịch Nhiên nghe nói như thế hơi nâng mi lên, mặc dù không nói gì nữa, thế nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến đây là một sự tình phải suy tính, mặc dù Nguyên Tu Vân hiện ở thiên phú vô cùng tốt, lại tâm tính kiên định, nhưng kinh nghiệm thực chiến của y thật sự quá ít, như vậy rất bất lợi cho y đối địch sau này. Nếu như mình ở bên cạnh y có lẽ vẫn có thể bảo vệ y không bị thương tổn, nhưng hắn lại không thể bảo chứng bản thân luôn luôn đều ở bên cạnh người này, như vậy đợi được có thời điểm nguy hiểm lớn gì đó, vậy cũng không tốt.

Cho nên sau khi Dịch Nhiên quyết định hành trình núi Vạn Nhận* nhất định phải mang theo người này cùng đi, đồng thời nỗ lực không ra tay, hắn hy vọng người này có thể cùng mình đi tới đỉnh cao của Đại thế giới, mà nếu quả quyết một mực bảo hộ, mặc dù là thiên tài, cũng không cách nào trở thành cường giả đứng đầu. [Nhận: nhà Chu định tám thước là một nhận]

Sau khi quyết định chủ ý Dịch Nhiên sẽ thu hồi tâm trạng, mà đang ở trong đoạn thời gian chạy thần này, Minh Xá đã chạy ra khỏi khoảng cách mấy trăm dặm, ở trước mặt của bọn họ bỗng nhiên xuất hiện một hòn núi đá màu đen thật to, trên núi đá này chính là đầu nguồn những hòn đá bay ra mà tới, có thể để người ta cảm thấy sợ hãi than là, cùng núi đá này rõ ràng lúc nào cũng thả ra hòn đá, nhưng bản thân nó cũng một chút cũng không có giảm bớt, nhìn qua giống như xông thẳng tới chân trời, khiến người ta có một loại cảm giác áp bách tối tăm.

Lúc Nguyên Tu Vân thấy ngọn núi này cũng biết bọn họ tìm được nơi ấy, không nói tới Minh Xá dưới chân bọn họ kích động cỡ nào, có điều độc trên núi có một vùng màu trắng vô cùng nổi bật, có thể xác định đó là những gì.

Minh Xá lúc này hầu như đã điên rồi, hắn đong đưa đuôi thật nhanh xông về tòa núi đá, muốn dùng tốc độ nhanh nhất của mình đem đệ đệ giải thoát ra, nhưng hắn càng điên cuồng càng kích động, lại càng hoảng sợ phát hiện, hắn không chỉ không cách đệ đệ càng ngày càng gần, trái lại cách tòa núi đá càng ngày càng xa! Vì vậy Minh Xá ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lại một lần nữa mà tăng nhanh tốc độ, hắn lúc này, hầu như đã không để ý thân thể của mình. Nguyên Tu Vân cũng có thể đủ cảm thụ được run rẩy và mạnh mẽ chống đỡ của con cự mãng dưới chân này.

Hoàn toàn không cần hoài nghi, nếu như trạng thái như vậy của Minh Xá nhiều hơn vài khắc nữa, như vậy kết cục sau cùng của hắn nhất định không thể mạnh hơn bao nhiêu đệ đệ của hắn. Càng không cần phải nói, phàm là người lý trí một chút cũng có thể nhìn ra đây là một cái bẩy rập, có lẽ nên nói là một trận pháp mà thôi. Chẳng qua Minh Xá lúc này, không có lý trí.

"Như vậy không được, mau để hắn dừng lại, tiếp tục như vậy nữa hắn sẽ hao tổn chết bản thân." Nguyên Tu Vân nhíu mày. "Ngọn núi kia bên ngoài nhất định có trận pháp gì đó ngăn trở núi hoặc chỉ là một ảo giác, chúng ta phải xuống phía dưới nhìn một cái, ít nhất cũng phải để Tiểu Sỏa Đản thử một chút."

Dịch Nhiên đối với lần này không có dị nghị, chẳng qua hắn một chút cũng không muốn buông ra người mình ôm lấy, sau cùng vẫn là Nguyên Tu Vân nhịn không được đạp hắn một cước, hắn mới bĩu môi đem bất mãn của mình chuyển dời đến trên người của Minh Xá.

Nguyên Tu Vân chỉ cảm thấy Dịch Nhiên giẫm một cước về phía Minh Xá dưới chân. Y vốn tưởng rằng một cước này tối đa cũng chỉ tát một khí mà thôi, nhưng sau một khắc cự mãng dáng dấp vài chục trượng* [1 trượng bằng 10 thước] vậy mà giống như bị thứ gì đó to lớn đập phải đầu, cả đoạn cũng cong một đường, sau đó dĩ nhiên cứ như vậy trực tiếp ngất đi!

Minh Xá ở trên không trung rong ruổi, giờ hắn hôn mê.

Cho nên rất đương nhiên hắn ngã xuống rồi á! Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân đứng ở trên người của Minh Xá, bọn họ tự nhiên cũng rớt xuống. Chẳng qua so sánh với Minh Xá ngất trực tiếp rớt xuống đem mặt đất nện một hố to, lúc Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân rơi đi xuống cũng rất nhẹ, giống như từ trên tầng một thạch đài nhảy xuống, vững vàng rơi xuống đất.

Bọn họ ngừng đi tới, núi đá màu đen xa xa hình như cũng chạy mệt, cũng liền đứng ở đó không nhúc nhích. Nguyên Tu Vân nheo cặp mắt lại, phát hiện một vùng màu trắng được treo ở sườn núi cũng còn đang ở chỗ đó, cũng không nhúc nhích, đứng ở đó hoàn toàn không giống như vật còn sống.

"... Chúng ta trước tra một chút chung quanh đây có cái gì lạ thường hay không." Minh Xá đã hôn mê, chỉ có thể y và Dịch Nhiên lên. Dịch Nhiên gật đầu, tay phải trực tiếp ném ra kiếm Bôn Lôi, linh kiếm mang theo lôi quang phô thiên cái địa thẳng tắp đi phía trước, dựa theo tốc độ của nó chỉ sợ không dùng được mấy hơi, là có thể đến phiến núi đá rồi. Nhưng linh kiếm đang chạy như bay sau một khoảng thời gian, chỉ thoáng một cái không thấy! Giống như bị một lực lượng khổng lồ vô căn cứ cướp đi. Nếu như không phải Dịch Nhiên còn cảm ứng với linh kiếm của mình, hắn cũng phải hoài nghi linh kiếm xảy ra chuyện rồi, nhưng giờ, rất bình thường.

"Chuyện gì xảy ra?" Nguyên Tu Vân nhíu mi, "Kiếm đâu?"

Dịch Nhiên lúc này đã có thể xác định nơi này có một trận pháp chuyển dời. Rõ ràng kiếm của hắn đã biến mất không thấy, nhưng hắn lại có thể cảm ứng được kiếm còn đang bay, chỉ chẳng qua phương hướng của nó đã sớm thay đổi, không còn là ngọn núi trước mắt kia rồi. "Bị cưỡng chế thay đổi phương hướng, vẫn đang bay."

Nguyên Tu Vân lúc nghe được câu này, cơ hồ một giây đã hiểu ý của Dịch Nhiên, sau đó y cười lạnh một tiếng: "Nơi này quả nhiên một chút cũng không làm người ta thích, khắp nơi đều tràn đầy giả tạo. Tiểu Sỏa Đản, đi về phía trước đi, ngoại trừ tảng đá và nước ra, thứ ngươi thấy không thích liền đốt, có ích liền nuốt, Tiểu Hồ Lô đi cùng nó, mặc dù ta không biết trận pháp, có điều giống như trước đó ở trong Vạn Độc Huyết Quật, chỉ cần trận pháp sẽ có trận đồ hoặc trận kỳ, trận nhãn, khác ta không làm được, thế nhưng để Tiểu Sỏa Đản đi phá hư hết thảy có khả năng là trận nhãn, trận kỳ gì gì đó, đây vẫn có thể." Sau đó Nguyên Tu Vân lại bổ sung một câu: "Ta cũng không tin không phá hư nó, mặc dù khắp mọi mặt nơi này cũng không tốt, thế nhưng còn có một chỗ rất tốt."

Dịch Nhiên khóe miệng hơi cong: "Chỗ nào?"

Nguyên Tu Vân mỉm cười: "Ta công kích nó, nó cũng sẽ không chạy. Hoặc nói là, chạy không được."

Cho nên, chỉ cần đủ thời gian, bất kể trận pháp trâu cũng sẽ có thể bị Tiểu Sỏa Đản đốt không còn!

;~

78. Chương 78

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trời ơi!!!Chương của ngày hôm qua vậy mà không gửi đi!!!!!!!!!! Tối hôm nay tôi mới nhìn tới!!! Điên rồi - -, rất muốn chết! Làm sao có thể như vậy! Vì sao máy tính xuất hiện loại vấn đề này! Quỳ xuống đất tạ tội orz, tôi rất ngu à ——————————

Nguyên Tu Vân nghĩ một chút cũng không sai, mặc dù bọn họ đang bị vây ở nơi hoàn cảnh xấu, thế nhưng có một chút chuyện coi như không sai bọn họ ở nơi này sẽ bất lợi, vật chết vĩnh viễn không có cách nào đánh đồng với vật còn sống. Coi như thành luỹ sẽ cường mạnh, nước chảy đá mòn từng chút từng chút đi công kích cũng có thể khiến thành trì nghiêng sụp.

Tiểu Sỏa Đản sau khi nghe Nguyên Tu Vân phân phó, liền không có một chút cố kỵ hướng phương hướng núi đá đốt qua, nơi nó đi qua hầu như đều bị đốt sạch sẽ, coi như không thể đốt nước sông cũng bị đốt thành nước sôi ùng ục nổi bong bóng. Nhưng cho dù như vậy, ở trong vòng một đoạn thời gian rất dài Tiểu Sỏa Đản cũng không đốt được thứ có ích gì.

Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân ngồi ở tại chỗ mà tự mình chờ linh vật phản ứng trở về.

Vào lúc này Minh Xá vốn đã bị Dịch Nhiên một cước đạp hôn mê cuối cùng tỉnh lại, lúc hắn tỉnh phản ứng đầu tiên chính là tức giận nắm lấy cổ áo Dịch Nhiên: "Ngươi tại sao muốn công kích ta?! Ngươi có phải muốn giết ta sau đó cướp đoạt yêu đan của ta hay không?! Ngươi, "

"Được rồi, Minh Xá, ngươi yên tĩnh một chút. Nếu như thực sự lãnh tĩnh xuống thì dùng đầu óc của ngươi suy nghĩ một chút, vào lúc này giết ngươi rồi cướp đoạt yêu đan có ích lợi gì? Hơn nữa nói thật, nếu như hắn muốn giết ngươi đoán chừng ngươi cũng không sống tới giờ, cho nên giờ ngươi có thể tĩnh táo chưa?"

Nguyên Tu Vân trực tiếp cắt đứt chất vấn của Minh Xá với Dịch Nhiên, vẻ mặt của y cũng biến thành có chút không tốt. Mặc dù Dịch thổ hào tính cách bản thân rất không khiến vui vẻ, không thích nói vừa mở miệng liền đâm người, một lời không hợp liền sẽ động thủ, nhưng người này đối với y lại không thể tốt hơn. Huống chi Dịch Nhiên lần này động thủ cũng là vì Minh Xá, cho nên mặc dù Dịch Nhiên không nói, y cũng không thể để Minh Xá nói như vậy.

Minh Xá lúc nghe được lời nói trực bạch như vậy của Nguyên Tu Vân sau đó thông suốt ở tại chỗ sững sờ nửa ngày, sau đó hắn từ từ hồi tưởng lại hành vi trước đó của mình quả thực không đúng lắm. Vì vậy sắc mặt từ từ cứng đờ, một lát sau hắn mới có chút buồn bực nói: "Xin lỗi, thật sự là lòng có nút thắc ta quá gấp rồi."

Sau khi chỉ số thông minh của Minh Xá trở về liền có vẻ lý trí rất nhiều, sau đó hắn lại nghe được suy đoán của Nguyên Tu Vân nói về trận pháp, sắc mặt lập tức khó coi, mặc dù hắn ngẩng đầu một cái sẽ thấy trên núi đá một vùng màu trắng, hắn cũng cố nén lo nghĩ trong lòng mình, triệu hồi ra một con rắn nhỏ màu bạc trắng để nó trực tiếp hướng về toà núi đá mà đi. Con rắn nhỏ màu bạc trắng này tốc độ rất nhanh, cơ hồ nháy mắt liền bay ra ngoài, con rắn này coi như là một phân thân của bản thân Minh Xá, thậm chí hắn có thể thông qua hai mắt của con rắn nhỏ thấy hết thảy xung quanh. Cho nên rất nhanh hắn liền đổi sắc mặt, đồng thời hung hăng mắng một tiếng.

"Chết tiệt!"

Rất hiển nhiên, Minh Xá đã phát hiện toà núi đá này không bình thường, hắn chỉ có thể cắn răng tức giận nói: "Đây nhất định là một loại trận pháp, chúng ta phải phá trận thế nào?"

Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân hai người đều yên lặng nhìn hắn không nhúc nhích. Minh Xá trong lòng tức giận: "Hai người các ngươi tại sao không nói chuyện chứ? Lẽ nào chúng ta phải nhìn như vậy sao?!"

Nguyên Tu Vân nghe vậy thở dài: "Ta đang để Tiểu Sỏa Đản giúp ta phá trận, bởi vì ta không hiểu trận pháp, cho nên cũng chỉ có thể chọn dùng loại cách thức bạo lực này, thế nhưng loại cách thức này rất tốn thời gian cho nên ta nôn nóng cũng vô ích. Về phần Dịch kiếm tu sao… Hắn đem kiếm Bôn Lôi giờ đã bay ra ngoài gần nửa canh giờ rồi, nhưng đến giờ còn chưa bay trở về đây."

Minh Xá trong nháy mắt trợn to cặp mắt của mình: "Kiếm của hắn?"

Nguyên Tu Vân gật đầu: "Gần giống cách của ngươi và con rắn trắng kia, chẳng qua hắn chỉ có thể cảm ứng được thanh kiếm kia còn đang bay mà thôi."

Lần này, Minh Xá thực sự là một câu nói cũng không nói được, chỉ có thể đặt mông ngồi dưới đất nhìn tọa núi đá sững sờ đang ở trước mắt. Dáng vẻ yên lặng ngốc lăng của hắn thoạt nhìn khiến người ta nhịn không được có chút không nỡ, nhưng Nguyên Tu Vân lúc này cũng quả thật bất lực. Vừa lúc đó, bỗng nhiên Tiểu Sỏa Đản bên kia truyền đến một trận tâm tình ngạc nhiên, Nguyên Tu Vân chợt đứng lên, "Nhanh đi theo ta, Tiểu Sỏa Đản có phát hiện!"

Vì vậy ba người rất nhanh đi về phía Tiểu Sỏa Đản, truy tìm Tiểu Sỏa Đản là một chuyện rất dễ dàng dù sao nơi nó đi qua đều để lại một mảnh cháy đen, trực tiếp theo đường cháy đen này bọn Nguyên Tu Vân tìm được Tiểu Sỏa Đản đang cắn nuốt ngọc bài nào đó và Tiểu Hồ Lô ở bên cạnh nó đang đè ép một tấm ngọc bài khác.

"Đây là?" Minh Xá chợt nhảy về phía trước một bước dài, muốn đoạt ngọc bài của Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô. Chẳng qua hắn rất nhanh thì bị hai thứ này đốt rồi quất một cái, rõ ràng, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô cũng không phải hiền lành sẵn lòng người khác tùy tiện chạm bọn nó. Chớ nói chi người này muốn từ trong miệng bọn nó đoạt thức ăn.

Minh Xá không thể vội, mà Nguyên Tu Vân cũng khẽ mỉm cười một cái yên tâm rồi. Y nói với Dịch Nhiên ở bên cạnh: "Thanh kiếm kia của ngươi bay đã bao lâu? Có cảm ứng được những thứ khó lường nào khác hay không? Nếu như không có để nó trở về trước đi! Phỏng chừng chúng ta có thể đi lên tòa núi đá."

Ý của Nguyên Tu Vân lại rõ ràng chẳng qua, trong mắt Minh Xá thả ra ánh sáng kinh người, Dịch Nhiên gật đầu tay một chiêu, sau vài hơi thở, đem kiếm Bôn Lôi đã không biết bay ra ngoài bao xa bỗng đột nhiên xuất hiện ở trong tay của hắn. Có điều kiếm Bôn Lôi này dọc theo đường đi coi như cũng không thể nào thuận lợi, thân kiếm nó vốn màu xanh ngọc hiện giờ đã mờ đi rất nhiều.

Dịch Nhiên nhìn kiếm của mình như vậy khóe miệng không vui, chẳng qua vào lúc này cho dù hắn không muốn lại hao tổn Nguyên Tu Vân luyện chế linh kiếm cho hắn cũng không thể không làm, cho nên lại vung tay lên, thanh kiếm Bôn Lôi này lại một lần nữa thẳng tắp hướng đi về tòa núi đá. Lúc này đây tình huống cùng lần trước có khác nhau rõ ràng, khác biệt rõ ràng nhất chính là lúc kiếm Bôn Lôi đi về phía trước được khoảng chừng hơn một ngàn thước, Nguyên Tu Vân ba người dùng bằng mắt thường thấy được một trận linh quang vặn vẹo u ám, tựa hồ linh quang này muốn làm gì đó, chẳng qua cuối cùng không có thành công, ở sau một trận tiếng xé gió to lớn, kiếm Bôn Lôi thực sự vọt tới tòa núi đá thật to phía trước.

Mà linh quang đang ảm đạm hiển hiện ra trong nháy mắt, thần tình Minh Xá thoáng cái kích động, ở trong nháy mắt đó hắn rất rõ ràng cảm ứng được linh lực thuộc về đệ đệ mình! Mặc dù mỏng manh như trước vậy, thế nhưng lúc này đây hắn có thể khẳng định đệ đệ ngay phía trước!

Lúc Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô lại đang liên tiếp cắn nuốt đại khái bốn cái ngọc bài ở xung quanh, lúc Tiểu Hồ Lô đem khối ngọc bài ngồi ở dưới mông hồ lô của nó hoàn toàn biến thành phế vật, phiến đại địa trước mắt bọn Nguyên Tu Vân bắt đầu chậm rãi dâng lên rung động và vặn vẹo. Loại cảm giác này, giống như thiên địa linh khí đều vặn vẹo.

Nguyên Tu Vân cầm lấy tay của Dịch Nhiên thật chặc, vào lúc này y nhịn không được ở trong lòng kinh hãi, một Sơn Hải đồ nho nhỏ đã có uy lực lớn như vậy, bảo khí trung phẩm lại thực sự lợi hại như vậy sao? Ngay cả bảo khí cũng đã lợi hại như vậy, bảo khí trên tiên khí kia thì sao? Chẳng phải là có thể tự thành một thế giới?!

Dịch Nhiên vào lúc này lúc nào cũng có thể rất dễ dàng đoán được Nguyên Tu Vân đang suy nghĩ gì, hắn cầm tay Nguyên Tu Vân coi thường mạng sống của mình nói: "Ngoại vật mạnh hơn nữa, không bằng tu mình."

Những lời này giống như nước rót từ trên đỉnh xuống đáy, khiến Nguyên Tu Vân trong nháy mắt thanh tỉnh lại, quả thực, vừa rồi y có chút cử chỉ điên rồ, trong lúc nhất thời có chút không cách nào tưởng tượng, dù sao đến giờ kỳ thật y đối với thế giới tu chân ba nghìn mảnh này cũng không hiểu rõ thậm chí cũng không tán thành, cho nên mới phải cảm thấy đáng sợ. Nhưng tựa như Dịch Nhiên nói vậy, mặc dù bảo vật lợi hại hơn nữa đó cũng là do người luyện chế ra, chỉ cần năng lực bản thân người này đủ cường đại bất kể ở một mặt cường đại tới đỉnh cao, tất cả những thứ nguy hiểm khác lại có cái gì phải sợ chứ?

Nguyên Tu Vân nở nụ cười với Dịch Nhiên, không đợi Dịch Nhiên cong khóe miệng, Minh Xá bên cạnh liền tức giận hô to lên: "A Hoặc ——!!"

Theo một tiếng gào thét này của Minh Xá, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên ngẩng đầu, thấy đó là tòa núi đá kia không có gì thay đổi, cùng với một con rắn dài màu trắng bị thạch liệm* [xích làm bằng đá] rậm rạp chằng chịt trói ở trên núi.

Độ dài của trường xà kia cùng bản thể lục mãng của Minh Xá không kém là bao nhiêu, nhưng hình thể quả thực gầy rất nhiều, hầu như có thể dùng da bọc xương để hình dung. Mà trừ cái đó ra, trên bản thể của Minh Xá bao trùm lân phiến như ngọc bích trong suốt trong sáng thoạt nhìn đẹp cực kỳ, nhưng trường xà này cũng như đã chết vậy, lân phiến trên người nó cơ hồ tróc ra hầu như không còn, thay vào đó lại là vết thương màu đỏ đen, cả thân xà hầu như nhìn không thấy một tia sức sống.

Cảnh tượng như vậy không cần phải nói tới Minh Xá rồi, coi như Nguyên Tu Vân thấy được cũng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, y thậm chí dâng lên một loại tâm tình phẫn uất, mà loại tâm tình này khi nhìn tới trường xà kia dùng hết khí lực ngẩng đầu, thời điểm mở mắt lại hoàn toàn không nhúc nhích được.

Chỉ là lúc này Minh Xá đã lần thứ hai hóa thành cự mãng, cuồng nộ xông về tòa núi đá, đồng thời sử dụng đuôi của mình điên cuồng mà quật đánh núi đá màu đen kia, vây khốn đệ đệ hắn mấy trăm năm.

Thương TwT...

:6

79. Chương 79

Minh Xá điên cuồng mà quật đánh thạch liệm màu đen và cả toà núi đá, khi hắn quật đánh núi đá phía dưới cũng bắt đầu dâng lên chấn động, chỉ là mặc dù núi đá đã bắt đầu chấn động rơi xuống đá vụn to to nhỏ nhỏ, thạch liên nhỏ mảnh trói bạch xà lại không đứt như tưởng tượng của Minh Xá —— ở trong nháy mắt thạch liệm đứt từ trên sơn thể lại xuất hiện càng nhiều sợi thạch liệm màu đen đem bạch xà trói chắc hơn, Minh Xá càng cắt đứt thạch liệm mới sinh trưởng càng nhiều, dây xích màu đen rậm rạp chằng chịt kia khiến Nguyên Tu Vân nhìn trong lòng đều tê dại.

"Thực sự là mất trí." Nguyên Tu Vân cắn răng, "Tiểu Sỏa Đản! Đi thiêu xiềng xích!" Tảng đá xiềng xích kia bị Minh Xá đánh gãy lại vẫn có thể lại dài ra nhiều hơn, hơn nữa trên xiềng xích dường như có chứa độc tố màu đen, khiến bạch xà hoàn toàn không cách nào hành động trốn khỏi. Y có thể tưởng tượng bạch xà ở lúc thanh tỉnh và có thể phản kháng đối mặt với tình huống như thế có bao nhiêu vô lực và phẫn nộ. Càng giãy dụa càng bị ràng buộc, bằng vào năng lực của mình lại không cách nào thoát khỏi, tình huống như vậy giằng co hơn năm trăm năm, trong lòng Nguyên Tu Vân nhịn không được cảm thán, như thế mà bạch xà này cũng không chết cũng là kinh khủng rồi.

Có điều, chỉ sợ hắn còn sống, tính cách cũng có thể sẽ vặn vẹo không còn hình dáng rồi đi?

Ngoại trừ Minh Xá và Tiểu Sỏa Đản đang cố gắng, Dịch Nhiên ngược lại gọi trở về kiếm Lôi Bôn của mình, sau đó yên lặng nheo cặp mắt lại nhìn núi đá chấn động, mặc dù hắn ở trong Đại thế giới, cũng tuyệt đối sẽ không tồn tại núi đá thần kỳ như vậy, có thể vĩnh viễn tăng thêm sinh trưởng, giống như vật còn sống. Cho nên, toà núi đá này rất có thể cũng như thủ thuật che mắt bọn họ gặp phải trước đó đều bị động tay chân, mà đối mặt mưu tính như vậy chỉ cần tìm được trận nhãn* [mắt trận] mấu chốt nhất, là có thể triệt để giải quyết vấn đề.

Chỉ là Dịch Nhiên nghĩ như vậy, lại tìm hơn hai ngày còn chưa tìm được điểm mấu chốt kia, sắc mặt của hắn cũng càng ngày càng lạnh.

Sắc mặt của Nguyên Tu Vân cũng khó nhìn, bởi vì y phát hiện mặc dù Tiểu Sỏa Đản ra sân, thạch liệm chết tiệt này vẫn nên xuất hiện thứ sẽ gặp, bản thân ngọn núi này thật sự không có gì nguy hiểm, ngoại trừ một mực phun tảng đá ra phía ngoài ra, hoàn toàn chính là vô hại. Chỉ khi nào bị trói ở chỗ này, vậy đơn giản chính là không thể lường được, nếu như chỉ một mình y, làm không được cũng sẽ không có cách gì tốt để thoát khỏi. Đương nhiên nếu như y khai hỏa toàn bộ hỏa lực cũng có thể thoát khỏi, nhưng giờ bạch xà bị trói này thật sự là quá lớn, Tiểu Sỏa Đản của y vẫn không thể đốt tới địa bàn nhiều như vậy.

Cho nên bọn họ công kích núi đá gần hai ngày, lại không có gì thay đổi cả, kết cục như vậy khiến người ta buồn bực.

Thế nhưng phiền toái hơn còn đang ở phía sau, ở thời điểm Minh Xá đã mệt hóa thành hình người ngồi dưới đất thở dốc, cả vùng trời màu đen lại xuất hiện vòng xoáy màu đen to lớn, Thiết Phong Thuật mang theo âm thanh đắc ý và uy hiếp lần thứ hai truyền đến: "Há, thời gian ba ngày đã qua, Nguyên Tu Vân ngươi suy tính thế nào? Có lẽ ở trong ba ngày này ngươi cũng đã cảm nhận được nơi mình ở là một nơi thần kỳ thế nào rồi nhỉ? Ngươi ở bên trong này tuyệt đối không cách nào thoát đi, thay vì ở bên trong này hao tổn đến chết, không bằng ngươi đem rèn phổ Phá Vân Thương lấy ra, lời ta nói giữ lời, tuyệt đối sẽ tha các ngươi một con đường sống."

Nguyên Tu Vân trực tiếp cười lạnh một tiếng, sau khi nhìn đến tình cảnh bi thảm của bạch xà y bị đầu óc nước vào hoặc là bị cửa kẹp mới sẽ tin gia chủ Thiết gia này sẽ nhân từ như vậy. Có thể dùng cách thâm độc vây khốn bạch xà như vậy, người này nếu có thể tin, heo cũng có thể bay lên trời rồi.

"Không cần lão Thiết gia gia chủ ngài quan tâm, vẫn là ngài ngẫm lại lỡ như chờ ta từ nơi này đi ra không cẩn thận đem bảo bối nhà ngài phá hư, đến lúc đó ngài phải làm sao đi gặp liệt tổ liệt tông của ngài đây. Núi đá đen này và nước đen mặc dù coi như vô cùng quỷ dị, nhưng nói cho cùng vẫn là vật chết, vây không được ta bao lâu."

Dường như lời nói của Nguyên Tu Vân thoáng cái chọc giận Thiết Phong Thuật, hoặc là lời nói rơi xuống đã nói đến phần đuối lý trong lòng lão, Luyện Yêu Sơn Hải đồ này mặc dù là chí bảo của Nhiên Nguyên giới, nhưng nó quả thực giống như Nguyên Tu Vân nói vậy, ở bên trong này chỉ có thể được chậm rãi luyện hóa mà rất khó đem người hoặc yêu ở bên trong giết chết ngay lập tức, mặc dù có một loại cách có thể trực tiếp kích phát sát trận trời long đất lở của Sơn Hải đồ, nhưng bắt đầu từ năm trăm trước lão cũng không cần sát trận rồi —— bởi vì lão còn cần đem bạch xà kia luyện hóa thành linh sủng của mình, lão còn cần lửa trong nước của bạch xà luyện khí.

Đến lúc này Thiết Phong Thuật ngược lại có đôi khi sẽ trực tiếp đem Nguyên Tu Vân ba người bắt vào đến, khiến cho lão hiện giờ có một chút sợ ném chuột vở đồ. Chẳng qua rất nhanh Thiết Phong Thuật liền nghĩ đến một khả năng, sắc mặt của cả người bắt đầu trở nên âm trầm lên: "Giờ các ngươi ở chỗ nào? Các ngươi nhìn thấy núi đá rồi?"

Nguyên Tu Vân nghe được âm thanh âm trầm rất nhanh liền biết ý của lão trong lời nói, lúc này mặc dù giấu diếm cũng là không có ích lợi gì, "Bạch xà kia trêu chọc ngươi thế nào? Ngươi đem treo lên trên núi đá? Với lại, Thiết Phong Thuật, ngươi nghĩ chúng ta thấy được thảm trạng của bạch xà kia, còn có thể sẽ tin tưởng lời của ngươi sao?"

Sắc mặt của Thiết Phong Thuật ở bên ngoài thoáng cái trở nên tái mét, "Các ngươi làm sao có thể nhìn thấy bạch xà?" Thế nhưng lão ở bên trong này bao lên trận pháp, người bình thường ở chỗ này tuyệt đối không có khả năng đi tới núi đá trước.

"Cho dù chúng ta gặp được, tiếp theo ta đã nghĩ nghe lời ngươi đem giao quyển hạ rèn phổ sau khi đi ra lại bị ngươi nhốt ngược đãi, ta còn không bằng ngay từ đầu dây dưa với ngươi, nói không chừng sau khi qua mấy trăm năm ta có thể phá đồ mà ra. Cho nên, ngươi vẫn bớt bớt lo đi, Thiết gia hiện không có gì phiền phức ư? Ngài vẫn nghĩ một tí cách làm sao bảo trụ địa vị của Thiết gia mới tốt."

Thiết Phong Thuật nghe vậy cắn răng: "Không uống rượu mời uống rượu phạt! Ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào!"

Sau khi Thiết Phong Thuật nói xong câu đó vòng xoáy trên không màu đen to lớn đã từ từ biến mất, rất hiển nhiên Thiết Phong Thuật đã rời khỏi. Chẳng qua thần sắc Nguyên Tu Vân lại thoáng cái trở nên cứng ngắc và cẩn thận lên, nhìn về phía hai người Minh Xá và Dịch nhiên nói: "Chúng ta phải nhanh một chút, Thiết Phong Thuật là người vô cùng giảo hoạt hơn nữa không muốn mạo hiểm, lão hẳn rất không muốn để cho chúng ta nhìn thấy Minh Hoặc, nhưng giờ chúng ta gặp được, lại chuẩn bị cùng lão dây dưa kết quả cuối cùng chỉ sẽ có hai loại."

"Một loại là lão cứ như vậy cùng chúng ta dây dưa, chờ chúng ta chủ động cầu hoà." Nguyên Tu Vân nói xong bản thân không nhịn được lắc đầu cười khổ: "Loại khả năng này thật sự quá nhỏ, loại kết quả thứ hai chính là lão sẽ ở vài ngày sau phản ứng kịp sau đó trực tiếp bắt đầu lấy hay bỏ, sau cùng mười phần có tám chín phần sẽ vì bảo đảm chúng ta chết không mang tới phiền phức gì cho lão, mà trực tiếp động tay động chân với toàn bộ Sơn Hải đồ, dù cho sẽ liên lụy đến đệ đệ ngươi, không chiếm được lửa trong nước cũng sẽ không tiếc."

Minh Xá nghe xong những lời này sau đó không nói hai lời cắn răng lần thứ hai đứng lên đi về phía núi đá, hắn lúc này cả người đã hiện đầy vết thương xanh tím, ngay cả bước đi cũng đã bắt đầu lung lay lắc lư, rất hiển nhiên hai ngày không ngủ không nghỉ dội vào khiến hắn đã sắp đến cực hạn rồi. Nhưng đệ đệ của hắn đang ở trước mắt, giờ hắn bất kể như thế nào cũng không thể ngã xuống, hắn nhất định phải đem người cứu được!

Nguyên Tu Vân lúc này cũng không nhịn được thở dài, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô ở bên cạnh y cũng tứng đứa có một chút héo rũ rồi, thần thức và linh căn trong cơ thể của y cũng rất mệt mỏi, mặc dù y vừa không có chút biểu thị sợ hãi nào muốn cùng Thiết Phong Thuật đánh chết tới cùng, nhưng trên thực tế y không phải không thừa nhận gần hai ngày, linh lực của y đã tiêu hao rất nhiều không chiếm được bổ sung

kịp thời, nếu quả như thật ở chỗ này ngây ngốc mấy thập niên thậm chí mấy trăm năm, sau cùng tu vi của y chỉ sợ sẽ không thăng ngược lại hạ xuống, ngẫm lại cũng rất đáng sợ.

Ầm ầm. Âm thanh núi đụng lại vang lên lần nữa, Nguyên Tu Vân ngẩng đầu nhìn qua trong mắt lóe lên một tia ánh sáng tối, nếu cách cứng đối cứng không được, vậy chỉ dùng cách tồi nhất từng chút từng chút đến thăm tới tra đi! Thời gian không nhiều lắm, bọn họ nhất định phải ở trước khi Thiết Phong Thuật quyết định giết tất cả bọn họ tìm được cách đi ra, chết ở chỗ này tuyệt đối không phải là kết quả cuối cùng y mong muốn.

"Tiểu Sỏa Đản, còn có Tiểu Hồ Lô, hai đứa các ngươi dùng nguyên hình nhỏ nhất từ chân núi đi đến trên đỉnh núi, từ bên trong tra xét từng điểm từng điểm, nếu nơi này là Sơn Hải đồ, như vậy trên tòa núi thật to này tuyệt đối là mấu chốt toàn bộ đồ, từ bên ngoài không có cách nào, vậy từ bên trong tìm vấn đề từng chút một. Ngọn núi này bên trong nhất định có cái gì, tìm được thứ then chốt, nuốt hoặc là đốt, ta sẽ một mực chuyển vận đầy đủ linh lực cho các ngươi."

Nguyên Tu Vân nói rất trịnh trọng, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô cũng trịnh trọng theo, hai tiểu tử kia một hóa thành ánh sáng hồng một hóa thành ánh sáng xanh trốn vào dưới nền đất lẻn vào núi đá, bắt đầu từ thấp nhất tra xét toà núi đá này. Lúc này Dịch Nhiên từ bên cạnh đã đi tới, hắn trực tiếp đưa tay đem hai mươi khối linh thạch cực phẩm đặt ở trong tay của Nguyên Tu Vân, ở thời điểm Nguyên Tu Vân nhìn về phía hắn nói: "Nơi trước đó kiếm Bôn Lôi đi có một hồ sâu màu đen to lớn, tất cả sông đen đều dọc theo từ trong đầm sâu đi ra ngoài. Ta muốn đi nơi đó nhìn."

"Nơi đó hẳn là rất nguy hiểm, ngươi, "

"Nếu như muốn đi ra ngoài, chỉ phá núi đá tất nhiên là vô dụng, nếu là Sơn Hải đồ, núi sông chính là một thể. Đến lúc đó ngươi xem một chút biến hóa của những sông đen này, nếu bọn nó xuất hiện hỗn loạn hoặc đột nhiên biến mất, thì nhân cơ hội phá hư núi đá, nói không chừng chúng ta có thể trực tiếp đi ra."

Dịch Nhiên nói có đạo lý, Nguyên Tu Vân coi như không muốn để cho hắn rời khỏi tầm mắt của mình, nhưng ở một trận xoắn xuýt sau đó cũng yên lặng gật đầu. Năm ngày vô cùng gian nan, ba người bọn họ mỗi người đều đang cố gắng tìm kiếm cách phá đồ mà ra. Mà để Nguyên Tu Vân trong lòng cảm giác nguy cơ quá nặng chính là, từ ngày thứ năm bắt đầu y liền rõ ràng mà cảm thấy linh khí trong Sơn Hải đồ này hầu như đã tiêu hao gần như không còn, trong Sơn Hải đồ đã không có linh khí, mà linh lực của bản thân bọn họ lại đang bị bản vẽ hấp thu.

Y biết, Thiết Phong Thuật đã động thủ. Hơn nữa, lúc này Thiết Phong Thuật rất có thể đang ở bên ngoài đồ coi chừng, chờ y mở miệng cầu xin tha thứ.

Ngày thứ bảy, Nguyên Tu Vân đã dùng hết viên linh thạch cực phẩm thứ tám, mà y phân đi ra ngoài linh thạch cho Minh Xá, nhưng Minh Xá lúc này cũng đã mệt không cách nào lại biến thành nguyên hình, Dịch Nhiên và sông đen cũng không có động tĩnh gì, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô đã đi tới trung bộ núi đá còn chưa có bất kỳ phát hiện nào.

"... Nguyên Tu Vân, ta nghĩ lần này có thể là ta và đệ đệ liên lụy các ngươi, ban đầu các ngươi cũng không có chuyến nước đục này." Minh Xá quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt đã hiện ra vài phần ý tứ tuyệt vọng. Nguyên Tu Vân nhấp mím môi: "Đệ đệ ngươi năm trăm năm cũng không có buông tha, lúc này mới vài ngày ngươi đã nghĩ buông tha? Có thời gian này không bằng nhanh chóng đả tọa khôi phục, có thể chúng ta,?!"

Nguyên Tu Vân đang nói bỗng nhiên ngậm miệng lại, y lúc này cảm nhận được tin tức của Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô đi qua linh thức mà truyện tới, chúng nó ở ngay chính giữa núi đá phát hiện một khối đá màu đen, tảng đá này rất nguy hiểm, thế cho nên Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô cũng không dám đi thôn phệ nó, giống như đó là thứ gì đó khiến hai bọn nó đều cảm thấy chán ghét.

"Làm sao vậy?" Minh Xá nhận thấy được không đúng, Nguyên Tu Vân còn chưa kịp nói đã phát hiện, liền thấy những mạng của sông đen cách đó không xa giống như bị cái gì công kích thoáng cái vũ động điên cuồng mất trật tự, giống như đang quật đánh gì đó, y chợt trừng lớn hai mắt, sau đó một tay nắm một viên linh thạch cực phẩm nhắm mắt lại: "Ngươi nhanh đi tới chỗ Minh Hoặc, Tiểu Sỏa Đản đã tìm được trung tâm núi đá, Dịch Nhiên cũng tìm được nhược điểm sông đen, chúng ta phải đồng thời công kích có lẽ có thể

đem đệ đệ ngươi cứu được, thậm chí có thể một lần hành động rời đi nơi này! Nhanh đi không nên làm lỡ thời gian!"

Minh Xá đứng lên lần nữa, hít sâu một hơi.

":{ :,b

80. Chương 80

Cơ hồ là trong cùng một lúc, Nguyên Tu Vân Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô cùng với Dịch Nhiên cùng nhau phát hiện vấn đề trong núi đá và sông đen. Lúc núi và biển cùng nhau chấn động, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đều biết giờ đã đến thời điểm mấu chốt nhất rồi, Nguyên Tu Vân trực tiếp nhắm hai mắt lại đem lực lượng lớn nhất bên trong đan điền đi qua linh căn chuyển vận cho Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô. Minh Xá lại đã được nhắc tới sau đó lần thứ hai đứng lên, lần thứ hai hít sâu một hơi từng bước từng bước đi về phía núi đá hắn đã đụng vào hơn mười ngày.

Mà lúc này Dịch Nhiên lại chìm xuống dưới tận đáy của hồ sâu hắn phát hiện được trước đó, trước mặt của hắn cũng có một khối màu đen giống vậy, tinh thạch tản ra hơi thở âm trầm. Trước hắn công kích khối tinh thạch này sau đó toàn bộ đàm thủy màu đen đều điên cuồng mà chấn động lên, vào lúc đó hắn biết đây chính là thứ hắn muốn tìm, nhất là bởi vì hơi thở phát ra của bản thân khối tinh thạch này mạnh mẽ hơn những sự vật khác, thứ hai là vừa nãy cho dù hắn thử dò xét công kích cũng dùng bảy phần lực, nếu chỉ tinh thạch thông thường đã sớm nên vỡ vụn, nhưng giờ trên tinh thạch này ngay cả một chút vết nứt cũng không có, thứ kiên cố như vậy tất nhiên không phải thứ vật phàm thông thường, cho nên hắn muốn đem nó phá đi nói không chừng có thể giải quyết khốn cảnh hiện giờ.

Lúc này, ở trong Luyện Yêu Sơn Hải đồ suy nghĩ của ba người đều giống nhau, bọn họ nhất định phải thừa dịp lúc này dùng tốc độ nhanh nhất và lớn nhất quyết đoán rời đi nơi này, bằng không thời gian kéo càng lâu, khả năng lật bàn của bọn họ lại càng nhỏ.

Cho nên, vào giờ khắc này, Tiểu Sỏa Đản chợt bao vây tinh thạch màu đen ở trước mặt nó, màu sắc của nó từ ban đầu đỏ tươi, từ từ đổi nhạt dần sau cùng dừng ở hình ảnh là xám trắng, tinh thạch không gian xung quanh trong nháy mắt nóng rực lên, nhiệt độ cao Tiểu Hồ Lô cũng không chịu nổi, không ngừng lui về phía sau đến khi không thể lui được nữa, liền đem tất cả linh lực của mình tất cả đều cho Tiểu Sỏa Đản.

Răng rắc một tiếng, nguyên bản tinh thạch màu đen tản ra hơi thở âm trầm vỡ vụn ra một khe hở, mà cùng lúc đó toàn bộ núi đá cũng chấn động trên diện rộng, vốn hòn đá bên ngoài cuồn cuộn bay ra không ngừng tất cả đều ngừng lại, đồng thời thạch liệm trói bạch xà đã rạn nứt sau đó không sinh trưởng ra càng nhiều thạch liệm nữa!

Minh Xá phát hiện biến cố to lớn này ở trước tiên, hắn cố nén hưng phấn từ bên hông rút ra một khối loan đao [1] xanh biếc, dùng sức lực lớn nhất của mình chém về phía thạch liệm còn dư lại kia!

Núi đá dừng sinh trưởng ra bên ngoài, sau khi nhận được công kích bên trong đem tất cả lực lượng đều cho tinh thạch bên trong, muốn chống lại vết cháy của Tiểu Sỏa Đản. Có thể ở trong thời gian ngắn là có ích, cái khe trên tinh thạch vốn đã xuất hiện tám đường, mà khi núi đá dừng sinh trưởng, ba khe lại có một cái đang chậm rãi khôi phục. Lúc này Tiểu Sỏa Đản vẫn như cũ đang liều mạng đốt, hình như nó không cần phí linh lực, Nguyên Tu Vân ngồi ở cách đó không xa sắc mặt hơi tái nhợt, trong tay hai khối linh thạch cực phẩm đã trống không một khối.

Thừa dịp Tiểu Sỏa Đản và núi đá giằng co, Minh Xá rốt cục ở trước khi linh lực hao hết đem bạch xà từ trên núi đá giải cứu xuống. Hầu như trong nháy mắt bạch xà rơi xuống, nó cũng đã hao tổn duy trì không được nguyên hình khổng lồ, thân hình từ từ thu nhỏ lại sau cùng biến thành một bạch xà nhỏ chỉ rộng cỡ ngón trỏ, dài cỡ mười lăm cm. Nó chỉ hơi đong đưa đuôi nhọn biểu hiện nó còn sống, lúc rơi vào trong tay

Minh Xá, bạch xà chậm rãi mở hai mắt ra, dùng hết sức lực mà liếc mắt nhìn Minh Xá, sau đó cứ yên tâm hôn mê bất tỉnh.

Mặc dù mấy trăm năm không gặp mặt, Minh Hoặc cũng có thể ở mắt đầu tiên nhận ra đây chính là đại ca hắn. Hơi thở xung quanh đại ca đều khiến hắn an tâm, không có thạch liệm cột hắn, không có tảng đá mỗi ngày hấp thụ linh lực và hỏa diễm, chỉ có an tâm, an tâm.

"… A đệ." Minh Xá cúi đầu mà mở miệng, hai mắt đỏ bừng. Chỉ là lúc này đây cũng không phải bởi vì điên cuồng, mà bởi vì đau lòng thấu xương. "A đệ, ngươi an tâm ngủ, đại ca mang ngươi rời đi nơi này chúng ta về nhà!"

Ở thời điểm núi đá dừng sinh trưởng, lúc này bóng tối trong Sơn Hải đồ, tất cả sông đen cũng trong cùng một lúc bắt đầu rút về. Dịch Nhiên mặt không thay đổi đứng ở tinh thạch màu đen phía trước, tay phải lại lấy một loại động tác nhanh đến thấy không rõ tốc độ cực nhanh mà công kích tới trung tâm tinh thạch màu đen. Mỗi một kiếm của hắn đều nhanh cực kỳ, nhưng vị trí và trên khoảng cách mỗi một kiếm đều không chút chênh lệch nào. Dần dần, trung tâm của tinh thạch màu đen bắt đầu xuất hiện một vết kiếm thật sâu, đồng thời theo công kích của Dịch Nhiên, đường vết kiếm này bắt đầu mở rộng, rất nhanh thì hiện đầy toàn bộ thạch tinh.

Ở thời điểm thạch tinh sẽ phải bị kiếm bổ, nước sông màu đen phần lớn từ bên ngoài tràn vào, điên cuồng mà đánh về phía Dịch Nhiên ý đồ che lại mũi miệng của hắn khiến hắn ngạt thở, đồng thời cũng giống như con đỉa hút máu bọc lại toàn thân của hắn muốn cướp đoạt linh lực của hắn.

Bất kể Nguyên Tu Vân hay Dịch Nhiên, đều là một trận đối mặt đánh giằng co, nếu như tâm tình của tu giả có chút không kiên định cũng sẽ bị nghịch cảnh đánh bại. Nhưng hai người kia bị vây trong nguy hiểm và đem tận lực kiệt, biểu tình trên mặt một người so với một người cũng bình tĩnh ổn trọng.

Lại một ngày trôi qua, nếu như lúc này Thiết Phong Thuật đi vào bên trong Sơn Hải đồ lão nhất định sẽ bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, Sơn Hải đồ này là chí bảo gia truyền của Thiết gia lão, bên trong nên là dáng vẻ gì lão đã sớm tường tận rõ ràng, nhưng giờ bên trong Sơn Hải đồ căn bản nhìn không thấy núi và sông, ở trong phần còn lại là một mảnh màu xám đen, có một tòa nho nhỏ, ví dụ như ụ đất của núi đá không lớn hơn bao nhiêu bị đốt đỏ bừng, dưới đáy đầm nước cách đó không xa, hầu như tất cả nước đều đã bị bốc hơi hết, chỉ còn lại có hai luồng nước đen, một luồng bao vây gắt gao, bám vào trên người của Dịch Nhiên, một luồng gắt gao ngăn ở phía trước thạch tinh sắp sửa vỡ vụn.

Rất hiển nhiên, đây là kết quả tạo thành đánh giằng co. Ở cùng lúc linh lực của Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân đều gần hao hết, toàn bộ Sơn Hải đồ tựa hồ cũng bị linh lực phá hư căn cơ từ bên trong, thế cho nên núi biển khổng lồ trước đó cũng sẽ chống đỡ không nổi, chỉ còn lại ngoan thạch* [đá cứng] và tử thuỷ* [nước đọng] còn đang cứng rắn chống đỡ.

Minh Xá ở trong một ngày này rất khẩn trương nhìn Nguyên Tu Vân, mặc dù hắn biết giờ là thời điểm mấu chốt nhưng hắn lại không biết phải giúp Nguyên Tu Vân thế nào. Vì vậy chỉ có thể ôm đệ đệ hắn ở tại chỗ vòng tới vòng lui, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Nguyên Tu Vân, rất sợ y xảy ra vấn đề gì. Nhưng hắn đã mơ hồ cảm giác được, thời khắc bọn họ đi ra đã không xa.

Lại một ngày đi qua, sắc mặt của Nguyên Tu Vân đã trắng bệch, thân thể cũng lung lay sắp đổ, vẫn là tu vi của y không cao, có thể chống được đến giờ cũng chỉ toàn bằng nghị lực. Lúc thạch tinh bên trong núi đá rốt cục bị Tiểu Sỏa Đản đốt thành tro đen, Nguyên Tu Vân trực tiếp ngã xuống đất hai mắt nhắm nghiền! Minh Xá cơ hồ vọt tới đem người khiêng trên vai trước tiên, sau đó ở giữa núi đá đổ nát tìm được Tiểu Sỏa Đản và hồ lô chỉ còn lớn chừng nắm tay, quay người lại thật nhanh xông tới vị trí của Dịch Nhiên.

Về phần tại sao Minh Xá sẽ biết vị trí Dịch Nhiên? Đó bởi vì ở thời điểm núi đá triệt để đổ nát, ở phía Nam đột nhiên ánh lửa tận trời, một uy áp khổng lồ thoáng hiện, khiến Minh Xá xém chút trực tiếp quỳ trên mặt đất. Chờ hắn thật vất vả phản ứng kịp sau đó trong nháy mắt cũng biết, uy áp kia là thuộc về của người nào.

"Ta coi như mở rộng tầm mắt rồi, vậy mà thật sự là Tam Túc Kim Ô [2]! Một đại thần như thế không ở Yêu giới ngây ngô làm vua một cõi thật tốt, chạy đến Nhiên Nguyên giới nơi nhỏ bé chim không ị này chẳng lẽ là đến lịch luyện?! Hoàn toàn không nghĩ ra là những yêu thú thần cấp não tàn của bọn họ!" Minh Xá

một bên cắn răng nghiến lợi thổ tào, bên kia lại yên tâm. Có Tam Túc Kim Ô tồn tại nghịch thiên như vậy, bọn họ nếu như còn ra không được, quả thực chính là thiên lý bất dung!

Chẳng qua, chờ sau khi Minh Xá thật vất vả khiêng Nguyên Tu Vân ôm đệ đệ chạy đến chỗ Dịch Nhiên đã làm dưới đáy hồ sâu, nhìn kiếm tu lông bàn chải chỉ có hai cánh dài ở sau lưng khóe miệng liền giật giật, vì sao chỉ có hai cái cánh? Hơn nữa uy áp vừa rồi khổng lồ như vậy giờ thế nào đã thừa một chút như thế? Ngươi là bản ngâm nước sao!

Dịch Nhiên nhìn thoáng qua Nguyên Tu Vân được Minh Xá vác lên vai, sau đó nói: "Chuẩn bị cho tốt, ở đây lập tức sẽ muốn sụp. Sau đó toàn bộ liền nhờ vào ngươi."

Minh Xá còn không hiểu ý của Dịch Nhiên, liền thấy người này thu hồi thanh kiếm Bôn Lôi cầm trong tay, chậm rãi lại từ vùng đan điền rút ra một thanh trường kiếm khác lửa đỏ quấn vòng quanh tử điện [điện màu tím]. Ở trong nháy mắt thanh kiếm này xuất hiện, Minh Xá cảm thấy tóc gáy mình dựng thẳng ngược lên liền lùi lại vài bước, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ: "Đây, loại linh áp này!"

Loại linh áp này là linh áp đáng sợ nhất hắn từng gặp qua! Sau đó Minh Xá hầu như thét chói tai ra: "Đây lại là một thanh đoạn kiếm!!" Một thanh đoạn kiếm cũng có linh áp lớn như vậy, nếu nó là kiếm hoàn chỉnh thì sao đây?! Sẽ là dạng uy lực gì hắn quả thực không dám tưởng tượng!

Dịch Nhiên nhìn đoạn kiếm trong tay, khóe miệng hơi nâng lên: "Lâu không cho ngươi đi ra, hôm nay, tạm thời đem đâm trời làm rèn luyện thôi."

Sau đó, ở ánh nhìn chăm chú của Minh Xá, Dịch Nhiên bay bổng mà lên, ở thời điểm trên trời chậm rãi xuất hiện vòng xoáy linh lực to lớn, một thanh trường kiếm cầm trong tay đưa ra ngoài!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:… Cũng là say - -, 10 giờ phát, vòng hoa cúc xoay một giờ! Tôi cũng xem xong một tập kịch truyền hình rồi!!

---

[2] Tam Túc Kim Ô:

Là Linh Điểu xuất hiện từ ánh sáng vi diệu của Thái Dương thuở khai thiên lập địa. Là một chủng loài thuộc Linh Điểu Bộ. Có những tính chất liên quan mật thiết với Phụng Hoàng Tộc và Kim Xí Điểu Garuda. Tam Túc Ô có hình dáng con chim Quạ đen ba chân. Toàn thân phát ánh sáng kim quang, giúp dẫn đường cho người bị lạc trong hang tối, rừng sâu, núi thẳm. Do vậy nên còn được gọi là Tam Túc Kim Ô, Kim Ô hay Xích Ô.

g:z

81. Chương 81

Ở trong Sơn Hải đồ Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân ba người bọn họ dùng hết lực lượng lớn nhất phá hư hai thạch tinh màu đen, thạch tinh theo vết nứt càng ngày càng lớn, cảnh tượng bên trong Sơn Hải đồ cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, gần như đến cuối cùng toàn bộ Sơn Hải đồ cũng đã biến thành một vùng phế tích.

Mà bên trong Sơn Hải đồ xảy ra biến hóa lớn như vậy, bên ngoài Sơn Hải đồ cũng không có khả năng không có phản ứng gì. Chỉ chẳng qua bởi vì Sơn Hải đồ này được lắp ở trong hộp được cầm trên tay ngọc điêu tổ tiên Thiết gia, cho nên sau khi Thiết Phong Thuật quyết định triệt để rút ra hết linh lực trong Sơn Hải đồ vây bọn Nguyên Tu Vân, Thiết Phong Thuật đã không còn tới nhìn Sơn Hải đồ. Dù sao nguy cơ liên quan tới Thiết gia theo lời nói trước đó của Nguyên Tu Vân cũng có tồn tại, hiện giờ Triệu gia trong Tứ đại gia tộc gần như chỉ tồn tại trên danh nghĩa, cũng chỉ còn lại có người cuối cùng Triệu Cẩm Vinh đang cố chống đỡ, thế nhưng chỉ cần Triệu Trung Thiên không đi ra chống đỡ bảng hiệu, lão sẽ không cách nào đem Triệu gia chống đỡ lên được nữa. Đương nhiên, giờ Triệu gia còn chưa tận cũng chỉ bởi vì Triệu Trung Thiên mặc

dù không xuất hiện nhưng cũng không có tin tức xác thực lão đã chết, cho nên gia tộc trung đẳng chân chính có thực lực còn không dám vọng động mà thôi, nói cách khác, giờ Tứ đại gia tộc cũng chỉ còn lại có Tam gia mà thôi.

Tiếp đó chính là Bành gia, bởi vì người sau là luyện đan lập nghiệp, ở trên thực lực vốn đã thiếu sót không ít, nhưng chỉ cần bọn họ có thể chống qua thời gian này giữ được ưu thế tuyệt đối của mình ở mặt luyện đan, những gia tộc trung đẳng khác hẳn vẫn sẽ không làm khó bọn họ, chỉ có điều nghe nói giờ Bành gia nội đấu kịch liệt, không biết đấu xong, nhà bọn họ sẽ còn lại cái gì. Cuối cùng về phần Chu gia, người cầm quyền cũng đã chết, giờ Chu gia chỉ còn lại có một Kim Đan, hơn nữa Kim Đan cũng không phải dòng chính, có thể nói Chu gia chắc chắn chia rẽ như ván đã đóng thuyền rồi, chỉ chẳng qua sau cùng rốt cuộc bị người khác chiếm đoạt hay là có thể giữ tròn thân mình cũng không xác định được.

Cho nên nói, bởi vì hành động của Nguyên Tu Vân trước đó ở Vạn Độc Huyết Quật, giờ Tứ đại gia tộc đều bị vây trong thời kỳ nguy cơ chưa từng có vừa nghĩ như thế Thiết Phong Thuật đã cảm thấy, lão quyết định đem ba người kia trong Sơn Hải đồ kéo dài đến chết là quyết định chính xác, mặc dù làm như vậy sẽ tổn thất con bạch xà có nước trong lửa đã khống chế năm trăm năm của bọn họ, thế nhưng ở trong năm trăm năm này, bọn họ cũng không phải chưa làm gì —— giờ đây bọn họ đã có thể thành công mô phỏng nước trong lửa rồi, hơn nữa nước trong lửa được bọn họ lấy ra giữ gìn, bảo đảm có thể nghìn năm không tắt lưu lại dùng luyện khí.

Như vậy đến nay, Thiết Phong Thuật đã chuyên tâm xử lý chuyện Thiết gia. Nhưng chỉ có một việc lão cảm thấy mười phần nắm chắc chín rồi, nhưng ở thời điểm sau cùng không nên xảy ra vấn đề.

Ở ngày thứ hai Thiết Phong Thuật chặn đứng và rút tất cả linh lực trong Sơn Hải đồ, lão đã mơ hồ cảm thấy dường như có gì đó không đúng lắm, thế nhưng lúc đó lão ở Thiết gia cũng không thấy bất kỳ một chút kỳ lạ nào, liền đem chỗ không đúng này lơ là cho qua. Nhưng lúc đến ngày thứ năm, ngọc điêu nằm trong trạch viện Thiết gia đột nhiên chấn động, đừng nói là Thiết Phong Thuật, cho dù trẻ con nhỏ tuổi nhất của Thiết gia cũng ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía kia.

Thiết Phong Thuật cơ hồ là đã chạy về phía bên cạnh ngọc điêu ở trước tiên, sau đó sắc mặt của lão khó coi tới cực điểm trong nháy mắt, trong lòng lão một mực kỳ vọng nơi xảy ra vấn đề bất kể đâu cũng không nên là hộp ngọc Luyện Yêu Sơn Hải đồ này, nhưng hiện thực hết lần này tới lần khác cho lão một kích nặng nề, lúc này nơi phát ra chấn động chính là cái hộp kia.

Hộp ở trên tay cầm ngọc điêu lúc này kịch liệt chấn động, gần như sau một khắc sẽ từ trong tay nó bay ra ngoài. Thần kinh của bản thân Thiết Phong Thuật buột chặt dùng tốc độ nhanh nhất đem hộp ngọc từ trên tay của ngọc điêu tổ tiên cầm xuống, sau đó ngọc điêu rốt cục không hề động, nhưng Thiết Phong Thuật lại gần như muốn cầm không được cái hộp trong tay.

"Phụ thân! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao con cảm thấy linh lực xung quanh hình như trở nên hỗn loạn cả lên?"

Con trai thứ hai của Thiết Phong Thuật kinh nghi bất định nhìn cái hộp kia, mặc dù gã là nhi tử của Thiết Phong Thuật, nhưng gã cũng không phải gia chủ cũng không phải người cầm quyền thực tế của Thiết gia, cũng căn bản không biết ở trong cái hộp này chính là một chí bảo và cũng là chỗ dựa lớn nhất của Thiết gia bọn họ tới nay.

"Tình huống không đúng lắm, con mang theo những người khác nhanh chóng rời khỏi chỗ này, lỡ như xảy ra chuyện gì bất kể như thế nào con phải bảo đảm truyền thừa không ngừng của Thiết gia, nếu không ta thành quỷ cũng sẽ không tha con." Giọng của Thiết Phong Thuật lúc này cũng không tự chủ lộ ra một phần kiên quyết và sầu lo, giờ lão giống như Triệu Trung Thiên trước đó ở Vạn Độc Huyết Quật, cảm nhận được kết quả đáng sợ từ trong địa ngục truyền tới. Chỉ khác nhau là Triệu Trung Thiên khi đó sớm làm ra một ít chuẩn bị bảo mệnh, thế nhưng giờ lão một chút chuẩn bị cũng không có.

"Phụ thân? Người đang nói gì đấy?" Râu quai nón họ Thiết nghe nói như thế trong lúc nhất thời cũng không phản ứng kịp, chẳng qua gã không lại tiếp tục hỏi tiếp mà Thiết Phong Thuật một tay áo cuốn bay ra ngoài, sau khi gã mang theo thê nhi của mình rời khỏi chủ trạch Thiết gia một khoảng cách, hình ảnh xuất hiện kế tiếp khiến cả người gã cũng cứng đờ tại chỗ, sau đó cả người run rẩy lên.

"Ông nội! Trong nhà cháy rồi?!" Cháu trai nhỏ của Thiết Phong Thuật chỉ nhà mình hô to, chỉ là lúc này Thiết gia không ai rãnh trả lời nó. Bọn họ chỉ nhìn thấy một đường ánh sáng lôi hỏa xông thẳng tới chân trời từ trong chủ trạch Thiết gia bộc phát ra, giống như một đường sấm chớp bễ nghễ vạn vật, đem toàn bộ bầu trời đều là ánh đỏ, mang theo gió trào mây động, thiên địa biến sắc.

Theo ánh sáng phát ra tận trời của lôi hỏa này, vốn tòa nhà Thiết gia to lớn nhất ở trong thành Thiết gia trong khoảnh khắc bị đốt sạch sẽ, đừng nói một cục gạch một miếng ngói, cho dù một ít đá nhỏ cũng không được giữ lại. Mà sau khi đem toàn bộ Thiết gia thiêu huỷ hết, lôi hỏa tận trời vẫn không kết thúc, nó như thoáng cái biến thành một ngôi sao lửa, từ gia trạch của Thiết gia bay ra, hướng về phía Tây Nam bay nhanh mà đi.

"Trời ạ! Đó là cái gì? Thiết gia trong nháy mắt lại bị nó mà phá hư?!"

"Đây rốt cuộc là bảo bối gì? Thế nào có uy lực lớn như vậy? Nếu như nó có uy lực lớn như vậy, nếu ai chiếm được nó chẳng phải có thể xưng bá toàn Nhiên Nguyên Giới rồi sao?!"

"Ta nhất định sẽ lấy được bảo bối này!"

"Nằm mơ! Bảo vật là của ta, ai cũng đừng giành với ta!!"

Rất nhanh, các tu giả phản ứng kịp liền tiếp năm tiếp ba hướng về phía ánh lửa tận trời mà đi, mà người Thiết gia vào lúc này vốn đờ người ra giống như mùa đông khắc nghiệt bị một chậu nước lạnh từ đầu tưới đến chân, lạnh run dùng tốc độ nhanh nhất rời đi toàn bộ thành Thiết gia.

Lúc này người Thiết gia trong lòng vô cùng khiếp sợ và sợ hãi, bọn họ lúc này đã mất đi chỗ dựa vào lớn nhất của bọn họ, Thiết gia có thể nói là xong rồi. Mà bọn họ có thể phải đối mặt những gia tộc khác nghèo đuổi mạnh đánh giống như phân chia bánh ngọt, từ giờ trở đi bọn họ không phải thợ săn mà là bị người săn, cho nên nhất định phải trốn kỹ, phải sống! Mà ở thời điểm bọn họ thoát đi, ngoại trừ đời nhỏ nhất không hiểu tại sao phải chạy trốn kho vàng như thế, người khác mặc dù không muốn thừa nhận nhưng cũng rất rõ ràng, phong thuỷ luân phiên chuyển, bởi vì bọn họ đã từng làm ra, rất nhanh thì sẽ có quả đắng tới tìm rồi. Nhưng ai có thể nói gì đây? Thế giới này vốn là như vậy, thiên đạo biến hóa không đổi lại, bất kể hưng thịnh hay suy vong, cuối cùng có một ngày sẽ đến.

Không nói Thiết gia đã định trước thoát đi nhiều khó khăn, giờ toàn bộ người của một nửa Nhiên Nguyên giới bị đường ánh sáng lôi hỏa kinh người kia hấp dẫn, người ở phía trước đuổi theo mười phần chắc chắc đây là trọng bảo đột nhiên xuất thế, nếu từ Thiết gia xuất hiện vậy nói rõ đây nhất định là bảo bối nào đó của Thiết gia luyện chế ra, nhưng bởi vì uy lực của bảo bối này thật sự quá bất ngờ cho nên Thiết gia không nắm chặc, đem bản thân mình chơi đùa đến chết. Mà người theo ở phía sau nhìn thần sắc của người trước mặt chắc chắc như vậy cũng liền cho rằng đây nhất định là bảo bối tuyệt thế nào đó, sau đó thì càng hân hoan đuổi theo.

Sôi nổi chưa từng có như thế ở Nhiên Nguyên giới tuyệt đối là khó gặp, mà những người làm trung tâm mệt nhất không phải là các tu giả truy đuổi ở phía sau, rất sợ người khác đoạt bảo bối của mình, ngược lại Minh Xá người khiêng hai người hôn mê bất tỉnh, ôm đệ đệ mình, liều mạng dùng sức cầm chuôi kiếm.

Lúc này trên mặt của Minh Xá không chút biểu tình, giờ hắn đã cảm thấy ngay cả vảy của mình cũng giống như bị gió róc xuống, hắn vạn lần không ngờ sau khi Dịch Nhiên ném ra đoạn kiếm nghịch thiên này liền dứt khoát hôn mê bất tỉnh, tư thế này so với trước đó Nguyên Tu Vân ngất chỉ có hơn chứ không kém, đây khiến cho cả người hắn cũng không thể tốt, hắn vẫn chỉ có thể cố gắng chống đỡ đem Dịch Nhiên nâng lên, sau đó ở lúc thanh kiếm kia đột phá chân trời, đưa tay hung hăng mà nắm.

Dịch Nhiên trước đó nói đem tất cả giao cho hắn, Minh Xá không phải là người ngu, dĩ nhiên biết phải thừa cơ hội này rời khỏi Sơn Hải đồ, nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới cuối cùng vậy mà sẽ là một loại cách thức rời đi như thế này —— hắn giống như một con diều được một thanh kiếm dắt đi.

Loại thể nghiệm này đoán chừng đời này cũng là một lần này.

Ban đầu Minh Xá còn đang suy nghĩ sau khi ra ngoài phải làm sao không bị người nghe thấy tìm được Thạch Hâm hội hợp đây, giờ ư? Minh Xá thẩn thờ nhìn thanh đoạn kiếm tuyệt thế trong tay mình, trong lòng nghĩ: Lúc nào thanh kiếm này có thể dừng lại? Mặt hắn cũng sắp bị gió tát méo mặt mất rồi.

Mà lúc này, đoạn kiếm tuyệt thế thật giống như nghe được thổ tào trong lòng Minh Xá, từ tình trạng giá trị năng lượng tràn đầy ban đầu đột nhiên nghỉ xả hơi, xình xịch hai cái sau đó trực tiếp từ trên trời giáng xuống, trực tiếp ném tới trong vũng bùn. Minh Xá trước tiên khẩn trương lên, sau đó tựa như trúng số bỗng nhiên vui một chút, hắn đặc biệt ngạc nhiên phát hiện sau khi đi một vòng vậy mà hắn từ thành Thiết gia về tới trong đại bản doanh của mình, Minh Xá ở trong Vạn Độc Huyết Quật giẫm chân một cái, sau một khắc trở về sào huyệt của mình, tạm gác lại một đám người nhanh đuổi chậm đuổi ở xung quanh Vạn Độc Huyết Quật tìm bảo vật tuyệt thế.

Lúc này Minh Xá nhìn hai người được hắn ném tới trên giường, vừa cẩn thận nâng lên đệ đệ bảo bối của mình, trong lòng cuối cùng an ổn lại, nói như vậy hẳn là sẽ không có chuyện gì lớn đi? Nguyên Tu Vân thù cũng báo, đệ đệ cũng tìm được, giờ thì còn liên hệ Thạch Hâm nữa, cuộc sống sau này nhất định sẽ rất thuận lợi!

Cho nên, Minh Xá dĩ nhiên không biết lúc này ở trong đại sảnh Ngự Kiếm của Ngũ đại môn phái gồm Đa Bảo các và Tứ Thuỷ Kiếm môn, hai chưởng môn đại môn phái đồng thời ngẩng đầu, trăm miệng một lời, dùng giọng khẳng định nói: "Cùng nguyên khí!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Moah

~————

Dạo này đang làm biếng ;_;

]/e:

82. Chương 82

Đã nhiều ngày, toàn bộ Nhiên Nguyên giới đều đang thảo luận chuyện trọng bảo giáng thế của ánh sáng hoả lôi giống như ngôi sao trước đó.

Về trọng bảo kia có mấy loại cách nói, trong đó một loại cách nói được mọi người tiếp nhận nhất chính là bảo vật này được Thiết Phong Thuật tu vi cao nhất Thiết gia luyện chế ra, không biết vị đại sư luyện khí này đã về cõi tiên rốt cuộc dùng thủ pháp như thế nào, nói chung ở trong nháy mắt trọng bảo xuất thế kia, trọng bảo đã đem Thiết gia phá huỷ sạch sẽ, đồng thời cũng đem Thiết Phong Thuật liên lụy đến mệt chết. Sau đó trọng bảo có linh, không muốn bị tu giả khống chế liền tự bay xa tít tắp, sau cùng rơi vào trong Vạn Độc Huyết Quật biến mất không thấy.

Có người nói, trọng bảo này rất có thể là một món bảo khí thượng phẩm thậm chí là tiên khí. Vì vậy mặc dù rất nhiều người trong lòng cũng có một chút nghi ngờ với lai lịch của nó, nhưng vẫn như cũ mang theo nhiệt tình cực lớn chạy theo, do thành Bách Hối bên cạnh Vạn Độc Huyết Quật nên cũng chật ních tu giả, lúc này cách trọng bảo xuất thế trước đó đã qua ba bốn ngày, bởi không chịu nổi bên ngoài quấy nhiễu, Minh Xá đã đóng gói mang theo đệ đệ của mình và hai người đồng minh vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh từ Vạn Độc Huyết Quật đi thành Bách Hối.

Mặc dù trong Vạn Độc Huyết Quật có hang ổ của hắn, thế nhưng cũng không chịu nổi người nhiều như vậy mỗi ngày đều ở bên cạnh hang ổ hắn đi qua, thỉnh thoảng sẽ cầm thần thức đến quét rồi quét hắn, thật tình không có cách nào để người ta trải qua thật tốt. Cũng may hắn trong thành Bách Hối cũng có một chỗ ở cố định, cho nên vì lo lắng mọi mặt hắn sẽ trú ở trong thành Bách Hối. Sau khi ở bên này, tin tức bên trong thành Thiết gia truyền tới Thạch Hâm cũng đem ra ngoài, giờ chỉ chờ Thạch Hâm quay về.

Trừ cái đó ra Minh Xá còn có một chuyện khiến hắn cảm thấy tương đối sốt ruột, đó chính là thanh bảo kiếm đột phá chân trời đem trời cũng bị đâm giờ còn đang bên cạnh Dịch Nhiên ngây ngốc chưa trở lại trong đan điền Dịch Nhiên, đây còn có một chuyện rất khiến lòng người kinh hồn táng đảm, coi như đầu óc Minh Xá không dùng tốt như thế nào đi nữa cũng biết giờ bất kể là yêu ma quỷ quái bay trên trời hay chính nhân quân tử, trên cơ bản toàn bộ cũng là vì thanh bảo kiếm này mà đến, vật như vậy bản thân hắn một

người như thế làm sao cũng không bảo vệ được, nói không chừng còn có thể đưa tới họa sát thân. Cho nên Minh Xá mỗi ngày phần lớn thời giờ cũng sẽ canh giữ ở bên cạnh thanh bảo kiếm này, cầu nguyện thanh kiếm này nhanh chóng đi trở lại nơi nó tới, hay hoặc là cầu khẩn thanh kiếm này nhanh chóng đem toàn bộ hơi thở xung quanh nó đều thu liễm bớt, miễn cho đưa tới một đại năng hay Kim Đan, nguyên cả phòng này bọn họ cũng không chịu nổi.

Chẳng qua lại năm ngày trôi qua, bất kể Nguyên Tu Vân hay Dịch Nhiên hai người cũng không có một dấu hiệu tỉnh lại, Minh Xá chỉ có thể tiếp tục kinh hồn táng đảm mà đem bọn họ ném ở trên giường linh thạch nồng nặc linh khí, cắn răng nghiến lợi cho bọn họ bổ linh lực, để cho bọn họ nhanh chóng tỉnh lại.

Ở thời điểm ngày thứ sáu, Thạch Hâm nhận được tin tức sắp đuổi chậm theo chạy tới thành Bách Hối, sau khi hắn vào thành cũng bị cảnh tượng gần như ai cũng sợ hết hồn, hắn lúc đầu cũng thấy được lôi hỏa xông thẳng tới chân trời, nhưng hắn thật sự không đem thứ này suy nghĩ hướng tới trên người bọn Dịch Nhiên, Nguyên Tu Vân. Khi đó bọn Dịch Nhiên cũng đã không có tin tức hơn mười ngày rồi, hắn căn bản cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ hy vọng những người này có thể bình an từ Thiết gia đi ra cho hắn một tin tức là tốt rồi, cho nên, sau khi Minh Xá mặt đen lại đem chuyện này từ đầu tới đuôi nói cho Thạch Hâm, vẻ mặt Thạch Hâm cũng là ngươi nhất định đang trêu chọc ta.

"Chậc, được rồi, ngươi sau khi đến ta cũng không cần tự mình một mình chịu đựng áp lực tâm lý lớn như vậy rồi. Giờ ta mang theo đệ đệ ta đi tản bộ thăm dò một chút tin tức nếu có khả năng, có lẽ ta sẽ trực tiếp tiến giai Kim Đan ta gần đây luôn cảm thấy bồn chồn, nếu như ta lại không tiến giai, chỉ sợ sự tình phía sau ta cũng ứng phó không được, cho nên chỉ có thể ngươi ở trong nhà nhìn hai người kia và thanh kiếm kia đi! Nghìn vạn lần nhớ kỹ nhất định phải sống chết coi chừng ở đây không nên đi ra ngoài, ai gọi ngươi mở cửa ngươi cũng không nên mở, nơi này có ba tầng che chắn của ta thiết trí, hôm nay ta đã là Ngưng Mạch Đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa có thể tiến giai Kim Đan rồi, cho nên nếu như người tới không phải là đại tu kỳ Kim Đan, ai cũng sẽ không thấy rõ che chắn."

Sau khi Thạch Hâm nghe xong lời này rất nghiêm túc nhận lấy nhiệm vụ gian khổ này, sau đó nhìn Minh Xá thở phào một cái mang theo con bạch xà không lớn bao nhiều coi như lớn bằng vòng tay đi ra ngoài. Sau đó Thạch Hâm nhịn không được có chút xoắn xuýt, hắn thật sự có chút không nghĩ ra —— có vẻ như nguyên hình Minh Xá là một con cự mãng xanh biếc vô cùng lớn nha, nhưng đệ đệ ruột của hắn, thế nào nhỏ như vậy chứ? Cho dù nó và đại ca nó cũng không cần không giống như vậy á.

Chẳng qua rất nhanh Thạch Hâm đã không có ý nghĩ dư thừa đi xoắn xuýt việc này, ở ngày thứ bảy Minh Xá mang theo đệ đệ hắn đi tiến giai đàm tin tức, phía Vạn Độc Huyết Quật bên kia truyền đến vài tiếng sấm mơ hồ, động tĩnh này lớn ngay cả ở thành Bách Hối cũng có thể đủ nghe, có thể thấy được không phải là tiến giai Kim Đan chính là Ngưng Mạch rồi, Thạch Hâm suy đoán có thể sẽ là Minh Xá, nói như vậy hắn hoặc nhiều hoặc ít có thể an tâm một ít. Mà ở ban đêm cùng ngày tiếng sấm đi qua này, vốn động tĩnh gì cũng không có, bên ngoài chỗ ở của Minh Xá vô cùng an tĩnh lại đột nhiên truyền đến đối thoại nhỏ giọng.

"Ngươi xác định là ở đây sao?"

"Ta phân biệt hơi thở không sai, nơi này là nơi nồng nặc nhất. Mặc dù các ngươi hầu như không phát hiện được, chẳng qua với ta mà nói, ta có thể khẳng định, mặc dù bảo bối không ở nơi này, người nơi này cũng có liên hệ vô cùng sâu sắc với bảo bối kia."

"Ha ha! Nói như thế vậy coi như quá tốt rồi! Người khác nhất định nghĩ không ra bảo bối lợi hại như vậy cuối cùng sẽ bị ta ngươi hai người huynh đệ tìm được! Đến lúc đó chỉ cần chúng ta bắt được bảo bối, bất kể là bản thân sử dụng hay hiến cho Ngũ đại môn phái, tiền đồ sau này của chúng ta tuyệt đối đều bất khả hạn lượng!" [không hạn chế số lượng]

"Đó còn cần phải nói sao? Chẳng qua vấn đề lớn nhất giờ là, tòa nhà này có phải của tu giả kỳ Ngưng Mạch rất lợi hại hay không, hắn còn bố trí ít nhất hai tầng che chắn, ta ngươi mặc dù cũng đều là tu giả kỳ Ngưng Mạch, chẳng qua chúng ta cũng chịu không nổi Ngưng Mạch Sơ kỳ, chỉ có ta ngươi hai người hành động, có thể phiêu lưu quá lớn hay không? Bị phát hiện chuyện nhỏ, mà nếu quả thật bị phát hiện sau đó hai người chúng ta còn bị bắt được, đến lúc đó nhưng chỉ có ăn không được còn bị túm, làm không tốt ngay cả mạng cũng sẽ bồi ở chỗ này."

"Ha ha, Khổng đạo hữu, nghĩ như ngươi vậy cũng có thể không đúng. Không nói tới hai chúng ta có thể

tìm được người nào hợp tác, coi như thực sự tìm được tu giả Ngưng Mạch Hậu kỳ theo chúng ta cùng nhau hành động, vậy chờ sau khi chuyện thành công việc phân bảo vật lại phải nói như thế nào? Chỉ có ta ngươi hai người vì việc phân chia cũng tranh luận nhiều ngày như vậy mới có một kết quả miễn cưỡng, tìm thêm một người tu vi của hắn lại cao hơn chúng ta, đến lúc đó chúng ta làm không tốt chính là vì người khác làm quần áo rồi. Hơn nữa, ngươi có tuyệt kỹ của ngươi, ta tự nhiên có tuyệt kỹ của ta á! Thế nhưng ta là thần thâu số một số hai trong Nhiên Nguyên giới, mấy năm nay hai huynh đệ chúng ta hợp tác không phải được nhiều bảo bối như vậy sao? Lúc này đây coi như bảo vật lớn một chút, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, phối hợp tốt một chút vẫn có thể đem bảo bối vô thanh vô tức cầm tới tay."

Một người khác nghe được lời nói hợp tác như vậy, sau khi ở xoắn xuýt hồi lâu cũng liền gật đầu cắn răng đồng ý. Dù sao, càng là bảo bối quý trọng càng không muốn cùng người khác chia sẻ, tiền tài động nhân tâm, chính bọn họ còn cảm thấy thiếu đây.

Vì vậy hai người ở buổi tối hôm đó xác định liền lén lét lút lút rời đi. Bọn họ tự cho là mình thần không biết quỷ không hay, nhưng không biết ở nơi cách bọn họ một bức tường, cả người Thạch Hâm ngụy trang thành đá cũng có chút không tốt, lúc này mới vài ngày đó! Thanh kiếm kia đã bị người phát hiện, giờ hắn mặc dù là kỳ Ngưng Mạch, nhưng cũng vừa mới tiến cấp thôi, bằng mình hắn làm sao bảo vệ cho hai người một kiếm này?! Thạch Hâm cau mày, cảm thấy tóc của mình cũng phải vì ưu sầu mà rụng.

Ầm!!

"Ôi mẹ nó!" Âm thanh thuộc về Nguyên Tu Vân ở ban đêm đặc biệt tỉnh thần, Thạch Hâm giật mình, không nói hai lời liền chạy vào trong phòng!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Moah. Tâm tình hết sức không xong = = ngày hôm nay đổi mới ít một chút, thứ lỗi. Vì vậy, xin các vị nghìn vạn lần chú ý không nên tùy ý xúc động mà giúp bạn bè làm chuyện gì, sau cùng rất có thể đào hầm bẫy chết bản thân, tôi không có bị bẫy chết, thế nhưng ha ha, tôi ngủ không yên.

Bà nội nó.

U:O

83. Chương 83

Giọng của Nguyên Tu Vân vừa vang lên, Thạch Hâm giống như là toàn thân tìm được người đáng tin cậy ngay cả không cần suy nghĩ đã chạy về phía giọng nói truyền tới.

Sau khi chờ hắn đi vào gian phòng chỗ ở của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, thấy Nguyên Tu Vân không biết thế nào từ trên giường lăn đến trên đất, đang bưng đầu mình liền trực tiếp kích động đi thẳng vào vấn đề.

"Tu Vân tiền bối! Rốt cục ngươi cũng tỉnh rồi! Ta chờ ngươi chờ thật là khổ đó!"

Nguyên Tu Vân mới vừa tỉnh lại, cả người còn chưa khôi phục từ trong trạng thái mông lung, giờ bỗng chốc lại nghe được Thạch Hâm trịnh trọng lại kích động gọi y như vậy, nhất thời cả người cũng đề phòng lên: "Ngươi làm gì? Ơ, Thạch Hâm? Ngươi không phải là phải ở thành Thiết gia sao? Còn nữa, đây là nơi nào? Ta còn nhớ ta ngất đi trước khi ta và Dịch Nhiên còn có Minh Xá cũng ở trong Luyện Yêu Sơn Hải đồ mà."

Thạch Hâm dĩ nhiên biết nghi ngờ của Nguyên Tu Vân, Minh Xá đã ở trong vài ngày trước đó đem sự tình đầu đuôi nói cho hắn, cho nên Nguyên Tu Vân hỏi xong, Thạch Hâm liền ngồi ở bên cạnh nghiêm nghiêm túc túc đem chuyện đã xảy ra mấy ngày nay nói cho Nguyên Tu Vân. Bao gồm bọn họ từ trong Sơn Hải đồ đi ra ngoài như thế nào, ngày Dịch Nhiên đem đoạn kiếm trâu bò có thể đâm trời, Thiết gia xui xẻo vì vậy

mà diệt vong, cùng với chuyện toàn bộ Nhiên Nguyên giới vì thanh bảo kiếm này mà điên cuồng, toàn bộ một chút cũng không thiếu nói cho Nguyên Tu Vân.

"… Đây thật đúng là không được rồi á." Nguyên Tu Vân nhịn không được nhướng mày. "Mặc dù ta nghĩ tới Dịch Nhiên rất có thể còn có đòn sát thủ nào đó, thế nhưng thanh đoạn kiếm… Chậc, nếu như không phải là bị ép tới trình độ nhất định, hắn nhất định sẽ không vọng động như vậy. Chẳng qua cuối cùng từ trong Sơn Hải đồ đi ra, tiện thể Thiết gia cũng xong rồi. Kỳ thực kết quả cũng không tệ lắm, chỉ cần động tĩnh lớn như vậy Ngũ đại môn phái không chú ý là được."

Bởi vì Dịch Nhiên biết mũi kiếm của thanh kiếm này còn đang ở trong Ngũ đại môn phái, nghĩ đến trước đó Ngũ đại môn phái giống như nổi điên tìm kiếm luyện khí sư và linh tài thuộc tính Hoả, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể xác định bọn họ muốn làm gì, giờ nếu như bọn họ nhận thấy được đoạn kiếm vốn vẫn còn ở, chỉ cần không phải kẻ ngu si, sẽ chọn tìm được đoạn kiếm đem nó tu bổ tốt, mà không phải thiếu gấm chắp vải thô* một lần nữa lại rèn một thân kiếm. [câu chính xác là đuôi chó nói đuôi chồn: ví với nối cái xấu vào sau cái tốt, thường dùng để chỉ việc viết tiếp tác phẩm của người khác]

"Minh Xá đâu?" Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Dịch Nhiên bên cạnh vẫn còn đang hôn mê, rất nhanh thì chú ý tới thanh đoạn kiếm, chẳng qua bất kể là ai, giờ thấy thanh kiếm này cũng sẽ không đem nó cùng với bảo kiếm tuyệt thế nghe đồn đâm cmn trời kia liên hệ cùng nhau. Cũng may nó như vậy, không thì chỉ sợ Ngũ đại môn phái cũng sớm đã tìm tới.

"Hắn mang theo đệ đệ hắn đi thám thính tình huống tiện thể tiến giai rồi." Thạch Hâm thở dài: "Lôi quang trong Vạn Độc Huyết Quật bên ngoài thành rất có thể chính là hắn đưa ra, lúc đầu đây là một chuyện tốt, thế nhưng thời điểm hắn đi không đúng lắm, nếu như ngươi lại không tỉnh, ta cũng không biết nên làm gì giờ."

Thạch Hâm nói như vậy, liền đem lời nói buổi tối nghe được hai người kia muốn cướp bảo nói cho Nguyên Tu Vân. Nguyên Tu Vân sau khi nghe xong trực tiếp cau mày: "Vẫn còn có người và năng lực đặc thù như vậy, chẳng qua nếu như bọn họ phát hiện, rất nhanh thì sẽ có người khác cũng phát hiện theo. Hiện giờ quan trọng nhất của chúng ta không phải đối phó hai người kia thế nào, mà là trước tiên phải cho tên ngất đi này tỉnh lại, thanh kiếm thu hồi mới được. Không thì đây giống như là một miếng thịt mỡ, lang sói đuổi theo còn có mãnh hổ, lúc nào cũng sợ mất đầu.

Thạch Hâm nghe vậy cười khổ một tiếng: "Ta đương nhiên biết đây là biện pháp tốt nhất rồi, nhưng vấn đề là chúng ta phải gọi tỉnh hắn như thế nào đây? Hai người các ngươi đều lực kiệt ngất đi, mặc dù ở bề ngoài nhìn qua không có thương tổn gì, nhưng ai biết bên trong có vấn đề gì? Ngộ nhỡ đột ngột đem các ngươi đánh thức xảy ra chuyện gì ví dụ như đan điền hỗn loạn, thần thức bị hao tổn cũng làm sao bây giờ?"

Nguyên Tu Vân chậc một tiếng, hiển nhiên cũng cảm thấy Thạch Hâm nói có đạo lý, chẳng qua hai hại về quyền lấy cái nhẹ*, nếu như Dịch Nhiên không muốn bị người bắt đi thái mỏng luyện đan gì gì đó, vậy nhất định phải ở tối hôm nay đem hắn đánh thức, mặc kệ dùng cách gì.

[Nguyên câu hoàn chỉnh là hai hại về quyền lấy cái nhẹ, hai lợi về quyền lấy cái nặng. Là tục ngữ cổ đại, hình như không có tài liệu tham khảo để kiểm tra. Nghĩa là hai loại lợi ích đồng thời để trước mặt, đương nhiên là lựa chọn loại lợi ích nhiều hơn, hai loại tổn hại để trước mặt, đương nhiên lựa chọn loại tổn thương hơi nhẹ. Tóm lại, cân nhắc lợi hại, tự nhiên chọn lợi nặng hại nhẹ.]

"Được rồi, ngươi không cần phải để ý đến, ta tranh thủ dùng khoảng thời gian tối hôm nay đem hắn đánh thức, chuyện về sau dễ xử lý rồi. Mặt khác, ngươi và đại ca ngươi liên hệ một chút, xem chuyện thành Cự Mộc đã xảy ra thế nào. Hôm nay với ta mà nói đã không có việc lớn gì, còn lại hai người họ Triệu không chết, nhưng bọn họ đã không có bao nhiêu uy hiếp. Ngược lại là Nhiên Nguyên giới, dầu gì cũng là cội nguồn chúng ta yên thân gởi phận, không thể xảy ra việc hệ trọng. Lỡ như đến thời điểm đó vì vậy mà không có cách nào mở ra giới môn, Dịch Nhiên và ta cũng phải tức chết."

Thạch Hâm nghe được Nguyên Tu Vân nói như vậy cũng yên lòng, cho dù hắn đối với Nguyên Tu Vân đó là tuyệt đối tin tưởng và yên tâm, ở trong lòng của Thạch Hâm, sẽ không có chuyện nào vị này không làm được! Nguyên Tu Vân nói có thể ở tối hôm nay đánh thức Dịch Nhiên, vậy nhất định có thể đánh thức hắn, hắn có lòng tin với Nguyên Tu Vân!

"Ngươi đã nói như vậy, ta đây cũng yên lòng. Ta đây phải đi liên hệ với đại ca của ta, gần đây thành Bách Hối tương đối loạn, hẳn là nghe được tin tức tương đối tốt." Thạch Hâm sau khi nói xong đã không chút do dự rời đi, Nguyên Tu Vân phía sau hắn hơi choáng váng, vì sao y cảm thấy Thạch Hâm còn có lòng tin hơn y? Nói thật ngay cả bản thân y cũng không chắc chắn đem Dịch Nhiên gọi tỉnh.

Thạch Hâm sau khi rời khỏi, trong phòng cũng chỉ còn lại có Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người. Lúc này ngay cả Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô cũng bởi vì trước đó tiêu hao lực lượng quá nhiều mà ngủ say ở trong đan điền của y, cho nên toàn bộ bên trong phòng yên tĩnh khiến người ta cảm thấy có chút hoảng hốt. Nguyên Tu Vân quay đầu nhìn về phía Dịch Nhiên nằm ở trên giường linh thạch, người này lúc này chân mày hơi nhíu lại, sắc mặt có chút tái nhợt, tựa hồ đang vì sự tình nào đó lo lắng, nhưng quả nhiên mặt băng sơn chính là mặt băng sơn, mặc dù như vậy vẻ mặt của hắn cũng không rõ ràng, Nguyên Tu Vân nhìn không khỏi muốn cười.

"Này này, trước tỉnh một chút đi, đem kiếm của ngươi thu về sau đó ngươi trở lại ngủ tiếp, không thì chờ ngươi tỉnh lại đoán chừng sẽ ở trong nhà lao của người ta rồi." Nguyên Tu Vân mỉm cười đưa tay vỗ vỗ mặt của Dịch Nhiên, sau đó cảm thấy xúc cảm có vẻ như cũng không tệ lắm, liền lại vỗ vài cái. Sau đó? Sau đó y liền trực tiếp bị người bắt tay lại xoay người đặt ở dưới thân!

Nguyên Tu Vân nhất thời cảm giác cả người mình cũng có chút mông lung, thử ngọ ngoạy giãy dụa phát hiện bị siết chặt gắt gao, trực tiếp giật giật khoé miệng: "Ngươi tỉnh rồi còn giả bộ cái gì? Đừng đùa nữa, nhanh chóng đem kiếm của ngươi thu về đi!"

Chỉ là sau khi nói xong người đang đặt ở trên người của y không có phản ứng chút nào, Nguyên Tu Vân nhìn kỹ lại, người này lại vẫn nhắm mắt lại đấy! "… Ngươi rốt cuộc tỉnh chưa hả?!"

Dịch Nhiên vẫn đè nặng y không có chút động tĩnh, sau đó Nguyên Tu Vân đã hiểu được rõ ràng, người này hoàn toàn không có tỉnh.

"Được rồi, cũng đừng có trách ta." Nguyên Tu Vân nói xong, liền chuẩn bị đem Tiểu Sỏa Đản triệu hồi ra lại tới cạo trọc cho kiếm tu tóc đã dài thành một đầu tóc ngắn, kết quả Tiểu Sỏa Đản mới vừa từ trong tay y nhô ra, Dịch Nhiên đã hai tay dùng sức, trực tiếp đem tay y uốn cong đến sau lưng, sau đó trực tiếp cúi đầu, một ngụm, cắn, ở, trên, cổ, của, y!

Nguyên Tu Vân: "…!!!"

Lúc này đây cảm thụ được nơi cổ truyền tới độ ẩm ấm áp, Nguyên Tu Vân không còn có tâm tư trêu chọc trai đẹp đang ngủ này, Tiểu Sỏa Đản trực tiếp đi ra nhảy một chút liền đốt tới trên đầu Dịch Nhiên, không thể không nói Tiểu Sỏa Đản quả nhiên là lửa đệ nhất thiên hạ, vốn Dịch Nhiên thoạt nhìn ngủ như chết, giống như gió táp mưa sa cũng tuyệt đối không tỉnh thân thể chợt rung lên. Chờ hắn chậm rãi đem đầu của mình nâng lên, Nguyên Tu Vân thấy chính là một đôi mắt thâm thúy, dường như trong mắt chỉ có hai mắt của y.

"Ờm, ngươi có phải tỉnh lại hay không?"

Dịch Nhiên trừng mắt nhìn, sau đó môi mỏng nhếch nhếch lên, hai cánh tay cả người đột nhiên không có sức lực rớt xuống, trực tiếp đặt ở trên người của Nguyên Tu Vân nói: "Không tỉnh."

Nguyên Tu Vân trực tiếp liếc mắt. Lúc này lực độ của Dịch Nhiên đã nới lỏng, Nguyên Tu Vân đem cánh tay của mình xoay trở về, không chút do dự đem người hung hăng đẩy xuống giường linh thạch cắn răng: "Tỉnh thì nhanh chóng đem kiếm của ngươi thu về! Một thanh kiếm như vậy ở Nhiên Nguyên giới ai thấy cũng sẽ chảy nước miếng, đặt ở bên ngoài ngươi sẽ không sợ bị người cướp?"

Dịch Nhiên không có phản kháng mà bị Nguyên Tu Vân đẩy tới trên mặt đất, thần sắc trong ánh mắt không thế nào thoả mãn, chẳng qua hắn cũng không đem bất mãn nói ra, vô cùng cao lãnh mà từ dưới đất bò dậy, sau đó đưa tay trực tiếp đem thanh đoạn kiếm ở góc tường chộp vào trong tay. Vừa lúc đó, thanh đoạn kiếm kia vốn thoạt nhìn u ám tàn tạ, thấy thế nào cũng rất tầm thường trong nháy mắt sáng lên một tầng màu vàng và ánh sáng màu đỏ, bên trong nhà cũng đồng thời tràn đầy một hơi thở nóng rực, hung hãn.

Đây đúng là một thanh kiếm làm cho lòng người kinh hãi run sợ.

Dịch Nhiên đem đoạn kiếm một lần nữa thả lại trong đan điền, Nguyên Tu Vân cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lúc y muốn nói rõ ràng với người này chuyện đã xảy ra hai ngày này cùng với phải ứng đối thế nào, vậy mà Dịch Nhiên đi lên trên mấy bước, thẳng tắp mà hướng y ngã xuống!

"?!" Ngươi làm gì thế?

Dịch Nhiên nghiêm túc lãnh tĩnh nói: "Bên trong ta hao tổn nghiêm trọng, có thể sẽ còn hôn mê một tháng. Chẳng qua, nếu có chuyện trọng đại gì, lần này ngươi chỉ cần hơi chạm vào miệng của ta, ta sẽ mở mắt. Mặc kệ lúc nào."

Nguyên Tu Vân: "..." Ngươi vẫn ngủ tới chết đi! Vì sao mới hôn mê hơn mười ngày, hoạ phong của ngươi đã không biết xấu hổ như vậy rồi?! [phong cách vẽ tranh]

---

84. Chương 84

Mặc kệ Nguyên Tu Vân từ trong lòng thổ tào Dịch Nhiên như thế nào đi nữa, trên thực tế hắn đúng là lại ngất đi, Nguyên Tu Vân dùng các loại biện pháp vũ lực cũng không thể đem người này đánh thức, cho nên trên cơ bản có thể kết luận Dịch Nhiên đúng là lại hôn mê mà không phải đang giả bộ ngất.

Chẳng qua, hôn mê cũng thật sự không tính là vấn đề lớn lao gì, dù sao vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, hiện giờ phải xử lý chính là hai tu giả ngày mai, hay hoặc là đêm mai đến ra tay, Nguyên Tu Vân cảm thấy bất kể như thế nào y cũng phải cho hai người kia một "Ân cần thăm hỏi" thật tốt cần phải để cho bọn họ biết đồ của người khác là không thể nhớ thương, miễn lại rước họa vào thân cuối cùng ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng sẽ mất.

Ngày thứ hai ban ngày lúc Thạch Hâm tràn ngập kỳ vọng mà đi vào gian phòng này, vô cùng không thể tin nhìn Dịch Nhiên trên giường còn nhắm hai mắt.

"Ơ, hắn vì sao còn ngủ? Phải để hắn thức dậy." Hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ đến Dịch Nhiên có thể căn bản sẽ không tỉnh lại.

Nguyên Tu Vân nghe vậy ở bên cạnh có chút bất đắc dĩ mở miệng: "Hắn đêm qua tỉnh một lần, thanh kiếm thu về rồi. Cho nên hiện vấn đề lớn liên quan tới kiếm đã không còn, thương thế của hắn cũng chưa dưỡng tốt chuyện còn lại liền do chúng ta tới làm đi! Cũng chính là hai tu giả kỳ Ngưng Mạch, đồ cũng bị mất vẫn có thể đủ để cho bọn họ dẹp đường hồi phủ."

Thạch Hâm gật đầu: "Vậy chúng ta ở chỗ này chờ bọn họ sao?"

"Chờ bọn họ làm gì? Chúng ta đi bên ngoài hỏi thăm tin tức, giờ ngay cả buổi trưa cũng chưa tới, bọn họ như thế nào đi nữa cũng chắc sẽ không qua đây vào lúc này." Nguyên Tu Vân nói xong, thật giống như thực sự cái gì cũng không quan tâm trực tiếp ra cửa. Thạch Hâm ở tại chỗ xoắn xuýt một hồi sau đó cũng cắn răng một cái trực tiếp đi theo. Dù sao Tu Vân nói chắc chắn sẽ không sai. Đương nhiên, Thạch Hâm không biết là, Nguyên Tu Vân đã để Tiểu Hồ Lô ở chỗ này đợi lệnh rồi, so với Tiểu Sỏa Đản bề ngoài hung tàn khiến người ta vừa nhìn thấy đã sinh lòng cảnh giác muốn rời khỏi, Tiểu Hồ Lô một vật nhỏ đáng yêu vừa đẹp ở trong phòng như vậy, đừng nói làm cho lòng người sinh cảnh giác, không chừng còn có thể sẽ khiến người ta cho rằng đây là bảo bối gì đó hoặc là vật trang sức, gặp phải những kẻ trộm không đi tay không về này, nói không chừng còn có thể mượn gió bẻ măng đem Tiểu Hồ Lô cũng mang đi theo đấy.

Cho nên, Nguyên Tu Vân rời khỏi, nhưng thật ra là có một loại ý nghĩ dẫn rắn ra hang. Cũng không biết hai con rắn này có thể dựa theo ý nghĩ của y tiến vào hay không đây?

Ở trên đường phố thành Bách Hối, mặc dù Nguyên Tu Vân làm xong chuẩn bị tâm lý rất nhiều người, nhưng khi y lần thứ tư bị người đạp giày đụng vai y cũng không thể nhịn được nữa. Việc này giống như y kiếp trước thời điểm cửa hàng giảm giá đụng phải đám bác gái điên cuồng kia đó! Ở chỗ này sống một thời gian

lâu, không chừng vật gì đó sẽ trực tiếp phân tán rồi! Thạch Hâm ở bên cạnh cũng thật cực khổ, không phải là hắn không muốn phóng ra linh lực đi kinh sợ người khác, hiện giờ thật sự người trong thành Bách Hối thật sự là quá nhiều, muốn dùng linh lực đi cách người khác thậm chí khiến người khác trực tiếp tự động lụi tán ít nhất cũng phải là đại năng cấp bậc Kim Đan mới được á —— phải biết rằng để tìm kiếm bảo bối có thể xưng bá toàn bộ Nhiên Nguyên giới, tu giả Luyện Khí và kỳ Trúc Cơ của Nhiên Nguyên giới cũng không cần nói, ngay cả bản thân cũng rất ít tu giả kỳ Ngưng Mạch cũng đều đã chen vào nơi này, cùng giai cấp và có thể suy đoán tu vi của đối phương, đồng thời cũng có thể xem thấu tu vi cấp thấp, cho nên giờ Thạch Hâm đã suy đoán ra, hiện tại ở bên cạnh hắn hầu như chen ra tất cả đều là tu giả kỳ Ngưng Mạch, đúng thực rồi.

Thật vất vả ở bên ngoài đi dạo một buổi sáng, Nguyên Tu Vân gương mặt trắng bệch và Thạch Hâm hữu khí vô lực đã trở về. Khi bọn họ đứng ở trước cửa sân trong nháy mắt đó Thạch Hâm liền nhạy bén nhận thấy được tình huống có chút khác biệt trong sân. Thạch Hâm thoáng cái liền đè lại cửa ngăn ở trước mặt của Nguyên Tu Vân.

"Không có việc gì, mở cửa ra đi, có Tiểu Hồ Lô ở bên trong này rất an toàn chẳng qua, mặc dù không nhất định có thể đem người xâm lấn giết sạch sẽ, nhưng đem bọn họ để lại vẫn có thể." Hai mắt của Thạch Hâm nghe nói như thế thoáng cái sáng lên: "Tiền bối Tu Vân! Ngươi cũng sớm đã tính toán tốt sao? Đây thật đúng là quá lợi hại, quả thực không đánh mà thắng! Chúng ta nhanh đi nhìn hai người kia rốt cuộc là ai đi! Nếu có gan tới nơi này trộm đồ của chúng ta, nhất định là dựa vào tuyệt kỹ hoặc là bảo bối của bọn họ."

Nguyên Tu Vân vô cùng tán đồng gật đầu, nếu như đừng nói tuyệt kỹ gì của mình, nhưng nếu như thông qua một bảo bối mới có lá gan lớn như vậy, mạng nhỏ có thể cho bọn họ để lại thế nhưng bảo bối bọn họ dĩ nhiên là không giữ được.

Đi vào trong nhà này, ở những địa phương khác đương nhiên không nhìn thấy tình huống gì, có lẽ hai kẻ trộm cũng có một ít bản lãnh, đi thẳng tới gian phòng Dịch Nhiên. Chờ khi Nguyên Tu Vân và Thạch Hâm trên mặt mang chút đề phòng đi vào trong phòng Dịch Nhiên, liền thấy có hai người thẳng đơ té trên mặt đất, trong tay của một người trong đó còn thẳng tắp duỗi về phía giường Dịch Nhiên, hiển nhiên cho rằng đem tuyệt thế bảo bối ngay trên người người ở bên trong phòng này. Một người khác thì ngã xuống cũng có thể nhìn ra thần tình đề phòng của gã, một người trong đó tay còn đặt ở trên túi trữ vật, chắc là nghĩ nếu có chuyện gì thì bật người móc ra pháp bảo đến ứng đối. Chỉ chẳng qua rốt cuộc gã vẫn chậm hơn Tiểu Hồ Lô một bước, có lẽ nên nói căn bản sẽ không có ý thức được từ vừa mới bắt đầu bọn họ cũng đã đi vào trong ảo cảnh Tiểu Hồ Lô, thế cho nên hiện giờ ngã xuống đất không dậy nổi.

"Coi như ta cũng không khỏi không tán thán một tiếng hai người bọn họ thật sự lớn gan, đây là lòng tham không đủ rắn nuốt voi tiêu chuẩn, vọng tưởng bằng sức lực của hai người thì đem bảo bối cướp đến tay sao." Nguyên Tu Vân hừ một tiếng, nhanh chóng cúi người xuống đem túi trữ vật của hai người kia tất cả đều thả vào trong túi tiểu Phúc của mình, sau đó lại từ trong túi Phúc tìm ra hai nhánh Khốn Tiên Thằng, trực tiếp đem hai người kia trói chắc chắn lại, sau cùng mới ngồi vào trên giường, để Tiểu Sỏa Đản đem hai người kia đốt tỉnh.

"Ừm?! Ai?"

"Lão Nhạc, sự tình không đúng lắm chúng ta nhanh lên một chút, ngươi là ai?!"

Hai người kia sau khi tỉnh lại trước tiên cũng không có ý thức được bản thân đã từng ngất đi, chẳng qua khi bọn họ theo bản năng muốn động thủ, thoáng cái liền phát hiện Khổn Tiên Thằng [1] trói ở trên người bọn họ. Nhất thời ý thức được bọn họ dường như đụng phải gốc cây cứng rắn rồi.

Hai người ngẩng đầu, thấy chính là Nguyên Tu Vân trưng ra khuôn mặt tươi cười vô cùng mềm, mang theo mỉm cười có thể mê chết người.

"Nhị vị khoẻ á, không biết các ngươi tới trong nhà chúng ta là có chuyện quan trọng gì à? Nhưng mà mặc kệ có chuyện quan trọng gì, một tiếng chào hỏi cũng không đã xông vào thật sự có chút không quá ổn thoả rồi, ngươi xem, tiểu sủng vật giữ cửa của nhà ta trực tiếp đem hai người các ngươi trở thành người xấu, nếu không nhị vị nói một chút có phải ta hiểu lầm các ngươi hay không?"

Hai người kia vốn ở trong lòng đã làm dự định rất xấu, chẳng qua lúc này nhìn Nguyên Tu Vân mặt mỉm

cười hơn nữa mặt vô cùng mềm, nhất thời tâm tư nhanh đổi, hai người liếc nhau sau đó tu giả gọi là lão Nhạc trong đó liền bật người một đống nước mũi một đống lệ mà mở miệng: "Vị đạo hữu này ngươi quả nhiên là một người tốt á, ta nhìn mặt của ngươi cũng biết ngươi chắc chắn là một quân tử ôn hòa như ngọc, kỳ thực chúng ta ngày hôm nay chỉ đi nhầm chỗ mà thôi. Hai huynh đệ ta vốn muốn tìm một phòng và sân gần giống nơi này trả thù, huynh đệ ta đây nói vị trí chính là chỗ này, cho nên chúng ta cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng nơi này chính là sân của cừu nhân, nhưng ai có thể nghĩ đến chúng ta nhận lầm chứ! Thật không phải nha đạo hữu, chuyện này nhất định là huynh đệ ta hai người không đúng, coi như chúng ta nhận lỗi cho đạo hữu ngươi túi trữ vật, sau này chúng ta bảo đảm sẽ không lại xuất hiện ở trước mắt các ngươi! Thực sự, đạo hữu ngươi vẫn là thả chúng ta đi, chúng ta lập tức đi liền!"

Lời nói này, dường như có lý có cứ đạo lý rõ ràng, nếu như Nguyên Tu Vân thật là một vị thành niên cái gì cũng đều không hiểu, phỏng chừng ngẫm lại còn có thể thả bọn họ đi. Chẳng qua Nguyên Tu Vân cũng không phải là vị thành niên, nhất thời liền nở nụ cười: "Nghe chuyện cười này ta có thể cười một năm, các ngươi coi đầu óc của ta bị chó ăn sao? Bây giờ muốn mạng sống chỉ có một cái, đó chính là..."

Hai người đồng thời buộc chặt tinh thần nhìn Nguyên Tu Vân, chờ y nói. Chẳng qua sau một khắc một mảnh mùi thơm lạ lùng xuất hiện, hai người còn chưa kịp đề phòng đã lại lâm vào ảo cảnh. Lần này trong ảo cảnh, hai người thành công đi qua mưu trí của mình giết Nguyên Tu Vân, lấy được bảo đao tuyệt thế bọn họ mong muốn, sau đó hai người mỗi người tự khoe khoang một phen năng lực thiên phú sự truy lùng hơi thở của bọn họ và thuật trộm cướp bí ẩn —— phù phong thuỷ, đã vô cùng cao hứng mà ra gian phòng. Nguyên Tu Vân ôm Tiểu Hồ Lô đi theo phía sau bọn họ, sau đó ảo cảnh của hai người lại thay đổi, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một đại năng Kim Đan đặc biệt lợi hại, vị đại năng này phất tay một cái liền đem bọn họ đánh ngã, đoạt đi bảo đao của bọn họ, lại đoạt túi trữ vật của bọn họ nghênh ngang mà đi, hai người bọn họ hồ hởi truy cản, trực tiếp đuổi theo ra sân.

Chờ thân ảnh của hai người kia biến mất, Nguyên Tu Vân mới ôm ôm Tiểu Hồ Lô: "Ảo cảnh của bọn họ đại khái bao lâu sẽ biến mất?"

Tiểu Hồ Lô từ trong thần thức truyện tới trả lời, khoảng chừng không tới một khắc đồng hồ.

Nguyên Tu Vân trực tiếp cười cười, một khắc đồng hồ cũng đã đủ rồi, giờ bọn họ lập tức cũng có thể đi Vạn Độc Huyết Quật tìm Minh Xá rồi, sau đó trực tiếp đi thành trì thành Ngũ Liên trực thuộc Ngũ đại môn phái. Cho dù Dịch Nhiên còn ngất, thế nhưng chuyện đoạn kiếm của hắn cũng phải nói sớm đến suy xét, miễn cho sau này bị đánh một cái trở tay không kịp.

Mà ngay tại lúc này, trong tay Thạch Hâm đột nhiên sinh ra một tảng đá đen sì, khi hắn đem tảng đá này đặt ở trán chỉ chốc lát sau, thần tình trên mặt chợt đại biến: "Không xong! Đại ca của ta tra xét ra thành chủ thành Cự Mộc rốt cuộc muốn làm gì rồi!"

Nguyên Tu Vân trong nháy mắt quay đầu, Thạch Hâm sắc mặt trắng bệch: "Đại ca của ta gặp nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng đi thành Ngũ Liên, ca ta ở chỗ đó muốn bị người của Ngũ đại môn phái giết!"

Nguyên Tu Vân trực tiếp lấy ra phi thảm Tuyệt Mệnh, không nói hai lời liền lôi kéo Thạch Hâm khiêng Dịch Nhiên rời khỏi. Giờ bọn họ không có cách nào đi tìm Minh Xá rồi, thế nhưng ít nhất phải để lại cho hắn một tin tức, dù sao nếu như Minh Xá tiến giai thành công, đây chính là một Kim Đan duy nhất, luôn luôn có trọng dụng.

---

[1] Khổn Tiên Thằng: dây trói tiên, sợi dây ấy mới trói được Tiên, làm cho Tiên phải khốn đốn.

Sợi dây oan trái buộc ràng người thế cũng như kẻ tu hành, nếu không có Chí Đại Hùng không phương thoát khỏi, không có Gươm Trí Huệ thì không đoạn dứt được sợi dây oan nghiệt. Dây Khổn Tiên đã trói ai rồi thì sức phàm không phương tháo gỡ, vì không thấy được đầu mối của nó thì làm sao gỡ cho ra. [nguồn: caodaism.net]

2

85. Chương 85

Thành Ngũ Liên cũng là một trong Ngũ đại thành trì của Nhiên Nguyên giới, hơn nữa so với những thành trì khác địa vị của thành Ngũ Liên ở Nhiên Nguyên giới cũng có chút đặc thù —— nó là một tòa thành trực thuộc Ngũ đại môn phái, ở trong tòa thành này ngay cả tu giả bày sạp bán khoai lang cũng hoặc nhiều hoặc ít có chút quan hệ với người của Ngũ đại môn phái. Đổi lại một góc nhìn nói trắng ra là, thành Ngũ Liên ở đây, đều là tu giả thân quyến của Ngũ đại môn phái.

Bởi vì Ngũ đại môn phái ở trong Nhiên Nguyên Giới địa vị vừa đặc biệt xa cách đã trực tiếp đưa đến đặc biệt của thành Ngũ Liên, ở chỗ này phúc lợi vô cùng tốt, vật bán ở đây so với những thành trì khác cũng tiện nghi không ít, nếu có cách từ thành Ngũ Liên mua một ít linh khí hoặc đan dược số lượng nhiều, sau đó lại đi thành trì khác bán lại, có thể kiếm được không ít linh thạch. Chẳng qua, thành Ngũ Liên mặc dù phúc lợi đãi ngộ rất tốt, nhưng muốn trở thành cư dân chính thức của thành Ngũ Liên thật ra thì rất không dễ dàng. Đầu tiên yêu cầu đầu tiên của nó chính là, có dòng họ trực tiếp ở nội môn Ngũ đại môn phái. Bất kể đệ tử nội môn cũng được, cũng bất kể một vài quản sự nội môn hoặc là cái khác, nói chung nhất định phải là đệ tử nội môn của Ngũ đại môn phái. Mà đệ tử ngoại môn của Ngũ đại môn phái hoặc thân quyến của tạp dịch, cũng có thể ở lại bên trong thành Ngũ Liên, chẳng qua bọn họ không hưởng thụ được bất kỳ đãi ngộ của ưu đãi, nhưng mặc dù như thế cũng có thật nhiều tu giả cố mang quan hệ họ hàng với Ngũ đại môn phái đi tới trong thành Ngũ Liên.

Dù sao cho dù ở chỗ này không hưởng thụ được một ít ưu đãi đặc thù, nhưng ở trong Nhiên Nguyên giới, chỉ cần dán lên nhãn hiệu Ngũ đại môn phái ngay cả an toàn cũng có càng nhiều bảo đảm nhất. Cho nên, tu giả của thành Ngũ Liên vô cùng nhiều, lúc Nguyên Tu Vân ba người bọn họ chạy tới nơi này, còn chưa đi vào cửa thành đã bị tu giả đợi muốn đi vào thành trì trước cửa thành xếp thành một dãy dài hơi chấn động một chút.

"Ta cho rằng hiện giờ phần lớn mọi người chạy đi thành Bách Hối rồi chứ?" Nguyên Tu Vân nhịn không được nhỏ giọng thì thầm một tiếng: "Không nghĩ tới ở chỗ này còn nhiều người như vậy."

Thạch Hâm ở bên cạnh lặng lẽ gật đầu, bọn họ một đường chạy như điên không được nửa ngày đã từ thành Bách Hối chạy đến nơi này, mặc dù là như vậy Thạch Hâm vẫn cảm thấy thời gian không đủ, hắn rất sợ đại ca nhà mình trêu chọc nhân vật lợi hại gì đó không thể trêu chọc, đợi không được bọn họ chạy tới cũng đã bị người ta tháo ra tám khúc, khi đó hắn phỏng chừng khóc cũng không có nơi để khóc.

"Hà, tên nhà quê ngươi đây không biết đâu! Thành Ngũ Liên chúng ta thế nhưng một trong thành Ngũ đại có chỗ dựa và bối cảnh nhất. Ở đây sinh hoạt ít nhất đặc biệt an ổn, trong thành chắc là sẽ không cho phép có người vung tay, trừ phi ngươi phạm vào việc lớn gì đó quá mức, tự có đội tra xét của Ngũ đại môn phái sẽ bắt được ngươi, người của đội tra xét bắt đều là một vài tội ác tày trời, có kẻ xấu bụng dạ khó lường tổn hại cho thành Ngũ Liên chúng ta, bọn họ cách mỗi một đoạn thời gian sẽ tra một số người, cho nên ngươi có thể yên tâm vấn đề an toàn. Thế nào nghe ta nói nhiều như vậy, ngươi có cảm thấy thành Ngũ Liên chúng ta vô cùng tốt hay không? Muốn đi vào ở chứ?" Người nói chuyện là một người nữ tử tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp, cả người nàng ăn mặc áo lụa khêu gợi, trong lúc đang nói chuyện đã đưa tay khoát lên trên vai Nguyên Tu Vân, mỗi một cử chỉ ngôn ngữ của nàng đều tràn đầy mê hoặc, nếu như một ít tu giả định lực kém một chút nói không chừng trực tiếp đã bị nàng câu đi hồn phách.

Nguyên Tu Vân một tay còn đỡ Dịch Nhiên hôn mê bất tỉnh, lúc này y bị buộc bị người nắm thân thể giở trò, mặc dù đó là một cô nương, y thoạt nhìn giống như một chút cũng không có hại, nhưng Nguyên Tu Vân vẫn cảm thấy sốt ruột, lúc y đang muốn mặt đen lại cự tuyệt người nữ nhân này, đột nhiên chợt nghe được nữ nhân nói: "Nếu như các vị muốn nhanh chóng có đất ở trong thành trì này, không muốn đi xếp hàng đội ngũ thật dài này, chỉ cần ngài giao cho ta một chút thù lao thích hợp, ta sẽ mang theo ba vị đi đường tắt vào thành. Phải biết rằng, ngoại trừ Hoa mỹ nhân ta, những người khác cũng không có bản lãnh lớn như vậy và tốc độ nhanh như vậy của ta đâu ~" nghe nói như thế, Nguyên Tu Vân tâm khẽ động, chuyện quan trọng của bọn họ giờ chính là muốn nhanh chóng vào thành, nếu quả thật giống như lời nói của người phụ nữ này, như vậy Thạch Lỗi có tám chín phần là bị đội tra xét bắt được, bọn họ thật sự không kéo nổi.

"Ồ... Vậy ngươi yêu cầu trả thù lao như thế nào? Ta muốn tốc độ nhanh nhất đi vào bên trong thành, đồng thời có thể đi lại hợp lý an toàn, ngươi có biện pháp làm thành không?"

Nghe được Nguyên Tu Vân đáp lại nàng, Hoa mỹ nhân lộ ra vẻ mặt vui vẻ rất nhanh thì đem thân thể tựa ở trên người của Nguyên Tu Vân, "Ôi, vị tiền bối này, ngươi phải biết rằng, ở trong thành Ngũ Liên đây cũng không có chuyện ta không làm được đâu ~ chẳng qua tiền bối ngươi yêu cầu cũng thật nhiều thế nhưng không tiện nghi, tiền bối ngươi…"

"Linh thạch không là vấn đề." Nguyên Tu Vân tài đại khí thô một câu nói như vậy, Hoa mỹ nhân nghe được đôi mắt đẹp trực tiếp lấp lánh. "Vậy bên ta đây cũng không có vấn đề, ba vị mau mau đi theo ta! Chúng ta từ cửa Nam vào thành ~ "

Theo bước chân õng ẹo của Hoa mỹ nhân, bọn họ rất nhanh liền đi tới cửa thành Nam của thành Ngũ Liên, ở chỗ này cũng có thể thấy một ít người đợi vào thành, nhưng rõ ràng số lượng người nơi này nếu so với trước cửa Đông thì ít hơn, mà ở chỗ này hơi nhìn tình huống xung quanh một chút, Nguyên Tu Vân cũng biết đây làm không tốt là một đoàn thể nhỏ người nhập cư trái phép, chẳng qua có nhu cầu sẽ có người giải quyết, những người này có thể nghĩ tới loại phương pháp kiếm linh thạch như vậy, cũng vô cùng có đủ phong thái và trí tuệ của đảng hoàng ngưu* kiếp trước của y. [bọn cơ hội]

"Vị tiền bối này, một người thu ngài một trăm khối linh thạch trung phẩm, ngài có thể an an ổn ổn ở trong thành một tháng. Ở trong một tháng này ngài sẽ trải qua vô cùng an ổn và thoải mái không có bất kỳ kẻ nào hoài nghi thân phận của ngài, thế nào vô cùng có lời đi? Nếu như ngài nguyện ý, vậy theo ta cùng đi lấy bài tử chứng minh thân phận chứ?" Hoa mỹ nhân một đôi mắt đẹp nhìn thẳng tắp Nguyên Tu Vân, khiến Nguyên Tu Vân nhịn không được giật giật khóe miệng, nói rất hay giống như hắn chiếm được tiện nghi lớn trên trời? Đừng nói giỡn, rao giá mắc như vậy nếu như đổi thành một tu giả căn bản không nóng nảy hoặc là tính toán chi li, phỏng chừng sẽ trực tiếp quay đầu rời đi, nữ nhân này cũng chính là thấy Dịch Nhiên hôn mê, có thể cho rằng bọn họ đang bị cừu gia truy sát cho nên mới phải chắc chắn như thế.

Có điều mặc dù nữ tu này đã đoán sai nguyên nhân nhưng nàng lại đã đoán đúng kết quả, mặc kệ nói như thế nào, bọn họ cũng phải nhanh vào thành, cho nên Nguyên Tu Vân cuối cùng vẫn móc ra ba trăm khối linh thạch trung phẩm. Sau đó bọn họ ở dưới vẻ mặt tươi cười ngay cả mắt cũng nheo lại đi vào toà thành trì này có người nói vô cùng an toàn.

"Phía trên này còn kèm theo địa chỉ một sân nhỏ, chắc là cung cấp nơi ở cho chúng ta. Như vậy cũng tốt, chúng ta có một nơi đặt chân sau này hành động cũng sẽ thuận tiện rất nhiều." Hầu như trầm mặc một đường Thạch Hâm rốt cục mở miệng nói, "Ở đây còn có một bản đồ của một phần thành Ngũ Liên đó! Để ta nhìn một cái, hả?!"

Thạch Hâm kinh hô khiến Nguyên Tu Vân tốc độ bay nhanh quay đầu nhìn sang, đã thấy Thạch Hâm phía sau lộ ra biểu tình vô cùng xấu xí trên mặt. Hắn đưa tay chỉ hướng Tây Nam, giọng nói có chút khàn: "Ta cảm ứng được đại ca của ta hẳn là ở hướng kia."

Nguyên Tu Vân cau mày: "Cho nên?"

"Ta vừa mới xem qua bản đồ, hướng kia chính là nơi giam giữ nhân vật khả nghi của đội tra xét tra ra."

Cho nên hiện giờ hai người hầu như có thể khẳng định đại ca Thạch Hâm là bị đội tra xét bắt đi, cứ như vậy sự tình liền trở nên có chút khó làm. Dù sao nếu như muốn tấn công ngục giam đội tra xét, đó chính là Thạch Hâm cùng đối mặt cả một Ngũ đại môn phái, như vậy không chỉ sẽ đả thảo kinh xà không cẩn thận còn có thể bị bắt tại trận, sau đó bị giam, đó mới là bồi liễu phu nhân hựu chiết binh*, cho nên bọn họ chỉ có thể dùng trí. [tiền mất tật mang; xôi hỏng bỏng không; vừa mất phu nhân lại thiệt quân; mất cả chì lẫn chài (dựa theo tích: Chu Du hiến kế cho Tôn Quyền gả em gái cho Lưu Bị, nhằm lừa Lưu Bị đến bắt giữ đòi lại Kinh Châu. Nào ngờ Lưu Bị lấy được vợ, thoát khỏiĐông Ngô, Chu Du đem quân đuổi theo đánh, mắc mưu của Gia Cát Lượng, hao binh tổn tướng vô ích. Sau này mọi người dùng câu này để ví như muốn chiếm lợi người khác nhưng kết quả ngay cả vốn liếng của mình cũng tiêu mất]

"… Tối hôm nay đi thăm dò đường một chút đi, nếu như trông coi rất lỏng lẻo nói không chừng chúng ta có thể trực tiếp gặp mặt đại ca ngươi một lần, sau đó thần không biết quỷ không hay mang hắn đi hoặc là để hắn giả chết bỏ chạy, nếu như muốn cứu người vô cùng khó khăn…"

Lòng của Thạch Hâm cũng nâng lên tới họng, hắn khô khan mà nói: "Vậy phải làm sao?"

Nguyên Tu Vân cắn răng, "Cùng lắm thì chúng ta đem chuyện thành Cự Mộc kéo ra, chí ít cũng có thể bảo trụ đại ca ngươi, sau đó sẽ cứu hắn rời khỏi!"

Thạch Hâm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Mà Nguyên Tu Vân và Thạch Hâm cũng không biết là, kỳ thực vị đại ca hai người bọn họ đang lo lắng trôi qua so với trong tưởng tượng của bọn họ phải tốt hơn rất nhiều, không có nghiêm hình tra tấn trong tưởng tượng, và các loại ép hỏi, Thạch Lỗi lúc này ngược lại như một đại gia vậy được người trong thành Ngũ Liên cho cung, bọn họ làm như vậy thực sự cũng là bị bất đắc dĩ —— lần này bọn họ tổng cộng bắt mười mấy người làm ra loại độc điểm tâm quỷ dị này, vốn tưởng rằng có thể có đột phá trọng đại đấy, nhưng đêm đó mười mấy người này đang bị giam thì chết từng người từng người miệng sùi bọt mép, may mắn không có chết cũng hai mắt vô thần một bộ dáng vẻ si ngốc rõ ràng cũng trúng loại độc chính bọn họ chế tạo. Mà dưới tình huống như vậy, Thạch Lỗi duy nhất vẫn một mực không chết còn đặc biệt bình thường, đã thành con đường duy nhất của những người này, trước mặc kệ người này rốt cuộc có thể nói ra chuyện bọn họ muốn biết hay không, quan trọng là phải đem người này bảo trụ, tuyệt đối không thể để cho hắn chết.

Cho nên, vào lúc ban đêm Nguyên Tu Vân mang theo Linh Xà Ẩn và Tiểu Hồ Lô thiên tân vạn khổ, thận trọng đi tới trước nhà tù giam giữ Thạch Lỗi, thấy chính là kẻ được bọn họ lo lắng nét mặt toả sáng ngồi ở chỗ kia, làm điểm tâm!!

Nguyên Tu Vân: "…" Nhất định là cách thức y đi vào không đúng!

Đang ham hố ôm 1 bộ mới, khó còn hơn bộ này, hụ hụ. Nhưng lỡ rồi thì tiếp vậy, cho nên truyện này đành ra từ từ vậy.

Mới đi chơi về nên bỏ bê hơi bị lâu:3

2;td

86. Chương 86

Nguyên Tu Vân coi như là suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra y sẽ thấy hình ảnh trước mặt như vậy, kẻ kia rõ ràng hẳn nên bị gia hình hoặc là nói bị dằn vặt rất thảm lúc này một chút dáng vẻ thảm thiết cũng không có, đang thuần thục làm món sở trường của hắn giống như bản thân không phải ở trong phòng giam mà là đang trong khách sạn của nhà nào đó. Càng làm cho Nguyên Tu Vân thế nào cũng không hiểu là biểu tình trên mặt người này một chút áp lực thực sự cũng không có, nếu như trước y hoài nghi có thể Thạch Lỗi bị cưỡng bách hoặc đang ẩn giấu gì đó, nhưng bây giờ một chút hắn cũng không lo lắng.

Chẳng qua, giải quyết vấn đề lo lắng rồi, một vấn đề khác sẽ theo mà đến —— Thạch Lỗi rốt cuộc là dựa vào gì để hắn có thể ở chỗ này làm việc thư thái như vậy? Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể nghĩ ra được tù nhân không nên có đãi ngộ tốt như vậy. Cho nên, Nguyên Tu Vân liền vùi ở một góc tường không nổi bật, yên lặng chờ những người khác tới nơi này, chỉ cần có đối thoại vậy nhất định sẽ có tin tức.

Rất nhanh, Thạch Lỗi đem toàn bộ bánh ngọt trước mặt hắn làm xong, đây là một loại điểm tâm dùng nước hoa sen và bách quả [1] làm thành, dáng vẻ của điểm tâm làm ra trong suốt sáng long lanh, trắng mịn dễ thương, vừa vặn một ngụm khiến Nguyên Tu Vân ngồi xổm góc tường nhịn hơn nửa ngày mới không có trực tiếp hiện thân đi ăn. Mà sự lựa chọn của y cũng là chính xác, sau khi Thạch Lỗi đem điểm tâm làm xong, hắn liền cầm lên một chuông nhỏ màu vàng bên cạnh bàn lắc lắc, cũng không lâu lắm trong phòng giam này liền đi ra một người.

Người này ăn mặc đồng phục võ sĩ màu đen, bên hông đeo một thanh tựa hồ là linh kiếm tính kim loại, dung mạo kiên nghị, bước tiến bình ổn hữu lực.

"Ngươi làm xong?"

Thạch Lỗi gật đầu ngáp một cái: "Giờ đã sắp giờ Tý*, ta nếu không làm xong còn có muốn nghỉ ngơi hay không? Tuy nói tu sĩ đại bộ phận cũng không cần đi ngủ, thế nhưng ta hai ngày này tinh thần rất căng thẳng, mệt không nhẹ. Ta vẫn cần nghỉ ngơi được không?" [từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng]

Thái độ của Thạch Lỗi không phải đặc biệt hữu nghị, chẳng qua ngẫm lại cho dù không có tao ngộ nghiêm hình bức cung, thế nhưng coi như dù sao không phải là chuyện gì khiến người ta vui vẻ. Nhưng kỳ quái là tu giả đối diện kia nghe được Thạch Lỗi nói cũng không có biểu hiện tức giận gì ngược lại là tới một câu lời nói thấm thía: "Giờ cũng chỉ ngươi còn sống, ngươi quả thực nên nghỉ ngơi thật tốt! Có điều, ngươi vẫn dự định cũng không nói gì cho chúng ta biết sao? Từ trên người những người chết kia chúng ta có thể biết các ngươi rất có thể bị buộc làm một ít chuyện, nếu như ngươi có thể đem sự thật nói cho chúng ta biết chúng ta sẽ rất mau trả lại tự do cho ngươi."

Thạch Lỗi nở nụ cười một tiếng: "Đúng vậy trước đem ta trả lại tự do cho ta, sau đó có thể trơ mắt nhìn ta chết đúng không? Giờ người ở bên ngoài muốn giết hẳn là xếp hàng một đội, đối với ta thật đúng là tốt nha."

Kiếm tu kia nghe xong lời này sau đó nhún nhún vai, tiếp đó đem điểm tâm có trộn lẫn máu con rối bưng đi. Bọn họ phải cẩn thận nghiên cứu một chút điểm tâm có độc này, sau đó tìm được cách khắc chế nó gần đây bên trong thành xuất hiện những tu giả đánh mất thần trí thậm chí là phát điên hẳn là có thể cứu rồi.

Chờ kiếm tu này sau khi rời khỏi, toàn bộ phòng giam trở nên an tĩnh. Nguyên Tu Vân lại đợi một lúc lâu, mới từ trong góc phòng đi tới phía trước phòng giam. Phòng giam của người tu chân hoàn toàn không cần lồng sắt gì, chỉ dùng vẽ một trận pháp giam cầm đặc biệt trên mặt đất là được rồi, Nguyên Tu Vân có thể lẻn vào không kinh động người khác, nhưng muốn mang đi Thạch Lỗi ắt hẳn phải dẫn động trận pháp, cho nên giờ vẫn đem sự tình hiểu biết rõ ràng trước, sau đó sẽ suy nghĩ cách ra ngoài. Nghe đối thoại của hai người bọn họ, Thạch Lỗi dường như rất có thể là có thể đi ra.

"Lửa của Tiểu Sỏa Đản ở chỗ của ngươi còn lại bao nhiêu?" Bên trong phòng giam vang lên âm thanh thật thấp của Nguyên Tu Vân hầu như không nghe được. Nhưng mặc dù là âm thanh của y lại thấp, ở bên trong phòng giam an tĩnh như vậy cũng đủ Thạch Lỗi nghe được lời y nói rồi.

Thạch Lỗi cả người chợt cứng đờ, cưỡng ép bản thân không lộn xộn không nhìn lung tung, không làm ra bất kỳ hành động khiến cho người khác hoài nghi, như là mệt nhọc đánh vài cái ngáp sau đó từ từ nằm úp sấp ở trên bàn ngọc thạch phía trước ngủ. Sau đó, Nguyên Tu Vân liền nghe được âm thanh của Thạch Lỗi cũng ép tới rất thấp: "Không nhiều lắm, có lẽ nói hầu như đã không còn. Một lần cuối cùng bị máu con rối tinh tuý bạo phát thật sự là quá nghiêm trọng, khi đó ta vừa vặn bị bắt, thật sự không thể chờ chết cho nên ta liền phóng hoả tất cả máu con rối đều đốt sạch sẽ, xin lỗi ta kỳ thực nên chờ ngươi đến rồi quyết định."

Nguyên Tu Vân trực tiếp lắc đầu: "Ngươi làm tốt vô cùng. Ai biết ta lúc nào có thể sang đây? Nếu như ta tới trễ một bước hoặc là ngươi hành động trễ một bước, rất có thể ngươi bây giờ đã chết. Vừa nãy ta nghe được đối thoại của các ngươi, thành Cự Mộc phái ra những chuyên gia làm đủ loại điểm tâm có phải toàn bộ đều chết hết rồi không?"

"Đúng vậy, nếu không bọn họ cũng sẽ không bắt ta sau đó liền đem ta đặt vào nơi đây, gì cũng không làm. Dù sao ta là bọn họ bắt được, chỉ còn lại một người biết chuyện, bọn họ vẫn nói cho ta biết chỉ cần đem thứ ta biết nói cho bọn họ biết, bọn họ liền nguyện ý thả ta đi. Thế nhưng thứ nhất chuyện này quá quan trọng, ta không biết phải thế nào mới có thể lấy tín nhiệm bọn họ, thứ hai ta còn không có thương lượng với ngươi, ta đã tự ý làm chủ một lần rồi lần này không thể còn như vậy, miễn cho sẽ phá hủy việc lớn."

Nguyên Tu Vân cười một tiếng thiện ý. Giờ y rất muốn vỗ vỗ vai Thạch Lỗi, đây là một đồng bạn rất tốt có thể kề vai chiến đấu, giờ y đã đem sự tình biết rõ, vừa vặn đây cũng là một cơ hội vô cùng tốt, vốn y còn muốn phải chuẩn bị thư nặc danh đến tố cáo gì gì đó, nhưng bây giờ rất rõ ràng người của thành Ngũ Liên đã phát hiện vấn đề, chủ động muốn đáp án của vấn đề, sau đó phát hiện nguy hiểm khiến người ta tin phục tuyệt đối so với một số loại chuyện giật gân đưa tới cửa. Cho nên Nguyên Tu Vân trực tiếp nói với Thạch Lỗi: "Lần này thật sự là khổ cực ngươi, ngươi đã bị bắt, đã nói lên ngươi ở thành Cự Mộc bên kia đã bại lộ. Không thích hợp lại làm nằm vùng, hơn nữa ta tin tưởng ngươi cũng biết chuyện quan trọng nhất, cho nên ngươi có thể dỡ xuống trọng trách này cùng đệ đệ ngươi tu hành, hiện giờ ngươi vẫn tương đối nguy hiểm, nếu như ngươi nguyện ý theo chúng ta, ta đây và Dịch Nhiên cũng thật vui vẻ mỗi ngày đều

có ăn ngon rồi."

Thân thể Thạch Lỗi khẽ động, lúc này tâm tình của hắn kích động dị thường, hắn sở dĩ làm nằm vùng mục đích lớn nhất là vì cái gì? Không phải là vì để đệ đệ hắn có thể có một người dẫn dắt tốt và chỗ dựa vững chắc sao? Bây giờ Nguyên Tu Vân đã cho thấy ý muốn tiếp nhận hai người bọn họ, chỉ bằng bản lĩnh của hai người kia, hắn tin tưởng thành tựu sau này của đệ đệ nhất định sẽ đi được xa hơn. Hắn mới không sơ cầu rồi "… Thật tốt quá, thật tốt quá. Ta đây?"

"Ngươi mạnh hơn nữa chống đỡ một hai ba ngày, làm ra dáng vẻ rất xoắn xuýt sau cùng rốt cục quyết định thỏa hiệp, sau đó đem sự tình ngươi biết đều nói cho bọn họ biết đi! Dù sao việc này chuyện liên quan đến toàn bộ Nhiên Nguyên giới, chỉ dựa vào nỗ lực của mấy người chúng ta, giống như là châu chấu đá xe, rất khó có thể làm ra kết quả tốt gì. Ngũ đại môn phái đã coi như là thế lực khổng lồ nhất của Nhiên Nguyên giới rồi, loại vấn đề này chỉ có bọn họ coi trọng, thành chủ thành Cự Mộc mới lật không ra cành hoa gì."

Thạch Lỗi lúc này triệt để yên tâm: "Tốt, ta sẽ làm như vậy. Ngươi yên tâm đi!"

Nguyên Tu Vân ở bên cạnh lại bổ sung một câu: "Ngươi nhất định phải để cho bọn họ tìm người bảo hộ ngươi trước, không, thay vì bảo hộ ngươi, ngươi không bằng dùng việc này làm lợi thế để cho bọn họ cho ngươi vài thứ linh khí phòng thân tương đối lợi hại, như vậy bọn họ có thể càng tin tưởng lời của ngươi, ngươi cũng có thể đạt được chỗ tốt thiết thực. Buổi chiều ba ngày sau, ngươi phải đi Bách Khí các của thành Ngũ Liên tìm ta, ta sẽ ngụy trang thành một đại sư luyện khí rất lợi hại, thế nhưng ta đặc biệt thích ăn sườn lợn rán Ngũ hương hoả linh, cho nên, ngươi hai ngày này tìm một cơ hội làm một phần, đến lúc đó có thể nhờ cậy ta cho người linh khí phòng ngự thăng cấp."

Thạch Lỗi ở trong lòng liên tục gật đầu, đồng thời cũng có chút cảm động, Nguyên Tu Vân ở chỗ này đã đem đường lui đều nghĩ xong tất cả cho hắn, hơn nữa sẽ không dẫn người hoài nghi. Mặc dù hắn không biết Nguyên Tu Vân tại sao muốn ngụy trang thành một đại sư luyện khí, thế nhưng hắn không cần suy nghĩ nhiều như vậy chỉ dùng quan tâm chuyện của mình thì tốt rồi."

"Được, ta đã biết."

Nguyên Tu Vân cong cong khóe miệng xoay người: "Vậy ba ngày sau gặp lại."

Nguyên Tu Vân giống như là lúc y tới, lúc rời đi cũng vô thanh vô tức. Khi y rời khỏi lầu các của đội tra xét, y nhạy bén mà chú ý tới mấy tu giả núp trong bóng tối, cho dù bọn họ ẩn núp khá hơn nữa cũng không được —— bất kể là Tiểu Sỏa Đản hay là Tiểu Hồ Lô, hai linh vật này trời sinh đều đối hơi thở của máu tanh và giết chóc rất nhạy cảm. Ngay cả bản thân Nguyên Tu Vân, sau khi tu luyện lâu như vậy, bởi vì đủ loại nhân tố của tiên thiên và hậu thiên, đối với nhận biết của linh lực quả thực nhạy cảm tới cực điểm. [tiên thiên: có sẵn trong người, hậu thiên: thời kỳ sau khi lớn lên]

Những người này tối đa cũng chỉ là Ngưng Mạch Sơ kỳ mà thôi, thật sự không đủ tặng đồ ăn.

Chờ sau khi Nguyên Tu Vân trở lại điểm dừng chân của Hoa mỹ nhân an bài tốt cho bọn họ, đem tin tức mình đi đội tra xét nghe được nói cho Thạch Hâm đang nóng nảy đợi. Đến lúc này, Thạch Hâm cuối cùng thở dài một hơi, sau đó hắn ở một phen cảm tạ thật tốt Nguyên Tu Vân, trực tiếp trở lại trong phòng của mình ngủ hôn thiên ám địa, đến sáng ngày thứ hai chưa từng tỉnh.

Nguyên Tu Vân nhìn hai người trong phòng đều yên tĩnh, nhịn không được thở dài, giờ y còn không thể thả lỏng như thế, bất kể bắt đầu từ phương diện nào, y đều phải chuẩn bị sẵn sàng trước khi đánh vào nội bộ địch nhân mới được.

Vì vậy, vẻn vẹn chỉ dùng hai ngày, tu giả trong thành Ngũ Liên cũng biết Bách Khí các tới một vị đại sư luyện khí hết sức lợi hại. Vị đại sư này chỉ dùng một ngày, liền đem vài vị luyện khí sư thường trú trong Bách Khí các kéo xuống, y luyện chế được ba linh khí, mỗi một thành phẩm đều là nguyên liệu cao hơn so với một cấp bậc! Trừ cái đó ra còn có một cây dù Phù Phong càng là có chứa thêm vào thuật mị hoặc, trực tiếp đưa tới toàn bộ tranh đoạt của nữ tu trong thành Ngũ Liên hầu như kéo không nể mặt.

Đương nhiên, đại sư luyện khí lợi hại như vậy tự nhiên cũng không kém, nếu như tu vi của y quá yếu mọi người cũng sẽ không tôn sùng y, dù sao thực lực quá thấp cũng sẽ bị người khi dễ, quả đấm lớn mới có thể

tự chủ, cho nên ở lúc Nguyên Tu Vân dùng Tiểu Sỏa Đản liên tiếp đốt tàn phế ba tu giả đến khiêu khích, y rốt cuộc hoàn toàn nổi tiếng.

Giờ, Nguyên Tu Vân ngồi ở trên chủ tọa của đại sảnh Bách Khí các, chán đến chết mà uống linh trà, nhìn phía dưới một đám nữ tu lớn lên quốc sắc thiên hương vì một cây ô linh khí Lục phẩm tranh đoạt không ngớt, nhịn không được thở dài, nữ nhân thật là một loại sinh vật đáng sợ.

"Nguyên đại sư! Cây ô này của ngài thực sự không đổi chỉ bán sao? Ta có tài liệu luyện khí rất tốt nha!"

"Nguyên đại sư! Không thể ghi nợ sao? Giờ ta để gia bộc đi quê nhà ta cầm linh thạch!"

"Nguyên đại sư!"

Nguyên Tu Vân rốt cục không thể nhịn được nữa: "Rốt cuộc giá tiền của người cao hơn thì của người đó không được sao! Ồn ào gì thế á! Lại ầm ĩ ta đem một cây đuốc đốt tất cả các người!"

Nhất thời, bên trong phòng an tĩnh như gà ngốc. Mặc dù người tới đều cho rằng một cây đuốc là đốt không chết bọn họ, thế nhưng ư, quả nhiên tính tình của đại sự cũng rất lớn á. Cũng không biết đại sư thích gì đây? Nếu như có thể bỏ vào thứ tốt, nhất định có thể làm ít công to đi?

---

[1] Bách quả: hay còn gọi là bạch quả. Ăn rất ngon nhá, hơi nhẫn nhưng ko quá khó ăn. Nhà mình thường dùng nấu chè, vỏ ngoài cứng, mỗi lần muốn tách phải lấy búa đập:v

Dù Phù Phong: dù đỡ gió.

i{TP:eR

87. Chương 87

Cách đầu kỳ sở hảo* là mọi người đều biết có thể làm việc chỉ cần nửa công lao, hơn nữa đây nhất định là một cách tốt. Nhưng vấn đề lớn nhất của đầu kỳ sở hảo là chỗ "tốt" đây rốt cuộc là cái gì? Nếu như không nghiêm túc đi nghiên cứu, có lẽ không có tin tức xác thực, tùy tùy tiện tiện tặng một vật cho người khác, kết quả cuối cùng không chỉ không có cách nào xoát hảo cảm, trái lại rất có thể trực tiếp bị xếp vào hàng ngũ "từ chối gặp gỡ".

[Là thành ngữ cổ đại. Xuất từ "Thôn trang canh tang sở". Là chỉ rõ ràng người khác có ham thích gì liền thỏa mãn người đó, như đưa quà tặng người đó thích. Tương tự câu trên là câu nói bỏ lửng ném xương vào miệng chó, con ruồi ăn thịt vụn, thích uống rượu không hút thuốc.]

Cho nên, bắt đầu từ ngày thứ hai, các chủ của Bách Khí các còn có vài luyện khí sư, cùng với đủ loại các tu giả muốn Nguyên Tu Vân hỗ trợ luyện chế linh khí, đã bằng mọi cách mà tìm hiểu vấn đề yêu thích của Nguyên Tu Vân, khiến người ta nổi giận chính là bên cạnh Nguyên Tu Vân ngay cả một nô bộc cũng không có, thật sự rất thần bí, hơn nữa từ hành vi và trong động tác của y hoàn toàn nhìn không ra y thích gì, việc này khiến chúng tu giả cảm thấy tâm tình buồn bực. Bọn họ không thể không nghĩ ở trong lòng, có thể cần thời gian rất dài mới có thể hỏi thăm được vị này thích gì rồi.

Thế nhưng! Khiến những người khác trăm triệu lần không nghĩ tới là, thời điểm bọn họ cảm thấy chuyện gánh nặng đường xa này, rất nhanh thì có một người phá vỡ ý nghĩ của bọn họ, đồng thời thành công để cho bọn họ đố kị đỏ mắt hận không thể nhảy loạn.

Thời điểm ngày thứ ba Nguyên Tu Vân đi vào Bách Khí các, Nguyên Tu Vân vẫn như cũ ngồi ở chỗ này chán đến chết, Thạch Lỗi hẳn là sẽ ở lúc xế chiều mới có thể đến, cho nên y vẫn phải đợi, trong thời gian đang chờ đợi, y có thể phải sẽ luyện chế một loại vật phẩm, vì giúp bọn Thạch Lỗi và Thạch Hâm một đoạn thời gian này như là đánh bạc tính mệnh, Nguyên Tu Vân quyết định phải luyện chế một pháp bảo phòng

ngự chia làm hai bộ phận, khi hai bộ phận này xa nhau lực phòng ngự phải rất tốt, lúc hợp lại đương nhiên uy lực phải lớn hơn nữa mới được!

Cho nên từ sáng sớm bắt đầu, Nguyên Tu Vân đã hỏi các chủ Lâu Bách Vạn của Bách Khí các mua hai khối Kim Mộc Đồng Lục phẩm, còn có vài khối phụ liệu khác, trong đó khiến Lâu Bách Vạn cảm thấy không thể hiểu được chính là, Nguyên Tu Vân trừ cái đó ra còn mua một khối đất Linh Niêm. Nói thật, đất Linh Niêm có thể coi như là cả Nhiên Nguyên giới đều vô cùng phổ biến, thậm chí là tài liệu luyện khí rách nát phố phường, công hiệu chủ yếu nhất của nó chính là dùng để chữa trị kết dính linh khí bị tổn thương, hầu như không ai đem dùng ở trong pháp bảo mới luyện chế, cho nên Lâu Bách Vạn nhìn bóng lưng rời đi thi thi nhiên của Nguyên Tu Vân, trong lòng hiếu kỳ lo lắng vò đầu bứt tai, hận không thể trực tiếp theo sau đại sư bưng trà rót nước xem y rốt cuộc là nghĩ tới làm gì?

Chẳng qua, Nguyên đại sư vẫn tàn nhẫn từ chối thân thỉnh cùng đi của Lâu Bách Vạn. Ở thời điểm Lâu Bách Vạn xoay người nhịn không được thở dài, cổ tay hắn ta đúng lúc có một ấn đồ án giống vòng tay sáng lên, trong nháy mắt thần tình của Lâu Bách Vạn nghiêm túc, sau khi phân phó những luyện khí sư khác chiêu đãi và chăm sóc khách hàng, Lâu Bách Vạn liền trực tiếp đi vào trong phòng của Bách Khí các, lúc này bên trong một lão giả thần tình nghiêm túc đang ngồi đó trước khi Lâu Bách Vạn đi vào trong phòng, lão giả liền trực tiếp mở miệng nói: "Đại sư luyện khí kia lai lịch gì? Ba ngày rồi ngươi có điều tra ra thân phận và đặc trưng của hắn hay không?"

Lâu Bách Vạn nghe vậy cười khổ một tiếng nói: "Tộc thúc, thật sự là Tôn điệt vô năng, ba ngày này con dùng hết mọi biện pháp lôi kéo hắn, còn phái những thám tử đi hỏi thăm thân phận của hắn và năng lực của hắn, nhưng kết quả tất cả đều là vô công mà trở về. Giờ con biết đến cũng chỉ có lời của hắn nói với con, hắn từ hướng Đông hải ngoại tiên sơn tới. Sư môn hắn để hắn đi ra lịch luyện, thuận tiện nhìn một chút thực lực của những thành trì và thế lực Nhiên Nguyên giới là như thế nào.

Lão giả kia nghe xong Lâu Bách Vạn nói trong nháy mắt sắc mặt không thể nào tốt, chẳng qua lão cũng biết đúng là có người tận lực muốn giấu giếm, ở trong khoảng thời gian ngắn thì không cách nào xác định thân phận của hắn. Bất kể dung mạo hay thói quen, cũng có thể thay đổi điều chỉnh, cho nên không tra được cũng không thể trách móc quá nặng nề, huống chi Lâu Bách Vạn vẫn là cháu trai lão, lão cuối cùng cũng chỉ thở dài lắc đầu nói: "Mà thôi, nếu hắn nói như vậy chúng ta liền tạm thời tin đi. Ta hôm nay tới tìm ngươi vẫn nói một chút chuyện quan trọng hơn, đương nhiên việc này cũng là về người kia, thực lực của hắn như thế nào?"

Lâu Bách Vạn trực tiếp trả lời: "Ngưng Mạch Hậu kỳ, coi như không tệ, chẳng qua thiên hỏa của hắn màu đỏ tím tương đối không tệ, lửa kia con không thể tra xét ra phẩm cấp, cho nên con suy đoán ít nhất nó cũng là lửa của cấp bậc bảo khí, thậm chí có khả năng có thể trèo lên Địa Bảng."

Lâu trưởng lão trong nháy mắt trợn to hai mắt, sau đó không biết nghĩ tới điều gì lộ ra thần sắc mừng như điên, nếu như lửa lợi hại như vậy, có lẽ có thể tiến thêm một tầng! Mặc kệ tu vi người này như thế nào, lửa lợi hại như thế nào đi nữa,chỉ cần hắn là một thân một mình không có bang thủ, hắn luôn có thể được Ngũ đại môn phái hàng phục. Đây cũng là tin tức tốt nhất gần đây của lão hơn nửa năm nghe được.

"Tốt! Như thế tốt lắm! Ngươi tìm một thời điểm để ta gặp hắn một lần, việc này chuyện liên quan đến phát triển của địa vị và toàn bộ nhóm luyện khí Nhiên Nguyên giới của Đa Bảo các chúng ta ở trong Ngũ đại môn phái, ngươi nhất định phải thận trọng! Ngoài ra, người này nếu như có thể mượn sức ngươi liền đem hết toàn lực mượn sức hắn, nếu có người của những môn phái khác lấy lòng hắn, ngươi tất nhiên phải đứng vững áp lực nghe chưa?"

Lâu Bách Vạn hoàn toàn chưa từng thấy biểu tình kích động như thế của tộc thúc nhà mình, giống như thoáng cái chiếm được bảo bối gì có thể đủ lên trời, chẳng qua, nếu tộc thúc lộ ra vẻ mặt như thế, vậy đã nói rõ người này đúng là tương đối quan trọng mà chuyện muốn hắn đi làm thì càng quan trọng hơn. Có thể lăn lộn đến tới chưởng quản toàn bộ Bách Khí các ở trong thành Ngũ Liên, Lâu Bách Vạn tự nhiên không phải người ngu, vì vậy sau khi nói xong hắn lập tức liền quyết định muốn đem tất cả linh thạch Nguyên Tu Vân mua linh tài đều trả lại cho y, Lâu Bách Vạn trải qua ba ngày quan sát này đã có thể xác định, Nguyên đại sư là một người không thích cân não cong cong quẹo quẹo, cho nên nếu như muốn mượn sức người như thế, thì trực tiếp biểu lộ ra thưởng thức và hảo cảm, trái lại làm được càng tốt hơn một chút.

Không thể không nói, cách làm của Lâu Bách Vạn là tương đối chính xác. Lúc buổi chiều mặt trời chiều ngã về Tây là lúc, Nguyên Tu Vân cầm trong tay vòng Song Kim Thuẫn từ trong luyện khí các đi ra, đã được Lâu Bách Vạn tiếp đón trực tiếp nhất.

"Nguyên đại sư, ta vô cùng thưởng thức ngươi, chúng ta làm bạn bè đi! Mặc dù hiện giờ chúng ta còn chưa hiểu nhau nhiều lắm, nhưng ta nguyện ý cho ra thành ý lớn nhất của ta!"

Nói thẳng như vậy ngược lại khiến Nguyên Tu Vân nhịn không được bật cười, vì vậy Lâu Bách Vạn thấy dáng tươi cười của Nguyên Tu Vân đối diện khiến hắn tim đập rớt một nhịp, trực tiếp nhận lấy ý tốt của hắn —— một nghìn viên linh thạch trung phẩm.

Đến tận đây, như thế Nguyên Tu Vân quang minh chính đại ở Bách Khí các dương danh chẳng kiên nể, một mục đích quan trọng khác cũng viên mãn đạt thành rồi —— y và Dịch Nhiên cuối cùng vẫn xui xẻo vẫn phải đi tìm Ngũ đại môn phái, để cho bọn họ đem mũi kiếm cướp đến tay trả lại, tùy tiện tiếp cận bất kể như thế nào cũng sẽ là kết quả thất bại, dù sao Ngũ đại môn phái không giống Tứ đại thế gia, nội tình của bọn họ càng thâm hậu hơn, thậm chí còn có chút quan hệ với Trung thế giới phía trên, cho nên, được bọn họ cho rằng đồng bạn lẻn vào trong chính là cách tốt nhất.

Hiện giờ Ngũ đại môn phái cũng đã từ trong miệng Thạch Lỗi biết chuyện thành Cự Mộc, có chuyện này làm hoà hoãn làm nền, hoài nghi của Ngũ đại môn phái đối với y hẳn sẽ giảm xuống không ít, đến lúc đó chỉ cần có thể thành công lẫn vào trong những luyện khí sư kia, muốn làm chuyện gì cũng tương đối dễ dàng rồi.

Đương nhiên, Nguyên Tu Vân cũng không ghét Dương Bách Vạn và Đa Bảo các, nếu như Ngũ đại môn phái thực sự ôm thành đoàn, cơ hội y nhận được mũi kiếm thật sự là rất ít, chỉ có khiến từng người bọn họ vì chiến tranh, mới có thể có cơ hội lớn nhất. Cho nên, Nguyên Tu Vân dự định, có thể ở dưới tình huống để người của Đa Bảo các đem y trở thành người một nhà tận lực mà trợ giúp y một tay, đến lúc đó y nỗ lực chút đại giới cũng có thể để song phương đều hài lòng.

Ở thời điểm Lâu Bách Vạn và Nguyên Tu Vân cũng vì mục đích của chính mình muốn đạt được mà lộ ra mỉm cười sung sướng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng đánh nhau, ánh mắt của Nguyên Tu Vân chợt cứng lại, trực tiếp nhảy một bước trong nháy mắt đã đến cửa, đây là kỹ năng mới y học được từ Tiểu Sỏa Đản —— Hoả Thiêu Cước Chỉ, có thể làm cho y nhanh chóng thiêu đốt linh lực thuấn di của mình, thế nhưng tư vị trong đó thực sự là mệt sảng không thôi.

Ầm!

Thạch Lỗi chật vật đem pháp bảo phòng ngự cuối cùng kích hoạt của đội tra xét cho hắn, đỡ được một kích toàn lực của người ám sát. Chẳng qua lúc này trong lòng của hắn vốn vô cùng lo lắng đã trở nên dễ dàng hơn, mặc kệ quá trình đến gian nan dường nào, hắn cuối cùng đến nơi rồi. Mặc dù đem tất cả pháp bảo đều dùng hết rồi, nhưng hắn đúng là sống đến nơi này, hắn đã rất may mắn.

Giống như Thạch Lỗi nghĩ vậy, sau khi vào Bách Khí các hắn đã may mắn cực kỳ rồi.

Ở thời điểm người ám sát còn muốn vào tới tiếp tục đem gà yếu không còn lực chống lại này giết đi, một vùng lửa khiếp người từ đối diện đánh tới hung mãnh, người ám sát mặc dù đã cẩn thận mà lui về sau một bước, nhưng bọn họ thật sự thật không ngờ lửa này dĩ nhiên đáng sợ như vậy, chỉ dính vào một chút giống như vĩnh viễn cũng giội không hết tựa như trong khoảnh khắc đem bọn họ đốt cháy thành người lửa! Chẳng qua mười hơi thở, những người ám sát Thạch Lỗi nhìn hung tàn không ngớt tất cả đều hóa thành tro, không còn một chút khả năng phục sinh.

Thạch Lỗi trong lòng kích động, chẳng qua biểu hiện ra giống như chấn kinh mà quay đầu, từ từ nhìn về phía Nguyên Tu Vân, ở dưới ánh mắt không hiểu của mọi người, mở miệng nói: "Đa, đa tạ tiền bối cứu giúp… Đại ân đại đức, không, không thể làm báo…"

"Không, ngươi có cách có thể báo đáp ta." Nguyên Tu Vân đứng ở trước mặt của Thạch Lỗi, vẻ mặt lạnh mở miệng.

Nhất thời các tu giả trong Bách Khí các đều dựng thẳng lỗ tai muốn nghe nguyên nhân xuất thủ của Nguyên Tu Vân, lẽ nào trên người người này có bảo bối gì đặc biệt lợi hại sao?! Không trách được nhiều người ám

sát muốn giết hắn như vậy nha! Phải biết rằng trước đó bọn họ thiếu chút nữa đem Bách Khí các phá hủy cũng không khiến Nguyên Tu Vân xuất thủ, cho nên món bảo bối này nhất định là vô cùng lợi hại!

"Đem thứ cất giấu trong lòng ngươi lấy ra, giao cho ta là được."

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng thẳng tắp bắn về phía ngực của Thạch Lỗi!

Thạch Lỗi giật giật khóe miệng nuốt nước bọt, hình như có chút không thể hiểu được nói: "Nhưng, nhưng là…"

Sau đó mọi người liền thấy Thạch Lỗi vô cùng bất đắc dĩ đem bàn tay đưa tới trước ngực của mình, run run rẩy rẩy lấy ra một cái bọc từ bọc giấy ngọc ngân. Lúc này, một trận mùi thơm lạ lùng truyền khắp toàn bộ Bách Khí các, ở dưới ánh mắt không kịp chờ đợi của mọi người! Thạch Lỗi dứt khoát nhất định mở ra cái bọc trong tay mình!

Bảo bối màu ngói đỏ trơn nhiều nước bên trong, mùi thơm tuyệt nhiên, hơn một phần đầy mỡ ít một phần nhạt nhẽo, bất kể từ phương diện nào mà nhìn cũng là một miếng tương đối hoàn mỹ lại cực phẩm! Thịt kho tàu! Sườn lợn rán hỏa linh ngũ vị hương!!!

Mọi người: "…" Đệch con mịa nó nhất định là ngày hôm nay ta mở mắt sai cách! Sườn lợn này cho dù xinh đẹp cũng chỉ là một miếng linh thực á!!! Nó tối đa chỉ có thể bán mười viên linh thạch trung phẩm được không!!!!

Nguyên Tu Vân: "Vô cùng tốt đưa cho ta đi."

Thạch Lỗi: "Ồ, đại nhân… Ta còn sẽ làm càng nhiều linh thực hơn… Cái ấy, ngài có thể để ta,"

"Không thành vấn đề, ngươi theo ta đi, ta vừa vặn thiếu một đầu bếp. Đương nhiên ta sẽ hộ ngươi chu toàn."

Mọi người: "…" Ta ngay cả thính giác cũng xuất hiện ảo giác!!

Linh Niêm: vô cùng dính.

Hoả Thiêu Cước Chỉ: Lửa đốt ngón chân.

AA:b

88. Chương 88

Hầu như tất cả mọi người là vẻ mặt SỮNG SỜ viết in hoa. Bọn họ nghĩ tới đủ loại đủ kiểu cách lấy lòng, ví dụ như mỹ nữ tuyệt thế, ví dụ như trân bảo tuyệt thế, không thì ít nhất cũng cần phải là vô số linh thạch và quyền lực khiến người ta thèm nhỏ dãi, chỉ có những thứ này mới chắc chắn có thể đả động lòng người. Nhưng giờ khi bọn họ nghĩ hết biện pháp cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ công lược "lấy lòng" này, một tu giả phế sài không biết từ nơi nào nhảy ra ngay cả tu vi Trúc Cơ cũng chưa tới, dùng một miếng sườn lợn liền hoàn thành nhiệm vụ cấp S khó khăn ở trong lòng bọn họ!

Trong lòng bọn họ hoàn toàn không vui sướng khi có người hoàn thành nhiệm vụ, trái lại tất cả đều là vô số đờ mờ đang chảy như điên, quả thực thật làm cho người ta sốt ruột.

Chẳng qua sự thực chính là như vậy, khi bọn họ hoàn toàn không cách nào đoán được phương hướng một đi không trở lại.

"Ơ? Các ngươi còn ở nơi này làm gì? Ta phải đi về. Ta còn chưa ăn cơm trưa đâu."

Mọi người: "…"

Quá phiền lòng.

Lúc này Thạch Lỗi ở bên cạnh lấy lòng nói vô cùng vừa đúng: "Ta có thể, ta có thể, tiền bối, ta sẽ làm ra các loại linh thực mỹ vị, ngài cảm thấy cháo gạo nếp Bát bảo ngũ sắc thế nào? Đây là cháo, món ăn chính, bánh Hương điềm thuỷ ngọc thì sao? Dùng lúa Thuý Ngọc Tứ phẩm kết ra mài thành phấn Cốc Tuệ, thêm vào linh mật, dùng Địa hỏa sấy thơm, mùi vị tuyệt đối thơm ngọt ngon miệng khiến ngài dư vị vô cùng!"

Sau đó mọi người đều thấy được Nguyên Tu Vân trên mặt lộ ra dáng tươi cười không chút nào che giấu, trong lòng nhất thời giật mình, sau cùng hận không thể gào khóc đấm ngực giậm chân chân tướng lại là như thế, vị luyện khí đại sư này đã vậy còn quá dễ để lấy lòng!!

"Đại sư chậm đã! Nhà của ta có cất ủ rượu Hầu nhi ngân hạnh trăm năm! Đại sư chỉ cần ngươi nguyện ý giúp ta luyện chế một thanh phi kiếm, ta đem dâng rượu!"

"Đại sư! Trong thành Ngũ Liên tửu lâu lớn nhất đó là nhà ta mở, chỉ cần đến lúc đó nguyện ý giúp ta luyện chế một món pháp y thuộc tính Phong, đại sư ngài lúc nào đi ăn cơm cũng miễn đơn!"

"Đại sư đại sư, nhà ta có cổ gà cay gia truyền hơn mấy trăm năm đấy! Vị tuyệt nha! Ngài có muốn đi nhìn một chút hay không?!"

Vì vậy ở sau khi chậm một nhịp, tất cả mọi người bắt đầu hướng về phương hướng chính xác lấy lòng rất gần rồi.

Hơn nữa, thật sự hữu dụng.

Nguyên Tu Vân cảm thấy bất kể là lấy tình cho y cũng không thể mặc kệ những người này, nếu như một người cũng không để ý, rất dễ bị người hoài nghi, nhưng nếu như đều phản ứng nói vậy có vẻ y quá mất mặt rồi, cho nên sau khi ở cân nhắc một phen, Nguyên Tu Vân đồng ý thỉnh cầu của ba người ban đầu phản ứng nhanh nhất.

Còn lại mặc dù là nói sẽ ba hoa chích choè, y cũng không có đáp ứng.

Ba người được đáp ứng quả thực vui mừng muốn chết, sau khi từng người cho Nguyên Tu Vân một viên tinh thạch dùng liên lạc, liền vội vội vàng vàng về nhà đi chuẩn bị, Nguyên Tu Vân cùng bọn họ thỏa thuận tốt, sẽ phân biệt ở ba ngày sau, bảy ngày sau và mười ngày sau đi đến trong nhà ba người này giúp bọn họ luyện chế một thanh phi kiếm, một bộ pháp y và…

"Ngươi xác định để ta luyện vật kia?" Nguyên Tu Vân nhìn người béo cuối cùng nói nhà mình có cổ vịt cay, khóe miệng có chút giật giật. Người sau gương mặt kiên định: "Đúng vậy, ta muốn một linh khí có thể dùng tốc độ nhanh nhất mang theo ta chạy!"

Nguyên Tu Vân dừng một chút, sau đó gật đầu: "Được. Trước ngươi chẳng lẽ chưa từng thử qua sao?" Mặc dù người này nhìn béo chút, nhưng là không đến mức không dùng được pháp bảo phi hành thông thường á.

Người béo kia nghe vậy sắc mặt đỏ lên, đang muốn trả lời, bên cạnh thì có người bọc trần khuyết điểm của hắn: "Đại sư ngươi chớ để cho dáng vẻ của hắn lừa! Chớ nhìn hắn thoạt nhìn chỉ có chút béo này, trên thực tế hắn thế nhưng có huyết mạch cự kình! Tất cả linh khí đến dưới mông hắn tất cả đều bể mất, hắn chỉ bằng một điểm này cũng có thể đủ nháy mắt giết phần lớn người, cho nên hắn đúng là thật lợi hại, chẳng qua cho dù lợi hại hơn nữa đại sư ngươi cũng đừng bị hắn lừa á! Ở trong Nhiên Nguyên giới chúng ta, ngoại trừ thạch Hắc tinh tinh thiết ngoài ra thứ gì cũng không chịu được thể trọng của hắn! Đại sư ngươi cần phải suy nghĩ kỹ đó!" [Cự kình là cá voi]

Nghe được người xung quanh vừa nói như vậy, trên mặt của Nguyên Tu Vân nhất thời lộ ra một loại biểu tình hơi có chút quỷ dị, y quan sát từ trên xuống dưới tên mập mạp này thời gian rất lâu sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: "Nếu là như vậy, vậy ngươi chỉ cho ta cổ vịt tuyệt vị linh chỉ sợ là không đủ, ngươi có thể đi trở về suy nghĩ một chút những thứ đồ khác, mười ngày sau ta vẫn sẽ đi tìm ngươi, đến lúc đó ta sẽ thử một lần nhìn chút có thể dùng thiết thạch Hắc Tinh cho ngươi luyện chế một chiếc phi thuyền hay không. Nếu như đến lúc đó thất bại thì cũng không cần nói, thành công ngươi lại nghĩ nhiều chút vật gì cho ta đi!"

Đối với yêu cầu này La béo ú là nâng một vạn bàn tay tán thành, phải biết rằng hắn trước trước sau sau không biết nhờ cậy bao nhiêu luyện khí sư, kết quả cuối cùng đều là thất bại. Thậm chí hắn còn chuyên

môn đi một chuyến Thiết gia và Bách Bảo các, sau cùng lấy được kết luận xác thực cũng là bởi vì hình thể hắn quá mức khổng lồ, ở trong Nhiên Nguyên giới rất khó tìm được thứ có thể hoàn toàn chịu lực thể trọng hắn, chẳng qua cũng không phải nói không có, một loại thường thấy nhất ví dụ như thiết thạch Hắc Tinh có thể thừa nhận trọng lượng hắn, nhưng thiết thạch tinh là một loại khoáng thạch thuộc tính Băng, độ dày của bản thân cũng đã rất kinh người rồi, muốn dùng lửa tầm thường đến luyện chế nó quả thực chính là chuyện không thể nào.

Cho nên, cho dù hắn biết có thứ gì là có thể thành công, La mập mạp đến nay cũng không có một phương tiện đi xe của mình, ngẫm lại hắn phải đội thân thể nặng như vậy mỗi ngày phải đi bộ nhiều như thế là một chuyện thống khổ dường nào, cho dù có chút công pháp có thể cho hắn đi nhanh trong thời gian ngắn, thế nhưng sau đó thật sự khiến hắn mệt đến ngất ngư. Cho nên La mập mạp nguyện vọng lớn nhất chính là có một pháp bảo phi hành của mình, ngoài trình độ khát vọng đã đến mức điên dại.

Loại tâm tình này kỳ thực cũng có thể lý giải, hơn nữa La mập mạp lúc này đây ở trước khi rời đi mang trên mặt mỉm cười lòng tin gấp trăm lần, hắn thật tin tưởng Nguyên Tu Vân vị đại sư mới xuất hiện này có thể luyện chế thành công, nghĩ đến sau khi hắn có thể có pháp bảo phi hành của mình rồi, La mập mạp tinh thần phấn chấn đi về nhà sưu tập các loại sách dạy nấu ăn, hắn nhất định không thể ở cuối cùng khiến đại sư thất vọng!

Ngày hôm nay đối với Bách Khí các mà nói là một ngày tương đối náo nhiệt, lại tương đối có thu hoạch. Chờ sau khi Nguyên Tu Vân hài lòng mang theo Thạch Lỗi rời khỏi, các tu giả nhìn đủ trò cũng tản ra từng người, chuẩn bị đi trở về liền đem trận đại bát quái này nói cho mọi người. Chỉ là, khi bọn họ trên đường trở về, những người này cơ hồ cũng trong lúc đó phát hiện bầu không khí trong thành không đúng —— vốn trong bầu không khí thoải mái an nhàn hình như bỗng nhiên xâm nhập vào vài phần khẩn trương và sát ý.

"Chuyện gì xảy ra?" Có người nắm lấy người bên cạnh liền hỏi.

"Ai biết chứ! Hình như là liên quan đến những tu giả vài ngày trước đó đột nhiên mất tích và thất hồn. Nói chung, kể từ hôm nay bên trong thành giới nghiêm rồi."

Mọi người thảo luận lẫn nhau tự mình biết một chút tình huống, nhưng giờ có thể lấy được tin tức thật sự là quá ít, tất cả mọi người không có phát hiện tính nghiêm trọng của chuyện này. Chẳng qua người có thể ở trong thành hoặc là có thân phận hoặc là rất thông tuệ, giờ không chiếm được tin tức xác định, không có nghĩa là bọn họ không nghe được tin tức mình muốn. Cho nên, sau khi Nguyên Tu Vân ở ngày thứ bảy luyện chế được một pháp y có chứa thuộc tính ẩn nấp cho một tửu quán lớn nhất, trên đường trở về cũng đã cơ bản nghe được vài phiên bản lời đồn đãi so với sự thực không kém là bao nhiêu.

"Trời, các ngươi có biết hay không! Thành Cự Mộc xảy ra chuyện rồi! Hình như là thành chủ đột nhiên nhập ma, đem thành phong không nói, còn len lén giết người luyện chế con rối!"

"Ngươi cũng nghe nói chuyện này sao? Chúng ta cũng nghe nói! Thành chủ kia quả thực phát điên rồi! Hơn nữa đây không phải là cái bực mình nhất, thành chủ kia vì để cho con rối của mình càng nhiều hơn một chút, còn chuyên môn tìm đầu bếp làm điểm tâm, linh thực, để cho bọn họ đi các nơi đó! Một đoạn thời gian trước đội tra xét bắt những người đó chính là đầu bếp hại người đó! Nghe nói những đầu bếp này cũng không may, đều đã bị người khống chế, hầu như ở trước lúc bị bắt liền chết bất đắc kỳ tử. Chậc chậc, con trai của cô cô Viễn Phương của ta ở trong đội tra xét đấy!"

"Chậc, đây thật là một việc lớn rồi, dã tâm của lão thành chủ phát rồ như thế khẳng định không phải là lớn như vậy rồi! Suy nghĩ lại một chút chủ ý của lão đều đánh tới trên người thành Ngũ Liên của chúng ta, Ngũ đại môn phái đối với chuyện này nhất định sẽ coi trọng thật tốt!"

Nguyên Tu Vân âm thầm gật đầu, Ngũ đại môn phái quả thực đã coi trọng. Y nhìn một chút khối hồ lồ ngọc màu tím thay mặt cho Đa Bảo các trong tay mình kia, nghĩ thầm đợi được Dịch Nhiên vừa tỉnh, bọn họ có thể cùng đi Đa Bảo các, xem cách ứng đối của bọn họ.

Chỉ là lúc này, bất kể Ngũ đại môn phái hay là đã chú ý tới một ít thế lực không tầm thường, sợ rằng cũng đánh giá thấp tầm quan trọng của chuyện này. Chẳng qua không sao, miễn là chú ý tới, rất nhanh thì có thể nhận thức được sự tình rốt cuộc có bao nhiêu hỏng bét.

Ầm!

Ở trong đại điện nghị sự của Đa Bảo các, một vị trưởng lão của Hỏa Lôi môn tức giận mà đánh bể một ly trản ngọc: "Buồn cười! Buồn cười!! Mộc Thông Thiên quả thực là phát điên!! Hắn ăn gan hùm mật gấu không sợ trời đánh ngũ lôi sao!!! Cũng dám làm ra chuyện dùng tu giả tế!! Hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Trường sinh bất lão? Hay là một tay che trời?!"

Thủy Mạt tiên tử chưởng môn của Vân Thiên nhàn nhạt nở nụ cười một tiếng, trong mắt lóe lên một đạo ánh sáng lạnh: "Chỉ sợ hắn muốn cũng không chỉ là những thứ này đâu."

Thuỷ Mạt: bọt nước.

Mộc Thông Thiên: cây chống trời.

t?iF>>:,

89. Chương 89

Thuỷ Mạt tiên tử vừa nói ra khỏi miệng xung quanh liền có vài đường ánh mắt bén nhọn nhìn về phía nàng, giống như nàng nói gì đó không nên nói thậm chí là đại nghịch vô đạo. Trưởng lão của Hỏa Lôi môn càng trực tiếp lớn tiếng chất vấn lên: "Tiên tử, không biết lời này của ngươi là có ý gì? Lẽ nào Mộc Thông Thiên lão còn muốn thông trời phải không!"

Thủy Mạt tiên tử nghe nói như thế cũng không giận không buồn, nhẹ nhàng mà vòng vo trà trản bạch ngọc xoay trên tay mình, nói: "Ta làm sao biết chứ? Ta chẳng qua cảm thấy nếu như hắn chỉ là muốn luyện ma công nào đó cũng sẽ không chuẩn bị lâu như vậy dùng nhiều người đến hiến như thế. Dù sao, tu vi của thành chủ thành Cự Mộc lão đã là Kim Đan Trung kỳ, ở toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng là thượng đẳng, một người như vậy bản thân lão đã trên đỉnh quyền lực rồi, còn muốn như thế nào?"

"Hừ, vậy nói không chừng lão ta muốn nhất thống toàn bộ Nhiên Nguyên giới?" Trưởng lão Hỏa Lôi môn Hoả Nhiên Thiên mặt đen lại: "Phải biết rằng con người cũng là không có chừng mực, hơn nữa càng lên cao càng tham lam, Mộc Thông Thiên nói không chừng chính là nghĩ như vậy đấy! Nói như thế nào đi nữa, nếu như có thể đem Nhiên Nguyên giới thống trị toàn bộ, dù sao vẫn tốt hơn chỉ thống trị một thành!"

Cách nói của Hoả Nhiên Thiên chiếm được tán thành phần lớn người, bọn họ nghĩ một loại công pháp tà môn cần hiến tế đều là một ít tà ma ngoại đạo, loại công pháp này có thể học cấp tốc thế nhưng đại giới thật lớn, giờ thấy thế nào Mộc Thông Thiên làm chuyện cũng rất giống loại này. Chỉ còn có một chút trong lòng người ta nhịn không được lo lắng, trong đó trưởng lão Lâu Thiên Dịch của Đa Bảo các nhìn thẳng về phía Thủy Mạt tiên tử: "Thủy Mạt tiên tử đã có loại suy đoán này, nhất định là có căn cứ nhất định đi? Không biết thông tuệ của Thủy Mạt tiên tử ngươi rốt cuộc có căn cứ gì cho rằng Mộc Thông Thiên mưu đồ quá nhiều? Thậm chí so với..." Nhất thống toàn bộ Nhiên Nguyên giới còn lớn hơn?

Thủy Mạt tiên tử hơi dừng một chút, sau đó thở dài nói: "Có lẽ ta nghĩ quá nhiều, chẳng qua nữ tử như nhau cũng sẽ chú trọng dung nhan và tuổi tác hơn, ta chỉ chú ý tới thọ số của thành chủ thành Cự Mộc thật sự là đã rất lớn rồi, mặc dù dựa theo Kim Đan tu giả có thể sống tám trăm năm mà tính, vị này cũng đã hơn bảy trăm tuổi."

"Thì tính sao? Coi như hơn bảy trăm tuổi cũng có thể có dã tâm!" Những người khác nhịn không được mở miệng, mà Thủy Mạt tiên tử trực tiếp lộ ra một nụ cười giễu cợt, bởi vì Thủy Mạt tiên tử là một trong mấy vị mỹ nữ đứng đầu Nhiên Nguyên giới, ngay cả trào phúng cũng có vẻ rất đẹp.

Đến lúc này, trưởng lão Phong Thanh Thuỷ của Tứ Thủy Kiếm môn một mực bên cạnh nhìn không mở miệng chỉ nghe cuối cùng mở miệng: "Ở phía sau còn hơn dã tâm, chỉ sợ là tính mạng càng quan trọng hơn."

Những người khác chợt vừa nghe Phong trưởng lão mở miệng, cũng nhịn không được rùng mình một cái, thời gian qua lâu như vậy, mỗi lần nghe được Phong trưởng lão mở miệng nói, cũng như gió lạnh quét một tầng trên người. Chẳng qua bởi vì Phong trưởng lão nói, trưởng lão ở trong đại điện, các tu giả chấp sự và kiệt xuất của Ngũ đại môn phái cũng bắt đầu nhịn không được suy nghĩ sâu xa, như vậy càng nghĩ biểu tình trên mặt mỗi người càng khó nhìn, sau đó vẫn là âm thanh của Hoả Nhiên Thiên Hỏa Lôi môn có chút vặn vẹo, biểu tình trên mặt cũng có chút co quắp: "Việc này không có khả năng đi? Hắn chẳng lẽ muốn thông trời thật?! Há!"

Chưởng môn của phái Thiên Quang hừ lạnh một tiếng: "Cũng đến mức như vậy rồi, còn có cái gì không có khả năng?"

Nhất thời, tất cả mọi người hít ngược một hơi khí lạnh.

Đến lúc này, bọn họ rốt cục nghĩ tới thọ mệnh sắp tẫn của Mộc Thông Thiên muốn làm gì. Chính là bởi vì thọ mệnh sắp tận, mà ở trong trăm năm hắn tuyệt đối không có khả năng ở Nhiên Nguyên giới từ Kim Đan Trung kỳ thoáng cái đột phát Hậu kỳ, tiến giai Nguyên Anh lập tức tăng trưởng một ngàn năm thọ mệnh, cho nên, lão chỉ có thể đi Trung thế giới càng cao hơn Nhiên Nguyên giới một tầng, thậm chí là trong Đại thế giới tìm kiếm lối ra. Lùi một vạn bước mà nói, ở trong Trung thế giới thế nào cũng sẽ có không ít linh bảo tăng thọ mệnh và tu vi, mà có người nói ở trong Trung thế giới, hầu như khắp nơi đều là Kim Đan, Nguyên Anh cũng đa số, trên Nguyên Anh mới bắt đầu ít đi, nghe thế nào nơi đó cũng khiến người của Tiểu thế giới vô cùng ước ao ghen tỵ.

Việc này cũng khiến không ít người cũng hít một hơi thật sâu, bọn họ là người đứng ở đỉnh cao của Nhiên Nguyên giới, so với người bình thường tự nhiên cũng biết một ít bí văn hãm hại, người tu bình thường thậm chí ngay cả Ba nghìn thế giới cũng không thể nào rõ ràng, nhưng bọn họ lại biết rõ mỗi một lần Nhiên Nguyên giới mở ra giới môn.

Phàm là người tu tiên, không có người nào không muốn có thọ mệnh vô tận, đi đến thông thiên đại đạo, thành tiên thành thần? Mà đối tu vi càng cao khát vọng và dã tâm trong lòng người cũng lại càng lớn, cho nên sau khi biết rõ ý nghĩ của Mộc Thông Thiên, một số người cảm thấy thủ đoạn của lão quá mức lòng đầy căm phẫn, mà một số người khác lại bắt đầu lặng lẽ không nói, trong lòng có chút suy nghĩ.

"Thế nhưng giới môn không phải là còn có ba trăm năm mới mở ra sao?"

Lâu trưởng lão ánh mắt nheo lại: "Nhưng Mộc Thông Thiên có thể không chờ được ba trăm năm."

Trong lúc nhất thời toàn bộ đại điện đều trở nên vắng lặng. "... Mà thôi, trước không nói chuyện này dù sao chúng ta không cách nào hiểu rõ chính xác Mộc Thông Thiên muốn làm gì, đoạn thời gian gần đây gia tăng đi giám thị lão đi, bất kể như thế nào không thể để cho lão làm ra nhiễu loạn lớn. Nếu thật có thể sớm mở ra giới môn không chút tổn thương nào, ở trước đây chúng ta nhiều tiền bối như vậy lẽ nào sẽ nghĩ không ra? Bọn họ có nhiều người hơn cũng không thể chờ, thậm chí có chỉ kém một hai năm, nếu là thật thực lực có chắc chắn, vì sao bọn họ không làm? Việc này thật sự là quá mức trọng đại, chư vị cũng không muốn tâm tồn may mắn, cần dùng thời gian lớn nhất và sức lực đi theo dõi lão, để tránh khỏi nguy hại toàn bộ Nhiên Nguyên giới."

Vẫn là Phong trưởng lão của Tứ Thủy Kiếm môn mở miệng, vốn trong lòng mọi người còn có một chút tâm tư nhỏ nhất thời thu liễm không ít. Đúng vậy, Phong trưởng lão có một câu nói nói không sai, nếu như mở ra ranh giới là chuyện dễ dàng như vậy, như thế Nhiên Nguyên Giới gần vạn năm tới nay bọn họ biết đến cũng không có một lần từng có ghi chép như vậy. Cho nên, vẫn nên đáng tin cậy là trên hết!

"Còn có, ngoại trừ chuyện của thành Cự Mộc, về thanh thiên kiếm, luyện khí sư chư vị chiêu mộ cũng có tiến triển gì không?"

Lời này vừa ra, sự chú ý của mọi người đã bị hấp dẫn đến chỗ này, trưởng lão và chưởng môn của Ngũ đại môn phái cũng muốn từ trong mắt của đối phương nhìn ra chút gì, nhưng trên thực tế bọn họ cũng không có lấy được đáp án mình muốn.

"Ai, không hổ là bảo kiếm tới từ thiên ngoại, chúng ta đã kết luận ít nhất đây là một món tiên khí rồi, nhưng chính bởi vì là tiên khí, Nhiên Nguyên giới chúng ta đây chỉ là miếu nhỏ, thật sự là rất khó đốt được đại

phật này, phái Thiên Quang chúng ta vừa tìm được mấy vị luyện khí sư ở tiên sơn hải ngoại, không biết bọn họ có thể có cách gì tốt hay không."

"Vừa khéo, Đa Bảo các chúng ta cũng tìm được một vị đại sư luyện khí đến từ tiên sơn hải ngoại, cũng muốn hắn tới xem một chút đoạn mũi kiếm."

Phái Thiên Quang và Đa Bảo các đều lên tiếng, Hỏa Lôi môn và Thủy Vân môn cũng nói phát hiện của mình, nhưng trên đạo lý quan trọng, đều là không có tiến triển gì to lớn. Chỉ có Phong trưởng lão của Tứ Thuỷ Kiếm môn, đang lúc mọi người đưa ánh mắt đều tụ tập đến trên người của lão, từ từ mở miệng: "Trước đó vài ngày, đại trưởng lão chúng ta dường như cảm ứng được đồng nguyên khí giống với mũi kiếm."

"Cái gì?!"

"Đây là thật?!"

Trong nháy mắt này, mọi người hai mắt đều sáng lên, bọn họ lấy được đoạn mũi kiếm cũng có sắp hai năm rồi, nhưng trong vòng hai năm qua bọn họ thật sự không nghiên cứu ra được gì cả, vốn còn muốn lợi dụng thanh đoạn mũi kiếm thế nào, nhưng loại cách thức nào cũng so ra kém một thanh tiên khí hoàn hảo không hao tổn á! "Đồng nguyên khí kia ở nơi nào? Chúng ta đem hết toàn lực đi tìm!!"

Phong trưởng lão nhìn mọi người trong nháy mắt ánh mắt liền trở nên điên cuồng và tham lam, trong lòng nhịn không được thở dài: "Chỉ biết là ở phụ cận thành Bách Hối, nhưng đó cũng là cảm ứng của hơn mười ngày trước, sau đó đại trưởng lão đã không còn cảm ứng được đồng nguyên khí rồi."

Đến lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều chuyển hướng về phía trên người chưởng môn của phái Thiên Quang. Thần sắc trên mặt của người sau cũng rất xoắn xuýt, một lát mới nói: "Muốn sử dụng kính Vân Thần Thiên Quang cũng được, thế nhưng kính Thiên Quang chỉ có thể đưa ra khuôn mặt liên quan của người đó, những thứ khác hết thảy đoán không ra."

"Vậy thì có cái gì! Chỉ cần thấy được khuôn mặt, có thể tìm!"

Những người khác đều gật đầu biểu thị đồng ý, chưởng môn của phái Thiên Quang cũng không nói gì được, dù sao, đây chính là tiên khí đó! Không nói cái khác, chỉ cần đem tiên khí thu vào tay, toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng dễ như trở bàn tay?

Vì vậy, ở trong đại điện nghị sự của Đa Bảo các người của Ngũ đại môn phái rất nhanh thì thỏa thuận chuyện cần làm kế tiếp, bọn họ quyết định ở ba ngày sau liền đi tới phái Thiên Quang, sau đó tập hợp lực lượng của tất cả mọi người mở kính Vân Thần Thiên Quang, tìm ra người có liên quan với đoạn kiếm tiên khí kia, chỉ cần thấy được tướng mạo người này, bọn họ tin tưởng chỉ bằng thế lực của Ngũ đại môn phái bọn họ, thế nào cũng có thể tìm được người kia trước tiên.

Đương nhiên ngoại trừ chuyện này ra, người có thể ở nghị sự không có một người ngu xuẩn, cho nên bọn họ sẽ không đem trứng gà đặt ở trong một giỏ. Mặc dù vô cùng có lòng tin với phái Thiên Quang, bọn họ cũng phải làm tốt một dự định khác, cho nên mọi người ước định ở năm ngày sau liềm đem đại sư luyện khí mình mới tìm được cùng tài liệu của đủ loại thuộc tính Hoả Lôi tới trong sơn môn của Tứ Thủy Kiếm môn, xem bọn họ có cách gì có thể luyện mũi kiếm hoặc là bổ túc đoạn kiếm không.

Kỳ thực vừa nghĩ như thế, đại sư luyện khí bất luận là ở phương diện nào cũng rất quan trọng, cho dù bọn họ thực sự tìm được đoạn kiếm, nhưng luôn không khả năng đoạn kiếm và mũi kiếm vừa thấy mặt đã sẽ tự động dính liền đi? Cũng không phải con rối hay máy móc.

Cho nên chuyện cần làm còn có rất nhiều, căn bản là không được làm lỡ.

Vì vậy, ba ngày sau tất cả mọi người tập hợp ở trước kính Vân Thần Thiên Quang của phái Thiên Quang, tụ tập lực lượng của năm vị tu giả đại năng Kim Đan Hậu kỳ, kính Vân Thần Thiên Quang trực tiếp ở trên mặt kính phản xạ ra thân ảnh của một người. Người này tướng mạo là vô cùng rõ ràng, thậm chí ngay cả giận dữ mỉm cười của hắn cũng được kính Vân Thần Thiên Quang thể hiện rõ ràng ra.

Vốn mọi người còn tưởng rằng phải hao phí phần lớn thời gian đi tìm người này, nhưng bọn họ thế nào cũng thật không ngờ, người này bọn họ thực sự biết, hơn nữa đã ở một tháng trước người này còn một lần lộ diện thật rõ ở Nhiên Nguyên giới. Tựa hồ hắn từ một phế sài thoáng cái trở nên lợi hại như vậy cũng có lý

do, có thể khiến Ngũ đại môn phái cũng cảm thấy có chút không dễ làm chính là, đầu tiên, đó là một gốc cây cứng rắn. Có thể bằng sức một mình, ở dưới tình huống thuộc tính phế sài còn trả thù thành công Tứ đại gia tộc, tâm trí của con người và ẩn nhẫn thật sự là không được khinh thường. Mà trừ cái đó ra, người này thật sự quá khó tìm, hắn làm ra chuyện lớn như vậy sau đó trên cơ bản cũng mai danh ẩn tích, giờ y chỉ cần không phải một kẻ ngu, cũng biết phải núp xa xa, thật sự khiến bọn họ rất bị động.

"Chậc, lại là Nguyên Tu Vân. Nhưng mà con chim lửa bên cạnh hắn là cái gì vậy? Người này rốt cuộc còn có con bài chưa lật nào nữa, chúng ta đem hắn dẫn tới thế nào?"

"Đây vẫn không đơn giản? Nghe nói, Triệu gia Triệu Cẩm Vinh và Triệu Trung Thiên còn chưa chết đâu, chỉ cần tìm ra một người trong hai người bọn họ, e rằng Nguyên Tu Vân sẽ đưa tới cửa đi?"

"... Hy vọng như vậy. Đoạn kiếm khó tìm, trước đi tìm luyện khí sư thôi."

Ij:g

90. Chương 90

Sau khi nhìn qua kính Thiên Vân Thần Quang, người của Ngũ đại môn phái đều cho rằng mình tìm được trọng điểm rồi. Vốn chuyện Tứ đại gia tộc bị tiêu diệt bọn họ không chuẩn bị quản, nhưng giờ chuyện này có thể nhấc lên quan hệ rất tốt với Nguyên Tu Vân, điều kiện và mượn cớ như vậy được bọn họ bắt y cung cấp hài lòng, cho nên rốt cuộc ở cùng ngày, Ngũ đại môn phái liên hợp phát biểu tuyên bố hy vọng Nguyên Tu Vân làm ra một lời giải thích với chuyện trù tính đánh lén Tứ đại gia tộc. Nếu như y có thể nói ra lý do của mình, Ngũ đại môn phái có thể giảm bớt xử phạt thoả đáng.

Đây là chỗ cao minh của Ngũ đại môn phái so với Tứ đại thế gia, bọn họ luôn luôn phải tự mình hướng đúng chính xác vào dư luận, nhìn qua lúc nào cũng có lý có căn cứ công chính công bình như vậy, mà không phải như Tứ đại thế gia kia động một chút là truyền ra chuyện người khác bị khi dễ. Nói riêng về danh vọng Ngũ đại môn phái so với Tứ đại thế gia cao hơn nhiều.

Nguyên Tu Vân tự nhiên là thấy được tuyên bố này, trong lúc nhất thời có một chút không nghĩ ra y không quá có thể hiểu được vì sao bản thân lại đột nhiên bị Ngũ đại môn phái chú ý tới, kẻ ngu mới tin tưởng Ngũ đại môn phái bọn họ thực sự lưu ý chuyện của Tứ đại thế gia, dù sao chuyện này đã qua rất lâu rồi, nếu quả như thật để ý cũng sẽ không đến giờ mới phát ra tuyên bố, như vậy vấn đề đã tới rồi rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến Ngũ đại môn phái đột nhiên chú ý tới y? Nếu như không biết rõ điểm này, chỉ sợ cuộc sống tương lai của y cũng sẽ như đi giày trên băng mỏng.

Cũng may giờ y có một thân phận đại sư luyện khí có thể sử dụng, vừa vặn trong Đa Bảo các của Ngũ đại môn phái lại mời y cùng đi xem một chút luyện kiếm các của Tứ Thủy Kiếm môn, Nguyên Tu Vân bản năng ý thức được đây là một chuyện vô cùng quan trọng hơn nữa sự tình tuyệt đối liên quan với Dịch Nhiên, nói cách khác, vì sao đặc biệt tìm đại sư luyện khí chứ? Hơn nữa không phải nơi khác, vừa vặn là luyện kiếm các của Tứ Thủy Kiếm môn.

Chỉ chẳng qua hiện giờ còn có một vấn đề: Tên Dịch Nhiên kia vẫn còn đang hôn mê, hắn phải làm sao? Là tự mình một người đi vào hay là ép buộc đem Dịch Nhiên cứu tỉnh? Giờ cách một tháng hôn mê của Dịch Nhiên nói còn có một nửa, việc này có chút xoắn xuýt.

"Các ngươi nói, ta mang theo hắn hay là không mang theo hắn đây?" Nguyên Tu Vân tự mình nghĩ không được cách, liền trực tiếp đi hỏi hai huynh đệ Thạch gia.

Thạch Hâm và Thạch Lỗi giờ đã đoàn tụ, hơn nữa cũng nhận được cơ hội có thể theo Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, hai huynh đệ mỗi ngày đều tràn đầy nhiệt tình, Thạch Lỗi hận không thể mỗi ngày làm đồ ăn biến đổi đa dạng cho Nguyên Tu Vân ăn, Thạch Hâm lại sắp tiến hóa thành tu luyện cuồng rồi. Lúc này hai người nghe được vấn đề của Nguyên Tu Vân đều sửng sốt, sau đó nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối

cùng vẫn là Thạch Lỗi nói: "Ta nghĩ nên để Dịch Nhiên đại nhân ở lại, dù sao Dịch Nhiên đại nhân có tranh chấp với Ngũ đại môn phái, giờ Ngũ đại môn phái lại vô cùng muốn thanh bảo kiếm tuyệt thế trong tay Dịch Nhiên đại nhân, nếu để cho Dịch Nhiên đại nhân cùng đi, hắn giờ còn hôn mê bất tỉnh không có thực lực còn chưa khôi phục chỉ sợ sẽ có hiềm nghi dê vào miệng cọp?"

Thạch Hâm ở bên cạnh gật đầu hung hăng cảm thấy đại ca hắn nói rất có lý. Nguyên Tu Vân nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau cùng cũng bị ý nghĩ của Thạch Lỗi thuyết phục, giờ quan trọng nhất vẫn là an toàn của Dịch Nhiên, ở thời điểm biết rõ Ngũ đại môn phái cũng đang tìm bảo kiếm tuyệt thế bọn họ vẫn không nên mạo hiểm.

"Vậy được rồi, ta đi một lát sẽ trở lại thuận tiện thám thính một chút rốt cuộc là Ngũ đại môn phái muốn làm gì. Hai người các ngươi ở chỗ này chờ Minh Xá sang đây, ta có dự cảm hắn cũng nhanh tới rồi, nếu như hắn tới mấy người các ngươi an toàn ta an tâm."

Nguyên Tu Vân sau khi nói xong liền chuẩn bị phải đi Đa Bảo các nhìn một chút tình huống, lúc này ở Đa Bảo các bên kia đã có người chờ y, Lâu trưởng lão và Lâu Bách Vạn ở một sát na kia vốn tâm tình lo lắng thoáng cái bình tĩnh lại, lúc này Nguyên Tu Vân một thân áo bào trắng, tóc dài trên không trung hơi tung bay, khoé môi của y khẽ nhếch, nụ cười tự tin mang trên mặt, tựa hồ chuyện gì cũng không làm khó được y. Rõ ràng, thần thái và tự tin của y trực tiếp ảnh hưởng Lâu trưởng lão và Lâu Bách Vạn, y khiến hai người kia tin tưởng, lúc này đây bọn họ tìm đại sư luyện khí nhất định là có chút dùng được!

"Nguyên đại sư, ngươi đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta lập tức liền có thể đi Tứ Thủy Kiếm môn rồi." Lâu Bách Vạn mở miệng hơi mang chút hưng phấn.

Nguyên Tu Vân nhìn vị lão nhân gặp một lần trước kia, trong lòng suy đoán đến chứng thực rồi. Trước đó bọn họ tốn một ngày đến nói chuyện rốt cuộc phải làm những chuyện gì, dáng vẻ vị này này không nhỏ hơn nữa yêu cầu còn rất nhiều, nói chung giống như y không dựa theo yêu cầu đi làm của vị này đó chính là tội ác tày trời dường như có lỗi với tất cả mọi người trong thiên hạ. Chẳng qua, mặc dù là như vậy, Nguyên Tu Vân vẫn đồng ý yêu cầu của vị trưởng lão này, mặc dù y thoạt nhìn rất không tình nguyện, hơn nữa yêu cầu bồi thường rất nhiều, nhưng mục tiêu của bản thân y chính là muốn lẫn vào trong Ngũ đại môn phái, hiện chỉ có ở bộ dáng này là hay nhất rồi.

"Được, không cần lại chuẩn bị chút vật gì đặc biệt sao?" Nguyên Tu Vân hỏi nhiều một câu, Lâu trưởng lão trực tiếp cau mày, lạnh lùng nói một câu: "Ở trong luyện khí các của Tứ Thủy Kiếm môn cái gì cũng có cho nên chúng ta gì cũng không cần chuẩn bị, chỉ cần đến lúc đó ngươi thấy vật kia, vẫn có thể nhận ra nó hoặc là có thể nói ra một ít, cũng đã vô cùng khó lường rồi. Giờ chớ để làm lỡ thời gian, chúng ta đi nhanh lên đi!"

Nguyên Tu Vân trực tiếp khó chịu liếc một cái, ở vẻ mặt có chút lúng túng của Lâu Bách Vạn theo hai người bọn họ ngồi trên một con tiên hạc to lớn. Con tiên hạc này chân dài lông trắng đầu đỏ, thoạt nhìn vô cùng ưu nhã, chẳng qua tính tình tựa hồ cũng thật lớn. Mặc dù Lâu trưởng lão muốn ngồi vào trên lưng nó cũng mất sức lực nhất định, nhưng khiến Lâu gia hai người đều cảm thấy kinh ngạc chính là, ở thời điểm Nguyên Tu Vân ngồi lên, một con tiên hạc luôn luôn tính tình không rất tốt, vậy mà rất là vô cùng thân thiết xoay cái cổ thật dài của nó, dùng cái trán nhẹ nhàng mà đụng một cái vào tay của Nguyên Tu Vân. Đây không chỉ khiến Nguyên Tu Vân thụ sủng nhược kinh, còn khiến Lâu gia hai người bên cạnh vừa nhìn cũng trợn to hai mắt.

Lâu Bách Vạn nhịn không được mở miệng nói: "Viên đại sư ngươi quả nhiên rất lợi hại đó, phải biết rằng tiên hạc ở trong môn phái chúng ta là nổi danh tính tình không tốt, ngoại trừ chưởng môn chân nhân và Thủy Nguyệt tiên nhân, người khác đụng đụng nó cũng sẽ bị nó bắt ném đi ra ngoài không trung!" Nguyên Tu Vân nghe vậy nhẹ nhàng cười cười sờ sờ đầu con tiên hạc này nói: "Có thể là ta và nó có duyên đi." Chẳng qua, ở trong lòng Nguyên Tu Vân nhưng rốt cuộc biết vì sao tiên hạc này thân mật với y như vậy —— Tiểu Hồ Lô ở trong đan điền của y đang cao hứng nhích tới nhích lui, rất rõ ràng hai linh vật tương đối có hảo cảm, có thể là linh lực bọn nó tương đối gần.

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút nói: "Con tiên hạc này chẳng lẽ là thuộc tính Mộc?" Lâu Bách Vạn nâng mi lên: "Giờ ta cảm thấy ngài khẳng định có thể giải quyết chuyện chúng ta vẫn chưa giải quyết! Có rất ít người có thể đoán được tiên hạc là thuộc tính Mộc, tất cả mọi người cho rằng nó là thuộc tính Phong đấy!"

Nguyên Tu Vân cười mà không nói. Y có thể nói y mặc dù có thể biết tiên hạc là thuộc tính Mộc, là bởi vì đứa thuộc tính Mộc đang vui mừng di động ở trong đan điền y không? Đương nhiên không thể, cho nên phải trang bức.

Tốc độ phi hành của tiên hạc rất nhanh, khoảng chừng không tới nửa canh giờ, bọn họ liền từ thành Ngũ Liên đi tới chân núi Tứ Thủy Kiếm môn, chỉ thấy Lâu Trưởng vung lên tay trái nhẹ nhàng đánh ra một phù chú màu xanh biếc nhạt về phía sơn môn của Tứ Thủy Kiếm môn, sau một khắc sơn môn của Tứ Thủy Kiếm môn vốn đóng chặc, thản nhiên vang lên vài tiếng kiếm kêu, sau đó sơn môn vốn đóng chặc chậm rãi mở, một bậc thang màu xanh lưu ly xuất hiện ở trước mắt ba người.

Đây là bậc thềm lưu ly đi thông Tứ Thủy Kiếm môn.

Nguyên Tu Vân nhìn bậc thềm lưu ly này, chậm rãi rơi vào trầm tư. May là bế quan trước đó từ chỗ Tiểu Hồ Lô học được cách dịch dung mới, nói cách khác lần này trong Tứ Thủy Kiếm môn là y có thể bại lộ thân phận. Mà mặc dù giờ y đã đi qua lá ngọc hồ lô cải biến dung mạo của mình, khi tiến vào nơi hoa lệ lại lành lạnh này, trong lòng vẫn còn có chút thấp thỏm. Nơi này nhất định có rất nhiều người của Ngũ đại môn phái đang chờ, nếu như y ở bên trong này bại lộ, thì tương đương với bản thân ngu xuẩn đi vào vòng mai phục người khác lập ra chính là ở dưới tình huống người khác không biết con mồi đã tới. Y ở chỗ này lộ ra sơ sót một tí cũng là một chuyện vô cùng nguy hiểm, cho nên từ lúc bắt đầu bước vào đường bậc thềm lưu ly sơn môn này, y đã phải cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận có thể không nói lời nào sẽ không nói, tuyệt đối không thể để cho người khác có khả năng hoài nghi y.

Hít sâu một hơi, Nguyên Tu Vân nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: "Chúng ta vào đi thôi, không biết các ngươi muốn cho ta thấy được tuyệt thế bảo bối gì đây? Chỉ không để cho ta thất vọng là tốt rồi."

Lâu trưởng lão nghe vậy hừ một tiếng: "Khiến ngươi thất vọng? Hay là hy vọng Nguyên đại sư không khiến cho chúng ta thất vọng mới tốt. Món đồ kia, chỉ có thể nhìn cũng đã là phúc khí ba đời tu luyện, đại sư nếu như không có hành động gì, mới khiến người ta cảm thấy đi một chuyến uổng công đó."

Nguyên Tu Vân chân mày hơi nhướng, y hầu như có thể khẳng định bảo bối chỉ nhìn đã may mắn ba đời, nhất định là đoạn mũi kiếm y và Dịch Nhiên muốn tìm, Dịch Nhiên đã từng đứt "đuôi" cầu sinh. Cũng không biết rốt cuộc dáng vẻ thế nào.

Lúc Lâu trưởng lão mang theo Nguyên Tu Vân đi tới kiếm các của Tứ Thủy Kiếm môn, ở trong đó đã tụ tập không ít người rồi. Ngũ đại môn phái tự nhiên cũng không ít người, hơn nữa chỉ Đa Bảo các một phái này cũng đã có chừng mười người đang đợi. Trên mặt của mọi người đều mang thần sắc chờ đợi lại xoắn xuýt, mà có không ít người vừa nhìn chính là luyện khí sư, còn lại là một bên hoài nghi một bên vừa hưng phấn mà nhìn phía trước một đài kiếm màu bạc hàn quang lóng lánh.

Lại đợi một khắc đồng hồ, người của kiếm các đã đủ toàn bộ. Đại môn của kiếm các được liên tiếp ba đạo cấm chế đóng cửa chặt chẽ, sau đó lại có một người của Ngũ đại môn phái phân biệt ra khỏi hàng, ở thiết trí năm đạo cấm chế của kiếm các, toàn bộ lưu trình lại nghiêm khắc đề phòng tới cực điểm, chờ tất cả sắp xếp sau đó chưởng môn Lịch Trường Thiên của Tứ Thủy Kiếm môn mới chậm rãi đi ra, nói thẳng:

"Thỉnh kiếm!"

"Thỉnh kiếm ——!!"

Ở trong âm thanh liên tiếp của hơn mười người, người phong ấn lần thứ hai của Ngũ đại môn phái ra khỏi hàng, năm người cùng nhau khẽ động, năm đạo linh quang bất đồng từ năm phương hướng bắn vào trên đài kiếm màu bạc. Sau một khắc, toàn bộ trong vòng luyện khí các quang hoa đại phóng, nhiệt độ vốn từ lạnh lẽo lạnh thấu xương chợt tăng lên, nhiệt độ này càng lên càng cao, khi mọi người cũng không nhịn được mở ra thuật hộ thể, một hỏa diễm có thể tổn thương toàn bộ đôi mắt người khác bay lên trời! Làm cho cả kiếm các cũng trở nên nóng rực vô cùng, cũng cuồng bạo hết sức!

---

cứng:

91. Chương 91

Nếu như không phải là tận mắt thấy, ai cũng không thể tin khiến toàn bộ kiếm các cũng trở nên nóng rực đáng sợ như thế, cũng chỉ là một thanh kiếm, thậm chí thanh kiếm này còn chưa phải là một thanh kiếm hoàn chỉnh, chỉ một mũi kiếm nho nhỏ ngắn ngủn mà thôi, đã phát ra uy thế lớn như vậy. Cho dù dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể biết, đoạn mũi kiếm này nhất định là trân bảo tuyệt thế.

Sau khi có nhận thức như vậy, ở đây, các đại sư luyện khí vốn còn có chút không cho là đúng nhất thời hai mắt cũng thả ra u quang giống như sói, điều này thật sự rất khiến người ta sợ hãi than, bọn họ chưa bao giờ nghĩ có thể ở sinh thời nhìn thấy một thanh kiếm như vậy. Nhưng bởi vì mũi kiếm này thật sự là lợi hại, thì càng khiến người gặp nó cảm thấy đáng tiếc —— chỉ mũi kiếm đã lợi hại như vậy rồi, vậy nếu như nó là một thanh trường kiếm hoàn chỉnh, sẽ có bao nhiêu lợi hại đây?

Lúc các đại sư luyện khí từng người một nhịn không được ở trong đầu triển khai các loại tưởng tượng, trưởng lão và các chưởng môn của Ngũ đại môn phái cũng liếc mắt nhìn nhau lộ ra thần sắc hài lòng, bọn họ chính là cần những đại sư luyện khí này ở trong lòng cảm thấy kích động, cảm thấy hưng phấn, nói như vậy bọn họ mới có thể đem hết toàn lực hoàn thành yêu cầu của bọn họ. Sau đó chưởng môn Bình Nguyên Chưởng của Tứ Thủy Kiếm môn vung tay áo, vốn mũi kiếm còn có vẻ ngông cuồng tự cao tự đại dần dần đã thu liễm hào quang, đến một khắc đồng hồ sau đó, mũi kiếm này hoàn toàn thu liễm, chỉ ở trên thân kiếm toả ra một tầng linh quang mỏng mảnh, dáng vẻ dường như ngủ đông bất động.

"Trời, đây rốt cuộc là một thanh kiếm thế nào?! Đã có linh áp và linh quang lớn như vậy?! Đây là bảo khí? Cực phẩm bảo khí? Không không không, cái này không thể nào, không thể nào là, là…"

"Đồ ngu! Đây là một thanh tiên khí!!"

Có hai người luyện khí sư không tự chủ mà bắt đầu tự hỏi, một người trong đó thần sắc trên mặt đã trở nên cực kỳ điên cuồng. Nếu như không phải bên cạnh có người lôi kéo gã, chỉ sợ lúc này gã đã nằm úp sấp lên trên đài kiếm kia rồi.

"Chư vị, có lẽ các vị đã thấy mục đích chuyến này của chúng ta cho các vị sang đây đi? Không sai, chúng ta bởi vì cơ duyên xảo hợp lấy được một thanh tiên khí này, không thể không nói đây là cơ duyên của toàn bộ Nhiên Nguyên giới chúng ta! Nếu chúng ta có thể đem thanh tiên khí này cố gắng tu bổ toàn bộ có thể phục hồi như cũ, truyền thừa luyện khí của Nhiên Nguyên giới sẽ trực tiếp bay lên một đẳng cấp! Cho dù cuối cùng chúng ta không cách nào đem thanh kiếm này phục hồi như cũ, nhưng chỉ cần có thể học được một ít nguyên lý và luyện khí chi pháp từ trong chế tạo của thanh kiếm này, có lẽ vũ khí và pháp y cấp bậc bảo khí cũng đã không thành vấn đề rồi! Cho nên, ta ở nơi này chân thành mời các vị cùng chúng ta cùng đi nghiên cứu thanh kiếm tiên này, các vị cũng là năng gia* [năng lực chuyên gia] của luyện khí, tin tưởng đến cuối cùng chúng ta nhất định có thể đạt thành nguyện vọng của nguyện vọng!"

Mở miệng nói chuyện là một vị lão giả, dáng vẻ trên người lão thoạt nhìn tựa hồ không có một chút công kích lợi hại, hơn nữa dáng vẻ của lão tái nhợt hai mắt đầy tơ máu, một bộ mệt nhọc quá độ, như là sau phút chốc có thể ngã xuống. Nhưng tất cả mọi người ở chỗ này không ai dám khinh thị lão, thậm chí phần lớn người lúc nhìn thấy lão sau đó cũng không ngừng được hít ngược một hơi khí lạnh.

"Trưởng lão Đan Dương?!"

Có một luyện khí sư nhịn không được khẽ hô ra tiếng.

Trưởng lão Đan Dương nghe vậy quay đầu lộ ra một nụ cười nhàn nhạt với người kia: "Tại hạ chính là Đan Dương của Vạn Bảo các, ở cùng ta còn có đại sư luyện khí Thuyền Minh, Lăng Tốc, cùng vóic chủ Hỏa Bảo của Địa Hỏa các, còn có rất nhiều người ta sẽ không nói từng người, chẳng qua mỗi người cũng có tuyệt hoạt của luyện khí, chúng ta cũng vì một mục đích cho nên ở chỗ này sẽ không giấu giếm, mọi người cố hết sức lực lớn nhất nghiên cứu thanh kiếm tiên này. Sau này, có thể sẽ tương đối khổ cực, làm phiền các vị rồi."

Lần này các luyện khí sư được nghe xong lời này sau đó quả thực không kềm chế được kích động, từng người một nhịn không được liên tục mà nói không sao, quá khen, khách khí, bọn họ coi như lợi hại hơn nữa cũng

không sánh bằng những đại sư luyện khí ở Nhiên Nguyên giới nổi danh lừng lẫy từ lâu này, lúc này có thể có một cơ hội nghiên cứu tiên khí thuận tiện cùng các đại sư cùng nhau học tập, ai không muốn? Âm thanh của không ít người kích động cũng run lên. Có điều là, trên mặt của vài người khác vẫn có chút biểu tình không có gì lớn, ví dụ như chính là Nguyên Tu Vân.

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua kẻ bên cạnh kích động đến không thể nhịn được ở trong lòng thở dài, mặc dù trong thế giới ở kiếp trước của y êm dịu, cũng không có chuyện trên trời rơi xuống bánh có nhân, ở nơi này tính toán chi li đến trình độ nhất định, trong thế giới thực lực làm tôn vì một món trọng bảo là có thể giết người cướp của, lại như thế nào có thể không đưa ra bất kỳ điều kiện gì, cho dù ngươi đi đụng vào tiên khí và cho ngươi cơ hội học tập với đại sư? Nếu quả như có thật, vậy y mới lại cảm thấy chuyện này kỳ quặc, hoàn toàn không thể tin đó.

Quả nhiên, Nguyên Tu Vân vừa nghĩ xong bên kia liền có một người của Đa Bảo các đứng dậy, người này trên mặt không có biểu tình gì lớn, chỉ lấy ra một tảng đá màu trắng, sau đó nói về phía gần hai mươi vị đại sư luyện khí mới vừa đi vào: "Thỉnh các vị bắt đầu dùng đan hỏa lớn nhất của mình hoặc là luyện khí của lửa bắt đầu luyện chế một chút tảng đá kia đi, chỉ cần lửa của các vị có thể làm cho tảng đá này đổi màu, bất kể là loại màu sắc nào, các vị liền có tư cách tham gia lần trao đổi luyện khí này."

Hiển nhiên, việc này chính là yêu cầu của Ngũ đại môn phái đối với những đại sư luyện khí này, chỉ có thỏa mãn những yêu cầu này mới có thể đi vào trong đó, nếu không, có thể rời đi. Cứ như vậy, trước đó còn có rất nhiều người hưng phấn không thôi nhất thời giống như bị tưới một chậu nước lạnh thoáng cái lạnh thấu tim. Ngược lại cũng không phải những người này tự coi nhẹ bản thân, chỉ chẳng qua nên có tự mình hiểu lấy vẫn phải có, nhìn một chút sắc mặt trước đó của trưởng lão Đan Dương đi! Vị đại sư luyện khí này ở toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng số một số hai thế mà bộ dạng đã tiều tụy rồi, nếu như không có một chút thực lực hoặc sở trường trò hay căn bản là đừng nghĩ trà trộn vào đi!

Có vài người thoáng cái trong lòng đã cảm thấy nổi giận, mà còn có một chút tương đối gian xảo tâm tồn may mắn nhịn không được mở miệng nói: "Lẽ nào chỉ xem tảng đá này sao? Nếu như đan hỏa của ta cũng không lợi hại, nhưng thủ pháp luyện khí của ta tương đối tốt, như vậy phải nói như thế nào đây! Nói không chừng thủ pháp của ta có thể phá giải thuật luyện chế tiên khí cung cấp một ít giúp đỡ đấy! Dù sao ta cũng là luyện khí sư thành danh nhiều năm, điểm ấy tự tin cần phải có."

Dáng vẻ của người này nói nghe giống như rất có đạo lý, nhưng rất nhanh đệ tử cầm tảng đá của Đa Bảo các đi ra đã trực tiếp đem lời nghẹn trở về: "Ngươi luyện khí nhiều năm cũng chỉ luyện chế linh khí mà thôi, ở trước mặt ngươi đây chính là tiên khí! Nếu như ngay cả hỏa diễm để mũi kiếm cảm thấy uy hiếp cũng sinh không ra, coi như thủ pháp ngươi cho dù tốt vậy có có ích lợi gì?"

Nhất thời, người nọ bị chận mặt đỏ tới mang tai. Lúc còn muốn nói gì đó, người xung quanh của Ngũ đại môn phái đã nhìn về phía gã, nhất thời, trong lòng gã giật mình một cái, thoáng cái đàng hoàng lại. Gã dường như lúc này mới nhớ tới, ở đây cũng không phải địa bàn của gã. Ở chỗ này muốn chơi đùa, vậy sẽ phải tùy thời làm tốt chuẩn bị tâm lý bị Ngũ đại môn phái xiên đi ra ngoài hoặc trực tiếp chém chết.

Vì vậy lúc hai mươi bảy vị luyện khí sư này từng người từng người đi tới khối tảng đá trắng kia đốt, mỗi người cũng biết lần này là cơ hội khó được cỡ nào, cho nên mỗi người đều dùng lửa đan điền lớn nhất của mình đi đốt, ý đồ để tảng đá màu trắng này biến đổi ra màu sắc khác, nhưng khiến bọn họ nhịn không được trán bắt đầu đổ mồ hôi chính là, đến giờ phía trước đã đi qua mười bốn người, vậy mà không ai có thể làm cho tảng đá màu trắng nho nhỏ đổi màu!! Nhìn hình ảnh này, thậm chí có người bắt đầu len lén ở trong lòng hoài nghi tảng đá kia có đúng hay không hoàn toàn không thể đổi màu nữa.

Cũng may, ở lúc một luyện khí sư thứ mười lăm đi tới, từ trong tay của hắn ta toát ra một đóa hỏa diễm màu lam nhạt, hỏa diễm màu lam nhạt này đốt tảng đá màu trắng kia gần hai khắc sau, tảng đá màu trắng này rốt cục dần dần biến thành màu lam nhạt, vị luyện khí sư kia cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này đệ tử cầm đá Vân Ẩn của Đa Bảo các cũng ở trên mặt nở một nụ cười: "Vị đại sư luyện khí này mời đi lên, sau này phải cực khổ."

Người kia lau mồ hôi ở trên trán, sau đó thật cao hứng chạy tới bên cạnh đại sư Đan Dương vừa bắt đầu thỉnh giáo rồi. Bộ dáng kia luyện khí sư khác nhìn đố kị không ngớt. Mà ở lúc này, lại có mười người thử nghiệm, kết quả vẫn không đem tảng đá màu trắng đốt đổi màu. Mà lúc này, luyện khí sư mời tới cũng chỉ

còn lại có hai người sau cùng, một là một vị nữ tử y phục màu đen Thủy Vân Thiên mời tới, còn có chính là Nguyên Tu Vân xếp hàng sau cùng.

Nữ tử thân mặc áo đen kia tựa hồ là rất có tự tin đi lên trước, trong tay của nàng toát ra một ngọn lửa màu đen, lúc ngọn lửa này xuất hiện tựa hồ toàn bộ nhiệt độ trong kiếm các đều có chút tăng lên, không ít người nhìn về phía đoàn lửa trong tay nàng, trong mắt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc —— lửa này nhất định không bình thường. Mà kết quả cũng rõ ràng, chỉ dùng không tới một khắc đồng hồ, tảng đá vốn màu trắng liền biến thành màu đen, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu hòa tan. Nhất thời âm thanh của trưởng lão Đan Dương liền vang lên:

"Ha ha ha, lửa Âm Linh này thế nhưng có nghìn năm chưa gặp qua, hậu sinh khả uý hậu sinh khả uý nha!"

Nữ tử kia vốn trên mặt không có biểu tình gì khi nghe được một lời của trưởng lão Đan Dương đã chỉ ra tên lửa của nàng, cũng không khỏi thay đổi một chút, chẳng qua công kỳ đi ra lửa cũng là đoạt không đi, cho nên nàng vẫn đi tới. Nàng đối với thanh kiếm tiên này là tình thế bắt buộc!

Cuối cùng chính là Nguyên Tu Vân rồi.

Nói thật mọi người ở đây kỳ thực cũng không có ôm nhiều hy vọng, dù sao mười mấy người mới có thể xuất hiện một người vượt qua, ở trước mặt y có một người rất lợi hại đã qua, phía sau lại xuất hiện một người lợi hại hơn tỷ lệ thật sự quá nhỏ, hơn nữa Nguyên Tu Vân thoạt nhìn thật sự là mặt rất non, dù sao vẫn khiến người ta cảm thấy không đáng tin cậy.

Chỉ chẳng qua, rất nhanh bọn họ đã bị ý nghĩ của chính mình làm mất mặt rồi.

Bọn họ nhìn thấy Nguyên Tu Vân từ trong tay Vân Ẩn tiếp nhận tảng đá màu trắng kia, không đợi bọn họ chuẩn bị một chút công phu tìm một lời nói hoặc xoay đầu đâu, người kia dĩ nhiên trực tiếp vẻ mặt vô tội mở tay ra: "… Ngại quá không khống chế được, thiêu cháy tảng đá không cần bồi thường nhỉ?"

Mọi người: "…" Đại sư! Trọng điểm của ngươi sai rồi được không?! Còn có, ngài đây rốt cuộc là lửa gì hả?! Đây cũng thật hơi đáng sợ rồi!

"eg:&"

92. Chương 92

Nói thật ngay cả bản thân Nguyên Tu Vân cũng thật không ngờ tảng đá màu trắng kia dĩ nhiên sẽ không thể chịu nhiệt như thế. Cũng bởi vì trước đó người nhiều như vậy cũng không đốt thay đổi tảng đá kia, cho nên khiến Nguyên Tu Vân sinh ra một loại ảo giác tảng đá này rất lợi hại, cho dù để Tiểu Sỏa Đản đi thiêu cũng không có vấn đề.

Thật là ảo giác. Bởi vì trên thực tế Tiểu Sỏa Đản chỉ đụng một cái vào tảng đá này, tảng đá đã trực tiếp hòa tan. Trong nháy mắt này, không riêng gì ánh mắt của người xung quanh trong nháy mắt trở nên bất đồng, ngay cả bản thân Nguyên Tu Vân cũng cảm thấy vấn đề quá lố rồi, ông trời ở trên cao ơi, y thật không có dự định dương quai như vậy. Dù sao dầu gì cũng là người sống hai đời rồi, quá rõ đạo lý súng bắn chim đầu đàn này rồi.

Vì vậy, Nguyên Tu Vân rũ xuống mi mắt tận lực không đối diện với bất kì kẻ nào trong kiếm các, trong đầu lại đang nhanh chóng nghĩ phải giải thích lai lịch của lửa này thế nào. Không đợi y nghĩ rõ, vốn mấy người đại sư luyện khí kia còn cao cao tại thượng đều thuấn di đến trước mặt của y, trong mắt tản mát ra quang mang vô cùng kích động, "Trời ạ! Đây quả thực quá thần kỳ! Tảng đá Ngưng Tinh kia thế nhưng là từ Trung thế giới mang tới rất khó luyện chế, ở trong Nhiên Nguyên giới hầu như không có lửa nào có thể thiêu hủy nó, nhưng lửa của ngươi! Chỉ thoáng một cái đã đem nó thiêu cháy rồi?!"

"Nhiều lời như vậy để làm chi?! Vị tiểu đạo hữu này, nhanh đem đốm lửa của ngươi đi ra để chúng ta nhìn, chúng ta còn chưa thấy qua lửa lợi hại như vậy, không biết lửa của ngươi là từ đâu tới?"

"Ha ha, nếu có lửa tồn tại như vậy, luyện chế bảo kiếm cũng không thành vấn đề! Chí ít có thể có tiến triển!"

Nguyên Tu Vân bị mấy đại sư này vây bắt, trong lòng ảo não vô cùng, chẳng qua lúc này y cũng biết không cách nào che giấu, trước mặt nhiều người như vậy nếu như y tiếp tục che giấu tiếp nữa, nói mình hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, như vậy y rất có thể sẽ bị những người này trực tiếp giam lại, một mực nhốt đến khi y nói ra thật tình mới thôi.

Vì vậy Nguyên Tu Vân ngẩng đầu lên, lúc này biểu tình trên mặt y có chút kinh dị, y nói: "Quả nhiên phụ thân nói không sai, lửa này lại có thể lợi hại như vậy."

Trưởng lão Đan Dương trực tiếp hỏi: "Ồ, phụ thân ngươi từng nói lửa này rất lợi hại phải không? Là cách lợi hại thế nào vậy!"

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua trưởng lão Đan Dương: "Phụ thân ta nói nếu như ta dùng tất cả lực lượng trong linh căn của mình đi kích phát lửa, uy lực của nó có thể so với Địa hỏa, ta chưa từng thấy qua Địa hỏa, chẳng qua lại biết lửa của bản thân rất lợi hại. Hiện tại xem ra nó thật sự rất lợi hại phải không?"

Người xung quanh nghe được Nguyên Tu Vân nói như thế, cũng không nhịn được hít một hơi, có thể so sánh với Địa hỏa? Bọn họ cũng không phải người ngu cho rằng Địa hỏa chính là lửa của tâm Trái Đất, bọn họ đã đứng ở đỉnh luyện khí của Nhiên Nguyên giới, tự nhiên sẽ biết chuyện của những thế giới khác, như vậy tự nhiên cũng biết Bát đại Thiên bảng và Địa Bảng.

Lúc này, "Địa hỏa" trong miệng Nguyên Tu Vân có tám chín phần là lửa ở trên Địa hỏa bảng.

"Mau mau! Mau mau lấy ra lần nữa để ta xem một chút! Đây rốt cuộc là lửa dạng gì!" Trưởng lão Lôi Chấn Đình của Lôi Hỏa môn cơ hồ là hai mắt đỏ lên nắm tay của Nguyên Tu Vân, như vậy thoạt nhìn giống như muốn phát điên, dường như chỉ cần Nguyên Tu Vân từ chối lão là có thể trực tiếp đem người giết chết.

Nếu như đổi lại những người khác, chống lại một trưởng lão của Ngũ đại môn phái như thế còn là đại sư luyện khí, đối với lời của lão nói tự nhiên không có phản kháng gì, chỉ sợ sẽ ngoan ngoãn đem lửa lấy ra để cho người nhìn, nhưng Nguyên Tu Vân cũng không phải là những người khác, đời trước không nói, chỉ là đời này đem cha ruột mẹ ghẻ của mình đều gài bẫy, người có thể tùy tùy tiện tiện đau đớn mười năm đến thấu xương còn không có điên, làm sao có thể người khác nói cái gì thì làm cái đó? Nếu quả như thật làm như vậy, y chỉ sợ sớm đã chết không thể chết lại.

Cho nên phản ứng của Nguyên Tu Vân là trực tiếp gọi ra Tiểu Sỏa Đản yếu đi bảy phần mười, không chút do dự đốt tay của Lôi Chấn Đình đang nắm tay của y, trong nháy mắt Lôi Chấn Đình như bị giội một chậu nước sôi lùi lại vài bước, nhìn tay của mình trực tiếp bị cháy rụi một tầng thịt, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống: "Ngươi công kích ta?"

Nguyên Tu Vân trong lòng cười nhạt, lão tử chính là công kích ngươi thì thế nào? Có bản lĩnh ngươi cắn ta á! Chẳng qua trên mặt y cũng lộ ra biểu tình hơi có chút kinh hoảng giải thích: "Ta không phải cố ý, phụ thân nói lửa này nhận chủ rồi sau này sẽ hộ chủ, ta vừa bị ngài cầm lấy cảm thấy tâm tình đặc biệt khẩn trương, ta cũng không biết vì sao ngọn lửa đã xông ra rồi."

Nói cái gì đi nữa Lôi Chấn Đình lão nghĩ không nghe theo không buông tha, chẳng qua lúc này trời đất bao la lửa lớn nhất, trưởng lão Đan Dương và Thuyền Minh trực tiếp đứng ở phía trước Nguyên Tu Vân, Thuyền Minh khẽ cười khoát khoát tay: "Không sao không sao không cần khẩn trương, Lôi trưởng lão cũng chẳng qua muốn nhìn lửa của ngươi một chút mà thôi. Hắn ta vừa rồi quá kích động, giờ ngươi có thể đem lửa lấy ra, để mọi người nhìn một chút chứ? Yên tâm chúng ta sẽ bảo đảm an toàn tuyệt đối của ngươi, dù sao linh hỏa đã nhận chủ muốn cướp đoạt chỉ có thể giết chủ nhân, nhưng sau khi cướp đoạt lại phải đào tạo từ đầu, hiện ở phía sau chúng ta ai cũng không chờ nổi, ngươi có thể yên tâm."

Nguyên Tu Vân sau khi nghe xong lẳng lặng nhìn thoáng qua Thuyền Minh đang mỉm cười, người này dáng dấp lớn lên một bộ phong lưu phóng khoáng, nhất cử nhất động thoạt nhìn rất có phong cách quý phái nhưng lời nói ra của lão lại làm cho Nguyên Tu Vân cảnh giác tới cực điểm. Lời nói vừa rồi, nhưng thật sự

là rất có ý tứ —— hiện vào lúc này ai cũng không chờ nổi, y có thể yên tâm. Vậy nếu chờ sau khi luyện chế hoàn thanh bảo kiếm này thì sao? Tất cả mọi người chờ nổi, có thể vây đuổi chặn đường y, đoạt lửa của y?

Nguyên Tu Vân ha ha. "Không có chuyện gì, phụ thân nói đã đem thần thức của ta và linh hỏa ký khế ước rồi, nếu như ta chết linh hỏa sẽ trực tiếp tự bạo, cho nên ta một chút cũng không lo lắng người khác đoạt lửa của ta, chỉ lo lắng bọn họ cho rằng linh hỏa có thể đoạt mà muốn giết ta. Chậc, mỗi một lần ta cũng phải giải thích thật lâu với mọi người, nói cách khác bọn họ đem ta giết chết sau đó còn có thể bị linh hỏa tự bạo hồn phi phách tán, đây chẳng phải là không đáng giá? Nhưng đây thật sự rất phiền phức."

Tu giả xung quanh vốn ở trong lòng rục rục rịch rịch: "…" May là ngươi nói sớm, không thì lão tử đã thật không đáng giá rồi.

Chẳng qua lời này của Nguyên Tu Vân rốt cuộc có có thể tin bao nhiêu, ở mỗi tu giả ở đây trong lòng cũng bất đồng, có người trực tiếp tin chín phần, có người cũng một phần cũng không tin, bọn họ nhưng cho tới giờ chưa nghe nói qua có loại chủ nhân nói lửa sẽ tự bạo tại chỗ, mà càng nhiều hơn vẫn lại là bán tín bán nghi, muốn đợi nhìn xem những người khác động thủ rồi hãy nói.

Nhưng lúc này tâm tình của mọi người vẫn vô cùng ổn định, dù sao giờ quan trọng hơn lửa này, là kiếm. Mà lửa này rốt cuộc có thể luyện chế thanh kiếm này hay không, vẫn là một vấn đề.

"Được rồi, hôm nay thu hoạch lớn nhất đó là gặp được ngươi Nguyên đạo hữu, không uổng công chúng ta vẫn đang không ngừng tìm kiếm luyện khí sư. Các vị khác không quan hệ có thể rời đi, luyện khí chúng ta phải nghiên cứu thật tốt một chút, phải luyện kiếm như thế nào."

Lời này của trưởng lão Đan Dương rất rõ ràng cho thấy muốn đuổi người, chẳng qua ngoại trừ các luyện khí sư không có cách nào ở lại, những người khác cũng rời đi rất là thẳng thắn, thậm chí trên mặt còn mang theo vui vẻ, bọn họ giống như cho rằng qua không được bao lâu bọn họ đã có thể làm thành một thanh kiếm tiên. Sau khi bọn người đi không còn một ai, Nguyên Tu Vân ở dưới nhìn chăm chú của mười mấy luyện khí sư, gọi ra Tiểu Sỏa Đản chỉ có một phần ba lực lượng. Mặc dù chỉ là một phần ba, nhiệt độ của Tiểu Sỏa Đản phát ra, vẫn có nhiệt độ cao hơn so với lửa Địa Âm của nữ tử áo đen trước đó.

Mười mấy người trước trước sau sau trái trái phải phải nhìn rất lâu, trong lòng mặc dù kích động nhưng cũng chỉ có thể cảm than mình kiến thức nông cạn, thật sự là không biết lửa này thoạt nhìn không có gì đặc biệt có cái gì đặc biệt? Cuối cùng chỉ có thể không cam lòng để Nguyên Tu Vân cầm lửa đi thử luyện chế thanh mũi kiếm được đặt ở trên đài kiếm.

Không thể trách những người này rất không coi trọng, thật sự từ lúc lấy được mũi kiếm đến bây qua gần hai năm, bọn họ hầu như dùng hết tất cả cách thức và các loại lửa khác nhau, cũng không có cách nào để mũi kiếm này có mảy may biến hóa. Cho nên cho tới giờ, bọn họ cũng không lo được nhiều như vậy, chỉ cần có lửa có thể luyện chế mũi kiếm, vậy đi thử! Cho dù không cẩn thận đem kiếm luyện hư, cũng so với nhìn không không thể động còn hơn nhiều lắm!

Cho nên Nguyên Tu Vân cứ như vậy không hề bị ngăn cản, dễ dàng tiếp xúc được đoạn kiếm gãy thuộc về Dịch Nhiên.

Liếc mắt nhìn sang, đây quả nhiên là thanh kiếm của Dịch Nhiên. Đoạn kiếm của Dịch Nhiên Nguyên Tu Vân đã gặp, thậm chí còn ở một ngày nào đó từng xem tường tận tỉ mỉ, hiện giờ xem ra ngay cả vết nứt gãy cũng giống nhau, y thậm chí có chút hoài nghi, nếu như trực tiếp đem mũi kiếm này cho Dịch Nhiên mang đi, mũi kiếm và đoạn kiếm vừa đụng vào, có thể tự động khép lại hay không? Chẳng qua y có thể suy nghĩ tương đối nhiều, nếu quả như thật có thể tự động khôi phục, Dịch Nhiên cũng sẽ không nói cho y sau này muốn đi núi Vạn Nhận tìm bảo vật chữa trị kiếm rồi.

Nguyên Tu Vân vươn tay, vuốt ve qua mũi kiếm, mũi kiếm thoáng cái trở nên nóng rực phỏng tay, nhưng kỳ lạ là nhiệt độ cũng không có khiến Nguyên Tu Vân cảm thấy nguy hiểm, chẳng qua y vẫn làm bộ giống như bị làm kinh sợ nhanh chóng thu tay về, y đã đem Tiểu Sỏa Đản lộ ra rồi, không thể lại có có bất kỳ sơ sẩy sơ suất, không thì lần sau đoán chừng sẽ liên lụy cái mạng nhỏ của y rồi.

"Rất nóng đúng không? Nghìn vạn lần đừng lấy tay đi sờ kiếm! Ngươi đây là coi như may mắn đấy, ngay từ đầu mũi kiếm này thế nhưng trực tiếp đốt chết không ít người rồi, cuối cùng mới được áp chế xuống! Được rồi, nhanh lên chút thử nhìn coi có thể luyện chế nó hay không?"

Bên cạnh có người giục, trong lòng Nguyên Tu Vân hừ lạnh, trước vì sao không nhắc nhở y không thể sờ kiếm? Không nên chờ y bị nóng thoáng cái mới nói, chẳng qua Nguyên Tu Vân cũng đàng hoàng dấy lửa lên bàn tay, hướng mũi kiếm đốt qua.

Một khắc đồng hồ trôi qua, một canh giờ trôi qua, mũi kiếm đương nhiên không có một chút biến hóa. Nguyên Tu Vân lúc này đã có thể dự đoán thanh kiếm bổn mạng này của Dịch Nhiên có bao nhiêu trâu, cho dù Tiểu Sỏa Đản không yếu đi, không tới mười ngày nửa tháng đừng nghĩ luyện thanh kiếm này. Giờ Tiểu Sỏa Đản bị suy yếu, y đoán chừng phải đốt nửa năm mới có thể thấy biến hóa, ha ha…

"Quả nhiên vẫn là quá chậm, chẳng qua nếu lửa của mấy người chúng ta bố trí thành trận pháp cùng tiến lên, một tháng đủ để tác động thanh kiếm này rồi, muốn luyện chế, đoán chừng phải nửa năm hoặc là một năm. Nếu nóng chảy cần mười năm. Cho nên, việc cấp bách, vẫn tìm kiếm một nửa kia đi, sau đó tu bổ tốt mới nhanh nhất cũng là cách tốt nhất!"

Tất cả mọi người tán đồng gật đầu, trong mắt tràn đầy tình thế bắt buộc! Mà Nguyên Tu Vân vừa gật đầu vừa phiền muộn, Dịch Nhiên phải phiền phức.

Mà lúc này, Dịch Nhiên nằm ở trong thành Ngũ Liên, chợt mở hai mắt ra. Hắn cảm ứng được kiếm của mình!

57456:"

93. Chương 93

Dịch Nhiên chợt mở hai mắt ra, ngay trước đây không lâu hắn cảm ứng được sự tồn tại kiếm bổn mạng của mình. Vì vậy vốn hắn hôn mê bất tỉnh, thoáng cái liền từ hôn mê tỉnh lại, theo đạo lý hắn hẳn còn phải sẽ mê man mười ngày, chẳng qua hiện giờ hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi.

"Tu Vân?" Dịch Nhiên không xác định nhìn xung quanh, hơi nhíu mày. Hắn nằm một nơi hoàn toàn không biết, mà xung quanh hắn cũng không có thân ảnh quen thuộc của hắn kia, điều này làm cho hắn cảm thấy bất mãn trong lòng, thậm chí có chút thô bạo.

"A! Dịch lão đại ngươi tỉnh rồi! Trước Vân lão đại còn nói ngươi sẽ lại hôn mê hơn mười ngày đấy! Nhưng tỉnh là tốt rồi, vừa hay ta nhận được phù truyền âm của Minh Xá phát tới, hắn đã kết đan thành công, tiếp qua hai ngày nữa là có thể đến nơi đây cùng chúng ta hội hợp rồi." Nói chuyện là Thạch Lỗi nghe được tiếng vang chạy tới, lúc này Thạch Hâm đang ở trong sân tu luyện, mà hắn tu luyện xong sau đó đang làm linh thực, hắn là Tứ linh căn mỗi ngày tu luyện một canh giờ cũng đã quá mức rồi, còn không bằng nghiên cứu nhiều một chút một số linh thực ăn ngon, chờ Nguyên Tu Vân sau khi trở về là có thể ăn được đồ ăn, đây mới là tốt đó.

Dịch Nhiên nhìn Thạch Lỗi một lúc lâu mới nhận ra đây là đại ca Thạch Hâm Thạch Lỗi, chính là người bán linh thực ở trong thành Cự Mộc, giờ ngay cả Thạch Lỗi cũng đã được cứu ra, có thể thấy được hắn bỏ lỡ không ít chuyện. "Tu Vân ở nơi nào? Mấy ngày này đã xảy ra chuyện gì, ngươi lựa vài trọng điểm nói cho ta."

Thạch Lỗi nghe được câu hỏi tự nhiên sẽ không có lệ, một năm một mười đem chuyện hắn muốn biết đều nói cho hắn.

"Cho nên, để cứu ngươi, Tu Vân ngụy trang thành một đại sư luyện khí xuất đầu lộ diện không nói, hiện giờ còn bị Đa Bảo các dẫn tới nơi không biết tên?" Dịch Nhiên nói ra như vậy, ánh mắt nhìn về phía Thạch Lỗi đều có chút không đúng. Thạch Lỗi cảm giác mình còn kém một giây cũng sẽ bị người ta dùng ánh mắt giết chết, cả người đều có chút run, nhưng hắn cứ một mực còn không dám chạy trốn chỉ có thể vẻ mặt đau khổ gật đầu: "Chắc, chắc vậy đi… Ta "

"Dịch tiền bối, Nguyên tiền bối cũng không phải hoàn toàn bởi vì chuyện này mới rời đi." Ở thời điểm Thạch Lỗi hầu như muốn không nhịn được, Thạch Hâm từ ngoài phòng đi đến. "Y lúc rời đi, ta đặc biệt hỏi qua y, Nguyên tiền bối nói y sở dĩ ngụy trang thành một vị đại sư luyện khí ngoại trừ cứu đại ca của ta ngoài ra còn có một phần lớn nguyên nhân là vì kiếm của ngài, điểm này ta nghĩ ngài hẳn rất rõ ràng mới đúng." Cho nên, đừng dọa đại ca của ta.

Dịch Nhiên nghe nói như thế lạnh lùng liếc mắt nhìn hai huynh đệ kia sau đó cúi đầu nhìn tay của mình, sau một lát một thanh đoạn kiếm màu lửa đỏ xuất hiện ở trong tay của hắn. "Hắn dĩ nhiên là vì ta." Nếu như là vì người khác, hắn chỉ sợ sẽ trực tiếp một kiếm chém qua để người kia biến mất.

Thạch Hâm và Thạch Lỗi hai huynh đệ nghe được câu này sau đó khóe miệng đồng loạt giật, ngài nếu biết vì cái gì còn một bộ biểu tình chúng ta thiếu mấy triệu linh thạch kia chứ?! Còn có, khoe khoang trong giọng nói là chuyện gì xảy ra? Đừng tưởng rằng gương mặt tê liệt của ngươi, thì chúng ta nghe không hiểu!

"Hắn lúc nào có thể trở về?" Dịch Nhiên lại mở miệng. Thạch Hâm nhịn không được ở trong lòng liếc mắt, "Chúng ta đây cũng không biết, còn phải xem ngài có tính toán gì không? Chúng ta có muốn đi tìm y hay không?"

Dịch Nhiên suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Nếu hắn chọn ngụy trang thành đại sư luyện khí, đây cũng là một hung hiểm có bao nhiêu lớn. Chúng ta đi trước tham tra chuyện của thành Cự Mộc một chút, Ngũ đại môn phái nếu đã chú ý tới thành Cự Mộc, như vậy sau đó nhất định sẽ đi quan sát giám thị trước, chúng ta mới có thể sẽ ở nơi đó đụng phải Tu Vân. Thạch Lỗi ở chỗ này, nếu như Tu Vân ở trong khoảng thời gian này quay về, ngươi có thể để hắn trực tiếp đi Tây thành Cự Mộc tìm ta, Thạch Hâm còn có Minh Xá cùng đi."

Đối với quyết định của Dịch Nhiên, hai huynh đệ Thạch Lỗi tự nhiên sẽ không phản đối, vì vậy chờ Minh Xá tiến giai sau đó trong lòng vô cùng vui sướng đi tới thành Ngũ Liên, đã bị ép buộc cùng Dịch Nhiên đi thành Cự Mộc trước rồi, mặc dù hắn một chút cũng không muốn đi làm lao động, nhưng vẫn là nửa điểm phản kháng cũng không làm ra —— hắn cho rằng sau khi hắn tiến giai trở thành Kim Đan nhất định có thể từ trên võ lực khinh bỉ con gà Dịch Nhiên này, kết quả chờ khi thực sự đối mặt Dịch Nhiên, hắn thiếu chút nữa không đem mình cuộn thành một cục đi trốn trong động! Áp chế chủng tộc và áp chế phẩm cấp gì gì đó thật sự là quá đáng sợ được không! Hắn thật sự không nghĩ ra vì sao loại đại yêu thú thần cấp Tam Túc Kim Ô này lại sẽ rơi vào Nhiên Nguyên giới nơi chim không ị này á! Vị này nếu như không bị thương, đến Nguyên Anh Hậu kỳ chỉ vẫy vẫy cánh là có thể phá hủy hơn nửa Nhiên Nguyên giới được không!

Minh Xá tâm tình không tốt sau cùng chỉ có thể đối đệ đệ bạch xà cảm thán an ủi mình, nhất định phải bán manh thật tốt ôm chặt bắp đùi, nói không chừng sau này thành tiên phải nhờ vào vị này rồi. Minh Hoặc nghe xong lời nói của đại ca nhà mình liền chạy tới trước mặt Dịch Nhiên bán manh, kết quả bị ghét bỏ trực tiếp mất đuôi ném tới trong lòng đại ca nhà mình.

Minh Hoặc: "?" Đã nói ôm đùi đâu!

Minh Xá: "… Quên đi, lần sau chúng ta hay là đi ôm đùi người khác đi." Việc này quá nguy hiểm, vẫn làm lao động tay chân đi.

Ở thời điểm Dịch Nhiên và Minh Xá bọn họ cẩn thận chú ý hướng đi và biến hóa của thành Cự Mộc, Nguyên Tu Vân ở trong kiếm các của Tứ Thủy Kiếm môn đã rãnh đến sắp dài lông! Y đi tới nơi này đã có mười bốn mười lăm ngày, mỗi ngày ngoại trừ cùng một đám luyện khí sư như bị điên thảo luận phải tìm tài liệu gì có thể bổ kiếm, tài liệu gì thích hợp một lần nữa rèn một thanh kiếm, dĩ nhiên cái gì cũng không làm được, ngay cả kiếm các cũng không đi ra một bước. Điều này thật sự khiến y có chút không nhịn được, phải biết rằng cho dù lúc ở chỗ Phó gia còn không có phát sinh loại tình huống y bị người khác giám thị cũng không có hơn mười ngày chưa từng viện tử của mình, hơn nữa đời trước cho tới giờ y cũng chính là ở thời gian bế quan mới nỗ lực không có chạy loạn, nhưng này đã là cực hạn, y có thể bế quan một năm hai năm thậm chí bất động rất nhiều năm, thế nhưng giờ không bế quan mỗi ngày thảo luận luyện kiếm, y thật đúng là không nhịn được.

Cho nên Nguyên Tu Vân liền trực tiếp đưa ra yêu cầu muốn đi ra ngoài đi bộ một chút với Đan Dương trưởng lão, trở về nhìn một chút, y thậm chí đã nghĩ xong nếu như trưởng lão Đan Dương không đồng ý y liền quyết định không ở nơi này luyện kiếm nữa, cho dù giờ y cũng coi như không sợ, y chính là muốn đi ra

ngoài dù thế nào đi nữa! Kỳ thực quan trọng nhất chính là bởi vì y đi tới nơi này đã có mười lăm ngày rồi, cộng thêm mười lăm ngày lúc trước, tên Dịch Nhiên kia cũng đã tỉnh. Ít nhất y phải đi gặp hắn một chút, xem tình huống hiện giờ của hắn như thế nào? Thuận tiện nói cho hắn biết mình gặp được mũi kiếm của hắn, trước mắt thì chỉ trừ Tiểu Sỏa Đản của y ra vẫn không có người có thể động được mũi kiếm, để cho hắn yên tâm mới tốt.

Trưởng lão Đan Dương nhìn thần sắc trong mắt Nguyên Tu Vân ngươi nếu không đồng ý ta cũng không làm, nhịn không được một trận đau đầu. Lão thật sự là không thể hiểu được, vì sao ở thời điểm tất cả mọi người si mê với thảo luận luyện chế tiên khí thế nào, một người luyện chế có khả năng thân thủ nhất lại không có chút hứng thú nào đối với chuyện này, không nhìn thấy nha đầu mặc áo đen trước đó kia cũng đã gần muốn tẩu hỏa nhập ma sao? Nhưng vị này cũng có lệ tựa như mỗi ngày ở trong Kiếm các đi loạn. Đến hiện giờ rốt cục nhịn không được muốn đi ra Kiếm các rồi.

Nếu như đổi lại là người khác, trưởng lão Đan Dương nói không chừng trực tiếp liền vẫy tay đuổi người, nhưng hiện giờ đang đối mặt chính là Nguyên Tu Vân người có ôm Địa hoả, trưởng lão Đan Dương cũng chỉ có thể ở trong lòng hung hăng buồn bực nửa ngày, cuối cùng lên tiếng: "Ngươi đã không muốn ở đây cùng mọi người trao đổi, vậy đi giúp chúng ta làm những chuyện khác đi. Trước đi nhìn tình huống của thành Cự Mộc, sau đó sẽ đi các thành trì khác tìm năm loại linh tài này, nếu như cuối cùng chúng ta thảo luận thành công, mấy loại vật liệu này tuyệt đối không thiếu được, như vậy ngươi không cần nghẹn ở chỗ này cũng nghẹn không ra việc gì, như thế nào?"

Nguyên Tu Vân tự nhiên là không có gì không đồng ý, y đây đã là nhượng bộ của trưởng lão Đan Dương rồi, nếu như đổi thành những người khác chỉ sợ sẽ một bước cũng không để cho mình rời khỏi chỗ này, dù sao "lửa" của mình thế nhưng mấu chốt nhất, mà trưởng lão Đan Dương nguyện ý để y đi làm một ít chuyện khác, đã rất khó được. Hai người bọn họ cũng lòng biết rõ điểm mấu chốt của đối phương, Nguyên Tu Vân tiếp nhận một túi linh thạch thượng phẩm và ngọc bài viết linh tài, lại mang theo vòng ngọc có thể để hai bên liên lạc, hơi chào một cái với trưởng lão Đan Dương liền xoay người rời đi.

Vòng ngọc kia là một bảo chứng, chỉ cần trưởng lão Đan Dương bên này có triệu hoán, y sẽ phải lập tức trở về, đây là điểm mấu chốt của trưởng lão Đan Dương. Mà Nguyên Tu Vân nghĩ, vì sau này đoạt lại mũi kiếm làm chuẩn bị, y cũng cần một liên lạc như thế. Như vậy đợi được lúc mấu chốt, y vẫn có thể đến đánh vào nội bộ địch nhân.

Thật vất vả rời đi Kiếm các, Nguyên Tu Vân trước tiên chạy tới thành Ngũ Liên, kết quả được báo cho biết Dịch Nhiên đã sớm tỉnh lại đồng thời đi thành Cự Mộc. Nguyên Tu Vân bĩu môi, cuối cùng vẫn là mang theo Thạch Lỗi cùng đi thành Cự Mộc hội hợp với bọn Dịch Nhiên.

Ở thành Ngũ Liên bọn họ đã ngây ngô được một tháng, ngụy tạo thân phận đã không thể dùng nữa, lúc này rời khỏi vừa lúc. Lần thứ hai đến thành Cự Mộc, Nguyên Tu Vân bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến giật mình. Sau đó y đều nhìn xung quanh bên cạnh một chút, phát hiện biểu tình của người xung quanh y cùng bản thân y không kém là bao nhiêu, thậm chí so với y còn khó nhìn hơn. Thạch Lỗi nhịn không được tự lẩm bẩm:

"Trời, điều này sao có thể chứ! Làm sao sẽ biến thành bộ dáng hiện tại? Đây quả thực, đây quả thực như là…"

"Đây là một tòa thành của ác ma sao?!" Ở bên cạnh Thạch Lỗi có người nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Nguyên Tu Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn thành trì bị mây đen và màu máu che đậy, chân mày gắt gao nhíu lại. Thật sự chẳng trách người khác nói đây là một tòa thành của ma, vốn thành trì cao to do cây to làm thành, giờ đã hoàn toàn không còn bộ dáng lúc trước, trên gỗ to lớn hiện đầy gai nhọn màu đen, vốn dáng vẻ của cửa chính quang minh chính đại vặn vẹo thành dữ tợn, tảng lớn tảng lớn mây đen tụ tập ở bầu trời tòa thành trì này, giống như nơi này có gì đó hấp dẫn chúng nó, khiến mây đen kéo dài không tiêu tan.

Vù u ——

Một trận gió lạnh thổi qua, từ trong thành trì truyền tới mùi máu tanh khiến người cau mày, cũng không cùng đi vào xem, bọn họ ở ngoài thành là có thể đoán được tràng cảnh địa ngục ở bên trong là một bộ dáng

thế nào.

"… Phiền phức lớn." Nguyên Tu Vân thì thào. Y cảm nhận được Tiểu Sỏa Đản trong cơ thể mình nổi giận và Tiểu Hồ Lô chán ghét vô cùng, thứ có thể khiến hai bọn họ phản ứng kịch liệt như thế, tuyệt đối là vật cực kỳ tà ác.

S:2"

94. Chương 94

Nguyên Tu Vân nhìn mây đen đầy trời bên ngoài thành, biểu tình trên mặt vô cùng khó coi không kém những người khác là bao nhiêu. Cho dù là kẻ ngu cũng có thể nhìn ra tình huống trong thành Cự Mộc lúc này tuyệt đối không được lạc quan, lúc Nguyên Tu Vân đang suy tư muốn đi tra xét như thế nào một phen, vai đột nhiên bị người vỗ một cái.

Quay đầu lại, cũng không thấy được cái gì, Nguyên Tu Vân trực tiếp giật giật khóe miệng: "Đã lúc nào rồi ngươi còn có tâm tình đùa giỡn? Minh Xá, hình như sau khi ngươi tìm được đệ đệ đã thật sự vui vẻ nha."

Minh Xá vốn còn vui vẻ chuẩn bị chê cười Nguyên Tu Vân, lúc này sau khi nghe được lời của y vội vàng từ bên phải chạy qua bên trái: "Ta chỉ là chào hỏi với ngươi mà thôi, thuận tiện mang bọn ngươi đi gặp Dịch lão đại."

Không biết bắt đầu từ khi nào thì, xưng hô của Minh Xá, Thạch Hâm và Thạch Lỗi ba người đối với Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đã thống nhất, miệng trực tiếp gọi lão đại, Nguyên Tu Vân ngược lại cảm thấy gọi lão đại cũng thoải mái hơn so với gọi tiền bối, dù sao y cộng lại hai đời cũng còn chưa tới một trăm tuổi, được mấy người cũng hơn một trăm thậm chí vượt hơn năm trăm tuổi gọi tiền bối, thật sự là có chút tiếp thu không nổi.

Nguyên Tu Vân và Thạch Lỗi rất nhanh thì theo Minh Xá đi tới bên trong một tòa trà bằng của phía tây thành Cự Mộc, ngồi ở chỗ này không ít người, mà Nguyên Tu Vân chỉ dùng liếc mắt cũng đã nhận ra kiếm tu mình muốn tìm —— cho dù hiện giờ không phải đầu trọc nữa, lông bàn chải nhỏ cũng vẫn bắt mắt.

Dịch Nhiên cũng liếc mắt một cái đã nhận ra Nguyên Tu Vân, chân mày nâng lên khiến vẻ mặt của hắn có chút ngoài ý muốn: "Y phục này ai mua cho ngươi?" Chờ sau khi Nguyên Tu Vân đi tới, câu nói đầu tiên là chất vấn không thể nào hài lòng. "Ngươi cũng sẽ không mua trường sam chỉ có mẽ ngoài mới đúng."

Nguyên Tu Vân nghe vậy cười khẽ một tiếng, quả nhiên vừa thấy được người này, tâm tình của y đã trở nên không tệ: "Đây là Lâu Bách Vạn của Đa Bảo các tặng ta, nói là vô giá, hơn nữa còn có ẩn nấp và thêm bùa phòng ngự. Ta nhìn bộ y phục này mặc dù hoa lệ một tí, nhưng quả thực rất phù hợp định vị trí của ta ngay lúc đó nên đã mặc thôi."

Dịch Nhiên bĩu môi không thể nào hài lòng, mặc dù bộ y phục này xuyên qua trên người Nguyên Tu Vân thoáng cái khiến y có vẻ quý khí mà ngạo nghễ, là một kiện trường bào tuyệt đối hấp dẫn người, liền thấy xung quanh có thật nhiều người cũng không tự chủ đưa ánh mắt đặt vào trên người của y, Dịch Nhiên đã cảm thấy đủ loại mất hứng.

"Sau này phải thay đổi đi." Dịch Nhiên vỗ vỗ ghế để Nguyên Tu Vân ngồi bên cạnh hắn: "Miễn cho đến lúc đó hành động bất tiện."

Nguyên Tu Vân đứng tại chỗ hơi tỉ mỉ nhìn sắc mặt của Dịch Nhiên, bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười kia thoáng cái khiến người xung quanh nhìn y nhịn không được hít một hơi, lại làm cho Dịch Nhiên thẹn quá thành giận: "Cười cái gì mà cười! Mau ngồi đàng hoàng! Có việc chính muốn nói!"

Nguyên Tu Vân cười ngồi xuống, sau đó vừa ăn linh thực đã chuẩn bị tốt vừa mở miệng: "Nghe nói ngươi tới nơi này đã gần nửa tháng rồi, phát hiện gì rồi?"

"Có hai chuyện." Dịch Nhiên mở miệng: "Ta thông qua cách thức ẩn nấp đặc thù đi bên trong thành dò xét qua vài lần, phát hiện Triệu Trung Thiên hẳn là đang ở trong thành Cự Mộc. Ngươi đừng kích động, còn có chuyện thứ hai so với chuyện đầu tiên quan trọng hơn." Nguyên Tu Vân chậm rãi thở ra một hơi, "Ngươi nói."

"Bọn họ đang tế luyện huyết ma Phá Vân Thương."

Nguyên Tu Vân ở thời điểm nghe được câu này chậm rãi móc móc lỗ tai, trên mặt của y có loại vẻ mặt không thể tin: "Nếu như ngươi nói là Phá Vân Thương, như vậy ta biết đó là bảo vật gia truyền của Nguyên gia chúng ta, nhưng huyết ma Phá Vân Thương là vật gì? Có liên quan với món bảo vật của nhà chúng ta sao?"

Dịch Nhiên không nói gì lẳng lặng nhìn Nguyên Tu Vân. Người sau rất nhanh thì đã hiểu ý tứ trong mắt của hắn.

"Há… Triệu Trung Thiên, còn có chủ thành Cự Mộc!" Nguyên Tu Vân sau khi trầm mặc biểu tình trên mặt trở nên có chút âm trầm: "Bọn họ thật là có năng lực."

Minh Xá ở bên cạnh gật đầu: "Làm không tốt chính là từ vừa mới bắt đầu Triệu Trung Thiên đã đánh chủ ý, cho nên mới sẽ phải ở mười năm trước thiệt hại nặng Nguyên gia. Nếu quả như thật là nói như vậy, vậy lão có thể nói là đa mưu túc trí đến cực điểm rồi."

Thạch Hâm và Thạch Lỗi ở bên cạnh không nói lời nào, chẳng qua bọn họ nghĩ lại là thành chủ của bọn họ có đúng hay không cũng ở mười năm trước mà bắt đầu vạch kế hoạch chuyện này rồi? Chuyện này trọng đại như thế, ở nơi trong Nhiên Nguyên giới này, rốt cuộc còn có bao nhiêu người tham dự trong đó đây?

"… Ngũ đại môn phái khẳng định không sạch sẽ." Nguyên Tu Vân chậm rãi mở miệng: "Chuyện này chỉ sợ sau cùng sẽ ảnh hưởng bố cục của toàn bộ Nhiên Nguyên Giới, thời gian cấp bách, chúng ta trước phải lấy lại mũi kiếm của ngươi. Chuyện thành Cự Mộc, không đến ba tháng sẽ có đại biến."

Dịch Nhiên rất hiển nhiên cùng suy nghĩ giống Nguyên Tu Vân, ở thời điểm Ngũ đại môn phái, Tứ đại gia tộc và Ngũ đại thành trì đều có cấu kết, cùng với chuyện bọn họ nhìn chằm chằm thành Cự Mộc, không bằng trước đem chuyện quan trọng làm xong, sau đó sẽ lấy bất biến ứng vạn biến. Về phần mũi kiếm của Dịch Nhiên, chỉ cần chuyện của thành Cự Mộc nảy sinh, có lẽ Ngũ đại môn phái cũng sẽ không có bao nhiêu người đi quan tâm chuyện mũi kiếm trước. Dù sao, coi như là bảo bối và tính mạng lấy ra so sánh nào nặng hơn, mọi người đều biết cái nào quan trọng hơn.

"Thạch Hâm Thạch Lỗi các ngươi đi thành Hải bên cạnh tìm một chỗ tu luyện, thỉnh thoảng quan tâm một chút biến hóa của thành Cự Mộc. Minh Xá Minh Hoặc và chúng ta đi một chuyến bên trong núi Vạn Nhận, sau ba tháng, chúng ta ở thành Cự Mộc hội hợp." Nguyên Tu Vân nhẹ nhàng mở miệng, không ai phản đối.

Ở lúc mấy người bọn họ muốn phân công nhau hành động trực tiếp rời đi, bên trong quán trà bỗng nhiên có mấy người co giật không thôi, kêu thảm lăn lộn trên mặt đất, sau đó cả người liền biến thành than cháy nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Biến cố bất thình lình khiến người bên trong quán trà nhất thời đều nhan sắc đại biến, bọn họ cùng nhau nhìn về phía lão bản quán trà, người sau ha ha phá lên cười: "Ta ở chỗ này làm chuẩn bị một tháng, đến hôm nay rốt cục bắt người bản thân có Hỏa linh căn và Kim linh căn cực phẩm! Chỉ cần đem bọn họ giao cho thành chủ thành Cự Mộc, là ta có thể theo nhị vị bọn họ cùng nhau phi thăng Trung thế giới! Các tiểu tử! Trách chỉ có thể trách các ngươi sơ suất quá, thứ gì có thể ăn thứ gì không thể ăn cũng không biết sao?!"

Ở trước mắt bao người, lão bản quán trà này đã từ một người phổ phổ thông thông thoáng cái biến thành Ma tộc cả người đen kịt phân tán ma khí bốn phía, phần lớn người bên trong quán trà lúc này đã bất đắc dĩ bắt đầu co giật, mà trong đó có một tu giả Ngưng Mạch Hậu kỳ cũng cố nén cảm giác vô lực bên trong đan điền, trên tay rộng mở xuất hiện một nắm màu vàng, điểm như mưa hướng về phía ma tu điểm tới! Mang theo trận trận kim phong*. [phong: đỉnh, ngọn, chóp]

"Ha ha, đến tốt! Thiên ma nuốt địa!" Ma tu kia đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, sau khi gã nói xong bốn chữ, dĩ nhiên từ bụng của gã bỗng nhiên nứt ra một miệng lớn màu đen, miệng lớn kia chợt bộc phát ra một trận lực hút, trong nháy mắt liền đem kim thương của tu giả Kim linh căn hút đến trong bụng của gã! Sau đó nắm cổ của tu giả

Đến lúc này, toàn bộ bên trong quán trà vẫn không có người đang ngồi, ngoại trừ một bàn của bọn Nguyên Tu Vân.

Ma tu vốn còn hết sức phấn khởi muốn biểu thị công khai một chút lợi hại của gã, kết quả dáng tươi cười của khuôn mặt nhất thời ngưng trệ khi thời điểm nhìn tới bọn Nguyên Tu Vân. Gã mang theo gương mặt khó tin trực tiếp gào lên: "Làm sao có thể! Các ngươi vì sao không trúng độc?"

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút đem tất cả quy công cho Tiểu Sỏa Đản trong đan điền của mình có thể nhìn gì không vừa mắt là có thể đốt.

Dịch Nhiên trực tiếp hừ một tiếng, trong giọng nói tất cả đều là xem thường. Hắn có thiên hạ chí độc chảy ở trong người, độc gì có thể so với độc kia còn lợi hại hơn?

Về phần Minh Xá, hắn biểu thị hắn vốn chính là độc xà, một chút độc nho nhỏ vẫn có thể hóa giải ăn hết. Không có gì kinh ngạc.

Mà Thạch Hâm và Thạch Lỗi hai huynh đệ lúc này lại là vẻ mặt nghĩ mà sợ nhìn linh thực này, sau đó yên lặng liếc mắt nhìn nhau cảm giác mình khiêm nhường cứu bọn họ một mạng á —— rõ ràng Nguyên lão đại ăn nhiều cao hứng như vậy, bọn họ sẽ không đoạt, cho dù chính bọn họ sẽ làm.

Cho nên, năm người một cũng không trúng chiêu.

Nhưng ma tu này cũng tuyệt đối không cho phép phát sinh chuyện như vậy, bởi vì gã đã nhìn thấu Dịch Nhiên là Hỏa linh căn cực phẩm, hơn nữa tu vi còn là Ngưng Mạch, ơ?! "Tu vi của ngươi dĩ nhiên là kỳ Kim Đan?!" Điều này sao có thể chứ! Trước đó gã dùng thần thức quét qua, tu vi của người này rõ ràng chỉ có Ngưng Mạch Hậu kỳ!!

Dịch Nhiên liếc mắt hướng về phía ma tu đang phát ngu, một giây kế tiếp trực tiếp xuất hiện ở trước mặt ma tu, giống như ma tu nắm tu giả Kim linh căn kia, trực tiếp đưa tay liền đem cổ ma tu bắt lấy, sau đó dùng sức cả người ma tu kia run lên giống như là bị điện giật toàn thân.

"Ngươi, hự, ngươi yêu… Ma," Ma tu kia hoảng sợ trừng lớn hai mắt tay chỉ Dịch Nhiên trong miệng đang giãy giụa muốn nói cái gì đó, nhưng ở trước khi hoàn toàn chưa hề biểu đạt ra toàn thân đã bị một đoàn hỏa diễm bao vây lấy, đốt thành tro bụi. Dịch Nhiên thu tay về nhìn bụi còn lại trong tay, nhẹ nhàng lắc lắc, "Tà ma ngoại đạo, đắc mà giết chi*." [phải giết chết]

Tám chữ này âm vang mạnh mẽ nói năng có khí phách, không riêng gì khiến những tu giả nhìn vốn đã vượt qua kia sinh lòng bội phục hai mắt tỏa ánh sáng, ngay cả các tu giả của Ngũ đại môn phái nghe tin chạy tới cũng bị thủ đoạn của Dịch Nhiên kinh ngạc, sinh lòng bội phục.

"Đại sư huynh à, người này mặc dù là kiếm tu, nhưng Hỏa linh thuật của hắn thật sự lợi hại vô cùng á, người như vậy lại không phải trong Ngũ đại môn phái? Quả thực người của chúng ta phải bỏ đi rồi đó!"

Nguyên Tu Vân nghe được một âm thanh quen thuộc, quay đầu vừa nhìn thật sự lại chính là một đám kiếm tu của Tứ Thủy Kiếm môn, bên cạnh còn có đệ tử trẻ tuổi của Đa Bảo các và mấy môn phái khác. Đại sư huynh của Tứ Thủy Kiếm môn đã từng gặp bọn Nguyên Tu Vân trước đây, không riêng gì gặp qua, vị này còn cùng Dịch Nhiên so qua một trận, mặc dù Dịch Nhiên chỉ dùng một kiếm đã đem hắn đánh bại, chẳng qua người này đúng là một kiếm tu rất lợi hại, chí ít ở bên trong Nhiên Nguyên giới.

Lúc này vị đại sư huynh kia đang khẽ nhíu mày nhìn Dịch Nhiên, trên mặt hiện lên vài phần thần sắc không xác định, hiển nhiên dường như hắn nhận ra Dịch Nhiên, nhưng bởi vì Dịch Nhiên cũng không có sử dụng kiếm, cho nên có vài phần không xác định.

"Đa tạ vị đạo hữu này xuất thủ giết ma." Cuối cùng vẫn là một vị nữ tu của Vân Thuỷ Thiên tiến lên, cười duyên nhẹ cảm tạ Dịch Nhiên, lúc Dịch Nhiên gật đầu biểu thị không có gì. Nữ tu này đột nhiên liền lên tiếng: "Vị đạo hữu này đã có thực lực như vậy, tất nhiên cũng sẽ không nhìn thành Cự Mộc từng bước từng bước rơi vào bàn tay của ma tu phải không? Không dối gạt đạo hữu, mấy người chúng ta là đệ tử nội môn của Ngũ đại môn phái, lần này tới thành Cự Mộc là điều tra vấn đề, nhưng chúng ta ở chỗ này tới hồi lâu cũng không có tra được đầu mối, vị đạo hữu này nếu, "

"Không đi." Không đợi nữ tu của Vân Thuỷ Thiên nói xong, Dịch Nhiên trực tiếp không nhịn được cự tuyệt, sau đó kéo Nguyên Tu Vân liền trực tiếp đạp kiếm Bôn Lôi rời khỏi. Mãi đến lúc này, đại sư huynh của Tứ Thủy Kiếm môn mới xác định người này chính là vị tiền bối trước kia so kiếm với hắn, về phần một người khác… Có thể là người bọn họ muốn tìm kia sao?

Lúc hắn còn không suy nghĩ cẩn thận, Thuỷ Tiêu Tiêu của Vân Thuỷ Thiên bên cạnh tức giận giậm chân, vậy mà không chút do dự đi theo!

Thuỷ Tiêu Tiêu: nước mưa lất phất.

/ .g :c"

95. Chương 95

Thuỷ Tiêu Tiêu rời khỏi khiến đệ tử của Ngũ đại môn phái xung quanh cũng không nhịn được lấy làm kinh hãi, sau khi giật mình xong từng người đều lộ ra nụ cười bất đắt dĩ. Tính cách của Thuỷ Tiêu Tiêu đoán chừng chưa từng gặp tu giả nào không để cho nàng mặt mũi như thế còn là tu giả nam giới, cho nên lúc này nhất thời bị kích động đã trực tiếp dâng lên không nghe theo không buông tha.

Theo lý thuyết, loại chuyện như thế hẳn nên ngăn lại, nhưng lúc này Thuỷ Tiêu Tiêu cũng đã đạp linh thú của nàng trực tiếp đuổi theo hai người kia, những người này cho dù không muốn quản chuyện cũng nhất định phải đi theo sau nhìn tình huống một chút, dù sao Thuỷ Tiêu Tiêu như thế nào đi nữa cũng là đệ tử của chưởng môn Thuỷ Vân Thiên, nàng nếu như xảy ra chuyện gì những người khác của Ngũ đại môn phái nếu như làm như không thấy, nhất định sẽ bị hung hăng giáo dục một trận.

Vốn đệ tử của Ngũ đại môn phái cho rằng bọn họ đoán chừng đuổi theo một hai khắc là có thể đem người đuổi kịp, thú Linh Ưng là linh thú của Thuỷ Tiêu Tiêu lại được xưng tốc độ nhanh nhất, có thể một ngày đi được nghìn dặm không nói, lực phòng ngự còn rất tốt. Là một trong linh thú phi hành người người muốn có được. Nhưng, bọn họ phát hiện mình thật sự quá ngây thơ rồi, bọn họ truy đuổi trực tiếp từ buổi sáng đuổi tới buổi chiều, từ buổi chiều đuổi tới đêm khuya, dọc theo đường đi có vài đệ tử đều đã bởi vì tu vi không tốt mà ngừng lại, nhưng Thuỷ Tiêu Tiêu lại vẫn còn tiếp tục.

"Đại sư huynh, chúng ta thực sự phải tiếp tục đuổi tiếp sao? Đã sắp đến giờ Tý*, tính như thế, chúng ta đã đuổi theo nàng ta được chín giờ rồi, phần lớn đệ tử đã không đuổi kịp, chỉ còn lại có sư huynh Vân Ẩn của Đa Bảo các và sư tỷ Thuỷ Nhu của Thuỷ Vân Thiên cùng chúng ta." Lục Lương Ngọc lúc nói lời này bản thân cũng mơ hồ cảm thấy có chút đau răng, trong lòng nhịn không được oán giận Thuỷ Tiêu Tiêu thật sự quá biết tìm chuyện mà, vốn bọn họ chỉ cần ở thành Cự Mộc tra xét xung quanh một chút tình huống đã có thể quay về môn phái, hiện giờ cũng đã phải chạy gần đến thành Vận rồi!

Đại sư huynh Kim Phách của Tứ Thủy Kiếm môn nghe vậy lắc đầu, "Nếu trước đó ngay từ đầu chúng ta không đuổi theo, vậy không đuổi cũng được. Giờ đã đuổi theo khoảng thời gian lớn như vậy rồi, chúng ta cũng không thể nửa chừng bỏ dở tùy ý Thuỷ Tiêu Tiêu tự mình đuổi theo hai tu giả tu vi cao hơn hơn nàng, những người khác có lẽ sức lực kém, nhưng mấy người chúng ta nhất định phải đi qua, nếu không một khi Thuỷ Tiêu Tiêu bị giận chó đánh mèo giết chết hoặc trọng thương, lúc đó Thủy Vân Thiên nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ."

Vân Ẩn bên cạnh hắn lúc này đang đứng ở trên hồ lô chậm rãi gật đầu: "Kim huynh nói rất có đạo lý, cho nên giờ chúng ta phải đuổi theo. Chỉ hy vọng hai vị kia không nên quá tức giận, không nên một kiếm chém chết nữ nhân xung động kia hoặc là một ngọn lửa đốt nàng đã cám ơn trời đất, ngươi nói có đúng hay không? Sư tỷ Thủy Nhu?"

Thủy Nhu bị Vân Ẩn nhắc tới lúc này biểu tình trên mặt thật khó coi, chân mày của nàng khẽ cau, hơi trừng mắt Vân Ẩn một cái: "Chớ có nói đùa, giờ tìm được Thuỷ Tiêu Tiêu quan trọng nhất."

Cũng may tiếp sau đó lại đuổi theo nửa canh giờ bọn họ rốt cục đuổi tới trên đường của Thuỷ Tiêu Tiêu cắn gắt gao không tha hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, chẳng qua tình huống lúc này không thể nào tốt chính là, Thuỷ Tiêu Tiêu đang bị tu giả kỳ Kim Đan lợi hại kia lấy cách lúc trước, gắt gao mà bóp cổ treo ở giữa không trung, dám chừng hơi thở tiếp theo của nàng thoáng cái cũng sẽ bị bóp chết.

"Tiền bối xin hãy thủ hạ lưu tình!!" Thủy Nhu vừa thấy được hình ảnh như vậy trong lòng nhịn không được giật mình, trực tiếp thở nhẹ lên tiếng: "Là sư muội ta nàng quá mức lỗ mãng, thật sự xin lỗi! Chúng ta trở về tất nhiên sẽ giáo dục sư muội thật tốt, có thể thỉnh tiền bối thủ hạ lưu tình hay không?"

Tâm tình của Dịch Nhiên lúc này không thể nào tốt, cho dù ai bị đi theo một đường còn bỏ rơi thế nào cũng bỏ rơi không được, tâm tình đó tự nhiên sẽ không tốt, nhưng sự thật dẫn đến tâm tình Dịch Nhiên không tốt như thế còn có một nguyên nhân khác —— lúc này Nguyên Tu Vân lại lấy thân phận đại sư luyện khí theo hắn, ở dưới tình huống thế này đệ tử của Ngũ đại môn phái rất dễ có thể nhận ra Nguyên Tu Vân, mà cho đến lúc này chỉ sợ hành động đi núi Vạn Nhận của bọn họ sẽ bị những người này quấy rầy.

Sự thực chứng minh Dịch Nhiên nghĩ một chút cũng không sai, sau khi hắn hoàn toàn không phản ứng Thủy Nhu cầu tình, Kim Phách và Lục Lương Ngọc trong lòng lo lắng, mà Vân Ẩn lại là sau khi tỉ mỉ nhìn một chút quần áo và khuôn mặt của Nguyên Tu Vân, bỗng nhiên ngạc nhiên hô lên một tiếng "Nguyên tiền bối".

Nhất thời, sắc mặt của Dịch Nhiên khó coi tới cực điểm. Mà Nguyên Tu Vân lại là nhẹ chậc một tiếng, nhịn không được khẽ thở dài một cái, rốt cuộc vẫn không có tránh đi.

"Thì ra là đạo hữu Vân Ẩn." Nguyên Tu Vân rốt cục mở miệng. "Thời gian hỗn loạn trước đó, ta không có nhận ra, thứ lỗi thứ lỗi."

Bọn Lục Lương Ngọc rất dễ dàng thì nghe được có lệ từ trong lời nói của Nguyên Tu Vân, chẳng qua lúc này có thể đặt lên quan hệ cũng đã là rất tốt: "Đâu có đâu có, tình huống lúc đó quả thực rất hỗn loạn. Hơn nữa sư muội Thuỷ Tiêu Tiêu đúng là xung động lỗ mãng, chẳng qua bởi vì sư muội Thuỷ Tiêu Tiêu là đệ tử của chưởng môn Vân Thủy Thiên, cũng coi như là sư muội của chúng ta, vẫn hy vọng, tiền bối có thể nhìn mặt mũi của Đa Bảo các tha sư muội một lần này đi, chúng ta cam đoan không có lần sau nữa."

Nguyên Tu Vân nghe vậy nhìn thoáng qua nữ tu bị Dịch Nhiên bóp cổ, trong mắt hiện ra vẻ oán độc, cười khẽ một tiếng lắc đầu, đưa tay kéo lại tay của Dịch Nhiên, người sau mới không cam nguyện đem Thuỷ Tiêu Tiêu ném xuống đất, hai mắt còn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Vốn là sau khi Thuỷ Tiêu Tiêu bị buông xuống muốn nói vài câu ngoan lệ để phát tiết tức giận của mình, mà sau khi nàng nhìn thấy hai mắt của Dịch Nhiên khi đó hoàn toàn không có cảm tình băng lãnh thậm chí có chút tà khí, trong nháy mắt tất cả lời nói đều bị ngăn ở trong cổ họng, lại cũng nói không nên lời. Mà lúc này, âm thanh không cho là đúng của Nguyên Tu Vân ở bên cạnh vang lên:

"Các ngươi nên mang nàng trở lại quản giáo thật tốt, hôm nay gặp chúng ta, mặc dù tính tình chúng ta không tốt, cho nàng chút giáo huấn, nhưng chắc thế nào nàng ta cũng không phục. Chỉ sẽ cảm thấy chúng ta đối với nàng ta quá mức lãnh đạm. Nhưng hai mắt của nàng đã có thể nhìn ra vô số loại oán độc, thế nhưng nàng ta cũng không suy nghĩ lại, dưới tình huống không quen biết, chúng ta đã cự tuyệt nàng, nàng còn đuổi theo được một tấc lại muốn tiến một thước không nghe theo không buông tha như thế, nếu chúng ta muốn tiến hành chuyện giết người phóng hỏa không thể nhìn thấy thứ gì, chỉ sợ cũng không tới phiên các ngươi chạy tới, nàng ta đã chết."

Lời của Nguyên Tu Vân khiến Thuỷ Tiêu Tiêu nhất thời cắn răng, sau khi nàng được Thủy Nhu đỡ dậy, Nguyên Tu Vân lại nói thêm một câu: "Ngươi là người của Thủy Vân Thiên thì như thế nào? Ngươi cũng không phải chưởng môn, chỉ là một đệ tử mà thôi, chớ đem mình quá coi trọng."

Nói xong việc này, Nguyên Tu Vân đã kéo Dịch Nhiên muốn đi vào trong núi Vạn Nhận, chẳng qua đã bị người đuổi kịp, sẽ rất khó lại đem người bỏ rơi. Huống chi Thuỷ Tiêu Tiêu còn từ vừa mới bắt đầu đã bóp vỡ ngọc bài truyền âm của nàng.

"Hai vị chậm đã!"

Phía sau truyền đến âm thanh hơi có chút lo lắng của vài người.

Lúc này không riêng gì Dịch Nhiên, ngay cả Nguyên Tu Vân tâm tình cũng trở nên không tốt lắm, chẳng qua để không cho sự tình trở nên phiền toái hơn, Nguyên Tu Vân hai người vẫn là ngừng lại, vừa quay đầu, Nguyên Tu Vân đã thấy Lâu Bách Vạn và mấy người tu giả trung niên tu vi ở Ngưng Mạch Hậu kỳ, chẳng qua bắt mắt nhất trong bọn họ vẫn là hai vị đại năng tu vi ở kỳ Kim Đan.

"Lâu đạo hữu? Mấy vị như thế nào lại tới nơi này?" Nguyên Tu Vân nhướng mi: "Sẽ không phải cho là có ai đó muốn giết đệ tử của các ngươi cho nên vội vội vàng vàng chạy tới đi!"

Lời này trực tiếp khiến một vị nữ tu trong hai vị Kim Đan kia nhướng mày: "Nguyên nhân hậu quả của chuyện trước, chúng ta cũng nghe được, mặc dù chuyện này là Thuỷ Tiêu Tiêu sai, chẳng qua hành vi của hai vị cũng có chút quá rồi."

Nguyên Tu Vân căn bản sẽ không muốn phản ứng nàng, trực tiếp hỏi Lâu Bách Vạn: "Nếu như các ngươi là vì chuyện này tới, hiện giờ chuyện đã kết thúc mấy vị có thể rời đi. Chúng ta còn có chuyện muốn đi vào trong núi Vạn Nhận, vẫn không quấy rầy lẫn nhau là tốt hơn."

Nguyên Tu Vân không nhìn khiến vị nữ tu kỳ Kim Đan kia vô cùng bất mãn, nàng đang muốn tức giận, đã trực tiếp đối mặt với hai mắt của Dịch Nhiên, nhất thời trong lòng rùng mình, sau khi ý thức được nơi này có một kiếm tu kỳ Kim Đan, vừa tức giận thoáng cái giảm phân nửa.

Lâu Bách Vạn thừa dịp lúc này vội vàng tiến lên hoà hoãn không khí đồng thời nói rõ ý đồ tới: "Kỳ thực chúng ta tới đây cũng không hoàn toàn là vì Thuỷ Tiêu Tiêu, bởi vì trước đó tộc thúc của ta và trưởng lão Đan Dương bọn họ đã thảo luận ra dùng món bảo bối tiếp theo nào tốt nhất, cho nên chúng ta những người này đều là phụng mệnh muốn đi vào núi Vạn Nhận tìm bảo, hiện giờ gặp gỡ hai vị rồi, ta đoán hai vị khẳng định cũng vì vào núi tìm bảo, nếu như chúng ta có thể kết bạn mà đi có lẽ sẽ càng tốt hơn một chút."

Dịch Nhiên nghe nói như thế không chút nghĩ ngợi đã muốn từ chối, Nguyên Tu Vân cũng không muốn cùng bọn họ kéo đến cùng nhau, chẳng qua Lâu Bách Vạn lại vào lúc này nói một câu nói kịp thời: "Có thể hai vị không biết, ở trong núi Vạn Nhận có một mảnh cấm chế mê chướng* [chướng: che đậy] của Ngũ đại môn phái thiết trí dựa vào ngũ linh và địa thế, một khi tiếp xúc thì sẽ trực tiếp đưa tới đệ tử trưởng lão của Ngũ đại môn phái đến đây, hơn nữa cấm chế rất khó bị phá ra, cho nên nếu như hai vị muốn tới chỗ sâu của núi Vạn Nhận, vẫn cùng chúng ta cùng đi tương đối tốt hơn. Ta có thể bảo đảm, chỉ cần mục tiêu của hai vị khác biệt với chúng ta, sau khi qua mảnh cấm chế chúng ta có thể tách ra hành động."

Nguyên Tu Vân nghe đến đó chậm rãi kéo khóe mắt xuống, y có một loại trực giác, có thể khẳng định mục tiêu của Lâu Bách Vạn và sáu bảy trưởng lão chấp sự của Ngũ đại môn phái kia là giống nhau, y và Dịch Nhiên muốn tìm thạch tinh Tinh Nhận trong vực sâu Vạn Nhận, theo như lời Dịch Nhiên, chỉ có loại thạch tinh này mới có thể làm cho mũi kiếm đã gãy của y và thân kiếm ở bên trong đan điền từ từ khép lại. Đương nhiên còn có vật Nhận Tục còn tốt hơn so với thạch tinh Tinh Nhận, nhưng ở trong Nhiên Nguyên giới, hắn cũng chỉ cảm ứng được một loại như thế mà thôi.

Bởi vậy, thạch tinh Tinh Nhận hầu như có thể xưng là vật luyện khí đỉnh cấp nhất trong cả Nhiên Nguyên giới rồi, Nguyên Tu Vân bất kể như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, coi như đại sư luyện khí lợi hại nhất của Nhiên Nguyên giới, đại sư Đan Dương sẽ không biết loại bảo vật này. Cho nên, mục tiêu của bọn Lâu Bách Vạn nhất định là thạch tinh Tinh Nhận, mục tiêu của bọn họ trùng khít rồi.

"... Được rồi, nếu như vậy ta cũng sẽ bớt đi chút sức lực. Chúng ta muốn đi trong vực sâu Vạn Nhận lấy hàn băng Thâm Uyên, các ngươi thì sao?" Nguyên Tu Vân trầm mặc một chút đã nói ra mục đích của bọn họ: "Cũng sẽ không giống chúng ta đi? Dù sao, ta luyện chế cho hắn một thanh kiếm băng hỏa song thuộc tính."

Nghe được Nguyên Tu Vân vừa nói như vậy, trong lòng mấy vị Lâu Bách Vạn hơi thả lỏng, Lâu Bách Vạn gật đầu: "Mục tiêu chúng ta khác nhau, có điều là ngược lại tiện đường."

Nguyên Tu Vân nghe vậy cười: "Đó thật đúng là vô cùng tốt."

Từ tinh trong tinh thạch và Tinh Nhận là nghĩa khác nhau. Tinh của tinh thạch là tinh thể, còn tinh trong Tinh Nhận là chỉ ngôi sao.

.co“:”

96. Chương 96

Bởi vì mục đích cũng không giống nhau, ít nhất trên biểu hiện là như vậy, cho nên bất kể là Nguyên Tu Vân hai người họ hay là Lâu Bách Vạn sáu người bọn họ biểu hiện ra đều là một bộ dáng vẻ dễ nói chuyện. Lâu Bách Vạn suy nghĩ một chút, đề nghị sáng sớm ngày mai khởi hành vào núi, hiện giờ đã là sau giờ Tý, mặc kệ ở chỗ nào trong bóng đêm dù sao tất cả vẫn nhiều nguy hiểm hơn ban ngày.

Nguyên Tu Vân đáp ứng không chút do dự nào, bởi vì không đáp ứng thì tương đương với biểu thị y chột da, một khi lộ ra chân tướng gì, kết quả cuối cùng nhất định sẽ rất phiền phức. Cho nên bọn họ đã trực tiếp đi Đăng Thiên Giác của thành Vận nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai đã đến trước núi Vạn Nhận.

“Từ nơi này đi về phía Tây Nam, khoảng chừng mười ngày là có thể chạm được cấm chế chúng ta thiết trí. Đến lúc đó chỉ cần có lệnh bài này thì có thể không trở ngại mà đi qua rồi.” Lâu Bách Vạn nói xong liền lấy ra một khối lệnh bài màu đen giống như thiết đen đưa cho hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên. Trong nháy mắt Nguyên Tu Vân thấy lệnh bài màu đen này cảm thấy có chút buồn bực, chẳng qua rất nhanh loại cảm giác này đã biến mất không thấy, y cũng không để ý nhiều.

Nhưng ngược lại Dịch Nhiên lại không thể nào thích khối lệnh bài màu đen kia, cho nên căn bản nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn đã trực tiếp xoay người bắt đầu đi về phía Tây Nam. Bọn người Lâu Bách Vạn thấy hai người Nguyên Tu Vân Dịch Nhiên đã đi về phía Tây Nam, cũng không chậm trễ thời gian nữa, liếc mắt nhìn nhau liền theo hai người bọn họ đi về phía trước.

Lúc này đây nhóm bọn người Lâu Bách Vạn có tổng cộng sáu người, trong đó có hai tu giả Kim Đan còn lại bốn tu giả đều là kỳ Ngưng Mạch, thế trận như vậy ở trong Nhiên Nguyên giới đã là tổ hợp đỉnh cấp, bởi vậy có thể thấy được lúc này Ngũ đại môn phái đối với thạch tinh Tinh Nhận trong vực sâu Vạn Nhận có bao nhiêu muốn có được. Nếu như dọc theo đường đi không có gì ngoài ý muốn, mục đích lần này của bọn họ chắc là có thể đạt tới.

Chẳng qua ở thời điểm mấy người bọn họ cũng không chú ý tới, trong bốn gã chấp sự, ngoại trừ Lâu Bách Vạn và Mạnh Nguyên của Thiên Quang môn ra, còn lại hai người chấp sự Hỏa Lôi môn cũng đang len lén nháy mắt ra hiệu dường như đang thương lượng chuyện gì. Mà khi đi vào núi Vạn Nhận ngày chiến đấu đầu tiên với ma yêu trong núi, hai chấp sự này thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, len lén ném một đoàn hỏa cầu màu lửa đỏ hướng về phía một ma thú. Lúc mọi người nhìn điều này cũng không có gì không ổn, dù sao bản thân chấp sự này chính là Hỏa linh căn, phát hỏa cầu thật sự là không quá bình thường. Nhưng người ở nơi này ai cũng nghĩ không ra, lúc đoàn hỏa cầu biến mất, lúc càng ngày càng giống trong đại điện thành Cự Mộc của thành ma, một hỏa cầu màu đen đột nhiên sáng lên mà ở trong hỏa cầu màu đen này còn kèm theo âm thanh rất nhỏ.

“Chủ nhân, chúng ta đã đi vào núi Vạn Nhận rồi, thạch tinh Tinh Nhận lấy được còn cần khoảng thời gian hơn tháng, chẳng qua trên đường đột nhiên xuất hiện hai biến số, hai người kia một là kiếm tu kỳ Kim Đan tóc rất ngắn, một người khác là đại sư luyện khí của Ngũ đại môn phái mới tìm được có thể rèn mũi kiếm tiên, có người nói lửa của hắn vô cùng lợi hại có thể chẳng kém bao nhiêu lửa trên Địa bảng. Chủ nhân kế tiếp chúng ta phải làm gì? Là đem kiếm tu và đại sư luyện khí kia giết, hay là đem bọn họ thu cho mình sử dụng?”

Lúc đoàn lửa màu đen này đem lời nói của hai người chấp sự gian tế muốn nhắn nhủ truyền đạt qua, ngọn lửa màu đen kia đã tự động dập tắt. Mà hai người ở trong đại điện ngồi ở chủ vị và ngồi gần chủ vị lại đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong đó ngồi ở chủ vị là thành chủ thành Cự Mộc mở miệng nói với người còn lại: “Triệu đạo hữu, đối với chuyện này, ngươi thấy thế nào? Kiếm tu và đại sư luyện khí kia dù sao vẫn khiến ta có một loại cảm giác không thể nào tốt.”

Lúc này nam tử trung niên được gọi là Triệu đạo hữu vẻ mặt âm ú ngồi ở trên cự thạch, trên mặt của lão trải rộng vết tích bỏng dữ tợn, đồng thời trong những vết thương này còn mơ hồ lan tràn ra tử khí và hắc khí. Nếu như ngươi lần đầu tiên nhìn thấy người này, bất kể là ai cũng sẽ không đem lão cùng vị Kim Đan chân nhân Triệu Trung Thiên Triệu gia đã từng ở Nhiên Nguyên giới quả thực cực thịnh một thời liên hệ với nhau. Mà trên thực tế trung niên trước mắt này dữ tợn như quỷ quả thực đã từng là Triệu Trung Thiên.

Lão ở trong Vạn Độc Huyết Quật bằng vào bí thuật của mình, đào thoát tai ương cuồng lôi của Dịch Nhiên khi tiến giai Kim Đan, đồng thời lại dựa vào phương pháp bí thuật huyết tế, khiến thương thế của mình khôi phục thậm chí ngay cả tu vi cũng càng gần một bước, hiện giờ lão cách kỳ Nguyên Anh chỉ thiếu chút xíu nữa, có thể trong nháy mắt khi giới môn mở ra, là lão có thể trực tiếp thăng cấp thành Nguyên Anh. Có điều, bí pháp như vậy cũng có giá cao, đã từng coi như là Triệu Trung Thiên lang lãng* [lang quân, lãng: sáng sủa] quân tử, giờ đã trở nên hoàn toàn thay đổi rồi, chỉ sợ bất cứ người nào của Triệu gia ở nơi này thấy lão cũng không dám nhận thức lão. Hơn nữa nếu như không thể ở trong vòng một năm tiến giai, như vậy bí thuật huyết tế sẽ phản phệ đem bản thân lão trở thành tế phẩm, khiến lão hoàn toàn hồn phi phách tán. Cho nên, từ điểm này mà xem, mục đích của Triệu Trung Thiên và thành chủ thành Cự Mộc là hoàn toàn nhất trí, thọ mệnh của bọn họ cũng còn lại không bao nhiêu, duy nhất có thể làm chính là mở giới môn trong vòng một năm, từ Tiểu thế giới đến Trung thế giới tiến giai hoặc tìm kiếm đan dược kéo dài tính mạng. Cũng bởi vậy, hai người bọn họ mới có thể sớm đã cấu kết với nhau làm việc xấu như thế, mỗi người vì mục tiêu này mà mưu đồ hơn mười năm. Như vậy, hai người bọn họ coi như mưu trí kinh người rồi.

Sau khi Triệu Trung Thiên nghe được lời nói của thành chủ thành Cự Mộc trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh: "Cuộc đời ta hận nhất đó là kiếm tu, thành chủ ngươi hẳn phải có hiểu biết với lần này mới đúng. Cho nên dưới tình huống đang đánh lén kiếm tu kia mặc dù là kỳ Kim Đan, vậy cũng có thể để cho hắn chết không thể chết lại. Huống chi ta hoài nghi kiếm tu kia có tám chín phần có chút liên hệ với tử địch trước đó của ta, dù sao kiếm tu kỳ Kim Đan ở trong toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng chỉ vài người mà thôi, đến giờ chỉ ngoại trừ tử thù của ta mới lên cấp ngoài ra còn không có những kiếm tu khác tiến giai đến kỳ Kim Đan đâu! Huống chi, tóc của hắn còn ngắn như vậy."

Thành chủ thành Cự Mộc nghe nói như thế, ánh mắt nhất thời híp lại: "Ngươi vừa nói như vậy ngược lại khiến ta nghĩ tới kiếm tu phá hư việc lớn của ta, hình như kiếm tu kia cũng là tóc ngắn. Đã như vậy, ta ngươi hai người đều không thích hắn, vậy thì để hắn chết đi! Về phần đại sư luyện khí kia tu vi của hắn cũng chỉ là Ngưng Mạch mà thôi, hoàn toàn có thể bắt sang đây cho chúng ta sử dụng. Nói gì thì, để hắn làm một con rối phun lửa cũng là có thể." Triệu Trung Thiên nghe nói như thế gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Vì vậy thành chủ thành Cự Mộc vươn tay, ở trong lòng bàn tay của lão đột nhiên xuất hiện một đoàn ngọn lửa màu đen. Lão phân phó ngắn gọn với ngọn lửa: "Ba ngày sau, sẽ có người giúp ngươi giết kiếm tu, bắt sống luyện khí sư. Đến lúc đó, các ngươi dẫn hai người bọn họ ra là được, những thứ khác lấy tinh thạch Tinh Nhận làm trọng."

Lúc phân phó xong những lời này thành chủ thành Cự Mộc đã lộ ra nụ cười thỏa mãn, lão tin tưởng, ở dưới tình huống cố ý coi như vô ý này rất nhanh thì có thể đạt được mục đích của chính mình, đương nhiên cho dù đạt không được mục đích này cũng không có gì đáng lo. Dù sao trọng điểm của lão cũng không ở nơi này, mặc dù sau cùng lấy không được thạch tinh Tinh Nhận, chỉ cần có thể ở dưới tra xét của Ngũ đại môn phái kéo dài đủ ba tháng, đợi được sau ba tháng Phá Vân Ma thương luyện chế thành công đồng thời huyết tế toàn bộ thành Cự Mộc và tất cả sinh linh xung quanh nghìn dặm của nó, có thể dựa vào Phá Vân Ma thương trực tiếp đâm giới môn mở ra một thế giới. Đợi được giới môn vừa mở ra, lão và Triệu Trung Thiên trực tiếp có thể dựa vào tu vi Kim Đan Hậu kỳ Đại viên mãn tiến giai Nguyên Anh, sau đó có thể trực tiếp từ Tiểu thế giới đi thông Trung thế giới. Đến khi đó, bọn họ sẽ thực sự không lo lắng gì rồi.

Về phần bọn họ sau khi đi vào Trung thế giới, Nhiên Nguyên giới của Tiểu thế giới bị cưỡng ép mở giới môn sẽ trở nên thế nào? Phải chăng sẽ sinh linh đồ thán? Đó đã không phải là vấn đề bọn họ phải lo lắng, cho dù sau khi ta chết mặc cho hồng thủy ngập trời, nếu đã làm, thì sợ gì kết quả? Đơn giản chính là được hay không được mà thôi.

Mà thành chủ thành Cự Mộc và Triệu Trung Thiên hai người cũng tin, chỉ cần không có nghịch chuyển kinh thiên gì hoặc xuất hiện ngoài ý muốn, sách lược của bọn họ hoàn toàn có thể thành công. Cho nên ở trong

vòng ba tháng kế tiếp, bọn họ bằng cảnh giới lớn nhất đến cố thủ thành Cự Mộc, đối mặt tất cả. Nếu như có thể lấy được thạch tinh Tinh Nhận đó chính là dệt hoa trên gấm [ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn], có thể cho Phá Vân Thương nhiều hơn một tầng lợi thế, nếu như lấy không được thạch tinh Tinh Nhận vậy cũng chỉ có thể nói thời vận không đến, bọn họ cũng không bắt buộc việc này.

Vì vậy dưới tình huống như vậy thành Cự Mộc và Ngũ đại môn phái sang tra xét đều có vẻ rất an tĩnh, dường như ai cũng không có ý định động thủ trước. Nhưng người của Ngũ đại môn phái không biết, hai người bọn họ không động thủ đối với thành Cự Mộc mà nói, chính là có lợi lớn nhất.

Mà ba ngày sau, ở trong núi Vạn Nhận Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người được hai chấp sự của Hỏa Lôi môn sớm đã có dự mưu, ở trong một mảnh màn sương mù dẫn tới một lối rẽ khác. Tại đây trên lối rẽ có năm vị tu giả con rối Ngưng Mạch Hậu kỳ sớm đã mai phục, còn có một vị tu giả Kim Đan Hậu kỳ đến cậy nhờ thành chủ thành Cự Mộc. Nhiều người như vậy muốn cố tình giết chết Dịch Nhiên bắt sống Nguyên Tu Vân thấy thế nào cũng là một chuyện thật dễ dàng, chẳng qua ngày hôm nay bọn họ nhất định đá phải tấm sắt.

Lúc này Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên ở trong lòng thật sớm mà đã dâng lên đề phòng, nếu như nói ba ngày trước bọn họ còn chưa phát hiện hai người chấp sự của Hỏa Lôi môn có vấn đề gì, như vậy vào hôm nay, thời điểm tận mắt được hai người kia đem bọn họ hướng ra một lối rẽ khác, Nguyên Tu Vân đã biết hai người kia có vấn đề. Sở dĩ còn cùng qua đây, chính là y muốn tương kế tựu kế mà nhìn coi hai người kia rốt cuộc có tính toán gì không? Kết quả ở lúc vừa bước vào lối rẽ này, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô trong cơ thể đã đồng thời cảnh báo, biểu thị nơi này có người phía trước đang khống chế huyết con rối tà ác khiến chúng nó chán ghét. Nhất thời Nguyên Tu Vân liền dâng lên đề phòng, trong ánh mắt mang theo vài phần suy tư, cùng huyết con rối có liên hệ đã đại biểu hai chấp sự rất có thể đã trở thành tay sai của thành Cự Mộc rồi, thành Cự Mộc không biết lại đang mưu đồ cái gì? Thật sự là khiến người ta sốt ruột.

Lên sóng lại thôi nào:3

Bỏ lâu quá nên chẳng nhớ được gì:)))))

/“:6”

97. Chương 97

Mặc kệ thành Cự Mộc đang mưu đồ cái gì, giờ mấu chốt nhất là ứng đối tình thế nguy hiểm trước mắt.

Đánh đòn phủ đầu là công kích tốt nhất, Nguyên Tu Vân cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp để Tiểu Sỏa Đản bắt đầu công kích về phía vị trí của những người đang ẩn núp xung quanh. Những tu giả này vốn định muốn đánh lén, vốn đang mài đao soàn soạt muốn đại triển thân thủ, bỗng nhiên đã bị một trận lửa nóng rực ùn ùn kéo đến đốt tóc và y phục, khi dưới tình huống bọn họ tập thể bị giam giữ, Dịch Nhiên vô cùng nhanh chóng một kiếm trực tiếp đem bọn họ đâm xuyên qua, những tu giả con rối này vẫn còn ở kỳ Ngưng Mạch, trực tiếp đi đầu thai, mà vị tu giả kỳ Kim Đan kia lại là vẻ mặt kinh hãi mà chặn lại công kích ban đầu của Dịch Nhiên, chẳng qua ngăn cản lần đầu tiên không có nghĩa là còn có thể ngăn cản lần thứ hai, mặc dù gã đã phát hiện bọn họ bị phát hiện rồi, nhưng đối mặt công kích cuồng phong bạo vũ của Dịch Nhiên như vậy, linh áp hầu như hoàn toàn không ở một cấp bậc, vị lão giả kỳ Kim Đan này ngủm rồi vẫn vô cùng không cam lòng.

Gần đến chết ngay cả một di ngôn cũng không kịp phát ra, vậy thì càng không cần nói đi truyền lại tin tức cho thành chủ thành Cự Mộc và Triệu Trung Thiên, điều này thật sự là một câu chuyện rất bi thương. Chờ sau khi đem nguy hiểm toàn bộ xử lý xong, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nhìn thi thể đầy đất lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. “Mấy tu giả kỳ Ngưng Mạch này hình như máu trong cơ thể đều thiếu rất nhiều, sắc mặt tái nhợt căn bản đã không giống như con người, nói như thế nào đi nữa tồn tại của tu giả kỳ Ngưng Mạch

ở Nhiên Nguyên giới cũng là tu vi rất không tệ, tại sao phải xuất hiện loại tình huống này? Ngay cả tu giả kỳ Kim Đan này dường như máu huyết trong cơ thể cũng thiếu rất nhiều."

Dịch Nhiên ở bên cạnh nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút mở miệng nói: "Đây chính là điều kiện phải huyết tế của thành chủ thành Cự Mộc đi? Huyết tế dù sao vẫn cần màu, mà máu này tự nhiên phải người tu vi càng cao mới càng tốt."

Nguyên Tu Vân nghe được Dịch Nhiên vừa nói như vậy, nhất thời cảm thấy trong lòng lại sốt ruột một tầng, thở dài để Tiểu Sỏa Đản đem những người này đều hoả táng sau đó quay đầu hỏi: "Giờ chúng ta phải làm sao? Phải đi hội hợp với bọn người Lâu Bách Vạn, hay là tự mình đi đường của mình? Cấm chế của Ngũ đại môn phái chúng ta còn chưa qua, thế nhưng nếu như giờ đi qua chẳng khác nào nói cho hai kẻ phản bội của Hỏa Lôi môn là chúng ta đã thành công thoát khỏi bẫy rập của bọn họ, tiếp theo bọn họ sẽ làm cái gì cũng khó mà nói, không làm được còn có thể báo cho thành chủ thành Cự Mộc."

Sau khi Dịch Nhiên nghe nói như thế cũng không nhịn được nhíu mày một cái, chẳng qua nghĩ đến sau cùng, ngược lại làm hắn nghĩ tới một biện pháp không phải là biện pháp: "Chúng ta có thể trước đi theo bọn họ, len lén ở phía sau, hai người của Hỏa Lôi môn nếu đối phó chúng ta thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó ba người Lâu Bách Vạn còn lại. Cho đến lúc này chúng ta lại xuất hiện, như vậy thì bớt đi một phen giải thích rồi, sau đó chúng ta còn có thể thuận tiện đi vào kết giới. Nếu như bọn họ dọc theo đường đi chưa từng lòi đuôi, khi trong nháy mắt bọn họ mở cấm chế chúng ta cũng có thể vọt vào, tin tưởng ta, tốc độ của bọn họ mau hơn nữa cũng không mau hơn ta."

Nguyên Tu Vân đối với lần này nhịn không được liếc mắt. Chẳng qua đến cuối cùng bọn họ cũng chỉ có thể chọn dùng loại cách này trước, dù sao, nếu như lúc này đi ra ngoài, chỉ giải thích chính là một chuyện rất phiền phức, Nguyên Tu Vân nghĩ ngoại trừ Lâu Bách Vạn, hai người còn lại kia không cần thiết sẽ tin tưởng bọn họ, đến lúc đó nếu như bị cắn ngược một cái, vậy sẽ rất phiền phức rất làm lỡ thời gian. Vì vậy, Nguyên Tu Vân hai người bọn họ cứ như vậy ngầm theo sát vòng một đầu, đi theo phía sau Lâu Bách Vạn sáu người.

Nguyên Tu Vân mang theo Linh Xà Ẩn tự động ẩn thân, mà dường như bản thân Dịch Nhiên đã có một loại kỹ năng có thể cho hắn ẩn thân, hiệu quả kia một chút cũng không kém so với Linh Xà Ẩn của Nguyên Tu Vân, hai người vừa qua khỏi, chợt nghe được một vở kịch diễn ra hàng năm.

"Chúng ta vẫn chờ bọn họ một lát đi! Một mảnh sương mù dày đặc vừa rồi kia nhất định khiến bọn họ đi lạc đường, chỉ cần bọn họ phát hiện đi nhầm đường và tách ra chúng ta, bọn họ tìm không được chúng ta thì nhất định sẽ lập tức chạy về." Đây là Lâu Bách Vạn đang có chút lo lắng giải thích cho hai người Kim Đan đại năng của Thủy Vân Thiên và Tứ Thủy Kiếm môn kia, chẳng qua không đợi hai đại năng này làm ra trả lời, hai người chấp sự của Hỏa Lôi môn hãm hại Nguyên Tu Vân hai người bọn họ lên tiếng phản đối.

"Đùa gì thế? Chúng ta đã đợi bọn họ gần nửa canh giờ rồi! Nếu như hai người bọn họ thực sự phát hiện đi nhầm phải trở về vậy khẳng định đã sớm sẽ đã trở về, tu vi của hai người bọn họ một kỳ Kim Đan một kỳ Ngưng Mạch, lúc này ở trong núi Vạn Nhận chúng ta ngay cả kết giới cũng còn chưa đi tới đâu, không có ma thú nào đối với bọn họ tạo thành nguy hiểm gì cả, vậy bọn họ dựa vào cái gì đến giờ còn chưa xuất hiện?" Chung Phong của Hỏa Lôi môn hừ một tiếng, "Cho nên lý do chỉ có một, đó chính là hai người bọn họ tâm mang ý xấu không muốn cùng đi với chúng ta! Có lẽ người ta hai người họ dứt khoát chê chúng ta phiền sợ chúng ta thấy chuyện gì đó người khác không thấy được nên trực tiếp rời đi."

"Khẳng định là như vậy, cho nên chúng ta làm gì còn tiếp tục chờ?" Lời nói của hai chấp sự này thoáng cái khiến hai tu giả kỳ Kim Đan của Tứ Thủy Kiếm môn và Thủy Vân Thiên lộ ra biểu tình hoài nghi, trong đó nữ tu của Thủy Vân Thiên kia ngược lại rất dễ dàng tin lời nói của hai người bọn họ, trực tiếp hừ lạnh một tiếng: "Quả nhiên là thế này phải không? Ta từ vừa mới bắt đầu đã cảm thấy hai người bọn họ tâm mang ý xấu rồi, đi cũng tốt, cho dù nhiệm vụ lần hành động này của chúng ta cũng rất quan trọng, có hai người dưng ở luôn luôn khiến người ta không an lòng. Hay là trước làm chuyện của bản thân chúng ta đi."

Kiếm tu của Tứ Thủy Kiếm môn nghe xong nữ tu Thủy Vân Thiên sau đó hơi dừng, mặc dù trong lòng có chút không quá khẳng định, nhưng rốt cuộc không nói gì thêm thầm chấp nhận. Ngược lại thì Lâu Bách Vạn nghe xong sau đó nhịn không được nóng nảy, hắn có chút tức giận nói: "Hai người các ngươi không nên ngậm máu phun người! Nguyên đại sư là đại sư luyện khí của Đa Bảo các chúng ta mời tới, linh hỏa của

hắn đối với món bảo bối chúng ta cần luyện chế có tác dụng tương đối lớn, hắn không thể nào là kẻ phản bội, nếu như hắn là kẻ phản bội, trưởng lão Đan Dương đã sớm đem chuyện này nói cho ta biết, thế nhưng trưởng lão Đan Dương chỉ để ta tận lực bảo hộ hắn, đã nói lên hắn khẳng định không có vấn đề. Giờ ngược lại ta cảm thấy, hắn có thể gặp nguy hiểm gì đó thậm chí là bẩy rập, dù sao hắn là một người quan trọng như vậy, ngộ nhỡ bị người bắt đi, đây chính là tổn thất của Ngũ đại môn phái chúng ta! Đến lúc đó cao hứng nhất ngược lại là địch nhân của chúng ta."

Rất rõ ràng Lâu Bách Vạn đoán được một chút manh mối, thế nhưng, rất nhanh thì hoài nghi của hắn bị hai người chấp sự trong Hỏa Lôi môn đè xuống, hai người chấp sự bất mãn nói: "Ngươi là có ý gì? Lẽ nào ngươi cho rằng trong Ngũ đại môn phái có kẻ phản bội sao? Thế nhưng lần hành động này theo chúng ta có sáu người biết, ngươi muốn nói trong sáu người chúng ta có kẻ phản bội? Chớ ngu, sáu người chúng ta cũng đều là đệ tử nội môn tinh anh của môn phái, loại đại sự này chúng ta làm sao có thể làm ra chuyện có tổn hại môn phái? Ngược lại thì đại sư luyện khí vô cùng quan trọng kia, cho dù hắn không phải là kẻ phản bội, thế nhưng người ta đi liền đi, hắn muốn đi đâu là tự do của hắn, vừa lúc chúng ta không liên quan gì, cũng bớt việc này rồi."

Lời đã nói đến trên lợi ích rồi, Lâu Bách Vạn muốn giải thích nói thêm gì đó, năm người khác trong đội ngũ đều đã mơ hồ cảm thấy không kiên nhẫn rồi, cho nên, cuối cùng Lâu Bách Vạn chỉ có thể thở dài một hơi, nhìn phương hướng của Nguyên Tu Vân hai người bọn họ biến mất, lắc đầu đi theo tiến độ của đồng bạn, vẻ mặt này của hắn khiến Nguyên Tu Vân trốn ở phía sau bọn họ không xa thấy được, nhất thời trong lòng đã cảm thấy có chút hơi cảm động, mặc kệ nói như thế nào, Lâu Bách Vạn người này vẫn có thể kết giao bằng hữu, đã tin tưởng y như thế đồng thời lo lắng lợi ích của y, Nguyên Tu Vân quyết định nếu như sau này có chuyện gì nhất định sẽ tiện thể bảo vệ người này một mạng, hoặc phân cho hắn một chén canh nóng quyền lợi.

Mà lúc này, Nguyên Tu Vân đã xác định, hai người chấp sự của Hỏa Lôi môn chính là kẻ phản bội của thành Cự Mộc rồi, vừa vặn hai người kia thật sự là biểu diễn tiếng nói nét mặt câu người đẹp, cùng lúc nói trong sáu người bọn họ không có khả năng có kẻ phản bội, về mặt khác lại thiết thiết thật thật làm một kẻ phản bội tinh phân* [tinh phân là từ ngữ Hán ngữ, có phần quá cẩn thận cùng nghĩa thứ hai bệnh tinh thần phân liệt], cũng không biết sau này nữ tu của Thủy Vân Thiên và tu giả của Tứ Thủy Kiếm môn, phái Thiên Quang biết chân tướng như vậy sau đó sẽ có biểu tình ra sao? Vẻ mặt đoán chừng cũng sẽ bị đánh sưng lên đi?

Cứ như vậy, dọc theo đường đi lại đi ba ngày tường an vô sự, Lâu Bách Vạn sáu người bọn họ kèm thêm hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên ẩn nấp dấu vết rất xa đi theo phía sau bọn họ, rốt cục đi tới nơi thiết lập cấm chế của Ngũ đại môn phái ở trong núi Vạn Nhận. Đó là một mảnh nơi sấm chớp thoạt nhìn đã cảm thấy rất nguy hiểm, tạo thành như là hình vẽ năm mũi nhọn ngôi sao thông trời vậy, do hình vẽ này hướng bốn phương Đông Tây Nam Bắc, dọc theo bốn đường lôi quang tinh tế, giống như giam lại toàn bộ địa bàn bên trong núi Vạn Nhận. Thoạt nhìn to lớn vô cùng.

"Rốt cục đến chỗ rồi, chúng ta trước đề phòng bốn phía một chút, chờ tối nay giờ Sửu canh ba thì trực tiếp khai kim môn tiến vào. Vực sâu Vạn Nhận ở nơi tồn tại thạch tinh Tinh Nhận còn phải lại đi hai ngày, cách thời điểm giao hẹn với môn phái chỉ còn lại có mười ngày, tốc độ phải nhanh."

Nữ tu của Vân Thiên nhìn xung quanh một chút trực tiếp mở miệng, đoạn con đường này nàng luôn cảm thấy có chút bất an, thời điểm càng đến nơi loại mấu chốt này càng cảm thấy lo lắng, dường như nàng làm chuyện sai lầm nào đó, nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ tới có cái gì sai, cho nên chỉ có thể gửi hy vọng cho mau hoàn thành nhiệm vụ chút, như vậy thì tốt rồi.

Hai chấp sự của Hỏa Lôi môn tâm tình lại trái ngược với nữ tu Thủy Vân Thiên, bọn họ lúc này kích động cực kỳ, chỉ cần nhiệm vụ của bọn họ vượt qua cấm chế có thể nói đã hoàn thành hơn phân nửa, nghĩ đến sau khi trở về có thể lấy được lợi ích, bọn họ đã hận không thể lập tức hoàn thành nhiệm vụ, cho nên ở thời điểm đề phòng đều thận trọng cẩn thận. Dạo qua một vòng mà sáu người cũng không phát hiện có cái gì không thích hợp, ngay lúc giờ Sửu canh ba đồng thời hướng về phía một góc trong năm mũi nhọn ngôi sao đánh ra linh lực, năm đạo linh lực hoàn toàn khác nhau lại mang đặc điểm công pháp bản môn đánh vào trên một góc, sau một lát năm mũi nhọn ngôi sao đại phóng ánh sáng, sau đó một góc ầm đạm vừa mới bị đánh xuống.

Lâu Bách Vạn và năm người thở phào nhẹ nhõm. Thoáng khôi phục một chút đều tự tiến vào một góc, mà ở dưới tình huống bọn họ hoàn toàn không biết chuyện, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đã gắt gao mà đi theo phía sau bọn họ, đi vào chỗ sâu cấm chế của núi Vạn Nhận.

Hai ngày sau, cạnh vực thẳm Vạn Nhận, Lâu Bách Vạn và bọn Chung Phong đứng ở nơi đó, vẻ mặt chuyên chú hướng về phía điểm sáng phát sáng lấp lấp phía dưới vực sâu một ngàn mét, phảng phất giống như không ngừng thi pháp điểm nhỏ, điểm sáng kia chính là vị trí của Ngũ đại môn phái bọn họ nắm giữ duy nhất một viên thạch tinh Tinh Nhận, cho nên bọn họ kỳ thật không cần mạo hiểm nguy hiểm đi vào vực sâu Vạn Nhận, chỉ cần đứng ở chỗ này đem thạch tinh Tinh Nhận đánh xuống, sau đó cần Thuỷ Trù của Thuỷ Vân Thiên kéo lên thì được rồi. [trù: tơ, lụa]

Vừa lúc đó, Chung Phong của Hỏa Lôi môn vốn còn rất chuyên tâm chậm rãi thay đổi động tác tay, sau một khắc cũng không hề báo trước bất kỳ cái gì đánh về phía Thủy Doanh và Hải Nhận của Tứ Thủy Kiếm môn! Hai người cạnh gần không đề phòng, một người thẳng tắp rơi vào vực sâu, một người khác trước khi đang rơi xuống, khó khăn lắm sử dụng kiếm đâm vào trên vách đá Vạn Nhận.

Lâu Bách Vạn và Quang Tài phái Thiên Quang la thất thanh: “Chung Phong! Các ngươi đang làm gì?!”

,:i”

98. Chương 98

Biến cố bất thình lình hai người Lâu Bách Vạn và Quang Tài thật sự sợ ngây người đứng tại chỗ, đương nhiên, lúc này Hải Nhận miễn cưỡng chống đỡ và Thủy Doanh bản thân đã rơi vào vực sâu Vạn Nhận sống chết không rõ càng vừa tức vừa vội.

Nhưng đối lập phẫn nộ và bất mãn của bọn họ, Chung Phong, Chung Minh hai người còn lại nhịn không được cười ha ha lên: “Chúng ta đang làm gì? Chúng ta đương nhiên là đang làm chuyện chúng ta muốn làm! Giờ chỉ cần chúng ta đem thạch tinh Tinh Nhận lấy được tới tay mang về thành Cự Mộc, nhiệm vụ của hai người huynh đệ chúng ta sẽ hoàn thành! Đến lúc đó, thành chủ nhất định sẽ cho chúng ta phần thưởng phong phú tương đương, sau đó chúng ta đợi thêm một thời gian là có thể trực tiếp từ trong Tiểu thế giới nơi chim không buồn ị này đi Trung thế giới! Ha ha, cho nên nói ngươi cảm thấy chúng ta đang làm gì? Chúng ta không nên làm như vậy sao?”

Hai người Chung Phong thừa nhận dứt khoát bản thân là kẻ phản bội của thành Cự Mộc như thế, trực tiếp khiến Lâu Bách Vạn và Quang Tài tức giận vành mặt muốn nứt ra, “Hai người các ngươi lẽ nào ngay từ đầu đã phản bội Hỏa Lôi môn và Ngũ đại môn phái sao?! Các ngươi có biết chuyện của các ngươi phải làm có bao nhiêu nghiệp chướng hay không?! Thành Cự Mộc đã huyết tế giết chết mấy vạn tu giả rồi, các ngươi đây là giúp người xấu làm điều ác hơn nữa còn quên mất sư môn!”

Chung Phong không thèm để ý chút nào cười cười nhún nhún vai, “Lời nói này phải thật đúng là êm tai, nghiệp chướng? Ngươi đi hỏi một câu hỏi người tu giả nào tu vì đến kỳ Ngưng Mạch chưa từng giết người, chưa từng tạo nghiệt? Đừng lúc nào cũng một bộ dáng vẻ trách trời thương dân cho là mình rất giỏi, chúng ta đều là cùng một loại người, chỉ cần vì một mục tiêu cái gì cũng có thể làm. Về phần phản bội sư môn? Ta cũng không sợ nói cho các ngươi biết, hiện giờ sư phụ ta và sư phụ của sư phụ ta cũng đã ở bên trong thành Cự Mộc đang làm khách quý đấy, ngươi nói ta có phản bội sư môn hay không?”

Lâu Bách Vạn nhất thời hít ngược một hơi khí lạnh: “Hỏa Lôi môn lẽ nào tất cả cũng làm phản rồi?!” Vậy Ngũ đại môn phái chỉ sợ phải nguy hiểm!

Chung Phong cũng lắc đầu: “Trong từng môn phái luôn có những người hồ đồ không linh hoạt, cho nên cả môn phái đều hiểu rõ mục tiêu của chúng ta đó là không có khả năng. Chẳng qua cũng giống thế, trong

từng môn phái cũng có người hiểu chuyện, cho nên hành động lần này của chúng ta, nhất định sẽ thành công. Mà những tên hồ đồ không linh hoạt như các ngươi đây thì tất cả đi tìm chết đi!"

Nói xong những thứ này, Chung Phong và Chung Minh trực tiếp đánh ra vài thủ quyết, quanh thân bộc phát ra linh lực to lớn cùng với ma khí năng lực hoàn toàn không tương xứng với năng lực của bọn họ, bộ dáng kia thoạt nhìn rất có vài phần khiếp người, mà khiến Lâu Bách Vạn và Quang Tài cảm thấy có chút không tốt là, bọn họ có thể nhìn ra lúc này thực lực của Chung Phong và Chung Minh so với hai người bọn họ cao hơn không chỉ một bậc.

"Các ngươi quả nhiên đã rơi vào ma đạo rồi." Lâu Bách Vạn lấy ra quạt Kim Linh của mình, đồng thời cắn răng nói: "Giờ ta hỏi các ngươi, Nguyên đại sư có phải bởi vì các ngươi mới tản đi với chúng ta hay không?"

Ma lực xung quanh Chung Phong càng tụ càng nhiều, nghe vậy gã nhe răng bật cười: "Đúng thì như thế nào? Hai người bọn họ giờ không phải đã chết thì cũng bị bắt, chậc chậc, chẳng qua giờ ngươi còn có tâm tư đi lo lắng người khác sao? Lập tức các ngươi sẽ phải trở thành đồ bổ của ta rồi, coi như tu giả kỳ Kim Đan thì như thế nào? Cuối cùng cũng rơi vào trong tay của ta?"

Chung Minh lúc này cũng nhe răng cười theo: "Chịu chết đi!"

"Chúng ta chết cũng muốn kéo ngươi cùng!" Lâu Bách Vạn tức giận đem quạt vàng mở rộng đến lớn nhất, chuẩn bị tự bạo quạt linh của mình lôi kéo Chung Phong hai người không chết cũng trọng thương. Chẳng qua rất hiển nhiên tốc độ của hắn không nhanh bằng tốc độ của Chung Minh, ở trong nháy mắt cây quạt muốn tự bạo, hắn bị một ma khí màu đen vây lại, phút chốc, quạt linh kia liền lạch cạch một cái rớt xuống đất.

"Muốn chết? Vậy cũng phải hỏi một chút ta có đồng ý hay không!" Chung Minh vẻ mặt ý lạnh: "Ngươi chết cũng phải trở thành chất dinh dưỡng của ta!"

Ở phía sau, mặc dù Hải Nhận chắc chắn mình có thể chém đứt ma khí màu đen kia, cũng khiếp sợ phát hiện hắn ta hoàn toàn không nhúc nhích được, mà Lâu Bách Vạn đã trực tiếp cho là mình phải chết.

"… Ta cảm thấy làm một người sống, bất kể từ mặt nào mà nói hắn cũng không muốn trở thành chất dinh dưỡng của một người khác. Cho nên ngươi vẫn nên đi ăn một chút gì đó bổ sung chất dinh dưỡng đi! Nếu như đồ ăn của người bình thường không cách nào cho ngươi bổ sung chất dinh dưỡng, vậy ngươi hãy đi chết đi."

Ở trong tai Lâu Bách Vạn, một âm thanh đột nhiên xuất hiện tuyệt đối là âm thanh của tự nhiên rồi, mà chờ hắn tỉ mỉ nghe xong sau đó biểu cảm trên mặt hứng phấn thế nào cũng không ngừng được: "Nguyên đại sư?! Có phải Nguyên Dịch đại sư hay không?!"

Nguyên Tu Vân nghe được âm thanh vô cùng kích động của Lâu Bách Vạn khóe miệng nâng lên, có thể la như vậy đã nói lên hắn còn sinh khí dồi dào, lúc này nếu không chết vậy không chết được rồi.

"Các ngươi làm sao có thể ở chỗ này?!" Trái ngược vui sướng của tuyệt xử phùng sinh* của Lâu Bách Vạn ba người bên kia, bên này hai người Chung Phong và Chung Minh cơ hồ là không thể tin nhìn hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên từ phía sau bọn họ tự nhiên đi tới, "Các ngươi chẳng lẽ không phải sớm đã bị giết hoặc bắt đi sao?! Các ngươi rốt cuộc là ai?!" [Hình dung ở dưới tình huống cùng đường tìm được hy vọng.]

Nguyên Tu Vân nghe vậy trực tiếp hừ một tiếng: "Cũng khó cho các ngươi có thể mời được một vị tu giả Kim Đan, năm vị Ngưng Mạch Hậu kỳ đặc biệt mai phục hai người chúng ta. Nếu như đặt ở trên người những người khác, giờ chỉ sợ dữ nhiều lành ít đúng như lời ngươi nói, cũng không biết xấu hổ, ta và hắn cho tới giờ cũng không phải là "Những người khác", cho nên chúng ta mới vừa đi tới liền phát hiện vấn đề."

"Dù cho coi như tu vi các ngươi cao, nhưng các ngươi cũng không có khả năng phát hiện mai phục của tu giả kỳ Kim Đan!" Chung Phong la hét, chẳng qua Nguyên Tu Vân cũng không giải thích ý nghĩ cho gã, mà lúc này Dịch Nhiên đã nhấc kiếm Bôn Lôi trong tay trực tiếp bổ về phía ma khí màu đen kia.

"Vô dụng! Các ngươi tuyệt đối không có khả năng phá vỡ ma khí của chúng ta! Nếu những người đó chưa hoàn thành ủy thác của thành chủ, vậy nhiệm vụ này liền do hai huynh đệ chúng ta hoàn thành, các ngươi đi, á ——!!"

Không đợi hai người kia nói hết lời, Nguyên Tu Vân trực tiếp vươn hai tay chợt nắm thành quyền, trong hai tay của y đã nhiều hơn hai thanh trường kiếm làm bằng ngọn lửa, sau một khắc Nguyên Tu Vân trực tiếp dùng một thanh trường kiếm đâm vào vùng đan điền của Chung Phong, mà một thanh còn lại khác tùy ý ném một cái vào nơi Chung Minh, dường như đã chắc chắc bản thân như thế có thể ném trúng mục tiêu.

Chung Minh nhìn trường kiếm bằng ngọn lửa được ném sang không hề có chút lực độ, trong lòng dâng lên cảm giác hoang đường nào đó. Rõ ràng hai mắt của gã nói cho gã biết trường kiếm như vậy không có khả năng đối với gã tạo thành bất kỳ tổn thương gì, nhưng trực giác của gã lại nói cho gã biết không trốn thì sẽ chết.

Chung Minh đứng tại chỗ sững sờ trong khoảng thời gian ngắn không cách nào quyết định phải làm sao, mà đang ở lúc gã sững sờ thanh trường kiếm kia trong lúc bất chợt lại thay đổi hình dạng, do trường kiếm trực tiếp biến thành một con chim phượng giương cánh bay cao, mang theo nhiệt độ nóng rực thẳng tắp xông về gã, lại tiếp đó Chung Minh đã gì cũng không biết.

Chờ sau khi Nguyên Tu Vân dứt khoát giải quyết hai kẻ phản bội cấp ngang nhau này, thậm chí tu vi so với y còn hơi cao một chút, Dịch Nhiên cũng đem Hải Nhận vớt lên cạnh vách núi vực sâu Vạn Nhận, chẳng qua mặc dù hai huynh đệ Chung gia này đã chết, ma khí quỷ dị của bọn họ lại còn chưa tản ra. Kiếm Bôn Lôi của Dịch Nhiên cũng không thể phá vỡ tầng vách ngăn này, Tiểu Sỏa Đản của Nguyên Tu Vân trái lại có thể, nhưng mà Nguyên Tu Vân không dự định làm như vậy, sẽ trực tiếp bại lộ năng lực của Tiểu Sỏa Đản.

"Lâu huynh? Ngươi có thể nghe được ta nói chuyện chứ? Giờ ngươi còn sống không?"

Lâu Bách Vạn nghe được âm thanh của Nguyên Tu Vân trong lòng rốt cục bình tĩnh lại rồi, lúc này bên ngoài sẽ không có âm thanh đó chỉ có thể nói trận chiến đấu này người thắng sau cùng là Nguyên đại sư hai người bọn họ. "Nguyên đại sư! Ta nghe được âm thanh của ngươi rồi, hiện giờ không có chuyện gì rồi sao?"

Lúc này Hải Nhận trong ba quả cầu ma lên tiếng: "Vừa rồi ta mới thử dùng linh lực kích phát ngọc bài, nhưng ở trong ma khí này hình như hoàn toàn không cách nào sử dụng linh lực, cho nên ba người chúng ta ai cũng không có cách nào phát báo động trước, chỉ có thể làm phiền đạo hữu đưa ba người chúng ta đi Tứ Thủy Kiếm môn. Đến lúc đó Ngũ đại môn phái nhất định hậu tạ. Về phần tình trạng bên trong ma khí, ngoại trừ không thể sử dụng linh lực ra thì không có những ảnh hưởng khác."

"Là như vậy à, ta đây cũng yên tâm. Nhưng mà có thể còn phải đợi thêm một ngày, ta và Dịch đạo hữu còn phải đi dưới vực sâu Vạn Nhận dò xét một chút, nhìn một chút có thể tìm được băng Vạn Nhận hay không, thuận tiện tìm kiếm tung tích của Thuỷ đạo hữu, nếu trong vòng một ngày chúng ta tìm không được người và vật, vậy chúng ta sẽ không tìm nữa lấy chuyện ba vị làm trọng."

Lời của Nguyên Tu Vân khiến ba người Lâu Bách Vạn không cách nào phản bác, mặc dù bọn họ muốn mau sớm trở lại Ngũ đại môn phái thông tri chuyện này, nhưng Nguyên Tu Vân nói cũng thật có lý có tình, dù sao chỉ đợi một ngày nếu như trong vòng một ngày có thể phát hiện tung tích của Thủy đạo hữu, đó chính là vô cùng tốt rồi. Sau khi trở về cũng có thể có chút ăn nói, mặc dù trong vòng một ngày tìm không được Thủy đạo hữu, dù sao vẫn cũng có thể cho thấy bọn họ không phải cái gì cũng không làm, cũng có thể chặn miệng của Thủy Vân Thiên rồi.

Đương nhiên, Lâu Bách Vạn ba người bọn họ chưa từng nghĩ đi đến chỗ của thạch tinh Tinh Nhận, dù sao vị trí của thạch tinh Tinh Nhận chỉ có Ngũ đại môn phái bọn họ biết rõ tương đối bí ẩn, thời điểm một khi bọn Nguyên Tu Vân muốn tìm, thế nhưng rất khó khăn.

Đang lúc bọn họ dằn vặt ở trong ma khí suy nghĩ phải hung hăng thế nào đi tố cáo Hỏa Lôi môn, hoặc là trở về môn phái nhanh chóng tìm kiếm kẻ phản bội, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đã lôi kéo hồ lô đằng hộ pháp của Tiểu Hồ Lô đi từng chút vào bên trong vực sâu Vạn Nhận.

"Cảnh tượng này thật khiến người ta khiếp sợ." Nguyên Tu Vân lôi kéo hồ lô cùng theo khe nứt to lớn của vực sâu đi xuống dưới, sau khi đang xuống được trăm mét rốt cục thấy được dáng vẻ đại khái của vực sâu Vạn Nhận, trong vực sâu đen kịt khắp nơi đều là linh lực bạo động, liếc mắt nhìn sang hoàn toàn nhìn không thấy đáy, chỉ có thể nhìn được bóng tối đơn thuần. Mà ở trong bóng tối này giống như nối thẳng địa ngục, có vô số hàn quang lóe ra từng điểm, nhìn qua liền có thể phát hiện, hàn quang phát ra này lại là thạch

phiến từng cục như lưỡi đao vậy. Y nhịn không được hít ngược một hơi khí lạnh: "Trách không được vực sâu Vạn Nhận, số lượng này lại làm sao chỉ vạn nhận*? Mấy nghìn vạn nhận cũng có thể đi! Cảnh tượng như vậy rốt cuộc hình thành thế nào?! Nhiều thạch đao như vậy, vậy mà tất cả đều trôi nổi trên không trung!" [vạn: mười nghìn, nhận: bằng 8 thước 7 thước]

Dịch Nhiên nhìn vực sâu Vạn Nhận này cũng có chút hơi lộ vẻ xúc động, nghĩ không ra trong một Tiểu thế giới còn có thể có nơi tuyệt sát như vậy. "Chỉ sợ vực sâu Vạn Nhận này là giới tâm nối thẳng toàn bộ Tiểu thế giới mới có thể như vậy, bởi vì lực khởi điểm của giới tâm, mới có thể khiến trong cái khe này tràn đầy linh lực bạo động, mà vô số cự thạch bị linh lực mài năm này tháng nọ như thế, cuối cùng còn lại vạn nhận rồi… Nơi đây không thích hợp ở lâu, tốc độ tìm thạch tinh Tinh Nhận chúng ta mau chút đi lên."

"Thủy đạo hữu đâu?"

"Nếu nàng muốn sống, tu vi ít nhất cũng phải Nguyên Anh mới được."

---

i:""

99. Chương 99

Mặc dù Nguyên Tu Vân muốn tiện đường đem vị nữ tu của Thủy Vân Thiên cứu đi lên, nhưng trên thực tế chứng minh theo như lời nói Dịch Nhiên không sai, tu vi không đến kỳ Nguyên Anh muốn sống sót ở nơi này tràn đầy linh lực bạo động và thạch nhận như đao nhọn, thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Một ngày qua đi, Nguyên Tu Vân dựa vào tính mẫn cảm đối với linh lực của Tiểu Hồ Lô tìm được ít nhất ba viên thạch tinh Tinh Nhận ẩn chứa lực lượng khổng lồ, chờ sau khi đem thạch tinh Tinh Nhận bắt đến tay tỉ mỉ quan sát một phen, Nguyên Tu Vân cuối cùng cũng biết vì sao Dịch Nhiên sẽ nói thứ này có thể làm cho kiếm bổn mạng của hắn phục hồi như cũ.

Thạch tinh Tinh Nhận này kỳ thực với thạch nhận trong vực sâu Vạn Nhận là cùng một loại vật liệu, chỉ có điều chúng nó ở dưới lực bạo động mấy nghìn năm của khởi điểm đều vững vàng cố định thân hình của mình, không theo linh lực thay đổi một tí, đủ để nói rõ tính ổn định của thạch tinh Tinh Nhận này là to lớn cỡ nào, đồng thời nó vẫn có thể mơ hồ hoà tan lực bạo động làm lực lượng của chính mình, tính dung hợp cũng kinh người. Cho nên, nó đương nhiên là vật liệu chữa trị đoạn kiếm tốt nhất rồi.

Chẳng qua, tảng đá như vậy ở toàn bộ trong vực sâu Vạn Nhận cũng rất ít, nếu như không phải là có Tiểu Hồ Lô ở chỗ này phân biệt, chỉ bằng hai người y và Dịch Nhiên ở chỗ này tìm, sợ là mười ngày cũng tìm không được một viên, chớ nói chi ở đây linh lực bạo động, có vô số thạch nhận chuyển động thỉnh thoảng sẽ bay đến trước mặt ngươi công kích ngươi, phải dưới tình huống như vậy tìm kiếm thạch tinh Tinh Nhận khác biệt với chúng nó, quả thực khó khăn như biển rộng tìm kim.

Cho nên, chờ khi một ngày qua đi Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người theo hồ lô đằng bò lên, cũng không nhịn được lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, hoàn cảnh của phía dưới thật sự quá nguy hiểm, coi như có báo động trước của Tiểu Sỏa Đản, có linh lực thời khắc phòng hộ, thời điểm hai người bọn họ bò lên trên người cũng hoặc nhiều hoặc ít bị thương. Quan trọng là mệt mỏi về mặt tinh thần, mạnh chống giữ một ngày không có một tia một hào thả lỏng, vậy thì thật là một loại cảm giác đau xót không thôi, tuyệt đối sẽ không khiến người ta muốn thể nghiệm lần thứ hai.

"Nguyên đạo hữu! Các ngươi đi lên sao? Có tìm được Thủy đạo hữu hay không?" Ở phía trên vực sâu trên đất bằng ba người bị ma khí bao quanh ở trước tiên đã cảm ứng được hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, dù sao ở trong ma khí chuyện gì cũng không thể làm, lại không dám ngủ, chỉ có thể đả tọa tịnh hơi thở đem ngũ giác đều phóng đại.

Nguyên Tu Vân trả lời tự nhiên khiến người ta thất vọng, "Chúng ta không tìm được nàng, hơn nữa tình huống phía dưới thật sự hung hiểm, chúng ta làm tốt chuẩn bị xuống phía dưới cũng đã bị thương, nếu không hề phòng bị rơi xuống chỉ sợ dữ nhiều lành ít."

Mặc dù ở trong lòng đã có phỏng đoán này, nhưng sau khi nghe được đáp án thật như vậy Lâu Bách Vạn ba người vẫn còn có chút khó có thể tiếp nhận. Ngoại trừ khó chịu ra, tâm tình lớn nhất chính là phẫn nộ rồi, ban đầu chuyến này không có hung hiểm gì quá lớn, nhưng người nào có thể nghĩ đến đệ tử nội môn trong chấp sự của Ngũ đại môn phái vậy mà sẽ có kẻ phản bội chứ! Mà quan trọng là, thông qua lời của Chung Phong và Chung Minh có thể suy đoán ra được, Hỏa Lôi môn chỉ sợ có rất nhiều người cũng đã quyết định làm kẻ phản bội rồi.

"Xin hai vị đạo hữu hãy mau mau đưa chúng ta quay về Tứ Thủy Kiếm môn." Trong âm thanh trầm thấp của Hải Nhận mang theo tức giận mơ hồ, nghĩ tới nếu như không phải mình có trường kiếm treo ở vách núi, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết hắn ta đã vô cùng tức giận, hắn ta cho phép bản thân cùng người khác ở thời điểm chiến đấu bỏ mạng, cũng tuyệt đối không cho phép bản thân chết nghẹn khuất như nữ tu của Thủy Vân Thiên.

Nguyên Tu Vân lần này không nói gì thêm trực tiếp đồng ý. Sau đó thì, Nguyên Tu Vân trực tiếp lấy ra phi thảm Tuyệt Mệnh, bởi vì chỗ trên phi thảm không đủ lớn không có cách nào chở ba quả cầu ma, Nguyên Tu Vân liền nghĩ đến cách dùng hồ lô đẳng cột ma cầu bay thẳng ra ngoài. Vì vậy, lúc Dịch Nhiên thấy phía dưới phi thảm treo ba quả cầu màu đen lay động không dứt, biểu tình cứng đờ có trong nháy mắt, sau đó lấy ra kiếm Bôn Lôi của mình đặc biệt nghiêm túc nói: "Chỗ phía trên quá nhỏ, ta vẫn là phi hành đi!"

Nói xong cũng không chờ Nguyên Tu Vân trả lời đã chạy trước một bước, Nguyên Tu Vân nhìn một trận chẳng biết tại sao, người này trước đó còn mặt dày mày dạn muốn cùng y ngồi phi thảm, kết quả bây giờ lại chạy? Quên đi, mặc kệ thế nào hiện giờ quan trọng nhất là đem người đưa đi đến Ngũ đại môn phái.

Vì vậy, đệ tử thủ vệ của Tứ Thủy Kiếm môn liền thấy một hình ảnh quỷ dị thế này —— một tiền bối kỳ Ngưng Mạch ngồi ở trên một phi thảm, trên phi thảm ba quả cầu màu đen còn lúc lắc, thoạt nhìn đặc biệt không phù hợp thẩm mỹ. Đây lại là loại ngoạn pháp gì? Ba quả cầu màu đen kia có thể tăng tốc hay là có thể công kích ư?

Kết quả không phải tăng tốc cũng không phải công kích, đệ tử thủ vệ từ bên trong quả cầu màu đen nghe được âm thanh của trưởng lão Giới Luật môn nhà mình?! Nhất thời hai người cũng không tốt lắm, một người nhìn ba quả cầu kia kinh ngạc không tin, người khác tốc độ cực nhanh mà chạy về đi báo cáo chưởng môn.

Chờ Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên tiến vào Tứ Thủy Kiếm môn, khi bọn Lâu Bách Vạn đem nguyên nhân hậu quả của chuyện ba ma khí bao quanh đều nói cho mấy chưởng môn và trưởng lão, đã là một ngày sau rồi, mà lúc này thời điểm cách bọn họ rời khỏi thành Cự Mộc, cũng qua một tháng.

"Ngươi nói cái gì? Điều này sao có thể!" Bất kể là chưởng môn chân nhân của Tứ Thủy Kiếm môn hay là Đa Bảo các, chưởng môn chân nhân của phái Thiên Quang, sau khi nghe đệ tử nhà mình và trưởng lão nói đều là khiếp sợ trên mặt, mà trong đó không thể tiếp thu kết quả như vậy nhất chính là chưởng môn Thủy Mạt tiên tử của Thủy Vân Thiên, hai đường lông mi tinh tế của nàng nhíu lại thật chặc, giọng nói đặc biệt không khách khí: "Thủy Doanh nàng thế nhưng tu giả kỳ Kim Đan Trung kỳ! Coi như người khác đánh lén, nàng cũng không có khả năng phản ứng gì cũng không có trực tiếp ngã xuống! Thủy Tụ Vũ* của Thủy Vân Thiên chúng ta cũng không phải là giả, Hải Nhận cũng có thể cứu được, vì sao Thủy Doanh cứu không được?!"

Nói như vậy, Thủy Mạt tiên tử liền đưa ánh mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc vào trên người của Nguyên Tu Vân, "Sẽ không phải là có người cố ý thấy chết mà không cứu được, vì riêng tư bản thân thôi?"

Nguyên Tu Vân đối với khiêu khích của người nữ nhân này chỉ có một phản ứng đó chính là mắt trợn trắng. Y còn chưa kịp nói đâu, Dịch Nhiên bên kia nhảy lên trước một bước đã trực tiếp mất hứng, không chút khách khí thả uy áp của mình hướng về phía nữ tu cũng thả uy áp muốn áp chế Nguyên Tu Vân. "Muốn cứu tự mình trở lại cứu, không ai cản ngươi."

Thủy Mạt tiên tử vẫn từ tu luyện đến nay còn chưa từng gặp người nghẹn họng với nàng như thế, nếu như

đổi lại là người phụ nữ trời sinh kiêu căng khác, lúc này đoán chừng sẽ trực tiếp phẫn nộ trách cứ hắn làm sao dám đối với mình nói chuyện như vậy, nhưng Thủy Mạt tiên tử chính là nữ nhân lăn lộn tới chưởng môn của Ngũ đại môn phái! Sau khi cảm ứng được uy áp của Dịch Nhiên không kém với bản thân chút nào, thậm chí so với chính mình còn muốn khổng lồ, Thủy Mạt tiên tử trực tiếp thu hồi uy áp của mình, sau đó hướng về phía Nguyên Tu Vân cười áy náy: "Vẫn xin hai vị đạo hữu không cần để ý, thật sự là quan tâm sẽ bị loạn."

Dịch Nhiên trong nháy mắt không xong bị phản ứng này của nàng chận lại, ngay cả Nguyên Tu Vân cũng không nhịn được ngẩng đầu nhướng nhướng mày, nữ nhân này tuyệt đối là một nhân vật hung ác, chẳng qua có thể khẳng định là, hiện giờ nhân vật này chắc sẽ không đối với mình làm gì, bọn họ trước mắt vẫn là người cùng một đường. "Không có việc gì, nhưng mà ta rất tán thành câu nói kia của đồng bạn ta, nếu như ngươi có rãnh rỗi tới bớt thời giờ đi vực sâu Vạn Nhận nhìn một chút, nói không chừng có thể đem người cứu ra đấy! Dù sao thực lực chúng ta không có ích."

Thủy Mạt bị lời này phản nghẹn lại, trong lòng hơi có chút tức giận, quyết định chờ giải quyết đại sự sau đó nhất định phải cho hai người kia khó coi.

"Được rồi, giờ chuyện quan trọng nhất là thành Cự Mộc, nếu như dựa vào theo như lời nói của hai tên phản đồ, chỉ sợ thành Cự Mộc phải không được bao lâu sẽ phá trời rồi, đến lúc đó giới môn bị cưỡng ép mở chúng ta phải như thế nào?" Chưởng môn của phái Thiên Quang xoa xoa mi tâm của mình có chút mệt mỏi mở miệng: "Hơn nữa ma khí này phải làm thế nào? Lẽ nào để ba người bọn họ bị nhốt như vậy?"

Chưởng môn của Phái Thiên Quang vừa thốt lên xong, bầu không khí vốn cứ bị kiềm hãm, qua hồi lâu cũng không có người chủ động mở miệng nói, dường như mỗi người đều có ý nghĩ của chính mình.

Nguyên Tu Vân nhìn vẻ mặt của những người này lập tức liền nhướng mi, trên mặt của y lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nụ cười kia ở trong mắt của Dịch Nhiên có vẻ đặc biệt trêu chọc người ta. "Các vị sẽ không phải cho rằng, tình huống khi giới môn bị cưỡng ép mở ra và thời điểm giới môn tự hạ xuống là giống nhau sao? Lấy một ví dụ đơn giản nhất mà nói, các vị muốn cùng ai song tu, đối phương là song tu cam tâm tình nguyện cùng người hay là bị ngươi cưỡng ép song tu, tình huống kia có thể giống nhau không? Mặc dù bản thân giới môn không phải là tu giả sẽ không có nỗi buồn bị cưỡng ép, nhưng nếu như tồn tại của giới môn thật sự dễ dàng mở như vậy hơn nữa không hề có sức uy hiếp, mấy vạn năm trước đây nên sớm đã có người làm như vậy. Mọi việc cũng không thể nghĩ tốt như thế, không nói đến huyết tế sau cùng sẽ làm bao nhiêu tu giả bỏ mạng, chỉ là sau khi giới môn mở ra tràn vào lực hỗng hoang* cũng đủ để cho toàn bộ Nhiên Nguyên Giới hủy diệt, có lẽ các vị cũng sẽ không ngu đến mức giống như những kẻ phản bội kia cho rằng sau khi giới môn mở ra sẽ ở nơi đó thành thành thật thật chờ đợi bọn họ tiến giai sao? Coi như dùng đầu ngón chân suy nghĩ, thành chủ thành Cự Mộc cũng sẽ không lòng tốt như vậy."

Lời của Nguyên Tu Vân giống như một cái tát không chút do dự đánh vào trên mặt mấy vị chưởng môn mang tâm sự riêng kia, lời của Nguyên Tu Vân một chút cũng không sai, bọn họ hiện giờ sở dĩ không phát động tổng tiến công đối với thành Cự Mộc, mà là giằng co kéo dài thời gian, nguyên nhân lớn nhất chính là bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng có tư tâm của mình, nếu giới môn bị mở ra sau đó có thể một mực an an ổn ổn mà chọc ở chỗ đó, như vậy bọn họ những tu giả Kim Đan Trung Hậu kỳ, có thể không bao lâu có thể tiến giai Trung thế giới. Dù sao ở trong những người này cũng có vài vị không đợi được thời điểm tiếp theo giới môn chính thức xuất hiện nữa rồi.

Nhưng giờ sau khi Nguyên Tu Vân nói xong, bọn họ rất nhanh thì đem nước trong đầu mình tống ra, không phải lời của Nguyên Tu Vân có bao nhiêu khiến người tỉnh ngộ, mà là bọn họ rất rõ đức hạnh của thành chủ thành Cự Mộc sẽ là cái gì rồi, như vậy một kẻ có thể ngầm âm mưu chà chà mấy thập niên, dùng máu con rối giết chết mấy vạn tu giả, làm sao có thể sẽ có lòng tốt như vậy giúp đỡ toàn bộ tu giả của Nhiên Nguyên giới cùng nhau tiến vào Trung thế giới? Nếu quả như thật có thể nói như vậy, vậy còn dùng âm mưu, dùng con rối sao? Mọi người cùng nhau nỗ lực là được.

Cho nên, ở sau khi trầm mặc ngắn ngủi, chưởng môn chân nhân của Tứ Thủy Kiếm môn người mở miệng đầu tiên: "Toàn phái túc tra kẻ phản bội của thành Cự Mộc, một tháng sau công thành."

Thủy Mạt tiên tử của Vân Thiên theo sát phía sau: "Trong cơ thể kẻ phản bội ít nhiều gì sẽ có ma khí và máu con rối, một tháng là đủ."

Chưởng môn của phái Thiên Quang và chưởng môn Đa Bảo các cũng nghiêm túc gật đầu: "Việc này cần kín đáo đi làm, tất cả mọi người ở trong đại điện đối với lần này cần tuyên bố tuyên thệ tâm ma, đồng thời tiếp thu kiểm tra, về phần Hỏa Lôi môn bên kia... Tạm thời không cần thông tri, nếu không chỉ sợ tin tức không thủ được."

Lời của chưởng môn Đa Bảo các chiếm được tán thành của mọi người, mà ngay tại lúc này, một đạo hồng quang không tầm thường chút nào ở góc đại điện loé lên, ở trong nháy mắt nó vừa loé lên, Nguyên Tu Vân liền ném tới một nắm lửa, chớp mắt đốt một đệ tử của phái Thiên Quang.

====

.2734:e"

100. Chương 100

Biến cố bất thình lình trực tiếp khiến mọi người trong đại điện ngây ngẩn cả người, sau khi phản ứng kịp, người chưởng môn của phái Thiên Quang hướng về phía Nguyên Tu Vân chất vấn lớn tiếng: "Nguyên đạo hữu! Ngươi đây là làm gì?!"

Nguyên Tu Vân cũng không phân trần, trực tiếp dùng hồ lô đằng vung lên liền đem đệ tử phái Thiên Quang đang gào thét trói đến bên cạnh, Nguyên Tu Vân nhẹ nhàng dùng một tay liền trực tiếp dập tắt ngọn lửa trên người đệ tử phái Thiên Quang, nhưng trước đó bị đốt rất là lợi hại, giờ cả người gã đều đang phát run, thoạt nhìn rất đáng thương.

"Nhìn kỹ một chút tay phải của hắn, ta cảm thấy ngươi có thể phát hiện một số thứ thú vị." Nguyên Tu Vân cũng không giận, trong giọng nói còn mang theo vài phần vui vẻ, chẳng qua lời nói ấm áp này nghe đến trong tai của đệ tử phái Thiên Quang lại như là ác ma thầm thì, gã phản xạ muốn đem vật trong tay ném ra, nhưng lại bị chưởng môn của gã thoáng cái ngăn cản đồng thời nắm được tay.

"Đây là!" Người chưởng môn của phái Thiên Quang vốn còn cảm thấy nên vì đệ tử của môn phái nhà mình đòi một câu trả lời hợp lý, mà khi hắn ta thấy ngọc bài truyền âm mang theo ma khí trong tay, cả người cũng có chút không tốt lắm, không nói đệ tử có thể được hắn ta mang vào trong tòa đại điện này là đệ tử nội môn, còn là người vô cùng có tiền đồ bên trong môn phái, nhưng một người như vậy lại là phản đồ của thành Cự Mộc?! Phái Thiên Quang của hắn ta lúc nào đã thâm nhập đến trình độ như vậy rồi?! Chưởng môn Chu Mang của phái Thiên Quang nhất thời gào lên một tiếng với đệ tử của mình: "Nghiệt đồ! Ngươi tại sao lại có thứ này? Khai ra!"

Đệ tử kia lúc này bị bắt túi ngay tại chỗ cũng hết đường chối cãi, nhưng vì lo nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình gã dĩ nhiên không thể thừa nhận: "Oan uổng á chưởng môn! Ta cũng không biết thứ này tại sao phải có ma khí! Ta chỉ tùy tiện từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm ngọc bài truyền âm mà thôi à!"

Chu Mang gắt gao mà trừng mắt tên đệ tử này: "Vậy vì sao ngươi không có chuyện gì phải lấy ra một tấm ngọc bài truyền âm?"

"Ta, ta!"

"Hừ, không nghĩ tới trong đại điện này cũng có tồn tại con rối của Mộc Thông Thiên thành Cự Mộc, nếu không phải Nguyên đạo hữu tốc độ nhanh, chỉ sợ lời mới thảo luận ra của chúng ta cũng sẽ bị thành Cự Mộc biết rõ ràng rành mạch rồi, đến lúc đó tiến công của chúng ta cũng liền thành một truyện cười?" Lâu trưởng lão của Đa Bảo các hừ lạnh một tiếng, mà Thủy Mạt tiên tử lại là ở một bên nhăn nhăn mi: "Được rồi, trước đem người này phong bế linh lực tìm người trông coi đi! Việc khẩn cấp trước mắt là quét sạch phản đồ bên trong môn trước, mặc dù lời này có chút bắn tiếng đe doạ, có điều ngay cả trong đại điện cũng có thể bị bọn họ trà trộn vào, trong môn phái thật không biết được sẽ có bao nhiêu người rồi."

Những Tứ đại môn phái khác nghe nói như thế thần sắc trên mặt cũng không thể nào tốt, chẳng qua cũng không thể phủ nhận tầm quan trọng như lời nói của Thủy Mạt tiên tử. Vì vậy chưởng môn Chu Mang của

phái Thiên Quang trói đệ tử nhà mình liền đi, những chưởng môn và trưởng lão của môn phái khác cũng lấy tốc rất nhanh rời khỏi, dù sao muốn ở trong vòng một tháng đem tất cả phản đồ đều tìm cho ra, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Hơn nữa ngoại trừ tìm phản đồ ra, bọn họ còn phải hoặc nhiều hoặc ít chỉ điểm một chút cho đệ tử, cũng tốt để bọn họ trong cuộc chiến công thành ở một tháng sau có thể tự bảo vệ mình.

Thời gian cũng không được một nén nhang, người trong đại điện đã đi hết, ngay cả ba ma cầu vốn cũng chỉ còn lại có người cuối cùng, mà chưởng môn của Tứ Thủy Kiếm môn nhìn Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đứng tại chỗ không có rời đi, hơi dừng một chút nói: "Hai vị là dự định ở lại kiếm môn ta sao?"

Nguyên Tu Vân trực tiếp gật đầu: "Bọn trưởng lão Đan Dương không phải còn đang trong kiếm các sao? Mặc dù muốn công thành, chẳng qua công thành và luyện kiếm hẳn là hai chuyện khác nhau đi? Ta chưa tính là đệ tử của Ngũ đại môn phái, Ngũ đại môn phái công thành ta chắc chắn có thể không đi? Ta cảm thấy ta nên ở lại trong kiếm các nỗ lực luyện kiếm."

Lời nói của Nguyên Tu Vân rất là có lý, chưởng môn Tứ Thủy Kiếm môn suy tư một hồi liền gật đầu đồng ý cách nói của y, thế nhưng cũng không phải chỉ có một mình y ở đây. "Kiếm tu bên cạnh ngươi phải như thế nào?"

Nguyên Tu Vân mặc dù rất muốn để Dịch Nhiên cũng theo y vào kiếm các, nhưng mà y cũng biết như vậy sẽ khiến Tứ Thủy Kiếm môn và tu giả trong kiếm các đề phòng, vì vậy vô cùng nhanh trí cho ra một đề nghị: "Hắn không thể theo ta vào kiếm các, để hắn ở nơi tu luyện của đệ tử ngoại môn của kiếm môn thì sao? Chỉ cần có thể để hắn ra vào cửa không cần thông báo là được, nếu hai người chúng ta muốn gặp mặt ta sẽ đi ra ngoài tìm hắn."

Đây là một đề nghị vô cùng có chừng mực, Tứ Thủy Kiếm môn hoàn toàn không có lý do từ chối, huống chi trước mắt hai người kia chính là ân nhân cứu mạng của trưởng lão kiếm môn bọn họ, thế nào cũng không thể quá hà khắc rồi. Vì vậy, ở trong vòng một tháng kế tiếp, cứ như vậy Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên dừng chân ở Tứ Thủy Kiếm môn.

Mà ở vào ngày thứ mười của Tứ Thủy Kiếm môn, Nguyên Tu Vân len lén mang theo Dịch Nhiên đi vào trong kiếm các, bởi vì không có góp sức của Ngũ đại môn phái, bàn kiếm chịu lực mũi kiếm cũng không xuất hiện ở trong kiếm các. Chẳng qua dù vậy, trong nháy mắt khi tiến vào kiếm các, Dịch Nhiên đã cảm ứng được mũi kiếm bổn mạng của mình, mà người sau cũng có phản ứng, nếu như không phải là Dịch Nhiên phản ứng cực nhanh lôi kéo Nguyên Tu Vân rời khỏi, chỉ sợ chí bảo gặp nhau tất nhiên sẽ đưa tới dị tượng trời đất gì đó, khiến cho tu giả của kiếm các và Tứ Thủy Kiếm môn cảnh giác.

Vì vậy Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên trở lại bên ngoài cửa chỉ có thể nhìn đốm nhỏ mặt trăng, khẳng định không thể tránh được, nếu muốn cầm được mũi kiếm cũng sẽ không bị tập thể Ngũ đại môn phái vây công, cũng chỉ có thể đợi đến khi tập thể Ngũ đại môn phái đánh thành Cự Mộc. Có đôi khi đục nước béo cò hoặc là cố gắng xoay chuyển tình thế, nói cũng có.

Lại qua mười ngày, cách thời điểm Ngũ đại môn phái đánh thành Cự Mộc chỉ còn mười ngày, lúc này Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên họ rất dễ dàng có thể cảm nhận được toàn bộ Tứ Thủy Kiếm môn đều tràn ngập một bầu không khí cực kỳ căng thẳng, ở nơi này trong hai mươi ngày, Tứ Thủy Kiếm môn có ít nhất hơn năm mươi đệ tử nội môn, chấp sự thậm chí hai vị trưởng lão bị giam vào kiếm mộ phía sau núi hối lỗi, những người khác có thể không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vì sao không đến trong một tháng thì có nhiều người bị giam như vậy.

Nhưng Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng biết rõ ràng rành mạch, đây cũng là Tứ Thủy Kiếm môn tìm ra kẻ phản bội, mà theo bọn họ nhìn ít nhất, giới luật rất nghiêm của Tứ Thủy Kiếm môn cũng có hơn năm mươi người phản bội, tình huống của những môn phái khác thật sự là không được lạc quan. Trên thực tế, ở thời điểm cách đánh thành Cự Mộc chỉ còn năm ngày cuối cùng, tình hình của toàn bộ Nhiên Nguyên Giới cũng đã trở nên tương đối đáng sợ không được lạc quan rồi ——

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, một ít nơi trù phú của Nhiên Nguyên Giới vốn còn coi như non xanh nước biếc, linh khí ấm áp hợp lòng người, không biết vì sao linh lực bắt đầu đột nhiên mất. Hơn nữa tất nhiên nơi trù phú bao gồm linh sơn Đại Xuyên của Ngũ đại môn phái, mà trong đó nghiêm trọng nhất chính là

khe núi Thủy Vân của Thủy Vân Thiên, nơi đó không chỉ linh khí xói mòn nghiêm trọng, đáng sợ hơn là mơ hồ có tử khí nảy sinh ở bên trong sơn cốc, thật sự khiến Thủy Mạt tiên tử kinh hồn táng đảm.

Mà trừ cái đó ra, toàn bộ tu giả của Nhiên Nguyên Giới cũng đều rõ ràng cảm nhận được hấp thu linh lực trở nên khó khăn, dường như linh lực vốn tinh thuần sinh ra thứ hỗn tạp lại đục ngầu gì đó, thế cho nên trong thời gian bằng nhau, hấp thu linh lực so với trước ít đi rất nhiều.

Đối với biến hóa thình lình xảy ra như vậy bất kể là Ngũ đại môn phái hay là thế lực khác của Nhiên Nguyên Giới, rất nhiều các tu giả cũng có chút trở tay không kịp, không cách nào hiểu, bọn họ không biết rốt cuộc là có vấn đề chỗ nào? Ngũ đại môn phái mặc dù có phỏng đoán, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào đem vấn đề kéo tới thành Cự Mộc. Mãi đến thay đổi của thành Cự Mộc xuất hiện ở trong mắt của mọi người.

Ở bầu trời thành Cự Mộc, vốn là ma vân màu đen giống như ma che che đậy toàn bộ bầu trời của thành Cự Mộc lúc này đã biến đổi một loại dáng dấp khác, chúng nó tầng tầng lớp lớp mà tụ tập lại giống như một vòng xoáy to lớn lộn ngược, gần trung tâm của vòng xoáy nhất mũi nhọn nhắm thẳng vào bầu trời, mà vòng xoáy còn phía dưới hút vào linh lực từ bốn phương tám hướng mà đến. Giống như một cây dù nhọn khổng lồ, che khuất bầu trời đắp lên toàn bộ thế giới phía Tây Nam của Nhiên Nguyên giới!

Khi dù nhọn to lớn kia hạ xuống, nơi bị bao phủ linh lực hầu như biến mất hầu như không còn, các tu giả hoảng sợ nhìn vòng xoáy màu đen kia, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Một ít người nhát gan chỉ có thể một bên yên lặng cầu khẩn mây đen mũi nhọn kia sẽ tự động chậm rãi biến mất, một bên tránh đi nơi mây đen bao trùm chạy về hướng Đông Bắc của Nhiên Nguyên giới; mà một ít người gan lớn và trong lòng có tính toán trước, còn lại đang do dự sau đó cắn răng hướng nơi mây đen tụ tập mà đi.

Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề, huống chi mây đen này còn chưa nhất định là dấu hiệu không tốt đâu, nói không chừng là dấu hiệu có trọng bảo xuất thế? Mặc kệ thế nào, phú quý hiểm trong cầu, thà rằng làm một người chết ăn no làm một con quỷ hiểu rõ cũng không thể làm quỷ chết đói quỷ mơ hồ.

Lúc này ở trong khe núi Thủy Vân của Thủy Vân Thiên, từng chưởng môn của Tứ đại môn phái sắc mặt rét lạnh.

"Mộc Thông Thiên là thằng khốn! Lão muốn đem toàn bộ Nhiên Nguyên giới hiến tế sao?!" Chưởng môn Hỏa Lôi môn lúc này nổi giận đùng đùng không nói, bản thân của hắn trên người còn mang theo một ít thương thế chật vật, mà đi theo phía sau hắn mấy trăm đệ tử Hỏa Lôi môn cũng không có một ai hoàn hảo, nhìn tới nhìn lui đều giống như là bọn họ đã trải qua một hồi sinh tử đại chiến, mà trên thực tế cũng đúng là như vậy. "Ta trước còn tưởng rằng Mộc Thông Thiên mặc dù hơi tàn nhẫn điên cuồng, nhưng lý trí cơ bản nhất vẫn phải có, nhưng giờ vừa nhìn, lão đúng thật mất trí! Hôm nay toàn bộ linh lực của Nhiên Nguyên Giới đều bị ma thương của lão cướp đoạt, lão muốn dùng toàn bộ Nhiên Nguyên giới làm cầu thang leo lên trời à!"

Thủy Mạt tiên tử cũng rất là phẫn nộ: "Hạng người làm ngược lại như vậy, không lý trí chút nào, lão đã nhập ma quá sâu rồi, chúng ta nhất định phải mau chóng phá hỏng âm mưu của lão, nếu không một khi lão mở giới môn thành công, toàn bộ linh khí của Nhiên Nguyên giới cũng sẽ bị thu nạp không còn, đến thời điểm nay không nói thiên địa linh khí chợt thay đổi sẽ có tai nạn to lớn núi lở nứt biển gì, mặc dù miễn cưỡng còn sống sót, những người còn lại cũng sẽ bởi vì không có linh lực tu luyện mà tu vi thụt lùi chỉ có thể chờ chết!"

Kết quả như vậy, tất cả mọi người không thể tiếp nhận.

"Theo ta, người phân địch có không ít, bọn họ hẳn là còn chẳng hay biết gì vẫn như cũ ngây ngốc vì bản thân có thể ở thời điểm giới môn mở ra rời khỏi giới môn tiến vào Trung thế giới ư, chỉ là bọn họ ai cũng không rõ ràng, nếu như tu vi không đến Kim Đan Đại viên mãn, ngay cả tư cách tiến vào giới môn cũng không có, đi vào sẽ chết! Cho nên, việc khẩn cấp trước mắt chúng ta phải nhanh tụ tập nhân thủ đi đánh thành Cự Mộc, đồng thời đem âm mưu và dự định của Mộc Thông Thiên báo cáo rộng rãi toàn bộ các tu giả Nhiên Nguyên giới, nhất định phải để cho bọn họ biết lợi hại, cho dù không thể giúp chúng ta, cũng không thể giúp quân địch!" Chưởng môn Đa Bảo các cắn răng, mà chưởng môn phái Thiên Quang bên cạnh hắn gật đầu lại bỏ thêm một câu:

"Việc này đã không riêng gì Ngũ đại môn phái, chuyện liên quan đến toàn bộ Nhiên Nguyên giới, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, sự thực tuyệt đối không thể giấu giếm, hiện giờ, nếu như muốn sống tiếp, chúng ta nhất định phải ở năm ngày sau đem hết toàn lực ngăn cản Mộc Thông Thiên huyết tế, cưỡng ép mở giới môn!"

=====

a phá :~W"

101. Chương 101

Lúc mây đen áp thành, toàn bộ các tu giả Nhiên Nguyên giới rốt cục ý thức được chuyện quan trọng. Mà ở lúc bọn họ suy đoán lòng có nghi ngờ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, Ngũ đại môn phái liên hợp phát ra một đạo lệnh lâm nguy. Cái gọi là nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, ý là lâm nguy không sợ hãi.

Ở trên lệnh lâm nguy, Ngũ đại môn phái rõ ràng đem âm mưu hơn mười năm của Mộc Thông Thiên thành chủ thành Cự Mộc chọc thủng, sau khi tiết lộ mặt mũi thực của thành chủ Mộc Thông Thiên, lại báo cho mọi người mây đen gần như bao trùm phân nửa Nhiên Nguyên giới xuất hiện thế nào, cùng với nếu như mặc kệ âm mưu cách làm của Mộc Thông Thiên, như vậy toàn bộ Nhiên Nguyên giới sẽ đối mặt hậu quả xấu thế nào.

Lệnh lâm nguy này vừa ra, toàn bộ Nhiên Nguyên giới một mảnh ồn ào, có người tức giận, có người sợ hãi, mà càng nhiều hơn vẫn có người do dự không chắc không biết phải đối mặt với cục diện như thế nào.

Nhưng mà, nếu tin tức của Ngũ đại môn phái công bố, như vậy ngoài tính chân thực đã là không được nghi ngờ rồi, cho nên sau khi nhìn thấy lệnh lâm nguy trên đó viết sẽ ở ngày chín tháng sáu phát động tổng tiến công thành Cự Mộc, tu giả Nhiên Nguyên giới có một chút nhiệt huyết lại kích thích, toàn bộ đi về phía thành Cự Mộc. Cứ như vậy, tất cả tu giả bốn phương tám hướng cũng chạy tới thành Cự Mộc, một trận đại chiến cứ như thế kéo ra màn che.

Buổi tối ngày tám tháng sáu, trong đại điện thành Cự Mộc.

"Rốt cuộc vẫn ra chút vấn đề, chỉ sợ kiếm tu đầu trọc lông ngắn kia thật sự đối đầu với ngươi và ta." Mộc Thông Thiên ngồi ở chủ vị, một tay chống cằm, biểu tình trên mặt nhàn nhạt không bao nhiêu ý cười nhưng cũng không coi là xấu xí.

Triệu Trung Thiên như ác quỷ an vị ở đối diện Mộc Thông Thiên, mà bên cạnh bọn họ còn có một nam một nữ hai tu giả kỳ Kim Đan. Nếu như Ngũ đại môn phái có trưởng lão ở nơi này, thì có thể liếc mắt nhận ra một nam một nữ này theo thứ tự là trưởng lão Hỏa Lôi môn, Vân Nghê tiên tử Thủy Vân Thiên. Hai vị này đều là vô cùng nổi danh ở Nhiên Nguyên giới, tu giả Kim Đan Hậu kỳ, có người nói Vân Nghê tiên tử chỉ thiếu chút nữa có thể đến Nguyên Anh Sơ kỳ rồi, chẳng qua bởi vì linh khí Nhiên Nguyên giới thiếu tinh thuần, mới có thể để cho nàng vẫn ngưng trệ đến nay.

Triệu Trung Thiên hừ lạnh một tiếng: "Việc này sớm đã trong dự liệu ta và ngươi, mặc dù thất bại thì thế nào? Ta đợi mưu đồ mười năm, nếu chỉ vì một biến cố nho nhỏ này mà thất bại, vậy cũng quá xui rồi. Nhưng mà, kiếm tu kia thật đáng ghét. Chuyện hiện giờ chúng ta phải chú ý nên là Ngũ đại môn phái khi nào sẽ không nhẫn nại được công thành, những biến cố nho nhỏ khác không đáng để lo, nhưng Ngũ đại môn phái nếu như dốc toàn bộ lực lượng sang đây đánh bọn ta, giới môn chỉ sợ sẽ không được mở ra như thế."

Lời của Triệu Trung Thiên khiến Mộc Thông Thiên và Vân Nghê tiên tử nhịn không được trầm tư, nhưng trưởng lão Lôi Ngạo Phong trong Hỏa Lôi môn cũng nổi giận trực tiếp vỗ bàn đá bên cạnh. "Có cái gì không thể mở? Triệu gia chủ, chẳng lẽ ngươi lại là một người thua ngầm ăn cả nhà hậu bối mà bắt đầu rụt rè rút tay rút chân rồi sao? Ta thật sự không thể nghĩ ra ở trong Nhiên Nguyên giới, còn có tu vi của người nào có thể so được với bốn người chúng ta? Cho dù năm Thủy Mạt của Ngũ đại môn phái, tu vi cũng ở dưới ta và ngươi, dù cho bọn họ công thành có thể làm khó dễ được ta? Huống chi bọn ta cũng không phải ở

chỗ này như bia ngắm tùy ý bọn họ công kích, đến lúc đó đem Phá Vân Thương ra sử dụng, đại trận huyết luyện vừa mở, mặc dù có nhiều tu giả đến đây công thành hơn nữa cũng chỉ là số chịu chết mà thôi! Bọn họ cách càng gần, càng sẽ bị cho là tế phẩm trực tiếp trở thành lực lượng của Phá Vân Thương."

Lôi Ngạo Phong nói như vậy cả người cũng không nhịn được cười ha ha lên, dường như lão đã thấy hình ảnh Ngũ đại môn phái đến đây công thành lại bất kể như thế nào cũng không có biện pháp tóm được bọn họ. Hơn nữa đến lời của lão Mộc Thông Thiên và Vân Nghê tiên tử cũng không nhịn được âm thầm gật đầu, quả thực kế hoạch của bọn họ nói khoác mà không biết ngượng hao phí mười năm trù tính, thật sự là không có kẽ hở. Mặc dù ngày mai Ngũ đại môn phái sẽ công thành, bọn họ cũng có thể mạnh mẽ mở giới môn ứng đối. Cho dù như vậy không có người có thể phá vỡ đại trận huyết tế của bọn họ, không có người có thể đem Phá Vân Thương đã ma hóa làm gãy, bọn họ mở giới môn phi thăng tới Trung thế giới cũng chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Triệu Trung Thiên vốn còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng sau khi lão thấy vẻ mặt nhất định phải được của ba người đối diện trong lòng hơi dừng lại một chút, cũng cảm giác mình có thể là quá lo lắng. Có điều lão luôn cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy, loại cảm giác hơi đập trong lòng, cực kỳ giống trước đó bọn họ ở Vạn Độc Huyết Quật bị tiểu tạp chủng Nguyên gia tính toán, cảm giác bất an.

Đến cuối cùng, Triệu Trung Thiên cũng chỉ có thể hơi nhìn về phía bầu trời ám trầm ngoài điện, đã đi tới bước này, nếu như cuối cùng còn không cách nào thành công chỉ có thể nói là thì dã mệnh dã*, lão cũng sẽ không đi tranh cái gì.

[Câu này mình tìm được 2 cách giải thích: (dã = cũng)

Cách 1: Đây là tự bản thân người xưa an ủi khi thất bại, đem thành bại đổ lỗi thời cơ và số phận.

Cách 2:

Thời dã: Thời gian.

Vận dã: Vận khí.

Mạng dã: cùng liên quan tới mạng.

Tóm lại: Sinh không gặp thời, vận khí không tốt, đây là mệnh đã định trước.]

Đêm đó, tâm tình của vài đại ma đầu thành Cự Mộc cũng không tệ lắm, nhưng đợi đến ngày thứ hai cũng chính là sáng sớm ngày chín tháng sáu, tâm tình tốt của bọn họ liền thoáng cái biến mất hầu như không còn.

Mộc Thông Thiên thành chủ thành Cự Mộc nhìn tay sai đang quỳ gối phía dưới lão nơm nớp lo sợ, nghe gã đem tình huống ngoài thành báo cáo ra.

"Thành chủ! Ngoài thành chẳng biết lúc nào đột nhiên xuất hiện mấy nghìn đại quân tu giả, bọn họ ở khắp nơi cửa thành từng người án binh bất động, theo thuộc hạ quan sát người tới hầu như tất cả đều là tinh anh của Ngũ đại môn phái, hơn nữa năm vị chưởng môn của Ngũ đại môn phái cũng ở trong đó, thành chủ chúng ta nên làm thế nào mới được?"

Giọng nói này hơi có chứa chút hốt hoảng khiến sắc mặt Mộc Thông Thiên trực tiếp âm trầm, lão nhìn thoáng qua tay sai báo cáo, hừ một tiếng nói: "Giờ bọn họ cũng không làm gì, ngươi sợ cái gì? Được rồi, trước ở bên ngoài coi chừng đi! Bọn họ tự xưng là người đoan chính, tự nhiên sẽ không đi làm những chuyện lén lén lút lút này, cho nên mặc dù muốn công thành cũng sẽ khiêu chiến, mà chỉ cần có một chút thời gian như thế đã cũng đủ chúng ta làm tốt sách lược vẹn toàn rồi."

Bên này Mộc Thông Thiên vừa nói xong, người đoan chính ngoài thành liền thực sự truyền âm khiêu chiến, âm thanh kia rất lớn, chỉ sợ toàn bộ thành Cự Mộc và tất cả hoa hoa cỏ cỏ tu giả động vật của thành xung quanh cũng có thể đủ nghe được âm thanh của hắn ta.

"Mộc Thông Thiên! Ngươi là thùng gỗ mất trí không đầu óc! Làm sao có thể làm việc đại nghịch bất đạo như vậy? Ngươi chẳng lẽ không biết ngươi làm như vậy sẽ khiến toàn bộ linh lực của Nhiên Nguyên giới đều khô cạn, hậu thế sau này tất cả cũng sẽ bởi vì không cách nào tu hành mà tầm thường suốt đời sao?" Chưởng môn Lý Hoả của Hỏa Lôi môn lúc này khuôn mặt phẫn nộ, Lôi Ngạo Phong mang theo một loạt

đệ tử Lôi môn trực tiếp làm phản, khiến một phe của Hỏa Lôi môn bị thương nặng, có vài đệ tử thiên phú tuyệt vời cũng chết bởi ngũ lôi đỉnh của Lôi Ngạo Phong, khiến Lý Hoả có thể nào không giận? "Nếu ngươi còn có một chút lương tâm nhân tính, lúc này nên rút lui khỏi đại trận cắn người quỷ dị kia, cũng tự phế tu vi theo chúng ta đi kiếm các luyện ma quật cấm bế!"

Mộc Thông Thiên vốn sáng sớm đã được người cho biết đánh tới trước cửa tâm tình xấu lúc này còn tệ hơn, liên tục hai lần đều bị đánh mặt cho dù lão rõ ràng biết kế hoạch của mình nhất định sẽ không ra sai lầm gì, nhưng vẫn có một loại cảm giác xấu vi diệu, giống như chuyện đang từng chút từng chút thoát ly suy nghĩ của lão. Mà để cho lão cảm thấy không phải chính là Ngũ đại môn phái vậy mà sẽ dứt khoát tới đánh bọn họ như vậy.

Ở trong tính toán trước đó của Mộc Thông Thiên, mặc dù Ngũ đại môn phái ý thức được dã tâm của lão, sau khi biết chuyện này không ổn, bọn họ cũng sẽ bởi vì các loại các dạng nguyên nhân mà án binh bất động, yên lặng theo dõi kỳ biến, chỉ có đến khi thật sự không cách nào kéo dài thời gian, Ngũ đại môn phái mới có thể ý thức được tính đáng sợ của chuyện này, nhưng đến khi đó coi như đại năng Nguyên Anh Hóa thần kỳ đến đây, đó cũng đã là lúc tới trễ không sửa đổi được gì.

Nhưng giờ, hành động này của Ngũ đại môn phái vậy mà vững vàng sớm trước một tháng, đừng xem một tháng này đối với tu giả mà nói cũng chỉ là thời gian một cái nháy mắt mà thôi, nhưng giờ bất kể là Phá Vân Thương ma hóa hay đại trận huyết luyện thành hình đều thiếu một chút độ lửa, mặc dù lúc này cũng có thể cưỡng ép phát động, nhưng tính ổn định còn kém rất nhiều, nếu như giữa đường gặp tu giả tu vi cũng đủ cao hoặc là tu giả tinh thông trận pháp liều mạng công kích, Phá Vân Thương và đại trận huyết luyện có thể một mực chống đỡ thêm hay không, thật đúng là một chút cũng không xác định.

"Chậc, thế nào lại là lúc này? Một đám tên tâm tư lượn vòng quanh lúc nào dứt khoát quả quyết như vậy? Sớm trước một tháng, đại trận và ma thương của chúng ta còn kém một chút, giờ phải như thế nào? Kéo dài thời gian hay là?" Vân Nghê tiên tử khẽ cau đôi mi thanh tú, dáng vẻ ưu sầu khiến người bên ngoài thấy được không biết sẽ đau lòng thành cái dạng gì, nhưng giờ ba nam nhân đối diện nàng không có một ai có thời gian thương hương tiếc ngọc, Lôi Ngạo Phong trực tiếp vỗ vỗ bàn: "Bọn họ đều đã đánh tới cửa thành rồi, còn kéo thế nào? Thời gian cấp bách lúc này nếu không phải mở đại trận sử dụng ma thương, sau một khắc cũng không biết lúc nào có thể động, Mộc Thông Thiên, Triệu Trung Thiên! Ta cũng không chịu việc sắp thành lại hỏng! Việc đã đến nước này đó là chuẩn bị không đủ vẹn toàn cũng phải liều mạng một cái!"

Mộc Thông Thiên và Triệu Trung Thiên nghe vậy vẻ mặt rùng mình, đúng vậy, việc đã đến nước này mặc dù bọn họ cảm thấy thiếu vẹn toàn như thế nào đi nữa, cũng phải đối mặt một trận chiến này rồi, bọn họ vốn cũng không có đường lui nào, lúc này không tiến đó là chết, vậy còn do dự cái gì?! Huống chi, từ xưa đến nay có bao nhiêu chuyện có thể thật sự làm được sách lược vẹn toàn? Một việc chỉ cần bảy phần khả năng, cũng có thể đi làm rồi! Phú quý hiểm trong cầu!

"Được! Vậy cứ làm! Vân Nghê ngươi đi mở ra cửu quy trận huyết luyện, Triệu gia chủ, Lôi đạo hữu, một bước tế xuất Phá Vân Thương kia liền giao phó cho hai người các ngươi rồi, ta đi trực tiếp gặp mặt một đám chính nhân quân tử, trong vòng nửa canh giờ cần phải mở ra đại trận, tế xuất ma thương, thành bại đang ở một bước này rồi!"

Trong đại điện bốn người chậm rãi đứng lên, sau đó trong ánh mắt mang theo vài phần điên cuồng và cố chấp từng người rời đi.

"Ha ha ha! Trẻ ranh Lý Hoả, ngươi thật đúng là ngu xuẩn ngay cả đầu óc cũng không có, ở chỗ này ngươi giảng lương tâm tính người với ta? Ngươi có phải ngu hay không? Nếu như ta muốn làm một người tốt từ mười năm trước cũng sẽ không bắt đầu làm như vậy rồi. Huống chi ở nơi này trong Ba nghìn thế giới, người tốt không có năng lực thật sự là nhiều lắm, thay vì cuối cùng im hơi lặng tiếng mà chết, ta tình nguyện làm ác thần một phương cùng trời đồng thọ!!"

Ầm ầm ——

Khi tiếng sấm to lớn vang lên cùng lúc với tiếng nói Mộc Thông Thiên, giống như tuyên bố rõ ràng một trận đại chiến, sẽ mở ra.

Mà ở thời khắc kinh thiên động địa như thế, hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng ở lại trong Tứ Thủy Kiếm môn, ngầm chà chà mà chờ đục nước béo cò.

=====

7:]

102. Chương 102

Hiển nhiên lời của Mộc Thông Thiên khiến những người tu chân canh giữ ở bên ngoài thành Cự Mộc từng người lộ ra vẻ mặt phẫn nộ và bất mãn, trong đám người chỉ muốn thầm thì nhỏ giọng, đối với loại vô sỉ và dã tâm này không chút che giấu nào mà phát biểu, tự mình lên án công khai.

Chẳng qua, một điểm này cũng không dùng được.

Phản ứng của chưởng môn Lý Hoả phải trực bạch rõ ràng hơn những đệ tử tu chân này nhiều, thay vì nói hắn càng thích dùng hành động để biểu thị, cho nên sau khi tiếng nói của Lôi Ngạo Phong rơi xuống cự lôi vang lên, chưởng môn Lý Hoả liền trực tiếp vứt một tay áo ra ngoài, trực tiếp từ trong tay áo vứt ra một con rồng lửa dữ tợn. Rồng lửa mang theo hơi thở vô cùng nóng bức lao thẳng về phía Lôi Ngạo Phong, người sau hiển nhiên sớm có chuẩn bị, song chưởng đẩy ra một con cự hổ do lôi điện ngưng kết thành cứ như vậy bừng bừng mà ra, hai người trực tiếp ở giữa không trung diễn ra đấu long hổ.

Loại phát triển một lời không hợp trực tiếp động thủ này khiến các tiểu đệ tử chưa thấy qua cảnh đời của Ngũ đại môn phái đần ra, chẳng qua sau khi phản ứng kịp đã cảm thấy đây mới là việc của đại năng lợi hại sẽ làm. Vì vậy mang theo vô cùng sùng kính và chờ đợi tới xem trận tranh đấu ở trên không trung, nhưng sau cùng hiện thực lại khiến bọn họ có chút không thể tiếp thu —— vốn cho rằng rồng lửa nắm chắc phần thắng, nhưng bọn họ lại trơ mắt nhìn rồng lửa bị mãnh hổ cắn một cái ở cổ, dường như không thôi giãy dụa.

Âm thanh cuồng ngạo của Lôi Ngạo Phong ở phía sau vang lên: "Ha ha! Trẻ ranh Lý Hoả qua lâu như vậy cũng không thấy ngươi có bao nhiêu tiến bộ, chỉ bằng tu vi này của ngươi có thể lên làm chưởng môn của Hỏa Lôi môn, nói như thế nào cũng phải cảm ơn ta thủ hạ lưu tình! Có điều là khi làm đồng môn ta có thể thủ hạ lưu tình với ngươi, đến lúc này ngươi liền làm thật tốt đi chết đi!"

Bỗng nhiên trong lúc đó, vốn cự hổ đã thanh thế thật lớn lại phồng lớn lên một vòng, nó chợt vung móng lên giống như là muốn một móng đập chết con rồng lửa, nếu như lúc này chỉ Lý Hoả và Lôi Ngạo Phong tranh đấu cá nhân, như vậy Lý Hoả tự nhiên là bại không còn một mảnh, chẳng qua giờ Ngũ đại môn phái cũng tụ tập ở đây, không chỉ có riêng Lý Hoả đại biểu là bản thân hắn, vì vậy Thủy Mạt tiên tử không chút do dự ở thời điểm Lý Hoả khó có thể tiếp tục đánh lên cho hắn một tầng bổ linh quyết. Trong nháy mắt, Lý Hoả đã cảm nhận được linh khí khô kiệt của mình dồi dào lên, nhất thời hét lớn một tiếng, rồng lửa ở không trung vốn rơi vào xu hướng suy tàn thoáng cái lớn lên, vừa đánh đuối đã đối mặt với cự hổ, hơn nữa rất có dấu hiệu chuyển bại thành thắng.

Hình ảnh như vậy dĩ nhiên là khiến Lôi Ngạo Phong mất hứng, vì vậy lão cười nhạo hừ lạnh một tiếng: "Quả nhiên không hổ là danh môn chính phái, lấy nhiều đối ít là đường đường chính chính của các ngươi?"

Thủy Mạt tiên tử đối với này lại khẽ cười một tiếng, mím môi đi lên trước đứng ở bên cạnh Lý Hoả: "Không nói đến Lý Hoả đạo hữu ở năm ngày trước vừa vặn bởi vì các ngươi phản bội mà bản thân bị trọng thương, mặc dù hắn không có thương thế gì, chuyện làm của Lôi đạo hữu ngươi ai cũng căm phẫn, ở dưới tình huống toàn bộ Nhiên Nguyên giới đều đã bị uy hiếp như vậy, đường đường chính chính cũng cần tìm đúng thời điểm. Mà hiện giờ, thời gian không đúng, vả lại thời gian khẩn cấp. Lôi đạo hữu rõ ràng có người giúp đỡ lại lẻ loi đi ra một mình, dù sao vẫn khiến tiểu nữ tử có suy đoán không thể nào tốt, vì để tránh cho kéo dài thời gian mà mang đến kết quả rõ ràng không tốt nào đó, Lôi đạo hữu, đắc tội!"

Trong nháy mắt, từng đường mũi tên nước bén nhọn bắn thẳng tắp về phía Lôi Ngạo Phong trên thành Cự Mộc, sắc mặt Lôi Ngạo Phong âm trầm, cách làm cách hành động của Thủy Mạt tiên tử chính là kết quả lão không mong muốn nhất, nhưng dù sao lão đã kéo một ít thời gian, hiện giờ chỉ cần bảo đảm những người này ở đây mở ra đại chiến trước khi không cách nào đi vào thành Cự Mộc tìm được bọn người Vân Nghê và Triệu Trung Thiên, vậy không có việc gì. "Hừ, thả ngựa trở về, ta ngược lại muốn nhìn, hôm nay là các ngươi vận khí tốt hay là ta số kiếp dư âm!"

"Lên cho ta!"

Theo một câu nói của Mộc Thông Thiên, từ giữa thành Cự Mộc đột nhiên bay ra hơn một nghìn tên tu giả, chẳng qua những tu giả này không thể nghi ngờ sắc mặt đều đã trắng bệch, thân hình cứng ngắc, có thể bọn họ đã từng là tu giả sống sờ sờ, mà giờ đây cũng đã là con rối rồi.

"Ngươi quả nhiên luyện chế máu con rối!" Lúc này chưởng môn phái Thiên Quang vẫn không mở miệng nghiến răng nói: "Đơn giản là tội đáng chết vạn lần!"

Mà chưởng môn Tứ Thủy Kiếm môn và Đa Bảo các thấy được từng con rối sắc mặt cứng ngắc cũng giận tím mặt: "Chúng đệ tử nghe lệnh, giết!"

Ở trong nháy mắt nơi lưỡi dao của con rối và các tu giả giáp nhau, trận đại chiến này lại bắt đầu.

Thời điểm ngay từ đầu Lôi Ngạo Phong của thành Cự Mộc tuyệt tối bị vây tình thế xấu, dù sao lão trực tiếp đối mặt với ba đối thủ cấp bậc Kim Đan, nhưng đối mặt với ba người này lão không thể nào lo lắng, mà khi chưởng môn Đa Bảo các và chưởng môn Tứ Thủy Kiếm môn trực tiếp xẹt qua lão hướng đi vào bên trong thành, Mộc Thông Thiên chợt hét lớn một tiếng: "Đừng hòng!"

Trong nháy mắt ở trên thành Cự Mộc xuất hiện năm tu giả kỳ Kim Đan, hai người Kim Đan Hậu kỳ ba Kim Đan Trung kỳ, ở trong Nhiên Nguyên giới đây tuyệt đối là thực lực có thể khai phá đồi núi.

Năm người này trực tiếp đối mặt với chưởng môn Đa Bảo các và chưởng môn Tứ Thủy Kiếm môn, thành công kéo lại bước chân của bọn họ.

Chẳng qua cứ như vậy cũng bại lộ mục đích của thành Cự Mộc đúng là đang mưu đồ thứ gì đó. Hai vị chưởng môn bị ngăn chân liếc mắt nhìn nhau, sau một khắc phía sau bọn họ trong môn phái của nhà mình tới khẩn cấp năm vị tu giả Kim Đan, cứ như vậy chưởng môn lại có cơ hội, mà lần này thành Cự Mộc đang không ngăn trở được bước chân của hai người bọn họ.

Lôi Ngạo Phong nhìn bóng lưng rời đi của hai người kia ánh mắt đỏ lên, cắn chặt răng dường như đang chờ đợi và khẩn trương gì đó, chẳng qua rất nhanh lão cũng không nghĩ nhiều nữa, đúng như trước đó lão nói vậy, việc đã đến nước này, đã thấy vận mệnh của lão rốt cuộc tận không còn rồi!

Đánh một trận điên cuồng này đánh tròn một canh giờ, mà đến cuối cùng, Lôi Ngạo Phong hầu như đã bị Lý Hoả ba người bọn họ thương tổn nặng tới trình độ cùng đường bí lối, mà lúc này cách thời gian lão và Vân Nghê, Triệu Trung Thiên ước định mở ra đại trận và ma thương đã qua nửa canh giờ, tựa hồ dự định chuẩn bị mười năm của bọn họ thực sự thất bại trong gang tấc rồi.

Vì sao?! Vì sao khăng khăng sớm một tháng! Vì sao lại là dốc toàn bộ lực lượng!!

Lôi Ngạo Phong không cam lòng gào lớn lên, mà Thủy Mạt chờ các tu giả lộ ra một chút biểu tình thoải mái, cuối cùng không gây thành sai lầm lớn…

Vù ——

Vù vù ——

Ầm!!

Dị biến vừa lúc đó xảy ra, nụ cười trên mặt của đám người Thủy Mạt còn chưa kịp buông xuống, âm thanh vù vù chói tai đã ở ngoài thành thành Cự Mộc sắp tới, âm thanh này giống như là bao vây toàn bộ thành Cự Mộc, mang theo một điềm xấu máu tanh.

"Xảy ra chuyện gì?!"

"Nguy rồi! Mau lui lại ——!" Sắc mặt Thủy Mạt tiên tử biến đổi lớn đồng thời trước tiên nắm lấy một nữ tu bên cạnh nhanh chóng lui về phía sau, các tu giả nghe được cảnh báo của nàng thoáng sửng sốt, sau một khắc cũng tản đi khắp nơi chạy trối chết mà lui, chỉ cho dù đã như thế cũng không thiếu người chưa kịp thoát đi địa ngục mới vừa mở ra.

Cái chấn đỏ tươi kia ở trong nháy mắt bị mở ra, thẳng tắp xông về phía chân trời, vòng quanh thành Cự Mộc tạo thành một cấm địa khổng lồ, khiến người ta không cách nào vượt qua, mà ở bên trong nơi cái chắn màu đỏ bao phủ, tất cả vật còn sống đều trong nháy mắt như bị thứ gì đó làm cho đứng yên tại chỗ không thể cử động, sau một khắc toàn bộ bọn họ vỡ ra, biến thành phấn vụn màu đỏ.

Đám màu đỏ nổ tung kia khiến các tu giả trốn ra được từ trong lòng dâng lên một cổ lạnh người, bọn họ chưa từng thấy trận pháp máu tanh vả lại bá đạo như thế, ở trong không gian đại trận màu đỏ thoáng như địa ngục.

"Quả thực, quả thực…"

"Sư huynh ——!!"

"Phát điên rồi phát điên rồi!"

Vừa lúc đó, trong đại trận màu đỏ truyền tới tiếng cười to điên cuồng không chút che giấu nào của Lôi Ngạo Phong: "Ha ha ha ha! Đại trận mở ra! Đại trận mở ra!! Cuối cùng vẫn là ta thắng!! Lý Hoả! Thủy Mạt! Các ngươi rốt cuộc vẫn là một nước cờ sai! Đại trận huyết luyện này đã mở ra, các ngươi sẽ chờ trở thành tế phẩm và chất dinh dưỡng, trơ mắt nhìn ta phi thăng tới Trung thế giới đi thôi!!"

Ở ngoài cái chấn màu đỏ, Ngũ đại môn phái và tất cả các tu giả tới chỗ này, nhìn Lôi Ngạo Phong trước đó còn trọng thương hiện giờ cũng đã khôi phục như thường, trong lòng hiện ra một tuyệt vọng sâu đậm.

Giống như nghiệm chứng suy nghĩ của bọn họ vậy, sau khi ở nơi này mở ra đại trận huyết luyện to lớn, mây đen mũi nhọn của bầu trời thành Cự Mộc bỗng nhiên điên cuồng mà bắt đầu khởi động lên, mọi người thấy từ trong thành Cự Mộc, chậm rãi dâng lên một thanh mũi thương màu đen, cho dù cách xa nhau khá xa cũng có thể thấy răng nanh dữ tợn, mũi thương thẳng tắp hướng về phía mây đen, nó mỗi khi bay lên một bước, linh khí xung quanh đã bị một lần hấp thu điên cuồng, đồng thời, trận lớn màu đỏ cũng khuếch trương một phần ra bên ngoài.

Không khó tưởng tượng, lúc mũi thương đến đỉnh cao nhất của mây đen, kinh thiên động địa tinh phong huyết vũ sẽ là như thế nào, lấy thành Cự Mộc làm trung tâm, toàn bộ linh lực của Nhiên Nguyên giới làm chất dinh dưỡng, thanh Phá Vân Thương màu đen này đang mang theo tuyệt vọng của Nhiên Nguyên giới hướng lên bầu trời mà đi.

"… Mệnh số như vậy sao?" Đại trưởng lão phái Thiên Quang đứng ở ngoài trận tự lẩm bẩm: "Đây là tai ương diệt thế ư… Nhưng, nhưng đây không đúng á… Rõ ràng, rõ ràng ta từ trong kính Thiên Quang thấy được sinh cơ, sao như vậy? Sao như vậy?!"

"A! Lão đầu này ngươi cũng tính được sinh cơ? Vậy là được rồi! Nhiên Nguyên giới tuyệt đối không có khả năng từ đấy bị diệt, bởi vì hồ lô của ta cũng biểu hiện có một đường sinh cơ! Chỉ chẳng qua sinh cơ bây giờ còn đang ở phương Bắc, không sang đây á!"

Lời của đại trưởng lão phái Thiên Quang và tu giả vác hồ lô trùng hợp tới cùng nhau, nhất thời đưa tới chú ý của tu giả đông đảo xung quanh, có tu giả gấp gáp trực tiếp đi tới bắt được hai người bọn họ: "Một đường sinh cơ! Sinh cơ ở nơi nào? Ngươi mau nói cho chúng ta biết vị trí, chúng ta đi tìm hắn!!"

Lộc bị mọi người nhìn có chút sợ hãi, theo bản năng đưa tay đưa tay cầm Tiểu Hồ Lô hướng về phía Bắc chỉ một cái: "Chính là bên kia…"

Ầm ầm ——!

Một trận sấm sét hiện lên, tất cả mọi người thấy được phương hướng của ngón tay tu giả hồ lô chỉ chợt lóe lên lôi điện điên cuồng và lửa trời. Giống như thật sự là sinh cơ.

"Sinh cơ!!"

“Sinh cơ ở nơi đó! Chúng ta đi tìm hắn!!”

Mọi người thoáng cái điên cuồng lên, lúc này ở trong tuyệt vọng, bọn họ tựa như bắt được rơm rạ cứu mạng dừng một chút liền hướng phương Bắc phóng đi, mà đệ tử của Ngũ đại môn phái không có được cho phép của chưởng môn và trưởng lão, mặc dù rục rịch, nhưng rốt cuộc không dám tự ý rời khỏi. Chẳng qua trong mắt của bọn họ cũng dần hiện ra ánh sáng hy vọng.

Người ở chỗ này chỉ có trưởng lão chấp sự của Tứ Thủy Kiếm môn cùng với các đệ tử có chút lờ mờ, bởi vì bọn họ phát hiện, dựa theo trí nhớ của bọn họ nếu như không sai, nơi lôi quang và lửa trời toả ra kia, thấy thế nào cũng giống hang ổ của bọn họ — Tứ Thủy Kiếm môn.

---

gz:u]

103. Chương 103

Sinh cơ bất thình lình khiến các tu giả vốn lòng không thể nghĩ thấy được hy vọng, vì vậy liền hướng về phía nơi lôi hoả tận trời, dường như chỉ cần tìm được người kia là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, mặc dù bọn họ ở trong lòng mình có thể cũng không xác định rốt cuộc là có phải “Rơm rạ cứu mạng” bọn họ muốn tìm hay không.

Lúc này, hai người được cho rằng là rơm rạ cứu mạng của toàn bộ Nhiên Nguyên giới đang vẻ mặt chật vật chạy ra bên ngoài kiếm các từ Tứ Thủy Kiếm môn. Kế hoạch bọn họ tốt vô cùng, vào lúc này Ngũ đại môn phái cơ hồ là dốc toàn bộ lực lượng muốn đi đánh thành Cự Mộc, bên trong Tứ Thủy Kiếm môn đúng là hầu như không có cao thủ đóng giữ. Nhưng vấn đề là bọn họ không phải mở ra kiếm thai có mũi kiếm bình thường, sau khi ở trong kiếm các vòng vo thật lớn một vòng cũng không có cách có thể đem kiếm thai hiện ra, Dịch đại thổ hào trực tiếp lấy ra đoạn kiếm trong đan điền mình, dựa vào cảm ứng kiếm của mình, cứng rắn mà đem mũi kiếm bức đi ra.

Cứ như thế dĩ nhiên kích phát phòng ngự và báo động của chính kiếm các, nhất thời lôi kiếp mãnh liệt, mà hiện tượng thiên văn lại là vì đoạn kiếm và mũi kiếm xác nhập đến cùng nhau mà đưa tới. Động tĩnh lớn như vậy nếu như các kiếm tu Tứ Thủy Kiếm môn không phát hiện đó chỉ có thể nói đầu óc của bọn họ bị cửa kẹp, các kiếm tu chứng tỏ bọn họ vẫn vô cùng bình thường, cho nên mỗi một người đều nhất thời kinh sợ không thôi xách kiếm đi qua tìm ăn trộm dám can đảm ở kiếm các trộm cắp.

Lúc này Nguyên Tu Vân cũng không kịp sợ hãi than, Dịch Nhiên đem kiếm tiên tự động tụ lại hoàn tất, thoạt nhìn chút vết nứt cũng không có, trực tiếp chạy trốn vô cùng nhanh, dù sao y cũng là đại sư luyện khí tương đối nổi danh ở Nhiên Nguyên giới, nếu như lúc này bị Tứ Thủy Kiếm môn bắt được, đó thật sự phải ném gương mặt này, mặc dù đó không phải là gương mặt vốn có của y.

Bởi vì chưởng môn và trưởng lão đều đi đánh thành Cự Mộc rồi, người ở lại thật sự không chạy nhanh bằng Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, cho đến sau khi dọc theo phía Nam chạy gần nửa canh giờ, Nguyên Tu Vân mới thay đổi bộ mặt khôi phục thành dung mạo ban đầu, mà Dịch Nhiên vốn đã dùng gương mặt của mình, chẳng qua là dùng một pháp quyết làm xáo trộn khiến người ta không chú ý, nếu như không nhìn cẩn thận tuyệt đối không nhớ được mặt, cho nên ứng phó một đoạn thời gian cũng không vấn đề.

Đến lúc này, Nguyên Tu Vân cuối cùng có thời gian đi hỏi vấn để của mình muốn hỏi: “Kiếm của ngươi vừa rồi hình như là tự động hợp lại, thoạt nhìn giống như một thanh kiếm hoàn toàn chưa từng bị đứt, như vậy còn cần thạch tinh Tinh Nhận?”

Dịch đại kiếm tu nghe vậy hơi ghét bỏ nhìn thoáng qua tên nhà quê này, sau đó nói một câu không liên quan: “Chờ đến Trung thế giới, ngươi phải bổ chút thường thức, không thì sợ là vào không được cửa.” [kiến thức thông thường]

Nguyên Tu Vân bị lời của hắn hù dọa hơi sửng sốt, ngay từ đầu một chút cũng không phản ứng kịp: "Thường thức? Vì sao ta phải bổ thường thức? Còn có vào cửa gì? Lẽ nào khi đi vào giới môn Trung thế giới còn có thể thi thường thức sao?! Không đến mức đó đi? Đến chỗ nào cũng kiểm tra âm hồn bất tán?"

Dịch Nhiên nhìn dáng vẻ ngô manh khó có được của Nguyên Tu Vân, mím môi không nói lời nào. Vì để tránh cho Nguyên Tu Vân phản ứng kịp sau đó nóng nảy, lần này hắn ngược lại trả lời vấn đề trước đó: "Mặc dù mũi kiếm và đoạn kiếm tự động kết hợp, thoạt nhìn tốt đẹp không tổn hao gì, nhưng gãy chính là gãy. Mặc dù ta có linh lực có thể cho chúng nó tạm thời ngưng kết cùng một chỗ, thế nhưng nếu đụng tới đối thủ lợi hại nào đó, lực độ dựa vào chúng nó tự động kết hợp là không đủ. Khi đó chỉ cần gặp phải ngoại lực lớn mạnh mũi kiếm sẽ bởi vì không chịu nổi mà gãy lần thứ hai, mà ta còn sẽ phải chịu trọng thương. Cho nên trong mũi kiếm và đoạn kiếm còn cần thạch tinh Tinh Nhận tới ân cần săn sóc. Chẳng qua, chỉ sợ lần này ta dùng không được ân cần săn sóc rồi."

Nguyên Tu Vân nghe vậy còn muốn hỏi vì sao không dùng được, kết quả vừa quay đầu liền thấy vòng xoáy màu đen thật lớn đã bao trùm nửa bầu trời, nhất thời liền hiểu Dịch Nhiên là có ý gì —— nếu như bọn họ muốn ngăn cản trận đại nạn này của Nhiên Nguyên giới, tất nhiên là phải trải qua một trận ác chiến rồi, trận chiến ác liệt, đối thủ sẽ không nhỏ yếu mặc dù không phải là người vậy cũng hung hiểm vô cùng. Kiếm của Dịch Nhiên chỉ sợ không có cách nào nghỉ ngơi lấy lại sức vào lúc này.

Nhưng mà vấn đề là Dịch Nhiên định dùng thanh bảo kiếm trọn vẹn hay là dùng đoạn kiếm tới đánh nhau, lực chú ý lúc này của Nguyên Tu Vân tất cả đều bị hấp dẫn bởi một thanh thương ở dưới vòng xoáy to lớn chậm rãi đi lên. Thanh thương này mặc dù đây là lần đầu tiên y thấy, thế nhưng y ở rất xa nhìn thoáng qua, cho dù khoảng cách xa chỉ có thể nhìn đến khái quát, Nguyên Tu Vân có thể khẳng định thanh thương dài muốn phá bỏ chân trời này, làm một lần soán thiên hầu [1], chính là rèn phổ Phá Vân Thương của Nguyên gia bọn họ.

Mặc dù trước đó Nguyên Tu Vân ở trong lòng đã sớm có chuẩn bị, lúc này thấy thương dài màu đen dữ tợn kia, vừa nhìn đã không phải thứ gì tốt, cũng không nhịn được cau mày. Cho dù là y chế tạo ra thứ xấu xí cũng được người thích hơn thanh thương dài soán thiên hầu kia, càng không cần phải nói một nhà ông ngoại của y vốn là gia tộc chế tạo truyền thừa hết sức ưu tú. Cho nên một thanh thương xấu xí, tà ma ngoại đạo tuyệt đối không phải là nhà bọn họ tạo nên, vì vậy cũng chỉ còn lại có một loại khả năng —— thanh thương này là Thiết gia chế tạo, hơn nữa bởi vì rèn phổ không được đầy đủ không chế tạo quá tốt, còn vì có chút nguyên nhân không thể cho ai biết bị tai họa thành thứ đức hạnh này. Có tám chín phần chính là hướng dẫn thảo luận của Triệu Trung Thiên.

Nguyên Tu Vân vừa liếc nhìn thanh thương này, một ý niệm duy nhất trong đầu chính là nhanh chóng đem nó cho người ta hủy diệt, miễn cho dơ bẩn truyền thừa của Nguyên gia bọn họ. Mà ngoại trừ cây súng này ra, bên ngoài thành Cự Mộc ánh sáng đỏ thẫm có thể chói mù mắt người, một độ sáng như vậy dường như báo cho tất cả các tu giả Nhiên Nguyên Giới biết: Nếu như các ngươi muốn hủy diệt một soán thiên hầu màu đen xấu xí này, phải trước tiên bước qua thân thể lão tử! Thế nhưng nhóm người gà yếu các ngươi đây tối đa chỉ có thể trở thành thuốc bổ của ta, làm gì cũng không thể đánh bại ta ha ha ha ha!

Cho nên, đại trận màu đỏ này thật sự là càng khiến người ghét hơn thanh thương màu đen kia, khi Nguyên Tu Vân nghĩ làm sao đem đại trận màu đỏ này phá bỏ, phía trước đột nhiên xuất hiện một đám người đông nghịt, bọn họ như người điên đột ngột xuất hiện ở nơi này, nhất thời khiến hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên sinh lòng cảnh giác, nhịn không được bắt đầu tự hỏi là phải trực tiếp tránh né bọn họ hay tạm thời nghênh đón mới tốt? Sau cùng, bọn họ vẫn quyết định dừng lại. Dù sao bọn họ hiện giờ đã thay hình đổi dạng rồi, đừng nói các kiếm tu của Tứ Thủy Kiếm môn ở phía sau đuổi sang đây cũng không thể nhận ra bọn họ, nhóm tu giả này bọn họ ngay cả thấy cũng chưa từng thấy thì càng không thể tới vì bọn họ rồi. Vì vậy hai người liếc mắt nhìn nhau liền quyết định không trốn tránh trực tiếp đối mặt nhóm người này, nhìn nhóm người này rốt cuộc là đáng gấp cái gì?

Nhưng bọn họ vừa dừng lại thảm bay, dự định chờ khi đám người kia từ bên cạnh bọn họ đi ngang qua, đám tu giả này lại hơi ngừng, giống như người đầu gỗ [2], đồng loạt dừng lại động tác của mình ở ngay tại chỗ, sau đó hai mắt trực tiếp quét tới nhìn hai người bọn họ, ánh mắt kia thật sự là tình cảm quá mức dồi dào, nhìn Nguyên Tu Vân thiếu chút nữa trực tiếp xù lông, mà Dịch Nhiên lại trực tiếp lấy ra kiếm Bôn Lôi, hướng về phía một đám người mặt đen lại nói: "Muốn đánh nhau, xin mời!"

Dịch Nhiên vốn ở trong lòng suy nghĩ dù thế nào đi nữa cũng có thể kinh sợ đám người kia một chút, ít nhất cũng có thể để cho bọn họ không nhìn chằm chằm bọn họ, kết quả hắn phát hiện hắn quá ngây thơ, sau khi bản thân hành động như vậy ánh mắt của đám người đối diện kia trái lại sáng lên, cùng tựa như ánh sáng thấy được cha ruột, ruột thịt như thế lại không có kích động như vậy. Ánh mắt và biểu hiện như thế thật sự khiến Dịch Nhiên phải hoài nghi đám người kia sợ rằng đầu óc có lỗ, khi đang chuẩn bị hỏi thăm bọn họ rốt cuộc thế nào, trong đám người kia đã có một người trực tiếp vọt ra, lớn tiếng hô một câu: "Sinh cơ, các ngươi chính là một đường sinh cơ của chúng ta! Mau mau mau theo chúng ta đi thành Cự Mộc! Nơi đó có người điên muốn tiêu diệt thế rồi, mọi người chúng ta đều bất lực, liền chờ các ngươi rồi!"

Người này tinh thần phấn khởi trực tiếp đi tới muốn nắm tay của Nguyên Tu Vân, kết quả bị Dịch Nhiên một kiếm đánh rụng, chờ sau khi Dịch Nhiên chậm rãi lôi kéo tay của Nguyên Tu Vân tuyên thệ lãnh địa của mình, người này mới ý thức tới biểu hiện vừa rồi của bản thân sợ là gần giống bệnh thần kinh, sau khi kích động một chút lúc này rốt cục khôi phục vài phần tĩnh táo, cúi người một cái với hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, ôm quyền nói: "Hai vị, cảnh tượng trước mặt chỉ sợ các ngươi cũng nhìn thấy, lúc này ranh giới sống chết tồn vong của Nhiên Nguyên giới, nếu chúng ta cái gì cũng không làm, chỉ sợ không bao lâu, toàn bộ Nhiên Nguyên giới cũng sẽ bị trận huyết luyện màu đỏ này cắn nuốt hầu như không còn, mà chuôi thương dài màu đen này đang đột phá giới môn Nhiên Nguyên giới, lúc này còn chưa tới thời điểm giới môn mở ra, nếu bị bọn họ thành công cưỡng ép mở giới môn, đến lúc đó kết giới của Nhiên Nguyên giới vừa vỡ, ngoại ưu nội hoạn [ưu bên ngoài nạn bên trong] theo nhau mà đến, chỉ sợ Nhiên Nguyên giới sẽ không chịu nổi biến động lớn như vậy, thoáng cái biến thành tử giới cũng chưa biết chừng á! Cho nên, hai vị, an nguy của Nhiên Nguyên giới phải dựa vào các ngươi, nếu có cần cái gì, bọn ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó! Đại ân đại đức không thể làm hồi báo á!"

Nguyên Tu Vân bị đại ân đại đức này dán lên mặt, nhất thời cảm thấy cả người cũng có chút không tốt. Trên mặt y hiện ra một bộ biểu tình vô cùng kỳ lạ: "Đừng nói cái khác nữa, ta chỉ muốn hỏi một chút, các ngươi là từ đâu có năng lực biết trước, đã như vậy biết trước ta và đồng bạn ta là cứu tinh Nhiên Nguyên giới hả? Nếu như ta là chúa cứu thế tại sao bản thân ta cho tới giờ cũng không biết chứ? Ta tuổi còn nhỏ, các ngươi đừng lừa ta."

Người này nghe được lời của Nguyên Tu Vân vẻ mặt vẫn là rất kích động, lập tức liền nói: "Là trưởng lão Bốc Dương của Tứ Thủy Kiếm môn và một tiền bối hồ lô nói! Không nói cái khác, trưởng lão Bốc Dương thế nhưng là người tính toán năng lực mạnh nhất của Nhiên Nguyên giới! Lời ngài ấy nói nhất định không có sai!"

"Đúng vậy! Huống chi còn có một tu giả Kim Đan cõng hồ lô nữa! Nhất định đúng!"

Nguyên Tu Vân khóe miệng giật một cái, có chút muốn ăn canh hồ lô.

---

[1] Soán thiên hầu: là dùng một loại pháo lợi dụng nguyên lý tên lửa chế thành, có tên khác là toàn thiên hầu, mặc thiên hầu, mặc thiên hống hoặc xung thiên pháo.

[2] Người đầu gỗ:

Bên lề: Dương đây là trong dương vật nhá:)))

ts.goojy:{

104. Chương 104

Bị người cưỡng ép cộng thêm từ ngữ Chúa cứu thế vô cùng trâu bò này, Nguyên Tu Vân cảm giác mình cũng say say, chẳng qua nhìn biểu tình kích động của những người này nhìn y như thế, Nguyên Tu Vân nghĩ coi như là y nói mình không phải Chúa cứu thế, bọn họ nhất định nhận lầm người, các tu giả trong đầu

từng kích động cũng nhất định sẽ không tin tưởng. Cho nên đến cuối cùng, Nguyên Tu Vân cũng chỉ có thể giật giật khóe miệng gần như coi như bị người vây chặt cùng Dịch Nhiên đi tới nơi Ngũ đại môn phái và rất nhiều người tu chân tụ tập.

Sau khi tới nơi này, Nguyên Tu Vân có thể nhìn ra được, sắc mặt của các tu giả nơi này cũng không thể nào tốt. Dường như là gặp chuyện gì đó hoàn toàn không giải quyết được, sau một khắc tựa như bọn họ sẽ phải chết.

Chẳng qua không đợi Nguyên Tu Vân phản ứng kịp, những người này ngay trước mặt của y trình diễn thay đổi mặt đặc sắc —— ban đầu vẻ mặt các tu giả còn như đám xác chết sau khi nhìn thấy y và Dịch Nhiên, trong nháy mắt liền từ mặt đau khổ biến thành nhếch miệng lên, sau đó kích động gào to lên! Chữ gào lên gần giống như lúc trước đám tu giả vây quanh y cũng cùng hô: "Bọn họ chính là sinh cơ! Chúng ta tìm được một sinh cơ rồi! Âm mưu của thành Cự Mộc nhất định sẽ không được như ý! Chúng ta cuối cùng vẫn sẽ thắng! Hai vị mau lên đi! Mau trổ tài một chút, cứu vớt toàn bộ Nhiên Nguyên Giới!"

Lời nói này thật sự khiến Nguyên Tu Vân nhịn không được mắt trợn trắng, coi như tình huống giờ đang nguy cấp, thế nhưng cũng không thể không mang theo kiến thức đã nói được không? Những người này rốt cuộc là nghĩ như thế nào mới có thể kiên quyết cho rằng y và Dịch Nhiên chính là Chúa cứu thế chứ? Bọn họ sao không suy nghĩ một chút, toàn bộ Nhiên Nguyên giới nhiều Kim Đan Hậu kỳ như vậy, có các tu giả công pháp đặc thù cũng không nên chuyện, vì sao hai người bọn họ đã có thể làm được rồi? Tuy nói y quả thật cũng có thể được đi, nhưng vấn đề là những người này tại sao cũng không kiểm chứng cho rằng bọn họ có thể?

Khi Nguyên Tu Vân cảm thấy các tu giả Nhiên Nguyên giới cũng quá dễ lừa gạt, cuối cùng cũng có người có kiến thức logic. Một vị trưởng lão Đa Bảo các nhịn không được mở miệng: "Các vị tĩnh táo một chút, hai vị này rốt cuộc là ai có công pháp gì chúng ta cũng không biết, tùy tiện đem gánh nặng đặt ở trên vai bọn họ thật sự không ổn, chúng ta vẫn thương lượng thật tốt xem coi nên phối hợp với nhau thế nào để đánh vỡ trận huyết luyện này, sau đó đi đem thương dài màu đen của bầu trời thành Cự Mộc đánh rớt đi!"

"Đúng đúng, ta nói các ngươi có ngu hay không? Lời nói tuỳ tuỳ tiện tiện của hai người các ngươi sẽ tin à! Chúng ta nhiều người như vậy không làm được chuyện làm sao có thể để hai người bọn họ là có thể làm được? Lúc này còn không bằng chúng ta hợp lực mọi người đánh vỡ cái chắn này đi!" Rất nhanh thì có người phụ họa.

"Ngươi làm không được thế nào đã có thể nói người khác làm không được chứ? Nếu như hợp lực chúng ta có thể lùi đến tình trạng hiện giờ sao?"

"Chúng ta đây mấy trăm người cùng tấn công chắn trận pháp màu đỏ kia cũng không thành công, chỉ bằng hai người bọn họ là có thể thành công đánh vỡ trận pháp sao, dù sao ta cũng không tin."

"Này, mặc kệ ngươi tin hay không, dù sao ta tin, nếu không chúng ta dẫn đầu chạy làm gì chứ? Hai người bọn họ nếu là một đường sinh cơ, bốn chữ kia, vậy khẳng định chính là bọn họ!"

"Đừng nói nữa, nói một trăm lần ta cũng không tin! Đừng giỡn nữa, có bản lĩnh để hai người bọn họ thử một lần!"

Ở nơi này trong khi ngươi một lời ta một lời, lập trường của các tu giả khác nhau thiếu chút nữa đánh nhau, cho dù chưởng môn và trưởng lão của Ngũ đại môn phái đi ra ngăn cản cũng không hiệu quả gì, dù sao tâm tình của mọi người lúc này vô cùng căng thẳng và phức tạp, nếu như không nói chút gì làm chút gì, giống như bọn họ ở không công chờ chết, thật sự khiến người ta chịu không nổi.

Mà ngay tại lúc này, một tiếng vang thật lớn ở bên cạnh bọn họ vang lên, các tu giả vừa rồi còn cải nhau trong nháy mắt đã ngậm miệng lại, nhanh chóng quay đầu nhìn sang. Kết quả vừa nhìn, khiến miệng của bọn họ kinh ngạc thiếu chút nữa dường như đủ nhét bốn năm trứng gà —— trận pháp bình chướng của trận huyết luyện vừa được nhiều tu giả thảo luận như vậy, bọn họ tập hợp trăm người cũng không đánh vỡ, vậy mà chỉ một chút đã bị kiếm tu tóc ngắn như bàn chải chém ra rồi!

Trong lòng của tất cả tu giả tức khắc đều lóe lên một câu nói: "Đệch mợ! Đây làm trái lẽ trời á!"

Chẳng qua kiếm tu tóc ngắn được bọn họ nhìn khiếp sợ lúc này một chút cũng không có hứng thú với phản

ứng của bọn họ, chỉ xách theo kiếm dài khí thế phi phàm mà vọt vào trong thành Cự Mộc, xem bộ dáng muốn đại phát thần uy!

"Đệch mợ!" Không đợi các tu giả kinh ngạc xong kiếm tu này, một bên khác lại muốn kéo tiếng hít ngược của tập thể "Trời ạ, đây đây thật là lợi hại!"

Vì vậy các tu giả lại nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn, kết quả thấy một vị khác trong một đường sinh cơ trong tay cầm một đoàn lửa, liền đem bình chướng đốt ra một lỗ to, sau đó ung dung đi vào trong đại trận.

Giờ này khắc này các người tu tiên đông đảo cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, trừng mắt nhìn và tựa như gà gỗ. Một lát sau mới có một người, thở phì phò tới một câu: "Đây tuyệt đối là sinh cơ nha, thuật bốc toán thần thông như thế! Ta sau này nhất định phải lạy lạy nhiều chút!"

Sau đó những lời vô cùng vi diệu này và suy nghĩ trong lòng những tu giả khác sinh ra đồng tình.

Các tu giả phản ứng kịp đang suy nghĩ bọn họ có nên đi vào hay không, mặc dù bọn họ muốn đi vào đánh đau nhân vật phản diện dừng lại âm mưu, nhưng người nào cũng không thể đủ bảo đảm sau khi đi vào sẽ không bị trận huyết luyện tế luyện, bọn họ cũng không giống vị kiếm tu và đạo hữu đùa với lửa đã đi vào trước đó, một có kiếm khí hộ thân một có linh hỏa cắn nuốt, đi hơn nửa ngày cũng không có chuyện gì, nếu bọn họ đi vào, không biết có thể chết hay không.

Đến cuối cùng, tu giả đi theo Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên từ trong lỗ lớn đi vào cũng chỉ có mấy chưởng môn và trưởng lão kỳ Kim Đan của Ngũ đại môn phái, bọn họ ít nhiều gì cũng có công pháp hộ thân của mình có thể nghỉ ngơi ở trong đại trận huyết luyện một đoạn thời gian ngắn. Bọn họ tin tưởng sau khi đến thành Cự Mộc đại trận sẽ không có uy hiếp gì, chưởng môn và đạo hữu của bọn họ còn đang ở bên trong đấy, dù sao phải xem bọn họ còn sống hay không. Huống chi, những người này đều là tinh anh Nhiên Nguyên giới, đương nhiên không ngu. Cho dù hai người kia thật là một đường sinh cơ, bọn họ cũng sẽ không ngây thơ cho rằng bằng vào hai người thì hoàn toàn có thể giải quyết chuyện này, một đường sinh cơ phải lan rộng, sau cùng mới có thể chiếu rọi khắp nơi. Cho nên bọn họ vẫn phải đi vào hỗ trợ, dù sao nhiều người lực lớn!

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên mỗi người dùng cách của mình đi vào trong trận huyết luyện, hai người một trước một sau chạy về phía thành Cự Mộc, Nguyên Tu Vân nhìn thương dài màu đen càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng càng xem càng không vừa mắt, nhịn không được nói với Dịch Nhiên: "Nhược điểm của Phá Vân Thương giả này chắc là đầu thương và một phần ba thân thương, chỉ cần dùng ngoại lực thật lớn đánh một chỗ, muốn đem thanh thương dài này làm hỏng vẫn rất dễ. Thế nhưng bọn Triệu Trung Thiên chắc chắn sẽ không để chúng ta tiếp cận tường thành, cho nên chúng ta chỉ có thể đem những người đó giết chết trước mới có thể đi tìm trường thương, ta luôn cảm thấy nhiệm vụ này tương đối gian khổ, ngươi có thể làm được mấy người?"

Dịch Nhiên nghe vậy mím môi một cái nhẹ giọng nói: "Vậy có bốn người trông coi trường thương, bọn họ cũng thêm vào trận huyết luyện, một mình ta nhiều lắm có thể ngăn chặn hai người từ từ giết chết, về phần hai người còn lại, ngươi chỉ cần bảo đảm hai người bọn họ không đem ngươi giết chết là được rồi."

Nguyên Tu Vân vốn còn tưởng rằng Dịch Nhiên sẽ nói hai người còn lại giao cho y, y cũng đã làm xong chuẩn bị bảo đảm, kết quả người này vậy mà để y đừng chết ở trong tay quân địch, nhất thời Nguyên Tu Vân đã mặt mày hung tợn mà nhìn sang: "Ngươi có ý gì? Ngươi nói ta rất yếu sao!? Dù sao ta cũng đem trận huyết luyện đốt rồi, mặc dù ta máu ít chút, nhưng công kích ta cao nha!"

Dịch Nhiên nhìn tư thế Nguyên Tu Vân rất có không một lời không hợp sẽ cùng hắn đánh một trận, giật giật khóe miệng không nói gì thêm, như thế nào đi nữa hiện giờ Nguyên Tu Vân cũng chỉ vừa đến Ngưng Mạch Hậu kỳ, cho dù y có Tiểu Hồ Lô và Tiểu Sỏa Đản nghịch thiên hộ trận, đối phó một tu giả kỳ Kim Đan cũng đã nguy hiểm, đối phó hai người? Chỉ bằng thân thể da giòn của y, đoán chừng một cái tát cũng sẽ bị đánh chết.

Vì vậy Dịch đại kiếm tu cảm giác mình có chút quan tâm, sau khi nhìn nhìn Nguyên Tu Vân, đột nhiên đặt ngang kiếm ở trước mặt y: "Ngươi vẫn nên đi về trước đi, đến khi ta đem bốn người kia đều giết sau đó ngươi lại đi phá trường thương."

Nguyên Tu Vân nghe lời này giây thứ nhất cảm thấy rất cảm động, kết quả tỉ mỉ suy nghĩ một chút cũng biết người nọ là đang khinh bỉ lực chiến đấu và máu của y, nhất thời tức sùi bọt mép: "Ngươi dựa vào cái gì không cho ta đi! Ta một người là có thể đốt chết hai người! Không tin chúng ta đi nhìn!" Vì vậy Nguyên Tu Vân tăng nhanh tốc độ phi thảm Tuyệt Mệnh, thề sống chết phải làm chết hai tu giả ma hóa kỳ Kim Đan. Dịch Nhiên ở phía sau cảm giác quả thực mình làm nát tâm rồi, ngẫm lại lần này không phải là lại muốn vận dụng cấm thuật mới có thể bảo vệ bạn đời tương lai của hắn sao.

Sau đó, kiếm tu dưới đáy lòng âm thầm phát sầu liền thấy phía sau vài chưởng môn và trưởng lão kỳ Kim Đan đuổi kịp tới. Trong nháy mắt ánh mắt sáng ngời, trường kiếm vung lên đã đem tất cả bọn họ vòng lại: "Các ngươi đi đối phó mấy tu giả thành chủ và ma hóa, đạo lữ của ta biết nhược điểm Phá Vân Thương ở chỗ nào, ta sẽ dẫn hắn đi đánh bại Phá Vân Thương ngăn cản giới môn mở ra."

Ban đầu bọn Thủy Mạt tiên tử bị ngăn cản còn tưởng rằng muốn thế nào chứ, kết quả vừa nghe người này vậy mà biết nhược điểm Phá Vân Thương, nhất thời không có suy nghĩ nhiều đã gật đầu đồng ý. Chưởng môn phái Thiên Quang nhịn không được hỏi nhiều một câu hai người bọn họ rốt cuộc là ai? Dịch Nhiên suy nghĩ một chút không nói bản thân, chỉ đem tên thật của Nguyên Tu Vân báo ra.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nghĩ đến Nguyên Tu Vân rốt cuộc là ai, sau đó có thể hiểu vì sao y biết nhược điểm Phá Vân Thương, đây chính là thứ bổn gia của y. Chẳng qua bọn họ theo đó lại nghĩ tới thông qua báo hiệu trước đó của kính Thiên Quang thấy được, nghĩ đến bảo bối kiếm tiên trước kia có liên quan với Nguyên Tu Vân, mà người này là một kiếm tu. Vì vậy ánh mắt liền trực tiếp dời xuống… Sau đó bọn họ đã cảm thấy, mũi kiếm của kiếm tu tóc ngắn cầm thanh kiếm này, thế nào thấy quen thuộc như vậy chứ?

---

105. Chương 105

Ánh mắt của mọi người đều chặt chẽ chăm chú vào trên mũi kiếm Dịch Nhiên, điều này thật sự là không thể trách mọi người không trông coi ánh mắt của mình, bởi vì mũi kiếm của thanh kiếm này từ hai năm trước bắt đầu nhìn, nhìn đến hiện giờ đã nhìn vô số lần, mỗi một phân mỗi một tấc đối với nó cũng đã biết rõ tường tận. Cho nên khi thanh kiếm này vừa xuất hiện, mấy chưởng môn và trưởng lão ở đây đã liếc mắt nhận ra, đây là kiếm tiên khiến bọn họ hai năm qua thời thời khắc khắc, mỗi ngày đều nhớ thương da diết.

Lúc này, trong lòng của vài vị trưởng lão và chưởng môn đều tương đối phức tạp. Nếu như đổi lại ở bình thường ở bất kỳ lúc nào khác để bọn họ nhìn thấy người từ trong kiếm các của Tứ Thủy Kiếm môn lấy trộm mũi kiếm, bọn họ nhất định sẽ dùng công kích mạnh mẽ nhất của mình, trực tiếp giết chết người kia.

Nhưng giờ, người cầm kiếm này đã hoàn chỉnh, một thanh kiếm tiên khiến bọn họ mong nhớ ngày đêm không nói tới, người này hắn cứ một mực còn là một đường sinh cơ của cả Nhiên Nguyên giới! Đây quá khó khăn để người ta lựa chọn rồi, bọn họ cũng không thể bởi vì một thanh kiếm liền đem người này giết chết đi? Dù sao bọn họ ai cũng không ngốc, một thanh kiếm, mặc dù là kiếm tiên cũng không bằng sinh tồn của toàn bộ Tiểu thế giới á.

Cho nên, mặc dù trong lòng muốn đem người này bắt lại giam lại để hỏi rõ ràng như thế nào đi nữa, nhưng ở ngoài mặt, mấy vị chưởng môn và trưởng lão cũng gượng gạo kéo ra một chút khuôn mặt tươi cười, để cho mình không nên kích động như vậy. Cuối cùng, vẫn là chưởng môn Lí Hoả của Hỏa Lôi môn thật sự nhịn không được, trực tiếp hỏi một câu: "Không biết đạo hữu thanh kiếm này là từ đâu mà đến? Thoạt nhìn thật sự là trân bảo rất khó được á."

Lúc này mấy người bọn hắn vừa nghĩ đến nơi phát ra dị tượng lôi hỏa, vừa vặn chính là vị trí của Tứ Thủy Kiếm môn, suy nghĩ một chút ngoại trừ người này đem kiếm tiên cướp ra ngoài sẽ không còn khả năng thứ hai nữa, thực sự là… Điều này thật sự là một mình chui chỗ trống tốt á! Chẳng qua, Dịch Nhiên nhìn vẻ mặt một ngày làm chó* của mấy vị chưởng môn và trưởng lão kỳ Kim Đan, chân mày hơi nâng có chút nghiền ngẫm nói: "Kiếm vốn là của ta, từ đâu có được? Đương nhiên là từ ta đây mà có được."

[Nhật liễu uông liễu. Lúc gặp phải chuyện nào đó khiến người ta sụp đổ, biểu thị một loại tâm tình đau bi. Giống như là giọng nói thốt ra những thán từ thô tục! Một loại tâm tình đã trải qua tuyệt vọng…

Uông là từ tượng thanh tiếng chó sủa]

Chưởng môn Lí Hỏa nghe xong lời này khóe miệng giật một cái, lão vô cùng muốn trực tiếp vạch trần lời nói dối không để ý, thế nhưng chưởng môn Vân Thuỷ Thiên ở thời điểm mấu chốt kéo tay áo lão lại, khi Lý Hoả do dự mà nhìn sang, Thủy Mạt tiên tử lặng lẽ dùng thần thức truyền một câu nói: "Nguyên Tu Vân." Nhất thời chưởng môn Lý Hoả đã biết mình cũng không cần nói gì nữa, bọn họ từ kính Thiên Quang thấy được tin tức của thanh kiếm này chính là liên quan đến Nguyên Tu Vân, mà lúc này, ai cũng không thể không để ý người vừa rồi được Dịch Nhiên vạch trần nội tình chính là Nguyên Tu Vân. Cho nên kết quả cuối cùng lại không quá rõ ràng, quả thực người này nói lời nói thật, thanh kiếm tiên này thật đúng là của hắn, Ngũ đại môn phái bọn họ ngược lại là kẻ xấu cầm bảo bối của người khác rồi.

Nhưng cứ như thế một vấn đề khác liền xuất hiện, dạng người gì lại có tiên khí khi Nhiên Nguyên giới cũng sẽ không có tồn tại chứ? Người bản thổ của Nhiên Nguyên giới tuyệt đối không thể nào, cho nên kiếm tu trước mắt này rốt cuộc là từ đâu tới chứ? Chẳng lẽ trong Trung thế giới? Vậy thì càng không thể đắc tội. Chẳng qua kiếm tu Dịch Nhiên cũng không cho bọn họ cơ hội suy nghĩ nhiều chuyện, trực tiếp xách kiếm chạy về phía trước, trước khi đi còn để lại một câu thúc giục, để mấy người này đừng sửng sờ mau đi quấn lấy mấy người Mộc Thông Thiên đi, không thì Tiểu thế giới này nhất định phải chơi xong luôn.

Vì vậy những chưởng môn Kim Đan và trưởng lão này cũng chỉ có thể kiềm chế nghi ngờ trong lòng, đi làm trước chuyện nên làm nhất.

Chỉ là lúc bọn họ đến thành Cự Mộc, quanh quẩn trong lòng đã có suy nghĩ, cũng đối với biến đổi lớn này nhịn không được cảm thán. Lúc này vốn thành Cự Mộc nhiều hoặc ít còn tồn tại một số con rối và tu sĩ, đã hoàn toàn biến thành toà thành chết, ngay cả tường thành Cự Mộc trên mấy ngàn năm cũng biến thành mục nát loang lổ. Đại trận huyết luyện từ vừa mới bắt đầu chính là lấy thành Cự Mộc làm trung tâm bắt đầu tế luyện, cho nên ngoại trừ mấy người Mộc Thông Thiên và sáu vị trưởng lão kỳ Kim Đan khác ký kết khế ước với đại trận huyết luyện, tất cả tu giả đều ở đại trận huyết luyện này được mở ra trong nháy mắt, biến thành huyết khí, trở thành chất dinh dưỡng của đại trận huyết luyện. Mà các trưởng lão kỳ Kim Đan ký kết khế ước, đã hoàn toàn sa đoạ thành ma tu. Bọn họ hiện giờ không bị đại trận huyết luyện cắn nuốt, thậm chí còn có thể tiếp nhận cung cấp của đại trận huyết luyện, khi tinh lực bọn họ không đủ hoặc bị thương nặng, từ trong đại trận huyết luyện lấy ra chất dinh dưỡng để cho bản thân khôi phục, bọn họ hiện giờ đã triệt để nối liền với đại trận huyết luyện thành một thể rồi.

"Đây thật sự quá đáng rồi! Mộc Thông Thiên lão ta thật sự điên rồi sao? Sao có thể làm ra loại chuyện hoàn toàn bất kể hậu quả?"

"Ha ha, ngươi nói lời này nếu lão ta đã còn một chút lo lắng, cũng sẽ không mở ra đại trận huyết luyện ngay cả thành trì kinh doanh nhiều năm của lão cũng mặc kệ. E là hiện giờ lão vẫn vô cùng đắc ý nghĩ rằng không ai có thể phá được đại trận của lão, mà chỉ chờ tới lúc Phá Vân Ma thương xâm nhập bầu trời, lão có thể bay thẳng lên tới Trung thế giới rồi! Đây là ý nghĩ bao nhiêu tốt chứ? Đổi lại là ta, ta có thể cũng sẽ không nhịn được động tâm vài phần." Trong giọng nói của Lý Hoả mang theo giễu cợt và lãnh ý không hề che giấu, khiến những chưởng môn và trưởng lão khác sắc mặt cũng nhìn không thể nào tốt.

Bọn họ cũng không tốn nhiều sức lực thấy được người bản thân mình muốn tìm, khiến mấy vị chưởng môn trưởng lão cảm thấy vui mừng là, người bọn họ lo lắng mặc dù trạng thái không tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng còn sống. Trong một góc trên tường thành thành Cự Mộc, chưởng môn Tứ Thủy Kiếm môn và chưởng môn Đa Bảo các vết thương đầy người đang ở nơi đó nhìn triền đấu vừa mạnh mẽ chống đỡ chữa thương trên trung tâm bầu trời thành Cự Mộc, mặc dù bọn họ muốn đi hỗ trợ, nhưng ngăn cản bọn người Triệu Trung Thiên mở ra đại trận và Phá Vân Thương đã tiêu hao hết tất cả sức lực của bọn họ, khiến cho bọn họ chỉ có thể cố thủ nơi này.

Lúc này tâm tình của hai người này và ba vị trưởng lão Kim Đan Hậu kỳ còn sống khác vô cùng rối bời, dù sao bọn họ trước đó thiếu chút nữa đã hoàn toàn ngăn trở trận đại nạn của đại trận huyết luyện và Phá Vân Thương, nhưng bất đắc dĩ thất bại trong gang tấc, những người của Mộc Thông Thiên đã bị dồn đến tuyệt cảnh, cho dù bất kể như thế nào cũng là một lần chết, cho nên đến cuối cùng bọn họ vẫn thành công

mở ra trận pháp, mà trong nháy mắt đó khi đại trận mở ra, vốn chưởng môn và trưởng lão của Ngũ đại môn phái chiếm hết ưu thế đã biến thành tình thế xấu.

Bọn họ thấy tận mắt đám người Triệu Trung Thiên, từ ban đầu mình đầy thương tích, dáng vẻ gần như sắp chống đỡ không được trong nháy mắt khôi phục thương thế đồng thời thực lực lại mơ hồ lên một tầng, thế cho nên bọn họ bị vây ngược lại, vẫn phải chống lại linh áp của đại trận huyết luyện muốn luyện chế bọn họ, cho nên bọn họ thoát được có chút chật vật, nếu như Nguyên Tu Vân đem lửa tới trễ một chút, chỉ sợ bọn họ lúc này cũng phải vùi thây nơi này.

Nguyên Tu Vân chạy tới ở thời điểm mấu chốt nhất, sự xuất hiện của y trực tiếp đem đám người Mộc Thông Thiên, Triệu Trung Thiên, Vân Nghê là cho kinh ngạc. Những người này hiển nhiên thật không ngờ, sau khi đại trận huyết luyện mở ra vậy mà còn có người có thể đánh vỡ lá chắn xông vào, hơn nữa, người này thoạt nhìn một chút không ổn cũng không có. Không đợi bọn họ nghĩ rõ ràng rốt cuộc tới chuyện xấu gì, Nguyên Tu Vân đã hướng về phía Triệu Trung Thiên, trực tiếp đốt qua một ngọn lửa, khi ngọn lửa nóng rực không giống bình thường đốt tới phía trước Triệu Trung Thiên, Triệu Trung Thiên nâng lên khuôn mặt như ác quỷ, âm trầm gào lên một tiếng: "Nguyên Tu Vân!"

Nguyên Tu Vân nghe vậy cười lạnh một tiếng với Triệu Trung Thiên: "Đã lâu không gặp Triệu gia chủ, không nghĩ tới một trận lôi kiếp vẫn chưa đánh chết ngươi, ngươi lại vẫn muốn chầu trời? Giờ là ban ngày, làm phiền ngươi ngẩng đầu nhìn sắc trời xung quanh một chút, cho dù có chút đen nhưng vẫn đừng nằm mơ giữa ban ngày."

Triệu Trung Thiên bị Nguyên Tu Vân nói một câu như thế, vốn thù mới hận cũ cộng lại khiến lão thẳng tắp đi về phía Nguyên Tu Vân, ma khí màu đen trong tay ngưng tụ thành một cây trường đao, đối Nguyên Tu Vân bổ tới! Nguyên Tu Vân đương nhiên không thể ngồi chờ chết, lại cùng lão đánh nhau ngươi tới ta đi. Khi Mộc Thông Thiên bên cạnh nghe được ba chữ Nguyên Tu Vân, thì đã không nhịn được nhíu nhíu mày, biến số này thật sự lão không có nghĩ tới, hơn nữa khiến lão cảm thấy có chút bất an là, Nguyên Tu Vân vừa lúc là người của Nguyên gia, y đến có thể có uy hiếp gì với Phá Vân Thương hay không đây?

Trong lúc lão muốn giúp Triệu Trung Thiên tiêu diệt biến số này, phía sau lại phần phật tới thêm sáu tu giả kỳ Kim Đan, mà trừ cái đó ra còn có một kiếm tu tóc ngắn đang dùng ánh mắt sát ý mang theo vài phần sắc bén nhìn lão. Trong nháy mắt Mộc Thông Thiên thấy Dịch Nhiên một đầu tóc ngắn và trong tay cầm trường kiếm, đã cảm thấy chỉ sợ lần này thực sự rất khó thuận thuận lợi lợi mở ra giới môn rồi. Hơn nữa, đúng là không thể không nói lão thật sự vô cùng ghét kiếm tu tóc ngắn, sau này hễ gặp được chỉ sợ cũng sẽ không nhịn được một chưởng đánh giết.

"Tới đấu!" Trường kiếm Dịch Nhiên nhắm thẳng vào Mộc Thông Thiên, âm mưu kinh thiên có hai người đầu sỏ liên quan đến chuyện Nhiên Nguyên giới, lúc này Nguyên Tu Vân đang kéo một, hắn đương nhiên phải nhanh giải quyết một người khác, sau đó mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất đi giúp đạo lữ sau này của nhà mình, phụ thân ở trên điểm này đã từng nhấn mạnh hết sức nghiêm túc, bất kể lúc nào, ở trước mặt đạo lữ đều phải bày ra một mặt cường đại!

Mộc Thông Thiên bị dáng vẻ coi thường của Dịch Nhiên làm cho tức nở nụ cười, đừng nói tu vi bản thân Dịch Nhiên kém lão hơn một tầng, dáng vẻ rách nát của thanh kiếm trong tay vẫn là bụi không lưu thu*, chỉ nói lão hiện giờ có đại trận huyết luyện làm tế tự, nếu như không thể một chiêu đem lão giết chết hồn phi phách tán, lão ở trong đại trận gần như là bất bại!

[bụi không lưu thu: phương ngữ Đông Bắc, ý chỉ màu tối]

Cho nên, Mộc Thông Thiên cười lạnh một tiếng, trực tiếp cùng Dịch Nhiên đối mặt. Trên mặt còn mang theo vài phần đùa cợt và tự đắc, có điều lão cũng không biết, đây lại là vẻ mặt sau cùng của lão.

Ù —— Ầm!!

Sau đó phát ra một tiếng sấm to lớn của tiếng kiếm réo rắt, làm mọi người trong thành Cự Mộc kinh ngạc theo tiếng động đó nhìn sang, nhìn thấy cả người Mộc Thông Thiên bị tia chớp màu tím bầm bao vây lấy, sau đó hồn phi phách tán. Cùng với đứng ở phía trước Mộc Thông Thiên, cả người được lôi điện màu tím bầm và ngọn lửa đỏ thẩm bao quanh, kiếm tu tóc ngắn tay cầm trường kiếm hoả lôi quấn quanh.

"…?!"

Vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!

Mộc Thông Thiên đã chết? Lão vậy mà bị người một kích giết chết?!

Nguyên Tu Vân nhìn Dịch Nhiên bĩu môi, chậc, quả thực chói mắt.

Dịch Nhiên trên không trung âm thầm gật đầu: Dáng vẻ này phụ thân đã từng tự đánh ra một trăm phần trăm!

=====

4

106. Chương 106

Ở trong lòng Dịch Nhiên, tư thế đẹp trai này của hắn tuyệt đối là không chê vào đâu được, cho dù ai nhìn cũng có thể ca ngợi một tiếng, nhìn hơn vài lần.

Nhưng ở trong mắt những người tu chân trong thành Cự Mộc, tư thế này ngoại trừ rất tự nhiên ra, kỳ thực là hơi vô cùng đáng sợ, bọn họ không phải chưa từng muốn đưa Mộc Thông Thiên vào chỗ chết, nhưng làm sao bọn họ cũng thật không ngờ, Mộc Thông Thiên đã vậy còn đánh không lịch sự, một chiêu đã bị người miểu rồi! Bọn họ tin rằng tâm tình lúc này của bọn họ đều giống nhau đơn giản là sụp đổ, nếu như không phải ngại địa vị hoặc thân phận của mình, đoán chừng ngay cả lời thô tục cũng trực tiếp tun ra rồi.

Nguyên Tu Vân nhìn nam tử khí thế to lớn kia, hấp dẫn ánh mắt mọi người, đồng thời ở ánh mắt oán trách cũng nhanh chóng bị chói mù mắt cũng không nhịn được cười khẽ một tiếng, từ vừa mới bắt đầu người này đã nên là như vậy, hắn nên ngạo khí* [thái độ kiêu kỳ], mà không phải vì một chút chuyện nhỏ đã cúi đầu hoặc lo nghĩ cho người khác mới đúng. Nghĩ tới đây Nguyên Tu Vân đã cảm thấy, kẻ hạ độc Dịch Nhiên thật sự rất đáng hận, nhất định thực lực của bản thân bọn họ thật sự không bằng người này, sinh lòng đố kị mới có thể làm như vậy!

Mà Mộc Thông Thiên vừa chết, toàn bộ bầu không khí trong thành Cự Mộc đều trở nên vi diệu, ngay cả Triệu Trung Thiên cũng không nhịn được ngây người, sau đó trong lòng đột nhiên thấy lạnh cả người. Phải biết rằng tu vi của Mộc Thông Thiên còn muốn cao hơn lão một tầng, là tu giả tu chân Kim Đan Hậu kỳ dễ dàng đột phá giới môn nhất trong số người bọn họ ký kết khế ước, tiến giai Trung thế giới, thế nhưng tồn tại của một dê đầu đàn, lại bị người một chiêu giết chết, không cần nhìn sắc mặt của mấy người kia, Triệu Trung Thiên cũng biết, bọn họ nhất định cũng giống như mình trong lòng bắt đầu cảm thấy do dự không ngớt rồi.

Tiếp tục như vậy nữa đối với bọn họ thật sự rất bất lợi, vì vậy Triệu Trung Thiên đem ma khí quanh thân dồn sức tụ tập lại, sau đó quát to với mấy ma tu Kim Đan hơi có chút sững sờ: "Vào giờ phút này chỉ thiếu chút nữa thôi, chúng ta cần phải sống chết tuyệt đối không thể có bất kỳ do dự nào! Bằng không thất bại trong gang tấc, mặc dù chết cũng chết không nhắm mắt!"

Lời của Triệu Trung Thiên khiến mấy kẻ ma tu Kim Đan có chút do dự trong lòng rùng mình, sau đó nhịn không được cắn răng một cái gật đầu. Đúng vậy, giờ bọn họ đã không có bất kỳ đường lui nào rồi, mặc dù bọn họ muốn cải tà quy chính cũng phải nhìn những người đó có nguyện ý tiếp thu bọn họ hay không, bọn họ lúc này đã là ma tu, lại dùng thành Cự Mộc làm nhiều chuyện kinh sợ như vậy, có lẽ chỉ cần là người có chút ý nghĩ cũng sẽ không để lại đường sống cho bọn họ, thay vì cuối cùng bị giày vò tới chết, còn không bằng vào thời khắc này đem hết toàn lực!

Lúc này mũi nhọn của Phá Vân Ma thương dần dần đi lên trên đã gần tới xoáy nước màu đen, chỉ cần qua một lát mà thôi, Phá Vân Ma thương sẽ đột phá màn chắn của mây đen, trực tiếp cùng toàn bộ thành luỹ của Nhiên Nguyên Giới chạm vào nhau, đến khi đó giới môn vì không làm cho cả màn chắn của Nhiên Nguyên Giới sụp đổ, sẽ bất đắc dĩ tự động buông xuống ngay chỗ đó, sau đó đã là cơ hội của bọn họ! Cơ

hội nghìn năm mới có một lần như thế, bọn họ đã tiêu hao hết tâm sức nhiều như vậy mới để cho cơ hội này đến sớm, cũng không phải là để cho bản thân chờ chết!

Vì vậy, giống như đạo tặc cùng đường bí lối bị dồn đến cực hạn, những ma tu Kim Đan này thoáng cái bộc phát ra sức lực cực lớn, ở trong khoảnh khắc đem ma khí quanh thân tụ tập đến đỉnh, không chút do dự đánh về phía những tu giả chết tiệt kéo bước chân bọn họ, quấy rối bọn họ thăng cấp! Trong khoảng thời gian ngắn bên trong thành Cự Mộc ma khí đại thịnh, khiến bọn người Nguyên Tu Vân có chút không dễ chịu, mà lúc này mọi người vốn còn muốn chờ Dịch Nhiên vị kiếm tu lợi hại này, sẽ đến một kiếm kinh thiên động địa nữa, nhưng Dịch Nhiên vẫn là tư thế kia, ngừng không động.

Biểu tình trên mặt Dịch Nhiên lại trở nên có chút vi diệu, Nguyên Tu Vân không hiểu nhìn về phía hắn, Dịch Nhiên mới chậm rãi lắc đầu nói: "Ta vừa tụ tập gần như toàn bộ lực lượng phát động một kiếm kia, lúc này đã có chút thoát lực. Nếu muốn kiếm thứ hai, còn phải chờ hai ba canh giờ mới được."

Nguyên Tu Vân sau khi nghe trực tiếp xem thường, mà những tu giả khác cũng hơi có chút thất vọng lại hơi có chút buồn cười, trách không được từ sau khi Mộc Thông Thiên chết, người này cũng chưa cử động. Có điều Mộc Thông Thiên đã chết quả thực là một chuyện tốt, thế nhưng lại khơi dậy lòng liều mạng của những ma tu này, lúc này tất cả mọi người không thể chậm trễ, Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút, cuối cùng nhịn không được cắn răng một cái, đem Tiểu Hồ Lô gọi về đây.

"Hạn lâu gặp cam lộ là mùi vị gì, ngày hôm nay để cho các ngươi thể nghiệm thể nghiệm nha!" Nguyên Tu Vân có chút đau lòng, cảm thấy y thật đúng là thua thiệt lớn. Vì vậy cuộc sống người thắng thua thiệt lớn vung tay lên, mọi người liền thấy Tiểu Hồ Lô ngọc bích trong tay y, biến lớn biến lớn biến lớn dần dần, chờ hồ lô này, sau khi biến thành cỡ một người lớn, hồ lô bắt đầu tản mát ra ánh sáng xanh biếc óng ánh, mà lúc mấy vị chưởng môn và trưởng lão được ánh sáng xanh biếc hất tới trong nháy mắt đều cảm giác được linh lực bản thân khô kiệt bắt đầu khôi phục, mà sau khi những ma khí dính vào ánh sáng xanh biếc óng ánh này dĩ nhiên như là gặp phải khắc tinh gì đó lui về phía sau đồng thời tiêu tan.

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng tin mọi người tăng nhiều ngay cả ánh mắt nhìn Nguyên Tu Vân cũng có chút thay đổi. Chẳng qua thừa dịp khôi phục thực lực, mấy ma tu lại không phản ứng kịp, mấy chưởng môn trưởng lão liền trực tiếp diệt sát ba ma tu Kim Đan.

"Nhóc con khá lắm! Rốt cuộc chúng ta đánh giá thấp ngươi, biến số sau cùng lại là các ngươi! Có điều các ngươi cho rằng mình có thể thắng lợi sao? Chớ ngu, chỉ cần trong chúng ta còn có một người sống, đại trận huyết luyện cũng sẽ không chấm dứt! Phá Vân Ma thương trên trời kia sẽ tiếp tục đi về phía trước! Trừ phi giờ các ngươi đem chúng ta giết hết toàn bộ, nếu không các ngươi ngẩng đầu nhìn một chút đi, dù cho kéo chỉ chốc lát cũng không kịp rồi!" Vân Nghê tiên tử âm u nhìn Nguyên Tu Vân, trong mắt mang theo sát ý và sảng khoái.

Thủy Mạt tiên tử sau khi nghe đám người nói như thế sắc mặt trầm xuống, nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong lòng càng thêm lo âu. Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân sau khi nghe nói như thế cũng tâm thần khẽ động, sau đó liếc mắt nhìn nhau, Nguyên Tu Vân sắc mặt âm trầm trực tiếp hướng về mấy vị chưởng môn trưởng lão kỳ Kim Đan kia nói: "Ta là người của Nguyên gia, biết phải phá ma thương kia như thế nào. Mong chư vị ngăn chặn mấy ma tu này, ta và hắn đi lên ngăn cản ma thương tiếp tục lên cao."

Mấy người khác tự nhiên không có dị nghị, hiện giờ ở trong những người này ngoại trừ Triệu Trung Thiên và Vân Nghê ra đã không có ai có thể uy hiếp bọn họ nữa, mặc dù còn ba ma tu thế nhưng trong lúc nhất thời không giết được bọn họ ngăn chặn bọn họ cũng là có thể, có điều bọn họ không chú ý tới sau khi Triệu Trung Thiên nghe xong lời này vành mắt muốn nứt ra: "Nhóc con ngươi dám!"

Lão vào lúc mọi người đều không có phản ứng vậy mà trực tiếp đuổi theo Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đi lên theo. Lúc này đám người Thủy Mặc tiên tử phản ứng kịp lại không thể đuổi theo, chỉ có thể ở trong lòng hy vọng Triệu Trung Thiên sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với hai người kia. Mà bọn họ lại nghiêm nghiêm túc túc đem mấy ma tu của thành Cự Mộc vây lại, tận lực giết mấy kẻ còn sót lại. Chẳng qua bởi vì liên quan đến trận huyết luyện, muốn đem mấy người này giết chết thật sự là rất khó, mà tất cả những người này lúc này đều lấy bảo toàn sinh mệnh làm việc chính để đợi giới môn mở ra, ngược lại trong khoảng thời gian ngắn trong thành Cự Mộc dâng lên giằng co.

Đám người Thủy Mạt tiên tử cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào Nguyên Tu Vân và trên người đạo lữ kiếm tu lợi hại của y, hy vọng bọn họ có thể ở trước khi giới môn mở ra phá hủy Phá Vân Ma thương, nếu như thật sự không ngăn cản được, cũng hy vọng chuyện sẽ không đến bước xấu nhất, giới môn mở sớm sẽ không khiến Nhiên Nguyên giới bị diệt sớm.

Lúc này, ánh mắt mọi người, đều tập trung ở trong mũi khoan ngược của mây đen kia, ở nơi đó mơ hồ có thể màu đen, lóe lên ánh sáng lôi hỏa và thỉnh thoảng lóe lên xanh nhạt.

====

107. Chương 107

Tốc độ của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên rất nhanh, hai người bọn họ hầu như không dùng bao nhiêu thời gian, cũng đã đuổi kịp Phá Vân Thương vốn đã từ từ đi lên.

Chẳng qua mặc dù đuổi kịp thanh ma thương này, tình huống cũng không được khả quan —— lúc này Phá Vân Thương giống bọn họ, đều đã ở vào đến đỉnh trung tâm của mây đen tạo thành vòng xoáy đảo ngược, chỉ cần chưa tới mấy hơi thở, Phá Vân Thương đã có thể phá tan mây đen, đạt tới nơi cao nhất của toàn bộ Nhiên Nguyên giới. Mà sau khi Phá Vân Ma thương mang theo ma lực to lớn phá hủy thành luỹ, giới môn cũng sẽ bị ép buộc mở ra.

Nguyên Tu Vân mặc dù rất muốn trực tiếp một kiếm liền đem Phá Vân Ma thương làm hỏng, nhưng trên thực tế lại không dễ dàng như vậy. Đừng nhìn từ đằng xa Phá Vân Ma thương chỉ là một thanh thương dài thật nhỏ mà thôi, nhưng khi Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đứng ở nơi này đối diện với thanh thương này mới phát hiện, thanh thương dài này có thể phá vỡ một thành luỹ sẽ thật lớn lại sắc bén như thế nào đây, khí thế xung quanh nó thậm chí có thể gợi lên sấm gió! Mặc dù thanh ma thương này không thể so với thanh kiếm tiên trong tay Dịch Nhiên, nhưng bản thân thanh thương này ở trong Nhiên Nguyên giới, nhưng cũng hoàn toàn xứng đáng là vương giả đáng sợ nhất và sắc bén nhất, mặc dù, nó là một thanh ma thương.

Kiếm dài của Dịch Nhiên còn chưa hoàn thành chữa trị, muốn phá hư thanh thương này cũng chỉ có thể dựa vào Tiểu Sỏa Đản công kích vào từ nhược điểm của nó. Lúc Nguyên Tu Vân đang thử để Tiểu Sỏa Đản công kích vào chỗ nối tiếp của đầu thương và thân thương, bỗng nhiên, Dịch Nhiên nhướng mày vẻ mặt trở nên sắc bén. Kiếm dài của hắn vung lên lại đỡ được một ma nhận [dao] màu đen công kích, Nguyên Tu Vân lúc này mới xoay người, thấy Triệu Trung Thiên vẻ mặt dữ tợn như nổi điên đuổi theo tới.

Nguyên Tu Vân và Triệu Trung Thiên ân oán giữa hai người, ngươi tới ta đi cũng có cả mười hai năm dây dây dưa dưa rồi. Nguyên Tu Vân còn nhớ rõ năm đó ở Nguyên gia, người này trong mắt y là làm sao cũng không ai bì nổi, làm sao cũng khó có thể vượt qua. Lúc đó y nghĩ báo thù có thể phải vô tận cùng y cả đời, thế nhưng lúc này nhìn lại, mặc dù năm tháng mười năm đối với người tu chân mà nói chỉ là trong nháy mắt mà thôi, y cũng thấy được trên mặt của Triệu Trung Thiên tuổi về già của năm tháng và trưởng thành của mình.

Triệu Trung Thiên cũng đang nhìn Nguyên Tu Vân, lúc này trong lòng lão suy nghĩ càng nhiều cũng phức tạp hơn Nguyên Tu Vân. Nghĩ lão Triệu Trung Thiên ở Nhiên Nguyên Giới tung hoành suốt đời từ lúc bắt đầu bước lên con đường tu tiên này, nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ có có thể gặp địch thủ khiến lão nhìn vào mắt, nhưng cố ý sau cùng lão lại thua bởi trên người tiểu tử tưởng như là phế vật. Chuyện Nguyên gia năm đó là một tay lão thúc đẩy, lão nghĩ tới đủ loại kết quả khả năng thất bại, làm thế nào cũng thật không ngờ cuối cùng vậy mà sẽ bị một thằng nhãi phá huỷ tất cả tâm huyết của lão như thế, hơn nữa, châm chọc là đứa bé này năm đó chỉ không được sáu tuổi còn là một phế vật Ngũ linh căn. Ai có thể đủ nghĩ đến, mười hai năm sau, phế vật sẽ biến thành dáng vẻ khí phách phấn chấn, đã tính trước mọi việc?

Triệu Trung Thiên dừng một chút, sau đó cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là đừng bắt nạt thiếu niên nghèo. Nhóc con, ngươi có thể đi tới bước này cho tới hôm nay lão hủ cũng không khỏi không nói tiếng bội phục. Giữa ngươi và ta, vốn chính là có thù riêng, nhưng mà ta diệt thân nhân ngươi, ngươi giết tộc nhân ta, ta

ngươi có qua có lại coi như là huề nhau. Mà trên đời này không có kẻ địch mãi mãi, chỉ có quyền lợi mãi mãi. Ngươi ngẩng đầu nhìn một chút, có thể ngươi chỉ cần đưa tay là có thể chạm được thành luỹ. Hiện giờ ba người chúng ta cách giới môn gần nhất, chỉ cần chờ Phá Vân Ma thương mở ra giới môn, mặc dù tu vi của ngươi chưa đủ Kim Đan, nhưng chỉ cần tu giả Kim Đan bên cạnh ngươi kia và ta liên thủ đem ngươi mang vào giới môn, giới môn cũng không cách nào đem ngươi trục xuất bên ngoài! Đến lúc đó, chúng ta cũng không cần đấu tranh trong Tiểu thế giới này, có thể rời khỏi lồng giam này, nhìn đặc sắc của Trung thế giới và Đại thế giới! Thế nào? Ngươi không cùng ta đi sao?!"

Mặc dù Nguyên Tu Vân vô cùng chán ghét Triệu Trung Thiên, cũng không khỏi không tán thành lời của lão có tính hấp dẫn rất lớn. Có điều cũng may y và Dịch Nhiên hai người còn có đầy đủ thời gian tu luyện, đợi giới môn xuất hiện sau đó đi vào Trung thế giới. Huống chi bọn họ mặc dù muốn đi Trung thế giới, lại càng để ý Nhiên Nguyên giới.

Cho nên Nguyên Tu Vân vẫn lắc đầu, đi lên một bước nói với Triệu Trung Thiên: "Thù hận ta ngươi cũng không phải hỏa hoạn của một trận hai trận có thể giải quyết. Huống chi, mặc dù bỏ qua một bên cừu hận không nói ta cũng không có thể để thanh ma thương này phá vỡ toàn bộ giới môn của Nhiên Nguyên giới, dẫn đến linh lực Nhiên Nguyên giới sụp đổ lộn xộn, sinh linh đồ thán. Tội lỗi lớn như vậy ta không chịu nỗi, ngươi lẽ nào không từng nghĩ ngươi cưỡng ép mở giới môn sẽ chịu đựng nhân quả của trời đến bao nhiêu sao? Đến lúc đó mạng sống của Nhiên Nguyên giới người nhiều như vậy có thể giúp ngươi thành tiên thành thánh sao?"

Lời của Nguyên Tu Vân chọt trúng một điểm trong lòng Triệu Trung Thiên không muốn đối mặt nhất. Lão hiện giờ cho dù cũng đã rơi vào ma đạo trở thành ma tu rồi, nhưng cũng biết ma tu mặc dù thích giết chóc thế nhưng thiên kiếp luôn luôn lợi hại hơn, mà lão ở Nhiên Nguyên giới làm mọi thứ này đủ để cho lão vì tất cả thiên đạo không cho, không cho như vậy chắc là sẽ không bởi vì đi đến thế giới khác mà thay đổi. Thế nhưng, vậy thì như thế nào chứ?

Triệu Trung Thiên chậm rãi nở nụ cười, trong thần sắc của lão đã điên cuồng đến cực điểm: "Có thể lên tiên thành thánh hay không cũng không phải giờ ta muốn xen vào, nếu như ta ở chỗ này không ngăn cản hai người các ngươi, như vậy chờ đợi ta sẽ là bỏ mạng trực tiếp, thì càng không thể nào lên tiên thành thánh rồi. Đại đạo của tu chân tu tiên có nghìn vạn lần, mặc dù khó hơn nữa, chỉ cần có chút khả năng ta cũng muốn đi xuống! Cho nên, hai người các ngươi cũng không cần nghĩ nữa. Nếu đường chúng ta không giống nhau, vậy chịu chết đi!"

Triệu Trung Thiên đang nói hai tay lại đẩy ra, mây đen của rồng cuộn kia bắt đầu điên cuồng chuyển động. Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân cũng cau mày, mặc dù hiện giờ bọn họ tới không trung, đám mây đen này cũng ở trong phạm vi đại trận huyết luyện. Cho nên, Triệu Trung Thiên vẫn như cũ có thể khống chế được đám mây đen này hoặc là nói một mảnh nồng nặc ma khí đến cực điểm này đến công kích bọn họ. Đến nơi này thực lực tinh thạch của Triệu Trung Thiên không giảm mà lại tăng, thật sự là có chút sốt ruột.

Chân mày Dịch Nhiên nhăn lại, trực tiếp đối mặt tầng tầng mây đen như lưỡi dao quét tới, hắn một tay đem Nguyên Tu Vân hộ ở sau người, trầm giọng nói: "Đi tìm Phá Vân Ma thương, nhanh!"

Bọn họ thật sự không thể đợi thêm nữa, mặc dù Dịch Nhiên chống lại Triệu Trung Thiên ở chỗ này sẽ chiếm tình thế xấu, nhưng Nguyên Tu Vân cũng không thể để giới môn thực sự mở ra. Nguyên Tu Vân một tay triệu hoán ra Tiểu Hồ Lô giúp đỡ Dịch Nhiên, mà mình thì mang theo Tiểu Sỏa Đản đi theo mũi thương của Phá Vân Ma thương đã đột phá mây đen.

Nguyên Tu Vân dùng lực lượng lớn nhất của Tiểu Sỏa Đản, hướng đầu thương và chỗ nối tiếp của chuôi thương đánh qua. Chỉ cần phải ở chỗ này đem ma thương phá huỷ, tất cả cũng kết thúc. Phía dưới truyền đến kêu gào tức giận của Triệu Trung Thiên và tiếng kêu rên khẽ không thể nghe thấy của Dịch Nhiên, trong lòng của Nguyên Tu Vân căng thẳng vô cùng đồng thời cũng cảm thấy nôn nóng không ngớt, y thật sự đánh giá thấp trình độ kiên cố của Phá Vân Ma thương này, không biết thân thương màu đen này rốt cuộc là dùng làm bằng cái gì? Vậy mà để Tiểu Sỏa Đản liên tục đốt một khắc đồng hồ mới chỉ đốt phân nửa! Mà lúc này, y đã có thể thấy ở bầu trời Nhiên Nguyên giới mơ hồ hiện lên ánh sáng lấp lánh của thành luỹ rồi!

Trong lòng Nguyên Tu Vân lo lắng cuối cùng nhìn khoảng cách chỉ còn ba ngón tay của mũi thường cách tầng thành luỹ kia, cắn răng một cái, trực tiếp đem tất cả lực lượng bên trong đan điền toàn bộ đều tụ tập

đến cùng nhau, Tiểu Hồ Lô cũng thu hồi lại, đem tất cả lực lượng đều bỏ vào Hỏa linh căn trong cơ thể y, lại đem Hỏa linh căn chuyển vận cho Tiểu Sỏa Đản đang thiêu đốt Phá Vân Ma thương. Ở thời điểm mũi thương cách thành luỹ chỉ có không đến một ngón tay, sắc mặt Nguyên Tu Vân trắng bệch toàn thân đã bị mồ hôi lạnh ướt đẫm.Giờ linh lực y đã hao hết, toàn dựa vào linh thạch cực phẩm trong tay chống đỡ.

Ngay lúc y rốt cuộc muốn nhịn không được, y rốt cuộc nghe được một tiếng tiếng rắc rắc lanh lảnh. Nguyên Tu Vân trong lòng khẽ động, đã thấy thân thương màu đen và mũi thương màu bạc kia, trong nháy mắt nổ tung ra, thân thương lại cũng không thể tiếp tục đi tới được nữa, rơi xuống!

Trong nháy mắt này, dường như tất cả chuyện này đều kết thúc. Các tu giả vây xung quanh thành Cự Mộc vẫn ngửa mặt chú ý tình thế phát triển, ở thời điểm nhìn thấy thân thương màu đen kia từ không trung rơi xuống, ngay cả mũi nhọn của mây đen cũng dần dần tản ra, gần như một nửa tu giả Nhiên Nguyên giới đều phát ra tiếng hô ngạc nhiên, mọi người ôm chầm lấy nhau, cảm động giải trừ thập tử nhất sinh và nguy cơ,

Mà Triệu Trung Thiên lại ở phía dưới gào thét điên cuồng và thê lương, Nguyên Tu Vân vốn cũng không nhịn được lộ ra dáng tươi cười, nhưng sau một khắc nụ cười của y đã đông lại rồi —— y nhìn mũi thương mặc dù đã không còn thân thương chống đỡ, lại vẫn như cũ bởi vì tác dụng của lực quán tính lại đi lên một chút, dù cho khoảng cách một chút này, khiến thành luỹ Nhiên Nguyên giới và mũi thương va chạm vào nhau, nhất thời cả bầu trời Nhiên Nguyên giới bắt đầu không ổn định lay động, Nguyên Tu Vân kinh hãi, dùng tốc độ nhanh nhất đi lên thanh mũi kiếm nắm vào trong tay bỏ vào túi Phúc, mà lúc này thành luỹ của Nhiên Nguyên giới cũng đã bị đụng, mũi thương của ma thương mang theo lực lượng cường đại, khiến thành luỹ bắt đầu hơi run run.

Dịch Nhiên và Triệu Trung Thiên cũng đồng thời vọt tới, Triệu Trung Thiên vốn từ cực giận biến thành cực vui, mà Dịch Nhiên lại ôm chặt Nguyên Tu Vân, muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời đi nơi này. Nhưng vẫn chậm một bước. Thành luỹ bỗng nhiên nứt ra một cái khe hở, lực lượng hỗn độn to lớn cuồng bạo từ trong khe chảy vào Nhiên Nguyên giới, đồng thời từ trong khe bỗng nhiên truyền đến một lực hút cực lớn, sanh sanh mà đem Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên và Triệu Trung Thiên ba người hút vào trong thế giới bên ngoài thành luỹ.

Chưởng môn của Ngũ đại môn phái ở thành Cự Mộc nhìn đột biến trong chớp nhoáng này, mỗi một người đều lộ ra vẻ mặt không thể tin, khi bọn họ muốn đối phó lực lượng khó lường chảy ra trong khe như lâm đại địch, thành luỹ Nhiên Nguyên giới lại hết sức không chịu thua kém, chấn động từ từ khép lại. Dù sao, vừa đụng vào cũng chỉ trong nháy mắt, thành luỹ Nhiên Nguyên giới tổn thương ít như thế vẫn có thể tự động chữa trị.

Chưởng môn nhân của Ngũ đại môn phái đồng thời hô khẩu khí, mà lúc này, huynh đệ Minh Xá và huynh đệ Thạch Hâm cùng với hồ lô chân nhân năm người không biết lúc nào đã đi tới trong thành Cự Mộc, nâng đầu cảm khái lẫn nhau.

"Đáng tiếc, sớm biết rằng cũng đi theo." Minh Xá lắc đầu.

"Ai biết bên ngoài là nơi nào? Đó cũng không phải là giới môn, là khe nứt không gian! Ngươi đi không chừng phải bỏ mình đó." Thạch Hâm bĩu môi: "Ngược lại hai vị tiền bối đều là người kinh tài tuyệt diễm, mặc kệ tới nơi nào khẳng định cũng sẽ không thua thiệt! Cho nên, chúng ta hãy đàng hoàng ở Nhiên Nguyên giới ngây ngô đi, sớm ngày tu luyện nói không chừng có thể nhìn thấy bọn họ đấy."

Hồ lô chân nhân nghe vậy trực tiếp đồng ý gật đầu: "Đúng đó, có lão tổ tông của ta phù hộ, hai người bọn họ nhất định sẽ Phúc Thọ lâu dài, cuối cùng đi về đỉnh cao của đời người!"

Mà lúc này, hai người được tiên đoán nhất định sẽ đi lên đỉnh cao của đời người, nhưng lại như chó chết vậy, nằm ở một nơi mờ mịt hung hiểm.

=====

"<>

108. Chương 108

Đây là một nơi tối tăm không ánh mặt trời, không có sao trời trăng, cũng không có núi nước chim thú, nếu như ngươi lần đầu tiên tới nơi này, như vậy ở trong nháy mắt mở mắt ra sẽ có một loại ảo giác, giống như bản thân vốn cũng không mở mắt vậy.

Giờ này khắc này, Nguyên Tu Vân chính là dáng vẻ lờ mờ. Y trong cơn nhức đầu đau đớn tỉnh lại, lại phát hiện mình vừa mở mắt dĩ nhiên cái gì cũng không thấy, nhất thời đã cảm thấy chuyện có chút không ổn, lẽ nào bởi vì y chảy loạn không trung kia mà mù hai mắt sao? Vì sao y vừa mở mắt vậy mà cũng không nhìn thấy gì? Còn nữa, Dịch Nhiên đang ở đâu vậy? Y nhớ trước khi ngất y nắm tay lôi kéo thật chặc với Dịch Nhiên, mặc dù biết chảy loạn trong không gian cũng không đem hai người bọn họ tách ra, nhưng giờ Dịch Nhiên người đâu?

Nguyên Tu Vân nhíu mày hô một tiếng: "Dịch Nhiên?"

Sau đó y đã kinh ngạc phát hiện, bản thân mặc dù lên tiếng nhưng nghe không được bất kỳ âm thanh gì, sau khi ở căng thẳng ngắn ngủi Nguyên Tu Vân triệu hoán ra Tiểu Sỏa Đản, quả nhiên phát hiện y hoàn toàn nhìn không thấy ánh lửa của Tiểu Sỏa Đản, nhưng duy nhất khiến y có chút an ủi là ngũ giác của y cũng không có bị cướp đoạt hoàn toàn, ngoại trừ thính giác khứu giác thị giác ra, tóm lại xúc giác vẫn còn. Mà chỉ cần xúc giác không biến mất, y đã có thể tìm được Dịch Nhiên.

Nguyên Tu Vân bắt đầu tiến tiến lùi lùi trái trái phải phải sờ tới sờ lui, y tin tưởng Dịch Nhiên hẳn là cách y không xa, chỉ có điều bởi vì thị giác bị cướp đi, y nhìn không thấy mà thôi. Sau đó, Nguyên Tu Vân đã tự đánh mặt mình —— y liên tục sờ soạng nửa canh giờ chưa từng sờ tới người, lúc y tức giận mắng một câu sau đó trực tiếp nằm trên mặt đất bất động, bỗng nhiên bên cạnh có một bàn tay chợt nắm được y.

Nguyên Tu Vân nhất thời cả kinh, lúc đã muốn phản kháng mới phát giác đôi tay kia bất kể từ độ mạnh yếu hay từ hình dáng mà nói, cảm giác của y đều quen thuộc như thế, vì vậy y chỉ thoáng sửng sốt một chút theo bản năng mở miệng kêu một tiếng: "Dịch Nhiên?" Đối phương không biết trả lời hay không, tóm lại y nghe không được âm thanh. Thế nhưng sau đó bàn tay này chỉ lôi kéo tay y, đã mang theo kiên định mạnh mẽ lại chân thật đáng tin kéo y đi về một hướng, mặc dù không cách nào xác định người này có phải Dịch Nhiên hay không, nhưng Nguyên Tu Vân lại không có bất an và hoài nghi, sau đó cứ như vậy đi khoảng chừng hơn một canh giờ, bỗng nhiên Nguyên Tu Vân thấy được một chùm tia sáng phía trước, sau đó chùm tia sáng này từ chùm đường biến thành trước mặt, sau cùng biến thành một tòa thành trì sừng sững mà hùng vĩ.

Mà ở phía sau Nguyên Tu Vân rốt cục nghe được giọng nói quen thuộc mang theo vài phần giá lạnh: "Hiện giờ ngươi có thể nghe được chứ? Tu Vân? Nếu như ta không đoán sai, nơi này chắc là nơi Hỗn Độn, phía trước tòa thành kia chắc là thành Hỗn Độn. Nói như thế nào, có thể đến chỗ này vận khí của chúng ta thật sự là…"

Những lời này Dịch Nhiên cũng không nói gì rốt cuộc trầm mặc, Nguyên Tu Vân ngược lại tương đối hưng phấn tiếp nối: "Vận khí của chúng ta tốt vô cùng sao?" Lời này của y, Dịch Nhiên vẫn không trả lời, bên cạnh cũng không biết lúc nào xuất hiện một người mang theo vài phần cười nhạo: "Há, đây vừa nhìn chính là gà mờ lần đầu tiên tới đây. Ngươi có bao nhiêu ngây thơ cho rằng có thể đi tới nơi này là rất may mắn? Nói cho ngươi biết á, tu gia bình thường có thể đi tới nơi Hỗn Độn chỉ có khả năng một trên tỉ tỉ mà thôi, kẻ trong thế giới của Ba nghìn thế giới nhiều như thế vậy mà thông qua giới môn không tìm được thế giới an ổn, lại cứ một mực đụng phải chảy loạn bị quấn vào nơi Hỗn Độn, làm sao có thể có vận khí tốt? Trong hai người các ngươi nhất định có một người vận khí vô cùng xui xẻo, nếu không, làm sao có thể sẽ đi tới nơi này?"

Giọng nói người này mang theo vài phần chua ngoa và oán độc, Nguyên Tu Vân mượn ánh sáng phía trước quay đầu nhìn về phía gã, mới phát hiện gã mù một con mắt tàn hết một cánh tay, tình cảnh bi thảm như vậy khiến Nguyên Tu Vân hé miệng không nói gì nữa, chỉ theo bản năng cho rằng vì nơi này đúng thật cũng phải là nơi thích hợp ở lâu.

Y có một bụng vấn đề muốn hỏi, nhưng hiển nhiên hiện giờ cũng không thích hợp, hay là trước đi vào tòa thành trì kia đi, dường như toàn bộ nơi này được gọi là nơi trong Hỗn Độn, cũng chỉ có một tòa thành trì

trong Hỗn Độn tản ra ánh sáng như vậy, hấp dẫn người tu chân như bướm đêm nhào qua.

Lúc Dịch Nhiên mang theo Nguyên Tu Vân lại đi gần một canh giờ, Nguyên Tu Vân chợt nhìn thấy ánh sáng nơi khác —— ở phía Đông của thành Hỗn Độn có một đại lộ bị ánh sáng màu bạc bao trùm, thẳng tắp đưa về một nơi đầy sao phía Đông tạo thành vòng xoáy, chỗ kia thoạt nhìn giống như là tinh hệ, có vô số ngôi sao hợp thành một vòng xoáy chứa sáng, mà ở trung tâm vòng xoáy chính là nơi phát ra ánh sáng.

Dịch Nhiên cảm nhận được Nguyên Tu Vân khác thường, nhìn lại đã đoán được đến nơi đó chắc là nơi nhập cảnh. "Chúng ta trước vào Hỗn Độn chi thành đi, sau đó ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện có liên quan với nơi này."

Nguyên Tu Vân mím môi một cái gật đầu, lúc Dịch Nhiên dẫn Nguyên Tu Vân đi tới cửa Hỗn Độn chi thành, hai người tu giả thủ vệ khiến Nguyên Tu Vân nhịn không được trong lòng âm thầm đề phòng. Y cũng không biết đây là một tòa thành thị ra sao, thế nhưng bất kể tu giả vừa mới cười nhạo hiểu biết của y kia, còn hai tu giả thủ vệ này, tu vi của bọn họ đều đang ở kỳ Kim Đan Sơ kỳ trở lên. Cho tới giờ, y cũng chưa nhìn thấy một người tu vi ở dưới Kim Đan, điều này thật sự là có chút khác thường rồi.

Dịch Nhiên hai người bị ngăn lại, hai tu giả thủ vệ Kim Đan sau khi thấy Nguyên Tu Vân nở nụ cười xấu xa, nói với Dịch Nhiên: "Đây là gì của ngươi? Hắn một tu giả Ngưng Mạch Sơ kỳ lại sẽ đi tới nơi này. Nếu như đối với ngươi mà nói nơi này là một thứ ác mộng, như vậy với hắn mà nói chỉ sợ sẽ là địa ngục. Dáng dấp lớn lên cũng tạm được, nói không chừng giữ lại ông chủ sẽ vui vẻ ngược lại thì nguyện ý thu lưu hắn làm lô đỉnh, chỉ chẳng qua tu vi như thế cũng không biết có thể ở chỗ này chống đỡ mấy ngày? Hà hà, vào thành phải nộp năm mươi viên linh thạch cực phẩm, nếu nộp không được có thể cầm bảo vật đồng giá để lại. Nếu như không có gì cả, há, ở xung quanh ngây ngô đi, nhìn ngoài thành thế nhưng có không ít người giãy giụa kìa. Tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau đó đi trong Tinh Tuyền tìm một bí cảnh thử thời vận. Cho dù không có thực lực và tiền bạc thì đừng muốn đi vào tòa thành này, được cơ hội tu luyện an bình ổn định!"

Nguyên Tu Vân nghe lời này chân mày cau chặt lại, còn hơn tức giận y càng lưu ý hoàn cảnh hiện ở nơi này vị trí là bao nhiêu ác liệt, người nơi này hầu như đều mang thương tật, tàn phế và ác ý đối với người khác, giống như lời nói của tu giả vừa rồi kia, đi tới nơi này thực sự là quá không xong. Chỉ bất kể thế nào hai người kia vẫn khiến y nhớ tới trong lòng, có cơ hội, tự nhiên phải hồi báo một cái.

Phản ứng của Dịch Nhiên đối lời nói của hai người kia là trực tiếp rút ra trường kiếm, kiếm khí bén nhọn khiến hai người kia chợt câm miệng, ở lúc hai người bọn họ cũng bắt đầu đề phòng, Dịch Nhiên đem trường kiếm thu hồi, mới lạnh lùng nói: "Đây là đạo lữ của ta, hai người vào thành. Đừng khi ta là người ngu, năm mươi linh thạch cực phẩm đủ để cho hai người đi vào. Nhanh lên một chút cho chúng ta chứng từ."

Hai người thủ vệ hiển nhiên thật không ngờ kiếm tu này vậy mà sẽ đối với nơi này có chút quen thuộc, nhất thời không cách nào hãm hại coi tiền như rác để cho bọn họ cảm thấy khó chịu, chỉ là tu vi của kiếm tu này rõ ràng ở trong cùng đẳng cấp Kim Đan cao hơn không ít, cho nên cuối cùng cũng chỉ có thể mang theo ác ý nhìn hai người bọn họ, để cho bọn họ đi vào Hỗn Độn chi thành.

Nếu như nói ở bên ngoài Hỗn Độn chi thành phần lớn mọi người mang theo thương tàn và ác ý, như vậy sau khi bước vào Hỗn Độn chi thành, loại cảm giác khác nhau trời vực này liền đập vào mặt.

Hỗn Độn chi thành này giống như một tòa thành trì thật sự, ở trong thành trì, tất cả tu giả đều ở đây làm từng bước tu luyện, nói chuyện với nhau hoặc là buôn bán. Chỉ có điều, những tu gia này tu vi thấp nhất cũng là kỳ Kim Đan mà thôi, thỉnh thoảng Nguyên Tu Vân có thể thấy, vài tu giả kỳ Ngưng Mạch thậm chí là kỳ Trúc Cơ, thế nhưng, chỉ cần Nguyên Tu Vân liếc mắt là có thể xác định thân phận của bọn họ tất cả đều là lô đỉnh. Ở dưới tình huống này. Nguyên Tu Vân cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Mà sau khi Dịch Nhiên ở trong thành cơ bản nhìn một chút, trực tiếp lôi kéo y đi một phòng nhỏ bảng biểu đề ở trọ rất tầm thường.

"Hai người. Một gian phòng." Dịch Nhiên trực tiếp mở miệng.

Mà tu giả trước bàn nghe được Dịch Nhiên vừa nói như vậy, miễn cưỡng tới một câu: "Một viên linh thạch cực phẩm một ngày."

Nguyên Tu Vân khóe miệng giật một cái cảm thấy quá đắt, Dịch Nhiên liền trực tiếp ném ra mười viên linh thạch cực phẩm cho người này. "Mười ngày." Sau khi nói xong đã lôi kéo Nguyên Tu Vân trực tiếp bước vào bên trong một gian phòng trống rồi.

Đến lúc bước vào căn phòng này sau đó Dịch Nhiên mới thở dài một hơi, Nguyên Tu Vân nhìn bộ dáng này của hắn, suy nghĩ lại một chút dáng vẻ như lâm đại địch trước đó của hắn, cuối cùng đem lời nói trong lòng mình hỏi ra: "Đây rốt cuộc là nơi nào? Thành này và người bên ngoài thành đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Dịch Nhiên nhìn y một cái thật sâu, phun ra mấy chữ: "Đây là một nơi không hề quy tắc. Có thể tùy thời đánh nhau, mặc kệ một mình đấu hay là quần đấu."

Nguyên Tu Vân: "…" Thật sự là không biết phải nói hỏng bét hay phải gọi là tốt nữa.

====

ogle:R4x:$"_

109. Chương 109

Lúc nghe bốn chữ "Không hề quy tắc" này, Nguyên Tu Vân cảm thấy nơi này quả nhiên rất không xong rồi, nhưng mà so với không xong của nơi này, vận khí của y và Dịch Nhiên hai người có thể là không xong nhất. Nghĩ đến hai người bọn họ một bị bằng hữu thân cận nhất hạ độc làm tới gần như là tàn phế, người kia thì dứt khoát cha ruột mẹ ruột của mình diễn ra một trận thảm kịch giết lẫn nhau, quả nhiên phải nói vận khí hai người bọn họ đều đặc biệt xui xẻo hay sao? Chẳng qua nếu như vận khí của hai người bọn họ cũng đặc biệt xui xẻo, như vậy không phải nên là âm âm được dương ư*? Thế nào còn đến một nơi đổ nát này?

[Âm với âm sẽ ra dương, mà dương theo ý nghĩa là chỉ tích cực.]

Sau đó Nguyên Tu Vân bỗng nhiên nghĩ đến một gương mặt đau khổ như quỷ vậy, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn, nếu như là ba âm, vậy đơn giản là…

[Vân Vân chỉ Triệu Trung Thiên đấy mà:v]

Dịch Nhiên thấy Nguyên Tu Vân lúc nghe xong lời của hắn thì vẫn ngậm miệng không nói, trong lòng hơi có chút lo lắng trực tiếp nắm tay của Nguyên Tu Vân nói: "Ngươi không cần phải lo lắng, ở nơi này có ta che chở ngươi ngươi chỉ cần ở nơi này không đi ra là được."

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế trực tiếp nâng lông mi lên: "Ngươi đùa gì thế hả, làm sao ta có thể cho ngươi ở bên ngoài liều sống liều chết đem ta tự mình một người ở bên trong này an an ổn ổn đả tọa tu luyện? Nơi này nguy hiểm như vậy, nếu như một người không thành đoàn nhóm nói không chừng lúc nào đó sẽ bị quần đấu đấy! Chỗ tốt của ta là vẫn có thể cho ngươi làm giúp đỡ không phải sao? Yên tâm đi, ta còn thiếu chút nữa có thể tấn chức kỳ Kim Đan, trước lúc này chắc là không có vấn đề gì, "

Ầm!

Không đợi Nguyên Tu Vân nói cho hết lời, một tiếng vang thật lớn đã từ ngoài phòng truyền tới, Nguyên Tu Vân thoáng cái trợn to hai mắt: "Đây là quần đấu phiên bản hiện trường sao?"

Chân mày Dịch Nhiên hơi nhăn: "Không hẳn, ở bên trong Hỗn Độn chi thành tuy nói không cấm ẩu đả, thế nhưng tổn hại đồ vật của Đại giới thì phần lớn người ta thường lựa chọn ở ngoài thành tiến hành tỷ đấu, nếu bên trong thành thì trừ phi…"

"Trời ạ! Ta nói tại sao có thể có người đột nhiên đánh nhau chứ! Vậy mà người này không biết từ nơi nào lấy được cỏ Nguyệt Lê vô cùng nhiều!"

"Người gặp có phần người gặp có phần nha! Cướp á!!"

Gian phòng của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hiển nhiên cũng không đủ để ngăn cách tất cả tiếng động, lúc nghe gào thét điên cuồng, kích động này, quả thực cả người Nguyên Tu Vân đều không tốt lắm. Đây là cướp giật trên đường phố không nói đi, còn là tình huống do bản thân gây ra trong nháy mắt biến thành bầy cướp giựt.

Mặt Nguyên Tu Vân âm trầm đến khi ngoài phòng không còn động tĩnh sau đó mới hít sâu một hơi bước nhanh mở cửa phòng từ trong điếm dừng chân đi ra ngoài, sau đó y chợt lui một bước, con ngươi đột nhiên co rút lại. Y vốn tưởng rằng những người này cướp đồ xong sẽ hài lòng rời đi, nhưng giờ y lại thấy một thi thể vốn còn sống sờ sờ, tu giả bị cướp bóc rõ ràng đã không hề còn sống nữa, tệ hơn nữa chính là bụng của gã bị mở ra một lỗ to, giống như là có người đem Kim Đan trong bụng của gã móc ra. Mà hình ảnh rõ ràng vô cùng tồi tệ như vậy, nhưng dường như ngoại trừ Nguyên Tu Vân ra, đối với người khác làm như không thấy thế. Đã có hơn mười người từ bên cạnh cổ thi thể kia đi ngang qua, nhưng lại không ai cúi đầu liếc nhìn gã một cái.

"Ồ? Trong khó chịu rồi? Là sợ à hay là khó chịu hả?" Âm thanh khin bạc ngả ngớn ở phía sau Nguyên Tu Vân vang lên, Nguyên Tu Vân theo bản năng muốn xoay người, lại khiếp sợ phát hiện mình lại khẽ động cũng không động được, sắc mặt của y bỗng nhiên đã trầm xuống, đang muốn nói gì đó lại nghe được một tiếng kiếm kêu trong trẻo, sau đó, người đang dán vào phía sau mình đã thoáng cái lui vài bước. Nguyên Tu Vân trong nháy mắt xoay người lại, đã thấy gương mặt không chút biểu tình của Dịch Nhiên, trường kiếm đang chỉ vào một kẻ tóc đủ mọi màu sắc, tóc và quần áo trên người người này thật sự là quá bắt mắt, thế cho nên Nguyên Tu Vân hoàn toàn không có ánh mắt dư thừa nhìn tướng mạo của hắn.

Chẳng qua, vào lúc này Nguyên Tu Vân càng chú ý là ánh mắt của Dịch Nhiên.

Nguyên Tu Vân từng thấy đủ loại vẻ mặt của Dịch Nhiên không biểu lộ cảm xúc nhìn thoáng qua như đầu gỗ, khối băng, núi băng, cũng đã thấy mặt ghét bỏ của Dịch Nhiên không một lời hợp liền vung tay, từng thấy mặt của hắn và tu giả đánh nhau lúc càng đánh càng hưng phấn. Thế nhưng, như loại dáng vẻ này đây trên mặt hoàn toàn không có biểu tình, ánh mắt âm trầm mà tràn ngập ác ý lại là lần đầu tiên nhìn thấy thật sự, vẻ mặt như thế khiến trong tiềm thức của y cảm thấy không tốt lắm, rất rõ ràng người đối diện đủ mọi màu sắc kia cũng nghĩ như vậy, hắn nâng lên hai tay của mình làm ra dáng vẻ đầu hàng: "Đừng kích động, đừng kích động! Ta cho rằng hắn vô chủ mà thôi, nếu là người của đạo hữu, ta đây tự nhiên cũng sẽ không được sự đồng ý đã đụng bậy, nhưng mà không biết vị đạo hữu này có thiếu linh thạch cực phẩm hay không? Ta dùng một trăm viên linh thạch cực phẩm đổi một đêm với hắn, ớ!"

Lời của hắn còn chưa nói hết lại không thể tin nhìn thắt lưng bên trái của mình bị thương, sau đó người đủ mọi màu sắc này sắc mặt chợt trở nên đứng đắn, gã ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Nhiên: "Vừa rồi ngươi muốn trực tiếp phá hủy đan điền của ta?"

Dịch Nhiên nhìn hắn vậy mà tránh thoát một kiếm của mình, chân mày hơi nhíu lại quả nhiên ở đây cũng không phải Nhiên Nguyên giới của Tiểu thế giới kia nữa rồi, tu vi của người nơi này đã là tiêu chuẩn bậc trung của Trung thế giới, thậm chí người ở nơi này trong Hỗn Độn chi thành có thể mua được một tòa đình viện, đi đến Đại thế giới sợ cũng có thể rồi. Thực lực của hắn ở nơi này thật sự không đủ nhìn, hắn nhất định phải mau sớm đề thăng tu vi mới được. Nếu phải mau sớm đề thăng tu vi, như vậy vẫn ít tranh đấu tốt hơn, cho nên Dịch Nhiên nhìn thoáng qua đủ mọi màu sắc đối diện muốn xù lông, lạnh lùng nói:

"Hắn là đạo lữ của ta."

Dáng vẻ của đủ mọi màu sắc vốn vẻ mặt muốn đấu sống chết, mà khi hắn nghe được lời của Dịch Nhiên, ngốc lăng thời gian thật lâu mới nhìn hai người một hồi lâu, rốt cục ha ha phá lên cười: "Ôi này, thật đúng là cười chết ta! Hắn là đạo lữ ngươi? Trong Hỗn Độn chi thành này, một mình Kim Đan ngươi còn muốn nuôi đạo lữ?! Ngươi không muốn sống hay là đầu bị lừa đá rồi hả? Với lại người này toàn bộ là hoàn bích chi thân* à? Ngươi đây là đang đùa ta, ớ!"

[ngôn ngữ mạng, ý nói người còn trinh nữ ngây thơ]

Không đợi đủ mọi màu sắc cười xong, bên phải trên lưng hắn lần này lại thêm một vết kiếm, nhất thời hắ cắn răng nghiến lợi thu lại tươi cười: "A, ha ha. Ngươi được á! Đủ kiên cường, bản tôn vẫn chưa từng thấy Kim Đan kiên cường như thế nha, bởi vì ta nói hắn là đạo lữ của người vậy ta cũng không nói việc trao đổi với ngươi nữa, có điều là, ta cũng muốn nhìn, một mình Kim Đan ngươi có thể hộ hắn bao lâu?! Bản

tôn không phải không từng thấy phu thê đạo lữ thâm tình tới nơi này, nhưng câu nói: phu thê vốn là giống chim rừng đại nạn xảy ra đều tự bay đi, được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn ở nơi này! Ở trong Hỗn Độn chi thành còn muốn so tình cảm bền chắc với vàng?! Nếu là làm hứa hẹn có đầy đủ lợi ích và sinh cơ, đừng nói vợ chồng, đó là phụ tử cũng có thể ở khoảng khắc đầu tiên đao kiếm chạm nhau!!"

"Bản tôn chờ ngươi bán hắn! Nếu không thì đem đầu lấy xuống cho ngươi làm cầu đá!"

Sau khi đủ mọi màu sắc kia nói xong một câu nói này thì cười lạnh một tiếng nghênh ngang mà đi, để lại Nguyên Tu Vân nhìn Dịch Nhiên tỏa ra khí đen đủ loại xoắn xuýt không nói gì. Mắt thấy người này muốn bùng nổ, trực tiếp bước lên đem hắn kéo tha vào trong phòng, đặt ở trên ghế lay động: "Há, Dịch lông bàn chải? Ngươi đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mau tỉnh tỉnh thần ngay chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Dịch Nhiên nghe vậy quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm Nguyên Tu Vân, bỗng nhiên cắn răng: "Ta sẽ không bán ngươi. Ta muốn giết người đó."

Nguyên Tu Vân nhìn dáng vẻ của hắn cũng biết hắn còn chưa triệt để từ trong hắc hóa đi ra, lại lắc lắc hắn: "Ta biết ta biết, cho nên mau mau nói cho ta một chút tình huống khác của nơi này, Tinh Tuyền kia là cái gì?"

Mặt Dịch Nhiên vẫn âm trầm. Sau cùng, Nguyên Tu Vân phát hiện tại sao mình lắc hắn cũng không phản ứng, nhẫn nại cũng thoáng cái đến cực hạn, trực tiếp hung tợn nắm lấy tóc ngắn của Dịch Nhiên, sau đó cúi đầu trực tiếp đem miệng mình in lên trên môi Dịch Nhiên. Nhất thời, tất cả khí đen và phẫn nộ trước đó của Dịch Nhiên đều bị kinh ngạc đến chín tầng mây, hai mắt của hắn chợt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc và hai mắt đóng chặt hơi có chút run rẩy, sau một khắc trực tiếp đảo khách thành chủ một tay chợt ôm hông của Nguyên Tu Vân khiến y bị ép quỳ tới trên người của mình, tay kia trực tiếp nắm cằm Nguyên Tu Vân, cố sức để Nguyên Tu Vân há miệng ra đón để cho lưỡi của mình không chút do dự đi sâu vào.

Nguyên Tu Vân: "Ừm!!" Vốn nhắm hai mắt thoáng cái mở ra, trong đôi mắt có một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì bị khẽ hôn mang theo điên cuồng, khiến y không cách nào lại tính toán nhiều như vậy.

Thẳng đến lúc Nguyên Tu Vân cảm giác mình sắp hô hấp không được, Dịch Nhiên mới ửng đỏ hai mắt đem y buông ra. Sau đó Nguyên Tu Vân đã mài răng nhìn kiếm tu lông bàn chải vẻ mặt thỏa mãn kia, ha ha một tiếng: "Ngươi cũng coi như chịu bình tĩnh rồi?"

Hơi nhịn không được quanh quẩn vẫn là gương mặt vạn năm băng sơn của Dịch Nhiên kia cũng hiểu được lúc này bị giễu cợt, nhịn không được ánh mắt lay động nhìn về nơi khác, sau đó giọng nói rất kiên định: "Ngươi là đạo lữ của ta, cho dù ta chết cũng sẽ không rời đi ngươi."

Đến lúc này Nguyên Tu Vân mới liếc mắt nhìn: "Trước đó ngươi vào thành nói ta là đạo lữ của ngươi ta ngầm thừa nhận, ngươi thật thật sự cho rằng ta đồng ý?"

Mặc dù chuyện này trong lúc đó hai người bọn họ đã tạo thành một loại ăn ý, bọn họ cũng đều công nhận đối phương làm bạn đi cùng mình ở sau này, nhưng trong hai người ai cũng không làm rõ, thẳng đến lúc sự kiện của thành Cự Mộc mới được Dịch Nhiên nói ra. Nhưng khi đó Nguyên Tu Vân cho rằng người này chỉ là vì thuận tiện mà thôi, nhưng đợi được bọn họ tới Hỗn Độn chi địa, Dịch Nhiên còn nói y là đạo lữ, Nguyên Tu Vân mới khẳng định người nọ là nghiêm túc thật sự.

Nếu như nói bản thân Nguyên Tu Vân một chút cảm giác cũng không có đối với Dịch Nhiên, tuyệt đối sẽ không ngầm thừa nhận cách nói của Dịch Nhiên, y chỉ cần tìm thời cơ nói cho Dịch Nhiên hai người bọn họ hoàn toàn có thể là an hem tốt mà không phải đạo lữ, nhưng cuối cùng Nguyên Tu Vân lại thầm chấp nhận chuyện này, trực tiếp nói rõ ý nghĩ của y. Lúc này chất vấn, cũng chỉ là thẹn quá thành giận mà thôi.

Rất rõ ràng, Dịch Nhiên lấy tư cách đạo lữ, cũng trực tiếp đã nhận ra ý chân chính của Nguyên Tu Vân, hắn cũng không nói gì trực tiếp cho Nguyên Tu Vân một tươi cười sông băng hòa tan, khiến cho Nguyên Tu Vân một lần nữa thẹn quá thành giận: "Ngươi cười cái rắm!"

Dịch Nhiên một lần nữa đem Nguyên Tu Vân ôm vào trong lòng, nói: "Thế nhưng chúng ta cùng vào sinh ra tử hai năm, ta càng nhìn ngươi càng thuận mắt, càng ngày càng muốn cùng một chỗ với ngươi. Ta cũng như thế, ngươi làm sao lại thờ ơ chứ?"

Nguyên Tu Vân bị hắn tự kỷ chọc cười, cúi đầu nhìn người này ngồi ở trên ghế cũng đang ngẩng đầu nhìn mình, rốt cục nhịn không được vươn hai tay nhéo nhéo mặt của hắn: "Tóc cũng ngắn như vậy rồi, ngươi còn muốn chấm lên mặt đi!" Sao bình thường nhìn không ra ngươi muộn tao như thế chứ?

Dịch Nhiên chăm chú nghiêm túc đem hai tay của y kéo xuống, chăm chú nghiêm túc nói: "Đây là lời nói thật. Đừng phản bác. Còn có, ngươi phản ứng sai."

Theo như lời phụ thân, ông ấy nói sau khi nói xong câu đó thế nhưng mẫu thân trực tiếp đỏ mặt nhào tới. Nhưng vì sao đạo lữ hắn còn châm chọc hắn không biết xấu hổ?!

====

110. Chương 110

Hiển nhiên Dịch lông bàn chải lấy được phiên bản tỏ tình cũng không phải phiên bản thật, mà là phụ thân của hắn tự mình nghĩ ra phiên bản này mà thôi. Cho nên lúc này Nguyên Tu Vân cũng không có cảm động đến rơi nước mắt nhào tới trong lòng của hắn mới là loại phản ứng chính xác nhất. Mặc dù Dịch Nhiên cảm thấy phản ứng này của đạo lữ nhà mình không hề khiến người ta hài lòng, nhưng lo lắng đến khác biệt của nam nhân và nữ nhân, đồng thời lo lắng đến Nguyên Tu Vân lại là một người xấu hổ, cho nên Dịch Nhiên quyết định không so đo nhiều như vậy. Dù sao đã xác định hắn thật sự vui mừng.

Sau khi xác định quan hệ cũng không chỉ bản thân Dịch Nhiên vui vẻ, Nguyên Tu Vân cũng là khóe miệng mang cười, có điều là hai người cứ như thế nở nụ cười với nhau một trận sau đó cùng nhau thở dài: "Nói việc chính đi!" "Hay là tu luyện trước đi!"

Mặc dù lúc này vô cùng thích hợp hoa trước dưới ánh trăng, thậm chí ngươi anh ta anh một phen, nhưng bất đắc dĩ nơi này thực sự không phải là lúc nói yêu thương được, hiện giờ bọn họ cơ hồ là thuộc về chuỗi thức ăn tầng dưới chót nhất, nếu như không thể ở nơi này tu luyện thật tốt nhanh chóng đề thăng thực lực của chính mình, như vậy đừng nói yêu thương và gì gì đó, kết cục xui xẻo nhất khi đi trên đường là sẽ bị đánh cướp đang chờ bọn họ đấy!

"Mặc dù trong Hỗn Độn chi thành này cũng có linh khí, nhưng ta cảm nhận được linh khí đến đây rất là táo bạo mà lại pha tạp, nếu như ở nơi này tu luyện chỉ sợ làm nhiều công ít, ngươi đối với nơi này chắc sẽ hiểu chúng ta nên làm gì, có nơi tu luyện thật tốt không?" Nguyên Tu Vân mở miệng trước, ngừng lại một lát y lại nói: "Còn ngươi nữa làm sao biết được chỗ này từ Đại thế giới xuống, lấy thân phận thiên chi kiêu tử trước đó của ngươi như thế nào cũng không thể lăn lộn ở nơi này đi? Là ai nói cho ngươi biết tin tức của nơi này?"

Dịch Nhiên đối với điểm này tự nhiên sẽ không dấu diếm, hắn nhún vai sắc mặt trở nên không thể nào dễ nhìn, dường như mang theo vài phần tâm tình khinh thường xoắn xuýt, tức giận, kính nể vân vân, sau cùng mới thở dài một hơi: "Là phụ thân nói cho ta biết. Trước đây ông ấy đem việc này làm thành chuyện kể trước khi ngủ của ta, ta còn tưởng rằng ở đây chỉ là nơi ông ấy bịa đặt ra, kết quả lại là thực sự."

Biểu tình của Dịch Nhiên rất là phức tạp, mà biểu tình của Nguyên Tu Vân quả thực đã có thể nói là có chút nhật uông. Cha ruột nhà ai sẽ kể chuyện xưa trước khi ngủ lại là loại chuyện nghe xong sẽ gặp ác mộng chứ? Với lại trước đây y còn từng nghe được trong miệng Dịch Nhiên nhiều lần liên quan đến phụ thân, nhưng mà giờ ngẫm lại phát hiện những lời này vậy mà không có một câu rất nghiêm chỉnh. Nhất thời Nguyên Tu Vân đã vô cùng phức tạp nói với Dịch Nhiên: "… Yêu thích của phụ thân ngươi rất kỳ lạ…"

Khoé miệng Dịch Nhiên giật một cái: "Sau này cũng là phụ thân ngươi. Có điều ta nghe câu nói nhiều nhất của cữu cữu ta và những thúc thúc di di khác chính là, hoa lài cắm bãi phân trâu." Nếu không phải phụ thân hắn thực sự có đôi khi vẫn rất đứng đắn và lợi hại, hắn có thể cũng sẽ giống bọn người cữu cữu.

Nguyên Tu Vân ở trong lòng ha ha hai tiếng, vậy phụ thân y cũng cảm thấy không dậy nổi đâu. "Chẳng qua mặc dù có thể lấy được sự đồng ý của mẫu thân, phụ thân cũng thật lợi hại."

Dịch Nhiên rốt cuộc có thể khoe phụ thân của mình: "Một mình ông ấy có thể một mình đấu ba cao thủ ở Đại thế giới chúng ta. Một chọi ba." Sau đó Dịch Nhiên lại bổ sung một câu: "Thế nhưng ông ấy đánh không lại mẫu thân. Mẫu thân đứng hàng thứ năm."

Nguyên Tu Vân biểu thị đối với việc này rất có thể đã hiểu được, nếu như Dịch phụ thực sự dám tới với Dịch mẫu, vậy ông ấy đã là hoàn toàn không muốn sống rồi. "Không nghĩ tới phụ thân là người lợi hại như thế, nói không chừng ông ấy đã từng đi nơi này, sau đó từ nơi này đến Đại thế giới các ngươi không? Không phải ngươi nói phụ thân ngươi vốn không phải là người của Đại thế giới sao?"

Nguyên Tu Vân vừa nói như vậy, Dịch Nhiên đã cảm thấy lời y nói ngược lại vô cùng phù hợp sự thật và ăn khớp. Nếu như không phải tình huống tự mình trải qua nơi Hỗn Độn này, phụ thân không có khả năng đem mỗi một việc cần chú ý đều nói rõ ràng, hơn nữa sau cùng ông ấy còn nói rốt cuộc phải làm sao mới có thể rời khỏi Hỗn Độn chi địa này. Nhưng ở nơi này ngây người vẫn chưa tới một ngày, Dịch Nhiên cũng đã biết đó là một nơi vào đây không dễ, nhưng đi ra ngoài gần như không thể. Dưới tình huống như thế năm đó phụ thân còn nói cho hắn có thể làm sao từ trong bí cảnh nhiều vô cùng của Tinh Tuyền định vị thành luỹ yếu ớt vận dụng huyết mạch thần thông rời khỏi, nếu như nói phụ thân không từng trải qua những thứ này, làm sao có thể chắc chắn nói cho hắn biết như thế chứ?

Dịch Nhiên nghĩ thế đột nhiên trầm mặc, bởi vì hắn chợt phát hiện, khi còn bé hắn hầu như mỗi một ngày đều rất ghét kể chuyện xưa trước khi ngủ, nhưng sau khi hắn lớn lên gặp phải trắc trở, mỗi một đáp án của chuyện xưa đều là một vấn đề để giải quyết. Đương nhiên, cũng bao gồm theo đuổi đạo lữ thế nào.

"… Phụ thân là một người vô cùng lợi hại. Ông ấy một mực bảo hộ ta, làm bạn ta. Mặc dù ta từ trước chẳng bao giờ biết."

Nguyên Tu Vân nhìn biểu tình của Dịch Nhiên đột nhiên trầm mặc, rất nhanh thì hiểu ý của hắn, mặc dù phụ thân đời này của hắn là một khốn nạn chết tiệt, nhưng đời trước vẫn rất tốt. Mà phụ thân của Dịch Nhiên, hiển nhiên là phụ thân vô cùng vì con mình suy nghĩ. Mặc dù không vô cùng thân thiết cưng chiều, nhưng ông ấy lại ở ngay từ đầu đã đem tất cả nguy hiểm từng gặp có thể nghĩ tới đều biến thành chuyện xưa, nói cho con của mình. Ông ấy hy vọng sau này khi mình không ở bên cạnh con mình, hắn cũng có thể có dũng khí và đối mặt hết thảy tình hình bên trong.

"Tình cha như núi." Nguyên Tu Vân nhìn Dịch Nhiên: "Chờ chúng ta trở về sau đó bào thù xong cho ngươi, thì đi tìm bọn họ đi? Hiện giờ còn c hưabiết bọn họ an toàn hay không an toàn nữa?"

Dịch Nhiên nghe vậy khẽ hừ một tiếng: "Nếu hai người bọn họ hợp lại với nhau cũng không thể an toàn, sẽ không còn nơi an toàn rồi. Đánh không lại ít nhất sẽ chạy. Giờ không chừng bọn họ ở nơi nào đó ung dung tự tại vui vẻ rồi đó. Thù của bọn họ nhưng đã báo xong rồi. Cũng chỉ là ta…"

Nguyên Tu Vân nghe ra không cam lòng trong miệng Dịch Nhiên, khẽ nở nụ cười: "Dù sao bọn họ mạnh hơn ngươi không phải sao, chúng ta cũng sẽ thuần thục từ từ, mà nhất định chúng ta sẽ cường đại nhất. Mà thù của bản thân chúng ta, đương nhiên phải tự mình báo."

Dịch Nhiên gật đầu thật mạnh, sau đó nói: "Trong cố sự của phụ thân, Hỗn Độn chi thành có nơi có thể làm tĩnh dưỡng tạm thời, mà ở trong Hỗn Độn này quan trọng nhất cũng là Tinh Tuyền. Đó là vùng Tinh không thoạt nhìn như đang xoay tròn. Sauk hi đi vào nơi đó, chúng ta sẽ được ngẫu nhiên phân đến trong một bí cảnh nào đó bất kỳ cái nào trong Ba nghìn thế giới. Được phân đến loại nào trong bí cảnh, hoàn toàn là dựa vào vận may. Nếu vận may tốt, có thể ở trong bí cảnh tìm được bảo vật đu loại linh bảo, linh tài, thậm chí là một loại tiên bảo, như vậy lúc chờ bí cảnh đóng chúng ta sẽ trở về có thể dùng bảo vật luyện đan để thăng thực lực của chính mình hoặc là trao đổi linh thạch cực phẩm tới tu luyện. Nhưng nếu như vận may không tốt, có thể ngươi mới vừa đi vào đã gặp được bí cảnh đủ loại sát trận và tu giả bản thổ truy sát trong bí cảnh, cuối cùng có thể tìm không được bảo vật còn sẽ chết trực tiếp. Cho nên, toàn dựa vào vận may."

Nguyên Tu Vân vừa nghe như thế nhịn không được hít ngược một hơi, y nhíu mày nói: "Bí cảnh đó sẽ tuỳ tu vi chúng ta mà phân à?"

Dịch Nhiên biết y có ý gì, trực tiếp lắc đầu hơi có chút nặng nề: "Sẽ không."

Nói cách khác, rất có thể bí cảnh này là bí cảnh lớn trong Đại thế giới, tu vi phải vượt qua Nguyên Anh thậm chí là kỳ Phân Thần mới có thể vào, nhưng bọn họ chỉ cần sau khi đi vào Tinh Tuyền, lại có thể được trực tiếp phân đi vào, sau đó? Một gà yếu tu vi Kim Đan muốn ở điểm mấu chốt là sinh tồn trong bí cảnh, vậy đơn giản chính là hình thức địa ngục tuần hoàn vô hạn! Mà nếu bởi vì lo lắng vận may không tốt được phân đến trong bí cảnh hung hiểm mà chậm chạp không muốn đi vào Tinh Tuyền, mặc dù lúc ngươi tới có nhiều của cải hơn nữa, ở nơi này dừng chân một ngày sẽ là một linh thạch cực phẩm, tối đa không dùng được nửa năm, sẽ là người không có đồng nào. Sau đó, đợi hắn dĩ nhiên chính là bỏ mạng.

Nguyên Tu Vân hít sâu một hơi, nói với Dịch Nhiên: "Cũng may bọn Minh Xá chưa cùng sang đây, nói cách khác ta cũng không biết phải làm sao. Hiện giờ chúng ta còn có hai ngày khôi phục, trước đả toạ tu luyện đi! Sau đó chúng ta sẽ đi trong Tinh Tuyền nhìn một cái! Ta luôn cảm thấy phải có cách gì đó có thể đại khái nhận biết bí cảnh có hung hiểm hay không hoặc là tránh né bí cảnh vô cùng hung hiểm, dù sao người bị vây ở nơi này nhiều như vậy, lại qua thời gian lâu như vậy, bọn họ luôn có thể đủ nghiên cứu ra được một vài thứ."

Dịch Nhiên gật đầu, ai biết phụ thân hắn lúc nào trôi giạt đến nơi quỷ quái này? Nói không chừng hiện giờ đã có cách giải quyết tương đối tốt rồi sao? Chẳng qua, cha con hai đời đều trôi giạt đến nơi này, hắn cũng nên lo lắng sau này có nên kể cố sự trước khi ngủ cho con mình hay không?! Có vẻ vận may nhà bọn họ dường như luôn luôn không tốt lắm. Dịch Nhiên bĩu môi, đây chính là phụ thân từng nói trời ghen tỵ anh tài sao?

Hai ngày thoáng một cái đã qua, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên ở trong điếm dừng chân cũ nát này cuối cùng đem tinh khí thần đều tăng lên tới điều kiện tốt nhất. Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô lúc này cũng có khí lực đi ra liều mạng rồi, hơn nữa có thể liên quan đến vì hoạ được phúc đi, sau khi ở thành Cự Mộc đánh một trận dùng hết linh lực, Hỏa linh căn và Mộc linh căn trong cơ thể y tráng kiện và kiên cố gấp đôi có thừa, Nguyên Tu Vân cảm thấy coi như đem y so với người Thiên linh căn, hai linh căn này của y cũng chẳng thiếu gì rồi.

"Một lát chúng ta ở trong thành đi dạo một vòng hỏi thăm một số tin tức trước, ngươi có thể đem bảo vật bày ra chữa trị kiếm bổn mạng của ngươi, hiệu quả tương đối tốt, đến lúc đó nếu như chúng ta đi vào trong bí cảnh, có thể có mục đích đi tìm rồi. Mặt khác, giờ ta đã là Ngưng Mạch Đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa có thể đến Kim Đan, chẳng qua ta cần tìm một linh bảo bổn mạng làm cơ sở, Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ hiện giờ, ta còn thiếu ba loại Kim, Thuỷ, Thổ. Chỉ có tìm được một loại trong đó ta mới có thể tiến giai." Nguyên Tu Vân vừa nói như vậy nhịn không được cắn răng, tiến giai này của y thật sự là rất hố, chẳng qua có thể đi tới vùng Hỗn Độn này coi như là may rồi, bởi vì phần lớn linh bảo cực phẩm trong Thiên bảng đều là xuất hiện ở trong bí cảnh.

Dịch Nhiên cũng nghĩ đến điểm ấy, gật đầu: "Trực tiếp đi Bách Hoa các đi."

Nguyên Tu Vân vừa nghe tên này thì có chút mà phát mộng: "Bách Hoa các? Ngươi xác định đó là một nơi hỏi thăm tin tức chính xác?" Thế nào nghe giống nơi tìm hoa hỏi liễu như vậy chứ?

Bản thân Dịch Nhiên cũng không dám khẳng định, hắn chỉ do dự một lát nói: "Đây là nơi phụ thân nói cho ta biết có thể nghe được toàn bộ tin tức nhất… Nếu không chúng ta, " Mặc dù trước đó hắn xác định phụ thân hắn rất thương hắn, nhưng nói thật, nơi nên cảm thấy không đáng tin cậy thì thật sự không đáng tin cậy.

Nguyên Tu Vân cắn răng, "Quên đi, nếu là nhạc phụ chỉ điểm, vậy đi xem đi! Nhất định sẽ có thu hoạch."

Khóe miệng Dịch Nhiên giật giật muốn nói đó không phải là nhạc phụ, chẳng qua nhìn sắc mặt của Nguyên Tu Vân, lặng lẽ ngậm miệng. Phụ thân từng nói, trầm mặc ở thời điểm mấu chốt, là chuyện nên làm của một người nam nhân. Ừ.

=====

Bách hoa các: trăm hoa.

Nhạc phụ là cha vợ đấy:v

lic-ap%:2]

111. Chương 111

Bách hoa các vừa nghe nơi này thì không phải là nơi đàng hoàng gì rồi, ít ra ở trong suy nghĩ của hai người Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân, nơi này nhất định là một kỹ viện mà trên thực tế ở đây cũng đúng là nơi để tìm hoa hỏi liễu tìm gặp gỡ tươi đẹp lớn nhất ở toàn bộ Hỗn Độn chi thành. Lúc Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người đứng ở trước cửa Bách hoa các, gần như đều bị cảnh tượng náo nhiệt trước cửa ở đây làm cho hoa mắt.

Ở trước đó hai ngày, Nguyên Tu Vân vẫn cho rằng Hỗn Độn chi thành là một nơi bạo lực, không có bất kỳ trật tự, hết thảy đều phải nhìn nắm đấm. Tu giả kỳ Kim Đan ở trên đường bị cướp đoạt đến chết trước đó chính là ví dụ tốt nhất. Nhưng tình huống hiện giờ là gì? Ở trước cửa Bách hoa các tất cả người tu chân cùng đối phương hàn huyên cũng náo náo nhiệt nhiệt khách khách khí khí, trong miệng xưng huynh gọi đệ thiếu chút nữa thì muốn ôm cổ đi hưởng lạc chung rồi. Hình ảnh hài hoà như thế khiến người ta cảm thấy không thể nào bình thường.

Mà rất nhanh bức vẽ bình thường rốt cục diễn ra —— lúc trên lầu các trong tầng hai của Bách hoa các sau khi xuất hiện một nữ tử y phục váy xẻ tà, sa y mỏng màu đỏ, vốn các tu giả còn vô cùng đừng khách khí mà thoáng cái đã căng thẳng thần kinh. Bọn họ liếc mắt nhìn đối phương thù địch lẫn nhau, dường như nghiêm túc cùng chờ đợi gì đó.

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nhịn không được hơi lui về sau một bước, tay cầm tay, chuẩn bị ứng đối tất cả, vượt qua tình huống ngoài ý muốn.

"Hôm nay điều kiện của các mỹ nhân nhà ta chọn ra là, chỉ có tu giả Hỏa linh căn mới có thể đi vào. Nếu các vị có pháp bảo, linh tài nào thuộc tính Hoả, cũng có thể ở trước cửa biểu diễn ra, nếu lửa có thể vào được mắt của mỹ nhân nhà ta, vậy dĩ nhiên là có thể vào đây hưởng lạc rồi."

Nhất thời, vốn tình hình hài hoà thoáng cái rối loạn cả lên. Có một người trực tiếp kéo một tu gia bên cạnh gã la lên: "Trên người hắn ta có lửa Điểu Vũ á! Chúng ta cùng nhau đem lửa Điểu Vũ cướp lấy đi vào hưởng lạc á!"

"Lửa Điểu Vũ tính cái lông đó! Mặc trên người mặt thẹo kia chính là lửa Lân phục! Lột y phục của hắn ta ra á!"

"Há, các ngươi cũng không lợi hại bằng người bên cạnh ta, hắn ta có lửa Thiên bảng Bạch, ờm?!"

Tu giả đắc ý vênh váo kia vẫn chưa nói hết lời của mình, đã bị tu giả thuộc tính Hoả bên cạnh bị gã tố giác kia, cho một ngọn lửa đốt triệt để. Lúc này mọi người có thể thấy rõ ngọn lửa của gã lại là màu trắng, thoạt nhìn giống như sương, Nguyên Tu Vân thì đứng cách người đó không xa, lúc này y cảm giác được Tiểu Sỏa Đản trong cơ thể mình vô cùng hưng phấn muốn cọ qua bên đó, dường như nơi đó có đồ ăn ngon vô cùng tốt.

"Vậy hắn là lửa Bạch Sương, xếp hàng thứ bảy mươi tám Thiên bảng. Chậc, có thể ở nơi này thấy lửa Bạch Sương, coi như khó có được." Có người rất nhanh thì nói ra tên ngọn lửa kia. Mà tu giả có lửa Bạch Sương này cũng được các nữ tu của Bách hoa các cười hì hì mời vào bên trong phòng. Ở hỗn loạn qua đi lại có không ít người cũng cho phép bước vào, mà bản thân hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng đủ tư cách, sau khi lại nhìn một đoạn thời gian đặc biệt có ăn ý xoay người liền muốn rời khỏi. Bọn họ vẫn nên đi tìm nơi khác mua tin tức đi!

Chẳng qua, hai người bọn họ vừa xoay người nữ tu sa y trên lầu các kia đã cười khẽ một tiếng, âm thanh mang theo mị hoặc trực tiếp truyền khắp toàn bộ Bách hoa các lân cận: "Hai vị đạo hữu có thể qua cửa mà không vào ư! Hai vị đều là thân có Hỏa linh căn không phải sao? Mặc dù trong đó có một vị thế nhưng hơi yếu còn là Ngũ linh căn, chẳng qua Bách hoa các chúng ta thế nhưng cho tới giờ nói là giữ lời, hai vị đều phù hợp điều kiện, vậy vào đi."

Tay phải Nguyên Tu Vân nắm Dịch Nhiên căng thẳng, linh căn của y lại bị người khác liếc mắt một cái đã thấy rồi. Mặc dù nói ở nơi này bại lộ linh căn cũng sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng rốt cuộc bị người liếc

mắt nhìn xuyên lai lịch thực sự không phải là thể nghiệm gì tốt. Dịch Nhiên thoảng mái nắm lại Nguyên Tu Vân. Sau đó lôi kéo y trực tiếp đi vào Bách hoa các. Mặc kệ nói như thế nào, độ an toàn của bọn họ khi đi vào Bách hoa các là an toàn hơn nhiều so với trực tiếp rời khỏi, ở trước mặt của nhiều người bị điểm danh như vậy, nếu như những người này có tính toán gì, hai người bọn họ thật sự rất khó an toàn.

Sau khi bước vào Bách hoa các, nơi này nguy nga lộng lẫy giống trong tưởng tượng của Nguyên Tu Vân hai người bọn họ vậy, mà lại ở trong hoa lệ mang theo vài phần vẻ kiều diễm, khiến người ta rất dễ hiểu đây rốt cuộc là loại địa phương nào.

"Nhị vị công tử thực sự là long chương phượng tư* khiến người ta nhìn cũng không nhịn được sinh lòng yêu thích nha! Không biết hai vị sau khi đi vào, là muốn lựa chọn phục vụ thế nào đây? Hôm nay chúng ta không thu linh thạch, chỉ muốn lửa hai vị mà thôi." Vị nữ tu kia mặc váy sẻ quấn lụa mỏng thi thi nhiên đi tới trước mặt bọn họ, nói ra yêu cầu của mình. Dịch Nhiên mím môi một cái ánh mắt căn bản không có nhìn nàng, mà Nguyên Tu Vân chỉ có thể nhẹ nhàng mà thở dài, mỉm cười với nữ tu kia: "Như vậy thì đa tạ tỷ tỷ rồi, đạo lữ hai người chúng ta mới tới nơi này, muốn hỏi thăm các tỷ tỷ một số chuyện có thể hay không?"

Người nữ tu kia hiển nhiên thật không ngờ Nguyên Tu Vân sẽ nói như vậy, chẳng qua nàng cẩn thận nhìn Nguyên Tu Vân một lát, lại nhìn Dịch Nhiên một cái, bỗng nhiên nở nụ cười lắc đầu nói: "Ta nói thế nào có người nguyện ý mang theo ngươi gánh nặng nhỏ này tới nơi này chứ, chẳng qua hai người các ngươi chỉ bằng vào khí chất và dung mạo mà nhìn ngược lại cũng xứng đôi. Chỉ không biết có thể xứng đến lúc nào hay không? Tiểu đệ đệ, nếu ngươi một ngày nào đó cùng đường rồi, sang đây đến cậy nhờ tỷ tỷ ta cũng có thể nha. Chỉ bằng ngươi cười câu lên như thế ~"

Dáng tươi cười của Nguyên Tu Vân cứng đờ, mà Dịch Nhiên vô cùng muốn trực tiếp móc kiếm ra chém nữ tu này, chẳng qua mới vừa bắt đầu cũng đã cảm ứng được thực lực của nữ tu này lại là Nguyên Anh Trung kỳ, cao hơn hắn ba giai đoạn, coi như hắn lợi hại như thế nào đi nữa, ở dưới tình huống bảo kiếm bổn mạng chưa chữa trị hoàn thành, cùng nữ tu kia tranh đấu cũng là thua nhiều thắng ít. Mặc dù Dịch lông bàn chải thích không một lời hợp liền đánh người, thế nhưng đó cũng phải xem tình huống. Cho nên Dịch Nhiên chỉ đem Nguyên Tu Vân kéo về phía sau, sau đó trừng mắt nữ tu kia: "Không phiền phí tâm."

Người nữ tu kia nghe vậy nhịn không được khom lưng nở nụ cười, chờ cười đủ rồi mới nói: "Được rồi, nô gia Hồng Sa, hôm nay tỷ tỷ tâm tình tốt, vậy thì do ta tới tiếp đãi hai người các ngươi đi! Không thì hai người các ngươi cho dù là đạo lữ cũng phải bị một đám yêu tinh ăn tươi nuốt sống làm tai hoạ rồi!"

Lời của Hồng Sa trực tiếp đưa tới hờn dỗi của một đám nữ tu trong Bách hoa các, chẳng qua Hồng Sa lại không để bụng, khoát khoát tay dẫn hai người vào gian phòng của nàng.

"Nói đi, hai người ngươi muốn biết tin tức gì? Nói ra đi sau đó ta muốn nhìn hai người các ngươi rốt cuộc có lợi thế gì, mới có thể suy nghĩ có trả lời các ngươi hay không." Sau khi đi vào trong phòng Hồng Sa rất là thẳng thắng, mà Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng theo đó thở dài một hơi, mặc dù hai người bọn họ thật không sợ đánh nhau, nhưng hai người đều là xử nam chân chân thật thật, hoàn toàn không thể ứng phó nữ nhân, cho dù cộng thêm đời trước của Nguyên Tu Vân cũng không thể.

"Chúng ta muốn biết hiện trạng của Hỗn Độn chi thành, có người có thể đi ra Hỗn Độn chi thành không? Còn nữa, ở Tinh Tuyến ngoài thành, có cách gì có thể biết trước bí cảnh là hung hiểm hay an toàn để đi hay không? Có nhiêu đó thôi." Nguyên Tu Vân nói ra vấn đề bọn họ cũng muốn hỏi, sau đó y thấy Hồng Sa thoáng cái bật cười.

"Ta nói hai vị đệ đệ, khẩu vị của các ngươi còn thật không nhỏ. Tới đây đã trực tiếp hỏi ta vấn đề lợi hại như vậy, cũng làm cho ta không biết nên nói như thế nào. Chẳng qua, vấn đề này ngược lại cũng là vấn đề của các tu giả bước vào Hỗn Độn chi thành đều muốn biết, ta ngược lại cũng có thể trả lời một ít, chỉ có điều thù lao trả lời mấy vấn đề này cũng không hề rẻ rồi. Chẳng qua các ngươi cũng yên tâm, không từ mà biệt, bảo đảm các ngươi kết quả của vấn đề ở nơi này của ta nghe được, nhất định sẽ càng chính xác hơn so với người khác kể lại."

Nguyên Tu Vân nhìn về phía Dịch Nhiên. Người sau chậc một tiếng, lòng bàn tay trực tiếp hướng lên trên sau đó một nắm lửa màu đỏ vàng đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. "Cũng không cần nó nữa, Hỏa linh căn thông thường mà thôi." Mặc dù lửa của bản thân hắn lộ ra sau đó nhất định sẽ dụ cho người thèm

nhỏ dãi, có điều so với lửa đệ nhất Hồng Hoang* của Nguyên Tu Vân thật sự là còn kém một đẳng cấp, lúc này nếu như lửa của Nguyên Tu Vân bại lộ, làm không tốt toàn bộ tu giả của Hỗn Độn chi thành cũng sẽ tìm người đến giết đoạt bảo.

[Hồng Hoang (chữ Hán:) theo tôn giáo của con người là thời kỳ đầu tiên bắt đầu tạo ra vạn vật, nó mang nghĩa sơ khai.]

Hồng Sa nghe vậy nhướng mi, chẳng qua lúc này toàn bộ tâm trạng của nàng đã bị nắm lửa vàng đỏ này hấp dẫn, sau khi nàng tỉ mỉ quan sát thời gian rất lâu bỗng nhiên che miệng kêu lên một tiếng: "Đây là lửa Kim Ô?!"

Dịch Nhiên liếc mắt, nhận ra còn gào cái gì mà gào? Sau đó tay phải hắn nắm chặt liền đem ngọn lửa dập tắt, khiến Hồng Sa muốn nhìn cũng không kịp cẩn thận nhìn, sau cùng chỉ có thể bất mãn hừ một tiếng, sau đó lại thoả hiệp: "Lửa này tốt nhất ta từng gặp, được rồi, chỉ bằng vào một nắm lửa ta sẽ đem ta biết được đều nói cho ngươi biết. Nếu như ngươi nguyện ý để lại cho ta một nắm nữa, ta còn sẽ cho ngươi một bảo khí ngươi nhất định dùng được."

Dịch Nhiên nheo mắt lại: "Nói một chút coi."

Hồng Sa nhún nhún vai: "Ta chỗ này có một khối ngọc bài, mặt trên ghi chép tình hình gần mười năm của Hỗn Độn chi thành, đến lúc đó các ngươi có thể cẩn thận trở về nhìn lại. Về phần có người có thể ra Hỗn Độn chi thành hay không, đáp án tự nhiên là khẳng định, mặc dù những người ra khỏi Hỗn Độn chi thành có ghi lại chỉ có ba người, nhưng ta tin tưởng người thật sự đi vào nơi này lại rời khỏi ít nhất không dưới số này." Hồng Sa nâng hai tay một tay đưa ra ba ngón một tay nắm thành quyền.

"Ba mươi người."

"Người thông minh." Hồng Sa cười cười, "Nói cách khác cũng tiết lộ cho chúng ta biết tu giả của Ba nghìn thế giới thật sự là quá vô năng không phải sao? Về phần đi ra ngoài thế nào? Cái này là không có câu trả lời, người có thể đi ra không để lại đáp án đã trực tiếp đi rồi, mà người ở lại còn chưa kịp đi ra ngoài. Chẳng qua, tự nhiên có người cũng có tổ chức đang nghiên cứu vấn đề này, dù sao ai cũng không muốn ở nơi này vây thủ cả đời, ở đây lại không thể nối thẳng tới Tiên giới không phải sao?"

"Về phần vấn đề cuối cùng của các ngươi, có cách có thể khi đi vào có thể lựa chọn dự đoán trước hung hiểm hay không. Ta có thể nói cho các ngươi biết rõ ràng, có, chẳng qua đại giới cực kỳ đắt đỏ, giờ chỉ sợ các ngươi không trả nổi. Mà bảo khí ta cho các ngươi, là cho tu giả sử dụng giới hạn cho lần đầu tiên đi vào bí cảnh, là bảo khí khi đi vào bí cảnh có thể tìm được cùng đẳng cấp tu vi của các ngươi. Có thể bảo đảm các ngươi ít nhất lần đầu tiên sẽ không chết, cho nên các ngươi có muốn không?"

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu: "Muốn."

"Ngoài ra, ngươi có thể nói cho chúng ta biết cách của đại giới đất đỏ kia hoặc là đại giới của bảo vật rốt cuộc cần như thế nào không? Mặc dù bây giờ không chiếm được nhưng mà chúng ta có thể cố gắng một chút, không phải sao?"

Hồng Sa nở nụ cười: "Dã tâm của các tiểu tử còn không nhỏ, không biết còn tưởng rằng các ngươi tới nơi này chỉ là dự định đi lướt qua, sau đó phải đi Đại thế giới tiêu dao đấy."

Nguyên Tu Vân nghe vậy nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, nở nụ cười.

======

ewogIC j; U]Q

112. Chương 112

Mặc dù trong lòng Hồng Sa vô cùng chắc chắn, hai người bọn họ không thể nào rời khỏi Hỗn Độn chi địa ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không có khả năng rời đi, nhưng cuối cùng nàng vẫn dựa theo yêu cầu của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, đem bảo vật có thể nhận định bí cảnh Tinh Tuyền cấp bậc an toàn nói cho hai người bọn họ. Sau đó tiền bạc hàng hoa hai bên thoả thuận xong, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên chống lại toàn bộ ánh mắt sáng rực của các nữ tu, mạnh mẹ chống đỡ bình tĩnh rời đi nơi này.

Cũng may bọn họ rời đi tương đối sớm, vừa vặn người canh giữ ở cửa không kiên nhẫn rời đi rồi, mà người đi vào muốn đánh chủ ý bọn họ lại ở bên trong chưa xong việc rời đi, cho nên ở dọc theo đường đi mặc dù là đụng phải người có sắc mặt không tốt muốn động thủ, cũng bị trường kiếm của Dịch Nhiên đẩy trở về.

Hai người bọn họ ở trong điếm dừng chân ngồi một canh giờ, sau khi Nguyên Tu Vân loại trừ độc trong người Dịch Nhiên làm cam đoan trong thời gian sau trong vòng mười lăm ngày cũng sẽ không phát tác, hai người đã không nói hai lời đi tới trước Tinh Tuyền rồi.

Hai người bọn họ rời khỏi tốc độ cực nhanh, cuối cùng không có người nào để mắt tới bọn họ. Chẳng qua, sở dĩ bọn họ gấp gáp muốn đi vào bí cảnh Tinh Tuyền như vậy, cũng bởi vì sau khi tới nơi này ba ngày, trên cơ bản toàn bộ người của Hỗn Độn chi thành đều biết ở đây tới hai người mới, mà người mới thì thường thường dễ khi dễ nhất, cho nên chuyện để mắt tới bọn họ là vô cùng tự nhiên. Huống chi hai người mới này còn chỉ có một người là Kim Đan, người kia chỉ là Ngưng Mạch mà thôi, thật sự chỉ còn thiếu điều viết lên trên đầu "Ta rất dễ cướp bóc" thôi.

Bọn họ bức thiết cần đi vào bí cảnh thám thính hư thật, sau đó sau khi đi ra có thể khiêm tốn tìm một nơi bí ẩn ở Hỗn Độn chi thành.

"Bảo vật có thể biết trước Tinh Tuyền nguy hiểm là một cái la bàn tên là Định Tinh bàn, hiện giờ thứ này ở trong tay thành chủ của Hỗn Độn chi thành. Hắn thỉnh thoảng sẽ cho người bên trong thành mượn món bảo vật này, nhưng cũng sẽ thu chi phí lớn, Hồng Sa nói không có ai biết thực lực của thành chủ Hỗn Độn rốt cuộc như thế nào, nhưng nàng chỉ biết cho dù cao thủ đại năng của kỳ Hợp Thể cũng bị thành chủ một bạt tay đánh bay ra ngoài, có lẽ vị thành chủ kia ít nhất cũng là tu giả kỳ Độ Kiếp." Nguyên Tu Vân nói nhẹ nhàng mà hít một hơi khí lạnh, nhịn không được trên mặt lộ ra vài phần cười gượng: "Ta cảm thấy nhảy vượt cấp cũng quá lợi hại rồi, vậy ngươi nói xem giờ chúng ta nên ở trong Trung thế giới, có thể nhìn thấy tu giả cao nhất cũng chẳng qua là Phân Thần, cho dù thỉnh thoảng có đại nặng kỳ Hợp Thể thì đó cũng là tu giả gần đất xa trời rồi, nhưng đến nơi này lại là hoàn toàn chẳng phân biệt được đẳng cấp. Dường như đem toàn bộ Ba nghìn thế giới đều xuất hiện liên tục hợp lại trên cùng một con đường đến nơi này, thoáng cái có thể thấy tu giả lợi hại kỳ Hợp Thể, kỳ Độ Kiếp rồi."

Dịch Nhiên có thể nghe ra khẩn trương trong giọng nói của Nguyên Tu Vân, nắm tay áo của y đi về phía trước đến bên cạnh Tinh Tuyền nói: "Tu giả lợi hại hơn nữa cũng là kỳ Trúc Cơ bắt đầu tu luyện, huống hồ, tu giả đại năng ở đây lợi hại cũng không coi là nhiều, thành chủ và chúng ta quá mức xa vời, chúng ta vẫn nên trước đề thăng thực lực của chính mình tiếp sau đó nghĩ biện pháp rời đi nơi này đi! Ở đây cho dù tốt, cũng chỉ là một lồng giam coi như rộng lớn mà thôi. Hơn nữa chúng ta cũng không biết lúc nào nó sẽ sụp đổ."

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế vẻ sợ hãi cả kinh, trong nháy mắt liền nghĩ đến một chuyện so với rời đi nơi này càng nguy hiểm hơn: "Ngươi nói ở đây tồn tại thời gian dài bao lâu thế? Nếu như ta dự đoán không sai ở đây chắc là kẽ hở không gian của Ba nghìn thế giới, là không gian lấy được một cân bằng vi diệu sau đó mới kiến tạo thành. Nếu như, ta là nói nếu như bỗng nhiên có một thế giới nối liền nơi này xảy ra vấn đề lớn gì đó, cân bằng của kẽ hở không gian này bị đánh vỡ, nơi này có thể hay không?"

Nguyên Tu Vân nói còn chưa dứt lời, Dịch Nhiên đã giật khóe miệng quay đầu nhìn đạo lữ nhà mình: "... Đừng làm miệng xui xẻo. Ta ngươi còn cần thời gian."

Nguyên Tu Vân ờm một tiếng, ngẫm lại cũng cảm giác mình quả thật có chút tính chất gì gì đó, ít nhất may mắn giá trị vẫn không cao, cho nên y vội vàng nói một câu bổ cứu: "Nhất định có thể chống đỡ đến lúc chúng ta rời đi."

Dịch Nhiên ở trong lòng haizz một cái, trong tay hơi nắm chặc một khối ngọc bài. Hiện giờ Nguyên Tu Vân đang ở trạng thái ẩn thân, chẳng qua đây cũng chỉ là phòng ngự có chút ít còn hơn không mà thôi, Linh Xà Ẩn ở trong Nhiên Nguyên giới Tiểu thế giới kia là một bảo bối vô cùng lợi hại, bởi vì nơi đó không có tu giả kỳ Kim Đan trở lên, hoặc cho dù có cũng không lộ diện được, cho nên Nguyên Tu Vân hầu như chẳng khác nào vô địch. Nhưng ở nơi này đã hoàn toàn khác biệt rồi. Chỉ là tu giả đứng ở xung quanh trong Tinh Tuyền đã có ba vị đại năng kỳ Nguyên Anh, ba người bọn họ tới nơi này trước Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, đã thấy Nguyên Tu Vân ẩn thân ở bên cạnh Dịch Nhiên. Chẳng qua, ba người cũng không có bao nhiêu hứng thú mà thôi.

Cũng là vận may âm âm của bản thân Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên ở nơi này hiện ra rõ ràng rồi, ba vị này cũng không nhận ra bọn họ là người mới tới. Mà hai người Dịch Nhiên lại đúng lúc từ Hồng Sa nơi đó nghe được quy tắc ngầm lần đầu tiên bước vào Tinh Tuyền, cho nên bọn họ chỉ ở bên cạnh lẳng lặng chờ, hoàn toàn không có dự định muốn đi vào.

Coi như Hỗn Độn chi địa hỗn loạn vô cùng, đại kiếp cũng không cần thông báo và giám thị, nhưng ở Tinh Tuyền nơi này cũng là mọi người bình thản cam chịu, bởi vì sóng linh lực quá lớn sẽ làm Tinh Tuyền cuồng bạo, như thế nó sẽ ngẫu nhiên rút ra cả mấy trăm, thậm chí mấy nghìn tu giả của Hỗn Độn chi địa hướng tới chỗ chết của bí cảnh, cho nên, tất cả mọi người rất thức thời.

Vất vả chờ ba người tu giả Nguyên Anh kia đều bước vào Tinh Tuyền rồi, Dịch Nhiên cầm một tay của Nguyên Tu Vân, chậm rãi đi tới bên cạnh Tinh Tuyền. Lúc này Nguyên Tu Vân tỉ mỉ thấy được dáng vẻ Tinh Tuyền.

Nó và tên của nó là hết sức tương xứng, ở một mảnh trong hư không vô số hạt chấm nhỏ dày đặc cùng một chỗ, chúng nó được một sức hút to lớn hấp dẫn, chậm rãi chuyển động, giống như là vòng xoáy, chỉ chẳng qua vòng xoáy này vô cùng xinh đẹp mà lại lấp lánh, đồng thời nó cũng là nơi quan trọng nhất của cả Hỗn Độn chi địa. Hỗn Độn chi địa có thể không có Hỗn Độn chi thành, nhưng tuyệt đối không thể không có Tinh Tuyền.

Bỗng nhiên, Dịch Nhiên cảm giác được miếng ngọc bài trong tay mình kia hơi nóng lên, lập tức không do dự nữa trực tiếp lôi kéo Nguyên Tu Vân nhảy vào trong Tinh Tuyền. Động tác của hắn cực nhanh, thế cho nên người phía sau chậm trong nháy mắt mới phản ứng được, sau đó mọi người: "Đáng ghét! Hai người kia nhất định là lần đầu tiên đivào Tinh Tuyền!" Nói đến đây một tu giả theo nhảy vào Tinh Tuyền, chỉ chẳng qua mọi người phía sau gã là gương mặt phiền muộn và phẫn nộ, cũng không lại có hành động gì nữa.

Chậm một hơi hai hơi vẫn có thể cùng bọn họ bước vào cùng một thế giới bí cảnh, mà nếu kết quả vượt qua trước ba hơi, đó chính là hết sức nguy hiểm. Bọn họ đã muộn.

Mặc kệ tu giả bên ngoài khó chịu hậm hực thế nào, lúc này Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người đã tay kéo tay đi tới bí cảnh bọn họ lần đầu tiên đi đến.

Sau đó, hai người tập thể trợn tròn mắt.

"Đây, không phải nói là đi vào bí cảnh sao? Trong bí cảnh sẽ có thành trì lớn như vậy, và nhiều tu giả như vậy sao? Hơn nữa, linh khí hình như cũng không nồng nặc á…" Nguyên Tu Vân lăng lăng.

Mà Dịch Nhiên cũng cười khổ một tiếng nói với Nguyên Tu Vân: "Trọng điểm là, ngươi không phát hiện tu giả nơi này, trên người đều mang một luồng yêu khí sao?"

Nguyên Tu Vân lần này tỉ mỉ cẩn thận quan sát tu giả ở một chòi nghỉ mát bên cạnh y cách đó không xa, quả nhiên phát hiện người kia trên người có một luồng yêu khí. "…" Lẽ nào bọn họ là đi lộn chỗ sao?

"Ai, ta còn tưởng rằng là nơi rất tốt đấy! Hoá ra là yêu cảnh này, chặc, mặc dù, bảo bối ở đây không phải rất nhiều chẳng qua coi như bí cảnh tương đối dễ dàng rồi, cuối cùng không uổng công ta phản ứng mau cùng đi qua."

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên lúc này mới nhìn thấy một tu giả phía sau bọn họ, người này có tóc màu đỏ thẫm, dáng vẻ sinh ra một bộ hung thần ác sát, thoạt nhìn ở chung cũng tốt, chẳng qua coi như nếu ở chung không tốt cũng muốn hỏi một chút tình huống. Ai ngờ Nguyên Tu Vân vừa muốn đi về phía trước một bước, tu giả ác sát kia đã giơ tay lên với y: "Ngươi đừng tới đây, mặc dù đã đi vào bí cảnh rồi chẳng

qua thời gian có hạn, hơn nữa chúng ta không tín nhiệm lẫn nhau. Ta nói ngắn gọn, nơi này là một bí cảnh dài rộng của trong thế giới Yêu, cho nên sẽ có thành trì và Yêu tu, ở đây đối với Yêu tu mà nói rất tốt, chẳng qua đối với chúng ta tới từ Hỗn Độn chi địa cũng không giống nhau, lúc chúng ta rời đi nhưng phải bày đồ cúng, nhanh chóng tìm bảo bối đi, ngươi cho rằng bí cảnh vào tốt, thì sẽ ra tốt ư?"

Sau khi tu giả hung thần ác sát nói xong lời này rồi rời đi. Nhưng gã lại cũng giải đáp nghi vấn bức thiết nhất trong lòng Dịch Nhiên hai người. Ăn ý của hai người trong lúc đó căn bản cũng không cần bọn họ nói gì nữa, bọn họ dừng lại một chút, đã đi tới chòi nghỉ mát của Yêu tu.

"Ơ? Tại sao lại tới hai Nhân tu? Chậc, thật là do nơi này chúng ta có linh thạch miễn phí sao? Được rồi, tháp Thăng Yêu đã ở phía trước, hai người các ngươi muốn chút vật gì? Nhìn xem các ngươi có thể ở bên trong đi tới tầng thứ mấy? Ồ, tu vi Kim Đan và Ngưng Mạch ư? Miễn cưỡng được thông qua đi! Ít nhất đi ra cũng sẽ không sưng mặt sưng mũi. Ai các ngươi có muốn rượu hổ cốt linh của Yêu tộc chúng ta rất hữu hiệu hay không? Đây chính là linh rượu công dụng mạnh của Yêu tu Hổ tộc chúng ta tự cất đuổi luyện ra đó, chỉ cần một khối linh thạch cực phẩm, thế nào?" Đi tới chòi nghỉ mát, Yêu tu bán đồ kia hiển nhiên là kiến thức rộng rãi, đối với Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân mặc dù có một chút không thích, chẳng qua nghĩ đến việc làm ăn của mình vẫn là nhiệt tình.

Nhìn dáng vẻ của gã vô cùng nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ, Nguyên Tu Vân bỗng nhiên nghĩ đến TV đẩy mạnh tiêu thụ nào đó y đã quên thật lâu. Ngừng lại một chút mỉm cười một cái nói: "Vẫn là cho chúng ta vật phẩm cần thiết căn bản nhất đi."

Yêu tu kia vốn còn thao thao bất tuyệt nói một đống, kết quả thấy Nguyên Tu Vân cười, nhất thời ngẩn ngơ phản ứng theo bản năng đã nâng một cái bình trong tay: "Cái này là cao Mỹ Nhan cực phẩm, Hoa yêu chúng ta nôn nước bọt của bản thân để chế riêng cho, ngươi có muốn hay không?"

Nguyên Tu Vân: "..."

Sau cùng, bọn họ dùng năm mươi linh thạch trung phẩm mua phù đưa tin và một đống linh thực, mới đi về toà tháp cực kỳ cao to cách đó không xa. Lúc này bọn họ đều cảm thấy trên thân thể mơ hồ có vật gì đó đang kềm chế bọn họ, hơn thế đồng thời trực giác còn có mấy phần bất an. Dịch Nhiên suy nghĩ một chút nói: "Đây chính là kiềm chế "Cống phẩm" phụ thân từng nói, tu giả vừa rồi kia cũng nói đến rồi. Rốt cuộc là như thế nào, còn cần chúng ta tự mình thử nhìn một chút."

Nguyên Tu Vân nghiêm túc gật đầu: "Bí cảnh này không tính là nguy hiểm, cho nên chúng ta cố gắng làm tới nhìn đẹp mắt nhất thôi."

=====

.com/:^

113. Chương 113

Bởi vì vận may tốt âm âm được dương, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người lần đầu tiên tới bí cảnh coi như không tệ. Nơi này cũng không phải một nơi tràn đầy nguy hiểm, không nói hai lời bị người đuổi giết, chỉ là một nơi tương tự với sân đấu vô cùng nhiệt huyết hơn nữa tương đối công bằng chính trực.

Khi Nguyên Tu Vân đang dùng Nghĩ Thái* của Tiểu Sỏa Đản đánh tới trận thứ mười cũng đã gần như thăm dò quy tắc và việc cần chú ý của nơi này. Sau đó không thể không thừa nhận dường như yêu tộc còn càng thẳng thắn cũng càng thản nhiên hơn cả nhân tộc, mà kết quả tạo thành như vậy chính là phần lớn yêu tu tham gia thi đấu bên trong tháp Thăng yêu này đều là thực lực rất tốt. Bản thân Nguyên Tu Vân đã cho rằng bản thân ở trong tu giả cùng là Ngưng Mạch Hậu kỳ sẽ càng lợi hại hơn chút, nhưng đến nơi này, cùng một chục yêu tu cấp bậc ngang nhau trong tháp Thăng yêu này, y mới cảm thấy bản thân trước đó là ngây thơ bao nhiêu, lại chưa thấy qua cảnh đời bao nhiêu.

[Màu sắc tự vệ; giống nhau về màu sắc (một số loài động vật có hình dạng, hoa vân, màu sắc…giống một số loài động vật khác, để bảo vệ bản thân]

Quy tắc của tháp Thăng yêu giản đơn thô bạo vô cùng —— chỉ cần ngươi mang đủ khẩu phần lương thực và đan dược, chỉ cần ngươi có bản lĩnh ngươi có thể liên tục đánh tiếp. Từ tầng thứ nhất đánh tới tầng thứ mười, mỗi một tầng đều có tu giả ba cấp bậc từ Ngưng Mạch, Kim Đan, Nguyên Anh đang chờ ngươi. Mà từ tầng thứ nhất đến giữa tầng thứ hai, cần đánh qua mười tu giả cấp bậc ngang nhau, cho nên mỗi một tầng, mỗi tu giả cấp bậc cũng sẽ lợi hại hơn chút, tới tầng thứ mười, trên cơ bản chính là tu giả đẳng cấp Đại viên mãn rồi.

Nói như thế, nếu như một người có thể từ Ngưng Mạch tầng một liên tục đánh tới tầng thứ mười, thì tương đương với trực tiếp từ Ngưng Mạch đánh tới kỳ Kim Đan. Đây là một nơi thông qua tranh đấu mà nâng cao thực lực của chính mình, rất công bằng, cũng rất tàn nhẫn. Người thắng đương nhiên có thể liên tục đánh tiếp rồi, nhưng thất bại một lần nhất định phải bắt đầu đánh lại từ tầng một một lần nữa, không thể không nói nơi này cũng là một nơi mệt người.

Chẳng qua, tháp Thăng yêu dù sao vẫn có chút phúc lợi, không thì cũng sẽ không hấp dẫn nhiều yêu tu tre già măng mọc tới như vậy rồi. Phải biết rằng đối với yêu tu mà nói, bước vào bí cảnh này một lần, cũng có thể tiêu hết tích góp một năm của bọn họ đấy. Nhưng bao giờ cũng lợi nhiều hơn hại. Chỉ cần những yêu tu này mỗi khi đánh thắng một trận, là có thể thu được một món linh tài hoặc bảo vật của tháp Thăng yêu chuẩn bị ngẫu nhiên trong bí cảnh này. Loại khen thưởng này tương đương với rút thăm may mắn rồi, mỗi khi thắng một lần, là có thể rút một phần thưởng, thế nhưng rút được thứ gì đó chính là hoàn toàn phải nhìn nhân phẩm của ngươi như thế nào.

Đối với điểm này, Nguyên Tu Vân biểu thị đây là chỗ duy nhất y không thể nào hài lòng. Phải biết rằng, y sở dĩ sẽ đến Hỗn Độn chi địa nơi đổ nát này, cũng bởi vì, vận may của y thật sự không được tốt lắm, mà vận may của Dịch Nhiên giống vậy cũng không tốt như thế, cho nên nói, lúc hai người bọn họ tách ra y đã không thể nào thích thứ ngẫu nhiên rồi, thế nhưng quy củ cũng không phải y định, là người khác định, cho nên dù cho trong lòng Nguyên Tu Vân không thể nào cam tâm tình nguyện, cũng chỉ có thể nắm mũi nhận.

Chuyện hiện giờ y có thể đủ làm chính là ở trước khi bí cảnh cưỡng chế bọn họ rời đi cố gắng đánh nhiều thêm mấy trận đấu, tích lũy kinh nghiệm thực chiến của bản thân, sau đó hy vọng có thể rút được thứ tốt nào đó. Dù sao các yêu tu nói, tháp Thăng yêu nơi này dù sao vẫn tương đối phúc hậu, nếu như vận may của ngươi xui vô cùng, như vậy trong mười lần ngẫu nhiên rút khen thưởng, luôn sẽ có một lần có thể rút được một số thứ tốt hiếm có.

Nguyên Tu Vân vừa nghĩ như thế đã cảm thấy y dứt khoát cứ dựa theo yêu cầu thấp nhất tới đối mặt rút thưởng đi, cho dù nếu như không có hy vọng đoán chừng cũng sẽ không có thất vọng. Nguyên Tu Vân ở trong vòng một ngày, đem yêu tu Ngưng Mạch Sơ kỳ của tầng thứ nhất, tầng thứ hai và tầng thứ ba đánh gục, bản thân y cũng mệt đến quá sức. Tuy nói ở trên cấp bậc y là Ngưng Mạch Đại viên mãn, đối những yêu tu Ngưng Mạch Sơ kỳ này có ưu thế đương nhiên, nhưng những yêu tu này liều mạng và đấu pháp điên cuồng nhiều vô kể, cũng để cho y nếm đủ đau khổ rồi.

Dẫn đến cách thức y chiến đấu với tu giả cũng từ đứng ở tại chỗ để Tiểu Sỏa Đản công kích như trước kia, biến thành bản thân cũng có thể ở bên cạnh dùng tên lửa đánh lén, công kích một cái, hoặc dùng Tiểu Hồ Lô làm thành roi đánh một cái, cứ như vậy tính công kích của y cũng biến thành càng thêm nhanh nhẹn, thậm chí ngay cả kêu gọi Tiểu Sỏa Đản cũng trở nên nhanh hơn một chút. Quả nhiên vẫn là thực hành ra hiểu biết chính xác hơn á!

Lúc Nguyên Tu Vân đánh tới một trận cuối cùng cũng chính là trận thứ mười của tầng thứ ba, đã rõ ràng cảm giác được có chút mệt mỏi rồi, tu vi của yêu tu trận cuối cùng đã đến Ngưng Mạch Trung kỳ, cũng bởi vì nó thuộc về bộ tộc Linh Miêu thủ pháp công kích phát ra đa dạng, nhanh nhẹn vô cùng, nếu không phải bởi vì có ánh lửa hộ thể của Tiểu Sỏa Đản, đây là giữa đường Nguyên Tu Vân ngộ ra một loại phương pháp hộ thể, chỉ sợ y cũng sẽ bị con mèo yêu kia cào ra hoa văn cả người rồi.

Quả nhiên trong yêu tu cũng có sự tồn tại của âm hiểm giả dối mà! Chẳng qua, sau khi đánh bại con mèo yêu này, vận may của Nguyên Tu Vân cuối cùng bùng nổ một lần, ở trong rút thăm may mắn vậy mà y rút được một tảng đá mắt mèo lớn bằng bàn tay, lúc mèo yêu kia nhìn thấy đá này thiếu chút nữa kích động

nhào lên, nếu không phải Nguyên Tu Vân bảo vệ kỹ càng đoán chừng đã bị gã trực tiếp đoạt đi, lúc Nguyên Tu Vân mới từ trong miệng Mèo yêu biết được tảng đá này được đặt tên là linh thạch Miêu Nhãn, nếu như cho Mèo yêu dùng, sẽ có tỷ lệ nhất định để chúng nó sinh ra bản lĩnh cao cường của phần mắt, cho nên thứ này đối với tộc Linh Miêu của yêu tu có thể nói tuyệt đối là bảo vật tương đương thượng đẳng, mà loại linh thạch Miêu Nhãn này cũng có thể dùng để luyện chế, có thể luyện chế ra một loại bảo khí thượng phẩm tên là "Linh Nhãn". Thông qua ra lệnh cho mắt có thể nhìn trộm được một phần lớn bộ dạng của thứ ẩn nấp, bao gồm pháp thuật và bảo vật. Nói cách khác dùng linh thạch Miêu Nhãn luyện chế bảo vật chính là khắc tinh của Linh Xà Dẫn!

Đồ tốt như thế Nguyên Tu Vân tự nhiên không muốn bán, chẳng qua Mèo yêu kia cũng biết thứ này rất bảo bối. Vì vậy cắn răng liền dùng một thứ khác theo Nguyên Tu Vân thấy càng thêm quý giá để trao đổi, Nguyên Tu Vân chỉ để lại linh thạch Miêu Nhãn lớn chừng ngón cái, còn lại một viên linh thạch Miêu Nhãn đều cho mèo yêu kia. Mà vật này có thể làm cho Nguyên Tu Vân bỏ qua bảo bối linh thạch Miêu Nhãn tên là Duyên ti, hoặc nên nói tốt hơn Dẫn Lộ tuyến một chút.

Duyên ti này cũng không phải là duyên phận giữa người và người gì gì đó, mà là có thể định vị dẫn dắt một bảo vật quan trọng hoặc là một bảo vật có linh khí nồng nặc trong bảo địa. Nguyên Tu Vân làm một người luyện khí bình thường, ở trong nháy mắt nghe được tên của vật này đã ý thức được thứ này có thể sẽ một con bài chưa lật của y và Dịch Nhiên ở Hỗn Độn chi địa. Nếu như y có thể tìm được bảo vật thích hợp, rất có thể luyện chế ra một bảo khí có thể có loáng thoáng nối ghép với Hỗn Độn chi địa! Như vậy bọn họ chỉ cần đem Duyên ti định vị đến một trong bí cảnh an toàn, có thể tranh thủ một đường sinh cơ!

Chẳng qua nếu như muốn luyện chế thành công, nhất định phải phí tâm huyết và công phu rất lớn, Nguyên Tu Vân quyết định tối hôm na thương lượng thật tốt với Dịch Nhiên, chờ đến tối, bọn họ đi ra tháp Thăng yêu. Mặc dù có thể vẫn chiến đấu tiếp không ngừng không nghỉ, nhưng hai người bọn họ cũng không có ý nghĩ điên cuồng như vậy, hơn nữa sau khi Nguyên Tu Vân rút ra bảo vật lúc đi đến trận thứ hai mươi đã thoáng cái khiến y cảm nhận được áp lực giam cầm nào đó vốn ở trên người đã không còn, việc này đã nói lên cống phẩm y nộp lên cho Tinh Tuyền đã gọp đủ, mười bảo bối lấy được sau đó, đều là của bản thân y rồi.

Dịch Nhiên bởi vì là kỳ Kim Đan, cho nên lúc đánh tới trận thứ mười hắn cũng đã vượt qua cống phẩm, lúc hai người gặp mặt trên mặt đều mang theo vài phần nhẹ nhõm.

"Ta tìm được một thứ tốt muốn nói với ngươi." Nguyên Tu Vân còn chưa mở miệng, Dịch Nhiên cũng đã mang theo một phần thần sắc kích động mở miệng nói chuyện với y. Nguyên Tu Vân vừa nghe lập tức nắm lấy Dịch Nhiên nói: "Chúng ta đi một chỗ an toàn rồi hãy nói."

Sau đó hai người cuối cùng cũng tìm được một chỗ yên tĩnh, sau đó lại hạ vài đạo cấm chế, Dịch Nhiên mới lấy ra một tảng đá màu trắng gần như hoàn toàn trong suốt. Nguyên Tu Vân thấy thế khóe miệng khẽ nhếch: "Ngươi cũng được một tảng đá? Đây là tảng đá gì có thể để cho ngươi vui mừng như thế?"

Dịch Nhiên hoàn toàn không có thừa nước đục thả câu nói thẳng: "Đây là đá Khôn minh, chỉ cần cộng thêm cỏ Linh hư, đất Ngũ sắc, kim lưu ly, nước Thanh nguyên và Tiểu Sỏa Đản của ngươi thì có thể luyện chế một bí cảnh nhỏ thuộc về chúng ta. Chính là chỉ có chúng ta biết đến, vô cùng an toàn, hơn nữa nơi có linh lực có thể tu luyện."

Lời này vừa nói ra sắc mặt của Nguyên Tu Vân thoáng cái liền thay đổi, hai người bọn họ quả nhiên là âm âm thành dương? Sau khi lần đầu tiên bước vào bí cảnh, vậy mà cũng tìm được thứ tốt có thể làm cho bọn họ có một đường sinh cơ! Ngẫm lại Hỗn Độn chi thành là một nơi nguy hiểm cỡ nào, nếu như thời điểm bọn họ rời đi bí cảnh đến Hỗn Độn chi thành có thể có một nơi nghỉ ngơi không hề lo ngại, đây sẽ là giúp đỡ lớn đến mức nào! Hơn nữa nếu y có thể luyện thành Duyên ti, như vậy Hỗn Độn chi địa đối với bọn họ mà nói thì không phải là một nơi đáng sợ, mà chỉ là một nơi thử luyện chân chính mà thôi.

Nguyên Tu Vân vừa nghĩ như thế, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Dịch Nhiên: "Hai chúng ta quả nhiên là tuyệt phối!"

Mặc dù Dịch Nhiên hoàn toàn không biết mạch não của Nguyên Tu Vân nghĩ như thế nào, chẳng qua hắn phụ họa một chút cũng không do dự: "Đúng!"

114. Chương 114

Vào lúc ban đêm hai người thông qua yêu tu giới thiệu chào hàng thứ tốt của yêu tộc tự sinh tự tiêu, tìm được một nơi tĩnh tu tương đối an toàn giá cả lại không mắc. Chẳng qua tuy là như vậy, Nguyên Tu Vân cũng hiểu được linh thạch của bọn họ thật sự không thể nào đủ dùng nữa rồi, ngay cả thổ hào kẻ lắm tiền như Dịch Nhiên, lúc này cũng cảm thấy mình mang linh thạch thật sự là hơi ít, cũng may bọn họ hiện giờ đã bắt đầu có tiền lời thu về rồi, không thì thật không biết cuộc sống sau này phải làm sao sống?

Ba ngày liên tiếp sau đó, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đều là mão túc liễu kình* ở trong tháp Thăng yêu đại chiến mấy trăm hiệp với yêu tu, Nguyên Tu Vân tốt hơn một chút, bởi vì tu vi của y là Ngưng Mạch Đại viên mãn, cho nên ở ngày thứ ba lúc y chạy tới tầng thứ tám, dọc theo đường đi rút được không ít linh tài và bảo vật, có điều bảo bối hơi quý giá cũng chỉ có năm, trong đó có một viên chính là cỏ Linh hư, còn có một cái cũng là ngọc lưu ly vàng pha bạc, còn chút nữa thành ngọc lưu ly vàng, nhưng nếu như tinh luyện thật tốt một chút, hẳn có thể coi như ngọc lưu ly vàng mà dùng.

Điều này làm cho Nguyên Tu Vân cảm thấy địa bàn nhỏ thuộc về bản thân y đang vẫy tay với y rồi. Nhưng Dịch Nhiên so ra thì kém hơn chút, hắn vẫn kẹt ở cửa ải cuối cùng của tầng thứ sáu không đi được, yêu tu của cửa ai kia là một con yêu Cuồng ưng, con yêu tu này đặc biệt điều khiển gió, làm cho Dịch Nhiên rất thích trực tiếp so tốc độ và linh lực với người khác có chút chịu thiệt, chẳng qua quan trọng nhất là, tu vi của con yêu tu này đã là Kim Đan Hậu kỳ.

"Há há, ngươi còn có huyết thống Kim Ô nha! Ngay cả Cuồng ưng chúng ta cũng đánh không lại, khẹc khẹc, ta cảm thấy giờ ta đi ra ngoài cũng rất có mặt mũi! Có điều hỗn huyết chính là hỗn huyết thôi! Chắc chắn không tốt bằng thuần chủng chúng ta." Ngay lúc Dịch Nhiên cắn răng nghiến lợi chuẩn bị phát ra đại chiêu trừng trị thật tốt con chim thiếu đánh này, hắn bỗng nhiên cảm thấy một trận lực lôi kéo cực lớn, luồng lực lượng này thật sự là quá mức to lớn, dường như chỉ cần không đi theo nó, tựa như sẽ lập tức bị xé rách thành hai nửa.

Dịch Nhiên dứt khoát trực tiếp bỏ qua công kích sau cùng, rời đi tháp Thăng yêu không chút nghĩ ngợi, mà đang ở lối vào của tháp, hắn không ngoài ý muốn thấy được Nguyên Tu Vân vẻ mặt cũng trịnh trọng.

"Đã đến giờ rồi?"

"Đúng. Chúng ta tìm một nơi bí mật, rất nhanh chúng ta cũng sẽ bị ép buộc kéo rời đi nơi này."

Nguyên Tu Vân gật đầu, tùy ý Dịch Nhiên đem cánh tay y nắm lại đem y kéo vào trong lòng, sau đó trực tiếp ngự kiếm xông ra ngoài. Đại khái xông ra không được hơn mười hơi thở, xung quanh bọn họ đã xuất hiện một vòng xoáy lực hút ẩn hình, rất nhanh đem bọn họ kéo đi. Cũng may thế giới tu giả lớn có đủ những cái lạ nên lúc bọn họ đột nhiên biến mất, cũng không khiến các yêu tu để ý nhiều, chỉ ngẩng đầu nhìn mà thôi.

Ở trong nháy mắt từ Tinh Tuyền đi ra ngoài, Nguyên Tu Vân đã khởi động Tiểu Sỏa Đản tạo ra tường lửa lớn nhất. Bởi vì phẩm cấp của Tiểu Sỏa Đản cường hãn, bất kỳ công kích ở nơi này cũng sẽ bị hóa thành hư không. Đó cũng không phải là Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà Hỗn Độn chi địa mỗi ngày đều diễn ra dò xét, nếu như lúc đi ra ngay cả phòng vệ tối thiểu cũng không biết, tu giả đó nhất định là một kẻ ngu xuẩn. Nhưng coi như biết phòng vệ nhưng độ phòng vệ không đủ, vậy cũng chỉ có thể nói rõ ngươi quá yếu, nên bị người khi dễ.

Lúc liên tiếp ba tiếng kêu đau từ xung quanh truyền tới, Nguyên Tu Vân có một nhận thức mới đối với mức độ hỗn loạn của Hỗn Độn chi địa —— vừa rồi có ít nhất ba người công kích bọn họ, hên là y chặn lại.

"Hừ, dùng lửa làm bảo vệ coi như ngươi có bản lĩnh, tiểu tử lần sau đừng để ta gặp lại các ngươi!"

Những tu giả vây xung quanh ở Tinh Tuyền cũng chỉ công kích một lần mà thôi, dù sao ở đây nếu như quá hỗn loạn sẽ đưa tới Tinh Tuyền rối loạn, cho nên Nguyên Tu Vân cũng nên vui mừng một chút, nếu không thì mười mấy người sẽ công kích bọn họ.

Dịch Nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn tu giả kia, nhanh chóng ôm Nguyên Tu Vân bay ra ngoài. Mặc dù bước vào bí cảnh mới bốn ngày, thế nhưng khí thế của hai người đều có thay đổi to lớn, không còn là trạng thái của Nhiên Nguyên giới cái loại không có chút tính công kích và nhàn hạ, lúc này bất kể Nguyên Tu Vân hay Dịch Nhiên, đều giống như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, khiến người ta không thể khinh thường.

"Hồng Sa từng nói, lần đầu tiên bước vào bí cảnh sau đó có thể có năm ngày nghỉ ngơi. Sau đó mỗi một lần nghỉ ngơi đều có thể căn cứ tình huống của mình ở Hỗn Độn chi địa dừng lại mười ngày đến nửa năm, chỉ có điều thời gian ngưng lại càng dài, bí cảnh đi vào càng có nhiều tỷ lệ nguy hiểm hơn, cho nên phần lớn tu giả đều sẽ chọn cách mỗi một tháng lại đi vào bí cảnh Tinh Tuyền." Dịch Nhiên ôm Nguyên Tu Vân trầm giọng nói.

Nguyên Tu Vân tựa ở trong lòng hắn, hơn nữa ngày mới nói một câu: "Vì sao trong lần đầu tiên đến lần thứ hai, thời gian nghỉ ngơi ít như vậy?"

Dịch Nhiên dừng một lát, sau khi trực tiếp mang người vào thành, tìm một nơi dừng chân thoạt nhìn rất vắng vẻ, sau đó đi vào ném năm viên linh thạch cực phẩm. Rốt cục ôm đạo lữ của mình ngồi lên giường. "Chỉ sợ không muốn cho người ta thời gian thở dốc."

Nguyên Tu Vân gật đầu: "Ta cảm tưởng như thế. Như vậy trên cơ bản có thể khẳng định, bí cảnh lần thứ hai của chúng ta sẽ là một nơi tương đối nguy hiểm, nhưng bởi vì là Sơ kỳ, cũng sẽ không trực tiếp cho bí cảnh của các đại năng Nguyên Anh, cho nên, mười phần có thể là bí cảnh của kỳ Kim Đan. Với ta mà nói bí cảnh kỳ Kim Đan, trên lý thuyết nếu như không có ngươi che chở hẳn là phải chết."

Dịch Nhiên nghe được giọng nói của Nguyên Tu Vân, khóe miệng hơi nâng lên: "Ừ, chỉ là trên lý thuyết mà thôi." Hắn nói xong liền nắm lấy một chút tóc của Nguyên Tu Vân vòng vo ở trong tay.

"Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng đem đổi vật phẩm lấy được chế thành thứ cần, luyện đan… Chậc, ta vẫn nên luyện vài món bảo khí đi, dù sao vẫn nhanh hơn so với luyện bảo vật." Nguyên Tu Vân bĩu môi không thể nào vui mừng, nhưng mặc dù như vậy y vẫn quyết định nhất định phải tự mình luyện thử một lò đan!

Dịch Nhiên nhìn biểu tình Nguyên Tu Vân dường như đã hiểu y đang suy nghĩ gì, nở nụ cười một tiếng lại nói một tin để Nguyên Tu Vân vui vẻ: "Ta ở tháp thăng yêu lấy được ti Vân mẫu."

Nguyên Tu Vân ngay từ đầu còn có chút sững sờ, chẳng qua rất nhanh thì y phản ứng lại: "Ti Vân mẫu?! Bảo vật thượng phẩm có thể ôn dưỡng kiếm bổn mạng của ngươi?!"

Dịch Nhiên cũng thật vui mừng, không thể không nói chuyến đi bí cảnh lần đầu tiên, đúng là tương đối tốt.

Dịch Nhiên sau năm ngày ôn dưỡng kiếm bổn mạng, đồng thời cầm vài món bảo khí do Nguyên Tu Vân luyện chế ra đi bán cho Thiên Binh lâu của Hỗn Độn chi thành. Mỗi khi đến lúc này Dịch thổ hào ở trong lòng sẽ hơi cảm thấy có chút phu cương không vượng* —— dù sao trước kia cũng là hắn cầm linh thạch nuôi đạo lữ, hiện giờ đến nơi này rồi, lại trở thành hắn bị đạo lữ nuôi. Nguyên đại sư mặc dù ở Hỗn Độn chi địa, nguồn tiêu thụ của thứ luyện chế cũng vẫn rất tốt.

[Không có quyền trước mặt vợ]

Vì vậy trước khi bước vào bí cảnh tiếp theo, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đã trao đổi linh dược và linh thạch đầy đủ, trong đó đặc biệt đáng nhắc tới có lẽ là ở nơi nguy cơ bốn phía như thế này, tinh thần Nguyên Tu Vân căng thẳng khiến y hoàn toàn không cách nào dễ dàng tha thứ bản thân lãng phí một lò linh dược, cho nên cuối cùng y thật đúng là luyện chế thành một lò đan dược duy nhất! Trời biết khi đó y có bao nhiêu kích động, ngay cả Dịch Nhiên bên cạnh cũng có chút kinh ngạc vẫn nhìn y chằm chằm, cho rằng đạo lữ tương lai của mình là một thiên tài luyện chế đấy!

Mà khi Nguyên Tu Vân kích động không ngừng mở nắp lò luyện đan ra, y cảm nhận được ác ý của thế giới Hỗn Độn.

"... Đây là đang đùa giỡn ta sao?"

Dịch Nhiên ở bên cạnh nhịn không được khụ một tiếng. Phải biết rằng đan sinh cơ Nguyên Tu Vân chọn luyện chế là đan dược cấp bậc bảo vật trụ cột nhất. Những đan tu khác nếu như luyện chế một lò đan dược như thế, dược liệu giống nhau có thể luyện chế ít nhất hai mươi viên linh đan. Nhưng đến Nguyên Tu Vân, trong lò luyện đan tinh xảo cũng chỉ có hai viên linh đan đỏ rực, nằm ở nơi đó đỉnh đạc.

"Ừ, nói không chừng hai viên linh đan này là tinh hoa thì sao? Lấy đi." Dịch Nhiên vội vàng an ủi đạo lữ sắp bùng nổ.

Nguyên Tu Vân ha ha hai tiếng, nếu quả như thật là tinh hoa dù sao vẫn nên có dị tượng gì đó chứ? Kết quả đừng nói là dị tượng, coi như nồng nặc linh khí một chút y cũng không ngửi được!! Quên đi, y quả nhiên không phải là luyện đan, vẫn tiếp tục luyện khí đi!

Tức giận đem hai viên đan dược đáng thương đựng trong màu đỏ, Nguyên Tu Vân đem một trong cái bình ngọc đưa cho Dịch Nhiên. Một khắc đồng hồ sau đó, bọn họ đã đến Tinh Tuyền chi địa.

Lúc này đây khác với lần đầu tiên, Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân cũng không che giấu bộ dạng của mình, mà là thoải mái cùng không ít tu giả đi đến bên cạnh Tinh Tuyền. Đã không có ưu đãi lần đầu tiên, bọn họ và phần lớn tu giả nơi này không có gì khác biệt, mà ở chỗ này lại không cho phép tranh đấu quy mô lớn, cho nên bọn họ chỉ cần xếp thành hàng đợi đến phiên bọn họ có thể đi vào Tinh Tuyền. Vào lúc này, bọn họ ngược lại được người khác chủ động chào hỏi.

"Hai vị đạo hữu? Các ngươi tới nơi này không lâu đi! Nếu đã qua mấy lần trước, thì nên biết bí cảnh tự mình một mình hoặc hai người đi vào thật sự là một cây chẳng chống vững nhà, nếu như cứ tiếp tục kéo dài như vậy rất khó dừng bước ở Hỗn Độn chi địa, ta xem tướng mạo của hai vị đạo hữu cũng rất có hạnh phúc cuối đời, không bằng gia nhập Thanh Hoàng các chúng ta, về sau ở Hỗn Độn chi địa sẽ có người bảo bọc các ngươi, ngay cả đi vào bí cảnh cũng có thể có những đạo hữu khác cùng nhau làm bạn, vượt qua gian nguy, cớ sao mà không làm chứ!"

Tu giả thuyết phục này khuôn mặt chân thành, tựa hồ bọn họ bỏ lỡ cơ hội lần này thì đáng tiếc và tội ác tày trời đến dường nào, chẳng qua nói như vậy cũng chỉ có thể hố một số người ý nghĩ đơn giản hoặc mới đến mà thôi. Dù sao nếu như kết bè kết đội thật có tác dụng, như vậy Hỗn Độn chi địa sẽ không phải chết người, ít nhất sẽ không có tổng nhân số tu giả giống như hiện giờ mãi mãi cũng vượt không quá vạn người. Ba nghìn thế giới rất lớn, người vận khí kém đi vào Hỗn Độn chi địa mỗi ngày cũng có mấy người đến hơn mười người, nhưng mặc dù là như vậy, Hỗn Độn chi thành cũng không đông nghịt người, ngược lại duy trì một loại cân đối vi diệu. Đây chính là nói, ở nơi này, mỗi ngày người chết ít nhất cũng có gần mười mấy người, nếu không, Hỗn Độn chi địa sớm đã trở thành một quốc gia rồi.

Vì vậy Dịch Nhiên trực tiếp từ chối lời mời của tu giả này, giọng điệu của hắn tương đối lạnh, nhiều ít khiến những người khác không dám lại đi lên. Mặc dù Hỗn Độn chi địa tu vi của phần lớn mọi người là kỳ Kim Đan, nhưng mạnh yếu của cấp ngang nhau vẫn rất dễ nhận. Rất nhanh Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân liền đi tới lối vào Tinh Tuyền, lần này bởi vì không cần chạy vào, Nguyên Tu Vân thấy có ít nhất mười mấy tu giả cùng bọn họ đi vào Tinh Tuyền. Đây cũng chính là nói bọn họ sẽ bị phân vào trong cùng một bí cảnh sao?

Nguyên Tu Vân tự hỏi còn chưa kết thúc, bên tai đã vang lên gào to của Dịch Nhiên: "Tu Vân! Lửa hộ thể!"

Nguyên Tu Vân theo bản năng phóng ra tường lửa to lớn, sau một khắc đã cảm thấy một lực hút hung hăng đập vào trên người của y! Khi y có thể thấy rõ sự vật xung quanh, mới chợt hít ngược một hơi khí lạnh —— bọn họ vậy mà trực tiếp bị đưa đến trong rừng cây của một mảnh gai ngược dài đầy kim loại!

====

ttps://P:G]

115. Chương 115

Khác với bí cảnh an an ổn ổn của Yêu tộc được đưa đến lần trước, lần này hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên vừa bước vào bí cảnh sau đó đã trực tiếp trong nguy cơ chưa từng có. Cây cối của Tả trường mãn kim thích như là vật sống, đem y và Dịch Nhiên bao phủ ở bên trong, sau đó những Kim thích này nhanh chóng sinh trưởng, nếu như không có bảo vệ của Tiểu Sỏa Đản, lúc này hai người bọn họ chỉ sợ cũng đã bị đâm thành nhím, trên người tràn đầy lỗ thủng rồi.

Nhưng nói là như vậy, Nguyên Tu Vân cũng biết hai người bọn họ chống đỡ không được bao lâu, lửa của Tiểu Sỏa Đản mặc dù lợi hại nhưng ở đây hiển nhiên là đại bản doanh của những Kim thụ này, Tiểu Sỏa Đản đốt kịch liệt, nhưng sinh trưởng của những Kim thụ này cũng càng lúc càng nhanh, thậm chí Nguyên Tu Vân cảm thấy nếu như ở chỗ này ngây ngô hơn một canh giờ, y và Dịch Nhiên làm không tốt sẽ bị hoà tàn trong nhựa nhớp nháp của những Kim thụ này.

"Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này!" Nguyên Tu Vân lôi kéo tay áo Dịch Nhiên, Dịch Nhiên bên kia không cần phải nói đã trực tiếp triệu hoán ra kiếm bổn mạng của mình, thanh kiếm kia lúc này bị ngọn lửa màu vàng bao vây lấy, được Dịch Nhiên hung hăng vung lên phía trên, những gai nhọn và nhánh cây phía trên thoáng cái đã hòa tan, sau đó Dịch Nhiên nhanh chóng ôm Nguyên Tu Vân bay lên không, ước chừng một khắc đồng hồ sau đó hai người bọn họ cuối cùng cũng thoát khỏi một vùng vây quanh của Kim thụ.

Nguyên Tu Vân lấy ra phi thảm Tuyệt mệnh để hai người ngồi ở phía trên nghỉ ngơi, sau đó nhìn một vùng màu vàng chói mắt nhịn không được thở dài: "Vẫn còn có kỳ cảnh như vậy, chẳng qua cũng thật sự quá hung hiểm. Kim thụ này cũng không biết làm từ thuộc Kim gì, độ cứng của nó có thể sánh bằng vàng bạc có khi còn cứng hơn."

Dịch Nhiên nghe vậy khẽ chậc một tiếng: "Giống như Hoả Lưu kim, chẳng qua chưa từng nghe Hoả Lưu kim có thể thành cây, loại thuộc Kim này dường như có thể tự do sinh trưởng, chỉ là một điểm này đã có thể lên Địa bảng rồi."

Nguyên Tu Vân nghe được Dịch Nhiên nói như vậy, bỗng nhiên nghĩ đến "Trân bảo đại cương Ba nghìn thế giới " bản thân lấy được từ tổ tông, lập tức để Dịch Nhiên ở chỗ này hộ pháp cho y, bản thân chìm đắm vào hải thức lật sách. Trân bảo đại cương này y đã lâu không nhìn, hiện giờ nhớ tới mới cảm thấy thứ này rất thích hợp tình cảnh hiện giờ của y. Sau này y sẽ đi rất nhiều bí cảnh, nói không chừng sẽ đụng được rất nhiều trân bảo, có trân bảo đại cương này, y cũng không phải vào núi bảo mà mắt không nhìn thấy châu rồi.

Qua một lúc lâu, Nguyên Tu Vân chợt mở hai mắt ra, Dịch Nhiên từ trong ánh mắt của y có thể nhận thấy được đạo lữ nhà mình rất là kích động, quả nhiên sau một khắc đã nghe y nói: "Đây là Trường Sinh kim! Có một vùng lớn như thế nhất định là có kết tinh Trường Sinh kim, đó là bảo vật hạng thứ bốn mươi của Thiên bảng! Kết tinh Trường Sinh kim có thể cảm ứng được tất cả kim loại hiếm đồng thời bắt chước đặc điểm nào đó của bọn nó, quan trọng nhất là nó có thể lớn lên, nếu như có thể lấy được nó, ta có thể tiến giai Kim Đan rồi!"

Dịch Nhiên nghe được Trường Sinh Kim thì nhìu mày có chút ngoài ý muốn, ngược lại hắn từng nghe loại bảo bối này, chẳng qua không nghĩ tới lại sẽ gặp được ở trong bí cảnh. Nhưng nếu gặp được vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua, mặc dù người bên ngoài muốn đi vào trong rừng cây của vùng Trường Sinh kim này rất khó, nhưng hắn và Tu Vân lại hoàn toàn không có loại băn khoăn này, Hoả khắc Kim, hai người bọn họ cũng đều là lửa lão đại trời sinh.

Hiển nhiên Nguyên Tu Vân cũng nghĩ tới điểm này, trực tiếp lộ ra một nụ cười thật lớn với Dịch Nhiên, Dịch Nhiên bị nụ cười loé lên này của y, sau đó chậc một tiếng lúc đang muốn nói, ánh mắt lại nghiêm túc nhìn về phía trước. Tiểu Hồ Lô trên vai Nguyên Tu Vân cũng nhảy cạch một cái, hồ lô đằng nhắm thẳng vào phía trước. "Chu Hoàn! Người đừng khinh người quá đáng!! Nếu như ở trong bí cảnh Tam linh giết chết chúng ta, phái Thuỷ Linh chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi!"

"Há, phái Thuỷ Linh là cái thứ gì? Nếu như muốn bảo vệ tánh mạng thì đem quả La Toa trên người cho ta, thực lực không đủ nhắc đến sư môn của ngươi cũng không dùng được."

Đó là ba người hai nam một nữ đang chạy chật vật phía trước, phía sau có một tu giả mặc pháp y đỏ thắm đang cười lạnh đuổi theo. Mắt thấy ba người kia dường như sẽ bị tu giả đuổi theo phía sau công kích, nữ tử trong ba người bỗng nhiên thấy được hai người Dịch Nhiên đang ngồi trên phi thảm nhìn bọn họ.

"Đạo hữu phía trước không biết là của môn phái nào? Ta là đệ tử của phái Thuỷ Linh, nếu như có thể ra tay cứu giúp sau này nhất định hậu tạ!"

Biểu thị của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên với lần này là thật sự không thích, dù sao bọn họ ở nơi này không biết có thể chờ đợi bao nhiêu ngày, thời gian vừa đến cũng sẽ bị cưỡng chế lôi đi, nếu như người trong bí cảnh đưa ra hậu tạ với bọn họ, trừ phi trực tiếp cho bọn họ nếu không đến cuối cùng cũng là giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Chẳng qua, cũng không có thể trơ mắt nhìn ba người này cứ như vậy bị giết ở trước mặt bọn họ, cho nên Nguyên Tu Vân vẫn là tay phải vừa nhấc, một đạo quang ảnh màu xanh biếc bay ra ngoài, không cần nói đó chính là hồ lô đằng của Tiểu Hồ Lô.

Nguyên Tu Vân vừa ra tay, ba người kia thoáng cái đã có dựa vào, cũng không chạy nữa dừng ở bên cạnh Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân, ba người quay đầu nhìn hung hăng về tu giả tên là Chu Toàn, một người nam tu trong đó: "Hừ! Chu Toàn! Hiện giờ chúng ta có giúp đỡ ngươi cũng đừng nghĩ thực hiện được! Còn không mau mau giao ra bảo vật cướp đoạt được cho chúng ta?!"

Nguyên Tu Vân còn chưa kịp nói đã nghe được câu như vậy, nhất thời cảm thấy tam quan hơi vỡ nát, chuyển biến này cũng hơi quá nhanh rồi đi? Vừa rồi người còn bị đánh cướp đó, lúc này đã bắt đầu đánh cướp ngược lại rồi? Ba người phái Thuỷ Linh bên này giống như không cảm thấy cũng không ổn tí nào, nhìn sắc mặt Chu Toàn đối diện có chút không tốt, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Ánh mắt Chu Toàn nặng nề nhìn về phía hai người Nguyên Tu Vân: "Hai vị vẫn không nên nhúng tay thì tốt hơn, không từ mà biệt, chỉ có phái Thuỷ Linh từ trước đến nay đều là danh tiếng lấy oán trả ơn, hai vị cũng nên khoanh tay đứng nhìn. Huống chi lần này ta đuổi giết bọn họ cũng là bởi vì bọn họ trêu chọc ta trước mà thôi."

"Xí! Ngươi nói bậy bạ gì đó? Phái Thuỷ Linh chúng ta thế nhưng là phái lớn nhất của Thuỷ thế giới! Ở trong Đại thế giới Thương Lan đều có một chỗ đứng của phái Thuỷ Linh chúng ta, ngươi đừng nghĩ nói xấu thanh danh của chúng ta! Huống chi bảo bối lúc ngươi đi qua còn chưa thành thục, mà chúng ta đi qua nó đã thành thục đây tự nhiên mà nói rõ chúng ta mới là người hữu duyên! Bảo vật ba người chúng ta cướp được đó chính là chúng ta, ngươi không có bản lĩnh, lại vẫn vô sỉ đuổi giết chúng ta, ta nhìn Chu gia ngươi là nghĩ không tốt rồi!" Mở miệng là người nam tu mặt chữ điền mang trên mặt vài phần đắc sắc, sau đó gã quay đầu nhìn về phía hai người Nguyên Tu Vân: "Coi như các người thức thời, phải biết rằng ba người chúng ta đều là đệ tử nội môn của phái Thuỷ Linh, có thể kết giao với ba người chúng ta sau này các ngươi ở Thuỷ thế giới tất nhiên có thể có một chỗ đứng!"

Nguyên Tu Vân: "…" Cho nên nói y thật sự là bắt chó đi cày* xen vào việc của người khác.

[Câu tục ngữ đầy đủ là "Không trâu bắt chó đi cày" nghĩa đen trỏ một thực tế không thể thực hiện được, từ thực tế dường như vô lí đó dẫn đến nghĩa biểu trưng hàm chứa trong câu là "khi không có cái tốt thì phải thay thế bằng cái kém hơn", cùng nghĩa biểu trưng đó là các câu "Không có chó bắt mèo ăn cứt". "Không có ngựa thì cưỡi lừa". (trích vusta)]

Dịch Nhiên đột nhiên mở miệng: "Trong tay các ngươi cũng có Thanh Nguyên thuỷ?"

Ba người phái Thuỷ Linh lúc nghe được ba chữ Thanh Nguyên thuỷ sắc mặt thoáng cái hơi trầm xuống, nam tu mặt chữ điền trong đó thiếu kiên nhẫn nhất: "Các ngươi lại cũng muốn cướp bổn nguyên của chúng ta? Còn tưởng rằng các ngươi là thứ tốt gì!"

Sắc mặt Dịch Nhiên không đổi, "Vậy chính là có rồi."

Người tu nữ kia lúc người nam tu mặt chữ điền muốn nói gì đó bắt lại tay áo của gã kéo kéo sau đó tiến lên phía trước nói: "Vị đạo hữu này, Thanh Nguyên thuỷ là bổn nguyên linh căn của tu giả phái Thuỷ Linh chúng ta, nếu chúng ta còn muốn tu luyện, nhất định không thể thiếu Thanh Nguyên thuỷ. Cho nên sức không đủ của ta không thể đem Thanh Nguyên thuỷ cho hai vị rồi. Chẳng qua, nếu như hai vị nguyện ý

chờ sau khi việc này kết thúc, chúng ta có thể bẩm báo sư tôn, xin tới một lọ Thanh Nguyên thuỷ cho hai vị đạo hữu."

Đôi mắt đẹp của nữ tu kia nhìn Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nhà mình, hai người kia bất đắc dĩ hoàn toàn không cảm giác bị câu dẫn, Dịch Nhiên cảm thấy ánh mắt của nữ tu này rất kỳ lạ, hoàn toàn cười không đẹp bằng đạo lữ nhà mình. Vì vậy hắn kéo một nắm tóc của Nguyên Tu Vân.

"Làm gì?" Nguyên Tu Vân khẽ nhíu mày, lúc này còn nổi điên làm gì nữa?

Dịch Nhiên hất hất cằm về phía nữ tu: "Ngươi cười một cái cho nàng ta nhìn chút, nhìn đẹp hơn nàng ta nhiều."

Nguyên Tu Vân: "…"

Nữ tu: "…"

Chu Toàn vây xem và hai người nam tu khác: "…"

Chu Toàn thấy thế thoáng cái nở nụ cười, "Hai người các ngươi lại thú vị, mặc dù ta chưa từng thấy vị đạo hữu này cười, chẳng qua chỉ bằng vào tướng mạo phong thái, cũng chắc chắn vị đạo hữu này càng đẹp mắt hơn."

"Ngươi đánh rắm! Ai cũng không đẹp bằng Nhã nhi chúng ta! Hai người các ngươi mắt mù hả?! Nhanh chóng giúp chúng ta đuổi Chu Toàn này đi, không thì cần các ngươi phải có ích gì?!"

Nguyên Tu Vân lành lạnh nhìn thoáng qua người này, mà Dịch Nhiên lại là ánh mắt lạnh lẽo. Trên tay hắn rất nhanh xuất hiện một thanh kiếm, chẳng qua chưa kịp động thủ xa xa đã nhanh chóng tới mười mấy người.

"Nhã nhi sư muội! Tín hiệu cầu cứu vừa rồi của các ngươi thả sao? Sư huynh tới!"

Tay của Dịch Nhiên dừng lại. Quay đầu nhìn về phía người đang tới này.

Đây là một tu giả Kim Đan Hậu kỳ, mà phía sau hắn lại đi theo vài tu giả Kim Đan Sơ kỳ, Ngưng Mạch Hậu kỳ, từ phục sức mà nhìn cũng đều là đệ tử phái Thuỷ Linh.

"Trình sư huynh ~" Tống Nhã nhìn người tới hai mắt sáng ngời, sức lực cũng dâng lên đủ. Mà Chu Toàn đã cảm nhận được người đến là ai trước tiên đã hướng về phía Nguyên Tu Vân đánh ra một đạo bùa nho nhỏ trực tiếp rời đi, hắn sẽ không cùng người phái Thuỷ Linh chống lại như thế, Trình sư huynh kia khó đối phó. Tốc độ của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên chậm một chút, ngược lại không có rời khỏi trước tiên, chẳng qua chuyện xảy ra sau đó lại làm cho Nguyên Tu Vân liên tục cười lạnh.

"Nhã nhi sư muội! Ngươi không có việc gì là tốt rồi, là ai đang đuổi giết các ngươi? Có phải hai người kia hay không? Không phải sợ sư huynh thay các ngươi giáo huấn bọn họ!" Trình sư huynh này mới tới đã kết luận Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên có tội, ánh mắt nhìn bọn họ cũng giống như đang nhìn người chết, điểm này Nguyên Tu Vân ngược lại có thể lý giải, chẳng qua biểu hiện của Nhã nhi, khiến cho Nguyên Tu Vân hoàn toàn không thể hiểu được.

"Sư huynh, hai người bọn họ không phải là đuổi giết chúng ta. Chỉ là…"

Trình sư huynh nhướng mày, "Chỉ là cái gì?"

Tống Nhã hai mắt dâng lên chút ánh nước, hiện ra một chút dáng vẻ nhu nhược ta thấy liền đau: "Chỉ là hai người bọn họ muốn Thanh Nguyên thủy."

Trình sư huynh nhất thời giận dữ: "Còn nói hai người bọn họ không phải người hại các ngươi?! Muốn Thanh Nguyên thủy không phải là muốn giết các ngươi lấy linh căn sao?! Các ngươi muốn chết!"

Nhất thời, ống tay áo Trình sư huynh vung về Nguyên Tu Vân Dịch Nhiên, băng tảng lớn đã bay đâm sang đây! Trường kiếm Dịch Nhiên vung lên, tiếng vang giòn tang đinh đinh liên tiếp xuất hiện, băng trong nháy mắt đã nát sạch sẽ. Chiêu thức ấy trực tiếp khiến sắc mặt Trình sư huynh trầm xuống.

Nguyên Tu Vân ở bên cạnh cười lạnh một tiếng: "Vừa rồi người kia nói phái Thuỷ Linh đứng đầu lấy oán trả ơn ta còn không tin, nhưng hiện giờ thì nhìn rõ rõ ràng ràng. Nếu không phải chúng ta xuất thủ cứu

giúp, chỉ sợ Nhã nhi sư muội kia của ngươi cũng đã biến thành một đống xương trắng rồi, các ngươi tới không chỉ không cảm ơn ngược lại còn trực tiếp hạ thủ, có thể thấy được khoan dung nhỏ, phong độ kém. Có lẽ phái Thuỷ Linh có thể trở thành phái lớn đứng đầu Thuỷ thế giới, chẳng qua là bởi vì vấn đề của thuộc tính, dựa vào như thế nếu các ngươi tiếp tục chỉ cần có môn phái của người thuộc tính Thuỷ xuất hiện, cũng không biết ngày sau phái Thuỷ Linh sẽ trở thành dáng vẻ gì nữa! Liếc nhìn các ngươi một cái cũng ngại phiền, không gặp!"

Nói xong Nguyên Tu Vân đã trực tiếp đem linh lực rưới vào phi thảm Tuyệt mệnh, mang theo Dịch Nhiên muốn kéo bè kéo lũ đánh nhau đã xông ra không còn bóng dáng. Bọn họ còn muốn tìm kết tinh thụ ở chỗ nào dưới mảnh Trường Sinh kim này, không rảnh dính dáng tới những người phái Thuỷ Linh này. Chẳng qua, chờ sau khi bọn họ tìm được kết tinh thụ thì có thể trở về theo nhóm người này, tin tưởng trình độ tìm đường chết của bọn họ nhất định còn có thể bị người đuổi giết, cho đến lúc này, chỉ cần khoanh tay đứng nhìn chờ bọn họ chết mới rút lấy Thanh Nguyên thuỷ trong Thuỷ linh căn của bọn họ, vật liệu luyện chế bí cảnh nhỏ đã lại góp đủ một cái.

Đám người Trình sư huynh hoàn toàn không nghĩ tới hai người Nguyên Tu Vân sẽ chạy nhanh như vậy, chờ bọn họ phản ứng kịp người ta đã chạy sạch sẽ, cho dù sắc mặt tức giận đến đỏ bừng của bọn họ cũng không dùng được. Sau khi hít sâu mấy hơi, Trình sư huynh mới liếc mắt nhìn thật sâu Tống Nhã, sau đó nói với các sư huynh đệ sau lưng: "Sư tôn để chúng ta tới tìm kết tinh thụ của Trường Sinh kim, việc này liên quan đến chuyện trọng đại mục đích của những môn phái khác trên Thuỷ thế giới lần này tiến vào bí cảnh nhất định cũng là như vậy, mặc dù Lưu Ly Tuyền thuỷ của phương Tây lần này cũng có Tuyền tinh xuất hiện, nhưng rốt cuộc vẫn là kết tinh Trường Sinh kim quan trọng nhất, bí cảnh Tam linh trăm năm mở ra một lần, bỏ qua lần này cũng chỉ có thể đợi thêm trăm năm, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể có bất kỳ sai lầm nào! Đại sư huynh và Tam sư tỷ đã chia nhau từ hai phương hướng khác nhau tìm trong rừng cây Trường Sinh kim rồi, chúng ta sẽ từ nơi này bắt đầu tìm thẳng tới phía trước. Ai cũng không biết dáng vẻ kết tinh thụ của Trường Sinh kim là như thế nào? Đã là có thứ nhìn đặc biệt thì nhất định phải đi xuống xem một chút, chúng ta có Thủy nhu thuật, sẽ bị những Kim thích này gây thương tích, cho nên ai cũng không được lười biếng!"

"Vâng! Nhị sư huynh!"

Trình sư huynh gật đầu, sau đó trực tiếp dẫn mười mấy người đi xuống. Mà Tống Nhã cắn răng, cuối cùng giậm chân một cái liền đi theo. Trước đó nàng coi như một mình rời khỏi đội ngũ tìm kiếm bảo vật lên cấp cho bản thân, hiện giờ đã bị Trình sư huynh phát hiện, tuyệt đối không thể lại rời đi hơn nữa vừa rồi lời nói của hai người kia nhất định cũng bị Trình sư huynh suy nghĩ ra, nàng nhất định phải nhanh chóng đem Trình sư huynh trấn an tốt!

Cùng lúc đó, Nguyên Tu Vân ngồi ở trên phi thảm tuyệt mệnh, nhìn phía dưới một vùng vàng óng có chút mông lung: "… Mảnh Kim thụ này rốt cuộc rộng bao nhiêu? Sao giống biển thế nhìn mãi không thấy điểm cuối? Nếu như vậy lúc nào chúng ta có thể tìm tới kết tinh thụ?! Mò kim đáy bể cũng chính là như vậy đi!"

Dịch Nhiên nghe vậy suy nghĩ một chút, cảm thấy đạo lữ nhà mình có thể là cần thoải mái, liền đưa tay sờ sờ đầu Nguyên Tu Vân: "Cũng sẽ không xui xẻo như vậy. Ngoan!"

Khóe miệng Nguyên Tu Vân giật một cái: "…" Ngoan em gái ngươi á!

Sau đó Tiểu Hồ Lô đang ở trên người Nguyên Tu Vân nhảy cạch lên, dường như tìm được bảo bối gì đó.

=====

a

116. Chương 116

Tiểu Hồ Lô nhảy lên khiến Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đều sửng sốt, sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau cũng từ trong ánh mắt của đối phương nhìn ra vài phần vui mừng, Tiểu Hồ Lô là linh bảo của Thiên bảng thuộc tính Mộc, đối với linh lực dĩ nhiên là nhạy cảm nhất, lúc này nó có phản ứng không chừng nhất định tìm được thứ rất lợi hại rồi nhỉ? Mà ở trong một mảnh rừng cây Trường Sinh màu vàng này, thứ có linh lực lợi hại nhất, có tám chín phần sẽ là "Kết tinh thụ" rồi.

Vì vậy hai người không nói hai lời liền theo hướng đi chỉ dẫn của Tiểu Hồ Lô, vốn Nguyên Tu Vân bởi vì chuyện này sẽ trở nên rất đơn giản, kết quả sau đó lại đi gần nửa canh giờ, Nguyên Tu Vân giật giật khoé miệng trực tiếp đè Tiểu Hồ Lô xuống.

"Nếu như mi vẫn còn đi qua đi lại một chỗ, ta đây cũng sẽ tuỳ mi, nhưng vấn đề là mi không phát hiện từ nãy đến giờ đã nửa canh giờ rồi, cả một đoạn đường mi chỉ vòng quanh ở một nơi thật lớn này thôi sao? Ta vẫn cho rằng giữa mi và Tiểu Sỏa Đản ít gì cũng có thể là mi phụ trách chỉ số thông minh nó phụ trách vũ lực, giờ mi như thế này là đang đùa ta hả?"

Tiểu Hồ Lô bị Nguyên Tu Vân trào phúng nhất là không có khói lửa đã tức giận mà dừng lại, cả người hồ lô cũng không quá tốt, soạt soạt soạt mà vươn ra bốn phiến lá ở bốn phương hướng đong đưa tới đong đưa lui, giống như đang tranh luận gì đó. Đương nhiên, Nguyên Tu Vân ở trong đan điền cũng cảm nhận được cảm tình rất bất mãn của nó.

"Mi nói bảo bối kia ở trong phạm vi này sao?"

Tiểu Hồ Lô cao ngạo ở trên vai Nguyên Tu Vân vẫy vẫy lá cây, biểu thị ngươi đồ con người ngu xuẩn cuối cùng nghe hiểu ý của ta.

Nguyên Tu Vân cúi đầu nhìn, nhớ lại mảnh lớn cánh rừng màu vàng vừa rồi đi qua trong nửa canh giờ, nhất thời cảm thấy y thật sự đánh giá cao hồ lô nhà mình. Chẳng qua có thể ở trong một mảnh địa bàn rộng lớn vòng ra cho y năm sân bóng lớn như vậy cũng là không dễ dàng, nếu như bọn họ vận khí tốt đoán chừng trong vòng 3 ngày mới có thể tìm được một ít đầu mối. Chỉ chẳng qua hy vọng bọn họ sẽ không ở ngày thứ ba đã bị cưỡng chế lôi đi. Nghĩ tới đây Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Dịch Nhiên bên cạnh: "Chúng ta xuống phía dưới thu thập một ít cây Trường Sinh Kim đi, thứ này cho dù không phải kết tinh, bản thân cũng là bảo vật khó có được. Dù cho nếu như không có lửa tốt nhất thì hoàn toàn không cách nào dao động nó. Hai chúng ta coi như chiếm được hời rồi."

Dịch Nhiên gật đầu, sau đó nói: "Có thể làm ám khí và trường kiếm."

Nguyên Tu Vân nhất thời đã nghĩ đến Bạo vũ lê hoa châm và kiếm Thổ hào. Khóe miệng giật một cái: "Chờ lấy được vật liệu sau này ta sẽ luyện chế đi." Chẳng qua cứng rắn như thế, bản thân còn mang linh tài thuộc tính Kim lớn lên có tính mô phỏng, đúng là vật liệu luyện chế ám khí vô cùng tốt.

Vì vậy hai người đã đi xuống. Chẳng qua bọn họ đã chuẩn bị tâm lý tốt, vẫn có chút lo lắng khi bị cây Trường Sinh Kim "Nhiệt tình chào đón" đùa giỡn. Tu vi Nguyên Tu Vân vốn đã thấp, một thân da giòn mà những nhánh kim này đâm vài cái lượng máu tuyệt đối giảm, cho nên không thể làm gì khác hơn là toàn bộ hành trình đều thả Tiểu Sỏa Đản hộ thể, sau đó nhánh Kim đưa tới trước mặt thì đem lửa thiêu rụng thu vào trong túi Phúc. Khi y thu được một trăm quả cầu kim loại lớn, y bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ một chút, hiển nhiên cống phẩm đã đủ. Chẳng qua, y cúi đầu kiểm tra một chút, quả nhiên một trăm quả cầu kim loại lớn vốn trong túi Phúc của y đã biến mất không còn gì.

Lúc này Tiểu Sỏa Đản ở đan điền truyền đến vài phần tâm tình không kiên trì nổi, Nguyên Tu Vân đi lên trên rất nhanh, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút lại xuống tiếp. Bay lên bay xuống tới tới lui lui như thế, rèn luyện đến lúc lực lượng của Tiểu Sỏa Đản và năng lực điều khiển của Nguyên Tu Vân hung hăng.

Chẳng qua một người khác ở bên cạnh y toàn bộ hành trình đã nhẹ nhõm hơn nhiều, ngoại trừ ngay từ đầu tới nơi này bất ngờ không đề phòng kịp ra, lúc này Dịch Nhiên chủ động xuống dưới sau đó đã làm một chuyện —— vậy mà hắn đứng bất động ở nơi đó tùy ý cành Kim đâm hắn. Nguyên Tu Vân ở một bên nhìn cho rằng hắn có luẩn quẩn trong lòng gì đó chứ, kết quả sau cùng đỏ mắt phát hiện người này dĩ nhiên cứng rắn dùng cơ thể của mình chịu đựng nhánh cây Trường Sinh rậm rạp chằng chịt đâm về phía hắn!!

Nói cách khác chính là, những nhánh Kim này có thể tăng thêm số lượng tập thể cùng nhau giết chết Nguyên Tu Vân, nhưng đối với Dịch Nhiên mà nói căn bản sẽ không phá vỡ được.

Nguyên Tu Vân: "..." Giờ y rất tưởng nhớ luyện thể, cảm nhận được ác ý của Thiên Đại, ví dụ như y là một gà yếu chẳng hạn.

Lúc Dịch Nhiên đang cảm thấy hài lòng vì kiếm thể trời sinh của bản thân kế thừa và huyết mạch chi lực, bỗng nhiên cũng cảm nhận được phía sau truyền đến một trận rùng mình, quay đầu nhìn lại đã đối mặt ánh mắt đỏ ngầu của đạo lữ nhà mình, nhất thời cơ thể cứng đờ, nhanh chóng nghiêng đầu nghĩ lại mình ngày hôm nay có làm chuyện gì không nên làm hay không. Thế nhưng khiến Dịch thổ hào buồn bực là, thật tình hắn không có cảm giác mình làm chuyện gì cả? Ngày hôm nay hắn ôm một cái, ngay cả hôn cũng không có.

Lần này đến phiên xung quanh Dịch Nhiên toả ra một đoàn khí đen nhìn về phía Nguyên Tu Vân.

Hai người liếc nhau, đều tự hiểu là đuối lý lại có chút bất mãn, sau đó thì hai bên không phản ứng tiếp tục thu gom cành Kim, tìm kiếm kết tinh.

Loại tình huống này giằng co tròn một ngày, tới ban đêm, bí cảnh Tam Linh này cũng tối xuống, những cây Trường Sinh Kim này vậy mà cũng theo thời gian trong mật cảnh mà thay đổi màu sắc của mình, nếu như nói lúc ban ngày những cây Trường Sinh Kim này là màu vàng rực rỡ, như vậy tới ban đêm đã biến thành một vùng màu trắng bạc lấm tấm, cùng giúp đỡ phối hợp với bụi màu trắng phát sáng không biết nó là thứ gì của không trung bí cảnh, nhất thời khiến người ta sinh ra một loại cảm giác tiên cảnh nhân gian.

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nằm ở trên phi thảm Tuyệt Mệnh, nhìn bầu trời và rừng cây màu bạc phía dưới, trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều rất im lặng, mà trong lòng cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

"Chờ sau khi chúng ta rời đi nơi này, ta giúp ngươi báo xong thù, đánh chết những người hại ngươi, hai người chúng ta phải đi một vòng Ba nghìn thế giới đi!" Tiếng nói trong trẻo và ôn hoà của Nguyên Tu Vân vang lên, bên trong còn mang theo một phần vui vẻ: "Bí cảnh nơi này cũng đẹp như vậy rồi, ta nghĩ Thuỷ thế giới nhất định cũng là một thế giới vô cùng xinh đẹp. Nhất định cá trong đó rất nhiều, chúng ta có thể câu rất nhiều cá ngon, một dùng để nướng hoặc là nấu canh, nhất định rất tuyệt."

Dịch Nhiên nghe giọng nói này không tử chủ nheo mắt lại, cảm thấy hết thảy xung quanh cũng trở nên bình thản và dễ thương, hắn khẽ gật đầu phụ họa đáp: "Nghe nói còn có thế giới, bầu trời ở dưới lục địa ở trên, chúng ta có thể cùng đi coi thử người ở đó sinh hoạt thế nào?"

Nguyên Tu Vân khẽ cười một tiếng: "Được."

Lúc này bầu không khí dường như cực kỳ tốt. Hai người nằm ở trên phi thảm kề vai dựa vào nhau.

Ầm!

"Chúng ta đã tìm một ngày một đêm rồi! Vậy Kết Tinh chi mộc rốt cuộc ở chỗ nào?! Một vùng rừng cây Kim lớn như vậy gần như không thấy bờ, lẽ nào chúng ta mãi lề mề ở nơi này mãi sao?!"

"Sư đệ sư muội không nên gấp gáp, chúng ta mới tìm một ngày mà thôi, tin tưởng chúng ta nhiều người có ích như thế chỉ một ít thời gian sau khẳng định có thể tìm được Kết Tinh chi mộc, chỉ cần chúng ta có thể đem Kết Tinh chi mộc tìm được mà còn mang về, bất kể là chưởng môn hay là đại trưởng lão về sau cũng sẽ nhìn chúng ta bằng cặp mắt khác xưa lo gì đại đạo phải không chứ!" Âm thanh này nghe vào trong tai Nguyên Tu Vân thật sự là rất quen, y chẳng thể nào vui mà liếc mắt nhìn, nghĩ thầm những người này thực sự rất sát phong cảnh.

Mà lúc này Dịch kiếm tu biểu thị hắn đã muốn vượt ra khoảng cách phẫn nộ rồi, hắn vừa rồi còn chuẩn bị kéo kéo tay nhỏ ôm ôm hôn hôn đó!

"Thế nhưng chúng ta nhiều người như vậy lẽ nào sẽ dây dưa ở nơi này ư? Bí cảnh Tam Linh vừa còn có Thuỷ linh và Mộc linh! Bí cảnh này trăm năm mới mở một lần, một lần chỉ có mở ra mười năm, hiện giờ đã là ngày thứ tư rồi, chúng ta chờ nữa sẽ không có cơ hội! Rõ ràng trọng bảo bên kia cũng sắp muốn xuất thế rồi!" Đây là giọng nói của người nam tu mặt chữ điền ban ngày kia: "Cứ ở đây thật sự ta không cam lòng, Nhị sư huynh ta cũng không tin Đại sư huynh và Tam sư tỷ cũng sẽ không làm gì cứ ở đây mãi, bọn

họ nhất định sẽ phái người đi lấy Thuỷ linh, Nhị sư huynh, nơi này chúng ta có gần hai mươi người đó, phái ra ba người đi lấy Thuỷ linh cho mọi người vậy là không có chuyện gì rồi á!"

Trình Phương nghe vậy khuôn mặt nghiêm túc, đang muốn phản đối, âm thanh của Tống Nhã đã phát ra đầy ôn nhu: "Trình sư huynh, Nhã nhi cảm thấy Quách sư huynh nói rất có lý đó. Chúng ta cũng không phải là không làm nhiệm vụ của sư môn giao xuống, chỉ chẳng qua có đạo lý nào núi bảo ở trước mắt mà không vào chứ! Thuỷ Linh Tinh Hoa kia đối với chúng ta cũng có chỗ tốt rất lớn, lấy được nó cũng sẽ không quá hung hiểm, cho nên tìm hai ba người đi Thuỷ Linh Tinh Hoa, chúng ta suốt đêm tìm kiếm bảo vật, được không?"

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Thế nhưng Thuỷ Linh Tinh Hoa tương đối khó gặp linh tài đó, Nhị sư huynh, để bọn người Quách sư huynh đi một chuyến đi?"

Trình Phương đang lúc mọi người ngươi một lời ta một lời oán giận, cuối cùng vẫn lui một bước, hắn thả tay để Quách Tể và Chương Đồ đi Thuỷ Linh Tinh Hoa. Tống Nhã vốn cũng muốn đi, chẳng qua lại bị Trình Phương dùng ba chữ không an toàn kéo trở về.

Ánh mắt Tống Nhã tối sầm lại. Trong lòng không vui.

"Được rồi, những thứ khác không nói gì nữa, tiếp tục tìm." Trình Phương hạ lệnh, mọi người chỉ có thể suốt đêm tiếp tục tìm kiếm Kết Tinh chi mộc. Bọn họ hoàn toàn không chú ý thảm bay ẩn vào bóng đêm trên đầu mình, dĩ nhiên là không chú ý trên đỉnh đầu bọn họ còn có hai người nữa.

"Ơ, phía trước, hình như có tia sáng. Đó là ánh sáng màu vàng, mà còn…"

"Mà còn gì?!"

"Trời! Đó là một gốc cây to màu vàng? Đó nhất định là Kết Tinh chi mộc! Ở buổi tối trong rừng Trường Sinh mộc chỉ có nó là màu vàng! Với lại cao lớn nhất!"

Sau khi đệ tử của phái Thuỷ Linh hô lên những lời này bọn họ hai mặt nhìn nhau chỉ chốc lát, tiếp đó đã dùng tốc độ nhanh nhất xông về vị trí của cây to màu vàng đó. Trên mặt của bọn họ đều mang sắc mặt vui mừng, dù sao hiện giờ coi như bọn họ là người cách Kết Tinh chi mộc gần nhất rồi!

Chẳng qua động tĩnh của nơi này lớn như vậy, lại là ở ban đêm, đương nhiên không có khả năng chỉ có đơn phương bọn họ phát hiện, Nguyên Tu Vân nằm ở trên phi thảm, thấy đủ loại linh lực từ phương hướng nghịch cảnh khác nhau bay nhanh tới nơi này.

"Chúng ta cũng đi xem, vừa nãy Tiểu Hồ Lô kích động là có thể hiểu rồi." Hai mắt Nguyên Tu Vân lóe tia sáng, Dịch Nhiên ở bên cạnh mặt đen lại gật đầu, vừa vặn có thể thừa dịp đánh người bừa bãi rồi.

=====

9}:I^

117. Chương 117

Ở trong một vùng trắng bạch đột nhiên xuất hiện màu vàng kim chói mắt, làm nền cho toàn bộ bóng đêm đều phát sáng lên, động tĩnh như vậy dĩ nhiên là hấp dẫn rất nhiều người tìm bảo ở trong bí cảnh. Bản thân bọn họ đều là vì bảo vật mà tới, dị tượng như lúc này đây coi như chính là trọng bảo xuất thế, chỉ có kẻ ngu si mới có thể coi như không thấy.

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên chờ thoáng vài giây mới vọt xuống. Sau khi bọn họ lao xuống, xung quanh gốc cây Trường Sinh Kim khổng lồ lóe ánh vàng đã tụ tập năm sáu chục vị tu giả, lần này ánh mắt bọn họ

đều sáng rực nhìn chằm chằm gốc cây to kia, nếu không phải lúc này cây to kia còn đang sinh trưởng, bọn họ nhất định đã sớm ra tay. Tu giả mà từ bốn phương tám hướng chạy như điên tới còn rất nhiều.

Lúc chờ cây to màu vàng kia rốt cuộc lớn lên thành một gốc cây đại thụ che trời, không hề lớn lên nữa, bên cạnh cây to màu vàng đã tụ tập mấy trăm tu giả trong mắt mỗi một tu giả đều tản mát ra vẻ mặt tham lam, kích động.

Nguyên Tu Vân tỉ mỉ phát hiện cái gọi là Đại sư huynh Nhị sư tỷ của đoàn người Trình Phương dường như đang hội hợp cùng một chỗ. Cứ như thế, chỉ là nhân số của phái Thuỷ Linh ở chỗ này, đã có hơn trăm người rồi. Rất hiển nhiên, bọn họ chiếm giữ ưu thế, chẳng qua mặc dù là chiếm giữ ưu thế ở dưới tình huống nhiều hơn nhân số của những tu giả khác cộng lại, Đại sư huynh của phái Thuỷ Linh cũng không có hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này hình ảnh đã trở nên có chút quỷ dị, rõ ràng chắc là tình cảnh tuyệt đối không yên ổn nhưng hết lần này tới lần khác rất yên ổn, mỗi người dường như cũng đang buộc chặt, đợi những người khác mở miệng nói câu nói đầu tiên. Giống như cứ như thế, tựa như bọn họ có thể danh chính ngôn thuận bác bỏ hoặc là cướp giật tranh luận.

Nhưng tất cả mọi người không muốn là người đầu tiên mở miệng, vì vậy đã im lặng hết.

Cuối cùng, vẫn là Dịch Nhiên nhịn không được nhướng nhướng mày: "Đều ngớ ra làm gì? Không ra tay sao?" Hai câu này giống như là dầu nhiễu vào trong nước sôi, khơi dậy phản ứng to lớn.

"Ra cái gì tay? Ngươi rốt cuộc là có ý gì mà lại giựt giây ủng hộ mọi người ra tay? Ngươi muốn thấy mọi người bản thân bị trọng thương sau đó sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hả? Quả nhiên là không nên tin lòng tốt!"

Lập tức đã có người đứng ra phản đối lời nói của Dịch Nhiên, mà phản ứng của Dịch kiếm tu đối với lần này chính là trực tiếp liếc mắt: "Có bản lĩnh ngươi không ra tay đi." Chuyện như thế rõ ràng không thể nào giải quyết hoà bình, không nên dày vò ra vẻ đạo mạo như vậy, không mệt à?

Tu giả kia bị nghẹn khủng khiếp, còn muốn nói gì đó, Đại sư huynh Linh Tiêu Tử của phái Thuỷ Linh đã cười khẽ một tiếng đứng ra, "Thực ra cũng có thể không ra tay, kết tinh của gốc cây to này to như thế, cho dù ta ngươi cộng lại có mấy trăm người, mỗi người muốn lấy một miếng cũng là đầy đủ. Chẳng qua phái Thuỷ Linh của ta người hơi nhiều, cũng chỉ có thể chiếm tiện nghi trên nhân số."

Linh Tiêu Tử đi theo tuyến đường tỏ ra đẹp trai đặc biệt gần giống với Nguyên Tu Vân —— đều là dáng vẻ công tử khiêm tốn nhún nhường bình dị gần gũi, phong lưu phóng khoáng, ôn hòa như ngọc, hơn nữa nụ cười của hắn sẽ còn cho người ta có một loại cảm giác như cây gió mùa xuân, dáng dấp cũng xinh đẹp hơn Nguyên Tu Vân. Vừa nhìn như thế giống như Nguyên Tu Vân từ đầu tới đuôi đều thua.

Chẳng qua Dịch kiếm tu biểu thị người nghĩ như vậy tuyệt đối là mắt đui, dáng vẻ Linh Tiêu Tử giả tạo vậy mà nói là đẹp? Từ đầu tới đuôi đều lộ ra một cổ mùi vị tính toán làm cho người ta chán ghét, chớ nói chi là hắn cười rộ lên tưởng chừng như một con hồ ly lén trộm gà, bản thân mình nhìn rất muốn dùng kiếm đi đánh hắn! Vẫn là đạo lữ nhà hắn đẹp mắt nhất, nụ cười mê người hơn nữa tính cách làm người vui! Dáng dấp không có vẻ nữ tính, còn là đại sư luyện khí, đáp đủ điều kiện đạo lữ tốt nhất!

Dịch Nhiên nhìn một chút Đại sư huynh của phái Thuỷ Linh lại nhìn một chút Nguyên Tu Vân, cuối cùng hài lòng gật đầu. Ánh mắt của hắn cực tốt.

"Ha, đại công tử cũng không nên coi chúng ta như con nít mấy tuổi mà đùa giỡn, cây to này là to lớn thật sự. Thế nhưng ai có thể khẳng định bản thân cự mộc này chính là kết tinh cây của Trường Sinh Mộc chúng ta muốn tìm chứ? Lỡ như nó không phải, vậy chúng ta chẳng phải là vui mừng một trận vô ích? Lúc này kết tinh cự mộc còn chưa có xác định, chờ sau khi xác định chúng ta khiêm nhường sẽ không muộn!"

Lời nói của tu giả cả người toả ra tia chớp đến Kim Đan này mặc dù khó nghe, nhưng là xác xác thật thật nói đến trong lòng của tu giả xung quanh đây. Ở đây hầu như đều là tu giả kỳ Kim Đan, ai cũng không ngu hơn ai, lúc này nếu quả như thật tin lời nói của Linh Tiêu Tử, thành thành thật thật lấy một cành cây liền đi, đó mới là đáng tiếc lớn nhất và ngu xuẩn đó.

Linh Tiêu Tử bị người vừa rồi nói như vậy trên mặt lộ ra vài phần vẻ mặt không vui, lúc hắn còn muốn nói cái gì đó, đã có một bóng đen tốc độ cực nhanh đánh về phía Kim thụ to lớn kia, sau đó không biết

dùng phương pháp gì lấy xuống một nhánh cây của nó, chờ nghiêm túc cảm nhận một lúc mới lạnh mặt nói: "Linh lực Kim nồng nặc, nhưng chưa tới cực hạn. Không thể nào là Kết tinh thụ."

Lời này trực tiếp khiến sắc mặt của các tu giả ở đây thay đổi, lập tức cũng không nói gì, đã trực tiếp từng người xông về cự mộc, chia nhau dùng cách thức của mình tới dò xét Kim thụ này rốt cuộc là có bảo bối bọn họ muốn tìm hay không. Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên mặc dù cũng nhân cơ hội này đốt hai khúc nhánh cây to lớn, lực lượng của cành cây cự mộc này đã rất mạnh, là vật phẩm luyện khí cực tốt.

"Đáng giận, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Động tĩnh lớn như vậy chẳng lẽ là đang giả mạo sao?"

"Thứ đó có thể ở trung tâm cự mộc hay không?"

Có tu giả trực tiếp muốn đào cự mộc lên, nhưng sau một khắc nguy hiểm tới trong nháy mắt!!

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên vẻ mặt kinh ngạc tránh thoát hai luồng kim dịch thuộc tính rất là tương tự bọn họ, nhìn lại những người khác dường như cũng bị thuật pháp của chính bọn họ vừa rồi sử dụng công kích cự mộc, ánh mắt nhìn gốc cự mộc này thoáng cái đã khác biệt. Gốc cây cự mộc này cho dù không phải trọng bảo bọn họ muốn tìm, nhưng tuyệt đối đạt đến thiên tài địa bảo cấp bậc bảo khí!! Thoáng cái các tu giả đã dùng sức lực lớn hơn đi công kích gốc cự mộc đó, cắt cành cây của nó, cướp đoạt linh lực của nó, dù sao kết quả cuối cùng cũng chẳng qua là bị linh lực của mình phản phệ một chút mà thôi, nhưng công kích đó thật sự không đáng nói chút nào rồi.

Ở nơi này dưới tình cảnh một vùng khí thế ngất trời lấy bảo vật, Nguyên Tu Vân cũng lại lấy tiếp một lần, sau đó lại bị công kích một lần, mà công kích đi qua lần này của y thoáng cái trợn to hai mắt, tốc độ lui về phía sau rất xa. Người giống y ở lần thứ hai đã làm như vậy không nhiều lắm, nhưng Nguyên Tu Vân cũng nhìn thấy Dịch Nhiên và Đại sư huynh của phái Thuỷ Linh, cùng với ba người khác.

Nguyên Tu Vân trực tiếp lôi kéo Dịch Nhiên lui về phía sau, người sau biết nghe lời đi theo sát. "Cự mộc này quá nguy hiểm, công kích lần đầu tiên của nó sau khi lấy cành cây cũng chỉ là một nửa công kích của chúng ta mà thôi, nhưng đến sức lực của lần công kích thứ hai cũng đã gần như tương đương với bản thân, nếu như dựa theo quy luật gia tăng lần lượt như thế, chỉ sợ cuối cùng chúng ta sẽ chết trong công kích của mình! Chẳng qua vì sao sau khi ở ba lần công kích nó sẽ không công kích nữa?" Nguyên Tu Vân cau mày, sau đó sắc mặt thoáng cái trở nên rất ngoài ý muốn. "… Sẽ không thông minh như vậy chứ?"

Dịch Nhiên rất hiển nhiên cùng đạo lữ nhà mình là thần giao cách cảm có chút liên thông, hắn hơi ngừng, sau đó nói thẳng: "Nhìn sẽ biết."

Sau đó Nguyên Tu Vân híp hai mắt ở trong lòng ầm thầm ghi nhớ một nơi công kích của vài tu giả, số lần thu lấy nhánh Kim. Mười một, mười hai… Ba mươi bốn… Bốn mươi chín… Năm mươi!!

Trong nháy mắt khi Nguyên Tu Vân nhìn chằm chằm bốn tu giả của một nơi đã công kích góp nhặt năm mươi lần nhánh Kim, một năng lực thuộc Kim khổng lồ mà lại tinh thuần hiện rõ trên cự mộc ở nơi đó. Nguyên Tu Vân thoáng cái trợn to hai mắt, mà Linh Tiêu Tử và ba người cùng đi ra ngoài rốt cuộc cũng phản ứng kịp nóng nảy gào to: "Nguy hiểm! Mau trở lại ——!"

Có tu giả cũng đã trực giác không ổn ở trước tiên, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía trước trăm mét, mà có không ít người lại chỉ kịp lao ra ba bốn thước mà thôi, cũng không ít người hoàn toàn không phản ứng kịp, ở trong nháy mắt cự mộc bùng nổ đã bị đã bị bao phủ, ở một trận ánh vàng qua đi Nguyên Tu Vân hít ngược một hơi khí lạnh: "…!"

Vừa rồi xung quanh cự mộc còn hơi chen chúc nhau lúc này giống như là bị quét dọn mang tính cưỡng chế nào đó, trong nháy mắt trở nên sạch sẻ vô cùng. Những tu giả vừa rồi còn đang lấy nhánh Kim vậy mà trong nháy mắt sau khi ánh vàng bùng nổ đã bị chiêu thức tương tự của mình giết chết rồi! Chỉ có mười mấy tu giả bởi vì lực công kích không đủ vừa không lấy đủ năm mươi lần gương mặt còn đang ngu ngơ. Theo lý thuyết ở nơi này bảy phần là cao thủ kỳ Kim Đan, như thế nào đi nữa cũng không có khả năng không có cách bảo mệnh, nhưng bọn họ cứ như vậy bị công kích năm mươi lần của mình giết chết bản thân, càng là tu giả lợi hại ở nơi này càng chết nhanh!

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên còn tốt, nhưng Linh Tiêu Tử và ba người còn lại khác sắc mặt khó coi tới cực điểm! Việc này cũng không trách bọn họ, nhưng bọn họ lại không gánh nổi trách nhiệm này. Linh Tiêu Tử chỉ cần vừa nghĩ tới đồng môn nội môn các sư huynh đệ của mình sau khi tiến vào bí cảnh Tam Linh vậy mà đến cuối cùng chỉ còn lại có không đủ mười người, trong lòng chính là một mảnh lạnh lẽo, hắn hoàn toàn không thể giao phó với sư môn! Ý nghĩ của ba người kia gần giống như hắn, nhưng vào lúc này dị biến lại xuất hiện.

Cự mộc vốn vô cùng cao to tốc độ bắt đầu thu nhỏ lại dùng mắt thường có thể thấy được, bởi vì trước đó bị lấy đi rất nhiều nhánh cây, cự mộc màu vàng giờ đây có vẻ rất chật vật, hầu như chỉ còn lại nhánh cây thưa thớt và vài lỗ trên thân cây. Mà sau khi thu nhỏ lại nó càng lộ ra vẻ đáng thương

Coi như cũng bởi vì như vậy, Nguyên Tu Vân cơ hồ đã xác định ở trước tiên, thứ trước mắt này chính là kết tinh cây Trường Sinh Kim y muốn tìm! Chờ sau khi thu nhỏ lại tới mức độ nhất định, có thể lấy nguyên cây mang đi!

Bầu không khí thoáng cái lại căng thẳng lên hiển nhiên mười mấy tu giả còn dư lại, cũng nghĩ như vậy.

======

xPK1Ws0oi;o ^

118. Chương 118

Anh hùng sở kiến lược đồng* ở thời gian rất lâu trước đây là một câu nói khiến người ta nhịn không được hiểu ngầm mà cười. Nhưng nếu như quan niệm nhìn vật cũng như thế mà nhằm vào một bảo vật nào đó, như vậy tình huống hoà thượng nhiều cháo ít tất nhiên không thể khiến người ta vui vẻ và lạc quan rồi.

[Anh hùng sở kiến lược đồng, sở kiến: nhìn thấy, chỉ quan niệm; lược: Đại khái, cơ bản. Quan niệm của nhân vật anh hùng cơ bản giống nhau. Đây là lời khen biểu thị ý kiến giống nhau của hai bên.]

Hầu như trong nháy mắt, tất cả mọi người dâng lên tính đề phòng, bọn họ tự nhiên sẽ không muốn cho những người khác lấy được bảo bối này, mà nơi này cho dù vừa mới chết rất nhiều người, nhưng còn tồn tại của mười mấy đối thủ, thế nào đi nữa cũng sẽ là một kết cục cạnh tranh kịch liệt.

Trong lòng Nguyên Tu Vân nhịn không được thở dài, hai bảo bối lấy được trước đó mặc dù có gặp nguy hiểm, chẳng qua loại nguy hiểm này ít ra không cần y đi tranh đoạt với người khác, hiện giờ đã tới người thứ ba cuối cùng vẫn không cách nào tránh khỏi. Mặc dù không cách nào tránh khỏi nhưng không có nghĩa là Nguyên Tu Vân sẽ nhượng bộ, y để Tiểu Hồ Lô và Tiểu Sỏa Đản tập trung tinh chuẩn ngay gốc cây Trường Sinh Kim đang thu nhỏ lại này, Nguyên Tu Vân mơ hồ có một ý nghĩ, nhưng ý nghĩ này rốt cuộc đúng hay không? Có thể còn cần chứng thực một cái.

Khoảng chừng qua không được nửa nén nhang, đại thụ vốn chọc trời cũng đã biến thành cây nhỏ tinh tế chỉ lớn bằng bàn tay. Mọi người ở đây đều cho rằng biến hóa của nó đã ngưng liền chuẩn bị ra tay, một giây kế tiếp gốc cây nhỏ màu vàng này trong nháy mắt lại biến mất!

"Chuyện gì xảy ra?!" Có người kinh ngạc trực tiếp la lên, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm thử ở nơi cây nhỏ vừa biến mất, nhưng từ trên vẻ mặt khó coi là có thể nhìn ra gã không mò được thứ gì.

"Nó nhất định sẽ không chạy xa mà còn gần đây! Mau tìm!" Linh Tiêu Tử cau mày nói ra những lời này đã nhắm hai mắt lại, đem thần thức của mình từ nơi hắn đứng khuếch tán ra bên ngoài, không buông tha mảy may nơi di động khác thường. Những người khác trên cơ bản đều có công pháp tương tự đang tìm tòi kết tinh thụ, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng không ở nơi đó, chẳng qua bọn họ vẫn không đi xa.

Nguyên Tu Vân hết sức mịt mờ nhìn gốc cây Trường Sinh Kim thông thường nào đó. Lúc này linh khí của Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô đều tập trung ở nơi này, mặc dù y thật sự không cảm nhận được chỗ kỳ lạ của cây này là gì, nhưng y tin tưởng hai linh vật bổn mạng của mình, chúng nó có cách của mình, mà loại cách

thức này rất có thể mọi người không cách nào nhận biết được. Nhưng Nguyên Tu Vân lại không cảm thấy nửa phần dễ dàng, bởi vì y phát hiện mười mấy người xung quanh cũng không đi xa, y tin chỉ cần mình vừa có dị động, những người đó nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đi tới bên cạnh y cướp giật bảo vật, cho nên y cần một kích tất trúng. Tốt nhất có người nào đó có thể đưa tới một ít động tĩnh, đem ánh mắt của những người khác đi hấp dẫn tới bên kia.

Nhưng tất cả mọi người không thu hoạch được gì, hơn nữa theo thời gian trôi qua Nguyên Tu Vân rõ ràng cảm thấy tâm tính lo lắng của Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô, dường như nếu y chậm trễ thêm chút nữa thì không có biện pháp lấy được bảo vật Thiên bảng này!

Cắn răng một cái, Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, người sau rất nhanh đã hiểu ý của Nguyên Tu Vân, gật gật đầu xong khí thế quanh thân bắt đầu mơ hồ tăng lên. Mà Nguyên Tu Vân lại thả ra Tiểu Sỏa Đản lập tức đốt ba gốc cây Kim, chỉ đốt một gốc cây thật sự là rất rõ ràng, cho dù làm xong chuẩn bị muốn đánh một trận đánh ác liệt, cũng không thể không làm gì.

Động tác của Nguyên Tu Vân dĩ nhiên là đưa tới chú mục của những người khác, nhất thời trong lòng mọi người đều có một ý nghĩ, đồng thời tỉ mỉ nhìn chăm chú y. Mà ở phía sau bên cạnh có một tu giả hệ Lôi cũng thoáng cái giật điện mười gốc cây Trường Sinh Kim, lại đem lực chú ý của một bộ phận hấp dẫn tới đây. Tràng diện nhất thời an tĩnh chỉ có thể nghe tiếng của lửa và lôi. Bỗng nhiên từ ba gốc cây Trường Sinh Kim bị thiêu đốt đột nhiên thoát ra một đường ánh vàng gai mắt, Nguyên Tu Vân vung dây bện màu xanh biếc mở ra lưới rắn chắc trước tiên, sanh sanh đem ánh vàng kia bao lại, sau đó thoáng cái bỏ vào đan điền của Nguyên Tu Vân!

"Là hắn!"

Kiếm khí quanh thân Dịch Nhiên vào lúc này chợt phát lực, trường kiếm ở bốn phía vẽ một vòng, vô số kiếm khí mang theo ánh lửa cũng không chút nương tay hướng về quân địch, lúc này những Kim Đan đó phản ứng một người còn nhanh hơn một người, bọn họ hoặc là tránh thoát công kích hoặc là ngăn cản công kích, sau đó liều mạng đem sát chiêu ném lên trên người của Nguyên Tu Vân. Cho dù Nguyên Tu Vân đã lôi kéo Dịch Nhiên ngồi trên phi thảm Tuyệt Mệnh, nhưng ở nơi này tất cả đều là trong mắt của tu giả Kim Đan, tốc độ của phi thảm Tuyệt Mệnh cũng chẳng qua là xe tốc hành phổ thông mà thôi, bọn họ đuổi theo kịp!

Nguyên Tu Vân lần đầu tiên chân chân chính chính thấy được sự lợi hại của mấy chữ "Bởi vì tiền tài" này, suốt cả đêm! Đó là hơn mười tu giả Kim Đan sống chết đuổi ở phía sau bọn họ vậy mà không ai dừng lại, hoặc là rơi xuống! Công kích của bọn họ thậm chí càng ngày càng sắc bén, dường như hoàn toàn không thấy được một chút mệt mỏi. Mà ngược lại lúc này sắc mặt Dịch Nhiên đã tái nhợt, hắn một mực che chở Nguyên Tu Vân mau chóng luyện hóa kết tinh thụ của gốc cây Trường Sinh Kim, linh lực thấy đáy thậm chí là tiêu hao.

Nguyên Tu Vân cắn răng: "Kiên trì thêm một canh giờ là được rồi!"

Dáng người của Dịch Nhiên từ vừa mới bắt đầu tới giờ hầu như chưa từng thay đổi, hắn nghe vậy chợt gào to một tiếng, sau đó nói: "Ngươi an tâm, có ta ở đây!"

Chỉ cần có ta ở đây trông coi, ai cũng không thể gây thương tổn được ngươi!

Nguyên Tu Vân ở trước tiên đã hiểu ý của Dịch Nhiên, lòng nóng lên, sau đó cắn răng cùng Tiểu Kim Thụ giằng co bên trong đan điền, lúc này Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô trên cơ bản là cùng nhau đem Tiểu Kim Thụ đánh cho không bò dậy nổi, chỉ chẳng qua Tiểu Kim Thụ thế nào đi nữa cũng là lão Đại của một mảng lớn trong Kim thụ, cứ như thế đi làm vợ bé thứ ba cho người ta, không đem nó đánh tới chỉ còn một hơi thở, nó tuyệt đối sẽ không phục tùng, Nguyên Tu Vân chỉ có chờ, chờ nó và Kim linh căn trong cơ thể dung hợp. Lúc này y không thể phân tâm.

Nguyên Tu Vân nhắm hai mắt thật chặc, trên đầu toát ra một tầng mồ hôi mịn, lúc này Dịch Nhiên đã bị mười mấy người đuổi theo đồng thời vây quanh bền chặc, rất hiển nhiên ưu thế đã bị đám người Linh Tiêu Tử chiếm giữ.

"Hai vị đạo hữu này rất lạ mặt, sẽ không phải là tán tu ở đâu đó đi! Chẳng qua nếu có thể lẫn vào bí cảnh Tam Linh ngược lại cũng là bản lĩnh của hai vị, chúng ta không muốn tranh một ngươi chết ta sống với hai vị, có điều kết tinh thụ phái Thuỷ Linh chúng ta nhất định phải lấy được nó, đợi lát nữa nếu như nguyện ý

đem bảo vật giao ra đây, vậy chúng ta không chỉ sẽ không làm khó hai vị, ngược lại sẽ bồi thường cho hai vị." Linh Tiêu Tử vẻ mặt thành khẩn nói với Dịch Nhiên, ngôn ngữ rất là thành khẩn đem biểu hiện ta tất cả cũng là vì tốt cho các ngươi vô cùng nhuần nhuyễn.

Mà lúc này những người khác ngược lại đều không nói gì nữa, mặc dù lập trường bọn họ khác nhau, chẳng qua phái Thuỷ Linh còn dư lại tám người, nhân số môn phái của những Thuỷ thế giới khác tối đa cũng chỉ có ba người mà thôi, phái Thuỷ Linh coi như là người đông thế mạnh bọn họ cho dù muốn cướp ngay bây giờ cũng không thể tỏ rõ thái độ, mọi người ở nơi này mỗi một người cũng đã từng gặp mặt nhau, làm chuyện mờ ám, lén lút thật sự là rất khó làm.

Dịch Nhiên nhìn dáng vẻ nhất định phải được của Linh Tiêu Tử cười lạnh một tiếng, hiện giờ hắn đúng là không thể tiếp tục vận dụng lực, ai có thể quy định hắn chỉ có thể dùng linh lực đâu chứ? Đám người Linh Tiêu Tử liền thấy được kiếm tu tóc ngắn này đem thanh trường kiếm khiến bọn họ có uy hiếp mơ hồ thu về đan điền, sau đó hai tay đưa ra, ngón tay làm ra hình dạng móng ưng.

Chỉ một động tác này, khiến cho mười mấy người ở đây trong lòng giật mình, thậm chí có một tu giả Kim Đan đối với yêu lực vô cùng nhạy cảm trực tiếp đã mặt trắng bệch. Thốt ra: "Huyết mạch Đại yêu!!"

Lúc này Dịch Nhiên chợt lộ ra một nụ cười có thể gọi là tà tứ, ngay cả tính cách dường như cũng trở nên đường hoàng: "Đoán không sai, đáng tiếc không có khen thưởng."

Ó ——!!

Một tiếng chim hót tựa như vàng giống như ngọc vang lên, đám người Linh Tiêu Tử liền thấy ở phía sau Dịch Nhiên chậm rãi hiện ra một hư ảnh linh điểu màu vàng nhưng mang theo ánh đen, hư ảnh này vừa ra tất cả mọi người ở nơi đó đều cảm nhận được áp lực cực lớn, mà khi lúc bọn họ thấy rõ hư ảnh này rốt cuộc là gì, tu giả Kim Đan trước đó hô lên huyết mạch Đại yêu run rẩy như đang sàng trấu, gào to một tiếng đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy thoát đi.

Trong lòng đám người Linh Tiêu Tử rùng mình, nhưng quả thực hơi do dư cũng không có rời khỏi. Chính là lần do dự này, khiến bọn họ vĩnh viễn không còn cơ hội rời đi.

"Tam Túc Kim Ô?!" Trong lòng Linh Tiêu Tử cảm thấy không ổn, cũng không chờ hắn có hành động, hư ảnh ở trong khoảnh khắc biến thành thực chất, tựa như một con thần điểu thượng cổ màu vàng, lại tản ra khí đen cứ như thể được kiếm tu kia triệu hoán tới vậy! "Chạy đi!"

Bọn họ vừa xoay người, Kim Ô đã ó ó kêu hai tiếng, sau đó dưới ánh mắt không thể tin của bọn họ, trong nháy mắt xuyên thấu đầu đan điền tim của bọn họ, khiến bọn họ thoáng cái hóa thành hư không.

Sau đó bột phấn màu đen kia theo gió nhẹ thổi tan, nơi này an tĩnh giống như cho tới giờ cũng chỉ có Dịch Nhiên hai người bọn họ.

Dịch Nhiên thở ra một hơi dài, sau đó đầu váng mắt hoa ngồi ở trên phi thảm. Chỉ chẳng qua biểu tình của hắn lại mang theo vài phần vui vẻ, hắn đã có thể đủ để gọi ra hư ảnh rồi, đây đã nói lên độc bên trong huyết mạch của hắn đã tiêu trừ hơn phân nửa. Có lẽ không bao lâu nữa là hắn có thể hoàn toàn tiêu trừ độc tố, sau đó cùng đạo lữ của mình đánh trở về rồi. Vì vậy tâm tình còn rất kích động, hơn nữa Dịch Nhiên vốn băng sơn hoá thành hoả sơn hoặc nhiều hoặc ít bị huyết mạch ảnh hưởng đã ôm Nguyên Tu Vân vẫn còn đang đả toạ trực tiếp hôn lên, lúc Nguyên Tu Vân thật vất vả đem tiểu Kim thụ đánh tới tự giác dung hợp với Kim linh căn, mở mắt ra chuyện đầu tiên chính là cảm thấy chỗ nào cũng không đúng!

"Ừm!"

Dịch Nhiên cười tiếp tục xâm chiếm môi lưỡi của đạo lữ nhà mình, tâm tình sung sướng. Sau khi Nguyên Tu Vân trải qua kinh sợ, nghĩ đến vừa rồi người này nhất định là liều mạng che chở mình, cũng liền mặc kệ hắn. Đang lúc bầu không khí vô cùng tốt, lúc Dịch Nhiên cảm thấy mình có thể cùng đạo lữ hoàn thành một việc chung thân đại sự, Nguyên Tu Vân bỗng nhiên dừng một lát toàn thân cứng ngắc, sau đó đã đẩy Dịch Nhiên ra.

Dịch Nhiên miệng khô lưỡi khô vẻ mặt bất mãn: "… Làm gì?"

Sóng mắt Nguyên Tu Vân để lộ, môi hồng mặt nóng mà nói: "… Ta muốn tiến giai Kim Đan rồi."

Dịch Nhiên: "..." Đệch cmn.

Cảm thấy thế giới này tràn đầy ác ý!! Không phải là hắn muốn ngủ thật tốt, một giấc sao?!

Hít thở sâu nhiều lần, Dịch Nhiên mới cắn răng nghiến lợi: "Tìm một chỗ, ta hộ pháp cho ngươi!" Sau đó phải làm ba ngày ba đêm!!!

=====

Tính đăng hôm qua rồi, nhưng chợt phát hiện wp ko lên được ;_;

Hôm nay lên được nên đăng ăn mừng:v

119. Chương 119

Thời điểm Nguyên Tu Vân tiến giai Kim Đan tuyệt đối là rất không đúng lúc. Đương nhiên đây chỉ là theo như Dịch Nhiên mà thôi. Mà nhìn từ bản thân Nguyên Tu Vân, lúc này chính là vừa vặn rồi, mặc dù ở trong bí cảnh có hơi nguy hiểm, nhưng người trong bí cảnh ít nhiều gì cũng là tới tìm bảo mà không phải tới tìm thù, chỉ cần hai người bọn họ tìm một nơi ẩn náo ngây ngô thành thành thật thật tiến giai Kim Đan, nguy hiểm sẽ có, nhưng tuyệt đối sẽ không quá lớn.

Mà nếu y tiến giai ở Hỗn Độn chi địa, vấn đề sẽ lớn, khi tiến giai ở nơi đó tuyệt đối là thời điểm nguy hiểm nhất, nếu như tìm không được người tín nhiệm hộ pháp cho ngươi, như vậy ở trong nháy mắt ngươi có thể tiến giai thành công sẽ bị đám người công kích sau đó cướp giật bảo vật. Huống chi người của Hỗn Độn chi địa rõ ràng là nhiều đối thủ Kim Đan lại nhiều đối thủ cường đại, bọn họ làm sao có thể mặc kệ đối thủ tiến giai.

Cho nên ở trong lòng Nguyên Tu Vân thở dài một hơi. Dịch Nhiên buồn bực một hồi sau đó cũng hiểu được lúc này là một thời điểm tốt, chẳng qua hắn vừa rồi lực kiệt, Nguyên Tu Vân kết đan nhất định sẽ dẫn phát dị tượng thiên địa, nếu như tu giả trong bí cảnh đem trở thành trọng bảo xuất thế vậy không thể tốt rồi, việc khẩn cấp trước mắt là bọn họ tìm một nơi bí mật tiến giai. Huống chi vừa rồi hắn đem người của phái Thuỷ Linh giết sạch, nếu như trong bí cảnh còn có người cùng môn phái với bọn họ, vậy nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, bọn họ phải chuẩn bị thật tốt.

Sau khi lo lắng không yên vòng vo một vòng lớn, tìm một canh giờ, cuối cùng Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên quyết định đem một hòn núi nhỏ cũng không có gì đặc biệt, liếc mắt là có thể thấy đỉnh coi như là nơi tiến giai. Bản thân linh khí ở trong bí cảnh đã tương đối sung túc, cho nên sẽ không nhất định cố ý tìm một nơi dư thừa linh khí. Chỉ cần nơi này không có trọng bảo, có thể khiến người ta liếc nhìn là có người tiến giai, vậy thì coi như an toàn rồi.

Đem ngọn núi nhỏ mở một động phủ qua loa, Nguyên Tu Vân trực tiếp ở bên trong đả tọa, lúc này bầu trời bên ngoài đã mơ hồ có tiếng sấm xuất hiện, Dịch Nhiên đứng ở bên ngoài động phủ nhìn về phía trước, hơi nhướng mi phát hiện màu sắc của lôi vân lại là ba màu đỏ, lục, vàng, nghĩ đến đạo lữ nhà mình đã có hai Hỏa linh căn và Mộc linh căn có thể so sánh với Thiên linh căn, hiện giờ đã muốn có cái thứ ba là Kim linh căn, Dịch Nhiên đã hiểu ba màu của kiếp vân là xuất hiện như thế nào rồi.

Khẽ chậc một tiếng, chỉ nghĩ thôi cũng biết lôi kiếp này nhất định không quá tốt.

Dị tượng như thế không có khả năng không khiển người khác phát hiện, chỉ chẳng qua giống như là Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên suy đoán vậy, lúc các tu giả vui vẻ cho là mình thấy được trọng bảo, mà chạy tới, lại thấy một tu giả Ngưng Mạch Đại viên mãn đang tiến giai Kim Đan. Loại thất vọng này thật sự là khiến người ta nhìn thấy mà khó chịu, nhưng tiến giai cũng không phải bảo bối, bọn họ cũng không cách nào cướp, huống chi bên cạnh còn có một kiếm tu nhìn chằm chằm đang hộ pháp cho người tiến giai kia, việc này khiến trong lòng của bọn họ muốn quấy rối, hoặc là giết người đoạt bảo thoáng cái đã phai nhạt xuống, dù sao ở trong bí cảnh vẫn là tìm bảo bối trước quan trọng hơn.

Bởi vậy có không ít tu giả thấy hình ảnh như vậy sau đó đã thất vọng rời khỏi, nhưng còn có một số ít tu giả không đổi sắc mặt đứng ở phía xa không rời khỏi, những người này không cần phải nói chính là muốn chờ chiếm một ít tiện nghi rồi. Rốt cuộc bọn họ có thể ra tay với Nguyên Tu Vân làm đục nước bèo cò hay không, thì phải nhìn giá trị võ lực của Dịch Nhiên rồi. Ít ra nhìn hiện giờ, mặt băng sơn điên cuồng của Dịch kiếm tu vẫn tương đối có thể trấn giữ.

Xuống trước tiên là lôi kiếp màu đỏ, từng đạo lôi kiếp hệt như rồng lửa đánh vào trên núi đất nhỏ, đã trực tiếp đem núi đất đánh trụi, tâm tình Nguyên Tu Vân lúc này rất tiếc nuối, nếu như sớm biết rằng xuống liên tiếp ba lôi vân kiếp, lúc y tìm linh vật bổn mạng nên dựa theo thuộc tính tương khắc mà tìm tới, như vậy hoả lôi của y lúc này có thể dùng pháp bảo và công pháp thuộc tính Thuỷ chống đỡ rồi. Nhưng hiện giờ y chỉ có mộc hệ có thể dùng, thực sự chống đỡ không được.

Nguyên Tu Vân đã ném ra từng món bảo khí bảo mệnh từ trong túi trữ vật. Ở trên điểm này, hành động của Nguyên Tu khiến các tu giả xung quanh thổ hào tới đỏ mắt.

"Vậy mà hắn đem bảo khí Tam phẩm kia đi kháng lôi kiếp!"

"Rõ ràng hắn có thể dùng công pháp của mình chống đỡ!"

"Bảo bối kia cho đi vẫn hơn!"

Người xung quanh thấy Nguyên Tu Vân lãng phí bảo vật như thế nhịn không được xì xào bàn tán, mà nhiều người thảo luận thì có người bắt đầu muốn ra tay. Chẳng qua, người nọ len lén thả ra ba con bò cạp màu vàng còn chưa kịp bò tới cạnh chân của Dịch Nhiên, đã bị một kiếm nhẹ nhàng của hắn chém thành hai nửa.

"Sao có thể chứ!! Bò cạp Hoàng Kim của ta là dùng kim thạch kim cương luyện chế mà thành! Cho dù là bảo khí Tam phẩm cũng không thể may mảy làm bị thương nó, ngươi làm sao có thể một kiếm chém hết bọn nó?!"

Tu giả lén lút thả bò cạp Hoàng Kim kia đầu tiên là chợt phun ra một ngụm máu tươi, sau đó vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm kiếm trong tay Dịch Nhiên. Ánh mắt kia hết sức tham lam.

Dịch Nhiên cười lạnh một tiếng, sau một khắc đã trực tiếp thuấn di đến trước mặt của tu giả kia sau đó một kiếm liền đem đan điền của gã đâm một cái thật mạnh. Hiện giờ ma tình của hắn còn chưa có giảm xuống đâu, chưa kịp dùng cách thức phát tiết thoải mái, vậy cũng chỉ có thể dùng giết người để phát tiết thôi. Chớ đừng nói chi là tu giả xung quanh lúc này không ai có lòng thiện ý cả, giết gà dọa khỉ chính là cách tốt nhất để cho bọn họ an ổn.

Quả nhiên, sau khi mọi người thấy Dịch Nhiên dễ dàng kết liễu tính mạng của một tu giả kỳ Kim Đan như thế, mỗi người cũng giống như gà bị rút lông một tí cũng không dám động. Rất sợ kiếm tu này không một lời hợp đã đem bọn họ giết chết, mặc dù bọn họ có tự tin sẽ không yếu đuối giống như người vừa rồi, nhưng vấn đề là kiếm tu cấp bậc Kim Đan cũng không dùng toàn lực giết người đó. Cho nên náo nhiệt vẫn không cần nhìn có thể đi thì đi đi!

Vào lúc này kiếp vân màu đỏ đã biến mất, ngay sau đó là đám mây màu xanh biếc, thoạt nhìn nhàn nhạt rất là tươi mát, mà khi tia chớp màu xanh biếc đánh lên người Nguyên Tu Vân, y cũng đau tới nhịn không được mắng một tiếng. Đây ngoại trừ công kích trên thể chất của y, lại còn mang theo công kích tinh thần nữa!

Cũng may vào lúc này Nguyên Tu Vân đã có thể sử dụng Tiểu Sỏa Đản tới giúp y ở trên cơ thể hình thành một tầng phòng hộ, bằng không thì dưới sự tiến công hai tầng, nói không chừng y thực sự sẽ tẩu hỏa nhập ma. Lúc này trong đầu của y lóe ra mẫu chuyện đủ loại đủ dạng, mà phần lớn mẫu chuyện này lại đều là lúc còn bé bị đối xử không tốt mười năm.

Nguyên Tu Vân ngay từ đầu còn có chút tức giận, chẳng qua từ từ y đã bắt đầu ổn định tâm thần của mình. Ai khi còn bé chưa từng chịu khổ chứ? Huống chi ở trong mười năm này y cũng không phải một mực bị khi dễ, hoặc nhiều hoặc ít cũng có phản kháng và hy vọng. Công kích thần thức nho nhỏ này còn chưa khiến y tâm thần đại loạn. Cho nên sau nửa canh giờ trôi qua Nguyên Tu Vân cũng chống qua kiếp vân màu xanh biếc, Kim Đan chi kiếp của Nguyên Tu Vân tới đây cũng chỉ còn lại có kiếp vân màu vàng kia thôi.

Nguyên Tu Vân vẫn còn đang suy tư kiếp vân màu vàng sẽ lấy hình thức gì tới công kích y, tia chớp màu vàng liên tiếp mà phô thiên cái địa đã từ trong đám mây bạo phát ra, đánh thẳng tắp về Nguyên Tu Vân, Nguyên Tu Vân làm sao đi nữa cũng không nghĩ tới một cửa cuối cùng vậy mà sẽ là công kích mưa rền gió dữ với tiết tấu muốn đánh chết y như thế! Lẽ nào ngay cả lôi kiếp cũng biết y là pháp sư da giòn? Đây là muốn luyện thể cho y hay là thế nào chứ?! Nguyên Tu Vân nghiến răng nghiến lợi chẳng qua lại chỉ có thể cứng rắn chịu đựng, y đã để Tiểu Sỏa Đản tới phòng ngự, Tiểu Hồ Lô cũng tùy thời bổ sung linh lực và sinh cơ cho y, thế nhưng cảm thấy mỗi một đạo thiểm điện cũng đang chơi đùa thể chất của hắn thật sự là khiến hắn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Loại cảm giác đau đớn này cũng không kém bao nhiêu trước đó y tiếp nhận Tiểu Sỏa Đản ép buộc rèn luyện kinh mạch trong cơ thể, Nguyên Tu Vân tê tê hút ra khí lạnh, tới đến cuối cùng trái lại từ từ bật cười, đến đây, y trái lại bị khơi dậy ý chí chiến đấu cực lớn. Nếu lôi kiếp này là nhìn đúng thể chất yếu của y, vậy như thế y thừa dịp đem nhược điểm của y chữa trị! Y có thể cảm giác được sau khi lôi kiếp màu vàng này đánh tới trên người của y bắp thịt của cơ thể cũng sẽ từ từ trở nên mạnh mẽ một phần, mặc dù quá trình vô cùng thống khổ nhưng vậy thì thế nào? Bọn họ sinh hoạt ở mảnh thế giới này, chỉ cần muốn đi lên người đó có thể đủ một lần vất vả suốt đời nhàn nhã?!

Nguyên Tu Vân cứ như vậy nhẫn nhịn, chịu đựng, những tu giả vây xem mặt lộ vẻ không đành lòng, dưới tình huống sinh lòng dao động, rất cứng rắn một canh giờ. Khi y cảm nhận được Tiểu Kim Thụ hoàn toàn tương dung với Kim linh căn của y, đồng thời khi bên trong đan điền do ba căn linh căn từ từ kết thành một kim đan ba màu nho nhỏ, nâng mặt thảm không nỡ nhìn, nở nụ cười với Dịch Nhiên.

Dịch Nhiên cảm thấy, nụ cười kinh tâm động phách hắn chưa từng thấy bao giờ, trong đôi mắt kia mang theo vô cùng tự tin mạnh mẽ và phong thái khiếp người. Ngay sau đó Dịch Nhiên cũng cười theo, sau đó đi lên đem người ôm vào trong lòng. Hắn cảm thấy đạo lữ của mình thật sự là quá tốt, bất kể mặt nào cũng tốt!

Hành vi chọc mù mắt như thế của hai người khiến các tu giả vây xem xung quanh vẽ ra chút suy nghĩ nhịn không được bĩu môi che mắt, đây là đi tới nơi nào cũng có kẻ show ân ái, đại đạo mênh mông cũng không thể để cẩu độc thân tu luyện thật tốt sao?!

Mà ngay lúc này hai người bỗng nhiên cảm giác được một trận lực hút to lớn, cảm giác quen thuộc khiến Dịch Nhiên trực tiếp giật khóe miệng mang theo Nguyên Tu Vân bỏ chạy, dù sao không thể ở trước mắt bao người đã biến mất, chỉ là chuyển đi bí cảnh lần này, thời gian cũng không vượt quá năm ngày.

Lần thứ hai từ bí cảnh đi ra Nguyên Tu Vân rất tự giác đã đem Tiểu Sỏa Đản phóng ra hộ thể, quả nhiên còn có người chưa từ bỏ ý định công kích, chẳng qua lúc phát hiện không cách nào công kích cũng yên tĩnh lại.

Lần này sau khi Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đi ra đã thả lỏng hơn nhiều, dù sao ở trong một đám Kim Đan Ngưng Mạch sự tồn tại của yếu nhược thật quá rõ ràng. Nếu tiếp tục lâu dài như vậy cho dù Dịch Nhiên muốn che chở thì cũng có điều sơ hở. Nhưng giờ Nguyên Tu Vân cũng là tu giả kỳ Kim Đan rồi, mặc dù là vừa mới tiến giai thành công, nhưng Nguyên Tu Vân mơ hồ có chút cảm giác, thực lực của y hiện giờ cho dù chống lại Kim Đan Trung kỳ thông thường cũng sẽ không nằm ở thế yếu, y cần phải trở về bế quan thật tốt, học theo ngũ hành tạo hóa thuật • quyển thượng càng nhiều thuật pháp về Kim linh căn, hơn nữa Hỏa linh căn và Mộc linh căn cũng có thể tiến hành hợp lực vận dụng, chờ sau khi y xuất quan y và Dịch Nhiên có thể bày mưu tính kế thật tốt để rời đi nơi này rồi.

Ở lúc tâm tình Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người đều rất tốt, bên cạnh chợt vang lên tiếng hô sợ hãi của một người cảm thấy không thể tin: "Làm sao có thể! Vậy mà các ngươi chưa bị tách ra hả?! Ngược lại ngươi còn tiến giai Kim Đan rồi?!"

Nguyên Tu Vân hai người khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là đủ mọi màu sắc mới vừa đụng phải lúc tới kia.

=====

120. Chương 120

Tình cảnh vốn còn yên tĩnh, bị người năm màu sáu sắc la lên như thế đã thay đổi có hơi ngừng lại, phía trước đột nhiên đều dừng lại bước chân, đầy hứng thú nhìn về phía ba người bọn Nguyên Tu Vân, dường như đang đợi bọn họ ra sức mà đấu một trận, sau đó bọn họ có thể nhặt tiện nghi hoặc là thuận tiện làm một ít gì đó.

Cũng may Năm màu sáu sắc cũng biết biểu hiện của mình ở đây lộ ra vô cùng rõ ràng, mặc dù bản thân là một tu giả Nguyên Anh Sơ kỳ, nhưng ở Hỗn Độn chi thành này chẳng những không chỉ có một người trở mặt, miễn là hắn phải ở nơi này đánh nhau với người khác tin chắc rằng không được bao lâu, sẽ có kẻ thù của hắn, nghe tiếng chạy tới đây nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Vì vậy Năm màu sáu sắc hất đầu, nhìn nhìn một đám người đối diện đang chờ vô giúp vui cười lạnh một tiếng: "Thế nào? Giờ không đi là chờ bổn tọa đánh với các ngươi một trận mới đi sao? Chẳng qua bổn toạ thấy hai người bạn tiến giai Kim Đan mà vui vẻ mà thôi, nên được các ngươi ngạc nhiên như thế?"

Đương nhiên là không ai tin lời nói của Năm màu sáu sắc cả, thế nhưng mắt thấy ba người bọn họ lại đánh nhau, không được nhặt tiện nghi nhìn không thấy được náo nhiệt, mọi người cũng sẽ không ở nơi này nữa. Lúc chờ người đi gần hết Năm màu sáu sắc nhìn chằm chằm gắt gao hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, như là muốn từ trên mặt bọn họ nhìn ra một đóa hoa. Chẳng qua hai người Nguyên Tu Vân cũng không có tính tình tốt mặc hắn nhìn như vậy, vừa rồi người này thiếu chút nữa tạo thành phiến phức lớn, hơn nữa trước đó người này đối xứ với Nguyên Tu Vân tương đối không tốt, Dịch Nhiên lạnh lùng nhìn hắn một cái liền mang Nguyên Tu Vân đi.

Nhưng lúc chờ bọn họ chọn xong khách điếm có thể ở tạm, phát hiện Năm màu sáu sắc kia mặc dù dọc theo đường đi vẫn theo bọn họ không rời đi. Đến trong điếm không cho phép công kích lẫn nhau, nếu không sẽ bị chủ điếm truy sát, Nguyên Tu Vân cau mày xoay người: "Nếu như ngươi thật sự muốn đánh một trận với ta, thì đi ra bên ngoài, hai chúng ta một Kim Đan và ngươi một Nguyên Anh đánh nhau cũng không thể xác định là ai thắng ai thua đâu."

Năm màu sáu sắc lúc này mới giải thích vội ho một tiếng trên mặt hơi có chút lúng túng: "Ta cũng không có ý muốn đánh một trận với các ngươi, ta chỉ muốn xác định hai người các ngươi có phải thật sự còn cùng ở một nơi hay không, ừm, hiện giờ ta phát hiện các ngươi quả thực dìu dắt lẫn nhau không phản bội đối phương, chẳng qua các ngươi không nên đắc ý, ở nơi này ngây ngô thời gian càng lâu, khao khát đối với thực lực và kho báu lại càng lớn, các ngươi một ngày nào đó sẽ xa nhau, hừm!"

Lúc này đây Năm màu sáu sắc trực tiếp bị không để ý tới, Nguyên Tu Vân lôi kéo Dịch Nhiên sắc mặt âm trầm đi vào nhà.

Để lại Năm màu sáu sắc một mình kinh ngạc ngây người nhìn bóng lưng rời đi của bọn họ, hồi lâu sau hắn mới hung hăng xì một tiếng khinh miệt: "Một ngày nào đó các ngươi sẽ xa nhau! Ta cũng không tin một năm sau các ngươi còn có thể ở cùng nhau! Nếu như các ngươi vẫn còn ở cùng nhau, ta đây sẽ, ta sẽ…"

"Được rồi, một người suy nghĩ không bình thường như vậy ngươi còn để ý ư? Hiện giờ chuyện chúng ta cần làm nhất chính là tu luyện, chờ đợi hành trình bí cảnh một lần nữa. Hiện giờ Duyến ti trong tay ta muốn luyện chế thành công còn cần Song Tâm kết, đá Tình Nhân, và cỏ Bạch Thủ." Nguyên Tu Vân nói nhịn không được thở dài: "Hình dáng của ba món này đều xuất hiện thành đôi thành cặp, dựa vào ghi chép đại cương trân bảo Ba nghìn thế giới, chúng nó chỉ sẽ xuất hiện ở trong một bí cảnh được đặt tên là "Nhân duyên cốc". Mặc dù chúng ta vừa mới đi ra ngoài là có thể đi vào đủ loại bí cảnh, thế nhưng bí cảnh của Ba nghìn thế giới quá nhiều đi, nếu như không có cách làm đặc biệt hoặc vận khí, Duyến ti này thật sự rất khó luyện chế thành công. Chẳng qua bản thân Hỗn Độn chi thành đã có trận giao dịch, chúng ta có thể đi nơi đó nhìn coi có gì không."

"Nghe theo ngươi." Dịch Nhiên gật đầu, "Thạch Khôn Minh kia đâu?"

Nói đến đây sắc mặt của Nguyên Tu Vân lập tức sáng lên: "Việc này đã gần xong rồi! Thật không ngờ vận khí của chúng ta lại vẫn không tệ, chỉ đi hai bí cảnh cũng đã tìm được cỏ Linh Hư, và ngọc lưu ly Kim Thác ngân, hơn nữa cuối cùng không biết thế nào ngươi lại thu vào tay hơn mười Tích Thanh Nguyên thuỷ mà vẫn ở bên cạnh Tiểu Sỏa Đản, bảo vật của bí cảnh động phủ của bản thân chúng ta có thể luyện chế

tới hiện giờ cũng chỉ thiếu thứ cuối cùng như vậy thôi! Chỉ cần có thể tìm được đất Ngũ Sắc, an toàn của chúng ta bất kể là ở trong bí cảnh hay là đang ở Hỗn Độn chi địa cũng có thể đủ bảo đảm rất tốt!"

Dịch Nhiên nghe nói như thế tâm tình cũng không tệ, cuối cùng đem người điên Năm màu sáu sắc quăng qua sau đầu, hắn suy nghĩ một lát nói với Nguyên Tu Vân: "Ngươi ở nơi này bế quan tu tập linh thuật trước, ta đi tràng giao dịch nhìn xem, chúng ta ở trong một bí cảnh lấy được kết tinh Trường Sinh Kim là vật liệu luyện khí rất trân quý, so với đất Ngũ Sắc chỉ đắt không rẻ, ta tin ở nơi này đợi một tháng chắc chắn tỷ lệ giao dịch được đất Ngủ Sắc rất lớn."

Nguyên Tu Vân gật đầu: "Vậy khổ cực ngươi rồi!"

Dịch Nhiên trực tiếp nhướng mi, bước lên trực tiếp nắm cằm Nguyên Tu Vân, trực tiếp gặm một cái sau đó mới nói: "Không khổ cực. Sau này chuyện ngươi cực khổ sẽ phải rất nhiều."

Nguyên Tu Vân cảm thấy những lời này nghe có chút không đúng lắm, nhưng nhìn Dịch Nhiên vô cùng nghiêm túc đả toạ ở bên cạnh, Nguyên Tu Vân cảm giác mình lòng tiểu nhân đo bụng quân tử liền cũng nhắm mắt lại không nói chuyện. Lúc Nguyên Tu Vân chuyên tâm tu tập "Ngũ hành tạo hóa thuật • quyển thượng" trong lúc tu tập y nhịn không được cảm thán may là quyển thượng này ghi chép cách tạo hoá Ngũ hành linh căn của Nguyên Anh trở xuống, mà không phải Ngũ hành chỉ có hai loại hoặc là ba loại, nói như vậy lỡ như lúc y lấy được linh căn và tạo hóa thuật không phối hợp với nhau, y cũng chỉ có thể lại đi học tập công pháp khác, như vậy khẳng định rất khó phát huy uy lực. Linh thuật của Ngũ hành tạo hóa thuật truyền thụ ở trên Kim linh căn có ba loại, lần lượt được đặt tên là Thiên kim tan tận, Thiên kim hộ, và Kim quang mạn thiên.

Trước mắt Nguyên Tu Vân có thể học hai loại, nhưng mặc dù như thế y cũng đã thỏa mãn, lúc trước khi y tu tập công pháp Hỏa linh căn và Mộc linh căn, lúc mới bắt đầu còn chỉ có thể tu tập một loại thôi. Chẳng qua về sau theo tăng cường của tu vi, là có thể học tập một cách tự nhiên loại thứ hai rồi. Chẳng qua hiện giờ có thể học tập hai loại thuật pháp,là Thiên kim tan tận và Thiên kim hộ, sau khi Nguyên Tu Vân nghiêm túc chìm vào hải thức tu tập, khóe miệng của y nhịn không được hơi giật giật, công pháp của Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô đều rất lợi hại và có thể dựa vào, màu sắc tự vệ của Tiểu Sỏa Đản và lửa Lưu Tinh gần như là lựa chọn hàng đầu của toàn bộ phương vị và đơn thể công kích, mà Tiểu Hồ Lô có một Huyễn Vụ, một bình nước hồ lô, cộng thêm đẳng mạn chủ yếu là hỗ trợ. Kết quả Tiểu Kim Thụ này…

"Ngươi có thể nói cho ta biết vì sao ngươi phí tiền như thế hả?" Nguyên Tu Vân nhịn không được ở trong đan điền đâm chọc Tiểu Kim Thụ vẫn không nhúc nhích kia, người sau lười biếng lắc lắc cành cây của mình, biểu thị cho dù không phải là ta hoang phí, chuyện đâu liên quan gì tới ta?

Nguyên Tu Vân hung hăng liếc mắt nhìn, may là Thiên kim tan tận, không phải là dùng linh thạch tan rã, không thì y tim đau muốn chết thật đó. Chẳng qua cho dù không phải là dùng linh thạch, Thiên kim tan tận làm ra đại sát chiêu cũng phải dùng Trường Sinh Kim hoặc là vật phẩm thuộc tính Kim cao cấp mới có thể phát động, thật sự là quá phí tiền. Cho dù giờ đã trở thành thổ hào trong mắt người khác, Nguyên Tu Vân cũng quyết định không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không cần chiêu thức quá phí tiền này! Cũng may Thiên kim hộ vẫn là một kỹ năng rất tốt, chẳng qua đoán chừng tuyến đường đi của Tiểu Kim Thụ đều là loại thổ hào này đi? Cho dù kỹ năng này là triệu tập tất cả linh vật thuộc tính Kim xung quanh tới giúp y ngăn chặn công kích. Thực sự là… Có loại cảm giác làm cục nam châm.

Chờ lúc Nguyên Tu Vân đem hai kỹ năng này học xong đồng thời nắm giữ nghiêm nghiêm túc túc, y đã bất tri bất giác bế quan ở trong khách điếm này hơn một tháng. Khi y mở hai mắt ra thấy trong phòng cũng không có ai, suy nghĩ một chút đã đứng dậy đi tới tràng giao dịch của Hỗn Độn chi thành.

Cũng đã một tháng, chẳng lẽ còn chưa tìm được đất Ngũ Sắc sao?

Trên tràng giao dịch.

Dịch Nhiên nheo cặp mắt lại nhìn năm tu giả Kim Đan Trung kỳ, Hậu kỳ vây ở xung quanh hắn, trên mặt không thấy biểu tình hốt hoảng: "Các ngươi dự định giao dịch không được muốn cướp đoạt?"

"Lời nói này của ngươi! Giống như mấy người chúng ta có không nói lý bao nhiêu. Chẳng qua chúng ta nhìn ngươi tới nơi này hơn một tháng, cũng không tìm được đối tượng giao dịch, cho nên mới vất vả tìm tới đất ngươi mong muốn, kết quả mấy người chúng ta vất vả như vậy, ngươi lại không muốn giao dịch với chúng

ta, đây rốt cuộc là chúng ta sai hay là ngươi sai đây?" Nói chuyện là một thể tu cả người mặc áo giáp màu bạc, người này cả người cơ thể phình ra, dường như mỗi một chỗ đều ẩn chứa lực lượng kinh người, tóc của gã từng cọng dựng thẳng về phía trước, rất có một loại cảm giác tức sùi bọt mép. Chẳng qua lúc này biểu tình trên mặt thể tu cũng tương đối có lệ đồng thời gian xảo, mà xung quanh gã có bốn người thể tu ăn mặc gần như không có gì khác biệt với gã, cũng đều cười hì hì nhìn Dịch Nhiên.

"Nếu như các ngươi cả mắt và đầu đều xảy ra vấn đề, vậy nên đi tìm Dược tu hoặc Y tu trị bệnh đi, mà không phải ở nơi này mất mặt." Vẻ mặt của Dịch Nhiên chân thành, biểu tình các ngươi đều ngu xuất nhìn năm thể tu đối diện, chẳng qua đất trong tay mỗi người đều có màu sắc khác nhau: "Ta muốn đất Ngũ Sắc là ở trong hoàn cảnh khác nhau có thể hiện ra màu sắc và thuộc tính khác nhau, mà không phải năm loại đất màu sắc khác nhau trộn lại cùng nhau, không phải các ngươi ngu sao? Nếu như thế ta còn giao dịch với các ngươi, đây chẳng phải là ta ngu?"

Các tu giả vây xem xung quanh đã sớm phá lên cười vang dội, chẳng qua sau khi cười xong lại có chút bận tâm kiếm tu tóc ngắn thoạt nhìn rất chính trực này. Năm người Nguyên Bằng Cương này coi như là côn đồ vô lại tương đối nổi danh của Hỗn Độn chi thành, chuyện giết người đoạt bảo bọn họ làm không biết bao nhiêu, chẳng qua bởi vì năm người bọn họ lúc nào cũng có thể vây thành nhóm, hơn nữa ở trong Hỗn Độn chi thành cũng nịnh bợ một tu giả kỳ Hóa Thần, cho nên mới vẫn kiêu ngạo đến giờ. Đám người kia chính là điển hình của bắt nạt kẻ yếu, hiện giờ đoán chừng là nhìn chằm chằm kiếm tu này hơn một tháng cũng phát hiện hắn luôn luôn một thân một mình, bên cạnh không có ở cùng với người khác, cho nên mới dám lớn gan khi dễ người như vậy. Cũng không biết kiếm tu này phải ứng đối thế nào với tình hình hiện giờ, hy vọng hắn sẽ không bị Nguyên Bằng Cường năm người này giết chết đi.

"Tiểu tử này rượu mời ngươi không uống chỉ thích uống rượu phạt!!" Sắc mặt Nguyên Bằng Cường tối sầm, trực tiếp phất tay: "Lên!"

Vì vậy năm người này cùng nhau hét lớn một tiếng, sau khi dồn khí đan điền năm người đồng thời nâng lên nắm tay phải mang theo năm luồng khí lưu linh theo bọn họ ra quyền cùng nhau hung hăng nện về Dịch Nhiên! Ánh mắt Dịch Nhiên lộ ra một tia khinh miệt gần như không thể phát hiện. Nhớ năm đó phụ thân hắn và nương hắn cũng đều có thể đồng thời lấy tay đập nát linh sơn kim cương, thể chất của hắn ở trên phòng ngự gần như đã đạt được đỉnh, trừ phi năm người này đều là Nguyên Anh, nói cách khác tuyệt đối không có cách nào thương tổn hắn.

Lúc mọi người ở đây nhìn Dịch Nhiên như núi bất động chờ bọn họ đánh mà kinh hô thành tiếng, bỗng nhiên áo giáp hoàng kim mặc trên người năm người bọn Nguyên Bằng Cường không biết tại sao đột nhiên đồng loạt rơi xuống, sau đó trực tiếp chắn trước mặt của Dịch Nhiên, cứng rắn chống đỡ công kích của năm người này!

"Chuyện gì xảy ra?!"

"Ớ! Thuật pháp Kim hệ thật là lợi hại!"

"Tới cùng là ai?"

Mặt Nguyên Tu Vân mang một chút màu sắc trang nhã chậm rãi đi tới bên cạnh Dịch Nhiên ở trước mắt bao người như thế, sau đó trực tiếp một đoàn lửa đốt năm áo giáp hoàng kim thành một quả cầu kim loại lớn, sau đó gọi về ở trong tay tung chơi: "Các ngươi đang khi dễ đạo lữ của ta sao? Lấy năm nắm đất làm đất Ngũ Sắc hả?!" Nói lời này, Nguyên Tu Vân đã đem quả cầu kim loại lớn trực tiếp đập về phía năm người Nguyên Bằng Cường, "Quả thực muốn chết!!"

Trong nháy mắt này, quả cầu kim loại to lớn không biết thế nào lại đột nhiên đã hóa thành kim châm lông trâu bay khắp bầu trời, như mưa to mà ghim về phía năm người kia.

=====

Song tâm kết: nút thắt đôi. Bạch thủ: đầu bạc.

Tan tận: tan hết. Hộ: bảo vệ. Mạn thiên: khắp bầu trời.

~:]-

121. Chương 121

Nhìn kim châm lông trâu bay múa đầy trời, vẻ mặt Nguyên Bằng Cương lờ mờ, nếu như vừa rồi bọn họ không nghe lầm người cầm quả cầu kim loại lớn muốn đập chết bọn họ lại là đạo lữ của kiếm tu đi một mình này?! Nhìn kiếm tu đi một mình này vẻ mặt lúc nào cũng các ngươi đều là gà yếu ngu xuẩn, lâu lâu sẽ là vẻ mặt không phục tới chiến đi, Nguyên Bằng Cương và các tu giả vây xem xung quanh cũng biểu thị đây thật sự tuyệt đối không nghĩ tới á! Một người thoạt nhìn ở chung rất không tốt như thế cũng có đạo lữ, bọn họ vẫn còn cún tu độc thân quả thực không tuân lẽ trời biết không!

Hơn nữa đạo lữ này dáng dấp nhìn qua không tệ, mấu chốt nhất là thực lực cũng rất tốt còn bao che khuyết điểm, đơn giản là không có lựa chọn đạo lữ điều kiện tốt nhất lần thứ hai, chậc chậc…

Năm người Nguyên Bằng Cương cơ hồ là chật vật ở trên trận giao dịch chạy tán loạn khắp nơi, nhưng những kim châm lông trâu này giống như có ý thức của mình, vậy mà tự động chia làm năm luồng, cũng đang đuổi theo bọn họ khắp sân. Đến cuối cùng, năm người vốn muốn chặn đường đánh cướp ngược lại bị ghim thành cái sàng, có lẽ tâm tình của bọn họ nhất định rất không tốt.

Chẳng qua cho dù như vậy Nguyên Bằng Cương năm người thứ hay bắt nạt kẻ yếu cũng không dám làm gì Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nữa, bọn họ chỉ vô cùng tức giận chỉ vào Nguyên Tu Vân hai người họ nói: "Hai người các ngươi nhớ kỹ cho ta! Chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Có gan đừng rơi đàn!"

Nguyên Tu Vân nhìn Nguyên Bằng Cương năm người họ sau khi uy hiếp bọn họ đã xoay người chạy, bỗng nhiên khóe miệng lộ ra nụ cười hơi tà ác. "Mục tiêu của hai người chúng ta khẳng định nhỏ hơn năm người bọn họ, ngươi nói nếu như hai người chúng ta một mình đi đánh giết năm người bọn họ, có thể rất thuận lợi hay không?"

Dịch Nhiên nghe vậy suy tư một lát sau đó cảm thấy việc này có thể được, trực tiếp gật đầu.

Trong nháy mắt khi hắn gật đầu, các tu giả vây xem xung quanh vô giúp vui cũng lấy tốc độ cực nhanh nên làm gì thì làm cái đó, hai người này quả nhiên không hổ là đạo lữ, thậm chí ngay cả chuyện vào nhà cướp cũng nói tùy ý và thân thiết như thế. Nhưng nói ngược lại, nếu ngày hôm nay Nguyên Tu Vân lại để cho bọn họ nhớ lại một điểm mù trước đó của bản thân —— Nguyên Bằng Cương năm người bọn họ không đối phó được, như vậy thời gian bọn họ rời đàn thì sao? Cũng chỉ là thể tự lực phòng ngự tương đối cao mà thôi, nếu muốn đánh chết thật sự là rất dễ.

Lúc đám người gần như giải tán hết, Nguyên Tu Vân cuối cùng cũng có thời gian hỏi Dịch Nhiên một câu một tháng nay giao dịch có thu hoạch hay không, Dịch Nhiên trả lời cũng không ngoài dự đoán của Nguyên Tu Vân. "Đất Tứ sắc và đất Tam sắc thấy không ít, thế nhưng đất Ngũ sắc…"

Nguyên Tu Vân thở dài, sau đó cười cười với Dịch Nhiên: "Không sao chúng ta phải từ nơi này đi ra ngoài không biết còn phải chờ bao lâu nữa! Cuối cùng nhất định sẽ có thể tìm được đất Ngũ sắc."

Dịch Nhiên đưa tay sờ sờ mặt của Nguyên Tu Vân, tâm tình hơi tốt. "Kết thúc bế quan?"

Nguyên Tu Vân trực tiếp nở nụ cười một tiếng: "Đúng vậy, kỹ năng vừa rồi đó là kỹ năng mới ta vừa học được, có phải nhìn rất lợi hại hay không? Nhất là Thiên kim tan tận sau cùng kia, thực ra chỉ phiên bản biểu diễn không có uy lực, nếu quả thật đến thời điểm đặc biệt gấp, ta sẽ để Tiểu Kim Thụ đem tất cả linh lực đều dung nhập vào trong kim châm, người bị ghim sẽ không chỉ cắm đầy kim châm trên người như con nhím đâu. Kim châm sẽ trực tiếp phá hư đan điền và thức hải của hắn, sau đó ở trong linh căn của hắn theo linh lực lưu động."

Dịch Nhiên nghe được một câu cuối cùng kia cũng không nhịn được hơi hít ngược một hơi, vừa so sánh như thế quả nhiên cũng là biểu diễn, nếu như thực sự chỉ sợ lúc này Nguyên Bằng Cương năm người kia lúc này đã chết, có lẽ sống không bằng chết.

"Thế nào lợi hại không!"

Dịch Nhiên nhìn vẻ mặt Nguyên Tu Vân mang theo vài phần kiêu ngạo, đặc biệt nghiêm túc gật đầu: "Lợi hại. Cho nên buổi tối chúng ta ngủ chung chúc mừng đi!"

Khóe miệng Nguyên Tu Vân giật một cái, y một chút cũng không biết ngủ chung là cách chúc mừng quỷ gì!

Lúc hai người rất tự nhiên tay nắm tay chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Nguyên Tu Vân cảm thấy trên cổ tay của mình xuất hiện một sợi ruy băng lành lạnh, mà khi y cúi đầu lại phát hiện trên cổ tay không có gì cả, ruy băng này hơi dùng sức về phía bên phải, hiển nhiên là muốn dẫn Nguyên Tu Vân đi về phía bên phải.

"Làm sao vậy?"

Nguyên Tu Vân suy nghĩ chốc lát, lôi kéo Dịch Nhiên đi về bên phải. Sau đó trực tiếp dùng thần thức truyền lời cho Dịch Nhiên: Ta đoán là có người biết tin tức của đất Ngũ Sắc, nhưng không được liên hệ với chúng ta ở trước mắt bao người.

Dịch Nhiên cau mày: Ngươi xác định người đó không có ác ý?

Nguyên Tu Vân cười cười với Dịch Nhiên. Dịch Nhiên chậc một tiếng, đem kiếm khí ngưng kết tới đỉnh, theo đạo lữ nhà mình đi gặp người. Tuy nói hắn không quá muốn đi, nhưng ai biểu hắn là một người rất yêu đạo lữ chứ? Phụ thân đã luôn cảm thán với mình như thế, hiện giờ hắn cảm thấy mình còn yêu đạo lữ hơn. Ừ, chỉ cần đạo lữ cười cười, hắn đã không chút nghĩ ngợi đi làm rồi! Rất hiển nhiên, có phụ thân nhà mình làm tấm gương, Dịch kiếm tu cảm thấy mình dung túng lúc này hoàn toàn không có bất kỳ không ổn nào, ngược lại còn mang theo tự hào.

Cuối cùng Nguyên Tu Vân theo ruy băng dẫn tới trước một nhà nho nhỏ, có thể ở Hỗn Độn chi thành mua một ngôi nhà cho mình, cho dù nhà này rất nhỏ, nhưng là tu giả tương đối có thực lực hoặc là có lý lịch. Thậm chí Nguyên Tu Vân cảm thán ở trong lòng, độ khó của mua được một ngôi nhà trong Hỗn Độn chi thành cùng với độ khó của người thường muốn mua một khu nhà ở Bắc Thượng Quảng* chỉ cao chớ không thấp hơn, bởi vậy có thể thấy được cạnh tranh kịch liệt của Hỗn Độn chi thành.

[Ba thành phố nổi tiếng đắc đỏ ở Trung Quốc: Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông]

Lúc này trước nhà nhỏ có một lão phu nhân tóc trắng xoá đứng, thực lực của vị lão giả này đại khái ở Nguyên Anh Trung kỳ, mặc dù thực lực ở Hỗn Độn chi thành không tệ, nhưng có thể nhìn ra lão giả đến bước này đã là cực hạn, nếu như không có gì ngoài ý muốn, sẽ không có khả năng bước vào giai đoạn kỳ Hoá Thần.

"Là ngài gọi chúng ta tới đây sao?" Thấy vị lão phụ nhân này, mặc dù biết đối phương là một tu giả thực lực cường đại, Nguyên Tu Vân cũng không nhịn được hạ thấp giọng ôn hoà vài phần. Lão phụ nhân nghe được câu hỏi ôn hoà của Nguyên Tu Vân, khuôn mặt vốn có chút căng cứng cũng hơi buông lỏng bớt. Bà gật đầu, mở cửa để Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên vào phòng.

"Ngồi đi." Lão phụ nhân mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: "Các ngươi có thể gọi ta Bành bà bà, nghe nói các ngươi đang tìm đất Ngũ sắc. Ban đầu ta không muốn tiếp xúc với các ngươi, thế nhưng thời gian của ta không nhiều, đến giờ đã không có cách để ta lựa chọn."

Bành bà bà nhìn Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên sau đó ngồi xuống, không nhiều lời vô ích trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Bà nhẹ nhàng gọi một tiếng vào trong phòng, sau đó Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên liền thấy một tiểu nam hài khoảng chừng mười tuổi từ trong nhà đi ra, đứa trẻ này có tóc trắng giống hệt bà nội của nó, hơn nữa còn là mắt xanh, coi như không giống tu giả bình thường. Mà Dịch Nhiên lại nói thẳng ra thân phận thật của tiểu nam hài này và nãi nãi nó.

"Bạch Hộc?"

[Hộc : Thiên nga]

Bành bà bà ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dịch Nhiên, sau đó đối với hắn nói thẳng ra thân phận của hai người bọn họ có chút ngoài ý muốn, chẳng qua sau đó đôi mắt thần của bà loé qua một tia màu lam nhàn nhạt, mặt bà mới lộ vẻ kinh ngạc, trực tiếp đứng lên lôi kéo cháu của mình tới bái Dịch Nhiên một cái.

"Thế mà ở đây có thể gặp được huyết mạch Kim Ô, lão phụ coi như là yên tâm."

Dịch Nhiên không tránh đi cái cúi đầu này, phản ứng của hắn cũng khiến Bành bà bà càng thêm yên tâm, thậm chí mặt mang vài phần tươi cười. Ở trong bộ tộc Yêu tu, là có thêm áp chế của đẳng cấp và huyết mạch, tiểu yêu thường thường phải ra mắt Đại yêu, giống hệt ra mặt bái lạy đỉnh núi, chỉ cần Đại yêu chấp nhận đại diện cho Đại yêu sẽ che chở hoặc là chiếu cố đến tiểu yêu ra mắt. Tuy nói trong cơ thể Dịch Nhiên chỉ có phân nửa huyết mạch Kim Ô, thậm chí còn có chút vấn đề. Nhưng cũng đã đủ để cho Bành bà bà đã có cháu phải kinh ngạc.

"Bà à, vị đại ca ca này cũng như chúng ta ư?" Tiểu nam hài ở bên cạnh nắm tay của nãi nãi, có chút thắc mắc cũng có chút vui vẻ. Nó ở chỗ này rất khó gặp được người cùng tộc, chớ nói chi là nãi nãi ít để nó ra cửa.

Bành bà bà gật đầu: "Đây là ca ca lợi hại, con phải nhớ kỹ bọn họ, bọn họ là người có thể an toàn đem con rời đi nơi này."

Lời của Bành bà bà vừa nói ra khỏi miệng Nguyên Tu Vân đã nâng mi lên, mà Dịch Nhiên lại như nhớ tới gì đó, hơi nheo hai mắt lại.

"Bành bà bà, ý những lời này của bà, ta không hiểu lắm? Có thể giải thích cho ta không?" Hai mắt của Nguyên Tu Vân nhìn Bành bà bà tỉ mỉ quan sát mỗi hành động của bà. Bành bà bà nghe vậy ngược lại cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Nếu ta tìm các ngươi tới đây, tự nhiên không có khả năng có gì che giấu các ngươi. Tin tưởng vị đại nhân này cũng đã nghĩ tới, bộ tộc Bạch Hộc chúng ta mặc dù lực công kích và phòng ngự cũng không thể nào mạnh mẽ, thế nhưng quả thật có một thiên phú của chủng tộc rất có ích. Hai mắt chúng ta có thể thấy tương lai. Chẳng qua đây cũng không phải là không có đại giới."

Nguyên Tu Vân nghe lời này đã nghĩ tới điều gì đó, chẳng qua y không mở miệng hỏi nhiều mà là chờ Bành bà bà nói xong.

"Sau khi ta và Bành Bành ở trong vòng một năm không cẩn thận rơi vào nơi này, ta liều mạng muốn tìm được cách rời đi nơi này. Thế nhưng ta dùng trăm năm thọ mệnh đại giới của ta muốn xem tới tương lai, lại chỉ thấy được đất Ngũ sắc bên trong một bí cảnh. Lúc đó ta hoàn toàn cho rằng đây là cách có thể đi ra, ở thời điểm đi vào bí cảnh thứ mười lăm, ta đến trong bí cảnh "Thấy được" kia, sau đó thuận lợi tìm được đất Ngũ sắc ta lại phát hiện ta và Bành Bành hoàn toàn không có cách nào rời đi nơi này." Bành bà bà cười khổ một tiếng, "Cho nên ta lại dùng mười năm thọ mệnh làm đại giới, mới biết được đất Ngũ sắc chỉ là một môi giới mà thôi, cuối cùng có thể đi ra ngoài được hay không hai mắt của ta lại không thấy gì cả."

"Ta đương nhiên không cam lòng, nhưng không cam tâm cũng không có cách nào. Ta còn có cháu của mình phải chăm sóc, Bành Bành còn nhỏ như vậy, đại đạo của nó vừa mới bắt đầu làm sao có thể ngã xuống ở nơi này? Cho nên ta đã vừa sống yên phận ở nơi này, vừa cẩn thận hỏi thăm tin tức. Ban đầu ta đã cho ta vẫn tiếp tục như vậy, nhưng bỗng nhiên có một ngày hai mắt Bành Bành bỗng nhiên chảy máu, ôm đầu của mình lăn lộn trên mặt đất. Ta trơ mắt nhìn tóc của nó từ đen thành trắng, sợ tới hồn cũng muốn không còn, nhưng vào lúc đó Bành Bành bỗng nhiên lên tiếng." Bành bà bà yêu thương sờ sờ đầu của Bành Bành, nhìn Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nói:

"Bành Bành nói, sau sáu mươi bảy năm, nó thấy được núi lở biển nứt, thấy được bản thân được hai người mang về nhà."

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên tinh thần chấn động, nhìn về phía Bành bà bà. Người sau cũng nhìn hai người bọn họ đáp: "Hiện giờ là năm thứ sáu mươi bốn chúng ta tới đây."

Đáp án gì, giống như nét bút sống động.

====

o

122. Chương 122

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người cùng nhìn một già một trẻ đối diện, muốn từ trên mặt của bọn họ nhìn ra một chút vẻ trêu đùa, nhưng bọn họ lại phát hiện mình phí công, vẻ mặt của hai người kia đều vô cùng nghiêm túc.

Vì vậy Nguyên Tu Vân hít một hơi thật sâu, nói với hai người: "Bởi vì năm nay là năm thứ sáu mươi bốn, cho nên hai người các người đã cho rằng chúng ta chính là người các người muốn tìm sao? Cho dù đúng là chúng ta muốn tìm đất Ngũ sắc, thời gian cũng không còn nhiều lắm, thế nhưng lỡ như hai chúng ta cũng không phải người các người muốn tìm, sau khi bọn ta đã biết dự định trực tiếp giết người cướp bảo, chẳng phải các người sẽ phí công nhọc sức, hơn nữa tin tức này thật sự là quá sức rồi, các người không cảm thấy như vậy có hơi có lệ quá mức ư?"

Sau khi Bành bà bà nghe Nguyên Tu Vân nói xong, trên mặt toát ra một tia cười khổ, "Ta làm sao không biết dự định của nguy hiểm lại không thể khiến người ta cảm thấy an tâm, vậy ngươi có cách nào đây? Thời gian của ta không nhiều lắm, nếu như vận khí kém có lẽ lại trải qua một lần bí cảnh, ta sẽ nhịn không được trực tiếp chết đi, đến khi đó, ai tới chăm sóc cháu của ta? Ai mang nó rời đi nơi này? Thời gian của ta không nhiều, hai người các ngươi là người phù hợp nhất trong tình huống tiên đoán, cho nên, bất kể như thế nào ta cũng phải đánh cuộc một trận cuối cùng này, đánh cuộc các ngươi là người đúng đắn, là người có thể mang cháu của ta rời đi nơi này!!"

Nguyên Tu Vân trầm mặc nghe xong lời của Bành bà bà, y có thể cảm giác được từ giọng và trong thần thái của Bành bà bà, cảm nhận được quyết tâm lớn lao của bà.

Có lẽ cũng đúng, cháu trai bảo bối còn nhỏ như vậy, nếu như nó không thể rời đi nơi này, một mực ở đây chịu khổ, như vậy thứ học được của nó cũng sẽ tuyệt đối không quang minh chính đại mà còn dương cương giống như người thừa kề của những thế giới khác. Bành Bành học được sẽ là cách dùng thâm độc nhất làm sao tranh đoạt tất cả tài nguyên có ích với người khác, như vậy sau này đứa bé này trưởng thành, phẩm tính với nhân sinh của nó sẽ trở nên như thế nào đây? Chỉ sợ là bất kỳ ai làm trưởng bối cũng không muốn thấy.

Thương xót tâm lòng phụ mẫu của thiên hạ á, mặc dù phụ mẫu này chỉ là phụ mẫu của phụ thân, ở trong đó còn thiếu một thế hệ, Nguyên Tu Vân nhìn Bành bà bà trong mắt mang theo vài phần vẻ mặt buồn bã và tiều tụy, cuối cùng nhịn không được thở dài: "Nếu ngài đã hạ quyết tâm lớn như vậy, vừa vặn chúng ta cũng thiếu đất Ngũ sắc này, vậy đánh cuộc một lần với các người đi, hy vọng chúng ta chính là người các người muốn tìm như vậy mặc kệ đối với các người hay là đối với chúng ta mà nói đều là một chuyện tốt."

[Phụ mẫu: phụ huynh, cha mẹ.]

Bành bà bà nhìn thấy Nguyên Tu Vân gật đầu đáp ứng hiệp nghị giữa bọn họ, trên mặt lần thứ hai lộ ra nụ cười rõ ràng, chỉ có bà một mình vẫn chống đỡ tới giờ thật sự là rất khó khăn, đây gần như tất cả sức sống và tinh lực sau cùng của bà. Hiện giờ rốt cục có hai người cùng bà đối mặt, đây gần như là bí cảnh tù lung vĩnh viễn tận cùng, Bành bà bà càng cảm thấy lựa chọn của mình là chính xác. Vì vậy bà quay đầu lôi kéo cháu của mình nói với nó: "Bành Bành, bất kể như thế nào con cũng phải nhớ kỹ hai vị đại nhân này, hai người bọn họ chính là hy vọng của chúng ta!"

Bành Bành ở trong bí cảnh bị ma luyện sáu mươi bốn năm, mặc dù ở bề ngoài nhỏ bé không thay đổi như thế nào đi nữa nhưng thần trí của nó cũng đủ để cho nó tiếp nhận nơi này đồng thời biết nên đi làm thế nào, nó gật đầu với Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người họ, nói thẳng: "Hai vị đại nhân, sau này liền nhờ các người ta nhất định sẽ không cho các người thêm phiền phức." Nói như thế, nó đưa tay từ bên hông cởi xuống một cái túi nhỏ màu xám tro, trực tiếp cho Nguyên Tu Vân: "Đất Ngũ sắc ở trong túi đựng đồ này, số lượng chúng ta chuẩn bị đầy đủ, hy vọng có thể giúp đỡ các người."

Nguyên Tu Vân cũng không do dự, trực tiếp mở ra đem tay vào trong túi trữ vật, rất nhanh y lấy ra một nắm đất có hơi phát lam. Nhìn dáng vẻ của đất trong tay y dường như cũng không có dáng vẻ của đất, nhưng Nguyên Tu Vân cũng hài lòng gật đầu. Đất Ngũ sắc sẽ ở trong hoàn cảnh khác nhau cho thấy thuộc tính khác nhau, lúc này bên trong nhà có chút mờ tối đồng thời ẩm ướt, đất Ngũ sắc ở trong hoàn cảnh

như vậy, sẽ biến tối đồng thời sẽ tản mát ra quang mang u lam, ít ra ở bên phía sắc nước, nắm đất này là rất xuất sắc.

Sau đó, Nguyên Tu Vân lại cùng Dịch Nhiên hai người chia nhau thí nghiệm màu đất, sắc Mộc, sắc Kim, sức nóng bốn loại màu sắc này, không cần hoài nghi, đất Ngũ sắc của túi trữ vật cũng là rất chân chính hơn nữa chất lượng vượt qua thử thách, đúng thật là đất Ngũ sắc rồi.

Đến tận đây, Nguyên Tu Vân tâm tâm niệm niệm muốn luyện chế đá Khôn Minh có thể ở bất kỳ đâu ở bên trong không gian độc lập mở một bí cảnh không gian nhỏ, vật liệu cần rốt cuộc tụ tập đủ, cuối cùng Nguyên Tu Vân không nhịn được muốn lớn tiếng la vài tiếng biểu đạt vui sướng của mình, mặc dù y và Dịch Nhiên đi tới Hỗn Độn chi địa không đến hai tháng, nhưng chính là thời gian ngắn như vậy, cũng đủ để cho y biết được đó là một nơi nguy hiểm và mất đi nhân tính bao nhiêu, cho nên có thể một thân một mình mở ra được một bí cảnh nhỏ an ổn lại linh lực sung túc, thật sự là hết sức khó có được và quý trọng.

"Ta đã lấy được đất Ngũ sắc rồi, như vậy kế tiếp sẽ làm chuyện chúng ta dự định. Chuyện này tương đối quan trọng, hiện giờ chúng ta không thể báo cho các người biết, đến khi chúng ta thương thảo xong sau đó quyết định chuyện này có nên nói cho các người biết hay không."

Bành bà bà đối với lời nói của Nguyên Tu Vân cũng không có cảm thấy bất mãn hoặc là phẫn nộ. Dù sao, bốn người bọn họ nói như thế nào đi nữa là lần đầu tiên gặp mặt, mặc dù lần đầu tiên gặp mặt mỗi người bọn họ đều bại lộ một ít thực lực. Nhưng bọn họ cũng là do ẩn giấu, nếu như ở lần đầu tiên gặp mặt cũng không chút che giấu đem tất cả mọi chuyện và lá bài tẩy của mình đều nói cho đối phương biết, như vậy không cần hoài nghi, người như thế tuyệt đối sẽ không ở Hỗn Độn chi thành sống quá ba ngày.

Hai bên gặp mặt hòa bình lại ra đi rất hòa bình, Bành bà bà ôm cháu của mình, nhìn cửa phòng được đóng lại, vuốt tóc bạc của nó cảm thán: "Bành Bành, hy vọng lần này bà bà không đánh cuộc sai."

Bành Bành nhu thuận vùi ở trong lòng bà bà mình, nắm thật chặc tay bà nghiêm túc nói: "Bà bà sẽ không sai, bà bà là bà bà lợi hại nhất thiên hạ. Đợi sau khi đi qua ba năm, Bành Bành và bà bà cũng sẽ về đến cố hương, đến lúc đó phụ thân và mẫu thân nhất định sẽ làm đồ ăn ngon nhất, lấy bảo bối tốt nhất tới hoan nghênh con và bà bà."

Bành bà bà nhắm mắt lại hơi suy nghĩ hình ảnh kia, nghĩ trong lòng một trận ấm áp. Trong lòng vừa có chút phân tán tiều tụy tuôn ra vài phần hy vọng, đúng vậy, bà còn chưa chính mắt nhìn lại nhi tử và con dâu của mình đâu, bà một chút cũng không muốn chết ở nơi không hề nhân tính, xa xứ là chuyện các lão nhân không muốn đối mặt nhất, cho nên mặc dù là chết, bà cũng muốn chết ở trên thế giới mình sinh ra! "Bành Bành nói đúng, bà bà sẽ cùng với Bành Bành cùng nhau về nhà, đến lúc đó bà bà mỗi ngày đều làm cho Bành Bành rất nhiều đồ ăn ngon, Bành Bành lớn lên thật tốt, làm vẻ vang cho phụ thân và bà bà."

Ở thời điểm Bành bà bà và tổ tôn hai người ngồi chung một chỗ tham thảo tương lai, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người họ đã về tới bên trong phòng nhỏ bọn họ mướn, chuẩn bị luyện chế đá Khôn Minh vô cùng trân quý ở Hỗn Độn chi địa.

"Vật liệu luyện chế Khôn Minh không gian rất trân quý, không biết lần sau chúng ta dùng bao nhiêu thời gian mới có thể tập hợp đủ năm loại đồ vật này, cho nên ngươi ở bên ngoài hộ pháp cho ta, bất kể như thế nào cũng đừng để người ta quấy rầy đến ta." Nguyên Tu Vân rất nghiêm túc nhìn Dịch Nhiên, Dịch Nhiên cũng gật đầu trực tiếp đứng ở cửa. Trong đoạn thời gian này ở Hỗn Độn chi địa hiểu ngầm của hai người bọn họ đã luyện ra đủ, việc lớn trọng đại này không thể xảy ra chút xíu sai lầm.

Sau khi ở một trận tĩnh tọa, Nguyên Tu Vân đã hít sâu một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra, đem đá Khôn Minh và năm loại đồ vật khác nhau lấy ra. Đất Ngũ sắc, Ngọc Lưu ly kim, cỏ Linh Hư, nước Thanh Nguyên đứng yên lặng ở trên bàn đá luyện khí, thứ cuối cùng Tiểu Sỏa Đản đang ở xung quanh bọn nó lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại một dáng vẻ ngu xuẩn manh, cho tới hôm nay cũng nhìn không ra có một chút dáng vẻ của vua Hoả Linh.

Nguyên Tu Vân quay qua, vẫy vẫy tay Tiểu Sỏa Đản: "Không nên lộn xộn, giờ bắt đầu trong toàn bộ quá trình ngươi phải dùng năm loại linh khí ngang nhau vờn quanh lên năm loại bảo vật ở nơi này, từ đầu đến lúc cuối cũng không thể có sơ hở, chuẩn bị xong chưa?"

Trả lời của Tiểu Sỏa Đản là ư, một ngọn lửa vọt lên, vô cùng vui vẻ.

=====

_t”

123. Chương 123

Tiểu Sỏa Đản tỏ vẻ nó rất nỗ lực tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng không phải ngốc manh. Toàn bộ xuẩn manh ở trước mặt tất cả thực lực đều là cọp giấy, nó là loại ngưu manh.

Nguyên Tu Vân nhìn ngọn lửa ở trước mặt mình đã trong tình trạng vây quanh, bắt đầu dùng linh lực đào ra một cái miệng nhỏ ở trung tâm của đá Khôn Minh. Lúc đào ra một cái miệng nhỏ bản thân đá Khôn Minh cũng đang chấn động mảnh liệt, nếu như không có Tiểu Sỏa Đản áp chế mạnh mẽ, lúc này đá Khôn Minh cũng đã tránh thoát tay của Nguyên Tu Vân mà bay ra phía ngoài. Đây cũng tương đương với mở ra một không gian nho nhỏ, nếu như lực độ nắm giữ không tốt, toàn bộ đá Khôn Minh bởi vì mở không gian này mà vỡ vụn, như vậy bí cảnh của đá Khôn Minh bọn họ muốn cũng sẽ không có.

Cũng may coi như thuận lợi. Nguyên Tu Vân phát hiện linh lực của mình mặc dù tiêu hao tương đối nhanh, nhưng sức chống đỡ của thần thức vẫn có thể đủ ứng phó, y có dự cảm luyện chế bí cảnh đá Khôn Minh này tới cuối cùng khó khăn nhất không phải là linh lực thiếu hụt mà nhất định sẽ là sức chống đỡ thần thức không đủ.

Rất nhanh, đất Ngũ sắc, cỏ Linh Hư, Lưu Ly kim bắt đầu hòa tan thành chất lỏng cùng với nước Thanh Nguyên, nước Thanh Nguyên bởi vì bản thân cũng là chất lỏng nên giờ đã bắt đầu nổi bọt sôi ùng ục, lại cũng không trực tiếp bị hơi nóng bốc hơi lên thành khí thể.

Nguyên Tu Vân dùng thần thức khống chế bốn linh tài này, đồng thời phân ra một phần năm, bổ sung cho Tiểu Sỏa Đản một luồng linh hỏa hợp thành một viên linh châu năm màu cỡ móng tay cái, sau đó đem linh châu này lấp vào chính giữ đá Khôn Minh. Loại lực chống cự đến từ chính bản thân đá Khôn Minh lại xuất hiện, chẳng qua trừ lần đó ra, thần thức của Nguyên Tu Vân còn cảm nhận được bài xích đến từ linh châu năm màu, hiển nhiên đây là quan trọng nhất của luyện chế bí cảnh. Dĩ nhiên lúc Nguyên Tu Vân đem linh châu năm màu viên thứ nhất vững vàng để vào chính giữa thạch Khôn Minh, trên trán của y đã ra một tầng mồ hôi mịn. Đầu cũng có chút hơi đau, đây là thần thức tiêu hao tạo thành.

Nguyên Tu Vân mím môi một cái, còn có bốn viên linh châu năm màu lấp vào trong thạch Khôn Minh, y không biết sau khi luyện chế xong thứ này y có thể trực tiếp ngất đi hay không? Chẳng qua đến lúc này đã là phóng lao thì phải theo lao không thể không được, Nguyên Tu Vân khẽ cắn môi lại một hơi mà phân ra ba viên linh châu năm màu, lấp vào trong đá Khôn Minh. Vào lúc này, bí cảnh Khôn Minh đã ở thời điểm mấu chốt nhất, chỉ cần y có thể đem một viên linh châu cuối cùng để vào, bí cảnh Khôn Minh này sẽ hoàn thành!

Nguyên Tu Vân hít sâu một hơi, cơ hồ là cắn răng đón lấy đau đớn kịch liệt trong đầu trước khi bắt đầu luyện chế, mà y không biết là lúc này mặc dù ở Hỗn Độn chi địa nơi kẽ hở này khi có trọng bảo xuất thế vẫn sẽ có lôi kiếp xuất hiện. Dịch Nhiên ở lúc lôi vân tụ tập cũng đã trực tiếp lui trở về trong phòng đồng thời đem thần trí và kiếm khí của mình bao trùm toàn bộ nơi này, sau đó hắn lại dùng thần thông của thiên phú đem dung mạo thay đổi, mới chậm rãi đi ra ngoài, nghênh đón người tham lam nghe tiếng mà đến.

“A, hôm nay có may mắn đủ nhìn thấy trọng bảo xuất thế, cũng là vận khí của chúng ta, chỉ là không biết loại bảo vật này cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào. Không biết bên trong vị đại sư nào có nguyện ý bán rẻ bảo vật của mình hay không đây?! Trọng bảo có thể đưa tới lôi kiếp vậy cũng không nhiều.”

“Lời này của ngươi, đại sư người ta có thể không muốn nghe, thứ bản thân luyện chế dựa vào cái gì phải bán cho ngươi chứ! Hơn nữa giờ ai biết đó là thứ gì? Lỡ như bảo vật chỉ có thể một mình hắn dùng hoặc chỉ phù hợp linh lực của bản thân hắn, vậy ngươi phí công náo nhiệt rồi.”

“Chao ôi, nói rất hay giống như là ngươi chưa từng tới giúp vui vậy.”

Dịch Nhiên giương mắt nhìn thoáng qua hai người tự quyết định, nghĩ thầm thời gian sau này chờ hai người bọn họ lạc đàn nhất định phải tìm hai người này đơn đấu. Chẳng qua giờ khiến Dịch Nhiên lo lắng chính là tu giả nghe tiếng mà đến càng ngày càng nhiều, một mình hắn chỉ sợ không cách nào ứng đối với bọn họ đến lúc đó phải làm sao?

Chẳng qua giờ một bước hắn cũng không thể lui về phía sau nếu như hắn lui, như vậy những người này nhất định sẽ không chút do dự trực tiếp bước vào trong phòng, lúc này một chút sức phản kháng tuyệt đối Nguyên Tu Vân cũng không có. Sau khi giữa bầu trời đột nhiên xuất hiện lôi vân đánh xuống đường lôi kiếp màu đỏ lần thứ nhất, các tu giả vây xem đều cho rằng đây là một pháp bảo thuộc tính Hoả. Vì vậy các tu giả thuộc tính của bốn loại khác đã cảm thấy rất phiền muộn, bọn họ mới vừa nhấc chân muốn rời khỏi lôi vân bỗng nhiên lại thay đổi một màu sắc, biến thành lôi kiếp màu vàng trực tiếp đánh xuống. Nhất thời mọi người vốn muốn đi dừng lại bước chân của mình, nghĩ thầm đây chẳng lẽ là một pháp bảo song thuộc tính? Như vậy, quả nhiên là đồ tốt đó!

Chẳng qua rất nhanh bọn họ lại phát hiện mình nghĩ lầm rồi, lôi kiếp màu vàng đất thứ ba lại ập xuống, các tu giả vây xem hơi có chút ngu ngơ: "Đây lẻ nào là pháp bảo ba thuộc tính sao? Nhưng này, như thế uy lực của pháp bảo có phải là bị phân tán quá ác rồi hay không? Còn nữa, vậy mà có đại sư luyện khí ba thuộc tính sao? Quả nhiên lẽ trời có thù siêng năng, chuyện gì cũng có khả năng vô tận hết."

Dịch Nhiên nghe lời của bọn họ khóe miệng hơi nâng lên, một đám nhà quê không kiến thức, nhìn một hồi không đem các ngươi làm ngu mới lạ.

Sau đó các tu giả vây xem lại thấy lôi kiếp màu xanh thứ tư. Bọn họ biểu thị: "…"

"Trời địu! Luyện khí này là đầu óc tàn phế đi!! Có bảo bối nào lại luyện chế thành bốn loại thuộc tính chứ! Đây chẳng phải ai cũng có thể sử dụng?! Hơn nữa bốn loại linh lực tụ tập cùng một chỗ cũng sẽ phân tán thực lực của pháp bảo, hắn đây là, há!"

"Còn lôi kiếp Thuỷ nữa!!"

"Pháp bảo năm loại thuộc tính?"

Những người tu chân vây xem ngay từ đầu cũng không có phản ứng nhiều, chẳng qua là khi tường vân năm màu của bầu trời chậm rãi sôi trào, linh khí xung quanh đều trở nên tươi mát hợp lòng người, bọn họ mới chợt nghĩ đến một khả năng. Sau đó đã dùng tốc độ nhanh nhất hướng vào trong phòng! Chỉ là tốc độ phản ứng của bọn họ luôn luôn chậm một phút chốc so với Dịch Nhiên, khi bọn họ cùng nhau vọt vào bên trong cái phòng nhỏ linh lực sung túc kia, đặc biệt phẫn nộ và uể oải phát hiện trong phòng này đã rỗng tuếch rồi.

"Pháp bảo tính phụ trợ!! Pháp bảo tính phụ trợ cực phẩm!!" Có tu giả cắn răng nghiến lợi hô to lên: "Đừng để ta biết các ngươi là ai! Đó nhất định là thứ tốt khó lường!!"

"Dĩ nhiên là thứ tốt khó lường rồi, toàn bộ thuộc tính của pháp bảo mang tính phụ trợ, sau khi kiếm tu kia nhảy vào bên trong phòng này hình như cùng biến mất không còn một mảnh với người luyệt khí, các ngươi lẽ nào không có ý kiến gì sao?" Một giọng nói âm lãnh ngoài phòng vang lên, lúc các tu giả vây xem nghe được giọng nói này, nhất thời nổi lên một tầng da gà, nhanh chóng lui về phía sau nhường cho người này một đường. Đây là một tu giả rất có khí tràng, tướng mạo của gã rất bình thường, nhưng mặc cho ai cũng sẽ không thực sự tin tồn tại của gã là bình thường cả, ở xung quanh gã mắt thường có thể thấy được ma khí màu đen nồng nặc, mà hơi máu tanh quanh người gã giống như là cũng không cách nào tách ra được, khiến người ta thấy đã muốn quay đầu rời khỏi.

"Không nghĩ tới chỉ đi ra tản bộ, là có thể tình cờ gặp pháp bảo thuộc tính không gian cực phẩm, Hỗn Độn chi thành chúng ta khi nào thì tới một vị đại sư luyện khí như thế? Nếu hắn có rãnh rỗi cũng luyện chế một nơi như thế có thể an tâm tu luyện rồi, ta cần phải cảm ơn hắn thật tốt. Hơn nữa, nói không chừng hắn có thể luyện chế ra pháp bảo không gian tách ra thành luỹ thì sao? Đến lúc đó chỉ sợ rời khỏi nơi này cũng không phải là việc khó rồi nhỉ."

Lời nói của ma tu này khiến trong lòng các tu giả xung quanh đồng loạt nóng lên, lời nói của ma tu trước mặt cũng không có đả động bọn họ, nhưng nếu như có một người thật sự có thể đủ luyện chế ra loại pháp bảo nghịch thiên này, kết thúc mãi mãi cảm giác bị nhốt của bọn họ, như vậy bất kể để cho bọn họ trả đại

giới gì bọn họ cũng đồng ý! Mặc dù trong thành không thiếu một số đại sư luyện khí lợi hại, thế nhưng lôi kiếp của đại sư luyện khí chỉ thông qua luyện khí đã lợi hại như vậy, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện không phải sao? Nói không chừng hắn có thể thành công thì sao?

Loại ý nghĩ này giống như là đốm lửa nhỏ trên thảo nguyên, ở trong lòng của tất cả tu giả vây xem nhanh chóng dâng lên một trận nóng phô thiên cái địa. Sau khi mọi người nhìn nhau, đều thấy quyết tâm và tính toán trong mắt đối phương —— bất kể như thế nào, bọn họ cần thời gian nhanh nhất tìm được tu giả luyện khí kia, không nói cái khác chỉ cần hắn có thể luyện chế ra pháp bảo rời đi, bọn họ tuyệt đối chỉ lệnh là theo!!

Lúc này mọi người vây xem cũng vì ý nghĩ trong lòng của mình mà cảm thấy phấn chấn không thôi, ai cũng không đi chú ý ma tu kia trên mặt chợt lóe lên nụ cười thâm độc. Chỉ có năm màu sáu sắc từ lúc ma tu đến thì đã ẩn trong chỗ tối vẫn không nhúc nhích, nhìn ma tu kia không cầm được run lên, cố nén hận ý ngập trời trong lòng. Gã lại muốn dùng thủ đoạn đã từng dùng hại người rồi! Tại sao trên đời này có thể có người vô sỉ âm hiểm như thế!!

Mà lúc này đại sư luyện khí đã được phần lớn người của Hỗn Độn chi thành coi như cọng rơm cứu mạng đang lăn qua lộn lại ở trong bí cảnh bản thân luyện chế, mặc dù bãi cỏ mềm mại, gió nhẹ khẽ vuốt xung quanh, linh khí tràn đầy, cũng không thể trung hoà thống khổ thiếu chút nữa thần thức hỏng mất.

Dịch Nhiên đứng ở một bên nhìn đạo lữ nhà mình lăn lộn trên đất cũng là yêu thương vô cùng, nhưng giờ hắn không biết bị thứ gì cầm giữ, hắn chỉ có thể bước vào nơi này lại cũng không thể động mảy may, hắn có dự cảm nếu như mình vẫy mạnh, trong bầu trời của tiểu bí cảnh này nhất định sẽ không chút do dự cho hắn ăn lôi kiếp năm màu. Lúc này trong lòng Dịch Nhiên ngoại trừ yêu thương ra còn có khiếp sợ mơ hồ, mặc dù hắn biết đạo lữ nhà mình là một đại sư luyện khí lợi hại, nhưng hắn chưa hề nghĩ tới y lại có thể lợi hại tới mức độ như vậy.

Ngay từ đầu hắn chỉ cho rằng Nguyên Tu Vân luyện chế ra "Tiểu bí cảnh" nhiều lắm chỉ có linh lực, nơi có thể tu luyện mà thôi. Mà sau khi hắn bước vào bí cảnh này mới phát hiện ở đây mặc dù còn rất đơn sơ, chỉ có một vùng bãi cỏ, một hồ nước, một sườn núi đá nhỏ, nhưng hình thức ban đầu của một bí cảnh này đã đủ xác thức là "Bí cảnh" rồi, ngay cả quy luật Ngũ hành cũng đã tồn tại, mặc dù giờ vẫn còn rất yếu, nhưng chỉ cần đá Khôn Minh có thể liên tục hấp thu linh khí bên ngoài đồng thời ở bên trong uẩn dưỡng bí cảnh dựng dục ra linh khí, như vậy có thể nghìn, mười nghìn năm sau nơi này chính là một bí cảnh gặp may mắn rồi.

Dịch Nhiên nhìn Nguyên Tu Vân lăn lộ cả người toàn là lá cây, cảm thấy tự hào khủng khiếp, sau đó lại bắt đầu không cầm lòng được lo lắng, đạo lữ lợi hại như vậy có thể có người cướp hay không? Dịch Nhiên nhướng mày, quyết định một hồi có thể động thì nhanh chóng ôm đạo lữ một cái, sau đó ngày mai mặc càng đẹp mắt. Hơn nữa, khiến người ta vui mừng là, tóc của hắn rốt cục có thể cột lên rồi

~=====

6

124. Chương 124

Sauk hi Nguyên Tu Vân lăn lộn ở nơi đó được một khoảng thời gian ngắn cuối cùng cũng mệt mỏi nằm trên mặt đất không hề động đậy, trước lúc y hôn mê liếc mắt nhìn thoáng qua Dịch Nhiên bị tiểu bí cảnh này giam giữ đang bất động, ở trong lòng giải trừ hạn chế của hắn liền vô cùng dứt khoát mà hôn mê. Dịch Nhiên nhìn thấy Nguyên Tu Vân đã hôn mê trong lòng quýnh lên, sau đó thì phát hiện mình bỗng nhiên có thể động, hắn vội vàng đi lên phía trước đem đạo lữ nhà mình ôm vào trong lòng phát hiện y cũng không có đáng ngại chỉ là quá mức hao tâm tốn sức mới ngất đi sau đó cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Đến lúc này cuối cùng Dịch Nhiên có thời gian quan sát thật tốt một phen bí cảnh Khôn Minh do chính bọn họ luyện chế ra. Bí cảnh này giống như là một tòa nhà tương đối lớn, ngoại trừ có tồn tại ngũ hành

cơ bản nhất ra, những thứ khác có thể nói liếc mắt là có thể thu hết vào trong mắt. Hơn nữa linh khí nơi này cũng không sung túc linh khí như Hỗn Độn chi địa, chẳng qua linh khí nơi này thuần tuý hơn linh khí của Hỗn Độn chi địa nhiều, cho nên coi như là mỗi người mỗi vẻ. Chẳng qua quan trọng nhất là, Hỗn Độn chi địa không cách nào so sánh được với bí cảnh Khôn Minh chính là bí cảnh này vô cùng an toàn, trừ phi chính bọn họ đem kẻ địch triệu hoán đi vào nếu không ai cũng không thể đi vào trong bí cảnh tìm bọn họ gây phiền phức, đó càng không cần phải nói là đánh lén hoặc ám toán bọn họ.

Bọn họ từ vừa tới Hỗn Độn chi địa cho tới giờ đã lo lắng đề phòng qua hơn ba tháng, hiện giờ cuối cùng có thể dễ dàng hơn, thật sự là một chuyện đáng ăn mừng. Sau khi Dịch Nhiên đem Nguyên Tu Vân ôm vào trong lòng hôn mạnh hai cái tỏ vẻ chúc mừng, đã nhắm mắt lại cùng y cùng nhau nằm ở trên bãi cỏ. Dù sao thời gian bắt buộc phải đi vào bí cảnh tiếp theo còn hơn nửa năm nữa, hai người bọn họ cho dù ngủ ở chỗ này hơn nửa năm cũng không sao.

Chẳng qua, đây chỉ là ý nghĩ tốt đẹp của bản thân Dịch Nhiên mà thôi, sau khoảng chừng hai ba canh giờ, Nguyên Tu Vân hôn mê đã tỉnh lại, khi y tỉnh lại Dịch Nhiên cũng đã mở mắt ra trước tiên: "Ngươi đã tỉnh? Còn khó chịu hay không?"

Nguyên Tu Vân lắc đầu: "Mặc dù không khó chịu, có điều còn hơi mông lung. Đây là bí cảnh của bản thân chúng ta? Thế nào?"

Dịch Nhiên trả về cho Nguyên Tu Vân một nụ cười không chút che giấu nào: "Rất tuyệt." Ngươi đoán

Nguyên Tu Vân cũng cười theo: "Vậy là tốt rồi. Chẳng qua không biết tình huống hiện giờ ở bên ngoài ra sao? Ngươi đoán bọn họ có thể đoán được chúng ta luyện chế được pháp bảo thuộc tính không gian hay không? Nếu như bọn họ đoán được có thể ngốc tại chỗ chờ chúng ta đi ra ngoài hoặc trong Hỗn Độn chi thành phát lệnh truy nã hai chúng ta hay không? Thời gian chúng ta tới Hỗn Độn chi địa còn quá ngắn, đối với thế lực khác của nơi này thật sự là không đủ hiểu, động tĩnh lớn như vậy có thể khiến cho ai đó chú ý hay không, nếu quả như thật là như vậy chúng ta sẽ phải cẩn thận."

Vấn đề này lúc trước lúc Nguyên Tu Vân hôn mê Dịch Nhiên đã từng nghĩ, đồng thời nghĩ nhiều hơn y kể lại. Mặc dù hắn rất muốn địch nhân của mình đều là cặn bã chỉ số thông minh -5 lắm, nhưng đây cũng chỉ có thể là ý nghĩ mà thôi, nơi nào cũng không thiếu người như Triệu Trung Thiên, mà Hỗn Độn chi thành hầu như có thể nói là nơi người tốt đoản mệnh người xấu tụ tập, càng không thể nào có kẻ ngu si, cho nên hai người bọn họ gần đây phải cẩn thận, hoặc thành thật trực tiếp ở trong bí cảnh tu luyện, đến lúc chuyện này đi qua sau đó bọn họ mới hành động cũng an toàn chút.

"Không bằng chúng ta ở nơi này tu luyện trong ba tháng đi? Độc vương trong người ta đã bị rửa sạch gần hết, tu luyện khoảng chừng ba tháng nữa tất cả độc tố đều được rửa sạch, ta có thể thử phá (Kim) Đan thành Anh (Kỳ), mặc kệ làm chuyện gì thì chúng ta phải càng bảo đảm."

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý, cho dù cứ như vậy rốt cuộc bọn họ kéo dài nửa năm mới tiến hành bí cảnh kế tiếp, sẽ đem nguy hiểm của bí cảnh nâng cao rất nhiều, nhưng đồng thời tăng lên thực lực của bọn họ cùng với hạ thấp sự chú ý của người khác, hai quả cân hại lấy cái nhẹ Nguyên Tu Vân quyết đoán quyết định tu luyện!

Đối với người thường mà nói không làm gì mà ngồi không ba tháng là một chuyện rất thống khổ và dày vò, nhưng đối với người tu tiên mà nói thời gian ngắn như vậy ngay cả một lần bế quan thật dài cũng không tính, gần như chỉ là một chuyện đóng mắt mở mắt mà thôi. Cho nên, chờ lúc Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên lần thứ hai mở hai mắt ra đã tới ba tháng sau khi luyện chế bí cảnh nhỏ, trong lúc này Tiểu Sỏa Đản đã hoàn toàn tự chủ mỗi ngày đều đi đốt đầu của Dịch Nhiên, hoặc là những nơi nó cảm thấy rất không vừa mắt hoặc là có độc tố tồn tại, đến lúc Dịch Nhiên mở mắt Tiểu Sỏa Đản đã rất có khả năng đem tất cả độc tố đều nuốt vào hết, bản thân nó ăn xong còn không tính, còn đem ngọn lửa của mình bọc lại một cục độc tố cho Tiểu Kim Thụ và Tiểu Hồ Lô chơi, chẳng qua hai đứa ở sau lưng cùng nhau ghét bỏ mà thôi.

Mà ngoài bí cảnh, ba tháng này những người tu chân của Hỗn Độn chi thành cũng hơi buồn bực, ở ngày nào đó sau khi được vị Ma tôn đại nhân kia nhắc nhở tầm quan trọng của đại sư luyện khí, bọn họ sốt ruột gần như một nửa tu giả của Hỗn Độn chi thành, tới chú ý và tìm kiếm tồn tại của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên. Bọn họ ở ngày thứ ba cũng đã xác nhận thân phận của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, thậm chí có người dựa vào ký ức đem tướng mạo của hai người bọn họ vẽ ra đại khái ra, bọn họ kiêu ngạo cho rằng cứ

như vậy muốn tìm được hai người bọn họ thật sự là quá dễ dàng, nhưng hiện thực trực tiếp đem mặt bọn đánh bộp bộp —— liên tiếp qua ba tháng, hai người kia vậy mà một chút hành tung cũng không lộ đây quả thực là chuyện không thể xảy ra, nhưng hết lần này tới lần khác xảy ra.

Chúng tu giả của Hỗn Độn chi thành ở trong lòng tức giận vô cùng, nghĩ thầm hai người kia thật đúng là tồn tại của cho mặt cũng không muốn mặt, chúng ta nhiều người muốn tìm ngươi xin ngươi làm một chuyện ngươi lại một tránh một né ba tháng như vậy, chẳng lẽ không biết nhiều người lực lượng lớn sao! Chuyện mấu chốt nhất đã không phải là bảo bối của ngươi được không, chúng ta muốn tìm ngươi luyện chế tiên khí nghịch thiên có thể rời đi nơi này được không! Ngay cả vật liệu cũng không cần ngươi tới tìm, ngược lại ngươi chờ ở nơi này dùng sức luyện khí rèn luyện độ thuần thục là được, chúng ta ngay cả nơi luyện khí và luyện chế loại bảo bối gì cũng tìm xong cho ngươi rồi, sao ngươi không hiện ra chứ?!

Các tu giả phiền muộn và oán niệm đầy bụng không chỗ phát, thế cho nên bọn họ ở bên trong bí cảnh cũng trở nên nóng nảy không ít. Cũng may loại ý nghĩ rời đi nơi này vừa ra, ba tháng này ngược lại là có không ít các đại sư luyện khí tự giác tụ tập chung một chỗ, trừ tu luyện ra cũng sẽ cùng mọi người của Hỗn Độn chi thành thương lượng phải luyện chế bảo bối như thế nào mới có thể phá vỡ hàng rào, loại tình huống này hoặc nhiều hoặc ít trấn an mọi người, nói cách khác rất nhiều bọn người bại hoại của Hỗn Độn chi thành không làm được sẽ trực tiếp mời thành chủ ra bắt người.

Trong lúc nhất thời Hỗn Độn chi thành trở nên vô cùng náo nhiệt, chẳng qua loại náo nhiệt này chỉ ở trong hạ tầng Hỗn Độn chi thành mà thôi, hoặc là nói loại người hy vọng đủ náo nhiệt là người ngốc không đủ nghìn năm ở Hỗn Độn chi thành. Mà ở trong Hỗn Độn chi thành phần lớn các tu giả Nguyên Anh trở lên, vẫn mắt lạnh nhìn ở nơi này ở trong mù mờ lăn qua lộn lại cũng không nói nhiều một câu —— Có cái gì tốt để nói chứ? Nếu như rời khỏi Hỗn Độn chi địa là chuyện đơn giản như vậy, vậy sao mười ngàn năm qua ở Hỗn Độn chi địa, vì sao không ai có thể rời khỏi chứ? Lẽ nào ở nơi này trong mấy chục ngàn năm sẽ không có đại sư luyện khí nổi tiếng rơi xuống sao? Đáp án là phủ định, nhưng cho tới giờ cũng không có người có thể luyện chế ra một tiên khí có thể loại bỏ hàng rào của Hỗn Độn chi địa rời đi nơi này, có thể rời đi nơi này hoặc là huyết mạch thiên phú có thể phá vỡ không gian, hoặc là vận khí tốt vừa vặn vượt qua bí cảnh đóng lại kéo theo không gian hỗn loạn của Hỗn Độn chi địa.

Cho nên, thay vì đi tìm một đại sư luyện khí rốt cuộc có phải thật lợi hại hay không, còn không bằng đi thêm vài cái bí cảnh, nói không chừng có thể có cách rời đi. Huống chi, lùi một ngàn bước mà nói, loại chuyện này cũng chẳng qua là âm mưu của một người mà thôi, người có ý nghĩ tĩnh táo một chút rất nhanh thì có thể phát hiện đầu mối trong đó, chỉ chẳng qua bọn họ không muốn buông tha hy vọng có khả năng mà thôi.

Sau khi Dịch Nhiên mở mắt đã phát hiện độc tố trong cơ thể mình đã bị thanh trừ hết hoàn toàn rồi, một lần nữa hắn cảm thụ được lực linh căn mạnh mẽ trong cơ thể, cảm giác mình quả thực có thể bật người đánh Nguyên Anh, chỉ chẳng qua hiện giờ nơi này không thích hợp, hơn nữa bọn họ cần đi bí cảnh trước không thể kéo dài được nữa, nói cách khác tu giả bước vào kỳ Hóa Thần mới có thể đi vào bí cảnh, vậy đơn giản đó là một con đường chết.

Dịch Nhiên hít sâu một hơi, nói với Nguyên Tu Vân: "Ta đi ra xem tình huống chút, ngươi đem thạch Khôn Minh cho ta, nếu như có thể ta trực tiếp mang theo tới Tinh Tuyền, chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất đi vào bí cảnh kế tiếp."

Nguyên Tu Vân trực tiếp đem thạch Khôn Minh giao cho Dịch Nhiên, viên thạch Khôn Minh này đã được y đánh lên dấu vết thần thức của mình, trừ phi chính y xóa sạch dấu vết không thì những người khác cũng cướp không được quyền khống chế của y. Chẳng qua ở trong nháy mắt cuối cùng luyện chế thành công, Nguyên Tu Vân cũng để cho Dịch Nhiên phân ra một luồng thần thức khắc ở phía trên, cho nên khi Nguyên Tu Vân không hề từ chối và phản đối, Dịch Nhiên cũng có thể sử dụng và mang đi thạch Khôn Minh.

Dịch Nhiên vừa ra bí cảnh đã ẩn giấu thân mình, hắn giống như là một cái bóng khiến người ta hoàn toàn không cách nào chú ý tới. Cứ như vậy hắn đi ra phòng nhỏ được phòng thủ nghiêm ngặt, sau đó không chút do dự đi Tinh Tuyền, ở ngay lúc hắn đi tới Tinh Tuyền, lúc chuẩn bị trực tiếp đi vào, bỗng nhiên có một loại hơi thở khiến hắn quen thuộc lại cảm thấy chán ghét xuất hiện ở phía sau hắn đồng thời trực tiếp khốn trụ hắn.

"A ~ đợi ba tháng rồi, đạo hữu ngươi có thể xem như xuất hiện. Chẳng qua, ta đúng là trăm triệu lần thật không ngờ, đạo hữu là kiếm tu Hỏa linh căn, sao trên người còn có một phần ma khí khiến người khác không thể xem nhẹ vậy? Đây chính là thật thú vị ư? Đúng không?"

Dịch Nhiên chợt nheo mắt lại, con ngươi hiện lên một tia đỏ sậm. "Ma tu Ma giới."

=====

,r

125. Chương 125

Dịch Nhiên nhướng mày liếc mắt thì nhìn ra thân phận chân thật của người đối diện này, sau đó đã đề phòng ngay trước tiên. Ma tu đột nhiên xuất hiện này đối với phản ứng của Dịch Nhiên cảm thấy rất là thú vị, dù sao mặt gã đã trưng ra rất là thân thiện, mặc dù có người chú ý tới ma khí trên người của gã nhưng cũng sẽ không đã đề phòng trước như vậy. Mà người có thể làm như vậy tám chín phần cũng hiểu biết ma tu rất sâu. Càng không cần phải nói trên thân người này có ma khí nhàn nhạt, mặc dù những tu giả khác không nhất định có thể phát giác ra được, nhưng làm ma tu, bọn họ đối với đồng loại đúng là rất nhạy cảm.

"Vị đạo hữu này, cần gì phản ứng lớn như vậy chứ? Mặc dù ta đúng là ma tu Ma giới, nhưng ngươi… Chỉ sợ cũng không kém ta bao nhiêu đi!" Chu Tồn cười khẽ một tiếng, "Trước đó ta còn lo lắng không cách nào giao lưu hoặc khai thông đây, nhưng giờ xem ra, ta lo lắng cũng dư thừa rồi."

Dịch Nhiên mặt không thay đổi nhìn Chu Tồn, ác cảm trong lòng quả thực không chút nào che giấu. Mặc dù khuôn mẫu này một lời đã nói toạc ra huyết mạch bí mật trong cơ thể hắn, nhưng thì tính sao chứ? Nếu như ở nơi khác có thể hắn còn cần hơi lo lắng, nhưng ở nơi khắp nơi đều là ma tu, yêu tu, quỷ tu, tu luyện loại công pháp gì cũng không quan trọng, quan trọng là… Ngươi có đủ thực lực còn sống sót ở nơi này hay không.

Khiến Dịch Nhiên cảm thấy kiêng kỵ là, ma tu trước mắt này, thực lực ít nhất ở Nguyên Anh Hậu kỳ trở lên có thể gã đã đạt được tu vi kỳ Hóa Thần rồi, nếu như vậy thật sự hắn không thích hợp cứng đối cứng với người này, đây chính là nguyên nhân Dịch Nhiên không trực tiếp không một lời hợp đã động thủ.

"Ta và ngươi đạo bất đồng bất tương vi mưu." Dịch Nhiên lắc lư muốn thoát khỏi chưởng khống của Chu Tồn, nhưng đáng tiếc là người sau vẫn đang chú ý nhất cử nhất động của hắn, ở cùng lúc Dịch Nhiên động, Chu Tồn cũng động không chút do dự. Lần thứ hai bắt được Dịch Nhiên.

"Tiểu hữu chớ vội, rốt cuộc chúng ta có phải là đồng đạo hay không cũng không phải do ngươi định đoạt, cũng phải nghe ta nói ta có tính toán gì không rồi quyết định cũng có thể đi." Chu Tồn cười cười: "Hẳn là ngươi cũng biết chỗ của vị tiểu hữu kia đi! Tài hoa luyện khí của hắn thật khiến người ta sợ hãi than, một người có hoa tài như vậy nếu như mai một ở Hỗn Độn chi địa, thật sự là quá đáng tiếc, gì đi nữa cũng nên đi Ba nghìn Đại thế giới bên ngoài nhìn một cái đi một chút mới đúng có phải hay không?"

Dịch Nhiên bị Chu Tồn bắt lấy không cách nào rời khỏi, trong lòng cũng đã có chút kiêng kỵ. Nhưng chờ hắn nghe được lời nói của Chu Tồn sau đó vẫn không thể tránh khỏi bị hấp dẫn chú ý, một lát sau Dịch Nhiên mới nhàn nhạt mở miệng: "Là lại thế nào? Chẳng lẽ ngươi có cách rời khỏi nơi đây?"

Chu Tồn hiển nhiên đợi một câu nói này của Dịch Nhiên, cho nên gã lập tức đã bật cười gật đầu thẳng thắn: "Ta có."

Ánh mắt của Dịch Nhiên chợt sắc bén lên: "Kẻ khác bị vây lâu như vậy cũng không có cách rời đi, ngươi dựa vào cái gì?" Mặc dù trước đó bọn họ đã nghe được tiên đoán xác định sẽ rời đi, nhưng ma tu trước mắt này hiển nhiên cũng không phải người biết tiên đoán. Như vậy hắn dám nói như thế, vậy là có cách khác rời đi?

Chu Tồn thấy hấp dẫn được lực chú ý của Dịch Nhiên, nụ cười trên mặt càng sâu hơn một tầng: "Ta tự nhiên là có nắm chắc mới có thể nói, chẳng qua cách rời đi này cần một vị đại sư luyện khí thiên phú hơn người mới được, nói cách khác ta cũng sẽ không ở nơi này đau khổ chờ các ngươi ba tháng rồi."

Dịch Nhiên mím môi hồi lâu sau: "Ta cần suy nghĩ."

Chu Tồn cẩn thận quan sát biểu tình của Dịch Nhiên, nhưng trên mặt khối băng này thật sự là trời sinh rất khó có biểu tình gì khiến người ta suy nghĩ sâu xa, mặc dù Chu Tồn không thể xác định tên tiểu tử trước mắt này nghĩ gì, chẳng qua không có vấn đề gì, chỉ cần hắn có dao động một chút như vậy tính toán của mình có thể được thực hiện. Cho nên Chu Tồn cười cười: "Vậy cho tiểu hữu ba ngày suy nghĩ đi! Chờ sau ba ngày, tiểu hữu cũng có thể đi chỗ luyện khí tìm ta."

Dịch Nhiên nheo mắt lại, không chút do dự từ chối: "Ta cần đi vào bí cảnh mới được. Chúng ta đã kéo dài nửa năm, lại kéo nữa sẽ có bí cảnh nguy hiểm."

Chu Tồn khẽ nhíu mày, gã không thích người khác làm trái ý của gã, nhưng rất rõ ràng Dịch Nhiên cũng không phải là bất cứ ai trong những người được gã lợi dụng lừa dối trước đó, lúc này ánh mắt của Dịch Nhiên rất kiên định, Chu Tồn có thể từ bên trong vẻ mặt nhìn ra nếu như ngươi không đồng ý chúng ta sẽ đánh một lần, cuối cùng chỉ có thể đè xuống không vui trong lòng, thản nhiên nói: "Vậy chờ sau khi các ngươi từ trong bí cảnh đi ra tới tìm ta thôi. Dù sao ở trong bí cảnh, ít nhất cũng có ba ngày."

Dịch Nhiên gật đầu. Hắn cần chính là ba ngày này.

Mà Chu Tồn nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, phát hiện tu vi của hắn là Kim Đan Đại viên mãn sau đó mỉm cười, trực tiếp khoát khoát tay rời đi. Gã lúc này đại khái biết Dịch Nhiên có tính toán gì rồi, chẳng qua lại cảm thấy ý nghĩ của Dịch Nhiên rất ngây thơ —— mặc dù là sau khi hắn đi vào bí cảnh, lên cấp tới kỳ Nguyên Anh thì thế nào chứ? Bản thân một đại năng Hoá Thần Trung kỳ, còn có thể bị Nguyên Anh Sơ kỳ gài bẫy? Cho nên, Chu Tồn kiên định tin tưởng Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân cũng không cách nào chạy khỏi lòng bàn tay của gã.

Chu Tồn vừa rời khỏi, Dịch Nhiên đã cúi đầu cười lạnh một tiếng. Người nọ chắc chắc bọn họ trốn không thoát lòng bàn tay của gã ư? Mặc dù đối với tu giả bình thường mà nói cảnh giới đã đại biểu thực lực, cao hơn một cảnh giới đã đại biểu vô địch, nhưng hắn và Nguyên Tu Vân cũng không phải tu giả bình thường. Nếu như chỉ dùng lực lượng của cảnh giới tới áp bọn họ, những công kích thuật pháp này không có gì đặc thù, bọn họ sẽ bị chính chỗ này phản công lại.

Chẳng qua giờ quan trọng là hắn phải nhanh chóng đi vào trong bí cảnh tiến giai, vốn kém một một cảnh giới chính là cách biệt một trời rồi, nếu như kém hai cảnh giới hắn và Nguyên Tu Vân hoàn toàn không có sức phản kháng.

Dịch Nhiên lúc này gõ ba cái lên thạch Khôn Minh vẫn cầm ở trong tay, sau đó Nguyên Tu Vân đã trực tiếp mang theo Linh Xà Ẩn đi ra. Mặc dù còn một tu giả có thể thấy được, nhưng kỳ Kim Đan vẫn không thể.

"Tình huống như thế nào?"

Dịch Nhiên kéo tay của Nguyên Tu Vân: "Đi vào rồi hãy nói."

Hai người rất có ăn ý cùng nhau nhảy vào trong Tinh Tuyền, khi bọn họ vẫn chưa hoàn toàn đi vào, bỗng nhiên cảm thấy một trận cuồng phong chém tới phía sau, thật ra bọn họ muốn trở ra đã không còn kịp rồi, chỉ có thể cùng trận cuồng phong nhào vào trong bí cảnh Tinh Tuyền.

"Đáng ghét, ưm?!" Nguyên Tu Vân đã quen lực kéo của bí cảnh, chẳng qua lúc này vẫn bị hoàn cảnh đánh trở tay không kịp —— y chợt phát hiện xung quanh tất cả đều là một mảnh xanh đậm, toàn bộ không khí bị dòng nước thay thế, rất hiển nhiên đây là một nơi của đáy hồ hoặc đáy biển?!

Nín thở! Di chuyện lên trên nhanh!

Thần thức của Dịch Nhiên truyền âm kịp thời vào trong đầu của Nguyên Tu Vân, Nguyên Tu Vân nghe được Dịch Nhiên đã ở bên cạnh y trong lòng hơi buông lỏng, rất nhanh bơi lên trên. Chẳng qua, hình như y không nhúc nhích chân được?

Nguyên Tu Vân cảm thấy sợ hãi, chân của mình hình như bị thứ gì đó trói buộc gắt gao, y nhịn không được cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa sặc nước rồi —— tóc năm màu sáu sắc rất quen thuộc khiến người ta chán ghét là chuyện gì?! Lúc nào Năm màu sáu sắc này theo bọn họ đi vào trong bí cảnh rồi?!

Nguyên Tu Vân nghiến răng tức giận, trực tiếp duỗi thẳng cẳng đạp người, chẳng qua lúc này Năm màu sáu sắc rốt cuộc phản ứng lại, mới vừa buông ra hai chân Nguyên Tu Vân đã phát hiện mình chìm xuống, lại vô cùng lo lắng ôm lại Nguyên Tu Vân, cọng rơm cứu mạng này.

Nguyên Tu Vân tức giận, nếu như không phải lúc này không thể nói chuyện, y nhất định chửi như tát nước vào mặt Năm màu sáu sắc rồi!

Mà ngay ở lúc này, Nguyên Tu Vân phát hiện cánh tay của mình hình như cũng bị người nắm lấy, xoay qua nhìn, trước đây Dịch đại kiếm tu bất kể lúc nào cũng biểu hiện ra bản thân thiên hạ vô địch, đám phàm nhân ngu xuẩn các ngươi, lúc này dĩ nhiên hơi buồn bực và ảo não nắm lấy y, một lát mới truyền âm: (nước nơi này đối với phi cầm có áp chế trời sinh)

Nguyên Tu Vân: "..." Thì ra là thế, cũng chính là ý nghĩa thủy hỏa bất dung từ xa xưa của trong nước và bầu trời. Đến địa bàn vẫn phải ức hiếp một cái.

Nguyên Tu Vân cúi đầu lại nhìn Năm màu sáu sắc đang dùng sức đạp nước ôm y, cảm thấy người này tuyệt đối là một con gà tinh năm màu.

Ha ha.

Mặc dù tình huống hiện giờ tương đối hố, nhưng bọn Nguyên Tu Vân cũng không thể vẫn mãi ở chỗ này đợi xuống dưới, y muốn mang hai người nổi lên thật sự là rất khó, chẳng qua thông minh mà, vậy liền dùng vào lúc này!

Nguyên Tu Vân trực tiếp để Tiểu Kim Thụ ở dưới chân y huyễn hóa ra hai cái cánh quạt to, sau đó dùng linh lực thôi động cánh quạt xoay tròn, ngoại trừ ngay từ đầu hơi không khống chế được phương hướng ra, sau đó ở dưới vẻ mặt trợn mắt hốc mồm của Dịch Nhiên và Năm màu sáu sắc, cùng mang theo bọn họ nổi lên mặt biển.

Sau đó để Tiểu Hồ Lô triệu hồi ra một hồ lô lớn, ba người bò lên trên hồ lô, lơ lững như hòn đảo nhỏ đi về phía trước.

"Trời ạ, cánh quạt màu vàng kia có chỗ nào đặc biệt ư?! Dáng vẻ dường như rất là lợi hại! Vậy mà động một cái đã để chúng ta lên?" Năm màu sáu sắc ngồi ở trên yêu cầu Nguyên Tu Vân giải đáp. "Ngươi làm sao có thuật pháp này? Nhìn như vậy mà ngươi cũng thật lợi hại nha, là hoàn toàn không thể coi như là gánh nặng."

Nguyên Tu Vân trả lời hắn là một cái liếc trắng mắt. Gánh nặng? Cho dù hiện giờ tu vi của Năm màu sáu sắc ở nơi này là Nguyên Anh Trung kỳ, trong cơ thể y có ba linh vật nổi danh Thiên bảng, chuyện y đơn đấu cũng là chuyện bình thường được không! Coi như linh lực dự trữ y cũng gấp đôi tu giả tầm thường!

Xoạt ——

Dịch Nhiên mặt đen lại đem kiếm chỉ để trước cổ Năm màu sáu sắc, tâm tình không tốt nói: "Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" Vẻ mặt lạnh như băng rất có dự định không một lời hợp sẽ trực tiếp giết người, cho dù hiện giờ hắn vẫn chỉ là một Kim Đan Đại viên mãn.

Năm màu sáu sắc cảm thấy đối diện hai tiểu tử này thật sự là rất không hiểu được kính già yêu trẻ, dù sao hắn cũng là tiền bối kỳ Nguyên Anh, hai người kia vậy mà một người cũng không sợ hắn! Chẳng qua trong tiềm thức của hắn biết mình không thể hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa muốn hợp tác với hai người này, cho nên Năm màu sáu sắc trực tiếp lên tiếng.

"Ta tên Sặc Sỡ. Là bộ tộc gà cảnh bảy màu, nếu như hai người các ngươi không muốn bị Chu Tồn hại chết, vậy hãy cùng ta hợp tác đi!"

=====

126. Chương 126

Mới lúc đầu hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên rất nghiêm túc nhìn tóc năm màu sáu sắc của Sặc Sỡ, hắn tin lời nói của mình nhất định có thể làm cho hai người kia suy nghĩ kỹ càng một chút, cuối cùng bọn họ nhất định sẽ đáp ứng hợp tác với mình. Dù sao, bất kể là ai có một số thứ uy hiếp tới sinh tử của bọn họ, lúc nào cũng sẽ khiến người ta nhiều thêm vài phần băn khoăn.

Chẳng qua lúc này trong lòng của Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân cũng có chút quỷ dị, trong đó trong lòng của Dịch Nhiên là phiền muộn nhất —— hắn chân trước vừa mới ở Tinh Tuyền bị một ma tu cười híp mắt ngoài sáng trong tối uy hiếp, chân sau lại gặp được bệnh tâm thần năm màu sáu sắc như thế, trực tiếp nói một câu giống như là uy hiếp.

Cái gì gọi là "Nếu như không muốn chết thì phải hợp tác với hắn" làm như hắn và bạn lữ của mình rất dễ đi tìm chết. Mặc dù bọn họ là Kim Đan kém cảnh giới hơn Nguyên Anh này và kỳ Hóa Thần kia. Nhưng như thế bọn họ sẽ chết ư? Luôn có một loại cảm giác khó chịu bị người coi thường. Cho nên vẻ mặt của Dịch Nhiên một chút cũng không có dịu lại, vẫn chỉ kiếm vào cổ Sặc Sỡ: "Có chuyện nói mau."

Mặc dù Dịch Nhiên chỉ nói một câu như vậy, thế nhưng Sặc Sỡ vẫn có thể đủ từ trong vẻ mặt không nhịn được nhìn câu đầy đủ của hắn: Có rắm mau thả. Sặc Sỡ liếc trắng mặt vô cùng buồn bực, phản ứng của hai người kia sao không đúng như thế chứ? Tuyết đội không biết kính già! Dù sao hắn cũng là tiền bối kỳ Nguyên Anh.

Quên đi, hắn đại nhân đại lượng không tính toán nhiều như vậy, vì vậy, sau đó Sặc Sỡ hắng giọng một cái, dùng một vẻ mặt rất thành khẩn nói với Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân: "Vừa rồi hai người các ngươi bị một ma tu cản lại đúng không? Ma tu kia là tu giả kỳ Hóa Thần thực lực rất mạnh, thế nhưng đó cũng không phải điều cuối, quan trọng là ta biết ma tu kia thậm chí có thể nói rất hiểu hắn, nếu như ta không gặp được hắn, như vậy hiện giờ tu giả trở thành kỳ Hoá Thần chắc là ta, mà không phải hắn."

Lời nói của Sặc Sỡ khiến Nguyên Tu Vân cảm thấy rất có cảm giác nguy cơ, hắn vốn đã dự định hỏi Dịch Nhiên chuyện gì xảy ra trước, kết quả Dịch Nhiên vẫn không trả lời bọn họ đã đến trong bí cảnh này, giờ Sặc Sỡ đem lời nói thế, Nguyên Tu Vân đã trực tiếp nhìn về phía Dịch Nhiên. Dịch Nhiên lúc này thu kiếm, dùng một loại vẻ mặt rất dịu dàng nói với Nguyên Tu Vân: "Không chuyện gì lớn, đúng là đụng phải một ma tu cười rất xấu xí, vừa nhìn đã không phải người tốt lành gì, còn lầm bầm lầu bầu nói hắn biết cách đi ra mà thôi. Ngươi không cần để ý."

Những lời này khiến Nguyên Tu Vân nghe xong rất muốn thổ tào, y nheo mắt lại nói với Dịch Nhiên: "Một kỳ Hoá Thần, cười rộ lên rất khó coi rất xấu xí, ma tu? Hắn còn biết đi ra ngoài như thế nào?"

Dịch Nhiên nhìn bạn lữ nhà mình mặc dù đang cười, nhưng rất rõ ràng có một loại cảm giác nguy hiểm, theo bản năng đã nói: "Người kia khẳng định có âm mưu gì đó, ta chuẩn bị bàn bạc với ngươi, chẳng qua còn chưa kịp mà thôi."

Nguyên Tu Vân hừ một tiếng nhìn về phía năm màu sặc sỡ đối diện, nói với hắn: "Ngươi nói ngươi biết ma tu kia? Hơn nữa hắn còn tính kế ngươi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ngươi có thể nói rõ không?"

Sặc Sỡ lúc này muốn hợp tác với Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, hai người này là hắn ta quan sát hơn nửa năm mới xác định minh hữu hợp tác có thể tín nhiệm. Cho nên lúc này cũng không có lo lắng gì, trực tiếp đem chuyện hắn biết và nghĩ tới nói cho Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân.

"Thực ra nói ra các ngươi có thể cũng không tin, ta và Chu Tồn, chính là ma tu kia cùng đi tới Hỗn Độn chi địa này. Lúc đó hai chúng ta tới đây đã là đạo lữ, mặc dù hắn là ma tu nhưng ở trước mặt ta biểu hiện vẫn mãi là một dáng vẻ tao nhã, rất có nguyên tắc. Ở yêu tu chúng ta nhìn vào bất kể ma tu hay nhân tu cuối cùng cũng là tu tiên mà thôi, chẳng qua con đường khác nhau, không có phân tốt xấu. Huống chi hắn ở trước mặt ta cho tới giờ đều là dáng vẻ người tốt, sau khi cùng nhau trải qua không ít chuyện, chúng ta đã kết làm bầu bạn." Sặc Sỡ nói đến đây sắc mặt hơi u ám.

"Hai chúng ta là cùng nhau từ Kim Đan tiến giai Nguyên Anh, cũng chính là từ Tiểu thế giới cùng nhau thăng cấp tới Trung thế giới, thế nhưng trên đường không biết là vật gì chạm tới hàng rào, vậy là hai chúng ta đã rơi vào tới Hỗn Độn chi địa. Ban đầu ta nghĩ, Hỗn Độn chi địa một nơi khiến người ta điên cuồng như thế, nếu như hai người có thể phối hợp cùng nhau, chúng ta hẳn là trải qua không tệ, nhưng ta đánh giá quá thấp tham lam và biến hoá của tính người, lúc đó ta rất tín nhiệm hắn, cũng không có suy nghĩ nhiều. Sau lại có một lần Chu Tồn nói cho ta biết, hắn tìm được một cách có thể rời đi nơi này, lúc đó ta tin là thật mừng rỡ như điên đã không chút do dự cùng đi với hắn, vì vậy hắn đã đem ta mang vào một bí cảnh, dường như bí cảnh có chút kỳ lạ, hẳn là hắn đi qua không chỉ một lần."

"Tới giờ ta cũng không thể hiểu có phải Chu Tồn có cách đặc thù có thể đi vào mật cảnh chỉ định kia hay không, ta chỉ biết ta đi vào bí cảnh kia là một thế giới Ma giới, nói đó tràn đầy ma khí tự nhiên tước giảm sức lực của chủng tộc khác. Sau khi tới nơi đó, Chu Tồn dẫn ta đi vào một đàn tế, lấy ta làm tế phẩm thờ cúng để hắn lấy được lực lượng khổng lồ, ta trơ mắt nhìn hắn ở trong bí cảnh từ Kim Đan nhảy một cái trở thành Nguyên Anh, mới biết được mình có bao nhiêu ngu xuẩn." Sặc Sỡ cười khổ một tiếng, sau đó nhìn Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân lại hơi nở nụ cười: "Các ngươi khác, các ngươi rất tốt."

Sau đó hắn thở dài lại tiếp tục nói: "Bởi vì bộ tộc gà cảnh bảy màu chúng ta có một loại thiên phú thần thông có thể cứu mạng, lúc đó ta đã rút đi năm phần yêu huyết của cả người liều chết thoát đi nơi đó. Nhưng kể từ đó cảnh giới của ta có một lần từ Kim Đan Hậu kỳ rớt xuống tới Kim Đan Sơ kỳ thiếu chút nữa vỡ đan, thật vất vả ở bên ngoài Hỗn Độn chi thành kéo dài hơi tàn ba năm, mới khó khăn lắm ổn định lại cảnh giới. Mà khi đó, Chu Tồn đã là Nguyên Anh rồi, mặc dù ta muốn tìm hắn báo thù cũng không đủ sức đánh một trận, ta cũng chỉ có thể chờ, chỉ có thể thầm hận."

"Sau này, ta học tập cấm thuật bổn tộc, lúc sử dụng chỉ cần linh lực không hao hết, không làm bừa, là có thể hoàn toàn ẩn nấp hơi thở dấu vết. Sau đó ta đã bắt đầu theo dõi Chu Tồn, ta muốn nhìn hắn rốt cuộc làm gì? Vì vậy, ta đã phát hiện Chu Tồn hắn cách mỗi mười năm sẽ tiếp cận một tu giả, lừa gạt tín nhiệm sau đó sẽ chủ động mang người đó đi vào trong bí cảnh Tinh Tuyền, ta thấy hắn mỗi khi đi vào đều là một trong bí cảnh Ma tộc hoặc là tương tự. Bằng chứng chính là mỗi một lần đi ra, Chu Tồn mang tu giả đi vào bí cảnh kia sẽ biến mất không còn thấy nữa, lúc ta cẩn thận đi tìm, lại chưa từng thấy bọn họ."

Vào lúc này vẻ mặt Nguyên Tu Vân nghiêm tục nói: "Sau khi hắn đi ra thực lực đều tăng?"

Chu Tồn trào phúng cười cười: "Đó là đương nhiên, nếu không hắn cần gì tốn công? Mỗi một lần sau khi đi ra tu vi của hắn sẽ tăng vọt một khúc. Hắn từ Nguyên Anh Sơ kỳ tới Nguyên Anh Trung kỳ chỉ dùng năm mươi năm, từ Nguyên Anh Trung kỳ tới Nguyên Anh Hậu kỳ dùng trăm năm, loại tốc độ này ở trong Hỗn Độn chi địa, mặc dù là thiên tài trong thiên tài cũng rất khó làm được đi?"

Nguyên Tu Vân cảm thấy lời này trả lời không tốt lắm, y quay đầu nhìn Dịch Nhiên, người sau đã kích: "Ta sẽ nhanh hơn hắn." Sau đó hắn dừng một chút lại lôi kéo tay của Nguyên Tu Vân: "Ngươi cũng sẽ nhanh hơn hắn."

Nguyên Tu Vân nở nụ cười, Sặc Sỡ năm màu sáu sắc ngồi ở bên cạnh, cảm giác mình bị giễu cợt, nhưng lại bị show vào mặt!

"Được rồi! Mặc kệ các ngươi sau đó thế nào, nói việc đứng đắn được không?!"

Nguyên Tu Vân vội ho một tiếng, dùng tay làm dấu mời.

Sặc Sỡ mới liếc y một cái tiếp tục: "Dù sao tốc độ tu luyện của hắn cũng nhanh quá mức, hắn tổng cộng dụ dỗ hai mươi tên tu giả cùng đi vào bí cảnh, kết cục sau cùng không cần ta nói các ngươi cũng có thể đoán được. Hắn từ kỳ Nguyên Anh bước vào kỳ Hoá Thần. Chẳng qua, hắn sẽ tìm tới hai người các người còn hơi kỳ lạ. Khoảng chừng từ hai mươi năm trước hắn bắt đầu cũng chỉ tìm tu giả kỳ Nguyên Anh, lại không đi tìm tu giả kỳ Kim Đan. Nhưng lúc này đây hắn đột nhiên tìm tới hai người các ngươi có lẽ là chỗ đặc biệt nào đó của hai người các ngươi rồi. Chẳng qua bất kể là loại đặc biệt nào, mục đích tìm các người cũng là như thế."

Nghe Sặc Sỡ nói một đoạn lớn như thế, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên liếc mắt nhìn nhau đều từ trong mắt đối phương nhìn thấu vài phần ngưng trọng. Nguyên Tu Vân nhìn về phía Sặc Sỡ: "Ngươi là nói, Chu Tồn này mỗi mười năm sẽ tìm một tu giả tế phẩm của hắn, cho nên đổi lấy lực lượng lên cấp cho hắn?" Sặc Sỡ

gật đầu không chút do dự: "Ta theo dõi hắn gần hai trăm năm, đương nhiên có thể khẳng định. Mặc dù theo hắn lâu như vậy, ta lại vẫn nhìn không rõ hắn rốt cuộc là một người thế nào."

Nguyên Tu Vân ngước mắt nhìn tu giả giữa đầu lông mày đều tràn đầy phẫn hận và tự giễu, bỗng nhiên đã hiểu lúc đó hắn vì sao nhìn thấy mình và Dịch Nhiên sẽ kích động như vậy —— người bị phản bội chỉ sợ đều hoài nghi cả thế giới, huống chi cho tới giờ hắn chưa từng nhìn thấu người từng phản bội hắn.

Vào lúc này, Nguyên Tu Vân bỗng nhiên đã cảm thấy, bên cạnh mình có Dịch Nhiên một mực bên cạnh y che chở y, thật tốt. Y nhịn không được quay đầu lại, phát hiện Dịch Nhiên cũng nhìn y. Trong lòng nhất thời ấm áp.

Sặc Sỡ nhìn hai cẩu nam nam này tức giận hít ngược một hơi khí lạnh: "Đệt mẹ! Ta nói hai người các ngươi có thể đừng buồn nôn mắc ói như thế, có thể nói việc chính không!!" Ở trước mặt hắn khoe khoang như thế thật không sợ bị chết cháy sao!

=====

1>N

127. Chương 127

Ở dưới sự tức giận đầy cường điệu của Sặc Sỡ, cuối cùng Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân thu liễm chút, chẳng qua hai người bọn họ rốt cuộc vẫn nắm tay không buông, làm ra dáng vẻ nghiêm túc tiếp tục thảo luận với Sặc Sỡ.

"Cho nên, giờ ngươi đang hoài nghi Chu Tồn muốn dụ dỗ ta và Dịch Nhiên cùng đi bí cảnh với hắn, sau đó dùng chúng ta làm tế phẩm sao?"

Sặc Sỡ gật đầu: "Đúng vậy, ta cảm thấy trên người hai người các ngươi phải có công pháp hoặc bảo vật gì đó khiến Chu Tồn đặc biệt xem trọng, nói cách khác giờ hắn đã là kỳ Hoá Thần, nếu muốn lên cấp nữa ngoại trừ cúng tế tu giả kỳ Nguyên Anh bằng không là rất khó có thu hoạch, hai người các ngươi đều là kỳ Kim Đan, hắn muốn cùng với hai người các ngươi, vậy khẳng định là bởi vì hắn nhìn trúng một trong số khả năng của hai người các ngươi, không thì hắn sẽ cái được không bù đắp đủ cái mất. Mà Chu Tồn chưa hề cũng sẽ không làm loại chuyện không có lợi ích lớn."

Dịch Nhiên nghe nói như thế nhướng mày, nắm chặt tay của Nguyên Tu Vân nhìn y nói: "Hắn muốn thuật luyện của ngươi, hoặc hắn muốn lửa của ngươi."

Nguyên Tu Vân hơi sững sốt, sau đó hiểu rõ nói: "Hắn thường hay nhắc tới ta phải không?" Dịch Nhiên gật đầu.

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút quay đầu nhìn về phía Sặc Sỡ hỏi: "Ngươi theo hắn gần hai trăm năm, như vậy ngươi có phát hiện ở trong hai trăm năm này đột nhiên hắn có thêm một số linh thuật hoặc là bảo vật đặc thù không thuộc về hắn hay không hả? Chắc là linh thuật càng nhiều hơn một chút, ngươi suy nghĩ thử coi?"

Sặc Sỡ vốn không có ý nghĩ gì, nhưng đã được Nguyên Tu Vân nhắc tới như thế sắc mặt của hắn chợt khó coi, hắn nhịn không được tự lẩm bẩm: "Sao ta không ngờ tới nhỉ? Hắn tổng cộng dụ dỗ hai mươi người cùng hắn đi vào bí cảnh, nhưng trong này thậm chí còn có một tu giả kỳ Ngưng Mạch, thế nhưng đối với hắn một chút lợi ích cũng không có. Ở trong hai mươi người mất tích ta có ấn tượng rất sâu với vài người, nếu như vậy mỗi người bọn họ có công pháp đặc thù của riêng mình, dường như cũng là công pháp Ma tộc hoặc công pháp Hỏa linh căn… A!"

Sặc Sỡ như thoáng cái nghĩ thông suốt: "Chu Tồn trước đây là Phong ling căn, nhưng sau khi hắn bước vào kỳ Hóa Thần, thì thoáng cái lại sử dụng công pháp Hỏa hệ! Chắc chắn hắn cướp linh căn của người khác cho mình sử dụng, vì bản thân luyện chế thành ngụy linh căn của mình rồi!" Sặc Sỡ vô cùng tức giận la to

hơn, hắn thật sự thật không ngờ, Chu Tồn dĩ nhiên sẽ có thủ đoạn tà ác như thế. Đem người đưa lên đàn tế huyết tế cũng đã rất quá phận, mà nếu như muốn lấy được linh căn người khác, như vậy chỉ có một loại phương pháp đánh hồn luyện phách xé mở đan điền. Chỉ nghĩ thôi Sặc Sỡ đã cảm thấy cực sợ, nhưng hiển nhiên Chu Tồn không chỉ một lần làm như vậy.

Lúc này Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng khắc sâu nhận thức được bọn họ phải đối mặt với ma tu cùng hung cực ác thế nào, "Ngươi muốn để chúng ta hợp tác với ngươi, như vậy chúng ta phải hợp tác thế nào đây? Chẳng lẽ ngươi sẽ không cho là chỉ bằng vào lực lượng của cá nhân ba chúng ta là có thể trực tiếp đem Chu Tồn giết một cách sạch sẽ đi? Phải biết rằng chúng ta chỉ là kỳ Kim Đan, cho dù Dịch Nhiên dùng thời gian nhanh nhất ở bên trong bí cảnh tiến giai, cũng chỉ là kỳ Nguyên Anh mà thôi. Thế nhưng đối phương là đại năng Hoá Thần kỳ, hơn nữa khẳng định hắn còn có rất nhiều thủ pháp đặc biệt thâm độc."

Sặc Sỡ nghe nói như thế thần sắc buông lỏng, trên mặt hắn rốt cục mang theo vài phần thần thái: "Kỳ thực đây cũng là nguyên nhân ta tìm các ngươi. Ta ở nơi này trong vòng hai trăm năm cũng không phải không có làm chuyện gì, nếu như ta vận dụng huyết mạch thần thông sẽ có tỷ lệ rất lớn đi vào được một trong bí cảnh thánh địa rất nổi tiếng của Yêu giới, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng ở trong hai trăm năm này, ta có khoảng mười lần đi vào bí cảnh kia nhưng hết chín lần đều nhờ huyết mạch thần thông tạo ra lúc đi vào."

"Cho nên nếu như hắn muốn mời hai người các ngươi cùng đi vào bí cảnh, chỉ cần ta ẩn nấp ở cạnh khi đi vào vận dụng huyết mạch chi lực thúc giục bí cảnh, như vậy chúng ta sẽ có khả năng rất lớn quấy nhiễu hắn không đi vào bí cảnh ma tộc, mà đem hắn kéo vào trong thánh địa yêu tộc với chúng ta! Ở trong bí cảnh đó có thánh vật Thủy linh căn, có thể tinh lọc hết thảy ma vật, hơn nữa toàn bộ bí cảnh cũng sẽ mơ hồ áp chế Ma tộc ma tu. Chỉ cần hắn đi vào, đến lúc đó giết chết hắn chẳng qua là vấn đề thời gian thôi!"

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nghe nói như thế suy nghĩ một chút, Dịch Nhiên bỗng nhiên mở miệng nói: "Thánh vật Thủy linh căn là cái gì? Có thể lấy đi chứ?"

Sặc Sỡ trực tiếp bị nghẹn liếc mắt nhìn, sau đó hét lớn một tiếng: "Nếu là thánh vật Yêu giới của chúng ta vậy làm sao cho các ngươi lấy đi?! Mặt ngươi cũng quá lớn rồi đó?! Chẳng qua các ngươi vẫn có thể lựa chọn đi thử luyện xem, nếu như thử luyện thành công mà các ngươi có duyên với bảo vật, đến lúc đó các ngươi có thể lấy được một giọt nước, cuối cùng phát triển thành ao nước. Đây chính là chí bảo xếp top mười trên Thiên bảng! Mặc dù không có yêu tộc thủ hộ nó, nhưng vị trí của nó vốn tràn đầy hung hiểm, mỗi trăm năm đều có yêu tộc đi thánh địa luyện, nhưng yêu tộc thành công chỉ sợ nghìn năm cũng mới một hai kẻ mà thôi."

Nghe được là thánh vật Thủy linh căn top mười của Thiên bảng, không đợi Nguyên Tu Vân phát biểu ý kiến, Dịch Nhiên trực tiếp hai mắt sáng ngời trực tiếp mở miệng nói: "Có thể, chuyện này chúng ta làm!"

Sặc Sỡ có chút ngoài ý muốn vậy mà Dịch Nhiên sẽ đồng ý sảng khoái như vậy, mà sau khi hắn nhìn thoáng qua Nguyên Tu Vân bên cạnh có chút bất đắc dĩ lại mang biểu tình mỉm cười, đã cảm thấy hai người kia khẳng định có bí mật gì đó đang giấu giếm hắn, mà bí mật này chính là nguyên nhân bọn họ nhanh chóng đồng ý hợp tác với mình nhanh chóng như vậy.

Chẳng qua, đây có là gì chứ? Mặc kệ bí mật kia là cái gì, chỉ cần hai người này đồng ý đem Chu Tồn dẫn vào trong bí cảnh của thánh địa Yêu tộc với hắn, như vậy hắn đã bằng lòng! Hắn đợi hơn hai trăm năm, không phải là vì để Chu Tồn nhận được kết quả của bản thân phải có sao? Vì mục đích này hắn có thể chịu tất cả những khó khăn!

Nếu ba người đạt thành hiệp nghị, chuyện kế tiếp dễ làm hơn nhiều rồi, mà lúc này hồ lô đã đi tới sát biên giới phía dưới tiểu đảo treo lơ lửng giữa trời, lúc đến chỗ này, Nguyên Tu Vân Dịch Nhiên ba người bọn họ mới phát hiện dường như bọn họ đến một quần cư của tộc đàn, mà tộc đàn này đang cãi nhau với tộc đàn khác. Tiếng kêu khác nhau rãi trời đắp đất thật sự khiến người ta có chút có chút mộng mị.

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên một là người quê mùa ở trong Tiểu thế giới hoàn toàn chưa từng thấy cảnh đời, một là con mọt sách chỉ ở trong Đại thế giới điên cuồng tiến giai luyện công, chưa từng thấy cảnh đợi tuyệt diệu có hiệu quả như nhau, mà Sặc Sỡ bên cạnh bọn họ lại không giống, hắn làm một tu giả kỳ Nguyên Anh lại ở Hỗn Độn chi địa ngây người hai trăm năm, chuyện hắn biết có thể nói rất phong phú.

Lúc này hắn thấy một đám đều ngẩng đầu nhìn lên đảo nhỏ trên bầu trời, một đám nhân ngư đen toàn diện, da ngăm đen, tóc đen thui, ngay cả hàm răng cũng đen, sắc mặt thoáng cái liền thay đổi cực kỳ khó coi: "Vận khí của chúng ta quá kém, nơi này là nơi tụ tập của tộc Hắc Ngư (cá lóc)! Mà phía trên đảo trời nếu như ta không đoán sai, chắc là nơi tụ tập của tộc Bạch Điểu (chim trắng)! Tu gia tới nơi này thường đều rất khó sống đến khi rời khỏi bí cảnh."

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế không quá có thể hiểu được: "Tu vi của bọn họ cũng rất cao sao? Đều là kỳ Hóa Thần?"

Sặc Sỡ xem thường nghiêm mặt lắc đầu: "Bọn họ cũng chỉ là Yêu tu kì Kim Đan mà thôi."

"Nói vậy có gì phải sợ chứ?" Sặc Sỡ Và Dịch Nhiên nghe vậy quay đầu, thương hại nhìn thoáng qua Nguyên Tu Vân nói: "Tên nhà quê, để tiền bối dạy ngươi một chút, chỗ này là nơi tụ tập của bọn họ, ngươi biết tộc đàn là gì không? Chính là bọn họ một nhà già trẻ lớn bé, cả trai lẫn gái, đời đời con cháu, đời này qua đời khác đều sinh hoạt ở đây! Ngươi biết bọn họ có bao nhiêu không? Đơn giản là vô cùng tận được không!"

Nguyên Tu Vân vốn đang không ý thức được có bao nhiêu nguy cơ, nhưng khi Sặc Sỡ nói đến thế hệ con cháu, đời này qua đời khác, cộng thêm đám Nhân Ngư yêu màu đen đang ló đầu trong nước, nhất thời y đã cảm thấy mình có nguy cơ mắc một loại chứng bệnh sợ hãi dày đặc! Lúc này tộc Hắc Ngư tụ tập ở phía dưới không đảo có sấp sỉ hơn một nghìn con rậm rạp chằng chịt, đây vẫn chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Từ nơi bọn họ nhìn sang cũng có thể đủ thấy vây cá sắc bén và đuôi cá rắn chắc, cùng với răng nanh sắc bén trên mặt những nhân ngư đó.

Nguyên Tu Vân nhìn tướng mạo của bọn họ nhịn không được cảm thán một câu, "Nếu như đây là nhân ngư, kiếp trước không biết có bao nhiêu người phải hủy tam quan đây."

Dịch Nhiên và Sặc Sỡ ở bên cạnh đầu óc mơ hồ nhìn y, Dịch Nhiên trầm mặc một lát nói: "Cái gì là hủy tam quan?"

Nguyên Tu Vân vẫy vẫy đầu: "Không có gì, cứ vẫn tin hiện thực không phải là dáng vẻ này. Chúng ta phải đi qua chứ? Hay là nhanh chóng rời đi nơi này?"

Sặc Sỡ nghe lời này nhịn không được ai thán một tiếng: "Chúng ta đi không được, cho dù giờ bọn họ không đếm xỉa tới chúng ta nhưng tuyệt đối không phải là không phát hiện chúng ta, tin tưởng rất nhanh bọn họ sẽ tới tìm chúng ta."

Quả nhiên lúc Sặc Sỡ nói xong câu đó, từ trên không đảo và trong nước đồng thời sang đây hai tên yêu quái, bọn họ một chim một cá tốc độ hai yêu tộc gần như bằng nhau, gần như đồng thời tới gần phía trước hồ lô lớn, sau đó người chim và người cà gần như đồng thời mở miệng:

"Các ngươi là tu giả đi vào nơi này ư? Vậy thì thật là tốt, giờ hai tộc chúng ta

đang nội chiến, các ngươi có thể lựa chọn quyền lợi. Là theo chân tộc Hắc Ngư chúng ta hay là theo chân tộc Bạch Vũ, các ngươi phải suy nghĩ thật tốt. Đây có thể quyết định sinh tử của các ngươi, nghìn vạn lần đừng chọn mù quáng. Đương nhiên vẫn là tộc Hắc Ngư / tộc Bạch Vũ lợi hại hơn chút."

Nguyên Tu Vân nghe được câu này trong lòng một trận không biết nói gì, y rất muốn nói lẽ nào y không thể chọn trung lập ư? Sặc Sỡ nhìn thoáng qua Nguyên Tu Vân, ánh mắt kia trực tiếp cho một đáp án —— rất rõ ràng đây là không thể nào, thế nhưng chọn bộ tộc này sẽ bỏ một tộc khác, mà nhìn cá nhiều như thế cùng với chim nhiều như thế, bất kể là lựa chọn ai đây cũng là một chuyện vất vả không được cám ơn đâu.

Cho nên, rốt cuộc phải làm sao? Dịch Nhiên ở thời điểm mấu chốt, rất sạch sẽ quả quyết mà đã mở miệng: "Lên trời."

Vào lúc này Nguyên Tu Vân tỉnh ngộ, à! Đối với bọn họ mà nói đây trên cơ bản thật sự là không có gì để do dự, dù sao trong ba người bọn họ có hai người đều có huyết mạch Yêu tộc Điểu tu, lại nói tiếp đây cũng là một chuyện rất khiến người ta vui mừng không phải sao? Ít ra có thể ăn sống miếng cá, mà không phải ăn nướng trứng chim rồi.

"Bot

128. Chương 128

Mặc dù thoạt nhìn thế lực song phương ngang nhau, dường như chọn bên nào cũng không khác nhau bao nhiêu, nhưng bởi vì phe bên mình đã tồn tại hai người ẩn tính mang cánh điểu nhân, cho nên bọn Nguyên Tu Vân trực tiếp lựa chọn làm lợi ích thể cộng đồng với tộc Bạch Điểu. Đương nhiên, lúc này bọn họ cũng không biết mặc cho người chỉ họ hàng có đôi khi là một chuyện sốt ruột bao nhiêu.

Đương khi bọn Nguyên Tu Vân lựa chọn xong, một đám Điểu Nhân của tộc Bạch Điểu ngẩng cao cằm, vung cánh của mình biểu thị: "Coi như các ngươi thật tinh mắt! Không chọn cá ngay cả đất liền cũng lên không được."

Mà đám yêu tu tộc Hắc Ngư vẫn làm đủ loại châm chọc khiêu khích, nhe răng trợn mắt: "Thực sự là rất không biết phân biệt hàng tốt xấu!" Bọn họ thật sự là rất không hiểu được vì sao mỗi khi có nhân tu tới, phần lớn lựa chọn đều lựa chọn đám tộc Bạch Điểu dối trá khốn nạn kia? Rõ ràng tộc Hắc Ngư bọn họ thẳng thắn thành khẩn và nhiệt tình hơn chứ, nhưng những đám nhân tu này lúc nào cũng xem mặt không nhìn bên trong!

Ở trong tộc Hắc Ngư có một Hắc Nhân Ngư nho nhỏ, dường như nhìn có chút mắt duyên với Nguyên Tu Vân, hắn trực tiếp từ nhà mình dẫn đầu phía sau bơi đến phía trước, vẫy vẫy đuôi nói một câu với Nguyên Tu Vân: "Các ngươi đừng chọn bọn họ nữa, lúc nào bọn họ cũng sẽ để cho nhân tu đi làm quân tiên phong và pháo hôi, sau cùng các ngươi sẽ chết rất thảm! Ta nói đều là lời thật đó, các ngươi còn không bằng tới bên chúng ta đi, tới bên này của chúng ta, chúng ta sẽ không đem các ngươi làm lương dự trữ."

Nguyên Tu Vân nghe xong lời này cảm thấy mình có chút không chỗ để thổ tào, mà bọn yêu tu của tộc Bạch Điểu lại lao xuống trực tiếp quạt một cánh vào Hắc Nhân Ngư kia, đem Hắc Nhân Ngư quạt ngã sau đó ở dưới công kích sóng nước của bọn tộc nhân Hắc Ngư bay lên không. Lộ ra nụ cười giễu cợt với tộc Hắc Ngư.

Sau đó yêu tu tộc Bạch Điểu quay đầu nhìn về phía bọn người Nguyên Tu Vân: "Các ngươi đã lựa chọn tộc Bạch Điểu chúng ta, vậy hãy theo chúng ta đi lên không đảo đi, các ngươi sẽ không vì lựa chọn của các ngươi mà cảm thấy hối hận."

Bọn người Nguyên Tu Vân nhìn Điểu Nhân mở cánh ồn ào bay đi, liền bỗng nhiên cảm thấy tộc Bạch Điểu có chút không nhận địa khí, coi như cao ngạo thế nào đi nữa lỡ như tiếp xúc không tốt đã có thể lo lắng rồi. Mặc dù trong lòng Nguyên Tu Vân có chút nghi hoặc như thế, chẳng qua nếu đã chọn, khi không phải vạn bất đắc dĩ bọn họ tuyệt đối không thể phản bội, vì vậy Nguyên Tu Vân vỗ vỗ hồ lô lớn nổi trên mặt biển, hồ lô liền bắt đầu chậm rì rì lắc lư từ nổi trên mặt nước biến thành lơ lửng trên không trung, sau đó hồ lô to lớn này liền biến thành một hồ lô bay to lớn, trực tiếp bay về phía không đảo.

Ánh mắt của các yêu tu tộc Hắc Ngư trên mặt biển nhìn lom lom hồ lô sẽ bay cũng sẽ bơi kia, không ít Hắc Ngư Nhân đều lộ ra ánh mắt hâm mộ —— bọn nó cũng muốn bay tới bầu trời nhìn một cái nha, chẳng qua người của tộc Bạch Điểu đều rất xấu, bọn nó ở trên trời không an toàn, bọn nó vẫn nên không đi thôi.

Lúc này bọn người Nguyên Tu Vân đã bước lên trên không đảo lơ lửng trên không trung, mà phản ứng đầu tiên của Nguyên Tu Vân khi đi tới trên không đảo chính là có chút mù mờ, giống như y cái gì cũng không thấy chỉ thấy một vùng trắng xoá? Nguyên Tu Vân nhận nhận chân chân dụi dụi con mắt, nhắm rồi lại mở, lại cẩn thận nhìn cả vùng này sau đó mới xác định, nơi này thật sự tất cả vật kiến trúc đều là màu trắng. Ngay cả cây cối hoa cỏ trên không đảo này cũng đều là màu trắng nhạt, loại màu phấn trắng này màu sắc rất nhạt, khiến ánh nhìn của người ta nhìn sang nhịn không được quáng mắt.

Chọc chọc Dịch Nhiên bên cạnh, Nguyên Tu Vân nhịn không được thảo luận một chút với hắn: "Chẳng lẽ tộc Bạch Vũ đều rất thích màu trắng sao? Đảo này cũng thật sự là quá trắng rồi đi? Bọn họ sẽ không quáng mắt hả?" Dịch Nhiên không trả lời, bởi vì lúc này hắn cảm thấy không kém là bao nhiêu với Nguyên Tu Vân, làm một đại kiếm tu tính tình khi thì núi băng khi thì núi lửa, Dịch Nhiên thấy màu sắc trắng trước mắt như thế liền không nhịn được muốn cáu kỉnh. Chờ qua một lúc lâu Dịch Nhiên mới đặc biệt cứng rắn trả lời thẳng một câu: "Có thể."

Nguyên Tu Vân thở dài không nói gì thêm, ngược lại Sặc Sỡ ở bên cạnh vẫn quan sát, lúc này trên mặt nhưng thật ra có một chút vẻ lo âu. Chẳng qua không đợi bọn họ nhìn nhiều nơi này, một âm thanh ở xung quanh bọn họ vang lên:

"Lần này các ngươi tới ba người, vừa vặn có thể ba người hợp tác cùng nhau. Chúng ta lúc này đang tranh đoạt thực vật và khoáng sản mỗi năm một lần với tộc Hắc Ngư. Ba người các ngươi thực lực thế nào? Trước nói một câu đi."

Nói chuyện là ba người tộc Bạch Vũ ăn mặc thoạt nhìn rất hoa lệ, bọn họ đã đi tới tiến hành hỏi thăm với ba người Nguyên Tu Vân. Nguyên Tu Vân cũng không suy nghĩ nhiều, nói thẳng: "Ta là Kim Đan Trung kỳ, đạo lữ của ta là Kim Đan Đại viên mãn. Vị đạo hữu này là kỳ Nguyên Anh."

Ba người tộc Bạch Vũ nghe xong lời này hơi gật đầu, hiển nhiên là tương đối hài lòng với thực lực của bọn người Nguyên Tu Vân, chẳng qua rất nhanh ba người bọn họ đã cùng nhau nâng lên cằm nhọn mà lại cao ngạo, trực tiếp ra lệnh cho ba người bọn người Nguyên Tu Vân: "Đã như vậy các ngươi phải đi khu Đông Hải Vực bổ hàng, thu nhặt Mạo Bối và thạch Hắc Nguyên đi! Thu nhặt đủ một trăm Mạo Bối hoặc mười viên thạch khoáng Hắc Nguyên, chờ sau khi các ngươi nộp lên chúng ta sẽ cho phép các ngươi ở chỗ này trú một đêm, nhiệm vụ của ba ngày nay cũng đều là việc này sẽ không thay đổi, sau khi nhìn biểu hiện của các ngươi sẽ phân cho các ngươi thêm nhiệm vụ khác."

Đối với việc này Nguyên Tu Vân ba người đều không nói gì thêm, dù sao bọn họ mới vừa tới nơi này không nói còn mới vừa thêm vào trận doanh tộc Bạch Vũ, nếu như ngay từ đầu những người này cứ tín nhiệm mặc cho bọn họ như thế thì cần phải suy nghĩ một chút về chỉ số thông minh của bọn họ. Chẳng qua làm một người rất giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, Nguyên Tu Vân rất mẫn cảm phát hiện lúc ba tên tộc Bạch Vũ bố trí nhiệm vụ cho bọn họ nói để cho bọn họ đi bên Đông Hải vực thu nhặt Mạo Bối và thạch Hắc Nguyên, mấy người tộc nhân xung quanh của tộc Bạch Vũ đi ngang qua nghe được mệnh lệnh này đều lộ ra thương hại hoặc vẻ mặt nhìn có chút hả hê, như vậy suy nghĩ một chút nhất định bên Đông Hải vực rất nguy hiểm.

Trong lòng Nguyên Tu Vân hơi có chút bất mãn, chẳng qua ngẫm lại bọn họ ở chỗ này cũng không ở bao lâu, ba người bọn họ vừa mới gia nhập, người khác đối với bọn họ không tín nhiệm cũng là phải, cho nên ba người bọn họ cũng không nói nhiều, liền trực tiếp cưỡi hồ lô lại bay lên hướng về phía bên Đông Hải vực.

Lúc này Nguyên Tu Vân vẫn tuyệt đối thật không ngờ tình huống bên Đông Hải vực sẽ chênh lệch lực lượng bao nhiêu. Lúc đợi được bọn họ cưỡi hồ lô đi qua, Nguyên Tu Vân chỉ nhìn thoáng qua ngoài khơi liền cảm giác cả người mình cũng không tốt nữa. Sặc Sỡ lúc này cúi đầu nhìn một mảnh đen đông nghìn nghịt của Đông Hải vực, tộc nhân Hắc Ngư thủ vệ nghiêm ngặt, lại nhìn bầu trời của bọn họ chỉ có năm tộc nhân Bạch Vũ ở trên trời bay tới bay lui, rõ ràng cho thấy là người qua đường, nhịn không được cười lạnh một tiếng:

"Hắc Nhân Ngư kia nói thật đúng một chút sai cũng không sai. Đây tuyệt đối là đem chúng ta làm con chốt thí rồi, còn là pháo hôi trong pháo hôi nữa chứ."

Sắc mặt Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng không tốt lắm, mặc dù Nguyên Tu Vân nghĩ tới đối phương sẽ không quá tin nhiệm bọn họ, nhưng loại cách làm rõ ràng đem bọn họ coi như pháo hôi và bia ngắm vẫn khiến y cảm thấy rất không vui, nếu lựa chọn bọn họ nên phải là đồng minh, dù sao thực lực của bọn họ cũng không tệ thế nào đi nữa cũng có thể cùng nhau chiến đấu. Nhưng giờ đừng nói đối phương đem bọn họ làm chiến hữu, đoán chừng trực tiếp đem bọn họ coi như là nội gián của tộc Hắc Ngư rồi đi? Bằng không làm sao sẽ đem bọn họ phái qua bên này chứ? Đây là tiết tấu hận không thể để bọn họ đi tìm chết à.

Thế nhưng Nguyên Tu Vân tuyệt đối không muốn đi chết, hơn nữa theo tình huống hiện giờ để nhìn thậm chí y không muốn phát sinh mâu thuẫn gì với tộc Hắc Ngư. Vì vậy khi hồ lô tới phụ cận gần một vùng lớn đá ngầm sắp đến tộc Hắc Ngư thì Nguyên Tu Vân rất quả quyết dừng lại hồ lô. Y nghĩ thực sự không được, bọn họ phải đi nơi khác tìm lương thực dữ trữ hoặc là nhiên liệu thôi, cho dù chỉ cần một trăm Mạo Bối hoặc là mười viên khoáng thạch Hắc Nguyên, chỉ cần nghiêm túc tìm một chút ở gần đây có lẽ cũng không thiếu.

Chỉ là người của tộc Bạch Vũ hiển nhiên không vui để cho bọn họ thoải mái vượt qua một ngày như vậy, rất nhanh trên không trung bay năm người tộc Bạch Vũ rõ ràng là kẻ qua đường đã bay tới trước hồ lô của

bọn Nguyên Tu Vân. Những người này nếu đã được phái tới bên này, hoặc nhiều hoặc ít chắc hẳn ở trong tổ từng phạm lỗi, hoặc không được cưng chiều. Chẳng qua lúc này bọn họ đối với Nguyên Tu Vân ba người lại như tìm được cảm giác ưu việt nào đó, một bộ dáng vẻ ngạo mạn vô lễ, ngẩng đầu lên tiếng:

"Này! Ba người các ngươi xảy ra chuyện gì? Đi tới nơi này lại chỉ muốn lười biếng không kiếm sống sao? Tổ trưởng đại nhân để các ngươi tới nơi này nhất định là vì để cho các ngươi hái Mạo Bối hoặc là đào thạch Hắc Nguyên đi? Các ngươi nhìn nơi tộc Hắc Ngư thủ vệ có rất nhiều Mạo Bối hoặc khoáng thạch Hắc Nguyên chứ, các ngươi mau đi đi, chúng ta ở chỗ này áp trận cho các ngươi. Các ngươi phải nhanh thu nhặt Mạo Bối hoặc khoáng thạch Hắc Nguyên đi, nói cách khác tối hôm nay cũng đừng nghĩ ở trong phạm vi chúng ta bảo hộ."

Lời nói này rất là lẽ thẳng khí hùng, Nguyên Tu Vân lại cảm thấy rất hoang đường, lẽ nào buổi tối không được bọn họ đưa vào trong phạm vi bảo hộ, người của tộc Hắc Ngư sẽ ăn bọn họ sao? Mà lúc này thần sắc của Sặc Sỡ có chút cẩn thận mà lên tiếng: "Nơi nguy hiểm này chưa bao giờ trở mặt với tộc Hắc Ngư hoặc tộc Bạch Vũ, nguy hiểm thật sự là hoàn cảnh của nơi này. Ban ngày ở nơi này kỳ thật là không có vấn đề lớn gì, nhưng đã đến ban đêm trên bầu trời sẽ có Tinh Không Lưu hoả rơi xuống, nếu như không có bảo hộ của tộc Hắc Ngư hoặc tộc Bạch Vũ, như vậy ở trong một đêm nhất định sẽ bị Tinh Không Lưu joả đập trúng, mà người bị đập trúng mặc dù là tu vi Nguyên Anh Hậu kỳ hoặc Hóa Thần Sơ kỳ cũng sẽ trúng lửa độc, bọn họ sẽ từ từ phát hiện linh căn của mình như bị cháy rụi bắt đầu héo rút vậy, thực lực rớt xuống từng tầng một, thẳng đến sau cùng linh căn hoàn toàn héo rút trở thành một phế nhân."

"Chỉ có tộc Hắc Ngư và tộc Bạch Vũ bởi vì nguyên do trời sinh thiên trường không sợ Lưu hoả, chúng ta ở trong bọn họ mới có thể để chúng ta tránh thoát Tinh Không Lưu hoả vào buổi tối." Nghe được Sặc Sỡ nói như thế, Nguyên Tu Vân nhịn không được dâng lên bực mình, như thế xem ra y vì linh căn không gặp chuyện còn phải lựa chọn nghe theo lời của tộc Bạch Vũ? Nhưng nhìn một đám Điểu Nhân đuôi cũng vểnh tới trời, Nguyên Tu Vân cảm thấy bọn họ thật sự là quá không đòi vui rồi, y rất tâm tắc.

Nhưng đến cuối cùng, bọn người Nguyên Tu Vân vẫn ở dưới ánh nhìn soi mói của năm Điểu Nhân, kiên trì cưỡi hồ lô đi về phía nơi đá ngầm của tộc Hắc Ngư, các yêu tu tộc Hắc Ngư đã sớm thấy hồ lô lớn của bọn người Nguyên Tu Vân, đồng thời đã dâng lên đề phòng. Bọn họ vừa mới nhận được tin tức, tộc Bạch Vũ vừa đón nhận ba người nhân tu tìm bọn họ nương tựa, ba nhân tu này đặc điểm là cưỡi một hồ lô lớn, giờ rất rõ ràng, ba nhân tu trước mắt này là địch nhân của bọn họ rồi!

Trong lúc đám người cá của tộc Hắc Ngư cho là mình phải đại chiến một trận, lúc đang nhe răng trợn mắt vỗ đuôi hằm hè chờ đánh nhau, bỗng nhiên Nguyên Tu Vân ở trên hồ lô hô lên một câu: "Đừng động thủ! Chúng ta làm giao dịch được không?"

=====

tộc Bạch Vũ tộc Hắc Ngư

:

129. Chương 129

Các người cá của tộc Hắc Ngư vốn đều đã làm xong chuẩn bị đầy đủ phải kéo bè kéo lũ đánh nhau rồi, kết quả nghe được lời của Nguyên Tu Vân sau đó đều sửng sốt. Giao dịch? Giao dịch cái gì? Ba nhân tù này cũng đã tìm nơi nương tựa vào tộc Bạch Vũ rồi, còn muốn theo chân tộc Hắc Ngư bọn họ giao dịch? Ba nhân tu này có phải đầu óc bị không khí rót đầy rồi hay không, cho nên ngu rồi?

Một đám người cá của tộc Hắc Ngư đều nghiêng đầu, như nhìn kẻ ngu si nhìn bọn người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, Nguyên Tu Vân chống lại áp lực của ánh mắt, móc từ trong túi Phúc của mình ra một đống lớn lấp lánh, vật này run run đàn hồi giống như thạch, y cũng chỉ là ôm ý nghĩ thử nhìn một cái mà thôi, dù sao lúc thứ này ở trong tháp Thăng Yêu yêu tu, yêu tu đối diện khi thấy thiếu chút nữa đã nhào tới trực tiếp cắn một ngụm, sau cùng gã ta bị ngăn lại nước bọt chảy đầy đất.

Có người nói đây là linh thực cao cấp của yêu tu, mặc dù đối với thực lực của yêu tu không tăng lớn bao nhiêu, nhưng lại đối với yêu tu mà nói rất mỹ vị và động tâm với mỹ thực. Lại nói tiếp hẳn là giống như Cay điều [1] kiếp trước của y khiến người ta muốn ngừng mà không được đi? Nguyên Tu Vân đã từng đem Bách thịt thuỷ tinh đống dụ dỗ Dịch Nhiên muốn nhìn xem hắn có thể không tiền đồ chạy nước miếng hay không. Kết quả Dịch Nhiên hoàn toàn không có chảy nước miếng, chẳng qua toàn bộ quá trình cũng vẫn duy trì mặt băng sơn trước khi y đem đồ lấy ra đã cướp được vào trong miệng ăn mất.

Ngay cả Dịch Nhiên cũng cầm giữ không được như thế, Nguyên Tu Vân đã cảm thấy tất cả những yêu tu khác hẳn là đều cầm giữ không được! Bọn người cá của tộc Hắc Ngư nhìn Nguyên Tu Vân lấy ra một viên mềm ánh nước, đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ mặt khinh bỉ tỏ vẻ khinh thường, nhưng rất nhanh bọn họ đã cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng lắm.

"Ơ? Vì sao ta ngửi được một mùi thơm rất mê người?"

"Ai nha, cái mùi này hình như cao cấp hơn Sao sao [2] á! Thật là muốn ăn!"

"Ai, mùi thơm này là từ đâu tới?"

"Nha mau nhìn tay của yêu tu kia! Là tới từ trong tay hắn! Chẳng qua đó là cái gì?"

Bọn người cá của tộc Hắc Ngư nghị luận ầm ĩ, rất nhanh thì có một Hắc Ngư lớn từ trong bầy cá bơi ra, nói với Nguyên Tu Vân: "Trong tay ngươi cầm cái gì?"

Nguyên Tu Vân nhìn bọn họ phái người ra cất tiếng hỏi, trong lòng vui vẻ, biết sự tình thành một nửa! "Ta cầm là Bạch thịt thuỷ tinh đống, các ngươi muốn không? Ta muốn dùng một viên Bạch thịt thuỷ tinh đống đổi lấy một trăm Sao sao có thể chứ? Đây chính là giao dịch ta muốn làm với các ngươi."

Các yêu tu nghe một viên Nhuyễn thuỷ tinh phát ra hương vị mê người thật sự là yêu thích cực kỳ. Tộc Bạch Vũ yêu cầu sao? Một số người cá tuổi còn nhỏ ngay cả nước bọt cũng chảy ra, nghĩ tới đây thứ này cũng là thức ăn, Sao sao cũng là thức ăn, dùng thức ăn thơm như vậy để đổi Sao sao dường như cũng là một việc có lời á!

Sau khi các người cá tham khảo một hồi nói với Nguyên Tu Vân: "Như vậy, trước hết để cho ta ăn thử một chút mới được!"

Nguyên Tu Vân rất thong dong lại nhanh chóng bẻ một miếng nhỏ Bạch thịt thuỷ tinh đống, dùng linh lực ném tới trong miệng người cầm đầu kia, lúc trong nháy mắt Bạch thịt thuỷ tinh đống đi vào trong miệng người dẫn đầu, các người cá liền thấy trên mặt của thủ lĩnh nổi lên một loại biểu tình cực kỳ tuyệt vời và sung sướng, chờ sau khi hắn chép chép mà nhai xong Bạch thịt thuỷ tinh đống, vỗ tay rất hào khí: "Được, chúng ta giao dịch với ngươi!"

Nguyên Tu Vân thoáng cái nở nụ cười, cuối cùng không trở mặt với tộc Hắc Ngư, cứ như vậy, nhiệm vụ hôm nay coi như là hoàn thành.

Nguyên Tu Vân vẫn luôn dùng linh lực đem mùi thơm của Bạch thịt thuỷ tinh đống che giấu khi y đem hồ lô hạ xuống, tránh cho mấy tên người chim tới quấy rối. Vì vậy rất nhanh, các người cá đã tranh nhau hành động đào được một trăm Sao sao còn có năm viên thạch Hắc linh, tộc Hắc Ngư dùng một lưới đánh cá xinh đẹp đem Sao sao bọc lại giao cho Nguyên Tu Vân, mà khi Nguyên Tu Vân đem Bạch thịt thuỷ tinh đống dùng một vỏ sò xinh đẹp để lên trả lại cho tộc Hắc Ngư, thủ lĩnh tộc Hắc Ngư rất hài lòng nở nụ cười: "Không tệ, ngươi là nhân tu giữ thủ tín! Coi như khen thưởng, năm thạch Hắc linh này cũng cho các ngươi vậy, nghìn vạn lần phải giữ lấy không nên bị người chim tộc Bạch Vũ đoạt đi."

Nói xong lời này, trên mặt các người cá cầm Bạch thịt thuỷ tinh đống đều hiện ra vẻ mặt thỏa mãn, mặc dù là không thể ăn, thế nhưng ngửi một cái thôi cũng rất tốt rồi. Bọn họ tối hôm nay đưa thứ này hiến cho tộc trưởng, nhất định sẽ nhận được khen thưởng!

Đến lúc này mọi người của tộc Hắc Ngư thậm chí nghĩ, ba nhân tu cưỡi hồ lô này vẫn thật không tệ, bọn họ không đánh nhau với mình còn không nói, còn dùng thức ăn ngon tới giao dịch! Thực sự là rất tốt đi! Vì vậy, những người cá này ở lúc hồ lô của bọn người Nguyên Tu Vân chuẩn bị nâng lên, đã cùng nhau ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ không thôi. Có một cá nhỏ còn vỗ vỗ đuôi nói với bọn người Nguyên Tu Vân:

"Người các ngươi cũng không tệ lắm nha! Nếu như các ngươi ở chỗ tộc Bạch Vũ thật sự lăn lộn không nổi nữa, thì tới tìm chúng ta đi ~ nhất định cho các ngươi buổi tối có thể ngủ ngon giấc."

Nguyên Tu Vân nghe vậy bật cười, khoát tay áo tạm biệt với cá nhỏ kia.

Chờ bọn người Nguyên Tu Vân sau khi đi lên, thì lập tức bị năm người chim vây lại. Bọn họ trên không trung nhìn rất rõ ràng, chỉ thấy nhân tu kỳ quái này lấy ra một nắm gì đó, đám người cá phía dưới liền bắt đầu không công kích y còn đồng ý nói chuyện với y! Đây quả thực là chuyện không thể xảy ra! Mà sau đó, bọn người cá này thậm chí còn chủ động thu nhặt Sao sao và thạch Hắc linh giao cho y, dùng để đổi lấy thứ trong suốt trong tay của y, rất hiển nhiên thứ trong suốt kia nhất định là bảo bối tuyệt thế, nói cách khác, nhiều người cá của tộc Hắc Ngư như vậy vì sao không có một ai ngăn cản phản đối chứ?!

Vì vậy sau đó bay nhanh lại vây quanh bọn người Nguyên Tu Vân, người cầm đầu trong năm người liền trực tiếp nói với Nguyên Tu Vân: "Vừa rồi thứ các ngươi trao đội với đám người cá kia là gì? Vì sao bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện đem Sao sao và linh thạch cho các ngươi?"

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế nhướng mày, động tác chuẩn bị lấy ra thêm một viên Bạch thịt thuỷ tinh đống cũng ngừng lại.

"Tại sao các ngươi không nói chuyện?! Có phải lòng có quỷ hay không? Có phải cấu kết với người cá hay không? Cá nhỏ kia còn đang nhìn các ngươi kìa!" Bạch Phong người cầm đầu trong năm người mặt lạnh, giọng nói càng ngày càng kém. Mà lúc Nguyên Tu Vân đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy một nữ yêu của nhóm người này lại thêm một câu: "Đây là các ngươi tư tàng bảo vật! Ở đây chúng ta không cho phép, mau đem bảo bối các ngươi có đều lấy ra giao cho chúng ta, nếu như các ngươi biết nghe lời, chúng ta sẽ không cáo trạng, như vậy vẫn có thể đủ bảo đảm các ngươi không chết. Nếu như các ngươi không nghe lời còn muốn phản kháng, thì đem các ngươi đuổi ra đảo Bạch Vũ, các ngươi liền chờ Tinh Không Lưu hoả đốt chết cháy đi!"

Nghe được một câu có thể nói là lời nguyền và uy hiếp, sắc mặt của Nguyên Tu Vân thoáng cái lạnh tới cực điểm, còn ánh mắt của Dịch Nhiên bên cạnh nhìn về phía bọn họ cũng sắp giống như nhìn người chết. Nguyên Tu Vân ngẩng đầu cười lạnh một cái với tộc nhân Bạch Vũ đối diện chỉ cao khí ngang vỗ vỗ hồ lô lớn bay về phía đảo Bạch Vũ.

Năm yêu tu của tộc Bạch Vũ thấy Nguyên Tu Vân dĩ nhiên không phản ứng bọn họ, nhất thời nổi trận lôi đình, một yêu tu trong đó trực tiếp quạt một cánh, hơn mười nhánh lông chim như lưỡi dao sắc bén hướng về phía bọn người Nguyên Tu Vân đâm tới! Chẳng qua những lông chim này giữa đường đã bị Dịch Nhiên sử dụng kiếm chém từng cái thành hai nửa rồi. Nhìn lông chim bay ra không trung, Bạch Phong giận dữ:

"Các ngươi có ý gì?! Cũng dám công kích chúng ta! Lẽ nào các ngươi không muốn sống sao?"

Nguyên Tu Vân thấy lúc này mình nhẫn nại đã đến cực hạn, y trực tiếp quay đầu lộ ra một nụ cười giễu cợt: "Đồ của bản thân chúng ta đương nhiên là của chúng ta, dựa vào cái gì cho các ngươi? Các ngươi cũng không ra ngoài biển tự soi lại mình, nhìn xem mặt của các ngươi có lớn như vậy hay không! Trách không được các ngươi sẽ bị phái đến nơi đây, nếu ta là tộc trưởng cũng phải làm như vậy, nói cách khác sợ các ngươi cuối cùng đem mình và đội hữu đều cho ngốc chết!"

"Ngươi nói cái gì?!"

"Ngươi chửi chúng ta ngu xuẩn?"

"Ta có cách lấy được một trăm Sao sao và thạch Hắc Nguyên đó là bản lĩnh của bản thân ta, hơn nữa như vậy đã thỏa mãn yêu cầu, không cần các ngươi ở chỗ này làm ồn, nếu các ngươi không ngu, cũng đi Sao sao ư?" Nói xong Nguyên Tu Vân đã ở trong giậm chân của năm người tộc Bạch Vũ, như một làn khói cưỡi hồ lô lớn không còn bóng dáng, trên đường còn rất thiện lương ngăn trở Dịch Nhiên âm thầm muốn bắn lén tên.

Chỉ là năm người ở sau lưng của bọn họ lại mặt u ám, cuối cùng Bạch Phong cười lạnh một tiếng, "Ta muốn cho bọn họ bị đuổi ra ngoài! Dám nói ta ngu xuẩn!"

[1] Cay điều: tên gọi khác là cay phiến, là một món ăn nhẹ bên Trung. Các nguyên liệu chính gồm bột mì và hạt tiêu, một số lượng lớn phụ gia thực phẩm, không có cách sản xuất tiêu chuẩn thống nhất…

[2]: Sao sao (tiếng Anh: Limpet) là một loài động vật thân mềm nhỏ, thường được tìm thấy ở các bờ biển ở phía tây châu Âu. Nhờ cấu tạo từ hỗn hợp khoáng protein, răng của limpet có độ bền cao gấp 10 lần so với tơ nhện, từng được cho là vật liệu sinh học bền nhất trước đó. Loài động vật có khả năng kỳ diệu này có thể dùng răng cạo thức ăn từ đá và thường nuốt những vụn đá nhỏ trong lúc ăn.

Nó được gọi là Mạo Bối ở trong truyện. Nhưng mình sẽ để là Sao sao kể từ chương này.

Tinh không: bầu trời sao; lưu hoả: lửa chảy

130. Chương 130

Bọn người Nguyên Tu Vân ngồi trên hồ lô đem nhóm người kia vứt bỏ ở phía sau làm kẻ ngu, ở không tới nửa canh giờ đã tới đảo Bạch Vũ.

Đối với bọn họ trở về nhanh như vậy, các yêu tu trên đảo Bạch Vũ đều có chút ngoài ý muốn, chẳng qua nếu bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, vậy cũng không có gì đáng nói. Nguyên Tu Vân ở dưới sự hướng dẫn của tộc nhân Bạch Vũ, đi vào trong đại điện của tộc Bạch Vũ, vốn tất cả thuận lợi, thế nhưng biến cố xảy ra ngay khi Nguyên Tu Vân đem một trăm Sao sao nộp lên.

"Chờ một chút! Ba người bọn họ trong lòng có quỷ! Chúng ta không thể để cho bọn họ ở nơi này!"

Nghe nói như thế, các tộc nhân Bạch Vũ ở trong đại điện hội nghị của đảo Bạch Vũ thoáng cái khẩn trương, nhìn chằm chằm ba người Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên không tha. Mà đảo chủ của Bạch Vũ trên đảo Bạch Vũ vốn muốn giao bài cư trú để cho bọn người Nguyên Tu Vân ở nơi này cũng được hắn ta thu tay về, nhưng khiến Nguyên Tu Vân cảm thấy châm chọc là, vị đảo chủ này lại cũng không đem Sao sao giao trả lại cho bọn người Nguyên Tu Vân.

Nguyên Tu Vân chậm rãi rũ mắt xuống, khóe miệng nâng lên một độ cong châm chọc, quay đầu nhìn người có vẻ mặt đắc ý: "Không biết vị đạo hữu này sao lại nghĩ chúng ta trong lòng có quỷ, không thể ở chỗ này?"

Người chỉ trích bọn họ, vừa vặn chính là yêu tu người chim Bạch Phong trong năm người được bọn người Nguyên Tu Vân không nhìn đồng thời vứt bỏ ở khu vực Đông Hải, lúc này Bạch Phong cười lạnh một tiếng nói với Nguyên Tu Vân: "Các ngươi nhất định là gian tế của tộc Hắc Ngư phái tới! Nói cách khác vì sao tộc Hắc Ngư sẵn lòng giao dịch với các ngươi, không công kích các ngươi? Quan trọng nhất là bọn họ đem Sao sao và thạch Hắc linh đều giao cho các ngươi, các ngươi mới tới một ngày không phải sao? Làm sao các ngươi có thể mới đến một ngày là có thể liên hệ được với tộc Hắc Ngư? Đây tất nhiên là trước đây đã từng có liên hệ, giờ tìm nơi nương tựa chúng ta là có âm mưu! Vì lấy tín nhiệm với chúng ta, sau đó gây thiệt hai nghiêm trọng cho chúng ta!"

Nghe đến đó, Sặc Sỡ giận mà cười: "Các ngươi để chúng ta tìm thu nhặt Sao sao và thạch Hắc Linh nơi nguy hiểm như khu vực Đông Hải, chúng ta nghe mệnh lệnh của các ngươi đi qua, thì nhìn thấy năm người các ngươi bay tới bay lui ở trên trời, chết sống không dám xuống phía dưới, cuối cùng năm người các ngươi để chúng ta xuống phía dưới chúng ta cũng đi, chúng ta có bản lĩnh không đánh nhau với người của tộc Hắc Ngư để trao đổi Sao sao và thạch Hắc linh, có gì không thể được chứ? Chuyện các ngươi không làm được chúng ta nhất định không làm được ư? Chẳng lẽ các ngươi thực sự cho là chúng ta muốn lấy Sao sao thì phải dùng cách chiến đấu ư, vùng hải lí có ít nhất mấy trăm tộc nhân Hắc Ngư, mà chúng ta chỉ có ba người, chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn các tu giả đến tìm nơi nương tựa của các ngươi tất cả đều bị tộc Hắc Ngư giết chết sao?"

"Dù sao các ngươi chính là trong lòng không tốt! Bằng không tại sao muốn tư tàng thạch Hắc linh? Rõ ràng các ngươi còn chiếm được năm viên không phải sao?"

Bạch Phong nói xong lời cuối cùng này, Sặc Sỡ chính là trực tiếp cười lạnh. Mà Nguyên Tu Vân lại mặt mang giễu cợt nhìn tộc trưởng, người sau trên mặt có vẻ có vài phần âm trầm và hơi giận dữ, chẳng qua

hắn ta chợt dừng lại mới gật đầu nói: "Đây quả thật sự không thể coi như phản bội, bọn họ đã có cách lấy được Sao sao và thạch Hắc linh, vậy bọn họ đã thỏa mãn điều kiện của chúng ta. Điều này cũng không có gì, Bạch Phong ngươi quá lo lắng rồi."

Bạch Phong nghe nói như thế tức giận gào lên một tiếng, sau đó hắn ta đột nhiên lại nghĩ tới điều gì đó, tới một câu: "Tộc trưởng! Bọn họ tư tàng thạch Hắc linh thì sao? Còn nữa bọn họ cũng phải nộp lên thứ lấy ra trao đổi với tộc nhân Hắc Ngư mới được, không thì ai biết vật kia đối với chúng ta có thể có thương tổn gì hay không? Hơn nữa, nếu bọn họ tìm nơi nương tựa vào chúng ta nên cho thấy thành tâm của bọn họ, cho dù đó không phải là thứ gây tổn hại chúng ta, bọn họ cũng có thể đem thứ kia nộp lên mới đúng, tộc nhân Bạch Vũ chúng ta lòng dạ rộng rãi, cũng sẽ không để cho các ngươi đem tất cả mọi thứ đều nộp lên, các ngươi chỉ cần đem thứ trắng trắng mềm mềm trong trong giao ra đây, chúng ta cho phép các ngươi tiếp tục đi nương nhờ chúng ta!"

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế, trực tiếp liếc mắt, nếu không phải ngay từ đầu y đã lựa chọn đảo Bạch Vũ, y nhất định sẽ không chút do dự bắt đầu trào phúng chỉ số thông minh của con chim này rồi. Trên đời này nào có người cho rằng chuyện tốt như thế? Nguyên Tu Vân và Sặc Sỡ bọn họ vốn tưởng rằng tộc trưởng tộc Bạch Vũ có thể có lý trí hơn, nhưng ai biết vị này đang trầm tư sau đó lại thông suốt, bỗng nhiên mở miệng nói: "Các ngươi dùng thứ gì trao đổi Sao sao? Có thể lấy ra nhìn một chút hay không?"

Trong lòng Nguyên Tu Vân dừng lại, y liếc mắt nhìn thật sâu tộc trưởng tộc Bạch Vũ liền lại móc ra từ trong túi Phúc một viên Bạch thịt thuỷ tinh đống lớn chừng bàn tay, đương sau khi Bạch thịt thuỷ tinh đống được cầm ra, một mùi thơm lạ lùng đã phiêu đầy toàn bộ đại điện, tất cả tộc nhân Bạch Vũ đều nhìn viên Bạch thịt thuỷ tinh đống hai mắt tỏa ánh sáng, mặc dù là tộc trưởng cũng hiểu được có vài phần tâm động.

"Đúng! Chính là thứ này! Vì sao thơm như vậy? Bất kể là vấn đề gì cũng mau nhanh giao cho chúng ta kiểm tra!" Bạch Phong hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm viên mềm mềm kia, hình như chỉ cần Nguyên Tu Vân đem đồ giao cho bọn họ giống như hắn ta có thể ăn được, mà những yêu tu tộc Bạch Vũ khác cũng đều gật đầu gương mặt tán thành:

"Đúng vậy, mau đem thứ này giao lên đi, nếu các ngươi muốn dựa vào chúng ta, thứ này lại rất khả nghi, nên đem đồ giao cho chúng ta mới đúng!"

"Đúng vậy đúng vậy, thế nhưng chúng ta bảo mạng của các ngươi đấy? Mạng của các ngươi dù sao vẫn quan trọng hơn viên này phải không?"

Nguyên Tu Vân nhìn người chim đầy một phòng này cảm thấy bọn họ đơn giản là cực kỳ vô sỉ, nhưng y còn chưa kịp trào phúng, tộc trưởng tộc Bạch Vũ ngồi ở trên vương tọa đại điện đã mở miệng nói: "Mặc dù bọn người Bạch Phong nói có hơi quá khích, chẳng qua cũng là có chút đạo lý. Nếu như đem mấy thứ này nộp lên đồng thời làm ra cam kết tuyệt đối không phản bội, tộc Bạch Vũ chúng ta sẽ cho phép các ngươi đêm nay và đêm mai ở lại nơi này, bắt đầu từ ngày thứ ba các ngươi làm tiếp nhiệm vụ khác là được."

Sặc Sỡ nghe nói như thế há một tiếng, "Ý của Tộc trưởng là một viên Bạch nhục thuỷ tinh đống chỉ có thể bù hai buổi tối ở lại?" Tộc trưởng nghiêm túc gật đầu, "Quả thực như vậy, không phải các người cũng dùng một viên này trao đổi một trăm Sao sao và thạch Hắc linh sao? Nếu như các ngươi mỗi ngày đều có thể giao một viên ra như vậy chúng ta mỗi ngày đều sẵn lòng ở chỗ này che chở các ngươi, chẳng qua chuyện nên làm vẫn phải làm, tộc Bạch Vũ chúng ta không nuôi người rảnh rỗi."

Nguyên Tu Vân cảm thấy mình gặp phải ép mua ép bán, Bạch nhục thuỷ tinh đống này y còn chuẩn bị giữ lại cho đạo lữ nhà mình ăn đây, lần đầu tiên đưa cho người của tộc Hắc Ngư cũng chẳng qua là để lấy được hiệu quả tốt nhất, nếu như không phải muốn mở ra lỗ hổng của bọn họ, vật trân quý như thế, y tổng cộng cũng chỉ có năm viên mà thôi, những người này muốn toàn bộ nữa ư? Thực sự quá khôi hài rồi!

Vì vậy Nguyên Tu Vân liền đem Bạch nhục thuỷ tinh đống lại thu về lần nữa, nói thẳng: "Chúng ta vẫn ở trước một đêm, ngày mai làm tiếp nhiệm vụ đi." Y nói xong lời này thì chuẩn bị nhận lấy miếng ngọc bài có thể đại biểu cho ở lại, nhưng Tộc trưởng tộc Bạch Vũ lại đem miếng ngọc bài này trực tiếp thu lại. Như vậy là tính không cho rồi.

Nguyên Tu Vân híp lại hai mắt, "Thế nào, Tộc trưởng đại nhân vì sao không cho chúng ta ngọc bài? Chúng ta đã nộp lên một trăm Sao sao rồi, lẽ nào ngày hôm nay không để chúng ta ở lại sao?"

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ bị Nguyên Tu Vân hỏi như vậy hơi có chút chần chờ, chẳng qua rất nhanh mỹ nữ cánh dài bên cạnh hắn ta đã lên tiếng: "Chúng ta cho các ngươi ở chỗ chính là che chở sinh mạng của các ngươi, Tộc trưởng rõ ràng đã đáp ứng các ngươi đem đồ giao ra đây, thì có thể để cho các ngươi ngủ thêm một đêm rồi, sao ngươi còn có thể muốn đem vật nộp lên thu lại chứ? Có phải ngươi không đem tộc Bạch Vũ chúng ta vào mắt không? Mau đưa vật khả nghi thơm thơm kia giao ra đây, chúng ta còn có thể không truy cứu ngươi."

"Đúng vậy đúng vậy! Giao ra đây!" Nữ tử này nói xong trong đại điện đều là âm thanh phụ hoạ của tộc Bạch Vũ, Nguyên Tu Vân cũng trực tiếp nở nụ cười: "Đó là đồ của ta, ta muốn giao thì giao, nếu không thì không muốn giao, vì sao nhất định phải cho ngươi?"

"Bởi vì các ngươi phải dựa vào chúng ta để sống nha, nếu như các ngươi không đồng ý thì lập tức cút ra ngoài đi!"

Nguyên Tu Vân cười lạnh một tiếng, đây thật sự là con người của bản hiện thực ở dưới mái hiên* phải không? Nhưng đám người chim này dựa vào cái gì thì cho rằng bọn họ nhất định cần mái hiên này?! Thật sự là bực mình, y đã hủy đi một mái hiên của bản thân mình rồi!

[Câu đầy đủ là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu có nghĩa là:

Khi bạn không có quyền không có thế không có tiền, không thể một mình đảm đương, tự lực cánh sinh, nhất định phải làm thủ hạ cho kẻ có tiền có quyền có thế, phục tòng sai khiến, bán mạng cho kẻ khác.]

Vì vậy Nguyên Tu Vân cười lạnh một tiếng nói: "Đã như vậy, chúng ta không thể trèo cao tộc Bạch Vũ các ngươi được, xin Tộc trưởng hãy đem một trăm Sao sao chúng ta kiếm về trả cho chúng ta, chúng ta đi nơi khác, cho dù là tối hôm nay ở bên ngoài bị Hoả lưu tinh đốt cháy cũng sẽ không trở về tìm các vị che chở nữa."

Nghe được Nguyên Tu Vân nói câu này, các người chim của tộc Bạch Vũ đầu tiên là sửng sốt, sau đó thoáng cái bạo phát ra:

"Tên không biết tốt xấu!"

"Đúng vậy đúng vậy! Tộc Bạch Vũ chúng ta che chở các ngươi là để mắt các ngươi, giờ các ngươi lại muốn rời đi không biết cảm ơn, muốn rời đi thì rời đi đi, ai quản sống chết của các ngươi! Đem Sao sao và khối thịt kia để lại! Nói cách khác các ngươi đừng nghĩ rời đi nơi này!"

Các người chim của tộc Bạch Vũ ríu ríu rít rít mà đòi, đem ba người Nguyên Tu Vân vây vào giữa, xem bộ dáng là muốn vận dụng vũ lực rồi. Mà lúc này Tộc trưởng tộc Bạch Vũ mặt mang một chút thương hại nói với bọn người Nguyên Tu Vân: "Nếu như lúc này ngươi nhận sai, cũng đem thứ kia nộp lên, chúng ta vẫn có thể tiếp tục che chở các ngươi, nói cách khác thì không chỉ rời đi nơi này, đồng thời không cho phép xuất hiện ở trong phạm vi đảo Bạch Vũ."

Nguyên Tu Vân tức giận vô cùng, chỉ là đối phương người đông thế mạnh y cũng không có ý định ồn ào làm cứng quá, nhưng y quyết định, sau này thấy những người chim này nhất định sẽ không hoà nhã, tuyệt đối sẽ không nể tình bởi vì đạo lữ nhà mình cũng có huyết mạch người chim!

Chẳng qua, Nguyên Tu Vân chịu được tức giận, Dịch Nhiên người chim lợi hại nhất này có thể chịu không được tức giận, cho nên sau khi bọn họ rời đi đại điện trước tiên, Dịch Nhiên liền cười lạnh một tiếng, linh lực xung quanh hắn không khỏi phóng lớn, linh lực cuồng bạo làm cho cả đảo Bạch Vũ chấn động mơ hồ, trên bầu trời dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ xuất hiện lôi vân màu đỏ đen, thoạt nhìn chính là một bộ tràng diện lớn hù chết người chim.

"Chuyện gì xảy ra?! Đây là dự định muốn độ kiếp sao?! Ba người các ngươi mau rời đi nơi này! Không thể độ kiếp ở trên đảo Bạch Vũ chúng ta!"

Chẳng qua Dịch Nhiên không nhìn thẳng bọn họ, lúc đạo sét đánh thứ nhất xuống tới thì, Dịch Nhiên chống đỡ áp lực nhưng đám người chim trên đảo Bạch Vũ lại bị lôi kiếp làm kinh sợ như chim cút thông thường

[1] giống như bất động ngốc tại chỗ!

Lúc này nếu như bọn họ biết ý nghĩ của Dịch Nhiên nhất định sẽ gào to hơn: "Đây là trả thù trắng trợn! Trả thù nha!"

---

[1] Chim cút thông thường là một loài chim trong họ Phasianidae. Loài chim này sinh sống ở châu Âu và châu Á. Chúng thường nấp trong cây lương thực và khi bị khuấy động thì chúng lủi đi, hiếm khi bay lên. Chúng ăn hạt và côn trùng.

---

131. Chương 131

Các người chim tộc Bạch Vũ vốn còn không bì nổi ai sau khi thiên lôi màu đen đỏ xuất hiện ở đây, đều bị sấm sét trực tiếp bổ cho choáng váng —— trời biết bọn họ ở trên cái đảo này đếm tới đếm lui tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có một yêu tu kỳ Nguyên Anh, chính là tộc trưởng bọn họ được không! Những yêu tu lợi hại khác cũng chính là một Kim Đan Hậu kỳ mà thôi, thật sự là chưa từng thấy chiến trận lớn như vậy, lúc này không ngốc còn đợi lúc nào đây?

Mà theo lôi kiếp một đường một đường đánh xuống tới, toàn bộ trên đảo Bạch Vũ cũng lần lượt rung động theo, đến cuối cùng quả thực lắc lư khiến người ta đứng cũng không vững, những người chim nhát gan một tí đã muốn khóc lên rồi, rốt cuộc là tạo nghiệt gì chứ hả? Làm sao có thể để một đại ôn thần đi tới núi đảo của bọn họ như thế được chứ?! Đi ra ngoài, nhất định phải đem hắn đuổi ra ngoài! Thế nhưng không biết, chờ sau khi hắn lôi kiếp xong, bọn họ có thể đánh đuổi đại ôn thần này không?

Vì thế các người chim tộc Bạch Vũ mời vừa rồi còn nghĩ địa bàn của ta ta làm chủ lúc này đều là gương mặt đau trứng, địa bàn của mình mình làm chủ không được, hơn nữa địa bàn của mình hình như sắp bị người làm hư rồi, vậy phải làm sao giờ?! Ở trên đảo chờ, rất vội!!

Các tộc nhân Bạch Vũ không có được cách giải quyết gì tốt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Dịch Nhiên độ kiếp, mà Nguyên Tu Vân và Sặc Sỡ ở một bên đều là mặt đứng đắn [1] như nhau, dường như đối với chuyện này rất nghiêm túc và để ý, thế nhưng sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra ở trong lòng đối phương đã cười thành ngốc bức [2].

Ừ, vừa rồi còn cảm thấy khí không thuận, giờ cảm thấy thật sự rất hài lòng thuận ý rồi.

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ tức giận phát run, nhưng ngoại trừ tức giận ra lão cũng không ngu trực tiếp tới khuyên can để lão tới đánh nhau với người đang vô cùng tức giận kia, mặc dù lão là một Nguyên Anh, nhưng vấn đề là thực lực của tên ở độ lôi kiếp kia tuyệt đối chỉ cao chớ không thấp hơn lão, càng làm cho ở trong lòng lão nghĩ thấy sợ là, đến lúc này cuối cùng lão cũng có thể cảm ứng được trong huyết mạch của đối phương, huyết mạch chi lực khiến bộ tộc yêu tu sợ hãi.

Trên người vị này tuyệt đối có huyết mạch đại yêu! Mặc dù không biết là đại yêu của loại chim nào, nhưng tuyệt đối cao hơn tộc Bạch Vũ vài thập chí mười mấy đẳng cấp đó! Nghĩ đến đây một kẻ lợi hại lại bị lão đối đãi vô lý như thế, tộc trưởng tộc Bạch Vũ cảm giác mạng mình không đủ lâu, thậm chí còn sẽ liên lụy toàn bộ tộc quần. Mà mãi đến lúc này, bởi vì trường kỳ cư trú ở một xó mà khiến bộ tộc bọn họ bất kể từ mặt nào cũng bắt đầu thoái hoá, đồng thời ý thức của mèo khen mèo dài đuôi giống như là một chậu nước lạnh, giội lên trên đầu tộc trưởng tộc Bạch Vũ, khiến lão lạnh từ đầu đến chân.

Mấy năm nay rốt cuộc lão đang làm gì chứ?! Bọn họ ở chỗ này mặc dù không có thiên địch, sinh hoạt vô câu vô thúc [không trói buộc], nhưng kiểu cuộc sống yên tĩnh này làm sao có thể sẽ tồn tại vĩnh viễn? Phàm là nơi này tới chừng hai ba tu giả kỳ Nguyên Anh lợi hại, nhóm người trên đảo bọn họ đây tự cho là đúng, các người chim mèo khen mèo dài đuôi rất có thể trong một giây đã bị kẻ thù phân thây giết chết. Nhìn lại một chút biểu hiện đối mặt nguy hiểm của tộc quần bọn họ đi! Tộc trưởng tộc Bạch Vũ cảm thấy mình

quả thực muốn tuyệt vọng, đồng thời muốn tự sát tạ tội —— lúc này Dịch Nhiên hắn cũng không làm cái gì nha, chẳng qua ở trên đảo bọn họ độ một kiếp bọn tiểu bối đã bị kinh sợ thành một con chim ngốc rúc đầu rồi, lúc vấn đề lớn tới thật sự, đám người chim này phải làm sao đây? Rúc cổ chờ chết sao?

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ càng nghĩ càng kinh hãi, cuối cùng quả thực muốn sinh ra tâm ma. Cho nên khi Dịch Nhiên kinh thiên động địa độ kiếp xong, đem Kim Đan bên trong đan điền mình phá Đan thành Anh, đồng thời ở toàn bộ bầu trời đảo Bạch Vũ hiện ra vạn kiếm sáng chói, sau đó dị tượng quạ ma giương cánh, tộc trưởng tộc Bạch Vũ đã ở trong lòng làm ra một quyết định chật vật. Chẳng qua, con chim ma màu đen đó hình như có chút quen mắt, có vẻ lã đã từng gặp ở đâu đó? Rốt cuộc là đâu nhỉ?

Mà sau khi Dịch Nhiên độ kiếp xong còn cho rằng sẽ trực tiếp đến một hồi tranh đấu say sưa lâm ly, tiếp sau đó nữa còn trực tiếp thấy được biểu tình biến lớn của tộc trưởng tộc Bạch Vũ, chân mày cau lại: "Thế nào? Muốn đánh nhau?"

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ ở trong lòng thiếu chút nữa quỳ dưới chân hắn, ta đầu óc bị rút hay sao mà còn đánh với ngươi?! Ngài một tôn đại thần ở chỗ này như thế nào còn dám á? Vì vậy tộc trưởng tộc Bạch Vũ nhanh chóng lắc đầu, rất cung kính nói: "Không có không có, chúng ta không phải là muốn đánh nhau, ngài hiểu lầm! Hành vi trước đó của chúng ta quả thực cũng quá phận, ta muốn thay tộc nhân xin lỗi mấy vị đây! Ta phát hiện, ta thật sự quá nuông chiều tộc nhân bọn họ, cho nên mới dưỡng thành tính cách không coi ai ra gì mà còn không biết phân biệt của bọn họ nữa! Ngược lại thì thật sự có lỗi với ba vị, là chúng ta sai, chúng ta sai rồi!"

"Khối ngọc bài này là trường viện cho khách ngoài nghỉ ngơi tốt nhất ở trên đảo chúng ta, mấy vị nghĩ ngơi trước một đêm đi, buổi sáng ngày mai ta sẽ dẫn các tộc nhân tự mình đến bồi lễ nói xin lỗi với các vị."

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ vừa nói như vậy ngược lại trực tiếp khiến Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ ba người bọn họ có chút lờ mờ.

Nguyên Tu Vân còn quan sát từ trên xuống dưới tộc trưởng tộc Bạch Vũ vài lần. Ông lão này vừa rồi còn vẻ mặt ghét bỏ đồng thời khinh thường bọn họ lúc này sao đột nhiên thay đổi cung kính có lễ phép như thế? Trong lòng nhịn không được bắt đầu nghĩ, lẽ nào một đám tộc Bạch Vũ đều có khuynh hướng bị ngược? Đối xử thật tốt với bọn họ bọn họ không cho hoà nhã, cần phải đem bọn họ đánh mặt một trận quất lên một trận, bọn họ mới có thể thành thật đồng thời bội phục ngươi?

Có lẽ là ánh mắt của Nguyên Tu Vân quá mức quỷ dị, lại có chút trắng trợn, tộc trưởng tộc Bạch Vũ vội ho một tiếng, trên mặt có chút lúng túng nói: "Chư vị đi nghỉ trước đi. Với lại, nói thật, đạo lôi kiếp vừa rồi kia đối với tộc của ta mà nói cũng không phải tai nạn, ngược lại là vận mệnh. Nếu không phải là có một lần vỗ tỉnh ta, chỉ sợ bộ tộc chúng ta cách diệt vong cũng không kém bao nhiêu."

Lời nói này ngược lại có chút nghiêm trọng, chân mày Nguyên Tu Vân nhíu lại trầm tư chỉ chốc lát, lại là rất nhanh đã suy nghĩ rõ đạo lý trong đó. Mặc dù chuyện này Dịch Nhiên và Sặc Sỡ không muốn nghĩ thông suốt chẳng qua khi ba người bọn họ lại trở về nơi tộc Bạch Vũ chuẩn bị cho bọn họ nghỉ ngơi, hai người cũng hiểu rõ ra.

"Coi như lão đầu tộc trưởng tộc Bạch Vũ không tới mức ngu, đúng là lão nên cảm ơn chúng ta." Sặc Sỡ không thể nào vui mừng hừ một tiếng, "Là bọn họ phá hư tình hình, cũng không cần ta nói, chỉ cần tới một lần đại chiến hải yêu, tiểu phá đảo này của bọn họ, tuyệt đối toàn diệt toàn bộ."

Dịch Nhiên tán thành gật đầu: "Quả thực như vậy, năng lực chiến đấu và ứng đối đối với nguy hiểm của bọn họ, đều đã gần như đánh mất. Có lẽ tộc quần này đã an dật mấy trăm năm, thậm chí hơn một nghìn năm."

Nguyên Tu Vân vào lúc này làm tổng kết sau cùng: "Sống ở gian nan khổ cực, chết bởi yên vui. Chính là bọn họ? Vẫn là quá mức yên vui rồi, chẳng qua đây cũng là một loại hạnh phúc không phải sao, không phải ai cũng có thể có đủ mạng hưởng thụ cuộc sống yên vui." Đối với loại tình huống thoáng qua này cảm thán một phen, ba người đã tự mình đi.

Mà tộc trưởng tộc Bạch Vũ lại là suốt đêm triệu tập vài vị chấp sự gồm trưởng lão trong tộc và hai vị lão giả đức cao vọng trọng, cùng với chấp chưởng trong đảo bàn chuyện đại sự, tế ti, nói năng khẩn thiết lại lo âu nói chuyện cả đêm, mọi người càng nói càng cảm thấy, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, cho tới sáng

ngày thứ hai một đám lớn người đi gõ cửa bọn người Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân, đều là từng người mang theo vành mắt đen rất rõ ràng. Bộ dáng thảm hải này giống như cha ruột mất vậy.

Nguyên Tu Vân nhìn nhóm yêu tu lớn tuổi của tộc Bạch Vũ đều biến thành trắng rồi, trong lòng có chút vi diệu, không biết bọn họ tới làm gì. Cũng không đem mọi người cho vào phòng. Mà tộc trưởng tộc Bạch Vũ lại cười khổ một tiếng nói: "Ba vị, tối hôm qua nghỉ ngơi khỏe không? Bộ tộc chúng ta có chuyện cực kỳ quan trọng muốn ta van xin ba vị, sau khi chuyện thành công chúng ta sẽ dâng chí bảo bổn tộc, cho nên, có thể để cho chúng ta đi vào trong không?"

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế nhíu mày, vừa mở miệng chính là chí bảo bổn tộc, ngược lại hắn muốn biết đám người kia rốt cuộc muốn bọn họ làm gì. Mở rộng cửa để mấy người tộc trưởng tộc Bạch Vũ và các trưởng lão đi vào, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ đã ngồi xuống ghế chờ bọn họ.

Sau khi ngồi xong ở bên trong phòng, tộc trưởng tộc Bạch Vũ cũng không có làm lỡ thời gian, trực tiếp thành khẩn đứng lên cho Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân ba người bọn họ một cái cúi người, trịnh trọng xin lỗi: "Chuyện lúc trước là ta làm sai, cũng là tộc Bạch Vũ của chúng ta làm sai. Ta không làm được một chuyện nên làm của một người đứng đầu một tộc, xin ba vị hãy bỏ qua cho. Những lão đầu lão nãi nãi này cũng muốn đứng lên cúi đầu, được Nguyên Tu Vân vội vàng đỡ lên.

Dịch Nhiên là rất thích tỷ thí so tài với người khác, nhưng hắn một chút cũng không thích được người cúi đầu, sắc mặt lập tức không thể nào tốt, lạnh như băng mở miệng nói: "Được rồi, các ngươi nói tạ tội rồi, các ngươi chỉ cần để chúng ta ở chỗ này thêm vài ngày thẳng tới lúc chúng ta rời khỏi là được, chúng ta lười tính toán cùng các ngươi, các ngươi có thể đi."

Chẳng qua tộc trưởng tộc Bạch Vũ bọn họ làm sao có thể sẽ nguyện ý đi chứ? Vội vàng lại bắt đầu đứng lên muốn cúi đầu, Nguyên Tu Vân lại nhanh chóng đứng lên đỡ lên, sau đó bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Dịch Nhiên, Dịch Nhiên nhận được ánh mắt, mới im lặng không nói lời nào.

Nguyên Tu Vân thở dài, đối với tộc trưởng tộc Bạch Vũ thở dài: "Nếu tộc trưởng các ngươi có việc xin nhờ cậy chúng ta, cứ nói thẳng đi, nếu như có thể làm được chúng ta sẽ đi làm tận lực, chẳng qua, nếu như chuyện quá khó khăn, mặc dù là tộc trưởng đồng ý đem chí bảo bổn tộc cho chúng ta, chúng ta cũng chắc sẽ không đi làm."

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ nghe được Nguyên Tu Vân nói như thế cũng biết hắn cơ bản đã đồng ý rồi, biểu tình trên mặt vừa rồi giống như đã chết cha ruột rốt cục khôi phục một chút, lão nhanh chóng nói với Nguyên Tu Vân: "Cũng phải chuyện gì lớn lắm, chính là muốn mời ba vị đi tộc Hắc Ngư đưa một tin, sau đó lại đi đầu cùng Đông Hải thả một con hải yêu đi ra."

Nguyên Tu Vân nghe xong lời này trực tiếp mất tiếng, y nhìn vị tộc trưởng này nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu: "Đêm qua ông bị lôi kinh sợ rồi à?" Thật ra ông bị vỗ tới hư đầu óc mới có thể nghĩ như vậy đi?

=====

[1] Mặt đứng đắn:

[2] Meme của ngốc bức: chữ trên hình là ngốc bức tới rồi, chạy mau.

S+KUyiEź 0

132. Chương 132

Nguyên Tu Vân dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu nhìn về phía tộc trưởng tộc Bạch Vũ, nghĩ lão có thể bị sét đánh hư đầu óc. Mặc dù y cũng không đem lời nói ra, chẳng qua ý biểu đạt trong ánh mắt cũng đủ rõ ràng.

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ sau khi thấy vẻ mặt này liên tục cười khổ: "Đạo hữu suy nghĩ nhiều rồi. Không phải đột nhiên ta mất trí nhớ hoặc biến ngu, mà ta thật sự thật không ngờ, bởi vì chúng ta vẫn cứ ở trong

xó xỉn, tính ưu việt của vị trí địa lý khiến chúng ta có thể miễn trừ kẻ thù bên ngoài quấy nhiễu, đồng thời đạt được thức ăn cũng đủ sinh tồn, khiến chúng ta sinh hoạt yên ả như vậy lại là một chuyện nguy hiểm. Vốn chúng ta còn tưởng rằng đây là trời cao ban ân, là bởi vì bộ tộc chúng ta cũng đủ thành kính, thế nhưng cho tới hôm nay, thấy các tộc nhân ở nơi này dưới lôi kiếp bình thường vậy mà sẽ không chịu được một kích như thế, thật sự hung hăng đả kích ta."

"Sau đó ta mới suy nghĩ cẩn thận bởi vì sinh hoạt quá mức an nhàn, khiến đồng lứa mới trong tộc chúng ta hầu như đều chưa trừng tham gia thực chiến chân chính gì cả. Mà tộc nhân từ trước từng có chiến tích, thậm chí uy danh hiển hách, cũng ở trong loại an nhàn này trở nên lười biếng và nhát gan." Tộc trưởng tộc Bạch Vũ sắc mặt nặng nề: "Nguy hiểm lớn nhất của bọn họ hiện giờ cũng chẳng qua là cướp giật vật tư ở trong biển với tộc nhân Hắc Ngư mà thôi, nhưng như thế này cũng chưa từng chân chính tử vong hung hiểm, bọn họ chỉ biết đang đối mặt sóng gió làm sao để tránh né mà thôi, như vậy làm sao đủ đây? Nếu có một ngày, lúc rãnh trời của chúng ta thật sự bị đánh vỡ, chờ đợi chúng ta là đủ loại nguy hiểm của trình độ cao nhất, nếu như sóng gió tránh cũng không thể tránh, chúng ta còn phải làm sao?"

"Đừng nói an nhàn sống tiếp, cho đến lúc đó chỉ sợ ngay cả sống thật khỏe cũng thành hy vọng xa vời rồi! Khi đó kết cục chờ đợi chúng ta, rất có thể là nhốt và nô lệ. Tai ương diệt tộc đang ở trước mắt, trong lòng ta cực kỳ bất an." Lời nói này rất trực bạch, rồi lại vô cùng chân thành.

Sau khi Nguyên Tu Vân nghe xong lời này lúc này tộc trưởng tộc Bạch Vũ ngược lại có vài phần thường thức, mặc dù y rất ghét một người rất biết làm dáng hơn nữa rất biết giả bộ, thế nhưng, y phát hiện lúc đám người chim này thanh tỉnh rồi, chỉ số thông minh cuối cùng cũng vẫn còn ở tên đường, cũng tất nhiên không thể ghét rồi. Huống chi đây là chuyện tạo phúc một tộc quần, bảo vệ truyền thừa, hơn nữa lại có trấn tộc chi bảo của bộ tộc làm lợi ích trao đổi, có lẽ nếu như sự tình không tính là rất khó khăn, y làm một chút cũng là có thể.

"Ông muốn để chúng ta truyền tin cho bộ tộc Hắc Ngư, sau đó liên hợp bộ tộc Hắc Ngư đối phó Hải Yêu?" Tộc trưởng tộc Bạch Vũ nghiêm túc gật đầu: "Ta chỗ này có một phong thư dài, hy vọng ba vị có thể giao cho tộc trưởng tộc Hắc Ngư, Hắc Long tuyệt đối không phải là một người ngu xuẩn lão ta nhất định có thể hiểu ý của ta, đồng thời đồng ý giao dịch này. Đương nhiên, cho dù lão không đồng ý cũng không sao, cho dù yêu tộc đã tới, bọn họ không đánh cũng phải đánh."

Lời tộc trưởng tộc Bạch Vũ có vẻ rất vô sỉ, chẳng qua vậy thì có cái gì chứ? Vô sỉ dù sao vẫn hơn mất mạng. "Ta dự định để một thế hệ trẻ tuổi này nghiêm nghiêm túc túc trải qua một lần chiến tranh, để cho bọn họ cảm nhận tàn khốc của chiến tranh và thế giới này. Mặc dù kết quả sau chiến tranh mang tới rất nhiều đau xót thậm chí tử vong, nhưng từng trải như thế sẽ trở thành kinh nghiệm quý báu nhất của bọn họ.

"Hải vực này là chúng ta và tộc Hắc Ngư có cùng nhau, hai tộc chúng ta đều đã được quy luật bảo vệ của mảnh đất này, mặc dù lúc nào cũng có tranh chấp và bất hòa, nhưng tóm lại là một thể. Không thể nào lúc cự quái kia tới bên ngoài hải vực, người của tộc Hắc Ngư còn không biết phải ứng chiến. Tộc Hắc Ngư còn đứng mũi chịu sào hơn tộc Bạch Vũ chúng ta, cho nên ta cần đem chuyện này nói cho tộc Hắc Ngư. Vừa lúc cá con cá cháu của bọn họ cũng thật sự là rất ngu, có thể đánh nhiều năm với chúng ta như vậy còn hoà nhau, đã nói lên bọn họ cũng sắp bị sinh hoạt an nhàn, mài mất đi huyết tính. Cho nên, bọn họ và chúng ta đều cần nguy hiểm tới kích thích."

Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ ở bên cạnh nghe lời này gật đầu đồng ý. Dịch Nhiên càng trực tiếp nghĩ đến mặc dù là ở trong Đại thế giới, mặc dù đại gia tộc của bọn trẻ con trời sinh đã được giáo dục của tốt đẹp, nhưng gia tộc cũng sẽ không một mực che chở bọn nó, để cho bọn nó đi ra ngoài lịch luyện là ắt không thể thiếu, cho dù ở trên đường lịch luyện bọn nó trọng thương thậm chí tử vong, cũng chỉ là thời vận của bản thân bọn nó không đủ, bản lĩnh không đủ mà thôi —— dù sao ở trong nhà học nhiều như vậy, lại dẫn theo nhiều bảo bối lịch luyện như vậy, đi ra ngoài còn nói cái quái gì nữa, đó thật là ngu xuẩn đáng chết rồi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Dịch Nhiên cũng có chút không tốt, chẳng qua rất nhanh hắn đã khôi phục như thường. Tu vi của hắn đã hoàn toàn khôi phục trình độ lúc rớt xuống. Khiến chính hắn cũng không thể đủ tin tưởng, gần không được ba năm, hắn cũng đã giải trừ độc hung hiểm nhất trong Ba nghìn thế giới, đồng thời khôi phục tu vi. Mắt Dịch Nhiên mang sắc màu ấm mà nhìn thoáng qua Nguyên Tu Vân bên cạnh, vận

khí lớn nhất của hắn đó là gặp người này. Cho nên, tất cả chuyện khổ của trước đây giờ đã hóa thành ngọt ngào.

Chẳng qua thù vẫn là phải báo, chỉ cần có thể rời khỏi Hỗn Độn chi địa nơi quỷ quái này, hắn rất nhanh có thể đi Đại thế giới tìm được hai người phản bội trù tính hắn, đem hai người kia hung hăng đánh một trận rồi mới đào hố chôn, liền du ngoạn Ba nghìn Đại thế giới với Tu Vân.

Dịch Nhiên đang mặt mỉm cười nghĩ cuộc sống tốt đẹp sau này, Nguyên Tu Vân bên này lại suy nghĩ một hồi cuối cùng gật đầu đồng ý tộc trưởng tộc Bạch Vũ. Y nghĩ người của tộc Hắc Ngư cũng không phải khó ở chung, bằng vào mị lực của Bạch nhục thuỷ tinh đống, chắc là có thể cùng nói chuyện với tộc trưởng tộc Hắc Ngư, việc này hẳn không phải vấn đề, chẳng qua vấn đề là hải yêu to lớn kia rốt cuộc ở nơi nào? Bọn họ phải thả Hải Yêu ra như thế nào? Thế nào mới có thể vừa vặn không quá nhiều cũng không quá ít? Thả ra quá nhiều Hải Yêu rất dễ khiến tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư thừa nhận ngập đầu tai ương, thế nhưng quá ít đoán chừng không được tác dụng gì đi?

Nguyên Tu Vân đem nghi vấn của mình nói cho tộc trưởng tộc Bạch Vũ, tộc trưởng tộc Bạch Vũ có chút ngượng ngùng cúi đầu, mấy lão nhân của tộc Bạch Vũ cũng đều lộ ra một ít biểu tình chột dạ, thấy biểu tình này của bọn họ, Nguyên Tu Vân nghĩ chuyện xui xẻo này đoán chừng không thể nào làm tốt, hoặc nói rất có thể là cái hố to.

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ dè dặt nói câu chờ chút với đám người Nguyên Tu Vân, sau đó ở trong lòng mình đào a đào, đào a đào, lúc lão đào Nguyên Tu Vân cũng phải cau mày gọi buồn nôn, rốt cục móc ra một cọng lông chim vàng óng ánh!

Ngay trước khi lông chim này xuất hiện, sắc mặt của Dịch Nhiên chợt thay đổi một chút. Nguyên Tu Vân nhạy bén phát hiện biến hóa của đạo lữ nhà mình, chẳng qua y hắn không hỏi ngay, ngược lại bao che vội vàng đem trọng tâm câu chuyện chuyển dời đến trên lông chim này.

"Đây là?"

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ mang theo vài phần tâm tình sùng kính mà nói: "Đây là lông chim của Đại thần Kim Ô chúng ta cung phụng tế bái!"

Nguyên Tu Vân: "…"

Dịch Nhiên: "…"

Sặc Sỡ nhìn thoáng qua Dịch Nhiên, ừng ực một cái. "Đại thần các ngươi tế bái là Kim Ô?"

Không riêng gì Sặc Sỡ cảm thấy đó là một chuyện hài, sắc mặt của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng rất quỷ dị.

Nếu như các ngươi thờ cúng tế bái là Kim Ô, vậy tại sao còn có thể yếu thành hình dạng này chứ? Hơn nữa đám ngu xuẩn các ngươi đây lẽ nào không cảm nhận được, trên người vị đối diện các ngươi có hơi thở Kim Ô sao? Lúc ông đây lần thứ hai nhìn thấy hắn đã phát hiện huyết mạch chi lực của hắn rồi! Cho dù hơi thở Kim Ô của Dịch Nhiên trộn lẫn chút ma khí, có thể cũng là huyết mạch thuỷ tổ Kim Ô biết không!

Đối với đại thần bản thân sùng bái hoàn toàn không có biểu thị và phản ứng vân vân gì đó, đám chim ngu của tộc Bạch Vũ là đáng nên bị lôi chém một trận á! A thật ngu mà.

"Đúng vậy, có vấn đề gì không? Đại thần chúng ta thật sự rất lợi hại! So với bộ tộc Phượng Hoàng chỉ mạnh không thua!" Tộc nhân Bạch Vũ cao ngạo mà ưỡn ngực, Dịch Nhiên một chút cũng không kiêu ngạo nổi.

Nguyên Tu Vân hít sâu một hơi, ngừng một chút nói: "Sau đó thì sao?"

"Bởi vì, Kim Ô là đại biểu của nóng bỏng, ánh sáng của Kim Ô có thể hủy thiên diệt địa, lực công kích cao cực kỳ, hơn nữa Kim Ô giỏi về ngao du Cửu Thiên, cho nên bản thân có lực lượng bài trừ không gian. Cho nên ba vị có thể cầm chí bảo bổn tộc đi phần cuối Đông Hải, ở nơi đó có một cái chắn của trời, cái chắn trời này chính là thánh vật để tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư có thể an nhàn sinh sống đến giờ… Đối với ta thật sự là không nghĩ tới, có một ngày vậy mà ta sẽ chủ động phá hư nó…" Tộc trưởng tộc Bạch Vũ thở dài thật sâu, tiếp tục nói: "Ba vị dùng lông Kim Ô công kích chỗ gần sát ngoài khởi của cái chắn, cần khống chế được ánh sáng của nó không nên quá mạnh, nơi ngươi đánh tan quá lớn vậy coi như không ổn, chỉ chừa

lỗ thủng cao cỡ nửa người, rộng nửa người là được, mặc dù Hải yêu từ bên kia sang đây cũng chỉ sợ sẽ làm cho chúng ta khổ chiến. Ba vị nghĩ thế nào? Chuyện này không tính là khó khăn đi?" Tộc trưởng tộc Bạch Vũ cười nịnh nọt.

Khóe miệng Nguyên Tu Vân cũng giật một cái, rất nhanh thì bắt được một đoạn quan trọng bên trong này: "Ta cảm thấy không được tốt lắm! Tu vi Hải yêu bị cô lập là như thế nào? Đây mới là trọng điểm!"

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ nghe vậy có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái: "Tu vi có thể ở khoảng kỳ Phân Thần hoặc kỳ Hợp Thể đi? Quá lợi hại chúng ta cũng đánh không lại, Hải yêu bên kia Đông Hải hẳn tương đổi nhỏ hơn Hải yêu bên kia."

Nguyên Tu Vân nhất thời nhịn không được ha ha một tiếng. Ba người bọn họ có hai người là kỳ Nguyên Anh, có một vẫn là mới vừa tiến giai, tiếp đó bản thân y chỉ là một Kim Đan mà thôi, để cho bọn họ đi đối phó đại yêu kỳ Phân Thần, thậm chí là kỳ Hợp Thể?! Đây là muốn bọn họ đi tìm chết sao? Cho dù chỉ có một con, đó cũng là có thể phải chết biết không?

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ cũng biết yêu cầu của mình không quá phúc hậu, cho nên chỉ có thể cười gượng với bọn người Nguyên Tu Vân: "Chờ sự tình sau khi hoàn thành, lông Kim Ô này chính là của các vị rồi! Cảm ơn ba vị giúp đỡ, tộc Bạch Vũ chúng ta sau này nhất định sẽ đem ba vị nhớ ở trong lòng thật tốt, thậm chí thờ cúng ba vị!"

Dịch Nhiên nghe nói như thế khóe miệng giật một cái, hắn cảm thấy hắn một chút cũng không muốn được thờ cúng. Chỉ bằng những người này thờ cúng Kim Ô lâu như thế, không chỉ không tăng trưởng chỉ số thông minh và thực lực, trái lại càng sống càng lùi về bộ dáng ngu xuẩn, nghĩ đến những người của tộc Bạch Vũ và lão cha bên kia nhà mình thật sự có khả năng có quan hệ thờ cúng huyết mạch xa xôi, làm đại yêu Kim Ô coi như là phân nửa, Dịch Nhiên cũng biểu thị tâm tắc, thật là muốn đem đám người tiểu đệ sùng bái ngu ngốc này giết chết toàn bộ.

"Ờm? Ba vị?" Tộc trưởng tộc Bạch Vũ nhìn biểu tình Dịch Nhiên, theo bản năng cảm thấy không tốt lắm, hơn nữa không biết vì sao, nhìn nhìn vị này, lão đã cảm thấy bắp chân như nhũn ra muốn đầu rạp xuống đất.

Dịch Nhiên hung ác trừng mắt một cái: "Ngu ngốc. Chờ!"

Trong nháy mắt người của tộc Bạch Vũ toàn bộ đồng loạt nằm trên mặt đất, lớn tiếng đáp lại: "Vâng! Q Q" Vì sao mình quỳ? Đây thật kỳ lạ á!

=====

133. Chương 133

Tuy nói người của tộc Bạch Vũ hoàn toàn không biết vì sao bọn họ bị trừng mắt một cái đã trực tiếp quỳ xuống, nhưng từ về mặt khác lòng tin của những người chim này sau khi quỳ xuống ngược lại kiên định Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên ba người bọn họ nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ —— dù sao bị người ta trừng một cái bọn họ đã quỳ xuống, vậy phải là bao nhiêu lực lượng đây!

Dịch Nhiên mắt lạnh nhìn tộc nhân Bạch Vũ hiểu lầm cũng không giải thích, cho dù sau cùng cũng phải thành công, lười nói nhảm nhiều như thế.

Nguyên Tu Vân từ trong tay của tộc trưởng tộc Bạch Vũ nhận lấy cọng lông Kim Ô, sau đó hơi nhắm mắt thử đem linh lực rót vào cọng lông Kim Ô này, sau đó y phát hiện cọng lông Kim Ô không ngoài dự liệu chính là thuộc tính Hoả, hơn nữa bên trong quả thật có một linh lực đặc biệt cuồng bạo rồi lại có quy luật, có lẽ dùng nó phá vỡ cái chắn của biên cảnh Đông Hải vẫn là có thể.

Lúc bàn bạc xong chuyện này sắc trời đã sáng choang, bọn người Nguyên Tu Vân cũng không làm lỡ thời gian trực tiếp đem lông Kim Ô để vào trong túi Phúc sau đó liền trực tiếp từ trên đảo nhảy xuống.

Cho dù phía dưới tất cả đều là nước biển, mà nơi có nước biển thì có các nhân tộc của tộc Hắc Ngư, bọn họ muốn gặp thủ lĩnh của tộc Hắc Ngư, tùy tùy tiện tiện bắt con cá dẫn đường thì được rồi nha.

Sau đó trong nháy mắt bọn họ nhảy xuống biển đã bị vây quanh.

Nguyên Tu Vân giật khoé miệng nhịn không được ở trong lòng chậm rãi thổ tào, đây vốn cũng không phải là bọn họ tuỳ tiện nắm một con cá đi hỏi đường, là bọn họ bị một đám vây quanh mang tới trước mặt thủ lĩnh mới đúng chứ. Mặc dù quan hệ của chủ động bị động có chút không đúng lắm, nhưng cuối cùng chỉ cần phải gặp được cá thủ lĩnh là được… Nguyên Tu Vân cảm thấy bọn họ không nên tính toán nhiều như vậy, hơn nữa đám người cá tộc Hắc Ngư này mặc dù dáng dấp không xinh đẹp bằng mỹ nhân ngư, thế nhưng thái độ đối đãi của bọn họ vẫn tương đối tốt.

Sở dĩ nguyên nhân như vậy, khi Nguyên Tu Vân nhìn thấy ở trong người cá bao quanh bọn họ có một con đã từng ở Đông Hải giao dịch Bạch nhục thuỷ tinh đống với bọn họ liền hiểu, mà nếu đã biết bọn họ cũng không có địch ý gì, Nguyên Tu Vân lại báo cho bọn họ biết có chuyện quan trọng muốn nói với tộc trưởng tộc Hắc Ngư, vì vậy đám người cá của tộc Hắc Ngư đem bọn họ làm thành một vòng dẫn đi tới thuỷ tinh cung ở đáy biển.

Nguyên Tu Vân ngay từ đầu đối với thuỷ tinh cung cua tộc Hắc Ngư thật sự là không có coi ra gì, dù sao đám tộc Hắc Ngư này và mỹ nhân ngư trong tưởng tượng của y cũng khác nhau thật lớn, nhưng lúc y thật sự đến trước thuỷ tinh cung, lại phát hiện thẩm mỹ của đám người cá tộc Hắc Ngư thật sự rất tốt, thủy tinh trong suốt màu sắc khác nhau hợp thành tường thạch anh của một tòa đại điện xinh đẹp, theo ánh mặt trời trên mặt biển xuyên thấu qua, khiến cái cung điện này hiện ra nhiều màu sắc mà lại bắn ra tia sáng bốn phía.

Lúc từ đáy biển thấy được tòa cung điện này, Nguyên Tu Vân ba người đều lộ ra biểu tình kinh ngạc và thưởng thức, đám người cá của tộc Hắc Ngư thấy vẻ mặt của bọn người Nguyên Tu Vân, đều rất là tự hào ngẩng đầu lên, mà trong đó có một con cá nhỏ màu đen rất kiêu ngạo vẫy vẫy đuôi nói: “Thế nào, cung điện chúng ta đẹp chứ?”

Nguyên Tu Vân cười cười gật đầu: “Rất đẹp.”

Cá đen nhỏ vui mừng vẫy đuôi đánh một vòng, sau đó mang theo bọn người Nguyên Tu Vân đi vào trong toà cung điện xinh đẹp này. Để bọn họ gần như không tốn công sức đã trực tiếp gặp được tộc trưởng tộc Hắc Ngư.

Trong nháy mắt thấy được tộc trưởng tộc Hắc Ngư, Nguyên Tu Vân mở to hai mắt nhìn cảm thấy bản thân y kinh diễm mất rồi —— tộc trưởng tộc Hắc Ngư ngoại trừ đen ra, tất cả những thứ khác vậy mà đều rất phù hợp tất cả yếu tố của mỹ nhân ngư! Vẩy cá và đuôi như bảo thạch đen vậy, lồng ngực tinh tráng đường cong duyên dáng, ngũ quan tuấn mỹ, tóc màu đen, ngoại trừ da đen chút, những thứ khác cơ hồ là hoàn mỹ! Ngay cả răng nanh cũng chỉ là có hai cái ở ngoài môi mà thôi, khiến hắn có vẻ có chút gợi cảm, mà không phải như những tộc Hắc Ngư khác, toàn bộ hàm răng đều bọc ở trên miệng, thoạt nhìn hung tàn lại nhược trí.

Như thế Nguyên Tu Vân vừa nhìn thoáng cái đã có chút mê mẩn, trực tiếp đưa tới bất mãn của đạo lữ nhà mình bên cạnh. Dịch Nhiên trực tiếp hừ lạnh một tiếng cầm kiếm chọc hông Nguyên Tu Vân một cái, Nguyên Tu Vân dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng bị chọc giật mình, trợn mắt nhìn về phía Dịch Nhiên, người sau lạnh như băng nhưng rất nghiêm túc nhìn Nguyên Tu Vân hỏi một câu: “Hắn đẹp hơn ta? Ta cảm thấy ta đẹp hơn hắn.”

Nguyên Tu Vân nhất thời không nói gì, ho khan một tiếng sau đó nghiêm túc gật đầu: “Ngươi đẹp mắt nhất! Ai cũng không đẹp bằng ngươi!”

Dịch kiếm tu lúc này mới thỏa mãn gật đầu, đứng ở trước mặt của Nguyên Tu Vân, đặc biệt thẳng thắng cản trở đường nhìn của Nguyên Tu Vân lần thứ hai nhìn về phía tộc trưởng tộc Hắc Ngư, Nguyên Tu Vân bị hành vi hơi có chút ấu trĩ của hắn khiến cho không nhịn được muốn cười, rồi lại ở trong lòng nhịn không được cảm thấy có chút vui vẻ, lập tức lắc đầu nói với Dịch Nhiên: “Ta muốn nói chính sự đó, nói xong chúng ta đi liền.”

Dịch Nhiên mới bất đắc dĩ nhường ra, toàn bộ động tác của hai người bọn họ cũng không che giấu bao nhiêu, vì vậy tất cả người cá của tộc Hắc Ngư cộng thêm một con gà ngốc Sặc Sỡ bên cạnh, cứ như vậy quang minh chính đại mà bị hai người show vẻ mặt ân ái. Nhịn không được cũng có chút muốn đốt đốt đốt.

Tộc trưởng tộc Hắc Ngư thấy biểu hiện của bọn họ ngược lại cũng buông xuống một chút đề phòng, dù sao một đôi đạo lữ ngốc manh như thế, nhất định sẽ không tạo thành ảnh hưởng to lớn gì đối với tộc Hắc Ngư đi? Sau đó tộc trưởng tộc Hắc Ngư nghe được yêu cầu của Nguyên Tu Vân

"Ngươi muốn một mình nói chuyện với ta sao?" Tộc trưởng tộc Hắc Ngư nhướng mi, Nguyên Tu Vân gật đầu: "Sự tình tương đối quan trọng, hơn nữa liên quan đến phát triển của tộc Hắc Ngư, cho nên ta muốn nói chuyện một mình với tộc trưởng ngài."

Sau khi tộc trưởng tộc Hắc Ngư nhìn thật sâu Nguyên Tu Vân một cái, suy tư chỉ chốc lát liền gật đầu đồng ý, hắn mang theo Nguyên Tu Vân Dịch Nhiên ba người đi tới trong một căn mật thất, đương nhiên ở trong mật thất này ngoại trừ Nguyên Tu Vân ba người ra, còn có tộc trưởng tộc Hắc Ngư và hai người đại trưởng lão khác, Nguyên Tu Vân cũng không lời vô ích, trực tiếp đem thư lông chim của tộc trưởng tộc Bạch Vũ viết giao cho tộc trưởng tộc Hắc Ngư.

Tộc trưởng tộc Hắc Ngư vừa nhìn thấy thư lông chim kia, thì theo bản năng lộ ra mặt ghét bỏ. Dùng hai đầu ngón tay cầm tin lông chim, sau đó trực tiếp giao cho đại trưởng lão bên cạnh. Tộc trưởng tộc Hắc Ngư ghét bỏ nói: "Đọc thì đọc đi, ta cũng không biết sao con chim có mũi ở trên đỉnh đầu kia lại muốn viết thư cho ta?"

Đại trưởng lão bị ép cầm thư lông chim mặc dù cũng rất muốn buông tay mặc kệ, thế nhưng không có quyền lợi lớn như tộc trưởng, chỉ có thể mặt đen lại nắm lỗ mũi đọc nội dung trong thư lông chim, sau đó ba vị tộc Hắc Ngư liền trực tiếp lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, sau khi đại trưởng lão đem nội dung trong thư lông chim đọc xong, tộc trưởng tộc Hắc Ngư đã ngồi nghiêm chỉnh nhìn Nguyên Tu Vân ba người bọn họ, nói thẳng: "Trong thư lông chim này nói là sự thật?"

Nguyên Tu Vân gật đầu: "Ba người ngoài tộc chúng ta sao có khả năng ở trong vài ngày đã làm ra thư lông chim như vậy được, huống chi, trong tay ta còn có thánh vật của tộc Bạch Vũ có thể mở cái chắn."

Lúc tộc trưởng tộc Hắc Ngư nghe được hai chữ thánh vật trực tiếp nheo lại hai mắt: "Thánh vật của tộc Hắc Ngư chúng ta là vảy Rồng, mà thánh vật của tộc Hắc Ngư chắc là lông Kim Ô. Ngươi lấy được lông Kim Ô rồi?"

Nguyên Tu Vân nghe được hắn nói như thế, không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng qua vẻ mặt của y lại làm cho tộc trưởng tộc Hắc Ngư khẳng định y nhất định lấy được. Bởi vậy tộc trưởng tộc Hắc Ngư liền lộ ra vẻ mặt phức tạp, ngừng chỉ chốc lát sau, hắn lại cười một tiếng: "Người chim vậy mà ngược lại cũng không ngốc, hơn nữa cuối cùng là quả quyết thông minh một phen rồi."

Tộc trưởng tộc Hắc Ngư khoát tay áo với bọn người Nguyên Tu Vân, biểu thị ba người phải thương lượng một hồi, sẽ cho Nguyên Tu Vân đáp án. Bọn người Nguyên Tu Vân cũng không thèm để ý, trực tiếp đợi ở bên trong mật thất, cho dù vừa rồi sau khi thấy biểu tình của tộc trưởng tộc Hắc Ngư, Nguyên Tu Vân có thể khẳng định vị này chỉ cần không ngốc thì nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, mặc dù qua gần nửa canh giờ ba vị này mới thương lượng ra kết quả, nhưng kết quả của bọn họ thì Nguyên Tu Vân đã sớm nghĩ xong rồi. Tộc Hắc Ngư cũng đồng ý tới một trận diễn tập thực chiến chính diện với yêu thú. Hơn nữa tộc trưởng tộc Hắc Ngư cũng lấy ra một bảo bối lóe ánh đen cho Nguyên Tu Vân, Nguyên Tu Vân vừa nhìn, đây là một lân phiến [miếng vảy] màu đen, thiếu chút nữa cho rằng đây là thánh vật vảy Rồng của tộc Hắc Ngư, chẳng qua nhìn kỹ, lại cảm thấy vật này thật sự có chút quá nhỏ rồi.

Dịch Nhiên đi lên trước nhìn thoáng qua, nói thẳng: "Vảy Nguyên Long, loại này chỉ là còn chưa hóa thành lân phiến Giao Long trình độ cao nhất của Rồng, mặc dù không có cách nào so sánh với vảy Rồng, cũng là lân phiến có lực phòng ngự tương đối cao rồi."

Tộc trưởng tộc Hắc Ngư: "Ta không thể cho các ngươi thánh vật bổn tộc, dù sao việc này không phải chúng ta phát động, cũng không thể cũng không cho các ngươi cái gì, nếu bàn về nhân quả các ngươi coi như là đại ân giúp tộc Hắc Ngư chúng ta, cho nên lân phiến Giao Long này cho ba người các ngươi, chỉ cần công

kích của tu vi ở dưới Hợp Thể, lần phiến này có thể ngăn trở ba lần công kích trí mạng. Coi như tộc Hắc Ngư chúng ta vì cởi ra cái chắn tận phần tâm đi."

Nguyên Tu Vân vốn không có ý định có thể có thù lao gì, nhận được vảy Nguyên Long coi như là niềm vui ngoài ý muốn rồi, vì vậy y gật đầu thu hồi lân phiến, lại hỏi: "Vậy có thể bắt đầu chuẩn bị, ít nhất, có thể cho những người cá có một chút cảm giác nguy cơ, nếu như tốc độ chúng ta nhanh, có thể hai ba ngày sau là có thể đem Hải yêu thả ra rồi."

Tộc trưởng tộc Hắc Ngư đối với lần này chỉ là khoát tay áo: "Một đám nhãi con này không ai ngừng đánh bức thiết thì tuyệt đối sẽ không nhớ lâu, đều cho rằng trời đất bao la bản thân lớn nhất đấy, đến lúc đó chỉ cần không chết tùy bọn nó bị thương thôi, dù sao vật cạnh (tranh) tời trạch (lựa chọn) người thích hợp sinh tồn thế giới, đã rời khỏi chúng ta đã lâu, chúng ta cần bản thân cảm nhận được đau điếng, mới có thể nhìn thẳng nổi."

Nguyên Tu Vân đối với lần này ngược lại biểu thị tương đối tán thành, chẳng qua nghĩ đến sau khi đám người cá hữu hảo này sẽ hung ác khắc nghiệt lên, cảm thấy cũng là sinh lòng cảm thán, khi ba người bọn họ ngồi ở trên phi thảm Tuyệt Mệnh, lúc hướng về phía Đông Nam, Nguyên Tu Vân nhìn phiến đại dương yên ả này, nhịn không được thở dài:

"Qua mấy ngày nữa, hải vực này cũng sẽ không yên ổn nữa, an nhàn sinh hoạt rốt cuộc tốt hay xấu?"

Dịch Nhiên và Sặc Sỡ đều hiểu được ý trong miệng Nguyên Tu Vân, chẳng qua bọn họ cũng không mở miệng, bởi vì trong lòng bọn họ cũng không có nhiều đáp án xác thực. Rốt cuộc là hoàn cảnh sinh hoạt mãi mãi đều an nhàn tốt không? Vẫn có sóng lớn có sinh hoạt khúc khuỷu được không? Người trước tuy tốt, nhưng một khi gặp phải việc lớn sẽ sụp đổ hoàn toàn; người sau tuy khó, lại luôn có thể khiến người ta có đề phòng kiên cố hơn.

Cho nên Nguyên Tu Vân đến cuối cùng tổng kết một câu rất không đúng: "Cái gọi là ăn no mang lương khô tạnh mưa mang dù, sinh ở dưới ánh mặt trời, đừng quên mưa gió, đó là tốt nhất đi!"

=====

tionHk0h

134. Chương 134

Ba người ngồi ở trên phi thảm Tuyệt Mệnh nhắm mắt đả tọa trực tiếp đi về hướng Đông, đi khoảng chừng tới giờ Tý tối hôm đó, bọn họ đã thấy ở dưới Hoả lưu tinh ánh ra một mảnh sương mù màu đen dày đặc. Vốn là vào buổi tối bọn họ không thế hành động, nhưng bởi vì có lông Kim Ô và vảy Nguyên Long của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư che chở, bọn họ không bị Hoả lưu tinh đập trúng, nhưng còn thưởng thức một chút cảnh sắc mỹ lệ của sao chạy mưa lửa vào buổi tối. Đương nhiên, nếu như những Hoả lưu tinh này không thỉnh thoảng đập lên trên người bọn họ, vậy thì càng tốt hơn.

Chẳng qua lúc này, Nguyên Tu Vân nhìn quái vật lớn trước mắt hoàn toàn không có một tí tâm tình thưởng thức cảnh sắc, mặc dù bọn họ trước đó ở trong lòng ít nhiều làm tưởng tượng nhưng khi bọn họ thực sự thấy được cái gọi là "Cái chắn Đông Hải", ba người đồng thời ở trong lòng cảm thấy bọn họ bị người chim và người cá tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư liên hợp gài bẫy ——

Ở trước mặt bọn họ chính là khuếch đại vô tận, màu đen như là mê chướng vô bờ, sương mù cuồn cuộn giống như quái thú sương mù làm người ta đang gầm thét giãy dụa, chỉ cần ngươi đi vào nó sẽ đem ngươi thôn phệ hoàn toàn, khiến ngươi không còn cách trở về. Mà ở trong sương dày còn thỉnh thoảng truyền đến từng đợt gào to quỷ dị kỳ lạ, nếu có trẻ nhỏ ở đây nhất định sẽ bị âm thanh này doạ cho gào khóc.

"Không cần nói cho ta tiếng gào này chính là các yêu thú?" Sắc mặt Sặc Sỡ có chút trắng bệch, hắn vuốt ve cánh tay của mình biểu thị rất không vui: "Ta có thể bảo đảm, Hải yêu này tuyệt đối tuyệt đối là ăn thịt!

Chúng ta thực sự phải thả chúng nó đi ra ư? Ta cảm thấy việc đó và muốn chết không khác biệt lắm, người bình thường cũng sẽ không lựa chọn làm như thế, các ngươi cảm thấy thế nào!"

Nguyên Tu Vân nghe vậy khóe miệng nhịn không được giật một cái, y liếc mắt nói: "Chuyện này từ đầu tới đuôi không phải chúng ta chủ động biết không? Thế nhưng dù thế nào, ngươi đáp ứng chuyện của người khác bao giờ cũng phải làm, nếu như ngay từ đầu không đồng ý thỉnh cầu của người chim và người cá, vậy hẳn là giờ này chúng ta đã ngủ ở trên đảo rồi."

Sặc Sỡ buồn bực thở dài, hắn quay đầu lại nhìn về phía Dịch Nhiên, muốn nhìn coi vị này có cùng ý nghĩ với hắn hay không? Kết quả vô cùng im lặng phát hiện vị kiếm tu này vậy mà đã bước vào trạng thái vô cùng hưng phấn chuẩn bị chiến đấu, thật giống như không kịp chờ đợi muốn đánh một trận.

Ta nên nói quả nhiên không hổ là đại yêu Kim Ô ư? Sặc Sỡ liếc mắt. Sau đó chợt nghe Dịch Nhiên mở miệng: "Đem lông Kim Ô lấy ra, giờ chúng ta sẽ bắt đầu hành động đi!"

Sặc Sỡ cả người run run một cái vội vàng nhìn về phía Nguyên Tu Vân, rất sợ y thực sự giống như lời nói của Dịch Nhiên trực tiếp đem lông Kim Ô lấy ra chuẩn bị phá một mảnh cấm chế sương mù dày đặc này, chẳng qua cũng may vị này cuối cùng cũng tương đối ổn định không ngốc, thực sự lấy ra lông Kim Ô, nhưng lại liếc mắt rất không cho Dịch đại Kim Ô mặt mũi, giận mà không dám nói gì.

"Ngươi đang đùa ta hả? Ngươi xem coi bầu trời lúc này còn rơi xuống Lưu tinh hỏa vũ kìa, giờ Tý lại là âm khí thịnh nhất, chúng ta tối lửa tắt đèn đối với một mảnh sương dày này rất dễ bị luống cuống, lúc này dùng lông Kim Ô bài trừ cấm chế, ngươi bị gió biển thổi cho ngu người rồi sao?"

Dịch đại Kim Ô bị đạo lữ nhà mình giễu cợt hơi dừng lại, sau đó cảm thấy đạo lữ nói rất có đạo lý, bọn họ vẫn nên chờ ban ngày gió êm sóng lặng lại bài trừ cấm chế tương đối chiếm ưu thế hơn, vì vậy Dịch Nhiên chặc một tiếng, dùng một loại ánh mắt "Thâm tình" nhìn sương mù dày đặc một lúc lâu, khiến Sặc Sỡ cảm thấy vô cùng im lặng, mới nhắm mắt lại yên lặng ở trên phi thảm Tuyệt Mệnh đả tọa.

Sặc Sỡ thở phào nhẹ nhõm. Nguyên Tu Vân lại có chút ngạc nhiên đưa tay nắm một nắm sương mù màu đen, kết quả phát hiện sương mù này dường như có tính ăn mòn nhất định, hơn nữa rất khó tiêu tán, ở trên tay y quấn một khắc đồng hồ sau đó mới chậm rãi biến mất, mà khi đó trên cổ tay của y đã có vết tích màu đen nhàn nhạt.

"Đừng đùa đồ vật lung tung." Ngay lúc Nguyên Tu Vân quyết định nhanh chóng dùng nước Tiểu Hồ Lô hủy thi diệt tích, cổ tay của y đã bị Dịch Nhiên bắt lại, người sau không sao cao hứng nhìn vết tích ăn mòn nhẹ trên cổ tay y, nhẹ nhàng giơ tay phải lên ở trên cổ tay của y lau một cái, một trận mát lạnh qua đi cổ tay lại khôi phục trắng nõn.

"Ta đây không phải gọi là chơi đồ vật bậy bạ, ta chỉ đang thử nghiệm tình huống của những sương mù dày đặc này thôi. Kết quả phát hiện chúng nó có tính ăn mòn và tính kéo dài nhất định, nếu như ta không nghĩ sai chắc hẳn sẽ dùng lửa Kim Ô của lông Kim Ô mà còn xuyên thấu một mảnh sương mù dày đặc này, sau đó một số Hải yêu da dày có thể từ trong sương mù dày đặc qua đây, đi vào Hải vực này rồi." Hai mắt Nguyên Tu Vân lóe vài phần ánh sáng: "Nói như vậy cũng không tệ lắm, trước đó ta còn lo lắng tồn tại của lá chắn này giống tường vậy, lỡ như đánh nát một chỗ, những nơi khác cũng sẽ trực tiếp trở nên mỏng manh theo, đến lúc đó toàn bộ cái chắn đều đổ sụp mất, vậy phiền phức lớn rồi. Giờ xem ra đây chỉ là đốt một lối đi mà thôi, những sương mù dày đặc khác không bị đốt cũng sẽ không, hơn nữa nếu như bản thân của sương mù dày đặc này có tính tái sinh như vậy có lẽ trải qua mấy trăm mấy nghìn năm, nơi này lại sẽ bị lấp lại rồi."

Dịch Nhiên nghe vậy liếc mắt nhìn: "Buồn lo vô cớ chính là ngươi, thế gian vạn vật đều có tạo hóa và mệnh số của mình, nếu như Thiên đạo muốn tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư diệt vong, cho dù không đánh vỡ cái chắn này vẫn có cách khiến cho bọn họ diệt vong. Mà nếu như tạo hóa của bọn họ đủ, mặc dù một ngày nào đó cái chắn mở ra toàn bộ, bọn họ cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này."

Nguyên Tu Vân thở dài, sau đó khẽ cười gật đầu: "Ngươi nói đúng, chẳng qua nếu là người chung quy sẽ không muốn ngồi chờ chết, mặc dù mệnh số và thiên đạo đã định, chung quy phải đánh một trận."

Dịch Nhiên nhếch miệng lên, "Đúng."

Hai người nhìn nhau cười, sau đó Sặc Sỡ bên cạnh vẫn bị xem nhẹ quả thực buồn bực hận không thể nhảy xuống biển, có thể phải thời thời khắc khắc đều ngược cẩu như vậy hay không? Không biết sắp show chết rồi sao?! Có tin ta một tát đem phi thảm ném đi hay không, sau đó cùng đồng quy vu tận á!

Thật vất vả chịu đựng qua đêm dài mênh mông, Nguyên Tu Vân ngược lại thật cao hứng thưởng thức Lưu tinh hỏa vũ cả đêm, phải biết đời trước của y cũng chưa từng thấy sao băng một lần, lần này thấy được hoả lưu tinh vũ mạnh mẽ ở mọi thời tiết, ngẫm lại cũng là rất tự hào đó.

Mặt trời mọc trên biển sẽ luôn khiến người ta cảm thấy bụng dạ trống trải, lúc ánh sáng màu vàng chiếu sáng biển rộng màu xanh nhạt, Nguyên Tu Vân phát hiện vốn ở trong đêm là sương mù màu đen, vậy mà thoáng cái đổi màu, ngược lại hiện ra vài phần vàng nhàn nhạt.

"... Ta muốn tra xem sương mù này rốt cuộc là thứ gì? Hình như nó vẫn có thể biến ảo theo cảnh sắc xung quanh." Chân mày Nguyên Tu Vân nâng lên, cảm thấy rất là mới lạ. "Nói không chừng chính là bảo bối gì đó đấy! Nhưng người của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư nhưng vẫn luôn không biết!"

Sặc Sỡ ở bên cạnh nâng đầu tóc đủ màu đủ sắc của hắn cười nhạo: "Thôi đi, đây nhiều lắm chỉ là một loại sương mù có tính ăn mòn mà thôi, nếu như là đồ tốt khẳng định sớm đã bị Yêu thú nè, Linh thú nè của vùng này nuốt mất rồi, còn có thể đến phiên ngươi?"

Nguyên Tu Vân trả lời lại hai tiếng ha ha, sau đó chìm vào trong thức hải tuần tra Tập hợp trân bảo Ba nghìn thế giới của y.

Lúc này Dịch Nhiên cầm cọng lông Kim Ô nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong lông chim này, hắn cảm thấy lực lượng này quen thuộc mà lại có chút xa lạ, bởi vì phụ thân của hắn là Kim Ô và Ma vương sinh ra, đúng, hắn sống chết cũng không nghĩ tới vì sao Kim Ô sẽ cùng Ma vương sinh con, nhưng lại thành công sinh ra phụ thân hắn! Chẳng qua phụ thân hắn đối với việc này xác thực rất tự hào, bởi vì đứng đầu trong sáu đứa con trai ở Ma giới, phụ thân hắn thực lực mạnh nhất, chẳng qua, có vẻ như tính cách cũng là hư hỏng nhất cho nên mới phải từ Ma giới chạy vào trong Đại thế giới của bọn họ. Về phần trước đây phụ thân hắn nói là một tiểu tử nghèo, điểm này chưa từng sai, cho dù phụ thân hắn là lão Nhị của Đại thế giới Ma giới, đến trong Đại thế giới tu chân ông ấy cũng là một nghèo hai trắng, ngoại trừ thực lực ra.

Khụ, như đã nói bởi vì phụ thân hắn có huyết thống Kim Ô, cho nên hắn cũng có huyết mạch Kim Ô, chẳng qua bởi vì là hỗn huyết của đại yêu Kim Ô và Ma vương, Kim Ô của hắn và phụ thân hắn đều phủ một tầng đen bên ngoài, đây cũng là nguyên nhân vì sao Chu Tồn trước đó nhận thấy được trên người hắn có ma khí. Mà cũng bởi vì hắn không phải là Kim Ô thuần khiết, cho nên lực lượng của cọng lông Kim Ô này và bản thân hắn vẫn có chỗ khác nhau. Sau khi lĩnh hội một canh giờ trầm tĩnh, Dịch Nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt kia lúc này vậy mà mang theo nhàn nhạt màu vàng và uy áp thiên nhiên nào đó, khiến Sặc Sỡ thân là điểu yêu nhất thời cảm thấy đầu gối mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống.

Sặc Sỡ:!!

Chuyện gì xảy ra?!

Sau đó hắn liền thấy Dịch Nhiên đạp kiếm bay tới không trung, ở sau lưng của hắn hiện ra một hư ảnh to lớn, màu vàng, hư ảnh màu vàng kia mở ra hai cánh vương cao với ánh nắng trên mặt biển —— kêu to một tiếng, sau một khắc Sặc Sỡ không thể tin phát hiện ánh mặt trời vậy mà nở lớn gấp đôi, nhiệt độ của toàn bộ không gian đều trực tiếp tăng lên rất nhiều!

"... Trời ơi... Kim Ô thần điểu... Kim Ô thần điểu!" Sặc Sỡ lẩm bẩm vài tiếng, sau đó rất cung kính quỳ xuống cũng không tính đứng lên, đoán chừng hắn là người đầu tiên của gia tộc bọn họ nhìn thấy đại yêu Kim Ô còn sống! Rất vinh hạnh đó! Hắn phải liên tục quỳ lạy!

Lúc này Nguyên Tu Vân cũng mở hai mắt ra, trong hai mắt của y mang theo vẻ hưng phấn, chẳng qua rất nhanh thì bị đạo lữ nhà mình hấp dẫn ánh mắt, thấy tràng diện long trọng như thế trong lòng Nguyên Tu Vân khẽ động, cảm thấy kiêu ngạo vô cùng.

Lông Kim Ô được Dịch Nhiên cầm ở trong tay phải, hắn chậm rãi giang hai cánh tay, hư ảnh Kim Ô cũng chậm rãi mở ra hai cánh, lúc hai cánh tay Dịch Nhiên chợt tạo thành chữ thập đưa về phía trước, Kim Ô

lần thứ hai kêu một tiếng, mang theo ngọn lửa màu vàng thôn phệ khắp nơi thẳng tắp xông vào phiến sương mù màu vàng nhạt!

Theo trùng kích của Kim Ô, sương mù bị nó cháy ra lổ lớn dài rộng một trăm mét, mà cái lỗ này theo Kim Ô đánh càng xa cũng dần dần trở thành một đường hầm, Nguyên Tu Vân ba người đứng ở miệng đường hầm này nhìn về phía trước, sau đó chỉ có thể loáng thoáng thấy phía trước có một điểm nhỏ màu vàng, mà những thứ khác tất cả đều tối đen.

"Sương mù này nối liền biển và trời, không nói tới nhìn như không giới hạn, lại còn sâu như thế?" Sắc mặt Nguyên Tu Vân có chút âm trầm: "Đây đã có mấy nghìn thước, lại vẫn chưa đánh thông."

Dịch Nhiên đứng tại chỗ nhắm hai mắt, hắn có thể thấy được tất cả trong sương mù thông qua màu đen của Kim Ô, cũng gần qua nửa canh giờ, cả người hắn chấn động sau đó chợt phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, lớn tiếng nói với Nguyên Tu Vân đang dùng hồ lô thu sương mù: "Chạy! Hải yêu kỳ Hợp thể!"

Thân thể Nguyên Tu Vân cứng đờ, sau đó không nói hai lời lôi kéo Dịch Nhiên lên trên phi thảm, không chút do dự xoay người bỏ chạy! Sao mới đầu đã đụng tới Hải yêu kỳ Hợp thể rồi?! Dù sao cũng cho một kỳ Phân Thần để thích ứng chút chứ!!

=====

\+ gB0e

135. Chương 135

Nguyên Tu Vân cảm thấy vận khí của bọn họ thực sự vô cùng tốt, rõ ràng tỷ lệ trêu chọc ra hải yêu kỳ Hợp Thể và Hải yêu kỳ Phân Thần là 50 50, nhưng bọn họ cứ một mực đem Hải yêu kỳ Hợp Thể chọc ra. Hơn nữa nhìn vẻ mặt biến sắc của Dịch Nhiên, chỉ sợ thứ kỳ Hợp Thể này còn rất khó đối phó, chỉ hy vọng lúc nó đi ra từ trong đường hầm sương mù này có thể suy yếu bớt một ít lực lượng, nói cách khác không riêng gì bọn họ, ngay cả tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư sẽ đối mặt tai họa thật lớn.

Ngồi ở phi thảm, Nguyên Tu Vân nhịn không được mở miệng hỏi: "Hải yêu kia lớn bao nhiêu?"

Dịch Nhiên thật nhanh hiểu được ý của Nguyên Tu Vân, trên mặt cuối cùng cũng có một chút dáng vẻ buông lỏng sau đó mở miệng nói: "Phải lớn hơn gấp mấy lần."

Nguyên Tu Vân thoáng cái thở dài một hơi, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ đối với sương mù màu đen có thể không rõ lắm, thế nhưng y cũng từ trong Đại cương trân bảo Ba nghìn thế giới tìm được tên và đặc thù của sương mù đen này, xác thực mà nói sương mù này cũng không thể gọi là sương mù, ngược lại phải gọi là nước. Nước này tên là "Âm dương thuỷ hỗn độn" không chỉ là nghe thấy rất đoan trang khí khái, trên thực tế ở trên Thiên thuỷ bảng, Âm dương thuỷ hỗn độn xếp hạng thứ mười một, tuyệt đối là một thứ trâu bò có thể đánh bại Tiểu Hồ Lô và Tiểu Kim Thụ.

Theo lý thuyết, gặp phải linh vật thuộc tính Thuỷ tốt như vậy, sao Nguyên Tu Vân không thể rất vui vẻ mà đi bắt nó, nhưng Âm dương thuỷ hỗn độn và Trường sinh kim thụ hoàn toàn khác nhau, mặc dù đều là một vùng lớn, nhưng người sau tuyệt đối sẽ không chủ động công kích chỉ biết đứng ở nơi đó cho ngươi đi tìm chỗ tinh tuý của nó, hơn nữa Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người lại giỏi về dùng lửa vừa vặn khắc chế Kim thụ, cho nên không có nguy hiểm gì. Nhưng Âm dương thuỷ hỗn độn không giống thế, ngươi không đi trêu chọc nó nó cũng sẽ tự động ăn mòn hết thảy xung quanh, nếu quả như thật rơi vào trong Thuỷ hỗn độn, tựa như tên của nó vậy, đi vào trong hỗn độn vô biên, ngũ giác đều bị áp chế, linh lực cũng sẽ bị hấp thu, tương đối nguy hiểm. Nếu như vận khí rất xui xẻo đi vào trong hỗn độn vừa vặn đi vào chu vi của Hỗn độn chi linh, Thuỷ hỗn độn còn có thể liều mạng chủ động công kích tu giả, cho nên nếu như không phải tu giả kỳ Hợp Thể hoặc là kỳ Đại Thừa vẫn không nên chủ động đi vào Âm dương thuỷ hỗn độn thì tốt hơn.

Bởi vậy Nguyên Tu Vân trong lòng muốn Thuỷ như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể ở bên ngoài không cam lòng không muốn dùng Tiểu Hồ Lô thu một ít Âm dương thuỷ hỗn độn hoàn toàn không dám trực tiếp đi vào trong hỗn độn đi tìm Thủy hỗn độn chi linh. Nhưng bởi vì Âm dương thuỷ hỗn độn này cũng đủ hung hiểm và lợi hại, Nguyên Tu Vân tin tưởng chờ lúc Hải yêu kỳ Hợp Thể này từ bên kia Âm dương thuỷ hỗn độn vọt qua bên này, nó nhất định sẽ bị thương không nhẹ, cứ như thế cuối cùng cũng có thể có chút chuẩn bị.

Bay khoảng chừng năm sáu canh giờ, Nguyên Tu Vân ba người bọn họ đã thấy đảo Bạch Vũ, đồng thời bọn họ cũng nhìn thấy ở xung quanh bay rất nhiều điểu nhân của tộc Bạch Vũ, gần thêm chút nữa sẽ thấy người cá tộc Hắc Ngư trên mặt biển dưới đảo.

Những người địa phương này cũng rất nhanh thì phát hiện Nguyên Tu Vân ba người bọn họ, những người chim và người cá này nhìn dáng vẻ vội vội vàng vàng trở về của bọn họ đầu tiên là chê cười tư thái thiếu ưu nhã của bọn họ, chẳng qua rất nhanh thì bị đại trưởng lão ở phía sau chạy tới đập một cái trở về trong nước hoặc là bầu trời, tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư đều tự phái ra một đại biểu, đi lên hỏi tình huống.

Nguyên Tu Vân đem phi thảm làm thuyền ngồi dính vào trên mặt biển, sau đó dùng ngôn ngữ rất trịnh trọng nói cho hai tộc tin tức lập tức sẽ có đại yêu quái tới, lúc đại biểu hai tộc nghe được đến đây sẽ là một đại hải yêu kỳ Hợp Thể toàn bộ chim và cá cũng không tin, bọn họ dùng một loại biểu tình ngươi có phải bị bệnh hay không gắt gao trừng mắt Nguyên Tu Vân ba người hồi lâu, mới cắn răng vô cùng lo lắng trở về đưa tin. Mà sau một lát trên Bạch Vũ vang lên tiếng hót thanh thuý, đồng thời trên mặt biển cũng vang lên âm thanh của kèn biển.

Hai âm thanh này mặc dù dễ nghe, nhưng nghe ở trong tai tộc nhân tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư cũng tuyệt đối không tốt đẹp như thế, có mấy người chim và người cá trẻ tuổi còn ngây ngốc ở tại chỗ hỏi: "Vì sao kèn lệnh / tiếng chuông vang lên? Đây không phải chỉ có sau khi xảy ra tình thế khẩn cấp mới có thể vang lên sao?"

"Trên đảo chúng ta đã có mấy trăm năm cũng chưa từng vang lên tiếng kèn rồi đi?"

"Sai rồi, là mấy nghìn năm cũng không có!"

Những người chim và người cá trẻ tuổi bị trưởng bối nhà mình lôi kéo trở về, sau đó tụ tập đến trên quảng trường hoặc là trên mặt biển nghe tộc trưởng của bọn họ giảng giải quá trình xảy ra chuyện này, tộc trưởng tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư đương nhiên sẽ không nói là bản thân mướn người đem cái chắn đánh thông, chỉ biểu thị rất đau lòng với tộc nhân, vừa rồi ba người bạn kia (Nguyên Tu Vân ba người) lúc đang làm nhiệm vụ phát hiện cái chắn Đông Hải xuất hiện khe hở, có một đại yêu kỳ Hợp Thể muốn đi qua đánh bọn họ, cho nên từ giờ trở đi ngừng tranh đấu với tộc Bạch Vũ / tộc Hắc Ngư, hai tộc phải đồng lòng hợp lực chống lại kẻ thù bên ngoài! Yêu tu tộc Bạch Vũ nếu như đến thời điểm quyết liệt sẽ lên đảo, có thể tránh né công kích của Hải yêu. Mà cung điện của tộc Hắc Ngư sẽ lập tức mở kết giới Hải tường [tường biển], phòng ngự Hải yêu. Sau đó chính là một trận đại chiến.

"Ở nơi này ta muốn trịnh trọng nói cho các ngươi biết, đây không phải là một trận vui chơi, nếu như ai sơ suất quá mức, một kích cũng sẽ bị giết chết, vậy đó chính là ngu xuẩn của ngươi." Tộc trưởng tộc Bạch Vũ lạnh giọng cảnh cáo các tộc nhân.

"Đừng tưởng rằng bản thân ở trong biển mạnh bao nhiêu, ở trong tộc quần đánh bại bao nhiêu người thì lợi hại, cho dù người cá dũng mãnh nhất của chúng ta cứng đối cứng cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Hải yêu!" Trên mặt của tộc trưởng tộc Hắc Ngư không có một chút biểu tình đùa giỡn. "Cho nên, phải liên hợp tộc nhân của chúng ta tiến hành công kích! Không nên cậy mạnh!"

"Cho nên, động động đầu óc của các ngươi, ở trên không trung tạo thành tiểu đội nhiều hướng khác nhau đến công kích! Không thể nhu nhược!"

"Một khi cậy mạnh, đối mặt địch nhân cường đại chính là phải chết!"

"Thời điểm đang đối mặt kẻ thù lớn mạnh, người hèn yếu ngay từ đầu sẽ không có cơ hội sống!"

Tộc trưởng tộc Bạch Vũ: "Cho nên! Các ngươi nghe rõ chưa?!"

Tộc trưởng tộc Hắc Ngư: "Các con các cháu, đều rõ chưa?!"

Từ không trung đến đáy biển của hải vực này, trong nháy mắt vang lên tiếng vang vang dội:

"Vâng!"

Mà lúc ở trên đảo Bạch Vũ bay cao lên trên ba nghìn thước, đại trận phòng ngự của tộc Hắc Ngư chậm rãi mở ra, xa xa truyền đến một tiếng gầm gừ điếc tai nhức óc, làm cho lòng người kinh hồn táng đảm.

"Gào áo ——!!"

Vào lúc này, vừa rồi các tộc nhân tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư vẻ mặt còn kiên định cho rằng mình tất thắng trong nháy mắt sắc mặt biến lớn, bọn họ không tự chủ được nhìn về nơi truyền tới tiếng gào, một bóng đen cơ hồ là che khuất bầu trời đang giương nanh múa vuốt đi về phía bên này.

Nguyên Tu Vân nhìn bóng đen kia khóe miệng giật một cái. Dịch Nhiên nhíu mi lại, không thể nào vui vẻ. Mà Sặc Sỡ lại vội vã lui về phía sau mấy bước, toàn bộ mặt cũng hoa dung thất sắc [mặt mày bảy màu]: "Đó là hải yêu Bát trảo?! Làm sao có thể lớn như vậy?! Nó ăn tiên đan ư!!"

Nguyên Tu Vân liếc trắng mắt: "Nó ăn tiên đan hay không ta không biết, nhưng ta biết nếu như đem nó giết chết, yêu đan của nó đối với các yêu tu mà nói tuyệt đối là tiên đan. Chẳng qua, yêu tu bạch tuộc lớn này thế nhưng là trên không biển đất đều có thể, các người chim và người cá cũng đều phải chú ý. Không làm tốt..." Sẽ chết người.

Thời gian không qua bao lâu, Hải yêu Bát trảo cũng đã vọt tới phía trước đại trận phòng ngự của tộc Hắc Ngư, nó cũng chưa ý thức được đại trận đã chặn ngay phía trước nó, nhanh chóng xông lên Hải tường giống như đụng phải vách tường đánh vào ngập trời. Sau đó nó ý thức được mình bị ngăn cản, nhất thời bị chọc giận, tám vòi to lớn như roi hung hăng quất vào Hải tường, trong nháy mắt đã đem hải tường dày mấy trăm mét đánh tan, sau đó nó thấy tộc nhân Hắc Ngư và tộc nhân Bạch Vũ đối với nó mà nói chỉ là một cái bánh bao lớn mà thôi.

Nó nhìn thấy thức ăn.

Tám cái vòi thật nhanh từ bốn phương tám hướng bắt và đánh rớt người chim và người cá, ngay cả đã có chuẩn bị tâm lý nhưng đại hải yêu gần nghìn mét như thế vẫn khiến các người chim và người cá sợ hãi. Bọn họ không tự chủ lui về phía sau, hầu như muốn quay đầu bỏ chạy. Còn đột nhiên ý thức được, đây là một trận chiến đấu tuyệt đối không thể trốn chạy, bởi vì nơi này chính là nhà của bọn họ, bọn họ có thể chạy đến chỗ nào chứ? Đâu cũng không đi được! Nếu như không muốn để cho quê hương bị hủy diệt, tộc nhân bị giết chết bọn họ nhất định phải chiến đấu, đem kẻ địch xâm lấn giết chết, mà đến lúc này bọn họ mới ý thức được, lúc trước ngây thơ ngu xuẩn cỡ nào, cảm thấy trên thế giời này không có gì có thể so sánh với bọn họ.

"A ——!"

"Ồ á!"

"Cẩn thận ——!!"

Kinh nghiệm chiến đấu thiếu hụt, khiến bọn họ trong nháy mắt đã bị bắt đi mấy tộc nhân, sau đó khi bọn họ trơ mắt nhìn tộc nhân của mình bị nhét vào trong miệng to lớn kia, trở thành thức ăn của Hải yêu, bất kể là tộc nhân Hắc Ngư hay là tộc nhân Bạch Vũ tất cả đều cảm giác được máu của mình sôi trào lên, mà nguyên nhân khiến máu sôi trào là phẫn nộ cực kỳ.

"A a a a a!!! Giết!!"

"Phụ thân!! Ta muốn giết yêu quái này!!"

Tinh thần quần chúng phấn chấn, nhưng mà cơ hồ là bất lực. Một tộc quần yên ổn mấy ngàn năm, mặc dù phẫn nộ như thế nào đi nữa cũng không có cách nào ở lần đầu tiên đã hoàn thành lột xác. Kế tiếp chính là chiến đấu dài đến bảy ngày bảy đêm, sau ngày thứ bảy trong nước biển hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, tộc trưởng tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư tất cả đều mang thương chiến đấu, Nguyên Tu Vân tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của bọn họ, có phẫn nộ có nghiêm túc có tiêu sát, nhưng không có một chút hối hận.

Nguyên Tu Vân hơi nhắm hai mắt lại, đúng vậy, để một tộc quần phát triển, khi giờ đây nhìn thấy tộc quần không chịu được một kích như thế, cho dù mai sau bọn họ sẽ vì quyết định của bản thân mà hổ thẹn với người mất, nhưng đối với quyết định như vậy, bọn họ tuyệt không hối hận.

Lúc này Nguyên Tu Vân ba người cũng nỗ lực mạnh mẽ chống đỡ, cũng may hai tộc quần đều có chuẩn bị, cho nên hoảng loạn ở lúc ban đầu sau đó cũng tiếp tục chống giữ, mỗi một phút mỗi một giây bọn họ đều đang lột xác, Nguyên Tu Vân cảm thấy, có thể tới lần sau nếu có duyên đi vào nơi này, bất kể tộc Bạch Vũ hay tộc Hắc Ngư đều sẽ biến thành một chi đội tinh nhuệ đi.

"Ơ?" Nguyên Tu Vân bỗng nhiên khẽ động chân mày, dường như y nghe thấy được một chút mùi ăn mòn? Giống mùi ở nơi phân bố Âm dương thuỷ hỗn độn. Nguyên Tu Vân nhắm hai mắt lại đem linh lực tụ tập lên hai mắt lại mở ra nhìn, không ngoài ý muốn thấy được một đoàn Âm dương thuỷ hỗn độn thế nào cũng tan không hết, đang ở trên đầu Hải yêu Bát trảo bị thương thật lớn, hình như còn lóe ánh vàng nhàn nhạt.

… Kỳ lạ, vì sao Âm dương thuỷ hỗn độn này lâu như vậy còn chưa tan hết chứ? Hơn nữa, còn giống như đang công kích Hải yêu Bát trảo?

=====

===

136. Chương 136

Nguyên Tu Vân nhìn Âm dương thuỷ hỗn độn trên đầu con bạch tuộc này trong lòng có chút sửng sốt, dựa theo tình huống bình thường con bạch tuộc lớn này chạy đường xa như vậy, coi như lực kéo dài của Âm dương thuỷ hỗn độn lợi hại như thế nào đi nữa lúc này cũng không có khả năng vẫn tồn tại trên đầu của con bạch tuột lớn này. Nhưng giờ đây có một Âm dương thuỷ hỗn độn xác xác thật thật ở trên đầu con bạch tuột lớn này không ngừng công kích nó, như vậy chỉ có thể nói rõ Âm dương thuỷ hỗn độn này nhất định không tầm thường.

Nguyên Tu Vân híp mắt suy nghĩ một lát, sau đó chậm rãi trừng lớn hai mắt, khóe miệng cũng hơi nâng lên, đã nói làm chuyện tốt nhất định sẽ có hồi báo tốt không phải sao? Y còn tưởng rằng lần này ngoại trừ lông Kim Ô, ba người bọn họ mạo hiểm nguy hiểm lại cũng không được thứ tốt gì chứ, giờ thứ tốt không phải đang chạy tới trước mặt y rồi sao? Hơn nữa còn có ích vô cùng.

Nguyên Tu Vân bắt lấy Dịch Nhiên đang ở bên cạnh khống chế bảo kiếm bổn mạng của mình công kích bạch tuột lớn Hải yêu Bát trảo: "Ngươi có chú ý tới quả cầu sáng màu vàng nhạt trên đầu con bạch tuột kia hay không?" Dịch Nhiên nghe được câu này quay đầu lại nhìn về phía đạo lữ của mình, phát hiện nét mặt vô cùng hưng phấn của đạo lữ nhà mình nhìn chằm chằm Hải yêu Bát trảo bên kia, giống như trên trời rơi tiên đan vậy.

Hắn hơi nhướng mày, quay đầu nhìn về phía Hải yêu Bát trảo, thì phát hiện trên đầu nó thật sự có màu điểm sáng nhỏ màu vàng đang lóe lên, hơn nữa điểm sáng này dường như tạo thành một chút phiền phức cho Hải yêu Bát trảo, khiến nó rất là nôn nóng, trên đường có mấy cái vòi nỗ lực công kích điểm sáng này, nhưng cuối cùng bởi vì điểm sáng ở trên đầu của nó mà không cản được phải quay về.

Dịch Nhiên nhướng mi nói: "Thấy được, điểm sáng kia là bảo bối gì? Ngươi muốn?"

Nguyên Tu Vân gật đầu không chút do dự, sau đó thấp giọng nói: "Nếu như ta không đoán sai, điểm sáng kia chắc là Âm dương thuỷ hỗn độn chi linh, linh vật trời sinh xếp hạng mười một trên Thiên thuỷ bảng! Ngươi nói coi nó có phải là bảo bối hay không?"

Dịch Nhiên nghe được xếp hạng mười một trên Thiên thuỷ bảng nhất thời hai mắt trừng lớn, sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt trịnh trọng: "Ngươi nói là sự thật? Nếu là như vậy, ta nhất định cướp về cho ngươi." Nguyên Tu Vân gật đầu, "Chuyện quan trọng như vậy làm sao ta có thể tính sai. Nếu như đem Thủy chi

linh lấy vào tay, Ngũ linh căn của ta cũng chỉ thiếu một linh căn cuối cùng là có thể triệt để thay đổi hình dạng! Đến lúc đó ta giúp ngươi đi đánh mấy người kia, cũng là giúp đỡ vô cùng tốt!"

Dịch Nhiên nâng khóe miệng khẽ mỉm cười một cái, "Không cần ngươi rất lợi hại đại sát tứ phương, chỉ cần đừng cản trở ta là được."

Hắn nói xong câu đó thì trực tiếp ngự kiếm bay về phía bạch tuột lớn, mà Nguyên Tu Vân ở bên cạnh buồn bực liếc trắng mắt, suy nghĩ một chút cũng trực tiếp đi theo qua. Lúc này Hải yêu Bát trảo còn chính là bạch tuột lớn đã chiến đấu bảy ngày bảy đêm với người cá người chim của tộc Hắc Ngư và tộc Bạch Vũ rồi, hai tộc tử thương rất nhiều người, mà cho dù Hải yêu Bát trảo là đại yêu kỳ Hợp Thể, đối mặt nhiều đối thủ như vậy cũng không có khả năng lông tóc không tổn hao gì, cũng sẽ cảm giác được uể oải và không còn sức. Huống chi, thông qua Nguyên Tu Vân tỉ mỉ quan sát, Hải yêu kỳ Hợp Thể này cũng bị Âm dương thuỷ hỗn độn làm cho bị thương không nhẹ, rất có thể vận khí rất không tốt trêu chọc phải Âm dương thuỷ hỗn độn chi linh, cho nên mới phải rời đi Thủy hỗn độn, còn khiến Thủy chi linh đuổi theo đánh.

Chẳng qua cứ như thế ngược lại cho y tìm được một cơ hội tốt vô cùng, đoán chừng đây là cơ duyên chăng? Người của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư thấy Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên vậy mà thẳng tắp đi về phía bạch tuộc lớn, nhất thời trong lòng đều có chút khẩn trương, thế nhưng bọn họ ở trong bảy ngày cảm nhận rất trực quan về độ đáng sợ của Hải yêu Bát trảo, hai người kia vậy mà không lùi, ngược lại còn vọt tới hay sao? Các tộc nhân tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư nhất thời ở trong lòng đều cảm động, ba người này thực sự là người tốt á! Trách không được tộc trưởng sẽ trịnh trọng tiếp đãi bọn họ như vậy nha!

Sau đó hai tộc quần cũng đều ở trong lòng tăng thêm phần kính trọng, bắt đầu hợp lực đối phó Hải yêu. Công kích chủ yếu của tộc Bạch Vũ là Hải long quyển, mà tộc Hắc Ngư thì lại là đại chiêu tộc quần Hải chi nhận. Hai tộc dùng sức lực từ lúc bú sữa mẹ đi đối phó bạch tuộc to lớn này, sau khi ma hợp trải qua hơn bảy ngày, người am hiểu phòng ngự của hai tộc hợp thành một cái chắn to lớn ngăn chặn công kích. Mà tộc nhân am hiểu công kích của hai tộc thì lại đứng ở sau cái chắn phòng ngự, lực độ lớn nhất và góc độ xảo quyệt nhất đi công kích Hải yêu Bát trảo. Bọn họ thậm chí đã bắt đầu tìm kiếm nhược điểm của Hải yêu Bát trảo, ngay cả vị trí di chuyển cũng bắt đầu trở nên ra dáng hơn.

Tộc trưởng hai tộc mang theo đau thương nhìn biến hoá này, trong lòng đều âm thầm gật đầu, quả nhiên tôi luyện vẫn có ích.

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên thừa dịp Hải yêu Bát trảo không chú ý, đến phía trên đầu của nó tương đối nhẹ nhàng, trên đường có mấy vòi chân muốn công kích bọn họ cũng được bọn họ đỡ, ngoài ra còn có tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư ngăn cản, mà khi hai người đi tới trên đầu bạch tuột lớn, Nguyên Tu Vân chỉ nhìn thoáng qua thì xác định một quả cầu hơi nước chỉ lớn bằng bàn tay, lóe ánh vàng nhàn nhạt, chính là Thuỷ chi linh của Âm dương thuỷ hỗn độn.

Vật nhỏ này dường như bản thân có linh tính, ở lúc nhìn thấy Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, vậy mà không công kích Hải yêu Bát trảo nữa, ngược lại trước tiên muốn trốn chạy vào trong biển. Chẳng qua, Nguyên Tu Vân từ lúc xông tới cũng đã làm xong chuẩn bị vẹn toàn, Dịch Nhiên cũng như thế, hai người làm sao cũng không thể để nó chạy.

Cho nên quả cầu hơi nước ánh vàng này vẫn chưa kịp chạy thì phát hiện xung quanh xuất hiện, mấy trăm thanh kiếm xuất hiện tạo thành lồng giam, mà nó muốn hạ xuống chui ra, lúc đi lại phát hiện, không biết lúc nào xung quanh xuất hiện cái chắn do kim loại làm thành bốn phía, trực tiếp đem nó trói vào bên trong.

Nguyên Tu Vân dùng kim loại của Tiểu Kim Thụ đóng lại Thuỷ chi linh của Âm dương thuỷ hỗn độn, sau đó trực tiếp liên hợp với cái hộp màu vàng kia đem Thủy chi linh của Âm dương thuỷ hỗn độn, nhưng chỉ cần đi vào đan điền của y, vật nhỏ này tuyệt đối chạy không được nữa.

Nguyên Tu Vân không chút keo kiệt lộ ra một nụ cười thật lớn với Dịch Nhiên, Dịch kiếm tu thấy nụ cười sáng lạn như thế, trong lòng khẽ động, trực tiếp đưa tay chộp một cái liền đem người bắt vào trong lòng, sau đó hung hăng gặm một lúc lâu, Nguyên Tu Vân hổn hển đẩy ra Dịch Nhiên rất câm nín nói: "Chú ý thời gian địa điểm được không?! Làm trò trước mặt của nhiều người như vậy, quan trọng là giờ đang đánh được không!"

Dịch kiếm tu chỉ nâng lên khoé miệng, nếu bọn họ đã đi tới trên đầu con bạch tuộc này, chỉ có thể nói rõ

Hải yêu này đã bị kéo vào tình trạng kiệt sức không thể lại xưng bá nữa. Sở dĩ nó là kỳ Hợp Thể, cũng chẳng qua là ỷ vào thọ mệnh đủ dài của nó, sống lâu như vậy mà thôi. Pháp thuật công kích và kỹ xảo của bản thân Hải yêu Bát trảo này cũng lại là ít càng ít, Dịch Nhiên đứng ở trên đầu bạch tuộc hai tay tạo thành chữ thập, sau đó tay phải chỉ hướng lên trời tay trái nhắm thẳng vào đầu Hải yêu Bát trảo dưới chân, khẽ quát một tiếng: "Phong!"

Mấy trăm thanh kiếm do kiếm khí cấu thành trường kiếm, trong cùng một lúc xông thẳng lên phía chân trời, sau đó lại lấy tốc độ cực nhanh rơi xuống, mang theo khí thế vô cùng bén nhọn xông về phía Hải yêu Bát trảo.

Hải yêu Bát trảo dường như đã ở vào thời khắc này cảm thấy nguy hiểm cực kỳ, vì vậy nó kêu gào điên cuồng muốn chạy đi về phía bên cạnh, mấy cái móng vuốt cũng đánh điên cuồng cào mặt biển, đồng thời có bốn cái xúc tua chắn trên đầu của mình, rất sợ kiếm này ghim vào đầu của nó. Chỉ chẳng qua những cách làm này thật sự là uổng công vô ích, Dịch Nhiên nhìn dáng vẻ của nó hừ một tiếng: "Hơn vạn năm cũng không mở ra thần trí, chỉ số thông minh thực sự quá kém, kiếp sau đầu thai vẫn nên làm người đi, ít ra có thể học."

Sau đó người chim và người cá của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư nhìn thấy, trường kiếm trên trăm kia như là có ý thức của mình, trực tiếp xuyên thấu qua kẽ hở xúc tua của Hải yêu Bát trảo đâm vào trong đầu của bạch tuộc lớn, sau một lát bạch tuộc Bát trảo bị đâm bị ghim thành cái sàng phát ra gào thét rung trời, nó điên cuồng mà đánh vào mặt biển, còn muốn cuốn đi vài tộc nhân của tộc Bạch Vũ. Nhưng lúc này nó đã thành nỏ mạnh hết đà, công kích không thành công không nói, ngay cả nó muốn chìm xuống đáy biển tránh né công kích, cũng bị những người cá của tộc Hắc Ngư ngăn lại. Tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư làm sao có thể dễ dàng buông tha con Hải yêu này như vậy? Nếu như không tới địa bàn của bọn họ còn chưa tính, đã tới đây, chính là cục diện không chết không thôi!

Lúc này tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư đã sắp đạt được thắng lợi, chẳng qua Dịch Nhiên ba người cũng không thấy được. Bởi vì bọn họ đồng thời cảm nhận được lực hút đến từ trong cơ thể, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên liếc nhau vội vàng bay về phía Sặc Sỡ bên kia, mà Sặc Sỡ đồng dạng cũng vọt về phía bọn họ, lúc ba người vừa hội hợp, sức kéo đạt tới đỉnh điểm, ba người bọn họ hoàn toàn từ trong bí cảnh nơi này rời đi.

Đợi được người của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư trăm cay nghìn đắng chiến thắng hải yêu, reo hò thắng lợi lần đầu tiên của bọn họ, lại phát hiện tìm không được đồng minh của bọn họ. Bọn họ biết ba người này cũng đã rời khỏi, chẳng qua bọn họ vẫn hơi cúi đầu về hướng rời đi của Dịch Nhiên ba người. Nếu như không có bọn họ, có thể số phận của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư sẽ đi vào chỗ ngoặc khác rồi.

Nguyên Tu Vân ba người lúc đi ra hầu như không làm kinh động bất kỳ kẻ nào, Sặc Sỡ được Nguyên Tu Vân đặc biệt nhanh tay nhét vào trong bí cảnh Khôn Minh do y luyện chế. Nhưng mặc dù là như vậy, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên lúc đi ra vẫn liếc mắt liền thấy được Chu Tồn đợi ở nơi đó. Trong lòng hai người nhất thời trầm xuống, Nguyên Tu Vân lôi kéo Dịch Nhiên đi vào bí cảnh, hoàn toàn không dự định nhiều lời với Chu Tồn, mà Chu Tồn trơ mắt nhìn Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người ở trước mặt lão ta biến mất, cười lạnh một tiếng, "Trốn được mùng một, còn có thể trốn được mười lăm sao? Trừ phi các ngươi vĩnh viễn sống ở đó trong bí cảnh, nếu không giống như lần trước đây, chỉ cần ngươi đi ra, ta có thể bắt được các ngươi. Đến lúc đó… Hừ!"

======

688,"|8"3

137. Chương 137

Bước vào trong bí cảnh Khôn Minh, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đều rất tự giác ngồi ở trên cỏ đả tọa, trong bí cảnh này Nguyên Tu Vân có chừng mười ngày không đi vào, sau khi đi vào lần nữa thì nhạy bén phát hiện dường như ở đây sinh ra vài phần hơi nước. Đây có liên quan với việc y mới thu nhập Thuỷ chi

linh của Âm dương thuỷ hỗn độn vào trong đan điền, mà thừa dịp lúc này y vừa vặn có thể nhìn một chút tình huống hiện giờ của Thuỷ chi linh như thế nào.

Không nhìn không sao, vừa nhìn tình huống trong đan điền bản thân, Nguyên Tu Vân suýt tý nữa không bị tức tới cười rồi. Y vốn cho là Thuỷ chi linh vào trong đan điền của y nói như thế nào cũng sẽ đối mặt cục diện bất lợi ba đánh một, dù sao Tiểu Sỏa Đản, Tiểu Hồ Lô và Tiểu Kim Thụ ba đứa biết nhau thời gian tương đối lâu rồi. Thế nhưng y nhìn bên trong một cái, phát hiện trong đan điền bản thân mình lại là tình huống giằng co hai hai —— Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Hồ Lô một nhóm, Tiểu Thuỷ Cầu vậy mà cùng Tiểu Kim Thụ lăn lộn với nhau, bốn tên nhóc kia cùng nhau phun ra cầu lửa, quả cầu nước, kim chích và mộc gai vui vẻ đến quên trời quên đất, sau khi Nguyên Tu Vân nhìn hình ảnh này, trong nháy mắt cảm thấy đan điền của mình giờ còn chưa nổ tung, chẳng qua cảm thấy linh khí hơi đối trùng thật sự là quá mạnh mẽ rồi đó. Ha ha.

Chợt dồn khí đan điền, đem linh khí rưới vào bên trong đan điền sau đó lần lượt đánh từng đứa một, nhìn bốn đứa nhóc này cũng đàng hoàng lại, Nguyên Tu Vân mới dùng thần thức nói với Tiểu Thủy Cầu: "Ngươi giỏi lắm! Mới tới đã chơi vui vẻ như thế? Ngươi không cảm thấy lực lượng bản thân ngươi hơi yếu hay sao? Ngươi dung hợp với Thủy linh căn của ta đi, như vậy ngươi có thể cùng Tiểu Sỏa Đản đánh một trận chân thật sẽ không lộ ra yếu kém nữa. Người cảm thấy sao?"

Sau đó Thuỷ chi linh của Tiểu Thủy Cầu Âm dương ở trong đan điền hiện ra nửa màu trắng nửa màu đen rất tự giác lăn vào trong góc, biểu thị nó còn chưa quá cam tâm tình nguyện.

Nguyên Tu Vân nhướng mi, "Đừng giãy giũa từ chối nữa, Tiểu Kim Thụ trước cũng không cam tâm đó, thế nhưng giờ cũng không phải trôi qua thật vui sao? Ta không thể nào đem ngươi thả ra, ngươi còn nhiều đồng bọn khác đó thôi? Dù sao cho ngươi một ngày tự suy nghĩ, đừng để cho ta đánh nha."

Sau đó Nguyên Tu Vân trực tiếp đả toạ, y cảm thấy tu vi của mình đã bắt đầu từ Kim Đan sơ kỳ đi lên trên nhanh chóng rồi, nếu như cuối cùng y thu phục được Thuỷ chi linh, đoán chừng có thể một lần hành động phá tan Kim Đan Trung kỳ đến Kim Đan Hậu kỳ cũng nói không chừng chứ? Tốc độ lên cấp như thế ngay cả bản thân Nguyên Tu Vân cũng cảm nhận được như đang bay, quả nhiên ăn khổ trong khổ mới là người trên người, Ngũ linh căn hỗn độn quả nhiên không hổ là Thiên thể cực mạnh xếp hàng thứ nhất trên Thiên thể bảng nha, tốc độ tu luyện này đoán chừng cũng có một không hai rồi.

Nguyên Tu Vân bên này thu hoạch không nhỏ, Dịch kiếm tu bên cạnh cũng không kém, ở trong bí cảnh tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư hắn đã thành công phá Đan thành Anh, giờ tu vi đã là Nguyên Anh Sơ kỳ, mặc dù ở hạ giới trước đó là Nguyên Anh Trung kỳ, nhưng khi đó hắn và hắn lúc này tuyệt đối không thể so sánh nổi. Mặc dù giống một bộ kiếm pháp, giờ hắn đã có thể vứt bỏ hết thảy chủ nghĩa hình thức đem mỗi một lần xuất kiếm đều làm được trình độ cao nhất của chém giết, mà không phải trình độ cao nhất của tranh đấu. Lúc này hắn đối với quyết định và biến đổi của tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư có lòng cảm ngộ, gần như có thể tỉnh ngộ một chút.

Ừ, bất kể là Nguyên Tu Vân hay là Dịch Nhiên, hai người đều làm chuyện rất nên làm.

Mà ở trong bí cảnh không nên làm nhất chính là con gà tinh Sặc Sỡ này hoàn toàn chưa thấy qua cảnh đời rồi. Có thể nói từ vừa mới bắt đầu sau khi đi vào, miệng của hắn chưa từng khép lại ——

Ông trời của hắn ơi, đây là nơi nào? Sao bọn họ mới ra bí cảnh đã lại vào trong bí cảnh rồi? Chẳng lẽ là bí cảnh Tinh Tuyền xảy ra vấn đề gì? Cho nên bọn họ mới có thể liên tục bước vào hai bí cảnh? Chẳng qua bí cảnh này cũng có chút quá kỳ lạ đi! Một chút nguy hiểm cũng không có nhưng nơi này lại rất nhỏ nhìn một cái đã có thể nhìn đến cuối cùng có thể có gì để cho bọn họ hoàn thành thử luyện? Kỳ lạ nhất chính là vì sao Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người kia vừa đến bí cảnh này giống như là đi tới nhà của bọn họ, mảy may cũng không nhìn tình huống xung quanh đã trực tiếp ngồi xuống rồi?!

Sặc Sỡ quả thực tứ ngũ lục thất bát* của mông lung, sau khi Nguyên Tu Vân đi vào trực tiếp nhìn đan điền không đếm xỉa tới hắn, cuối cùng sau khi Dịch Nhiên đả toạ xong cho hắn một ánh mắt: "Nơi này là bí cảnh Khôn Minh, của nhà." Nói xong hắn nhắm mắt đi giác ngộ, để lại Sặc Sỡ giương mắt đờ đẫn.

[Nhị tam tứ ngũ lục thất bát: Phép ẩn dụ thiếu y - quần áo [yī] (nhất [yī]) thiếu thực - ăn [shí] (thập [shí])

Mình tìm trên gg thì chỉ thấy nói về cái này thôi, nên cũng chẳng hiểu cho lắm =.=]

Sặc Sỡ biết có số ít tu giả có động phủ hoặc bí cảnh mang bên mình, thế nhưng loại đại tu không có chỗ nào mà không phải là kỳ Hợp Thể trở lên, người tu tiên nhiều ít đều có túi trữ vật của mình, nhưng so với túi trữ vật và động phủ của mình quả thực chính là cách biệt một trời. Nhưng giờ hắn lại gặp được một người sống sờ sờ, có động phủ tuỳ thân của mình, cứ một mực tu vi người này vẫn chỉ có kỳ Kim Đan, đây quả thực muốn chết!

Nếu như đổi lại một người khác qua đây nói với hắn có tình huống như vậy xuất hiện, hắn nhất định ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng sau đó trực tiếp liếc trắng mắt biểu thị không tin, thế nhưng loại chuyện thiết thiết thật thật này xảy ra ở trước mắt của bản thân hắn, hắn cũng chỉ còn lại có trợn mắt hốc mồm mà thôi. Cộng thêm ước ao đố kị hận!

Nhưng mà khiến hắn càng kinh sợ còn ở phía sau, ban đầu đi tới trong một bí cảnh ổn định thì cũng không cần lo lắng sẽ trực tiếp đụng tới ma tu tà ác Chu Tồn kia rồi. Thế nhưng, lúc Sặc Sỡ đang định tu luyện thật tốt một thời gian, hắn chợt phát hiện hai vị không phải người bên cạnh này quả thực nghịch thiên! Tu vi Nguyên Tu Vân nhìn cũng không cần nhìn đã có thể cảm giác được đang điên cuồng tăng lên, tu vi của một người khác ngược lại không thay đổi, nhưng khi nhìn như thế lại là đang giác ngộ?! Đây còn có thể để tu giả bình thường sống tiếp hay không? Nào có chỉ dùng không được nửa canh giờ đã từ kỳ Kim Đan Sơ kỳ lên tới Kim Đan Trung kỳ? Hai người kia quả thực không thể nói lý! Đúng, chính là không thể nói lý! Tu giả bình thường bọn họ mới sẽ không phải cái dạng này! Sặc Sỡ vô cùng buồn bực ngồi xuống đả tọa, trong lòng hô trời xanh bất công vô số lần.

Cũng may loại kích thích này chỉ tiến hành nửa ngày cũng không còn nữa, nửa ngày sau Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đều mở hai mắt ra, thấy Sặc Sỡ trừng mắt nhìn bọn họ ngay trước mặt. Nguyên Tu Vân lui về phía sau ngửa đầu lên, gương mặt không lời: "Ngươi làm gì thế?"

Sặc Sỡ nhìn bọn họ căm giận nói: "Nhìn các ngươi, rốt cuộc mọc thêm mấy con mắt, mấy cái đầu!" Nguyên Tu Vân trực tiếp liếc trắng mắt: "Nói việc chính."

"Trước đó chúng ta đi ra, Chu Tồn đang ở bên ngoài chờ. Lão ta nhất định muốn mang tổ của lão ta đi vào trong bí cảnh Ma giới. Như vậy chúng ta phải làm sao? Đi ra ngoài bị lão ta bắt lại sao? Cần làm chuẩn bị gì khác không?"

Sặc Sỡ nghe vậy lắc đầu: "Chuẩn bị gì khác không cần, ban đầu ta còn lo lắng nếu như tâm tình ta kích động công phu ẩn nấp không tới nơi tới chốn, trước khi đi vào bí cảnh bị lão ta phát hiện thì nên làm sao đây? Kết quả ngươi đã đem bí cảnh lấy ra rồi, vấn đề lớn nhất giải quyết xong, những chuẩn bị khác cũng không cần, chúng ta chỉ cần đồng lòng hợp lực ở thánh địa Yêu tộc đem ma tu vạn ác giết đi, mọi thứ đều tốt rồi!"

Nguyên Tu Vân gật đầu, nhìn nôm dáng này không biết bao lâu có thể hoàn thành chuyện này. Chẳng qua diễn trò dĩ nhiên là phải làm toàn bộ, nếu như bọn họ quá dễ dàng, không thể nào giãy dụa đã bị Chu Tồn đuổi kịp, đoán chừng lấy tính cách đa nghi của Chu Tồn sẽ không tin tưởng, cho nên bọn họ còn phải chạy nhiều vài lần, giãy dụa vài lần khiến Chu Tồn trong lòng sốt ruột sau đó chờ lúc Chu Tồn bắt bọn họ lại, đoán chừng Chu Tồn sẽ rất nhanh dẫn bọn họ đi vào trong bí cảnh.

Một nhiệm vụ gian khổ như vậy liền giao cho Dịch Nhiên rồi. Dịch kiếm tu đối với lần này biểu thị khó chịu, chẳng qua hắn lại càng không thoải mái đạo lữ nhà mình bị ma tu chạy đuổi theo, vì vậy cũng chỉ có thể mặt đen lại ở trong hai tháng kế tiếp cùng Chu Tồn diễn ra ba bốn lần ngươi truy ta đuổi.

Lúc đến lần thứ năm, Dịch Nhiên không chạy, tính nhẫn nại của Chu Tồn cũng bị dồn đến cực hạn, khi lão ta bắt được Dịch Nhiên cơ hồ là dùng uy hiếp, đem hắn và Nguyên Tu Vân bắt vào một nơi tụ tập rất nhiều tu giả.

Sắc mặt Nguyên Tu Vân không tốt: "Ngươi phí hết tâm tư chặn chúng ta là vì mang chúng ta tới nơi này sao?"

Chu Tồn bắt được người, lần này triệt để không sợ bọn họ chạy nữa, tâm tình cuối cùng khá hơn nhiều, khẽ cười nói: "Tự nhiên là muốn dẫn ngươi tới nơi này, ta giới thiệu cho ngươi vài vị đại sư luyện khí, còn thêm ngươi, các ngươi chính là hy vọng rời khỏi Hỗn Độn chi địa của chúng ta."

Nguyên Tu Vân nhướng mày nhìn lão ta giả bộ, nhìn lão ta giới thiệu vài đại sư luyện khí được người thổi phồng lên cũng không khác biệt nhau, cuối cùng lại đem đề tài kéo về phía y.

"Đến hôm nay, cuối cùng đem mấy vị đại sư luyện khí tụ tập đầy đủ, coi như là ta hết một phần lực. Chẳng qua, chúng ta đã kiếm đủ người rồi, giờ chỉ còn thiếu vật liệu quan trọng nhất." Chu Tồn ngồi ở trên ghế, biểu tình trên mặt bắt đầu có vẻ tiếc nuối dâng lên: "Thần khí nổi danh nhất của phá giới đó là Song giới ấn, muốn luyện chế nó nhất định phải tìm được đất Vô cực và thạch Dẫn giới. Hai thứ này đều là tiên bảo, nếu như ở những nơi khác thì tương đối khó tìm. Thế nhưng ở trong Hỗn Độn chi địa của chúng ta liên thông Ba nghìn thế giới, muốn tìm được chúng nó nhưng dù sao vẫn phải có dấu có mới thể theo. Việc cũng là cơ duyên của chúng ta."

"Chu tiền bối, đất Vô cực và thạch Dẫn giới đều là tiên bảo của Thiên bảng Địa Bảng, nơi nào có dấu có thể theo? Chẳng lẽ tiền bối biết nơi nào có bảo bối này sao?" Có tu giả Kim Đan Hậu kỳ vẻ mặt vội vàng mở miệng, Nguyên Tu Vân nhìn sang, quả nhiên đó là một tu giả Thổ linh căn.

Chu Tồn cười cười: "Tại hạ dù sao ở chỗ này cũng lăn lộn nghìn năm, ít nhiều có chút bí quyết. Ta vừa vặn biết trong một bí cảnh có đất Vô cực, nếu như tin thật cũng có thể nói, có thể ở thời gian kế tiếp đi vào bí cảnh, là có thể vào bí cảnh kia rồi. Chẳng qua, ta chỉ có chắc chắn bảy phần có thể đi vào bí cảnh kia, nhưng đã dễ như vậy, ta vẫn muốn thử đi một lần."

"Đương nhiên! Chắn chắn bảy phần đã là rất cao rồi! Không biết tiền bối có thể mang ta cùng đi không?! Dù sao nhiều người lực lớn á!" Tu giả Thổ linh căn vô cùng khẩn cấp. Nhưng không biết rằng Chu Tồn chờ chính là những lời này của hắn.

"Tại sao không được chứ? Lúc đầu tới đây chính là vì chuyện gắn bó chặt chẽ của tu giả Hỗn Độn chi thành chúng ta, ta không phải là người ích kỷ, cho nên mời chư vị cùng ta cùng đi vào bí cảnh lần sau, những người khác ta không thể bảo đảm ba mươi người cùng đi, ít ra cũng có mười người có thể đi vào nha. Về phần rốt cuộc ai có cơ duyên này, đó chính là số phận các vị rồi."

Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên liếc nhìn nhau, đều cười nhạt trong mắt đối phương.

Giả nai, ngươi tiếp tục giả nai đi. Chúng ta sẽ lẳng lặng nhìn ngươi trang b, sau đó giết chết ngươi.

====

dnl"70

138. Chương 138

Bất kể là ai đối với một bí cảnh có đất Vô cực đứng hạng thứ sáu mươi mốt trên Thiên bảng nói không thèm để ý, đó là không có khả năng. Coi như Nguyên Tu Vân có bốn linh vật trên Thiên bảng, lúc nghe đất Vô cực và thạch Song giới trong lòng cũng khẽ động. Thật sự y không động không được á, Ngũ linh căn của y giờ chỉ còn thiếu linh vật Thổ linh căn của Thiên bảng chưa tìm được thôi, giờ Chu Tồn nói lời này giống như trực tiếp buồn ngủ đưa gối nằm cho y vậy.

Nguyên Tu Vân biết người này nhất định không yên lòng, nhưng nếu quả như thật có một bí cảnh như thế, ngược lại y muốn xông vào một lần nhìn một cái.

"Nếu chư vị đều đồng ý, cùng đi bí cảnh kia nhìn một cái, như vậy chúng ta sớm làm chuẩn bị ngày mai có thể cùng đi nơi đó. Bởi vì đây là một chuyện rất quan trọng, cho nên tại hạ mong người đang ngồi ở đây ngày mai đều có thể đến đúng giờ. Dù sao hy vọng của tất cả chúng ta đều ở trên người chư vị đây, thật sự là thiếu một thứ cũng không được đúng không?" Chu Tồn mỉm cười nói những lời này, ánh mắt lại chặt chẽ nhìn chằm chằm Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, giống như nếu bọn họ không làm ra câu trả lời nào cũng là tội ác tày trời. Mà Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên vào lúc này, tự nhiên sẽ không chọn rời đi, Dịch Nhiên mặt liệt gật đầu. Nguyên Tu Vân lại cười cười nói: "Đúng thật, chuyện quan trọng như thế? Cần phải tham dự. Tiền bối yên tâm, buổi sáng ngày mai chúng ta đương nhiên sẽ ở nơi này chờ tiền bối."

Chu Tồn lấy được đáp án mình muốn, hết sức vui vẻ nở nụ cười, giống như lão ta đã đem tu vi của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên thu vào tay vậy, lão gật đầu: "Đã như vậy, chư vị mau chóng đi chuẩn bị đi! Mộc khắc thổ, có lẽ sẽ cần đồ của hệ Mộc. Đương nhiên còn phải tự bảo vệ mình và phải luyện chế một ít pháp bảo công kích, dù sao bí cảnh của đất Vô cực và thạch Song giới, cũng tuyệt đối không phải là một bí cảnh đơn giản. Nếu tu vi còn chưa tới Kim Đan Hậu kỳ, ta đề nghị vẫn phải chuẩn bị nhiều vài cái pháp bảo cứu mạng mới được."

Lời của Chu Tồn có vẻ nghĩ cho mọi người vô cùng, các tu giả không rõ chân tướng này, nhìn lão như là đang nhìn một thánh nhân rất lợi hại, nhưng bọn họ cũng không suy nghĩ coi, mặc dù là ở trong Ba nghìn thế giới này, thánh nhân người tốt thật sự không che giấu nghĩ cho người khác, có thể có mấy người chứ? Phần lớn "Thánh nhân" cũng chỉ là nhìn giống như vậy mà thôi.

Mọi người rất nhanh thì đều tự tán đi, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên cũng không trực tiếp trở lại trong bí cảnh Khôn Minh, ngược lại đi về luyện khí tràng, Nguyên Tu Vân muốn luyện chế hai đan dược bảo mệnh, mặc dù đan dược y luyện vô cùng phí vật liệu, thế nhưng! Sau khi đã trải qua ở bí cảnh tộc Bạch Vũ và tộc Hắc Ngư, Dịch Nhiên rất câm lặng mà phát hiện đan dược Nguyên Tu Vân luyện chế lại có công năng đặc biệt nào đó, mặc dù hắn không quá cam tâm tình nguyện nhìn Nguyên Tu Vân đắc ý, thế nhưng quả thực dùng rất tốt —— thời điểm Dịch Nhiên đang chiến đấu với Hải yêu Bát trảo bị xúc tu làm bị thương cánh tay, đại yêu kỳ Hợp Thể đánh một cái thật sự là có thể hỏng mất, lúc đó Dịch Nhiên theo bản năng đem viên linh đan bổ máu thật lớn của Nguyên Tu Vân luyện chế ăn vào.

Kết quả, thiếu chút nữa không no chết hắn.

Bổ linh đan bổ máu này trên căn bản là linh bảo Tứ hoặc Ngũ phẩm, đối với tu giả kỳ Kim Đan là thích hợp nhất. Lúc Nguyên Tu Vân luyện chế bổ linh đan bổ máu này, còn mới vừa Kim Đan, cho nên mặc kệ thế nào Dịch Nhiên cũng không thể tưởng tượng được một viên linh đan thoạt nhìn lớn hơn những đan dược khác một chút, vậy mà khiến hắn một kỳ Nguyên Anh cũng cảm thấy no.

Một viên thuốc này có hiệu lực và tác dụng ít nhất bằng mười viên bổ linh đan bổ máu bình thường khác. Mà đan dược có hiệu dụng như vậy, đã có thể xưng là linh bảo đan dược Thất, Bát phẩm rồi.

Lúc Nguyên Tu Vân biết chuyện này cả người đều vui mừng khủng khiếp. Vì vậy trước khi bước vào hành trình lần này, y đã hạ quyết tâm phải luyện chế một ít bổ linh đan bổ máu, cùng với cực lớn độc đan.

Ừ, nói không chừng một viên là có thể đem Chu Tồn độc chết rồi sao?

Ôm ý nghĩ như vậy, Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đã càn quét một số linh tài đã đi ngang qua. Mà trong số linh tài có độc ngược lại chiếm đi hơn phân nửa, Dịch Nhiên nhìn khóe miệng giật giật.

Sau khi hai người tìm một chỗ yên tĩnh đi vào trong bí cảnh, Sặc Sỡ đã sớm ở trong bí cảnh ngây ngô tới không nhịn được trực tiếp nhào qua: "Thế nào? Xác định chưa? Có phải hắn ta muốn mang bọn ngươi đi bí cảnh hay không?"

Nguyên Tu Vân đem người này kéo xuống, sau đó đem chuyện lúc trước truyền lại cho Sặc Sỡ, Sặc Sỡ nghe xong cười lạnh vài tiếng: "Quả nhiên chó không đổi được bản tính. Mục đích của hắn chính là muốn mang bọn ngươi đi vào. Chẳng qua lần này, hắn lại sẽ bỗng nhiên mang nhiều người như vậy? Giờ hắn ta đã là kỳ Phân Thần rồi, ta cũng có thời gian rất lâu không nhìn hắn hành động. Nói không chừng hắn có thủ đoạn có thể đồng thời tế tự được vài người, hơn nữa chỉ bằng vào thực lực kỳ Phân Thần của hắn, mặc dù là mang vào mười tu giả Kim Đan hoặc kỳ Nguyên Anh cũng có thể đối phó. Các ngươi có làm chuẩn bị gì không?"

Nguyên Tu Vân hào hứng lấy ra một bó to vật liệu có độc. Nhìn gương mặt mộng mị của Sặc Sỡ.

"Ngươi chuẩn bị nhiều độc linh tài như vậy làm gì?" Lẽ nào ngươi dự định độc chết ma tu Chu Tồn kia sao? Nếu ngươi nói như thế có phải ngu hay không á! Tính kháng của ma tộc đối với âm độc chi vật thế nhưng mạnh nhất biết không?

Nguyên Tu Vân ngại ngùng mà cười cười: "Ta dự định luyện đan, nói không chừng sẽ có công dụng lớn đó!"

Sặc Sỡ ha ha. Sau đó bản thân đi đả toạ. Hắn tuyệt đối không tin một đại sư luyện khí kỳ Kim Đan, có thể đột nhiên biến thành đại sư luyện đan luyện ra linh đan nghịch thiên gì đó, làm như luyện khí và luyện

đan là một nhà vậy! Xí. Sao có thể.

Sau đó hắn thấy Nguyên Tu Vân đem một đống lớn vật liệu bỏ vào, sau khi qua khoảng chừng hai canh giờ, lò đan đầu tiên của y cứ như vậy luyện thành rồi. Lò đan nhỏ màu vàng vừa mở ra, Sặc Sỡ trực tiếp nở nụ cười. "Ai! Đại sư, ngươi cũng thật là lợi hại nha! Người ta luyện đan đều là đan dược nhiều hơn cặn, ngươi luyện đan hay một đống cặn? Đan của ngươi đâu?" Hắn đã nói nha, luyện khí và luyện đan thế nhưng không giống nhau, làm sao một đại sư luyện khí có thể chứ?

Chẳng qua Nguyên Tu Vân đối với Sặc Sỡ cười nhạo cũng không để ý đến, y từ trong tro của lò luyện đan cào tới cào đi, cuối cùng rốt cuộc cào được một đan dược màu nâu rất lớn. Nguyên Tu Vân hài lòng nở nụ cười, lần này y luyện chế giống như đan loạn thần có thể hỗn loạn thậm chí là phá hư ngũ giác. Kích cỡ của đan loạn thần bình thường khoảng chừng một phần năm đan dược này, như vậy căn cứ hiệu quả kích cỡ, viên đan dược này khẳng định cũng sẽ không quá kém.

"Yo, không dễ dàng, nhìn chung vẫn còn một viên. Chẳng qua đây rốt cuộc là đan dược hay là viên thuốc hả? Lớn như vậy, ngươi dự định cho Chu Tồn ăn thế nào?"

Nguyên Tu Vân nhìn Sặc Sỡ cười hì hì, liếc hắn một cái nói: "Người núi tự có diệu kế, đến lúc đó ngươi nhìn là được." Trước hết y để cho Tiểu Sỏa Đản hoà tan đan này thành nước đan, sau đó để Tiểu Hồ Lô phun vào mặt của Chu Tồn là được. Đan loạn thần này dính vào là có hiệu quả, thật sự là một cái bẫy người lợi hại.

Sau đó thời gian trôi qua rất nhanh, đến sáng ngày thứ hai mặc dù Nguyên Tu Vân vẫn chưa có hoàn toàn dung hợp thành công với Tiểu Thủy Cầu, nhưng không hề có bất kỳ bài xích, dung hợp cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Bọn họ từ trong bí cảnh Khôn Minh đi ra liền trực tiếp đi tới cổng vào của bí cảnh Tinh Tuyền, lúc đến nơi đó Nguyên Tu Vân phát hiện đã có rất nhiều người chờ ở nơi đó, hoặc nên nói mọi người đều đã ở đây, chỉ còn lại bọn họ.

"Chúng ta tới cũng không trễ nhỉ?" Nguyên Tu Vân nhìn nhóm người này nhịn không được nhướng mi, nhất định là bọn họ tới quá sớm.

Đám người này đi tới đây gần một canh giờ, vốn bọn họ muốn đi sớm, nhưng Chu Tồn phải chờ đông đủ người mới đi, Nguyên Tu Vân vừa nói như vậy, những người khác không phải là cười nhạt chính là mắt trợn trắng. Còn có người muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn bị Chu Tồn ngăn cản ——

"Được rồi, thời gian đã đến, chúng ta người đã đông đủ cũng không làm lỡ thời gian, không nên bởi vì nhỏ mất lớn."

Nghĩ đến đất Vô cực của Thiên bảng lập tức sẽ vào trong tay của bọn họ, mọi người cũng liền không rảnh lại tính toán nhiều như vậy, từng người một tinh thần phấn chấn, sẽ chờ đi vào ảo cảnh Tinh Tuyền.

Chu Tồn có thâm ý khác liếc mắt nhìn Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, sau đó mỉm cười một tiếng: "Sau khi ta mở ra bí cảnh Tinh Tuyền, chư vị bất kể như thế nào phải theo sát ta, ta cũng không biết sau khi bí cảnh mở ra có thể mang vào bao nhiêu người, cho nên nếu như vào không được đó chính là duyên phận của chư vị, chư vị không nên quá lưu ý."

Nói xong câu đó không đợi người khác trả lời, Chu Tồn liền khẽ quát một tiếng trong tay sáng lên một quang mang ám sắc trực tiếp đi tới trong bí cảnh Tinh Tuyền, theo sát cước bộ của lão, một đám người cơ hồ là chen lấn vọt vào theo Chu Tồn. Trong khoảng cách gần Chu Tồn nhất không phải chỉ có một Nguyên Tu Vân, ngược lại là Sặc Sỡ ngay bên cạnh lão!

t

139. Chương 139

Trong chóp mắt khi bước vào bí cảnh Tinh Tuyền kia, mọi người mở hai mắt ra lần đầu tiên nhìn thấy chính là hắc ám u ám vô biên vô tận. Trong bí cảnh này, dường như tồn tại của tất cả đều là màu đen ——

Núi màu đen, sông màu đen, gió lớn màu đen còn có cây cối màu đen và đất màu đen. Cảnh sắc như vậy thật sự khiến người ta có chút ngoài ý muốn, bí cảnh đủ loại đủ dạng suy nghĩ trong lòng mọi người, nhưng bọn họ ai cũng không nghĩ tới Chu Tồn dẫn bọn họ đi tới nơi này vậy mà sẽ là một nơi áp lực như thế. Thẳng đến lúc này mọi người mới chợt nhớ tới một sự thật trước đó bọn họ cố ý không nhìn tới —— mặc dù Chu Tồn biểu hiện ra hòa ái dễ gần thế nào thấy đi nữa, dù sao lão là một ma tu. Mà đặc thù của nơi trước mắt này bất kể như thế nào cũng quá phù hợp với bí cảnh Ma tộc.

"Ờm, Chu tiền bối, nơi này chính là bí cảnh của đất Vô cực mà chính ngươi nói sao?"

Biểu tình lúc này của Chu Tồn, đã có vẻ cực kỳ buông lỏng, ở trong ý nghĩ của lão đi tới nơi này lão cũng đã là vương giả không gì làm không được. Cho nên lão khẽ cười hai tiếng: "Không sai, nơi này chính là nơi ta nói. Chẳng qua ở đây rốt cuộc có đất Vô cực hay không, ta đây coi như không thể bảo đảm."

Nhất thời, chín người đi theo lộ ra thần sắc khẩn trương và đề phòng, trong đó có tính tình dữ dằn càng trực tiếp dâng lên nghi ngờ: "Ngươi có ý gì?! Ngươi cố ý dẫn chúng ta tới chỗ này? Rốt cuộc ngươi có ý gì?"

Lại có người hơi nóng nảy sắc mặt rất xấu xí muốn từ trong túi của mình móc ra thứ gì đó, lúc này bọn họ mới vừa tới bí cảnh này, hơn nữa cũng không phải đến như thường, mơ hồ có thể cảm giác tính không ổn định không rõ nào đó.

"Nếu đi tới nơi này vậy thì im lặng ngây ngô đi, đây nhưng là cơ duyên của các ngươi, vì sao ngươi lại phải giãy dụa chứ?" Nụ cười trên mặt Chu Tồn bắt đầu trở nên âm tà, lão phất tay về phía tu giả muốn móc ra gì đó, trực tiếp đánh rớt phù chú trong tay gã, ở lúc đối phương kinh nghi biến sắc chợt từ trong tay bắn ra vô số ma khí màu đen, muốn đem gã và mười một người trói lại toàn bộ, mà chấn động to lớn lại đang đột nhiên xảy ra lúc này.

Ở thời điểm ma khí đang đối kháng quấn lấy chín tu giả tức giận, nhưng trong lòng Chu Tồn giật mình, chợt đưa ánh mắt nhìn về phía một chỗ trống bên cạnh lão, đồng thời một ngọn lửa màu đen cũng đang thiêu đốt, đang lúc xác định không có người nào ẩn núp ở chỗ này Chu Tồn hơi thả lỏng, nhưng bất an trong lòng lại đang từ từ mở rộng, lúc rung động kịch liệt tới khiến bọn họ cố gắng mới có thể đứng vững, Chu Tồn chợt cảm thấy bên hông căng thẳng, sau đó một âm thanh khiến lão nghe thấy quả thực cảm thấy hồn phi phách tán, bùng nổ hung tợn ở bên tai của lão:

"Chu đạo hữu, chúng ta đã lâu không gặp ——!!"

Sau khi làm long trời lở đất, mọi người mở hai mắt ra liền phát hiện bọn họ đi tới một nơi dường như tất cả đều là nước, do nước chảy biến thành núi, do nước chảy biến thành đường, còn có đủ loại hoa chim cá trùng do nước tạo thành, toàn bộ nơi này cũng do sự vật tạo thành, nhưng so sánh với ma khí đều là màu đen trước mắt trước kia, ở đây khắp nơi đều là nước chảy trong suốt ngược lại có vẻ đáng yêu thân thiết vô cùng.

Những tu giả khác cùng theo vào đối với biến hoá như vậy rất là kinh ngạc, bọn họ còn chưa kịp phát biểu cái gì, chợt nghe được âm thanh hổn hển gào to của Chu Tồn mà trước đó còn vẻ mặt kiêu căng nắm chắc phần thắng: "Sặc Sỡ!! Sao ngươi còn chưa chết?! Ngươi đem ta cưỡng ép đến nơi này có âm mưu gì?!"

Sau đó mọi người thấy ở trước mặt bọn họ từ từ xuất hiện một thân ảnh, một đầu tóc bảy màu rực rỡ chói mắt, mà yêu tu tên là Sặc Sỡ càng cười đến mức vẻ mặt trút giận!

"Ta chưa chết, ngươi rất thất vọng có đúng hay không? Đáng tiếc, cho dù ngươi sẽ thất vọng cũng vô ích! Ta cho ngươi biết! Sở dĩ ta vẫn chịu đựng đến giờ tất cả cũng là vì ngày hôm nay muốn nhìn tận mắt ngươi đi chết! Năm đó ngươi đối với ta thế nào, giờ ta muốn trả lại gấp mười gấp trăm lần!!"

Sặc Sỡ nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt đều trở nên dữ tợn, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn đã từng ngu xuẩn như thế nào, đã trải qua thống khổ thế nào hắn hận không thể đem ma tu trước mắt này thiên đao vạn quả, hôm nay hắn rốt cục chờ đến cơ hội lần này, bất kể như thế nào đều sẽ không bỏ qua Chu Tồn!

Chu Tồn mặc dù cũng biết mình đã từng làm chuyện gì, chuyện của bản thân làm rõ ràng hơn hết, nếu như bại lộ phải nhận được trả thù như thế nào, cho nên lúc này lão phẫn nộ và sợ hãi. Hoàn cảnh của nơi này chẳng biết tại sao khiến lão luôn có một loại cảm giác bó tay bó chân giống như bị áp chế, nếu không thì lão cũng đã sớm động thủ với Sặc Sỡ rồi. Mà cho tới giờ lão đã không thể lại do dự nữa, ở nơi này kéo dài càng lâu, đối với lão lại càng bất lợi, lão nhất định phải trong thời gian cực ngắn đem tất cả mọi người ở đây giết chết sau đó mới có thể không để lộ một chút tiếng gió, tiếp tục đi ra ngoài dụ dỗ tu giả cùng hắn đi bí cảnh Ma giới.

Nghĩ tới đây Chu Tồn lại không hề bảo vệ thực lực, ma khí quanh thân tăng mạnh, ở trong tay của lão xuất hiện một cây quạt màu đen khảm tơ vàng, điểm xuyết hơn mười viên bảo thạch màu máu đỏ, hai tay lão nắm quạt hung hăng quạt về phía bọn người Nguyên Tu Vân, Sặc Sỡ, từ trong mặt quạt xuất hiện mười mấy lệ quỷ lợi hại vô cùng, mỗi một địch thủ đều mang khí oán độc tận trời đánh về phía mình.

Bọn người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên sớm có phòng bị, hơn nữa bọn họ có linh hỏa thiên nhiên khắc chế yêu ma vật, lúc Tiểu Sỏa Đản và lửa Kim Ô vừa xuất hiện, vừa rồi ma vật còn khí phách trắc lậu lập tức kinh sợ, chúng nó thấp giọng kêu u u muốn chạy, nhưng nào có dễ dàng như vậy muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Cho nên, yêu ma chạy đến trước mặt Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đầu tiên đều hôi phi yên diệt đầu thai một lần nữa.

Hơn nữa kẻ khác ít nhiều cũng có một chút phòng ngự, Sặc Sỡ đã sớm quen thuộc thủ pháp của Chu Tồn không một lời hợp sẽ ám toán, ở cùng lúc đó xì mũi coi thường cũng rất nhanh giải quyết xong uy hiếp, chẳng qua sau khi hắn giải quyết xong một cái thì sẽ lập tức có một yêu ma khác đến đây, cùng lúc đó Chu Tồn còn đang dùng cây quạt màu đen trong tay thường thường quạt ra một gió xoáy màu đen, phàm là tu giả bị gió xoáy màu đen kia đụng phải, cũng sẽ kêu thảm một tiếng sau đó bị ma khí vây quanh cả người đều bị thu vào trong cây quạt của Chu Tồn.

Nguyên Tu Vân nỗ lực dùng Tiểu Sỏa Đản tới đốt gió xoáy màu đen kia, lại phát hiện không có công dụng lớn gì, ma khí màu đen này vô cùng quỷ bí, ở một phần nhỏ bị đốt sau đó sẽ tự động cắt đứt nơi bị, vì vậy giữ được phần còn dư lại. Nguyên Tu Vân thấy đốt không tác dụng bao lớn, thì nheo lại hai mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm cây quạt xếp, sau cùng chợt mở lớn hai mắt, lui về sau một bước.

Dịch Nhiên đem đạo lữ nhà mình tiếp được: "Thế nào?"

"Cây quạt của lão ta có vấn đề, dường như bên trong có một viên tiên thạch. Ta dò không ra thuộc tính của tiên thạch, nhưng khẳng định có chứa vài phần khả năng cắn nuốt, ta vừa mạnh mẽ dùng thần thạch tra xét, ở trong đó lại có vài phần ánh lửa giống như là Tiểu Sỏa Đản! Trước khi không tìm được cách khắc chế, ta ngươi đều không nên dùng hỏa linh, công kích vật lý lão ta."

Dịch Nhiên nghe nói như thế rõ ràng nheo lại hai mắt, hắn ngược lại thoáng cái nghĩ tới điều gì đó, hơi nhíu mày: "Tiên thạch chắc là sẽ không có khả năng thôn phệ, trừ phi đó là Ma nhãn… Nhưng Ma nhãn không phải là đã bị tiêu diệt sạch sẽ rồi sao?"

"Ma nhãn là gì?"

"Một thứ vô cùng thâm độc." Dịch Nhiên cười lạnh một tiếng: "Bị phụ thân ta làm cho biến mất toàn bộ rồi, ta vây xem toàn bộ quá trình."

Nguyên Tu Vân: "…" Không khỏi cảm thấy bị loá mắt rồi nha.

"Vậy muốn phá giải thế nào?"

Dịch Nhiên: "Cũng may ở nơi này là thánh địa Yêu tộc, có nước thánh, mặc dù là không cách nào làm nó biến mất, cũng có thể dùng Kim thụ vây khốn nó. Nếu như đây thật là Ma nhãn, vậy chúng ta nhất thiết không thể để lão ta đi ra ngoài, không thì muốn giết lão càng khó thêm khó thôi."

====

+

140. Chương 140

Không thể không nói, Sặc Sỡ lựa chọn thánh địa Yêu tộc là một nơi rất thích hợp giết chết Chu Tồn. Không nói những mặt khác, chỉ là nước thánh thiên nhiên ở nơi này đối với Chu Tồn có tác dụng khắc chế, cũng đã để cho bọn họ chiếm tiện nghi lớn.

Nếu Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đã khẳng định cây quạt màu đen trong tay Chu Tồn có kỳ lạ, dĩ nhiên là sẽ không chọn cứng đối cứng. Sau khi Chu Tồn chấm dứt vòng công kích thứ nhất, lão lừa gạt mười một tu giả vào trong bí cảnh, cũng chỉ còn lại có sáu người. Trong bốn người này còn bao gồm Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân. Tu giả có thể tránh thoát lần công kích đầu tiên ít nhiều gì cũng đại biểu hắn có cách bảo mệnh riêng biệt cho bản thân, Nguyên Tu Vân không chờ Chu Tồn bắt đầu lần công kích thứ hai, trực tiếp nói với các tu giả còn lại: "Nơi này là thánh địa Yêu tộc, nước thánh của toàn bộ nơi này đều có thể tạo thành thương tổn với ma tu Chu Tồn này, chư vị có thể lợi dụng nước thánh thoải mái. Chẳng qua nếu như bản thân cũng là ma tu, xin mời thành thành thật thật ngây ngô một bên không nên làm loạn là được."

Nguyên Tu Vân nói xong việc này bỗng nhiên nhìn về phía Dịch Nhiên bên cạnh, y nhớ tới đạo lữ nhà mình cũng là một tu giả có huyết mạch Ma tộc, không biết nước thánh trong thánh địa Yêu tộc có nguy hại đối với hắn hay không? Dịch Nhiên rất nhanh thì lý giải ý nghĩ của Nguyên Tu Vân, hắn chỉ nhướng nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, biểu thị bản thân khinh thường. Nguyên Tu Vân bĩu môi cũng không nói gì nữa.

Nguyên Tu Vân đưa ra trợ giúp cực lớn cho vài tu giả khác chuyển biến chiến cuộc, đồng thời cũng cho Chu Tồn mang đến phiền phức to lớn. Đến lúc này Chu Tồn đã khẳng định bản thân không có cách nào đem mọi người, đều giết hết. Đã như vậy phải đi giết người đáng giết nhất! Lão đem phần lớn công kích vào Sặc Sỡ và Nguyên Tu Vân.

Nguyên Tu Vân trực tiếp để Tiểu Sỏa Đản đi ra hộ thể, sau đó điều khiển Tiểu Hồ Lô và Tiểu Kim Thụ công kích Chu Tồn, mặc dù giữa bọn họ thoáng cái kém mấy đẳng cấp, thế nhưng Nguyên Tu Vân thu phục đám Tiểu Sỏa Đản tất cả đều là Thiên tài Địa bảo thượng sổ với thượng hào trên Thiên bảng, đẳng cấp khác biệt thật lớn dĩ nhiên ở dưới sự bù đắp của Thiên tài Địa bảo thoáng cái san bằng rồi. Chẳng qua, Nguyên Tu Vân vẫn không cầm cự thời gian bao lâu, dù sao cho dù y công cao phòng cao nhưng y vẫn là một người da giòn thôi, có một lần không kịp dùng Tiểu Sỏa Đản đến hộ thể y thiếu chút nữa bị một đoàn sương dày đánh hộc máu.

Còn tình huống Sặc Sỡ bên cạnh nếu so với y thì hắn tốt hơn một chút, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, rốt cuộc cho dù là Chu Tồn chịu áp chế đi nữa cũng là một đại năng kỳ Phân Thần, thực lực của bọn họ vẫn kém nhiều lắm.

"Hừ! Sặc Sỡ đem ta trù tính vào nơi này thì nhất định có thể giết ta sao?" Chu Tồn cười lạnh quơ cây quạt: "Đơn giản là si tâm vọng tưởng! Ngươi cũng không nhìn xem bản thân ngươi rốt cuộc có bao nhiêu trọng lượng?! Dám trù tính ta! Chờ hôm nay ta bắt được ngươi sau đó nhất định sẽ tế tự một lần nữa, ta cũng muốn nhìn ngươi có phải còn có năng lực trốn được một lần nữa hay không? Hơn nữa trừ ngươi ra, tất cả các ngươi sẽ trở thành tế phẩm của ta, trở thành chất dinh dưỡng của ta, các ngươi đều chờ chịu chết đi!"

Lúc này Chu Tồn cảm thấy tất cả mọi người không phải là đối thủ của lão, đã nắm chặc phần thắng. Nhưng lão không chú ý tới chính là, núi, nước, chim thú đủ loại ở xung quanh được nước thánh mô phỏng đang chậm rãi đến gần lão, loại động tĩnh này khiến người ta không phát hiện được, nhưng nó lại cũng không thong thả, mà ở những chim muông phong cảnh bên cạnh do nước thánh bắt chước, có vô số thanh bảo kiếm trong suốt lóe sắc bén.

"Hừ, ta si tâm vọng tưởng?! Là ngươi quá mức tự đại đó! Chu Tồn ngươi có phải ngu hay không? Giờ ta chỉ là kỳ Nguyên Anh mà thôi, mà Nguyên Tu Vân chỉ là một tu giả kỳ Kim Đan, một đại năng kỳ Phân Thần đối mặt với hai người chúng ta vậy mà không thể một chiêu đem chúng ta tiêu diệt, ngươi còn có gì để tự hào và vui mừng?! Lúc này đây ta có thể khẳng định, ngươi nhất định sẽ có đến mà không có về!"

Sặc sỡ nói được chỗ đau của Chu Tồn, lão quả thực không thể hiểu được vì sao lão thậm chí ngay cả một Kim Đan cũng không thu thập được, tình huống như vậy khiến lão nhịn không được ở trong lòng lo nghĩ, đồng thời cũng khiến lão có một loại cảm giác rất xấu, lão nghĩ nếu không đem Kim Đan này bắt lại, có thể lão thực sự phải có phiền phức lớn rồi! Vì vậy, Chu Tồn hét lớn một tiếng, đem cây quạt màu đen đột

nhiên bay vọt lên, biến thành một cây quạt dài khổng lồ, rìa cây quạt còn chứa ma khí màu đen, dường như muốn cắn nuốt gì đó, nếu như không phải nước thánh nơi này có áp chế thiên nhiên, chỉ sợ những ma khí này hiện giờ đã giương nanh múa vuốt tứ tán ra rồi!

"Chỉ là một Kim Đan cũng muốn ở trong tay ta chống đỡ ba chiêu? Còn chưa chịu chết!"

Nguyên Tu Vân nghe lời này trực tiếp liếc mắt nhìn, phải biết rằng vừa rồi bọn họ đánh ngươi tới ta đi, mặc dù bản thân ăn vài thua thiệt, nhưng bọn họ tuyệt đối đánh nhau trên ba chiêu biết không? Quả thật là một người thiếu ngu tự đại.

Đem linh lực tất cả đều giao cho Tiểu Sỏa Đản, ngọn lửa ở xung quanh tạo thành một tầng bảo hộ dày đặc, mặc dù khởi đầu cây quạt màu đen kia, cũng không cách nào thương tổn tới Nguyên Tu Vân, chỉ có thể đem y quạt cho bay loạn, mà ngay ở lúc này Chu Tồn chợt cảm thấy trong lòng giật mình, dư quang của lão thấy được một thanh trường kiếm ở xung quanh, con ngươi đột nhiên co rút cuống quít triệu hồi quạt lớn màu đen, cũng đem mình trực tiếp bao lại, muốn ngăn cản trường kiếm này.

Dịch Nhiên đứng ở đằng xa cười lạnh một tiếng, ngón tay vẽ một vòng tròn, trường kiếm này vốn khí thế hung hăng vậy mà trực tiếp lui về phía sau, mà lúc này những nước thánh vô thanh vô tức đến gần cũng cách Chu Tồn đã gần trong gang tấc rồi! Chu Tồn ngay từ đầu còn chưa phản ứng kịp, chẳng qua trong nháy mắt khi nước thánh va chạm vào quạt ma màu đen, lão phẫn nộ vô cùng, và sợ hãi la lớn lên: "Các ngươi tính kế ta!"

Lúc này Nguyên Tu Vân đã đem Tiểu Sỏa Đản rút lui, y cẩn thận nhìn chằm chằm Chu Tồn, "Chỉ cho phép ngươi tính toán người khác, không cho phép người khác mưu hại ngươi sao? Ngươi chạy không thoát, vẫn ngoan ngoãn bị tinh lọc hóa thành tro đi."

Chu Tồn ở trong vòng vây của nước thánh điên cuồng gào to lên, lão tu luyện tới mức này ngược lại đã rất khó có địch thủ rồi, nhưng nơi này đối với ma khí của lão thật sự là khắc chế và chán ghét thiên nhiên, nước thánh nơi này thậm chí không tiếc dùng trăm cách đả thương địch thủ mười phần thì làm tổn hại bản thân tám phần để tiêu diệt ma khí, lão quá khinh thường rồi! Mà ngay lúc này, vốn mấy trăm thanh trường kiếm thối lui vào nước thánh mang theo kiếm khí bén nhọn thẳng tắp vây quanh ma khí màu đen không vào được nước thánh! Chu Tồn bị đâm thành ngàn thương trăm lỗ, khiến lão rất tức giận là những nước thánh này vậy mà cũng theo kiếm khí đi vào trong cơ thể lão! Lão đã cảm giác được ma khí trong cơ thể mình đang xói mòn điên cuồng, ngay cả cảnh giới của lão cũng bắt đầu bất ổn.

"Sặc Sỡ! Chúng ta làm đạo lữ mấy trăm năm, ngươi chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt sao?!" Chu Tồn biết mình lúc này đã hoàn toàn xong rồi, lão vặn vẹo sắc mặt bỗng nhiên đem giọng của mình thay đổi đến đáng thương: "Ngươi thực sự không quan tâm tình cảm của chúng ta?"

Sặc Sỡ nghe nói như thế, cả người đều cắn răng nghiến lợi, hai mắt của hắn hận đến đỏ lên, mặc dù Chu Tồn nhìn không thấy động tác của hắn, hắn vẫn chỉ vào Chu Tồn nói: "Ngươi còn dám nói tình cảm với ta?! Đạo lữ?! Có người sẽ đem đạo lữ của mình lừa gạt vào Ma giới, vây hắn ở trên tế đài, dùng toàn bộ máu tươi của hắn để làm tà tế sao?! Chính ngươi hại nhiều người như vậy, sao cho tới giờ lại cảm thấy ủy khuất?! Ngươi chính là loại ác ma xấu xa nhất máu lạnh nhất, cần phải bị nước thánh tinh lọc đến thần hồn tiêu tán, nếu có lục đạo luân hồi vậy kiếp sau ngươi cũng nên là một súc sinh đáng chết ngàn đao!!"

Biểu tình của Chu Tồn trở nên vô cùng dữ tợn, sau đó lão hung hăng cắn răng năm ngón tay biến thành móng vậy mà trực tiếp hướng về phía vùng đan điền của mình! Nơi đó có Nguyên Anh của lão đã đến Phân Thần, nếu như người không biết thấy động tác của lão sẽ chỉ sợ cho rằng lão muốn tự sát, nhưng đối với Nguyên Tu Vân dùng linh thủy, chú ý cặn kẽ nhất cử nhất động lão mà nói, động tác của lão hiện giờ nhất định là để sinh tồn! Hơn nữa, Nguyên Tu Vân thấy thân thể to lớn đã bắt đầu thu nhỏ lại, ở trung tâm cây quạt có một chấm màu đỏ tươi rất bắt mắt, giống như là một con mắt ác ma.

"Hồ lô! Kim thụ!"

Nguyên Tu Vân khẽ quát một tiếng, ngay lúc Chu Tồn gầm thét kéo ra Nguyên Anh của mình, đồng thời muốn đem Nguyên Anh nhét vào trong cây quạt, một đạo xanh biếc và ánh sáng màu vàng chợt xuyên qua nước thánh, trực kích Nguyên Anh và cây quạt của Chu Tồn!

Nguyên Anh của Chu Tồn trực tiếp bị Tiểu Hồ Lô đánh rớt một cánh tay, nhưng ánh sáng màu vàng khiến Nguyên Anh can đảm câu liệt* lại trực tiếp hợp thành một cái hộp, đem cây quạt màu đen đã được nước thánh tinh lọc, tiêu hao không sai biệt lắm trực tiếp bọc lại!

[Can đảm câu liệt: là từ vựng Trung Quốc. Từ Gần nghĩa: Ruột gan đứt từng khúc, tê tâm liệt phế. Trung thành và tận tâm, dùng hết lòng trung mà hiến thân có thể là vì bạn, người thân]

"Không! Không không không không ——!!"

Nguyên Anh của Chu Tồn kêu to lên, lão tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nhưng dù vậy lão đã không làm nên chuyện gì rồi, sợ đến sững sờ sau một lúc, toàn bộ vẻ mặt trên mặt lão lộ ra thâm độc tột cùng sau đó lại đột nhiên phá lên cười: "Được, được!! Không ngờ ta Chu mỗ nhân vậy mà hôm nay sẽ chết ở nơi này! Cũng coi như bản lĩnh của bọn ngươi! Thế nhưng chưa từng có người có thể thương tổn mà không trả giá thật lớn!! Các ngươi hôm nay nếu muốn giết ta? Vẫn là bản thân đi tìm chết trước đi ——!!"

Ầm ——!

Tiếng nổ thật lớn chợt hiện lên, mặc dù Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, Sặc Sỡ đã dùng thời gian nhanh nhất nhắc lên phòng ngự, nhưng bọn họ vẫn bị Nguyên Anh kỳ Phần Thần tự bạo linh lực hung hăng bắn trúng, mà ngay tại lúc này toàn bộ thánh địa Yêu tộc cuối cùng dường như cũng bởi vậy dâng lên chấn động, Sặc Sỡ chợt trừng lớn hai mắt, hét lớn một tiếng: "Không tốt! Bí cảnh, "

Khi lời của hắn vẫn chưa nói hết, toàn bộ bí cảnh của thánh địa Yêu tộc bắt đầu kịch liệt chấn động, lúc chỉ dùng số hơi thở, Nguyên Tu Vân ba người và hai tu giả cách gần đó trực tiếp bị ma khí màu đen vây quanh, cố gắng thoát khỏi bí cảnh của thánh địa Yêu tộc.

Lúc chờ Nguyên Tu Vân lần thứ hai mở mắt ra, y nhìn đen kịt quen thuộc trong mắt, trực tiếp nhịn không được mắng một câu: "… Đệch!"

Bọn họ lại trở về trong bí cảnh Ma giới Chu Tồn muốn tế tự bọn họ rồi!

====

BtK3V

141. Chương 141

Ai cũng thật không ngờ, sau khi đi dạo vòng vòng đấu trí đấu dũng cả một vòng vậy mà bọn họ lại trở về trong bí cảnh ngay từ đầu được Chu Tồn mang vào kia, nhìn màu đen đầy trời đầy đất này, Nguyên Tu Vân trực tiếp nhịn không được thở dài, mà Dịch Nhiên cũng nhíu lại chân mày.

Sau khi Sặc Sỡ đem một vòng bốn phía nhìn thật tốt mới quay lại vô cùng bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Không thể ở trong nơi tràn đầy ma khí, ngây ngô ở chỗ này thời gian dài tu vi và thân thể của chúng ta đều sẽ phải chịu ảnh hưởng xấu."

Nguyên Tu Vân chậc một tiếng: "Ta biết tình huống nơi này vô cùng không tốt, nhưng hiện giờ chúng ta cũng không có cách đi ra cả. Hơn nữa không biết vì sao, ta luôn có một dự cảm rất xấu, ngay từ đầu bước vào bí cảnh này Chu Tồn cũng đã động tay chân, chúng ta lại thừa dịp lúc không ổn định, lần thứ hai ép buộc đột phá bí cảnh này đến bí cảnh khác, sau đó Chu Tồn tự bạo, chúng ta lại trở về trong bí cảnh này. Liên tiếp ba lần mạnh mẽ đột phá này, làm không tốt sẽ ảnh hưởng không tốt gì đó tới Tinh Tuyền chi địa."

Sặc Sỡ nghe vậy không nhịn được nói: "Không đến mức vậy chứ! Nhưng Tinh Tuyền chi địa tồn tại hơn một nghìn hơn vạn năm, nếu mà thật sự muốn xảy ra chuyện gì, đoán chừng đã sớm xảy ra chuyện rồi, chút ít động tĩnh này của chúng ta hẳn sẽ không coi vào đâu đi?"

Nguyên Tu Vân hơi nhún vai: "Ta đây cũng không biết, đi trước một bước rồi nhìn một bước đi, chúng ta ít nhất phải tìm được một nơi tu luyện mà ma khí tương đối ổn định và thưa thớt, ở nơi này cũng không cần chạy loạn khắp nơi chỉ sẽ tiêu hao linh lực càng ngày càng nhiều, trực tiếp chờ tới lúc đi ra ngoài thôi."

"Vậy tế phẩm thì sao? Đến lúc bí cảnh đem chúng ta kéo ra nhất định sẽ thu đồ vật bằng giá, nếu như chúng ta chỉ tu luyện không tìm kiếm bảo bối chỉ sợ cuối cùng cũng không qua được cửa đâu." Sặc Sỡ lắc đầu, sau đó bỗng nhiên ánh mắt hắn sáng lên: "Ta vừa mới đột nhiên nhớ tới, có thứ của một nơi khẳng định rất đáng giá, có thể cũng coi là bảo vật!"

Dịch Nhiên vào lúc này nói vô cùng quả quyết: "Dàn tế."

Sặc Sỡ gật đầu: "Chính là dàn tế, bản thân dàn tế và huyệt động của nơi đó có một ít bảo vật, chúng ta tìm nhiều một chút, chắc là có thể.

Vì vậy ba người thương lượng một lát, không có động tác dư thừa liền trực tiếp đi về nơi có dàn tế, mà bọn họ không biết là bên ngoài bí cảnh Tinh Tuyền vào lúc này đang xảy ra một chuyện lớn kinh thiên động địa.

"Trời ạ! Đây là có chuyện gì? Vậy mà Tinh Tuyền sẽ xảy ra rung động lớn như vậy?"

Có người vốn định đi vào bí cảnh Tinh Tuyền nhưng ở lối vào bí cảnh Tinh Tuyền bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, Tinh đoàn* dừng ở nơi đó hơn vạn năm cũng không thay đổi, giống như sẽ như vậy mãi cho đến dài đằng đẵng, lúc này lại giống như bị công kích từ trong ra ngoài chấn động không ngừng. Theo rung động của nó, chấm nhỏ của Tinh đoàn vậy mà như đang từng chút một tan biến mất đi vậy, phát hiện này đúng thật khiến những người tu chân xung quanh sợ tới tiểu ra quần, nếu như nói toàn bộ Hỗn Độn chi địa thứ gì quan trọng nhất, như vậy Tinh Tuyền trước mắt này tuyệt đối là đứng hạng thứ nhất, nếu như Tinh Tuyền xuất hiện vấn đề, như vậy toàn bộ Hỗn Độn chi địa chỉ sợ cũng không an toàn nữa, về phần Hỗn Độn chi thành thành trì phụ thuộc ở Hỗn Độn chi địa nó cho tới giờ cũng không quá quan trọng, chẳng qua chỉ là một ít gởi gắm của các tu giả trong vô vọng mà thôi. [tinh: ngôi sao, đoàn: hình cầu]

"Chấm nhỏ xung quanh Tinh Tuyền bắt đầu biến mất rồi! Đây là ý gì? Là bí cảnh không thể đi vào nữa hay là là cả Hỗn Độn chi địa xảy ra vấn đề gì rồi?! Có người có thể giải đáp vấn đề này hay không? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Trời, chúng ta phải mau đi thông báo thành chủ! Hơn vạn năm cũng không xảy ra loại chuyện này, vì sao lại xảy ra vấn đề vào lúc này?"

Vấn đề của Tinh Tuyền là tuyệt đối không lừa gạt được dù sao ở đây mỗi ngày đều sẽ có tu giả muốn đi vào bí cảnh, vì vậy tin tức của Tinh Tuyền rung động, chấm nhỏ biến mất rất nhanh thì được truyền đạt thô sơ lần lượt trong nhà trọ ở xung quanh Hỗn Độn chi thành và thành trì, hầu như tất cả mọi người hoảng sợ không thể chịu nổi dù chỉ một ngày, có tu giả sinh ra ở nơi này càng cảm thấy trời sẽ sụp mất. Chỉ có một số ít tu giả mới có thể vừa thấp thỏm trong lòng không thôi vừa đồng thời cầu nguyện đây là một lần cơ hội rời khỏi Hỗn Độn chi địa. Dù sao, ngay cả Tinh Tuyền cũng rung động rồi, như vậy có lẽ thành luỹ của Ba nghìn thế giới này cũng rất nhanh sẽ bị đánh vỡ hay sao?

Mọi người đều có phỏng đoán của riêng phần mình, đồng thời bọn họ lại chờ thời cơ hành động.

Thành chủ của Hỗn Độn chi thành và hơn mười vị đại năng ở kỳ Phân Thần trở lên lúc này toàn bộ tụ tập ở trong đại điện thành chủ, trên mặt của những người này bọn họ không có một biểu tình buông lỏng, so sánh với các tu giả ngây thơ đang mong đợi thành luỹ bị đánh vỡ vì thế được ra ngoài, những đại năng này đã trải qua nhiều kinh nghiệm, lại có thể đoán được rằng, thậm chí dự cảm trong nháy mắt đến lúc thành luỹ bị đánh vỡ sẽ có chuyện đáng sợ xảy ra như thế nào —— thế giới này sẽ trực tiếp phơi bày ở trong Hồng Hoang, sau đó nó sẽ không chịu nổi lực lượng khổng lồ, do đó trực tiếp sụp đổ, tiêu tán.

"Chỉ sợ đây là kiếp số không thể tránh, Hỗn Độn chi địa tồn tại nhiều năm như vậy có thể tới hiện giờ cũng muốn chịu không nổi." Tu vi thành chủ của Hỗn Độn chi thành lúc này đã là Phân Thần Hậu kỳ, mặc dù là ở trong Đại thế giới cũng là nhân vật giậm chân một cái có thể rung động một nơi, thế nhưng lúc này, ông ta cũng mang theo vài phần vẻ buồn rầu: "Vân Quang chân nhân, chuyện quan trọng như thế không thể không mời xuất thủ."

Tu giả được gọi là Vân Quang chân nhân nghe được câu này không từ chối đã gật đầu: "Việc này quả thực quan trọng, ba ngày sau ta sẽ đem kết quả nói cho chư vị."

Những người khác đối với lần này không có dị nghị, sau đó đều tự rời đi. Ba ngày không dài, chẳng qua đối với ở trong bí cảnh Nguyên Tu Vân ba người bọn họ lại thật sự có chút đau khổ, bọn họ đã tìm được sơn động và dàn tế của Chu Tồn huyết tế, nhưng khiến người ta không thể nào vui mừng là, trong sơn động này lại có rất nhiều ma vật đang thủ vệ, bọn họ muốn đi vào sơn động đến tế đàn nhất định phải đem những ma vật này thanh lý hết, bọn họ dọn dẹp tròn ba ngày, mới rốt cuộc đem ma vật làm khiếp sợ. Nhưng bởi vậy linh lực trong cơ thể bọn họ cũng tiêu hao không sai biệt lắm.

Duy vẫn luôn vui mừng chính là ở trong vòng 3 ngày này rốt cuộc bọn họ tích luỹ được cống phẩm cho bí cảnh Tinh Tuyền, kế tiếp bọn họ chỉ cần yên lặng ở nơi này tĩnh tu, đợi rời khỏi là được. Đương nhiên lúc này không thể quá dài, nơi này là bí cảnh Ma giới, đợi thời gian quá dài linh lực trong cơ thể bọn họ không cách nào bổ sung, cuối cùng chỉ sợ cảnh giới sẽ giảm xuống quá nhiều. Chẳng qua việc này đối với Dịch đại kiếm tu không có vấn đề gì, đến lúc này Nguyên Tu Vân đã vô cùng ước ao làm hỗn huyết chẳng hạn.

"Ngươi nói chúng ta còn phải ở nơi này mấy ngày?" Sặc Sỡ uể oải hỏi một câu, Nguyên Tu Vân không trực tiếp trả lời hắn, mà suy nghĩ thật lâu sau đó mới nói: "Không biết."

"Không biết!? Ngươi làm sao có thể không biết chứ! Trước đó ta trải qua nhiều bí cảnh như vậy, thời gian dài nhất cũng chẳng qua là ở không đến một tháng, dù sao chúng ta vẫn không đến mức ở lại nơi này ngây ngô một hai năm đi! Ha ha, yên tâm đi, chúng ta rất nhanh thì sẽ đi ra ngoài rồi!"

Nguyên Tu Vân không lên tiếng, nhìn thoáng qua Dịch Nhiên bên cạnh, trong mắt của người sau cũng sinh thêm một phần lo nghĩ, mặc dù ý nghĩ của hắn và Sặc Sỡ là có chỗ khác nhau.

Lúc này, ở trong Hỗn Độn chi thành bên ngoài bí cảnh, ba ngày ước định đã đến giờ, thành chủ của Hỗn Độn chi thành lại ngồi xuống đối diện mười mấy đại năng tu giả, Vân Quang chân nhân cũng ở nơi đây, chẳng qua nếu như tỉ mỉ nhìn sắc mặt của ông ta thì sẽ phát hiện, so sánh với ba ngày trước vị chân nhân này sắc mặt tái nhợt tiều tụy rất nhiều.

"Kiếp nạn này khó giải." Vân Quang chân nhân từ tốn nói bốn chữ này, dẫn tới toàn bộ các tu giả có mặt trong lòng trầm xuống.

"Có thể có một đường sinh cơ?" Thành chủ của Hỗn Độn chi thành nhịn không được mở miệng hỏi.

Vân Quang chân nhân ngược lại thật sự gật đầu, "Ngũ hành chi lực, tuyệt cảnh chi địa, sinh tử tương thông, nhất phi trùng thiên." [lực Ngũ hành, nơi đường cùng, sống chết tương thông, lại bay tận trời]

Gợi ý như vậy khiến mười mấy người đang ngồi đều lộ ra vẻ suy tư, thế mà qua hồi lâu bọn họ cũng không đoán được một đường sinh cơ này rốt cuộc ám chỉ gì? Chẳng qua Ngũ hành chi lực và nhất phi trùng thiên ngược lại có thể hiểu tương đối, trong lòng mọi người đều tự có ý nghĩ khác nhau cũng không ở lâu, đều vội vội vàng vàng rời khỏi. Mà trước khi rời đi có một vị Yêu tu đại năng toàn thân màu xanh biếc hỏi một câu: "Ngày của kiếp số?"

Vân Quang chân nhân dừng một lát: "Sau một năm rưỡi."

Trong phút chốc toàn bộ đại điện Hỗn Độn chi thành không còn lại mấy người, thành chủ của Hỗn Độn chi thành ngồi ở trên ghế đại điện, nói với Vân Quang chân nhân bên cạnh ông vẫn không nhúc nhích: "Đợi mấy vạn năm này, lúc này thọ mệnh buông xuống ngược lại có thể thấy tiêu tán của Hỗn Độn chi địa, ngược lại cũng đáng giá."

Tiếp đó Vân Quang chân nhân gật đầu, sau đó lại an ủi: "Mọi người có duyên phận của từng người, tuyệt xử phùng sanh* cũng không thể là một ý niệm mà thôi." [nơi tuyệt cảnh gặp chỗ sống]

"Nãi nãi, hai vị đại ca ca tiền bối rời khỏi đã lâu. Vì sao bọn họ còn chưa trở lại nữa?" Vẫn là trong gian phòng nhỏ, một đứa nhỏ đầu tóc bạc không hiểu hỏi bà lão cũng đầu đầy tóc bạc.

Bà lão nhẹ nhàng mà thở dài, xoa xoa đầu cháu ngoan nhà mình sau đó nói: "Bí cảnh Tinh Tuyền xảy ra vấn đề, hai vị tiền bối có thể sẽ ở bên trong thêm một ít thời gian thôi."

"Vậy nếu như bọn họ ở trong vòng một năm rưỡi cũng chưa về có thể làm sao giờ? Hỗn Độn chi địa muốn sụp mất rồi."

Bà lão chậm rãi nâng mắt lên nhìn ánh sáng mờ tối ngoài cửa sổ, nói nhàn nhạt: "Sẽ không, chuyện đã định mặc dù ở trong quỹ đạo thiên ly rồi, cũng sẽ trở lại điểm cuối. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn thì tốt rồi."

"Điều đó không thể nào! Chúng ta đã ở nơi này ngây người một tháng! Vì sao bí cảnh còn chưa kéo chúng ta đi ra ngoài?! Nó dự định kéo chết chúng ta không?! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Sặc Sỡ mở mắt ra sau đó gào thét, tiếp đó hắn nghe được tiếng nói của Nguyên Tu Vân: "Thay vì ở nơi này lộn xộn, còn không bằng nhanh chóng ngồi xuống tĩnh tọa đi. Dù sao Dịch Nhiên có thể chuyển hóa một ít linh lực cho ngươi ta, chẳng qua, chúng ta phải bắt đầu từ giờ làm quyết định lâu dài rồi."

"Dự định lâu dài? Chúng ta sẽ ở chỗ này đợi bao lâu?"

Nguyên Tu Vân nhún nhún vai: "Ai biết được? Có thể… Một năm rưỡi?"

142. Chương 142

Nguyên Tu Vân sao cũng không nghĩ tới bản thân thuận miệng nói một năm rưỡi vậy mà cứ như thế được bí cảnh thành thành thật thật làm dựa theo lời của y mà thực hiện rồi, ban đầu trong một năm y và Sặc Sỡ suýt tý nữa bởi vì không cách nào hấp thu linh lực mà tu vi rớt xuống. Cũng may ở thời điểm mấu chốt cuối cùng y cũng nhớ tới mình còn có một tiểu bí cảnh Khôn Minh nữa, cứ như vậy cuối cùng giải quyết được một vấn đề lớn, bọn họ ở trong bí cảnh Ma giới không thể tùy ý đi vào bí cảnh Khôn Minh nữa, nhưng thông qua thạch Khôn Minh có thể lấy ra linh lực của bí cảnh Khôn Minh cung cấp cho y và Sặc Sỡ tu luyện.

Mặc dù tu luyện linh lực cũng không được đầy đủ, không có cách nào để tu vi của bọn họ đề cao, nhưng ít ra có thể làm cho bọn họ bảo trì cảnh giới tu vi không rớt xuống, có thể ở nơi này trong bí cảnh Ma giới đợi một ít thời gian, lại đợi tiếp thêm nửa năm nữa, Nguyên Tu Vân ba người đều đã thành thói quen tính thời gian để đả toạ, vốn trước đó Nguyên Tu Vân còn từng nghĩ rốt cuộc bọn họ phải chờ tới khi nào, tới lúc này cũng chẳng muốn suy nghĩ, dù sau cũng lúc nên đi ra thì cũng sẽ đi ra.

Sau đó, thời gian bọn họ đi ra đã đến.

Khi bọn họ bị nhốt trong bí cảnh Ma giới một năm rưỡi, toàn bộ bí cảnh bỗng nhiên chấn động, mà bọn họ cảm nhận được cùng lúc với chấn động nhưng hồi lâu cũng chưa xuất hiện lực lôi kéo. Ba người đồng thời trợn mắt, Sặc Sỡ còn chưa kịp vui mừng hoan hô một tiếng, thì đã bị kéo ra ngoài cực nhanh, cũng bị văng ra như thế còn có Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân. Mặc dù lần này cảm giác ra khỏi bí cảnh có chút không đúng lắm, nhưng cuối cùng không cần bị nhốt ở bên trong có thể đi ra rồi. Nhưng bọn họ rất nhanh thì phát hiện mình thật sự quá ngây thơ rồi!

"Ơ? Đây là có chuyện gì?"

Sặc Sỡ lúc đi ra trực tiếp đụng phải một người, không đợi hắn nói gì, vậy mà đối phương mảy may cũng không chú ý chuyện này, ngược lại là giống như điên cuồng nâng hai tay la lên nói: "Đi ra rồi! Ta rốt cuộc đi ra rồi! Ta bị nhốt ở trong bí cảnh chết tiệt đó đã hơn một năm rồi!! Giờ lại được đi ra rồi!"

Sặc Sỡ nghe nói như thế trong lòng khẽ động, sau đó hắn phát hiện ở cổng vào Tinh Tuyền lại thoáng cái xuất hiện rất nhiều tu giả, mà những tu giả này không ai không có vẻ mặt xúc động cả, trên nhảy dưới la.

"Đây là có chuyện gì? Lẽ nào người bị nhốt vào trong bí cảnh có rất nhiều sao?"

"Rất hiển nhiên, đúng vậy." Nguyên Tu Vân ở bên cạnh mở miệng, "Hơn nữa rất rõ ràng bí cảnh Tinh Tuyền nhất định xảy ra vấn đề gì rồi, nói cách khác sẽ không chỉ có tu giả đi ra ngoài, mà không có tu giả đi vào."

Nghe được Nguyên Tu Vân nói những lời này, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ rất nhanh thì phát hiện cửa vào bí cảnh Tinh Tuyền lại không có ai muốn đi vào cổng bí cảnh nữa? Ba người bọn họ còn đang suy nghĩ phải hỏi vấn đề như thế nào đây, rất nhanh thì từ Hỗn Độn chi thành chạy đến rất nhiều tu giả trên mặt bọn họ lộ vẻ sợ hãi rồi chạy tới trước mặt bọn người Nguyên Tu Vân mới từ bí cảnh đi ra ngoài.

"Vậy mà các ngươi đi ra rồi?! Trời, rung động lần này của bí cảnh Tinh Tuyền rốt cuộc muốn kết thúc rồi sao?! Ta còn tưởng rằng nó sẽ kéo dài thời gian rất lâu chứ, giờ các ngươi đi ra có phải đã đại biểu cho bí cảnh đã khôi phục bình thường rồi hay không đây!"

Không đợi các tu giả từ bí cảnh đi ra ngoài hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngược lại thì bọn họ bị các tu giả của Hỗn Độn chi thành lần lượt nắm lấy hỏi tình huống của bí cảnh, sau khi đợi được hai bên rốt cuộc trao đổi tin tức với nhau, đến lúc này bọn họ đều tự có chung một điểm kiên định rồi.

"Nếu là như vậy, có phải giờ chúng ta đã đi ra thì không có vấn đề nữa hay không?"

"Ta nghĩ có thể không phải như thế." Một tu giả mang theo vài phần run rẩy chỉ tay vào Tinh Tuyền thật lớn tụ tập chấm nhỏ kia, "Các ngươi mau nhìn! Chẳng những Tinh Tuyền không ngừng rung động, dường như nó, nó càng chấn động lợi hại hơn nữa rồi!! Tốc độ biến mất của chấm nhỏ nhanh hơn trước rất nhiều!"

"Tinh Tuyền đang sụp đổ!!"

Có tu giả không chịu nổi thét chói tai kêu thành tiếng, nàng là tu giả sinh ra lớn lên ở Hỗn Độn chi địa, lúc này đối mặt với thánh vật lợi hại nhất của Hỗn Độn chi địa đang sụp đổ, dường như nàng cũng sụp đổ theo vậy.

Sắc mặt của mọi người nhất thời trầm xuống, bọn họ nhìn chằm chằm gắt gao Tinh Tuyền, mắt vẫn không nhúc nhích, giống như con ngươi khẽ động toàn bộ Tinh Tuyền sẽ vỡ mất. Chẳng qua khiến các tu giả không cách nào tiếp nhận là tốc độ biến mất của Tinh Tuyền thực sự tăng nhanh rất nhiều.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?! Tinh Tuyền phải biến mất! Nếu như Tinh Tuyền biến mất, chúng ta ở Hỗn Độn chi địa phải sinh sống như thế nào đây?! Nơi này chính là một mảnh hư vô, ngoại trừ linh lực bạo loạn thứ còn sống nào cũng không có!! Chẳng phải chúng ta cũng sẽ bị vây chết ở chỗ này ư?!"

Cuối cùng có người la lên, tất cả mọi người từ chối suy nghĩ tới kết quả xấu nhất kia, sắc mặt của mỗi người đều đen kịt, bất kể thế nào không ai đồng ý đi tìm chết.

"Mau tìm thành chủ đại nhân đi! Hắn nhất định có cách gì đó! Thành chủ đại nhân, thành chủ,"

Ầm ——!!

"A ——!!"

"Trời ạ!"

Không chờ đoàn người hốt hoảng tìm được người đáng tin cậy của bọn họ, vốn Tinh Tuyền chỉ yên lặng tiêu tán vậy mà phát ra một tiếng nổ động trời, dường như nó đang chịu đựng áp lực đáng sợ vô cùng nào đó, vốn cổng vào hiện ra hình tròn chợt bắt đầu bị đè ép biến hình, mà chấm nhỏ xung quanh cũng có có thể thấy được tốc độ mắt thường đang biến mất từng chút. Nếu như noi theo tốc độ này, có thể ở trong vòng một ngày Tinh Tuyền này sẽ hoàn toàn biến mất, sụp đổ rồi!

Lần này, tất cả các tu giả đều bối rối, sau khi mộng mị qua đi là thiên hình vạn trạng tìm kiếm đủ loại lối ra khác nhau. [ngàn tư thế nghìn dáng vẻ]

Nguyên Tu Vân nhìn Tinh Tuyền đột nhiên sụp đổ, trên đầu cũng không nhịn được tuôn mồ hôi lạnh. Lúc y vẫn còn đang suy tư phải làm sao, Dịch Nhiên bỗng nhiên kéo tay y, nhanh chóng chạy về một nơi. Mà ở trong nháy mắt Dịch Nhiên lôi kéo y, lòng của Nguyên Tu Vân yên tĩnh lại. Có người này làm bạn ở bên cạnh y, cho dù địa ngục bọn họ cũng có thể xông vào một lần.

"Này! Các ngươi chờ ta á!" Sặc Sỡ nhìn hai người nhanh chóng rời đi buồn bực khẽ hô một tiếng, chẳng qua âm thanh của hắn lại chẳng áp lại được tiếng la tức giận của đông đảo tu giả, hắn chỉ có thể cắn răng đi theo thật nhanh, lúc này không biết tại sao Sặc Sỡ bỗng nhiên cảm thấy nếu như nói còn có ai có thể từ

trong đường cùng như này đột phá một chút sinh cơ, như vậy khẳng định chính là hai người phía trước hắn đây rồi.

Dịch Nhiên mang theo Nguyên Tu Vân đi tới nhà Bành bà bà của bộ tộc Bạch Hộc. Lúc này nơi này nhìn còn muốn cũ nát hơn một năm rưỡi trước, hiển nhiên Bành bà bà đã đến gần mức đèn cạn dầu rồi, đã duy trì linh lực không được nữa rồi.

"A! Đại ca ca tiền bối! Các ngươi thực sự tới rồi!" Bành Bành trong nháy mắt cả kinh giật mình có thể bị đâm thủng, chẳng qua khi nó nhìn thấy người tới là Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân hai người, lại nhịn không được dâng lên vui mừng, sau đó nó lại bĩu môi: "Bà bà ta bà ấy gần đây thân thể không tốt, linh lực bạo động càng ngày càng nhiều, bà bà và ta không cách nào tu hành nữa…"

Nguyên Tu Vân nghe vậy gật đầu: "Dẫn chúng ta đi gặp bà bà ngươi, chúng ta có thể phải rời đi nơi này rồi." Y cũng là ở trên đường mới nhớ tới hai người kia tộc Bạch Hộc trước đây đã từng tiên đoán không quá ba năm bọn họ nhất định có thể rời đi nơi này. Giờ Tinh Tuyền gần sụp đổ, mặc dù thời gian chỉ có hơn hai năm một chút, nhưng tương đối gần nhau. Nếu như dự báo kia là thật, như vậy nhất định cơ hội vừa lúc rồi!

"Hai vị tiền bối tới rồi. Khụ, khụ khụ…" Bành bà bà ngồi ở trên ghế bằng gỗ, lúc này sắc mặt của bà còn muốn vàng như nến hơn lần trước, tu vi của bà đã từ kỳ Nguyên Anh rớt xuống Kim Đan Hậu kỳ, mà nhìn tu vi Bành Bành vẫn kỳ Kim Đan, Nguyên Tu Vân cũng rất dễ dàng đoán được Bành bà bà đã làm gì.

"Bà bà, bà không cần nói nhiều, ta chỉ hỏi, thật sự đã tới lúc này rồi?"

Bành bà bà lại nhịn không được sau đó ho khan hai tiếng, mới kiên định gật đầu: "Tuy nói thời gian dự kiến của Bành Bành cách hiện giờ còn một năm, nhưng lúc này không đi thì sinh cơ sẽ tận."

Nguyên Tu Vân thở một hơi thật dài, sau đó vô cùng may mắn trước đó y đã làm tiểu bí cảnh Khôn Minh, "Ta đã biết, ngươi và Bành Bành đi vào trong bí cảnh của ta nghỉ ngơi tạm thời. Ta ở trong bí cảnh mở một Thiên nhãn, bà ở trong bí cảnh nhìn tình huống bên ngoài nếu có nghĩ được khả năng nào đó thì mau nói cho ta biết."

Mặc dù Bành bà bà đã đoán được trước hai vị này có thể có bí cảnh, chẳng qua lúc Nguyên Tu Vân thực sự nói ra như thế bà vẫn thấy trong lòng kinh hoàng sau đó vô cùng vui mừng, mặc dù Hỗn Độn chi lực của nơi này sụp đổ toàn bộ bí cảnh luyện chế hoặc động thiên cũng sẽ không chịu nổi áp lực cực lớn mà sụp đổ, nhưng so sánh với cái khác, có thể có một bí cảnh hoặc động thiên linh lực tinh thuần đã là một chuyện cực kỳ may mắn rồi.

Bành bà bà gật đầu, sau đó kéo lại Bành Bành.

Bành Bành đang bị bà bà kéo sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Tu Vân, trên mặt nó rất nghiêm túc nói: "Đại ca ca tiền bối, Hỗn Độn chi thành ở trong vòng một năm rưỡi này đang điên cuồng tìm bộ tộc Yêu thú phi cầm đủ loại pháp bảo phi hành và pháp bảo Ngũ hành, có thể mấy thứ này và rời đi nơi này có quan hệ tới bí cảnh. Ta không thể thám thính bí mật thêm nữa, chẳng qua, ta còn nhớ rõ tinh quang cuối cùng ta nhìn thấy trong mắt."

Nguyên Tu Vân nhìn đứa nhóc đối diện, phát hiện vẻ mặt của nó vô cùng an tĩnh và trịnh trọng, vì vậy nghiêm túc nhớ kỹ lời nó nói, gật đầu: "Cám ơn ngươi gợi ý, chúng ta nhất định có thể rời đi nơi này."

"Vâng!"

Rầm rầm ——! Bên ngoài lại truyền tới tiếng chấn động to lớn, mà lần này dường như toàn bộ Hỗn Độn chi địa đều đang chấn động kịch liệt.

=====

v^7L

143. Chương 143

Tiếng to lớn của chấn động khiến rất nhiều người trong thành ngoài thành đều mất khống chế mà gọi ra tiếng, giờ này khắc này, không ai có thể hiểu rõ khủng hoảng trong lòng bọn họ là tồn tại thế nào. Sau khi mọi người như con ruồi không đầu chạy trốn từ đầu đến cuối rất lâu, rốt cuộc tìm được tuyệt vọng từ trong Hỗn Độn chi địa, dường như ngoại trừ Hỗn Độn chi thành này ra bọn họ hoàn toàn không có một nơi có thể để đi. Giống như bọn họ là người bị thế giới vứt bỏ vậy, từ trước đến giờ cũng chưa có hy vọng, mà giờ càng tuyệt vọng.

Nơi này không có lối ra có thể rời đi, từ lúc bọn họ bắt đầu đi vào nơi này, có thể rời đi cũng chỉ thông qua Tinh Tuyền, tới trong bí cảnh của Ba nghìn thế giới mà thôi. Vì vậy, có lẽ theo bản năng, lại có lẽ theo trực giác, sau khi ở hoảng loạn hồi lâu tất cả tu giả của Hỗn Độn chi địa, đều đang tụ tập tới xung quanh Tinh Tuyền đang chấn động.

Lúc Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên hai người chạy tới nơi Tinh Tuyền này, chưa từng thấy biển người như thế. Mà lúc này Sặc Sỡ trong bí cảnh Khôn Minh thông qua Thiên nhãn nhìn ra ngoài, Bành Bành và Bành bà bà ba người cũng bị cảnh tượng như thế làm cho hơi kinh ngạc, Sặc Sỡ trực tiếp ở trong bí cảnh nói với bọn người Nguyên Tu Vân: "Nhìn điệu bộ này dường như không phải tình cờ đâu, ngươi đừng nói với ta cũng biết được nếu quả như thật phải rời khỏi nơi này, chắc chắn Tinh Tuyền là cửa đột phá duy nhất nha."

Mặc dù Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân không trả lời lời của hắn, nhưng trên vẻ mặt của hai người lại hiện ra vẻ mặt đồng ý. Cổng vào Tinh Tuyền nếu có thể thông tới những bí cảnh khác, như vậy nếu như Hỗn Độn chi lực sụp đổ, như vậy bọn họ chỉ cần ở đi vào trước khi bí cảnh Tinh Tuyền sụp đổ, cho dù tới thế giới nào trong bí cảnh. Kỳ thực nếu như không phải mỗi lần đi vào bí cảnh ít ngày đều sẽ bị Tinh Tuyền kéo trở về, như vậy chắc là người của Hỗn Độn chi địa cũng sớm đã rời đi nơi này, đi tới thế giới khác trong Ba nghìn thế giới rồi.

Điểm này cũng không khó để nghĩ thông suốt, cho nên sau khi trải qua hỗn loạn kinh hoảng lúc ban đầu, rất nhiều tu giả đều đem ánh mắt nóng bỏng nhắm ngay Tinh Tuyền, bất kể là đi vào trong thế giới bí cảnh nào cũng được, cho dù là Ma giới và Yêu giới cũng không có vấn đề, chỉ cần có thể rời khỏi Hỗn Độn chi địa nơi không có một ngọn cỏ này, vậy không quan tâm thế nào bọn họ đều hài lòng.

"Đây nhất định là sinh cơ của Thiên đạo cho chúng ta! Không nên do dự, thừa dịp trước khi Tinh Tuyền sụp đổ chúng ta nhất định phải nhanh chóng đi vào bí cảnh! Sau đó Tinh Tuyền biến mất, thì chúng ta cũng sẽ không trở lại nữa rồi!"

Có tu giả nhịn không được hô lên một câu nói này, những lời này đại biểu cho tiếng lòng của rất nhiều người. Chỉ là, người ở Hỗn Độn chi địa mỗi một người đều cẩn thận hơn, mặc dù trong lòng sẽ bức thiết, cũng không ai sẵn lòng làm người đầu tiên ăn con cua*.

[Người đầu tiên ăn con cua:

Ông Lỗ Tấn từng ca ngợi: "Người đầu tiên ăn cua rất đáng ngưỡng mộ. Không phải là những chiến binh dám ăn nó sao?" Cua khủng khiếp, xấu xí và khốc liệt. Những người đầu tiên ăn cua cần can đảm.

Túm lại, người ăn cua đầu tiên ý chỉ dám đứng lên làm người thử đầu tiên.]

"Vị đạo hữu này nói không sai, đây đúng là một biện pháp, không biết, đạo hữu có thể làm mẫu trước cho chúng ta hay không đây!"

"Đúng vậy đúng vậy, đạo hữu đi trước một bước, chúng ta lập tức sẽ đuổi theo!"

Lúc này trong lòng mọi người đều rất nóng lòng, nhưng cũng không đi lên. Tính người được lộ rõ vô cùng nhuần nhuyễn.

Ầm ——!!

Từ phía trên bên phải Tinh Tuyền chợt phát ra một trận nổ mạnh, tiếng vang to lớn kèm theo tinh quang chói mắt như là cảnh đẹp cực hạn, chẳng qua đồng thời cũng giống như là đao nhọn đòi mạng. Đợi được sau khi nổ mạnh đi qua, các tu giả của Hỗn Độn chi địa hoảng sợ phát hiện vậy mà Tinh Tuyền bị nổ banh

một phần ba rồi, mà còn dư lại hai phần ba cũng đang nhanh chóng biến mất, tiếp tục như vậy nữa, không cần hai canh giờ Tinh Tuyền sẽ hoàn toàn biến mất rồi.

"Ngu xuẩn! Được! Các ngươi ở nơi này chờ đi! Đợi đến khi Tinh Tuyền triệt để biến mất sau đó ta nhìn các ngươi sẽ làm gì! Ta cũng không muốn chờ chết, tại hạ đi trước một bước!"

Cuối cùng có người không kiềm chế được, lúc xong một câu nói này thì trực tiếp phi thân nhảy vào trong Tinh Tuyền chấn động cực mạnh, hành động của gã trực tiếp kích thích toàn bộ tu giả ở đây, tựa như không thể chờ chết vậy! Bọn họ cần rời đi nơi này tốc độ nhanh nhất!

Chẳng qua khi mọi người quyết định muốn tập thể nhảy vào trong Tinh Tuyền này, từ Tinh Tuyền bỗng dưng truyền đến một tiếng gào to thê lương, nhất thời khiến toàn bộ các tu giả muốn tiếp nối nhảy vào trong Tinh Tuyền dừng bước lại, bọn họ hai mặt nhìn nhau, đây là có chuyện gì?

"Lúc này Tinh Tuyền đang trong chấn động, chỉ sợ con đường tiếp nối bí cảnh của Ba nghìn thế giới cũng không an toàn."

"Đúng thật! Nếu như vận khí không tốt đi vào con đường đang bị hỏng, chỉ sợ sẽ bị Hỗn Độn chi lực trực tiếp tiêu diệt đi?"

"Vậy làm sao giờ? Chúng ta ở trong này chỉ nhìn mà không đi vào sao? Tinh Tuyền này tối đa chỉ có thể chống đỡ một hai canh giờ nữa, nếu trễ nải nữa chỉ sợ mọi người chúng ta cũng sẽ chết ở nơi này!"

"Thế nhưng ai biết vận khí của bản thân tốt hay không? Nếu đi vào cũng là một đường chết!"

Đến tận đây, toàn bộ các tu giả của Hộn Độn chi địa lại loạn cả lên, bọn họ đều kiên trì tranh luận của mình, mặt đỏ tới mang tai.

"Làm sao giờ? Chúng ta có nên đi vào thử một lần vận khí hay không?" Nguyên Tu Vân cúi đầu nhẹ nhàng mà hỏi Dịch Nhiên. "Nói thật ta đối với vận khí của mình cũng không quá coi trọng."

Dịch Nhiên nghe được câu này khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, đưa tay cầm lấy tay của Nguyên Tu Vân: "Vận khí của ta cũng không thể nào tốt. Chẳng qua, có lẽ có ít biện pháp."

Hai mắt Nguyên Tu Vân sáng ngời đang muốn hỏi biện pháp, chẳng qua hắn lại chợt im miệng, trực tiếp đổi thành thần thức truyền âm, dù sao lúc này tâm tình của các tu giả xung quanh đều tương đối táo bạo, chỉ sợ phát hiện gì đó sẽ lập tức bị tuyên dương lên rồi tranh đoạt.

Biện pháp gì?

Trong cơ thể ta có huyết mạch Kim Ô, còn có huyết mạch Ma hoàng.

Nguyên Tu Vân hơi nhăn mi, tỉ mỉ suy tư một lát, sau đó như là nghĩ tới điều gì thoáng cái trợn to: Thiên phú thần thông của ngươi là gì?

Dịch Nhiên nghe vậy hài lòng nở nụ cười: Chi dương chi lửa, phá giới chi lực.

Nguyên Tu Vân chợt hít sâu một hơi, Nếu sau khi chúng ta đi vào Tinh Tuyền, gặp phải lối đi sụp đổ, phá giới chi lực của ngươi có cách sao?

Có thể phá lối đi tới thế giới gần nhất. Chẳng qua, vận dụng một lần phá giới chi lực, thời gian ta có thể khôi phục phải một năm.

Nói cách khác chỉ có một lần cơ hội thoát đi, trên đường không thể có sai lầm lần thứ hai nữa. Nguyên Tu Vân gật đầu, sau đó lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, y nhìn về phía Dịch Nhiên: "Cho ta một giọt máu của ngươi, mặc dù đây chẳng qua là một bán thành phẩm, nhưng cho tới giờ cũng chỉ có thể dùng trước thôi, nói như thế nào cũng có một nửa tỷ lệ trúng mục tiêu."

Dịch Nhiên có chút không hiểu ý của Nguyên Tu Vân, chẳng qua việc này cũng không gây trở ngại hắn đem máu tươi của mình không chút do dự cho Nguyên Tu Vân, hắn một chút cũng không sợ đạo lữ nhà mình dùng máu này làm những gì.

Sau đó hắn liền thấy Nguyên Tu Vân lấy ra một sợi tơ màu đỏ, tầng ngoài lóe ánh sáng lung linh nhàn nhạt, đồng thời thận trọng đem máu huyết nhỏ lên sợi tơ này, sau một khắc sợi tơ này chợt bó chặc, đồng thời bắt đầu càng không ngừng rung động.

"Đây là cái gì?"

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Dịch Nhiên: "Lợi khí có thể nguyền rủa người giết người."

Dịch Nhiên nhướng mày hiển nhiên là hoàn toàn không tin lời của y, nhưng các tu giả nghe lén xung quanh ngược lại nhịn không được nhìn cọng tơ hồng một cái, nhưng rất nhanh lại chú ý những người khác đang đi. Lúc này bảo khí lợi hại hơn nữa cũng không quan trọng bằng việc có thể dùng phòng ngự chi khí để đi qua lối đi an toàn.

"Nhìn! Lại có người đi vào rồi! Hai lần trước đó cũng cũng không có kêu thảm thiết, nói không chừng lần này cũng, "

"A a a a ——!!"

Hét thảm một tiếng trực tiếp cắt đứt lời của gã.

"Đáng ghét! Ta đã tính thử, mười người đi vào trước đó chỉ có bốn người không kêu thảm thiết, tỷ lệ này vẫn chưa tới một nửa, thật là!"

Đám người rối loạn lần thứ hai. Mà lúc này Nguyên Tu Vân lại chợt nắm chặc tay của Dịch Nhiên, hít sâu một hơi trực tiếp xông về Tinh Tuyền!

Cho dù bây giờ tỷ lệ sống sót xuống tới đáy thì thế nào? Tiếp tục như vậy nữa, cùng với Tinh Tuyền sụp đổ càng ngày càng lợi hại, tỷ lệ sống sót chỉ sẽ nhỏ hơn mà sẽ không đổi thành lớn hơn! Đến lúc đó nếu như những người này phản ứng kịp, ở đây có ít nhất mấy vạn người, hình ảnh của cùng xông vào quả thực đáng sợ! Nếu cũng đều là phải vật lộn một trận, cũng không cần chờ, trực tiếp lên!

Lần này cảm giác đi vào Tinh Tuyền rõ ràng khác nhau rất lớn so với mấy lần trước, mấy lần trước đi vào là bình hòa, không gặp nguy hiểm. Mà lần này vừa nhảy vào trong Tinh Tuyền, thì Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên đồng thời cảm nhận được linh lực bạo động to lớn đập vào mặt!

"Kim, Mộc!" Nguyên Tu Vân hét lớn một tiếng, trong nháy mắt ở xung quanh y và Dịch Nhiên tạo thành hai tầng lá chắn bảo vệ do Kim phiến và thân cây tạo thành.

Đây rất rõ ràng cho thấy đang ở một lối đi sụp đổ. Vận khí của bọn họ có vẻ như thực sự không tốt lắm.

Chẳng qua, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ đi vào lối đi Ba nghìn thế giới, trước đây quá nhanh, bọn họ không kịp liếc mắt nhìn, mà giờ, ở trước mắt bọn họ là đưa ra vô số quang đạo từ nhiều hướng khác nhau, đến trước mặt bọn họ, mà phương hướng lúc này của bọn họ đang muốn hướng đi về một quang đạo nằm ở phía Tây bầu trời!

"Ngươi chống đỡ một chút!" Nguyên Tu Vân chỉ kịp nói ra bốn chữ này, liền đem cọng tơ hồng vẫn nắm trong tay lấy ra, trực tiếp ném vào không trung, sau đó y huỷ bỏ lá chắn bảo vệ của Tiểu Kim Thụ và Tiểu Hồ Lô, đem tất cả linh lực đều rót vào trong cọng tơ hồng này!

Cùng lúc đó Dịch Nhiên vô cùng ăn ý đem Nguyên Tu Vân ôm vào trong lòng, đồng thời xung quanh hắn xuất hiện hơn một nghìn thanh kiếm quang, chúng nó đem hai người vây thật chặc vào trong, chống đỡ linh lực và sụp đổ điên cuồng của bốn phía.

"Lấy máu làm dẫn, Ngũ hành mượn lực! Đường về hiện!!"

Hai tay Nguyên Tu Vân liên tục làm vài cái dấu tay, sau cùng hai tay hợp lại, tơ hồng ở không trung chợt chấn động một cái, sau một lát, chỉ thẳng vào một trong mấy nghìn quang đạo ở đây! Mà quang đạo này phút chốc biến thành màu đỏ chói mắt!

Nguyên Tu Vân thở mạnh một hơi: "Nhanh, chính là chỗ đó, là có thể thông vào trong bí cảnh Đại thế giới của ngươi!"

Trong hai mắt Dịch Nhiên chợt bộc phát ra một trận thần thái loá mắt, giậm chân một cái, dùng tốc độ nhanh nhất xông về quang đạo màu đỏ kia! Mà ngay tại lúc này quang đạo kia bắt đầu chấn động kịch liệt, dường như rất nhanh thì muốn không chịu nổi linh lực của Hỗn Độn mà đổ sụp xuống!!

Vào giờ khắc này lòng của Nguyên Tu Vân và ba người trong không gian Khôn Minh đều chợt nhấc lên, mà Dịch Nhiên cũng bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, sau đó trong miệng bỗng nhiên phát ra tiếng khóc thét dài kinh người, theo tiếng khóc thét dài vang lên, ở phía sau Dịch Nhiên một lần nữa xuất hiện Kim Ô màu đen to lớn, nó kêu một tiếng, liền dẫn Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân dùng tốc độ kinh người xông về đầu cùng của quang đạo màu đỏ kia!!

=====

o M

144. Chương 144

Tốc độ sụp đổ của thông đạo cảnh nội Tinh Tuyền biến mất rất nhanh, thế nhưng Kim Ô màu đen mạ vàng kia còn nhanh hơn sụp đổ, thời điểm quang đạo màu đỏ gần sụp đổ triệt để, Kim Ô lần thứ hai kêu lên một tiếng dài, vọt thẳng vào bên trong quang môn chỉ có một lối đi kia!

Trong nháy mắt khi đi vào quang môn kia, Nguyên Tu Vân chợt thở dài một hơi, mà hiển nhiên Dịch Nhiên cũng có cùng cảm giác với y, bằng chứng chính là Kim Ô trước đó còn vênh vênh váo váo bỗng nhiên giống như là không còn sức lực, đặc biệt lười biếng vỗ vỗ cánh sau đó trực tiếp biến mất ở không trung, ngay cả giảm xóc cũng không cho Dịch Nhiên, trực tiếp để cho bọn họ từ không trung rớt xuống.

Xui xẻo là lúc này Dịch đại kiếm tu cũng là tình trạng kiệt sức, thật sự không có hơi sức đâu lại bay bổng trên không, hắn nhìn thoáng qua phía dưới vừa lúc là một hồ lớn, quyết định dựa vào độ cứng rắn nâng lên ngã xuống của bản thân hắn, sau đó lại nói sau. Thái độ như vậy thiếu chút nữa khiến Nguyên Tu Vân buồn bực muốn chết, y vung tay lên liền đem ba người trong bí cảnh Khôn Minh vứt ra, vừa rồi hai người bọn họ liều sống liều chết, nhưng ba người bọn họ nhìn xem náo nhiệt không ra sức cho nên kế tiếp liền nhìn bọn họ rồi.

Cũng may Sặc Sỡ và Bành bà bà bọn họ vừa ra tới cũng hiểu nên làm gì, ba người nhẹ nhàng hợp lực, khiến sau lưng Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên dài ra một đôi cánh hai màu trắng và màu xanh khác nhau.

"Đại ca ca tiền bối! Chúng ta là đi ra rồi ư?!" Đôi mắt Bành Bành nhìn một vùng cảnh sắc đẹp đẽ của bí cảnh trong lòng kích động không thôi.

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một lát gật gật đầu nói: "Chỉ cần chúng ta có thể trong bí cảnh này an an ổn ổn ngây ngốc một ngày, sau đó chắc hẳn cũng sẽ không trở lại Hỗn Độn chi địa nữa, chẳng qua biện pháp tốt nhất chính là từ cửa vào của bí cảnh nơi này đi ra ngoài coi sao, chúng ta nhất định bất kể như thế nào cũng sẽ không lại đi vào Hỗn Độn chi địa nữa."

Bành Bành trực tiếp hoan hô một tiếng, ngay cả Sặc Sỡ cũng không nhịn được nắm thành quyền, mà Bành bà bà ở một bên cuối cùng vui mừng nở nụ cười, con trai và con dâu nhất định tìm bọn họ tìm tới phát điên rồi, rốt cuộc bà có thể mang theo cháu trai đi trở về rồi. Cho dù bà dùng hết tất cả sức lực, có thể sẽ biến thành một cụ già bình thường dần dần chết đi, thế nhưng lại có gì chứ? Bà không hội hận.

"Bà bà?" Bành Bành bỗng nhiên kéo tay của Bành bà bà, trong mắt tràn đầy lo lắng: "Bà bà, chúng ta phải cùng nhau về nhà."

Bành bà bà cười cười: "Dĩ nhiên, chúng ta nhất định phải cùng nhau về nhà."

"Bí cảnh này chắc là bí cảnh Đại thế giới của các ngươi, ngươi biết không? Nơi này là nơi nào?" Sau khi Nguyên Tu Vân bọn họ rớt xuống bên hồ liền bắt đầu hỏi Dịch Nhiên vấn đề quan trọng nhất này. Người sau bất đắc dĩ trầm tư một hồi nói rất dứt khoát: "Bí cảnh Đại thế giới Thương Lan nhiều như vậy, bí cảnh

lại rất lớn, làm sao ta biết nơi này là nơi nào?" Hơn nữa, ở đây còn chưa nhất định có đúng bí cảnh Đại thế giới Thương Lan hay không đâu. Đương nhiên, những lời này hắn không dám trực tiếp nói với đạo lữ nhà mình.

Nguyên Tu Vân nghe vậy trực tiếp nhướng mi, sau đó ha ha hai tiếng cũng không để ý đến hắn, bắt đầu ngồi dưới đất đả tọa hồi phục linh lực, bí cảnh này không hổ là bí cảnh Đại thế giới, linh lực dồi dào hơn nữa tinh thuần, thích hợp nhanh chóng bổ sung linh lực. Lúc này trong cơ thể y đã đả thông bốn nhánh linh căn, Tiểu Thủy Cầu đã sớm được y bắt trong một năm rưỡi khi bị nhốt ở Ma giới. Về phần chí bảo của Thổ linh căn đứa cuối cùng, nói có cũng có nhưng muốn dùng vẫn có chút phiền phức.

Nguyên Tu Vân nghĩ như thế, trong lòng bàn tay của y bỗng nhiên xuất hiện một cục đất màu đen, ma khí trên cục đất này khiến y nhíu mày, nhưng nếu như bỏ đi những ma khí này cẩn thận quan sát, thì sẽ phát hiện ở trong tầng tầng màu đen vây quanh này có một chút màu vàng đất nhu hoà, đang tản ra ánh sáng nhạt.

"Đất Vô Cực ma hoá?" Sặc Sỡ nhìn động tác của Nguyên Tu Vân chặc một tiếng: "Tại sao ngươi phải đem đất Vô Cực ma hoà này cầm đi chứ? Dầu gì giờ ngươi cũng là Nguyên Anh Sơ kỳ rồi, muốn tìm một linh bảo thuộc tính Thổ cũng là chuyện dễ dàng mà? Không phải đất Vô Cực ma hoá này không dùng được hay sao?"

Nguyên Tu Vân nhìn Sặc Sỡ nhịn không được liếc trắng mắt: "Ngươi không hiểu." Ngũ linh căn hỗn độn của y thật sự quá kén ăn rồi, người ta ngoại trừ linh vật trên Thiên bảng thì còn lại không ăn nha! Thật vất vả có thể đụng phải một linh vật thuộc tính Thổ còn là nổi danh trên Thiên bảng, mặc dù đã ma hóa cũng muốn thử tinh lọc!

"Được rồi được rồi, ta không hiểu, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút sau đó chú ý gần đây có dấu vết hoạt động của tu giả hay không đi, đến lúc đó chỉ cần nắm lại môt người là có thể biết vị trí và thế giới hiện giờ của chúng ta rồi."

Những người khác đối với lần này không có dị nghị, cũng bắt đầu tĩnh tọa, chẳng qua Bành Bành vẫn đang dưới sự gợi ý của Bành bà bà, ở xung quanh bày một ẩn linh trận, che khuất dấu vết hoạt động của bọn họ. Dịch Nhiên trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Nguyên Tu Vân, sau đó từ từ nắm tay y bỗng nhiên nói: "Nơi này chắc chắn là Đại thế giới Thương Lan."

Nguyên Tu Vân nhướng mi không hỏi vì sao, Dịch Nhiên liền trực tiếp lộ ra một vẻ mặt nụ cười nhạt trào phúng "Trời lớn nhất ta lớn thứ hai" đã rất lâu không gặp: "Ta cảm thấy hơi thở của đám cặn bã."

Nhất thời, Nguyên Tu Vân đem đôi mặt của mình trừng lớn, nội dung trong lời nói của Dịch Nhiên thật sự là rất dễ hiểu —— người có thể được hắn xưng là đám cặn bã, ngoại trừ "Bạn tốt" và "Người thầm mến" trước đây liên thủ nhau tới hại hắn trúng độc, tu vi rớt xuống ra thật đúng là không còn ai nữa.

"… Người thầm mến ngươi sắp tới sao?"

Dịch đại kiếm tu trực tiếp lộ ra một biểu tình vô cùng sốt ruột: "Đừng khiến ta buồn nôn."

Nguyên Tu Vân nhếch miệng lên tiếp tục hỏi: "Tu vi hiện giờ của nàng ta thế nào? Nhất định cao hơn ngươi đi!"

Mà lần này, trên mặt Dịch đại kiếm tu chậm rãi lộ ra một biểu tình vô cùng trào phúng và tự ngạo: "Cho dù ta rớt cảnh giới thêm một lần nữa, bọn họ cũng không sánh bằng ta."

Nguyên Tu Vân không nhịn nổi liến mắt nhìn khuôn mặt tự đại ngầm của bản thân hắn, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười: "Ngươi đi vào trong bí cảnh Khôn Minh ngây ngô trước đi, để ta xem thật kỹ coi người thầm mến ngươi và bạn tốt là dáng vẻ gì, sau đó lại đánh mặt cũng nhận thức tốt một chút, đúng hay không?"

Dịch Nhiên lẳng lặng nhìn thoáng qua đạo lữ lúc này không hiểu sao bước vào trạng thái hưng phấn, cảm thấy y hưng phấn như thế hình như không đúng lắm. "… Ngươi định làm gì?"

Nguyên Tu Vân thoáng cái cười đến vô cùng thuần lương ấm áp: "Không thế nào cả, chỉ muốn xem dáng dấp bọn họ ra sao thôi? Ngoài ra, trong túi Phúc của ta còn có máu tươi của Tiểu Sỏa Đản ăn của ngươi này."

Dịch Nhiên nghe vậy chậm rãi nhếch miệng lên, sau đó trực tiếp đi vào bí cảnh Khôn Minh. Máu tươi được Tiểu Sỏa Đản ăn, đó cũng không phải là máu gì tốt.

Sặc Sỡ và Bành Bành ba người bọn họ nhìn Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân hỗ động có hơi mông lung: "Các ngươi đang nói gì thế?"

Nguyên Tu Vân cười đẹp vô cùng: "Không có gì, ta đang muốn đánh chết tình địch bằng một trăm loại cách thức mà thôi."

Sặc Sỡ: "..." Quá hung tàn, xin đừng cười!

====

145. Chương 145

Ở trong mắt Sặc Sỡ, Nguyên Tu Vân vẫn luôn là một người tính cách bình thản, tâm tư ổn trọng, trong lòng coi như là có ý kiến gì cũng tuyệt đối sẽ không lộ ra ngoài. Nhưng giờ nhìn Nguyên Tu Vân cười ấm áp như vậy, trong miệng lại nói lời nói hoàn toàn khác biệt, hắn nhất thời đã cảm thấy trước đây bản thân nhất định là bị mù, mới sẽ cảm thấy người này không có tính cách chuyện gì cũng sẽ không so đo.

"Ngươi định làm gì? Tình địch ngươi tới? Sẽ không trùng hợp như vậy chứ! Kẻ đó là nam hay nữ, họ là ai?"

Nguyên Tu Vân nghe vậy tiếp tục cười cười bằng trực giác nhìn về phía Tây, mơ hồ thấy vài điểm đen nhanh chóng bay tới, có lẽ chính là nữ nhân và huynh đệ luôn miệng nói thích, lại hạ độc Dịch Nhiên rồi. "Làm sao ta biết nàng tên gọi là gì, dù sao phải quen biết một chút trước nha."

Sặc Sỡ nhất thời đóng chặt miệng mình, cảm thấy vẫn không nên xen vào chuyện này tương đối tốt hơn. Còn Bành bà bà và Bành Bành bên cạnh sẽ không ở nơi này nói hơn một câu, bọn họ sẽ chờ từ trong bí cảnh nơi này sau đó đi ra ngoài trực tiếp đi Đại thế giới Thương Lan đến thông đạo trở về Trung thế giới Bạch Nguyên, bắt đầu đi từ Trung thế giới đi Đại thế giới đó là khó càng thêm khó, nhưng nếu như từ Đại thế giới đi Trung thế giới ngược lại tương đối đơn giản, cho nên bọn họ chỉ cần phải ở nơi này đợi đi ra ngoài thì được rồi.

Vì vậy Nguyên Tu Vân bốn người ở nơi ven hồ lẳng lặng đả tọa, chờ nhóm người kia rơi xuống bên cạnh bọn họ, Nguyên Tu Vân mới đứng lên cẩn thận nhìn bọn họ.

Người tới có bảy người, bốn năm ba nữ, trên người đủ loại bảo khí toả ra chập chờn hàng loạt, thậm chí Nguyên Tu Vân vẫn có thể cảm giác được trên người bọn họ có sóng linh lực mãnh liệt, Tiểu Thủy Cầu len lén nói cho Nguyên Tu Vân, vậy mà trên người mấy người này tất cả đều có tiên bảo.

Trong lòng Nguyên Tu Vân nhịn không được chậc một tiếng, quả nhiên Đại thế giới chính là khác biệt, nhớ năm đó y ngay cả muốn một linh khí cũng khó, toàn bộ Nguyên Nhiên giới đều tìm không được một món tiên bảo, nhưng đến Đại thế giới còn chưa tới một canh giờ nữa, đã gặp được bảy người vậy mà trên người người nào cũng có tiên bảo rồi, thật giống như tiên bảo là củ cải trắng trên đường vậy.

"Các ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?"

Không đợi Nguyên Tu Vân mở miệng, trong bốn nam ba nữ có một nam tử mặt mày sắc bén, cường tráng cao lớn liền trực tiếp cau mày mở miệng chất vấn. Nguyên Tu Vân tỉ mỉ nhìn gã một cái, trực tiếp ở trong lòng đánh một dấu gạch chéo, người thiếu kiên nhẫn như thế tuyệt đối không thể nào là huynh đệ tâm cơ có thể nhịn hơn mười năm cuối cùng động thủ một lần. Trên mặt y lộ ra một nụ cười xin lỗi: "Chúng ta ở chỗ này chờ hơn nửa ngày, nhưng rốt cuộc chờ tới mấy người rồi. Sao chúng ta ở nơi này, bản thân chúng ta thật ra cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết lúc chúng ta ở lối đi giới môn không biết sao lại có một trận chấn động lớn, chờ lại mở mắt ra, thì đi tới nơi này rồi. Không biết nơi này là nơi nào? Mấy vị đạo hữu có thể cho biết hay không đây?"

Lúc Nguyên Tu Vân nói lời này, biểu tình trên mặt hết sức thành khẩn, mà theo như lời nói của người mới tới này mặc dù không thể nào tin được, nhưng xác xác thật thật là từng có loại chuyện này xảy ra, cũng không thể hoàn toàn không tin. Nam tử cường tráng này nghe vậy còn chưa nghĩ ra phải hỏi thế nào, người bên cạnh gã ta khóe mắt nâng lên, nam tử mặt dài mặt trắng tiếp nhận lời nói: "Trước đây các ngươi là người thế giới nào?"

Nguyên Tu Vân nhìn thoáng qua Bành Bành, Bành Bành lập tức bước lên trước: "Các vị tiền bối ca ca, chúng ta tới từ Bạch Nguyên giới, trước khi đi tới chỗ này không biết sao chúng ta bị vây hãm một lúc lâu, thật vất vả từ bên trong chạy tới, thì chạy tới chỗ này, các vị tiền bối ở đây còn là Bạch Nguyên giới không?"

Bề ngoài Bành Bành rất dễ khiến người ta buông lỏng cảnh giác, hơn nữa lời nó nói lại tương đối phù hợp với Nguyên Tu Vân, mấy người đối diện liếc mắt nhìn nhau sau đó cuối cùng buông xuống phần lớn đề phòng trong lòng: "Ở đây đã không phải là Bạch Nguyên giới nữa rồi, cũng coi như mấy người các ngươi có may mắn, nơi này là trong bí cảnh Thương Lan một trong ba Đại thế giới của Nhân giới. Mười mấy ngày trước bí cảnh mở ra, mười ngày sau bí cảnh sẽ đóng, nơi này có không ít thứ tốt khó có được, nhìn tu vi của mấy người các ngươi vẫn được thông qua, ngược lại là có thể ở trong bí cảnh đi dạo một chút chẳng qua đến đúng thời điểm phải theo vài người dẫn bọn ngươi đi ra ngoài, nếu không sẽ bị nhốt ở nơi này, không biết mấy nghìn mấy trăm năm nữa."

Nói lời này chính là một vị trong ba nữ tử mặc một bộ váy dài ngân hồng lưu ly, nữ tử này lúc nói lời này mang theo ý cười, âm thanh uyển chuyển êm tai, lại tô lên một đôi mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người của nàng, thật sự là một vị mỹ nhân khó có được. Nguyên Tu Vân đi tới thế giới này thời gian dài như vậy, ngay cả Nguyên Anh cũng tu đến rồi, chẳng qua trong tất cả mỹ nhân từng gặp đây là một vị ngược lại thoạt nhìn đẹp nhất, hơn nữa vị mỹ nhân này không chỉ coi như đẹp, dường như ngay cả tính cách cũng rất ôn nhu dễ thân đó!

Trách không được ngươi sẽ bị người hạ độc đấy, đây đúng là một vị đại mỹ nhân.

Nguyên Tu Vân trực tiếp dùng thần thức truyền âm qua Dịch Nhiên, mặc dù vị mỹ nhân này đứng cạnh hai cô nương khác cũng đều là các hữu thiên thu*, nhưng Nguyên Tu Vân có thể khẳng định người thầm mến Dịch Nhiên lúc trước kia tuyệt đối chính là vị mỹ nhân trước mắt này.

[Các hữu thiên thu: thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là mỗi người đều có giá trị riêng. Ẩn dụ sức mạnh của mọi người ở cùng một cấp độ, và mỗi người có những đặc điểm riêng của họ.]

Nàng ta còn không đẹp bằng phần nửa của ngươi.

Dịch Nhiên trả lời có vẻ vô cùng không công bằng, chẳng qua Nguyên Tu Vân cũng nhẹ khẽ nở nụ cười: "Đa tạ vị tiên tử này nói cho chúng ta biết chuyện quan trọng như vậy, ta vốn còn lo lắng đi tới nơi này sẽ gặp phải kẻ xấu nào đó chứ, dù sao người già yếu của chúng ta đây mặc dù tu vi đều đến kỳ Nguyên Anh, nhưng tóm lại là không quen cuộc sống, có tiên tử nói như vậy chúng ta ngược lại có thể an tâm một chút. Chỉ là chúng ta ở nơi này làm nửa ngày mới đợi được tiên tử mấy vị, lỡ như ở mười ngày sau vận khí vô cùng xui xẻo cũng không gặp một ai, đến lúc đó chẳng phải là không ra được ư? Gặp phải đó là duyên phận, mấy vị tiên tử và đạo hữu nếu như không chê có thể mang bốn người chúng ta cùng đi hay không? Không nói làm chuyện gì khác ra chút sức vẫn là có thể."

Sau khi Nguyên Tu Vân nói xong ngược lại khiến Khổng Yên Nhiên mấy người có chút lắc lư không chắc, nếu như ở những lúc khác, tất nhiên bọn họ sẽ không tiếp nhận bốn người tới chia sẻ nơi tàng bảo bọn họ tìm được, chẳng qua thứ nhất nơi này hung hiểm không dứt, khi bảo vật xuất thế tất nhiên sẽ đưa tới những tu giả khác trong bí cảnh tranh đoạt, bảy người bọn họ mặc dù ở trong Đại thế giới Thương Lan cũng là người trong gia tộc rất có trọng lượng, có thể đủ đi vào trong bí cảnh này cũng không phải ai có bối cảnh có chỗ dựa đâu! Lúc này bỗng dưng sinh ra bốn người kỳ Nguyên Anh giúp sức dù sao cũng là một chuyện tốt mới đúng.

Rất nhanh, mấy người Khổng Yên Nhiên liền quyết định đồng ý đề nghị của Nguyên Tu Vân. Chẳng qua thực lực và độ có thể tin của Nguyên Tu Vân bốn người vẫn phải nghĩ cách, phải biết rằng ngay cả liên minh của bảy người bọn họ cũng không quá vững chắc, bỗng dưng lại tăng thêm bốn người đó nhất định phải kiểm tra một chút.

"Ừ, nếu mang theo bốn người các ngươi đi ra ngoài cũng không phải không được, chúng ta đúng là có chuyện cần chư vị hỗ trợ, chỉ cần bốn vị có thể giúp chúng ta ở chỗ này lấy được trọng bảo, chúng ta đây tất nhiên sẽ đem bốn vị mang đi ra ngoài." Mở miệng nói chuyện là thanh niên Ngọc Minh mặt trắng, đầu tiên hắn nhìn thẳng về phía Sặc Sỡ, Bành Bành và Bành bà bà nói: "Ba vị đều là Yêu tộc, chúng ta là một nhà có thể ký kết khế ước với Yêu tộc."

Cùng lúc đó Từ Thọ Tề ở trong bốn người thanh niên trước đó chưa từng nói coi như có hơi nghiêm túc lại đã mở miệng nói với Nguyên Tu Vân: "Ngược lại ngươi có chút ngoài dự đoán của mọi người, ta ở trong Đại thế giới lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy có Tứ linh căn có thể tu luyện tới kỳ Nguyên Anh, chỉ bằng vào điểm này có lẽ đạo hữu cũng là có chút bản lĩnh. Chỉ cần đạo hữu có thể giúp đỡ chúng ta cướp đoạt Ngọc Long phôi sẽ khắc ghi trong lòng, chớ nói chi mang đạo hữu rời khỏi bí cảnh này, sau này đạo hữu chính là bạn tốt bạn tri kỉ của Từ Thọ Tề ta, ở trong Đại thế giới Thương Lan này có chuyện gì cũng có thể tới tìm ta."

Nguyên Tu Vân nghe lời này trên mặt lộ ra biểu tình vừa đúng, ngừng lại một chút, y nói: "Vậy ta ngươi cần ký kết khế ước gì không?"

Từ Thọ Tề lẳng lặng nhìn Nguyên Tu Vân hồi lâu, Khổng Yên Nhiên bên cạnh mới mím môi một cái nói: "Từ đại ca, cho dù ngươi không muốn để vị đạo hữu này ký kết khế ước, nhưng tóm lại vật kia quý trọng quá mức, tính tình ngươi lại rất mềm, sợ đến lúc đó có chuyện gì không nói được, vẫn ký khế ước mới tốt."

Từ Thọ Tề lúc này mới dường như không tình nguyện gật đầu, sau đó vẻ mặt lại thành thật nói với Nguyên Tu Vân: "Ngươi yên tâm, ta tin được ngươi."

Nguyên Tu Vân cười đến mắt đều cong lên, như thế ngược lại khiến mấy người đối diện thấy có chút ngây người: "Ta cũng tin tưởng Từ đạo hữu."

Năm đó nhất định hắn cũng lừa gạt ngươi như thế này đúng hay không? Mặt hắn nghiêm túc có thể tin như thế kia mà.

Dịch Nhiên ở trong động thiên nhỏ Khôn Minh nghe lời này buồn bực mắt trợn trắng, Nguyên Tu Vân chỉ một mình đối mặt một chữ cũng không hỏi hắn, đã đem Khổng Yên Nhiên và Từ Thọ Tề đoán đúng, nghĩ đến đạo lữ nhà mình đã vậy còn quá thông minh, Dịch kiếm tu vừa vui mừng vừa phiền miện, lẽ nào trước đây hắn thật sự quá ngu? Cho nên hai người có vấn đề ở bên cạnh hắn như thế, một chút mánh khoé hắn lại nhìn không ra? Nghĩ tới đây, Dịch Nhiên vô cùng không muốn nói chuyện.

Đừng cười với bọn họ, cười nữa, ta muốn móc mắt của bọn họ cho Tiểu Sỏa Đản đốt chơi.

Dáng tươi cười của Nguyên Tu Vân nhất thời cứng đờ, yên lặng liếc trắng mắt dưới đáy lòng, tiếp tục lời nói vừa rồi: "Vậy chúng ta ký kết một khế ước đi! Vừa vặn ở chỗ ta có một phần trống trong khế ước tâm ma, Từ đạo hữu có thể kiểm tra một chút trước đi sau đó sẽ ấn xuống thần thức."

Khế ước tâm ma vốn là Từ Thọ Tề làm chủ ý muốn dùng nên đã sớm chuẩn bị xong, phía trên đã sớm động tay chân một ít đối với bọn họ mà nói là trăm điều lợi mà không một điều hại. Nhưng ai ngờ đến tên trước mắt này lại cũng mang theo khế ước tâm ma bên người, nhưng lại đề nghị trước, cứ như thế, vừa rồi hắn từng nói tin đối phương, nếu như lúc này đổi giọng lại, chính là tự đánh mặt của mình rồi.

Từ Thọ Tề nhìn thoáng qua người bên cạnh, Mạnh Cẩm Vinh lập tức bước lên một bước nhận lấy tâm ma khế ước trong tay Nguyên Tu Vân, sau khi kiểm tra quả thực không có vấn đề gì sau đó Từ Thọ Tề bảy người và Nguyên Tu Vân bốn người mới đem thần thức của mình ấn xuống.

Mãi đến lúc này mọi người mới rốt cuộc triệt để yên tâm, sau đó nữ tử bên cạnh Khổng Yên Nhiên mặc một bộ bạch y đã nói rõ một chút cho bọn người Nguyên Tu Vân biết rốt cuộc phải làm gì.

"Chúng ta muốn tìm Minh tâm ngọc long phôi xếp hạng thứ bảy mươi bảy trong Thiên bảng Kim Thạch bảng, đó là kiếm phôi tốt nhất để chế tạo bảo kiếm thuộc tính Thuỷ, mấy ngày nữa tu vi của Yên Nhiên có thể đột phá Nguyên Anh Trung kỳ đến Nguyên Anh Hậu kỳ, nàng là thuộc tính Thuỷ, dùng Minh tâm ngọc long phôi rèn một thanh kiếm tiên là chuyện không thể tốt hơn nữa."

Nguyên Tu Vân nghe đến đó lại không nhịn được cười cười, đã vậy còn quá trùng hợp là cho vị Khổng tiên tử này rèn kiếm tiên, nếu để cho lấy được kiếm phôi này, vậy đạo lữ nhà y sẽ tức thành dáng vẻ gì nữa?

Cho nên, bước đầu tiên của báo thù, chính là phá hủy kiếm phôi kia trước nha

~"Minh tâm ngọc long phôi thế nhưng nghìn năm mới ra được một cái như thế đó, đến lúc ấy khẳng định có rất nhiều người tới tranh, chúng ta nhất định phải cẩn thận!"

Nét mặt Nguyên Tu Vân vô cùng trịnh trọng gật đầu: "Yên tâm đi!" Ta nhất định sẽ cẩn thận, trước mắt hạ độc quá nhiều mạo hiểm, thế nhưng quấy rối y vẫn rất thành thạo!

Tiểu Sỏa Đản bốn đứa ở bên trong đan điền Nguyên Tu Vân biểu thị, chúng nó càng thành thạo!

=====

Khổng Yên Nhiên: lỗ xinh đẹp

Từ Thọ Tề: từ từ sống đủ lâu.

Ngọc Minh: đá ngọc sáng.

146. Chương 146

Bởi vì mọi người đã ký kết khế hồn, phòng bị giữa mười một người cũng liền ít đi rất nhiều, chủ yếu vẫn là bảy người Khổng Yên Nhiên ít phòng bị, Nguyên Tu Vân bên này, Sặc Sỡ và Bành Bành ba người bọn họ bởi vì đã sớm biết người tới là kẻ thù của Dịch Nhiên, tình địch của Nguyên Tu Vân, cho nên trong lòng đối với bọn họ đương nhiên là thế nào đi nữa cũng không được tín nhiệm với nhau.

Nguyên Tu Vân nghe Ngọc Minh nói chưa tới ba ngày nữa trong hồ nước này sẽ có sóng thật lớn, sau đó ở trong nghìn vạn sóng lớn, như vậy bên trong sẽ có một đường bọt sóng dựng dục ra Minh tâm ngọc long phôi, tìm được đường bọt sóng kia đồng thời lấy ra Minh tâm ngọc long phôi chính là mục tiêu lớn nhất của bọn họ trong chuyến đi này.

Sau khi Nguyên Tu Vân nghe xong cố ý hỏi một chút: "Vị trí của đường bọt sóng kia có thể tập trung ở một khu vực nào đó hay không? Nói ví dụ như giữa hồ hay gì gì đó?"

Triệu Thiên Canh lớn con ở bên cạnh trực tiếp hừ một tiếng: "Làm sao có thể? Nếu như chúng ta biết vị trí nó tập trung, nhất định sẽ tìm người chuyên môn coi chừng khu vực, nhưng dựa vào mấy nghìn năm ghi lại mà nói, mỗi một lần bọt sóng dựng dục Minh tâm ngọc long phôi vị trí xuất hiện cũng không giống, mấy lần trước theo thứ tự là ở giữa hồ, phía Đông Nam hồ, và vài nơi ở Tây Nam, khiến người ta không nghĩ tới nhất là, có một lần vậy mà nó xuất hiện ở bên bờ, một đường bọt sóng trực tiếp đánh vào bờ, đem Minh tâm ngọc long phôi bên trong cũng đánh vào trên mặt đất, vừa vặn được một tiểu đạo sĩ nhặt được, đó mới là gặp vận may lớn."

Nguyên Tu Vân nghe xong giải thích như vậy sau đó liền trực tiếp nở nụ cười, vậy mà có chuyện không thể xác định như thế á, nếu là như vậy, muốn làm chút động tay chân gì đó thật sự là quá dễ dàng, nhưng là.

Nếu trọng bảo xuất thế ở trong vùng hồ này, đám người Từ Thọ Tề, Khổng Yên Nhiên dĩ nhiên sẽ không rời đi nơi này rồi, mà ở trong bí cảnh ba ngày, lại có những người khác lục tục từ phương hướng khác nhau bay tới, chờ đến ban đêm ngày thứ ba, xung quanh hồ tương đối lớn này đã có không ít hơn trăm tu giả đang đợi. Mà khiến Nguyên Tu Vân cảm thấy mở rộng tầm mắt lại không nhịn được muốn cảm thán chính là, hơn một trăm người tu tiên này, bất kể là Nhân tộc Ma tộc Yêu tộc hay là Quỷ tộc, tu vi của tất cả đều thuần một màu là kỳ Nguyên Anh, thậm chí có mười người là Nguyên Anh Đại viên mãn, mắt thấy sẽ phá Anh thành Phân Thần.

Quả nhiên đứng càng cao mới có thể nhìn càng xa, cảnh tượng này đổi lại là năm năm trước đây, y không hề nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nguyên Tu Vân trải qua ba ngày tĩnh dưỡng tĩnh tọa, đem linh lực hao phí mất của lúc trước khôi phục bảy tám phần. Vốn y hạ quyết tâm thành thành thật thật ngây ngô giả dạng làm một tu giả kỳ Nguyên Anh

thông thường, cũng đợi tới sáng mai hỗn chiến có thể đục nước béo cò, tìm cơ hội cho Khổng Yên Nhiên và Từ Thọ Tề lãnh án tử, kết quả, sự thực nói cho y biết, y nghĩ thật sự là quá ngây thơ rồi ——

Không biết vì sao những tu giả đi tới hồ bên này vừa xuống tí đã trực tiếp nhìn qua bên này, giống như nhìn thứ gì hiếm lạ quái dị.

Trên cơ bản toàn bộ tu giả tới nơi này trước khi nghỉ ngơi, cũng sẽ nhìn một vòng những tu giả khác ở bờ hồ và đang ngồi xung quanh trước, thật giống như là muốn một lần nhìn một cái, thực lực của những người này và thực lực của bản thân kém bao nhiêu, có người nào cần đặc biệt chú ý. Nguyên Tu Vân vốn cho rằng tu vi bản thân Nguyên Anh Sơ kỳ thì thế nào cũng sẽ không dụ cho người chú ý, kết quả lại vừa lúc ngược lại, mỗi một lần những người đó kiểm tra tình hình quân địch, cũng sẽ đặc biệt khinh miệt quét qua y trước, chờ nửa khắc sau, thì lập tức vẻ mặt khiếp sợ theo dõi gắt gao y, giống như nhìn thấy thứ tồn tại rất không phù hợp lẽ thường.

Ánh mắt nhìn chăm chú này khiến Nguyên Tu Vân cảm giác mình giống như là một con phượng hoàng đi lại ở trong chim trĩ, y lớn lên có xinh đẹp như vậy sao? Nguyên Tu Vân đương nhiên sẽ không thực sự cho rằng tướng mạo của mình đưa đến quan tâm đặc biệt của những người này rồi, nghĩ tới nghĩ lui đoán chừng nguyên nhân là ở Tứ linh căn trong cơ thể y rồi.

Dù sao, người Tam linh căn tu thành kỳ Nguyên Anh cũng đã ít lại càng ít, tu hành xong đi ra ngoài cũng sẽ được khen một câu nghị lực lớn, trí tuệ lớn, tu giả Tứ linh căn có thể tu thành Nguyên Anh quả thực chính là kỳ tích. Mà giờ bởi vì y còn chưa tinh lọc xong đất Vô Cực ma hoá, Thổ linh căn còn chưa dung hợp với đất Vô Cực linh vật Thiên bảng này, mà những Tứ linh căn khác dung hợp với linh vật Thiên bảng rồi, sóng linh lực đương nhiên mãnh liệt, không chừng khiến người ta cho rằng y là Tứ linh căn rồi.

Nhưng nghĩ tới đây Nguyên Tu Vân vẫn còn có chút không hiểu, linh căn gì đó của mỗi người chắc là thuộc tính bí mật, không cần thần thức tra xét làm thế nào cũng không nhìn ra được mới đúng, vậy tại sao những người này giống như đều có thể thấy linh căn của y vậy?

Nguyên Tu Vân đang rất buồn bực, đại đệ tử môn phái thế gia của Đại thế giới Thương Lan bên này lại tới "Vài người bạn cũ quen nhau" của bảy người Từ Thọ Tề, Khổng Yên Nhiên.

Sau khi bọn họ đặc biệt giả tâm giả ý hỏi xong Khổng Yên Nhiên, Từ Thọ Tề, thì trực tiếp nhìn Nguyên Tu Vân: "Vị đạo hữu này rất lạ mặt, không biết là môn phái nào hay đệ tử thế gia nào?"

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một lát, quyết định trả lời nửa thật nửa giả, vì vậy y lộ ra một biểu tình ngượng ngùng: "Ta chính là một tán tu, không cẩn thận đã đi theo vào trong bí cảnh này, chúng ta cũng chỉ dự định đến vô giúp vui mà thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ cướp bảo bối gì đâu."

Lời của Nguyên Tu Vân nói ra đám người kia không ai tin, nhưng trọng điểm bọn họ chú ý cũng không phải có phải Nguyên Tu tới cướp bảo bối hay không, dừng một chút: "Đạo hữu dường như là tu giả Tứ linh căn? Tứ linh căn có thể tu đến kỳ Nguyên Anh, tính từ mấy nghìn năm, chỉ sợ cũng không có một hai vị như vậy, đạo hữu thật sự rất lợi hại đó! Không biết đạo hữu dựa vào đâu mà Tứ linh căn lên tới kỳ Nguyên Anh? Chẳng lẽ trong tay có bảo bối nghịch thiên gì đó?"

Đối phương lúc nói cười híp mắt, chẳng qua ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Nguyên Tu Vân, giống như muốn từ trên mặt của y nhìn ra một đóa hoa vậy. Trong lòng Nguyên Tu Vân khẽ động, biểu tình trên mặt lại vô cùng ngây thơ thuần khiết, nghiêm túc nói: "Ta cũng không biết, ta chỉ cầm linh thạch tu luyện mỗi ngày, trong nhà cho đan dược gì thì ăn đan dược đó, sau đó đi nhiều bí cảnh ma thú lớn thì đột phá, trong tộc của ta mọi người đều nói ta được trời ban cho đấy."

Dịch Nhiên: Người trong tộc ngươi đều sắp chết sạch.

Nguyên Tu Vân: Câm miệng, không nói lời nào ta cũng biết ngươi ở đây.

Mọi người nghe được Nguyên Tu Vân nói như vậy, mỗi một người đều giống như bị choáng mà nhìn y, có người thật sự bị hù doạ rồi, nhịn không được hỏi: "Đây là thật sao? Ngươi không có gạt chúng ta? Ngươi ăn đan dược gì?"

Nguyên Tu Vân vô cùng thuần lương trả lời: "Phụ mẫu ta cho, ta cũng không biết là đan dược gì, cho dù lúc ăn đã cảm thấy lực lớn vô cùng." Lão tử đan dược gì cũng chưa từng ăn, trên người lão tử tất cả đều là

linh vật trên Thiên bảng, lấy ra một chút hù chết ngươi.

Nguyên Tu Vân vừa nói như vậy, những người khác đã cảm thấy y đang lừa dối che giấu, nhất thời lại từ trên xuống dưới suy tính một hồi, cuối cùng ngẫm lại mặc dù Tứ linh căn có thể lên tới kỳ Nguyên Anh cực nhỏ, nhưng cũng không thể nói chưa từng có, mặc dù trong lòng bọn họ có chứa nghi hoặc, chẳng qua lúc này vẫn tìm bảo làm đầu, nói không chừng người này chính là một phế sài được dược liệu đắp ra rồi sao? Tên Tứ linh căn này, cho dù là kỳ Nguyên Anh cũng không dùng gì được á! Cũng không biết gia tộc nào ngu xuẩn như thế, vậy mà sẽ đem một tu giả phế sài Tứ linh căn làm bảo bối.

Bọn họ hỏi xong thì chuẩn bị rời đi, nhưng Nguyên Tu Vân cũng không để cho bọn họ định rời đi như vậy, trực tiếp bắt được một người trong đó hỏi: "Nếu ta đã trả lời mấy vị huynh đài vấn đề rồi, như vậy đạo hữu có thể cho ta biết sao các ngươi nhìn ra ta là Tứ linh căn hay không? Sao ta cảm thấy người xung quanh đều có thể thấy thuộc tính linh căn của người khác thế? Ta có thể lên tới kỳ Nguyên Anh cũng không dễ dàng rồi, phụ mẫu nói không thể để cho người ta thấy linh căn của ta, không thì sẽ thua thiệt."

Nghe nói như thế, đệ tử đại môn phái sang đây hỏi y nhìn y cảm thấy có hơi không nói nên lời, "Chẳng lẽ ngươi từ bên ngoài tới? Hay là từ Trung thế giới chạy tới đây à? Tu giả trong Đại thế giới Thương Lan chúng ta, mỗi người đều sẽ mua một linh đan nhìn ăn vào, sau khi ăn linh đan là có thể trực tiếp thấy linh hỏa trên đầu đối phương, do đó xác định được linh căn gì, linh hỏa có màu sắc khác nhau, nếu như trên đầu là màu đỏ, đó chính là Hỏa linh căn, nếu như trên đầu là màu xanh, đó là Thủy linh căn rồi. Đan dược này thế nhưng là linh đan đặc biệt của Đại thế giới Thương Lan chúng ta đấy, thế giới khác cũng không có!"

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế, cũng không biết nên vui mừng hay nên câm nín, y vốn có Tứ linh căn giấu thật tốt, sẽ không bị bất cứ kẻ nào phát hiện cũng sẽ không lộ ra ngoài nữa, kết quả ở đây mỗi người đều ăn một linh đan, y một phế sài Tứ linh căn lại tu đến kỳ Nguyên Anh, quả thực giống như có hơi chói mắt. Thật giống như, trên đầu người khác đều là một nắm ma trơi nhỏ, mà trên đầu của y lại đội lên bốn nắm ma trơi màu sắc khác nhau, ở trong một đám chỉ một hai nắm đột nhiên xuất hiện bốn nắm, muốn không chú ý cũng không chú ý không được á!

Nguyên Tu Vân cảm thấy có chút đau răng, lừa gạt trở về trực tiếp nói với mấy người Từ Thọ Tề: "Có linh đan nhìn không? Ta muốn dùng bảo bối bản thân trao đổi một viên."

Mặc dù linh đan nhìn là đặc sản của Đại thế giới Thương Lan, thế giới khác không có, nhưng ở trong Đại thế giới Thương Lan cũng không phải vật phẩm hiếm lạ bao nhiêu, trong bảy người thật sự có mang, chẳng qua Ngọc Minh nhìn Nguyên Tu Vân vội vàng dáng vẻ rất ngốc, con ngươi đảo một vòng cười nói: "Thứ này ngược lại cũng không tiện nghi, ngươi có thể có bảo bối gì đổi cho ta?"

Nguyên Tu Vân rất vui vẻ từ trong túi của mình bới ra một viên thạch Vân vân yêu, trong nháy mắt Ngọc Minh nhìn thấy liền trực tiếp lấy làm kinh hãi, nhìn Nguyên Tu Vân nhịn không được mở miệng, "Ngươi dùng vật này đổi với ta?" Nguyên Tu Vân bí hiểm gật đầu, Ngọc Minh không nói hai lời cầm linh đan nhìn trong tay ném cho Nguyên Tu Vân, trong lòng suy nghĩ chính là một kẻ ngu si, có thể đem bảo bối quý trọng như vậy lấy ra trao đổi một linh đan nhìn chỉ trị giá một viên linh thạch cực phẩm.

Mà ở trong lòng Nguyên Tu Vân cũng nói một câu kẻ ngu si, vật kia người ở trong Yêu giới nói, ăn nhiều sẽ đối đầu óc không tốt, vậy mà người này tình nguyện não tàn cũng muốn đá kia, khẳng định chỉ số thông minh trước đây cũng không được tốt lắm. Y lấy được linh đan nhìn sau đó liền trực tiếp đem đan dược nhét vào trong miệng, chờ đan dược hòa tan trong cơ thể, lại mở hai mắt ra đảo qua bên ngoài, thiếu chút nữa trực tiếp đem y doạ sợ tới nhảy lên ——

Lúc này còn chưa hừng đông, chính là trước tờ mờ sáng thời điểm tối tăm nhất, Nguyên Tu Vân quét mắt qua bên bờ một cái tất cả đều là nhiều nắm "Ma trơi" đủ loại màu sắc, đỏ cam vàng lục xanh thực sự là loại màu sắc nào cũng có, lay động ở trên đầu người thật sự khiến người ta cảm thấy xoắn xuýt. Nguyên Tu Vân nhìn một chút mấy người Khổng Yên Nhiên, phát hiện bảy người bọn họ trên đầu mỗi người đều là một nắm "Ma trơi" màu sắc khác nhau, nghĩ thầm quả nhiên là đại thế gia, tất cả đều là Đan linh căn và biến dị Thiên linh căn, sau đó y lại nghĩ đến bản thân, cảm giác mình quả nhiên vô cùng xuất sắc, trên đầu đội lên bốn nắm "Ma trơi" gì gì đó, cho dù y không muốn bị người chú ý, cũng muốn dụ cho người chú ý. Vậy nếu lúc y dung hợp đất Vô Cực, có thể làm gì bây giờ đây? Năm nắm lửa nhỏ gì gì đó, nhất định sẽ hù sợ người ta á!

Vừa lúc đó, sắc trời trong bí cảnh bỗng nhiên sáng choang, mà ánh sáng này rọi khắp mặt đất, vẩy đầy toàn bộ mặt hồ, hồ nước vốn yên tĩnh cũng bắt đầu sôi trào từng chút một, giống như là có thứ gì đó muốn từ dưới phun lên, trên mặt hồ chợt nhấc lên một mảnh sóng to ngập trời, sau đó sóng to đánh vào trên đất trước mặt y, ầm mà nổ tung lại biến thành vô số sóng nhỏ, trong khoảnh khắc cảnh tượng đại biến!

"Nguyên đạo hữu! Chú ý!"

Vẻ mặt Nguyên Tu Vân căng thẳng, tất cả mọi người muốn bắt đầu tìm sóng rồi... Hình như không đúng chỗ nào đó.

=====

L

147. Chương 147

Bọt sóng to lớn nghiền nát thành trăm ngàn giọt nước, không có chút quy luật sôi trào nào mà bắt đầu ở trong hồ. Một sóng biến mất, sóng khác lại dâng lên, mỗi một bọt sóng đều mang ánh sáng long lanh, từ trên bầu trời nhìn lại, thì lại là một vùng cảnh tượng vô cùng xinh đẹp.

Nguyên Tu Vân ở đầu tiên đã dùng phi thảm của mình bay lên trên mặt hồ, dù sao đứng lên cao mới nhìn rộng được, ở độ cao này Nguyên Tu Vân gần như có thể đem khắp mặt hồ đặt vào đáy mắt. Người làm giống y đây cũng không thiếu, dù sao còn hơn liều lĩnh trực tiếp dùng linh lực ra tay với mỗi một mảnh bọt nước, vẫn nên thận trọng một kích đắc thủ càng tốt hơn chút.

Nguyên Tu Vân nhìn ánh bạc chỗ này chỗ kia trên mặt hồ một lát đã muốn đau mắt, có người nói tình huống này phải duy trì liên tục gần một ngày, nếu quả như thật một ngày đều nhìn chằm chằm mặt hồ như vậy đoán chừng mắt của y sẽ mù mất, chớ nói chi là mục đích của y vốn cũng không phải là Minh tâm ngọc long phôi. Vì vậy y hơi quay đầu, rất nhanh thì ở trong đám người bắt được Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên, hai người kia lúc này cũng đứng ở trên không trung, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm mặt hồ phía dưới.

Chậc, Minh tâm ngọc long phôi kia còn chưa đi ra, nói cách khác, lúc này tuyệt đối là thời cơ đánh lén tốt nhất rồi, tất cả lực chú ý của hai người kia đều đặt ở trên mặt hồ rồi.

Nguyên Tu Vân rỗi rãnh buồn chán liền nói chuyện với Dịch Nhiên trong động tiên nhỏ Khôn Minh, người sau nghe nói như thế sau đó nghiêm túc trả lời y: Bản thân hai người bọn họ cũng không cần quá chú trọng phòng ngự, mặc dù thiên phú của bọn họ không bằng ta, nhưng hai người bọn họ một là Kim thạch chi thể, lực phòng ngự bản thân rất mạnh, người còn lại có huyết mạnh Lam Tinh thú, lực phòng ngự và năng lực khôi phục bản thân cũng rất mạnh.

Nguyên Tu Vân nghe nói như thế nhướng mày: Nói như vậy, ta muốn một nắm lửa trực tiếp đốt bọn họ vẫn giống như là một chuyện tương đối khó khăn sao? Chẳng qua không sao, ta cũng không có ý định dùng hỏa thiêu trực tiếp bọn họ, nơi này hơi nước rất sung túc, vừa vặn để Tiểu Thủy Cầu bọc độc tố cho vào trong miệng và đánh vào trong mắt bọn họ, hẳn là rất dễ để cho bọn họ nếm được cảm giác tu vi giảm xuống.

Dịch Nhiên nghe nói như thế suy nghĩ một chút hình ảnh tên địch nhân kia trúng độc, nhất thời trong lòng cảm thấy tương đối sung sướng.

"A!"

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng, sau đó hướng thẳng về một phương hướng mà vọt qua. Khẽ động của kẻ này trực tiếp liên đới đến các tu giả khác vốn đang ở trên bầu trời hồ nước đều không nghĩ ngợi vọt qua theo kẻ này, mặc kệ người này có phải là cố ý hay không, chỉ có một phần khả năng bọn họ tuyệt đối không thể buông tha cơ hội này! Ngay cả Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên cũng đi qua theo chẳng qua hai

người bọn họ xông thẳng tới vài mét đã ngừng lại, đoán chừng là rất nhanh thì phán đoán kia cũng không phải bảo vật bọn họ muốn tìm.

"Ơ!"

Lại có người nhịn không được kinh hô thành tiếng, Nguyên Tu Vân liếc mắt nhìn thoáng qua trực giác hẳn không phải là bảo bối xuất thế, dù sao còn suốt cả ngày, giờ vừa mới bắt đầu làm sao có thể... Ơ?

Nguyên Tu Vân chợt thấy một đám bọt sóng ở phía dưới y loé lên một cái, mà trong bọt sóng này dường như có vật gì đó?

"... Ta sẽ không vừa nghĩ xong đã tự đánh mặt mình rồi chứ?"

Chẳng qua lúc này tu giả thấy hư hư thực thực bọt sóng mang theo Minh tâm ngọc long phôi từ từ tăng nhiều hơn, hầu như cách mỗi vài giây sẽ có một người đi về một phương hướng, từ từ giống như mỗi người đều có thể trông thấy bọt sóng mang theo kiếm phôi, các tu giả vừa rồi còn bình tĩnh đứng ở phía trên hồ lúc này hầu như toàn bộ phân tán ra tới lui phía dưới hồ rồi. Nguyên Tu Vân quay đầu nhìn bốn phía một cái, có chút kinh ngạc phát hiện còn dư lại mình y còn bình tĩnh ngồi ở trên phi thảm không có hành động.

Nguyên Tu Vân: "?" Đây là cách bảo bối tự bảo vệ mình sao? Dùng bọt sóng hư hư thực thực đến yểm hộ bọt sóng thật? Nếu thật như vậy, bọt sóng thật nhất định ở trong hồ này, hơn nữa ở trên không nhất định có thể thấy cái gì khác biệt, nói cách khác tại sao phải dẫn bọn họ xuống phía dưới chứ?

Nguyên Tu Vân nghĩ như vậy liền vô cùng bình tĩnh ngồi ở trên phi thảm sống chết không đi xuống, sau đó y phát hiện vậy mà mình liên tiếp ở trong vòng vài giây thấy được năm lần trong bọt sóng mang theo kiếm phôi loang loáng. Hơn nữa còn là từng phương hướng khác nhau, đây thật đúng là đủ tích cực nha...

Chẳng qua rất nhanh các tu giả nóng ruột vừa rồi đã từ từ phát hiện chỗ không đúng, dường như những bọt sóng này đang dẫn bọn họ chạy ngược chạy xuôi, có một số tu giả cẩn thận lập tức ngừng động tác truy đuổi một lần nữa trở lại không trung, mà có vài người vẫn nhìn bọt sóng chiếu lấp lánh phía dưới, thật sự là nhịn không được rất sợ bảo bối đang ở phía dưới, chính bản thân thả chạy bảo vật, khẽ cắn môi, vẫn vọt xuống phía dưới. Trong khoảng thời gian ngắn lại cực kỳ náo nhiệt.

Nguyên Tu Vân chợt phát hiện bên cạnh nhiều hơn hai người, vậy mà vừa lúc là hai kẻ thù của đạo lữ nhà mình. Y đem khóe miệng của mình nâng lên: "Các ngươi không đi xuống nữa? Ta phát hiện bọt sóng trong hồ này rất kỳ lạ, giống như cố ý để chúng ta đuổi theo chúng nó vậy."

Nghe được lời của Nguyên Tu Vân, Từ Thọ Tề lộ ra một ánh mắt tán đồng: "Đúng là như vậy, chỉ sợ bảo vật thật còn chưa xuất hiện, không thì phía dưới cũng sẽ không náo nhiệt như vậy. Lúc này lãng phí thể lực và linh lực, tuyệt đối là một chuyện không sáng suốt."

Khổng Yên Nhiên ở bên cạnh hé miệng mỉm cười bỗng nhiên nói với Nguyên Tu Vân: "Nguyên đạo hữu, không biết tại sao ta luôn cảm thấy trên người ngươi có một loại hơi thở khiến ta cảm thấy quen thuộc, ta nhìn người cũng cảm thấy rất quen mặt, sau khi ra bí cảnh này ngươi có thì giờ rãnh không? Đi nhà ta và Thọ Tề làm khánh thì sao? Hai người chúng ta cũng sắp phải thành hôn rồi."

Nguyên Tu Vân một hơi thở thiếu chút nữa không thở được, y trừng lớn hai mắt nhìn hai người trước mặt, một lúc lâu mới vô cùng nghiêm túc gật đầu: "Hai vị thực sự là trai tài gái sắc, xứng đôi cực kỳ!" Thực sự là Bạch Liên phối cầm thú á, chúc mừng các ngươi ở cùng nhau rốt cuộc không gây tai hoạ cho người khác! À, sai rồi, hai người này chung một chỗ, chỉ sợ người bị tai vạ càng nhiều mới đúng chứ?

Khổng Yên Nhiên mím môi cười, trên mặt lộ ra vẻ mặt thẹn thùng: "Ta và Thọ Tề thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, có thể kết duyên cũng là việc vui đấy."

Nguyên Tu Vân nghiêm túc gật đầu: "Đây đúng là việc vui, sau khi ta đi ra quả thật không có chuyện gì, nhất định sẽ đi hai nhà bái phỏng thật tốt. Hỉ yến của các ngươi ta cũng nhất định sẽ tham gia!" Sau đó cho các ngươi từ chuyện đỏ biến thành chuyện trắng, hẳn là rất tốt đẹp.

"Đó thật sự quá tốt rồi, chúng ta chờ ngươi đó."

"Ừ, ta nhất định đi."

"Nguyên ca ca! Dường như ta phát hiện bảo bối!" Xa xa truyền đến âm thanh ngạc nhiên của Bành Bành, chân mày Nguyên Tu Vân cau lại, bởi vì vấn đề huyết mạch trong cơ thể Bành Bành nó phát hiện bảo bối, có khả năng ngược lại lớn hơn một chút. Chẳng qua lời này y tuyệt đối sẽ không nói cho Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên, chỉ quay đầu nói với hai người này: "Hình như đệ đệ ta phát hiện gì đó? Có muốn cùng đi nhìn hay không?"

Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên dĩ nhiên hoàn toàn không có từ chối, ngược lại đặc biệt trực tiếp theo y qua chỗ Bành Bành, chẳng qua trừ ba người bọn họ ra có không ít người khác cũng chen qua theo, dù sao trong âm thanh kinh ngạc vui mừng của Bành Bành vẫn khiến người ta không cách nào xem nhẹ, so với đơn thuần "Ơ" và "A" cái khả năng này ngược lại lớn hơn một ít.

"Bành Bành, ngươi nhìn thấy gì?" Nguyên Tu Vân đi qua rất nhanh, nhanh đến mức người xung quanh chưa kịp cướp đồ, chẳng qua bọn họ rất nhanh phát hiện bản thân chỉ vui mừng vớ vẩn một trận, bởi vì nam hài choai choai này cũng không chỉ vào một mảnh bọt sóng nói phát hiện kiếm phôi, ngược lại là đem bàn tay của mình mở ra, vô cùng vui mừng nói: "Ta phát hiện trong bọt sóng có một vỏ sò!"

Trong nháy mắt khi Nguyên Tu Vân nhìn đến vỏ sò này trong lòng giật mình, Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Thủy Cầu phản ứng lớn nhất, giống như trong vỏ sò có thứ tốt gì đó. Mà đồ có thể để cho hai đứa nhóc này phản ứng lớn như thế, cho dù không phải kiếm phôi bọn họ muốn tìm, vậy cũng tuyệt đối không phải là một món bảo vật tầm thường. "… Ngươi đã nhìn thấy một cái sao?" Nguyên Tu Vân cười híp mắt khiến âm thanh của mình nghe không ra bất kỳ biến động nào.

Kết quả Bành Bành hơi vui mừng, lại đưa tay phải ra: "Ta còn nhặt được một cái nữa! Trong sóng biển phía dưới hình như cũng có đó! Màu sắc còn không giống nhau nữa!"

Lần này Nguyên Tu Vân nở nụ cười thật sự, mà những tu giả khác đang vây xem lại mất hứng xía một tiếng xoay người rời khỏi, còn tưởng đứa nhóc kia phát hiện cái gì chứ! Kết quả lại là vỏ sò đều có khắp nơi trong hồ, đứa nhỏ vẫn là đứa nhỏ không biết bảo bối và phế vật là gì.

Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên cũng có chút thất vọng nhìn thoáng qua xoay người rời khỏi, Nguyên Tu Vân cũng đi tới bên cạnh Bành Bành, trực tiếp nắm tay nó đem vỏ sò trong tay trái đưa ra đầu tiên kia ném vào trong bí cảnh của mình, sau đó nói với Bành Bành: "Được rồi đừng ham chơi nữa, mau chóng tìm kiếm phôi trong bọt sóng đi, là một thứ có hình dạng thuỷ tinh thon dài, đừng tìm vỏ sò chơi nữa."

Mặc dù Bành Bành còn nhỏ, nhưng tu vi cũng đã là Kim Đan Trung kỳ rồi, tuổi thật thậm chí còn lớn hơn Nguyên Tu Vân mấy lần, tự nhiên không thể nào là một đứa nhỏ không biết cái gì, lúc Nguyên Tu Vân đem vỏ sò trong tay trái nó thu vào trong động tiên, Bành Bành cũng biết nó nhặt được nhất định là bảo bối! Nó hăng hái gật đầu với Nguyên Tu Vân, sau đó lớn tiếng nói: "Vậy ta đi tìm nữa đây, nhưng ta vẫn cảm thấy vỏ sò càng đẹp hơn chút!"

Nguyên Tu Vân nở nụ cười một tiếng, một lần nữa rời đi.

Sau đó là tìm kiếm tròn một buổi sáng và buổi chiều, mọi người từ trong bọt sóng tìm được đủ loại đồ vật, có đủ loại cá, không ít sò hến, thậm chí còn có đủ thứ đá trong suốt, nhưng không tìm được Minh tâm ngọc long phôi bọn họ muốn tìm. Sắc trời đã dần dần tối xuống, không ít người cũng bắt đầu hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ lần này, bọn họ lại tìm không được bảo vật tuyệt thế?! Đây thật sự có chút quá…

"Mau nhìn! Sóng lớn lên rồi!"

"Trời! Nhiều bọt sóng như vậy, vậy mà từ từ hợp thành một cái rồi!"

Nguyên Tu Vân nheo mắt lại, sau đó liền phát hiện bọt sóng to lớn từ từ tạo thành một xoáy rồng, mà ở trong xoáy rồng có một vật thể thon dài chiếu sáng lấp lánh! Nếu như không phải trước đó y cảm ứng được trong vỏ sò kia có bảo vật khó lường, lúc này y nhất định sẽ cũng như những người khác hoàn toàn tin tưởng thứ bên trong xoáy rồng chính là Minh tâm ngọc long phôi bọn họ muốn tìm rồi.

Chẳng qua cho dù y biết đây không nhất định là bảo bối kia, hiện giờ tất cả mọi người đang xông về phía trước y cũng phải xông lên, huống chi xông vào trong xoáy rồng đó chính là dưới nước rồi. Đặc biệt thích hợp làm gì đó.

Nguyên Tu Vân theo sát phía sau Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên, trong nháy mắt khi bọn họ nhảy vào xoáy rồng, Tiểu Thủy Cầu sớm đã chuẩn bị xong bọc máu độc màu bạc nhạt đã được pha loãng xông thẳng về phương hướng của Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên, nhiệm vụ Nguyên Tu Vân cho Tiểu Thủy Cầu chính là để chúng nó tìm đúng thời cơ đem máu độc đánh vào trong miệng, trong mắt hai người này, nếu như bọn họ bị thương trực tiếp từ vết thương bỏ vào máu độc cũng được.

Rất nhanh, bên trong đã đánh nhau.

Nguyên Tu Vân vô cùng cố gắng đỡ công kích của hai người cho Khổng Yên Nhiên, giúp Từ Thọ Tề đánh ngã một người, sau đó ở thời điểm hai người mỉm cười cảm ơn y, trở về cho bọn họ một nụ cười vô cùng sáng lạn. Mặc dù máu độc ở trong cơ thể Dịch Nhiên đã pha loảng vài tầng, không đáng sợ bằng nguyên bản của nó, chẳng qua dù sao đây là chất độc lợi hại nhất, tin rằng sau khi ra bí cảnh không lâu, khi y đang làm khách đã có thể nghe được tin tức tốt đấy.

"Tên này là Tứ linh căn, đừng cản đường cho ta!!"

Nguyên Tu Vân nghe vậy nụ cười thu lại, sau đó trong khoảnh khắc trong tay xuất hiện bốn loại roi thuộc tính khác nhau, nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy ta rất lợi hại, không tin ngươi thử xem?" Sau đó một trận roi công kích mưa rền gió dữ, trong đó roi lửa chỉ một cái đã đem tu gia đánh vào trong hồ, cũng không thể đứng lên được nữa!!

Thấy hình ảnh như vậy, nhất thời, tất cả mọi người hít ngược một hơi khí lạnh —— đã nói linh căn càng nhiều càng không thể chiếu cố, phế sài đích thực đâu?!

148. Chương 148

Người nên phế sài không có phể sài, hình ảnh như vậy khiến người ta thật sự là có chút giật mình và không thể tiếp nhận, chẳng qua Nguyên Tu Vân lại không có chút tự giác của thân là vai chính, mà là ý tốt vô cùng nhắc nhở một tiếng: "Ta thấy kiếm phôi hình như sắp phải biến mất, các ngươi thực sự không cướp sao?"

Một câu nói thức tỉnh một đám người, không để ý tới Nguyên Tu Vân tu giả Nguyên Anh Tứ linh căn kỳ lạ này nữa, trọng điểm của mọi người đều đặt ở trên kiếm phôi. Ngươi tranh ta cướp vô cùng náo nhiệt, chẳng qua cuối cùng trở thành người thắng vẫn là Từ Thọ Tề, chỉ thấy hắn từ trong tay áo tung một bình ngọc lưu ly nhỏ, trong miệng bình ngọc nhỏ kia chợt bộc phát ra ánh vàng, tia sáng trực tiếp đem kiếm phôi to lớn kia bỏ vào trong bụng của nó, mặc dù bình ngọc này thoạt nhìn rất nhỏ, nhưng kiếm phôi kia càng đến gần cái bình kia càng nhỏ lại, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại có ngón út.

Từ Thọ Tề trực tiếp thu hồi bình ngọc của mình ngẩng đầu liền thấy một đám người dùng đủ loại vẻ mặt nhìn hắn, có cương quyết giống như là muốn động thủ, chỉ vì sau khi nhìn đến mười một người sau lưng Từ Thọ Tề, chỉ có thể không cam lòng hừ lạnh một tiếng rời đi. Cũng không phải là lúc này, bọn họ đánh không lại Từ Thọ Tề, chỉ bởi vì Từ Thọ Tề đại biểu cho Từ gia của toàn Đại thế giới Thương Lan, đây là một quái vật lớn, mặc dù hai năm gần đây, dường như bọn họ bị nguyền rủa xui xẻo, cũng vẫn là quái vật lớn. Chớ nói chi là còn có Khổng gia và Mạnh gia. Đều là thế gia thượng đẳng trong Đại thế giới Thương Lan.

Sau vài ngày Từ Thọ Tề bọn họ đi đến một nơi nghỉ ngơi tương đối bí mật trong bí cảnh này, cho dù thế lực bọn họ lớn mạnh, nếu như tu giả ở trong bí cảnh hợp nhau tấn công, bọn họ cũng không chiếm được chỗ tốt, cho nên vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Mà Nguyên Tu Vân bốn người lấy được tiếp đãi bọn họ rất tốt, dù sao biểu hiện của Nguyên Tu Vân ở trong trận chiến tranh đoạt vô cùng ra sức và hữu nghị không phải sao? Nguyên Tu Vân cảm thấy thời gian hiện giờ thoải mái hơn những ngày ở thế giới Hỗn Độn, ngoại trừ mỗi ngày đều có một nữ nhân không ngại phiền mà hỏi y rốt cuộc có bí quyết tu luyện hay không thôi.

"Tu Vân, chúng ta lập tức phải đi ra rồi đó! Sau đó ngươi có muốn trực tiếp đi nhà của chúng ta làm khách hay không? Ngày vui của ta và Từ Thọ Tề định ở mùng sáu tháng sáu, sau khi đi ra ngoài khoảng chừng

mười lăm ngày là đến rồi." Khổng Yên Nhiên cười híp mắt ngồi ở bên cạnh Nguyên Tu Vân, dường như hoàn toàn nhìn không thấy vẻ mặt có chút không kiên nhẫn của y.

"Sau khi đi ra ngoài ta phải tiễn Bành Bành về nhà trước đã, ngươi yên tâm đi! Vài ngày trước ngày sáu tháng sáu ta nhất định sẽ đến Khổng gia và Từ gia bái phỏng." Nguyên Tu Vân một bên dùng thần thức trấn an Dịch Nhiên đã sớm cáu kỉnh, một bên đối phó nữ nhân không có ý tốt này.

"Chậc, ta nói tại sao ngươi như vậy hả? Yên Nhiên đã có thành ý mời ngươi như vậy rồi, ngươi để mấy người này tự mình trở về không được sao? Phải biết rằng có thể đi Khổng gia và Từ gia làm khách là chuyện ước mơ của biết bao nhiêu tu giả ở Đại thế giới Thương Lan chứ? Yên Nhiên cũng nói với người ba ngày rồi, sao ngươi cứ không hiểu lễ độ như vậy chứ?" Mạnh Cẩm Vinh ở bên cạnh Khổng Yên Nhiên không thích nhìn dáng vẻ hờ hững của Nguyên Tu Vân với Khổng Yên Nhiên, tính khí nóng nảy trực tiếp bắt đầu trách cứ Nguyên Tu Vân. Hắn vốn chính là một bộ tính tình đại thiếu gia, vẻ mặt có thể ôn hòa với bọn người Nguyên Tu Vân cho tới hôm nay, cũng chỉ bởi vì trước đó còn cần bọn họ hỗ trợ mà thôi, nếu như không phải như vậy, dựa theo thân phận của bọn họ, thế nào cũng không thể kết giao với mấy tu giả nghèo túng này. Cho dù ngay trong bọn họ có ba Nguyên Anh thì sao? Từ gia, Mạnh gia và Khổng gia bọn họ đây chính là có kỳ Hợp Thể, thậm chí còn có một vị đại năng kỳ Đại Thừa trấn giữ kìa!

Cho nên Mạnh Cẩm Vinh nhìn thấy hành vi hiện giờ của Nguyên Tu Vân quả thực chính là đại biểu không biết phân biệt.

Nguyên Tu Vân nghe vậy nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt của vị đại thiếu gia này, trước đó y từ trong miệng Dịch Nhiên biết người này chính là con trai của đại cữu (cậu) Dịch Nhiên, năm đó ép buộc mẫu thân Dịch Nhiên gả cho gia chủ Từ gia, coi như vị này chắc là biểu huynh (anh họ) của Dịch Nhiên đi. Nhưng tu vi của vị này cũng chỉ là Nguyên Anh Sơ kỳ mà thôi, Nguyên Tu Vân nhìn ngọn lửa nhỏ màu xanh lá trên đỉnh đầu hắn kia, quả thực nhỏ yếu thổi một cái cũng có thể tắt hết, có thể thấy được thực lực của hắn có bao nhiêu kém. Quả thực không đủ một bạt tay của y nữa.

"Nếu như ngươi biết hai chữ lễ độ viết như thế nào, thì nên biết, ở thời điểm ta đã biểu thị nhiều lần là phải tiễn người đi trước rồi, vị bằng hữu kia của ngươi rất không hiểu lễ độ nên sẽ không lại hỏi ta vấn đề này nữa, dù sao ta cảm thấy biểu đạt của ta rất rõ ràng, chúng ta chỉ mới quen mà thôi, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không thể nói rõ, dựa vào cái gì ta nhất định phải nghe lời của nàng? Cũng bởi vì nàng là một mỹ nhân sao?" Nguyên Tu Vân dừng một lát nói một câu: "Vậy ta cũng rất đẹp á, vì sao ngươi không im lặng nghe ta chứ?"

Mạnh Cẩm Vinh làm sao cũng không nghĩ tới sẽ có được đáp án như vậy, trong nháy mắt đã tức giận: "Ngươi tán tu này không biết tốt xấu!!"

Hắn nói như vậy liền muốn động thủ, kết quả lại bị Hồ yêu Ngọc Minh bên cạnh nhanh chóng kéo lại: "Cẩm Vinh! Ngươi làm gì vậy! Bọn họ là bằng hữu của chúng ta!"

Mạnh Cẩm Vinh xì một tiếng khinh miệt với Nguyên Tu Vân: "Hắn là bằng hữu của ta? Cũng không sợ dơ tay ta!"

Nụ cười trên mặt Nguyên Tu Vân đã không còn, mà toàn bộ bầu không khí bên trong sơn động bỗng nhiên trở nên khẩn trương lên, Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên lại vào lúc này đều không nói gì, dường như ngầm đồng ý hai người bọn họ đánh một trận, nhưng Nguyên Tu Vân chợt nở nụ cười: "A, nếu như vậy ta cũng hiểu được chúng ta không thích hợp ở chỗ này tiếp tục chờ đợi tiếp nữa, dù sao toàn bộ tu giả ở trong bí cảnh nhiều như vậy, chỉ cần ta đi ra rất dễ thì tìm được người sẵn lòng dẫn chúng ta rời đi nơi này. Dù sao nói cho cùng cũng chính là vấn đề giao dịch mà thôi."

Nguyên Tu Vân nói xong nhìn thoáng qua Sặc Sỡ và Bành Bành, ba người phía sau trực tiếp đứng lên, đi theo y chuẩn bị đi ra ngoài. Đến lúc này Khổng Yên Nhiên mới dùng âm thanh rất thương tâm khổ sở nói một câu: "Chờ một chút ~"

Âm thanh kia nghe thật sự là vô cùng uyển chuyển du dương khiến người ta nhịn không được cảm thấy giống như mềm tới xương, nhưng Nguyên Tu Vân cũng như không nghe thấy gì cả.

"Yên Nhiên, để cho bọn họ đi!"

"Cẩm Vinh! Ngươi ngu à! Khế ước vẫn chưa xong đâu!" Triệu Thiên Canh to con mất hứng gào lên một câu với Cẩm Vinh, người sau mới chợt dừng nói, sau đó đặc biệt không cam lòng hừ một tiếng, đi tới đứng bên cạnh huyệt động. Đồng thời, âm thanh của Khổng Yên Nhiên đã mang theo nức nở.

"Tu Vân! Các ngươi đừng nóng giận á! Đều là ta không tốt, là ta muốn cho ngươi tới nhà của ta làm khách thôi, ta nghĩ ngươi rất hợp ý ta, cho nên mới hơi sốt ruột. Ngươi đừng cứ như vậy rời đi á, ta không sẽ không nói như vậy nữa, ngươi và chúng ta cùng đi ra ngoài đi! Chỉ cần đến lúc đó hỉ yến của ta và Từ Thọ Tề ngươi tới tham gia thì tốt rồi, thật."

Nguyên Tu Vân nghĩ thầm một chút cũng không cảm thấy ngươi và ta hợp ý, đoán chừng ngươi cảm thấy hợp ý là bởi vì hoài nghi trên người ta có bảo bối nghịch thiên gì đi? Chẳng qua trên người ta quả thật có bảo bối của trời đó, nhưng dù cho ngươi chết cũng không chiếm được, ngẫm lại cuối cùng nguôi giận. Nguyên Tu Vân dừng bước, quay đầu lại trên mặt không mang theo biểu tình gì: "Chúng ta là từ trong thế giới tán tu đi ra, thực sự đảm đương không nổi Khổng tiên tử ngươi hợp ý như thế. Đã có khế ước, chúng ta đây sẽ chờ đến khế ước kết thúc rồi tách ra đi, những thứ khác cũng sẽ giải quyết."

Khổng Yên Nhiên cũng không nghĩ tới nàng ta đã nói như vậy, Nguyên Tu Vân lại vẫn có thể từ chối, chẳng qua lúc này nếu như lại bức bách thì có vẻ có ý khác rồi, mặc dù nàng ta hoài nghi trên người người này có một bảo vật nghịch thiên, nhưng ép quá chặc, gây nên cảnh giác sẽ không tốt.

"Ừ vậy, chúng ta vẫn nghỉ ngơi thật tốt đi! Ngày mai sẽ có thể rời đi." Khổng Yên Nhiên suy nghĩ một lát từ trên đầu rút ra một cây trâm lóe ánh xanh, nhẹ nhàng vung lên cây trâm biến thành một con bướm nhỏ màu xanh bay đến trên vai Nguyên Tu Vân, sau đó bất động. "Mặc kệ lúc nào, chỉ cần Tu Vân ngươi muốn tìm ta, đi Khổng gia đem con bướm này cho bọn họ nhìn, bọn họ nhất định sẽ tôn trọng vì thượng khách."

Nguyên Tu Vân mặt không thay đổi nhìn thoáng qua con bướm trên vai, kỳ thực trong lòng có chút ghét bỏ chẳng qua lúc này không quá thích hợp từ chối, chỉ có thể cứng ngắc gật đầu. Nghĩ thầm phải trở về liền đem nó dùng Tiểu Kim Thụ cách ly.

Xung đột lần này trực tiếp đưa đến hai nhóm người phân biệt rõ ràng bên trong sơn động. Nguyên Tu Vân năm người dùng thần thức thương lượng sau khi rời khỏi đây phải làm sao tìm được truyền tống trận, tiện thể phổ cập âm hiểm giả dối của đám người Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên, mà Khổng Yên Nhiên bên kia cũng đang thần thức truyền âm, mà nội dung cũng có chút âm hiểm.

Yên Nhiên! Ta không rõ vì sao nhất định phải để cho tên họ Nguyên kia đi tìm ngươi? Trên người hắn có gì đặc biệt sao? Mạnh Cẩm Vinh bất mãn một bụng.

Hắn đúng là có thứ đặc biệt. Không thì ngươi nghĩ rằng tại sao ta muốn phí sức lớn như vậy chứ? Khổng Yên Nhiên liếc Mạnh Cẩm Vinh một cái, người này đem kế hoạch của nàng phá hủy sạch sẽ. Ngươi cũng không suy nghĩ coi, hắn là một Tứ linh căn, Tứ linh căn đó ngươi hiểu không? Ở trong Đại thế giới chúng ta đây, ngươi từng gặp bao nhiêu Tứ linh căn kỳ Nguyên Anh? Kỳ Kim Đan lại có bao nhiêu chứ? Thậm chí là, Tứ linh căn kỳ Ngưng Mạch có mấy người?

Đại thế giới Thương Lan hơn một trăm triệu người, ta chỉ từng gặp năm tu giả Tứ linh căn kỳ Ngưng Mạch. Duy nhất một Tứ linh căn kỳ Kim Đan, chính với vì hắn ta có một Nhãn linh tuyền. Khổng Yên Nhiên cười lạnh một tiếng. Đã như thế người còn nghĩ hắn ta không có gì đặc biệt ư?

Mạnh Cẩm Vinh thoáng cái nheo mắt lại. Trên người hắn có bảo bối gì đó!

Mấy người kia đều tán đồng gật đầu, mà lúc này Từ Thọ Tề rốt cuộc cũng biểu đạt ý nghĩ của chính mình. Nếu như trên người hắn không có bảo bối nghịch thiên nào, chắc chắn là huyết mạch và thân thể của hắn có truyền thừa lợi hại nào đó, mặc kệ lấy được thứ nào đối chúng ta mà nói đều là trăm điều lợi mà không một điều hại. Cho nên, Mạnh ca, ngươi lỗ mãng rồi.

Mạnh Cẩm Vinh bị bọn họ nói như thế mặc dù biết nguyên nhân rồi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng mất hứng, có điều là ít nhất trong thời gian kế tiếp hắn sẽ không sẽ tìm Nguyên Tu Vân gây phiền phức, mà cùng lúc đó, một ý nghĩ ở trong lòng của hắn đột nhiên thoáng hiện, sau đó mà bắt đầu từ từ, từ từ trở nên mãnh liệt, đến sáng ngày thứ hai lúc phải rời đi, ý nghĩ này đã hoàn toàn chiếm giữ trong đầu Mạnh Cẩm Vinh, khiến cả người hắn đều trở nên kích động.

"Nguyên đạo hữu, vòng xoáy trước mặt chính là nơi phải rời đi, ngươi phải theo sát chúng ta trên đường có thể sẽ có một chút chấn động chẳng qua tuyệt đối không có chuyện gì ngươi yên tâm." Mặt của Từ Thọ Tề là rất dễ khiến người ta tin tưởng, lúc này hắn nói cũng là vẻ mặt thành khẩn, nhìn Nguyên Tu Vân khẽ cười. "Được, đa tạ Từ đạo hữu rồi."

Khoảng cách vòng xoáy rời đi kia càng ngày càng gần, Nguyên Tu Vân ở trong lòng cũng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, ở trong Hỗn Độn chi địa vùng vẫy vài năm, loại cảm giác vĩnh viễn không có điểm cuối này thật sự là không tốt, hiện giờ chỉ cần ra vòng xoáy này có thể mặc y đi Ba nghìn thế giới rồi, Nguyên Tu Vân trực tiếp nheo lại hai mắt.

Chú ý tên ngu xuẩn kia. Âm thanh lạnh lùng của Dịch Nhiên bỗng nhiên vang lên, chân mày Nguyên Tu Vân cau lại, cười lạnh một tiếng. Nhớ ăn không nhớ đánh, ta đây liền đem mối thù của ngươi trả lại.

Lúc mười hai người, đám người của Nguyên Tu Vân cùng nhau từ lối ra của bí cảnh nơi này đi ra ngoài, trong nháy mắt đến bên ngoài, không biết Mạnh Cẩm Vinh lúc nào đi tới bên cạnh Nguyên Tu Vân bỗng nhiên nóng nảy làm khó dễ, hắn trực tiếp một đạo khoá thần vòng lại hướng về phía Nguyên Tu Vân, mặc kệ trên người y có bảo bối gì, chỉ cần đem y túm tới cái gì cũng đều là của hắn rồi!

Mà đồng thời ở lúc hắn động thủ, hỏa diễm quanh thân Nguyên Tu Vân tăng mạnh, đồng thời một vòi rồng mang theo vài phần ánh vàng từ trong tay y bay ra, trong khoảnh khắc liền vọt tới trước mặt của Mạnh Cẩm Vinh, đan điền và thức hải của hắn vỡ ra, nước Âm Dương hỗn độn mang theo tính ăn mòn thật lớn nện vào đan điền, thức hải của Mạnh Cẩm Vinh, lực lượng kia có thể trực tiếp đem hắn làm đến tàn phế!

Kèm theo tiếng kêu gào thê lương của Mạnh Cẩm Vinh, Nguyên Tu Vân cười lạnh một tiếng, mang theo bọn người Sặc Sỡ và Bành Bành trực tiếp rời đi cũng không quay đầu lại, muốn đánh lén y, cũng không nhìn coi chỉ số thông minh có đủ dùng hay không!

=====

sTT

149. Chương 149

Ai cũng thật không ngờ, chuyện phát triển lại sẽ biến thành như vậy.

Có lẽ nói, Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên thực ra đã dự liệu được Mạnh Cẩm Vinh sẽ đột nhiên làm khó dễ Nguyên Tu Vân, nhưng bọn họ ai cũng không nghĩ tới, tu giả Nguyên Anh Sơ kỳ thoạt nhìn chưa từng gặp cảnh đời lớn nào, thậm chí không hiểu được làm sao ẩn dấu tâm tình của mình, vậy mà sẽ đã sớm dự liệu được bản thân sẽ bị đánh lén, hơn nữa có thể ở trước tiên làm ra phản kích mạnh nhất, hơn nữa đánh xong liền chạy không lưu tình chút nào.

Biến cố như vậy thật sự là khiến bảy người Khổng Yên Nhiên bọn họ không kịp đề phòng, đợi được bọn họ đi lên tra xét khẩn cấp thương thế của Mạnh Cẩm Vinh, lúc ý thức được chuyện nghiêm trọng, tu giả kỳ Nguyên Anh gọi là Nguyên Tu Vân kia đã không biết chạy đi nơi nào.

"Yên Nhiên! Bướm ngọc bích truy tung của ngươi đâu?!" Sắc mặt giọng nói của Từ Thọ Tề lạnh xuống cũng âm trầm dọa người.

Khổng Yên Nhiên nhớ tới sau đó nhanh chóng đưa tay ra, trên không trung vẽ ra một hình vẽ bươm bướm, chẳng qua hình vẽ này vừa thành hình đã vỡ tan, sắc mặt Khổng Yên Nhiên tái xanh: "Hắn đem hồ điệp bóp nát rồi, không cách nào theo dấu vết đến vị trí của hắn!"

Từ Thọ Tề, Ngọc Minh liếc nhìn nhau, trầm mặt không nói lời nào, mà Triệu Thiên Canh còn có Lý Mộ Nhi, Vương Tiểu Tiểu kéo dãn khoảng cách xa hơn một chút với mấy người bọn họ, hơi cứng nhắc nói: "Chúng ta cách xa một chút, đoán chừng một lát người Mạnh gia đến, chúng ta còn phải bị chất vấn nữa đó."

Vương Tiếu Tiếu và Lý Mộ Nhi nhíu mày, nói thật bọn họ cho rằng đối với Mạnh Cẩm Vinh cuối cùng biến thành bộ dáng này là tự hắn tìm khổ, dù sao ngày từ đầu đến cuối cùng tu giả gọi là Nguyên Tu Vân kia nhưng lại chưa từng khiêu khích bọn họ, ngược lại Mạnh Cẩm Vinh tự cho mình là rất cao, người khác đối với hắn không được phép không tuân theo một li một phân nào. Sau đó Lý Mộ Nhi lại nghĩ đến trước đó Khổng Yên Nhiên nói Nguyên Tu Vân kia có thể có bảo bối nghịch thiên gì đó, vốn nàng còn nghĩ chuyện này có thể quan tâm một chút, nhưng hiện giờ sao, chuyện này vẫn không nên xen vào thì tốt hơn, bản thân Nguyên Tu Vân kìa là tu giả Nguyên Anh Tứ linh căn cũng đã có chút kỳ quái, lần này, tốc độ phản ứng của y đối với đánh lén cũng có thể đủ nhanh như vậy, đã nói lên người này tuyệt đối không phải một kẻ khống chế tốt, dễ đối phó, đối với người như vậy bọn họ vẫn cách khá xa một chút tương đối tốt hơn.

Vì vậy Lý Mộ Nhi lôi kéo Vương Tiếu Tiếu ở bên cạnh nới với Khổng Yên Nhiên: "Yên Nhiên, lần này Từ Thọ Tề đã lấy được Minh tâm ngọc long phôi, nhiệm vụ đi vào bí cảnh đã hoàn thành. Nhân tình ta thiếu ngươi cũng trả lại, vậy hẹn gặp lại, lúc chờ các ngươi tổ chức đại điển đạo lữ, ta trở lại chúc mừng ngươi."

Mặc dù Khổng Yên Nhiên mất hứng Vương Tiếu Tiếu và Lý Mộ Nhi các nàng cứ như vậy rời đi, nhưng hiện giờ quả thực nàng không có lý do gì để giữ người. Việc cấp bách là thương thế của Mạnh Cẩm Vinh, vì vậy gật đầu: "Được, các ngươi trên đường cẩn thận... Ngoài ra người Nguyên Tu Vân kia có thể phản ứng nhanh như vậy thật sự là cần phải chú ý, nếu như các ngươi ở trên đường đụng phải hắn ta, hoặc là gia tộc có tin tức của hắn, nhất định phải nói cho chúng ta biết được không? Mặc kệ nói như thế nào hắn cũng đem Mạnh đại ca làm cho bị thương, chuyện này hắn cần chịu trách nhiệm."

Lý Mộ Nhi gật đầu, mang theo Vương Tiếu Tiếu và Triệu Thiên Canh rời đi, mà Ngọc Minh suy nghĩ một chút cũng cáo từ rời đi, dù sao hắn tới nơi này cũng là giao dịch với Từ Thọ Tề, chuyện bấy giờ hoàn thành, Từ Thọ Tề cũng đồng ý đem yêu đan cho hắn rồi, hắn cũng không dính vào. Làm một con Hồ yêu giác quan thứ sáu vô cùng bén nhạy, trực giác Ngọc Minh cho rằng Nguyên Tu Vân kia tương đối khó đối phó. Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không, hình như từ trên người người kia hắn ngửi được một ít mùi Đại yêu Thượng cổ? Ngẫm lại lại cảm thấy điều đó không có khả năng, dù sao Yêu tộc có huyết mạch Đại yêu Thượng cổ giờ vốn rất ít rồi, mặc dù là có, cũng có thể ở trong Đại thế giới Yêu tộc ngây ngô. Hiện ở nơi Đại thế giới Thương Lan này thế nhưng là địa bàn của Nhân tu, cho nên nhất định là hắn quá lo lắng đi? Chẳng qua bất kể có phải nghĩ nhiều hay không. Chuyện này hắn vẫn nhìn xa xa tương đối tốt hơn.

Cứ như thế, rất nhanh lối ra bí cảnh này cũng chỉ còn lại có Từ Thọ Tề, Khổng Yên Nhiên và Mạnh Cẩm Vinh ba người, lúc này Mạnh Cẩm Vinh đã đau đến ngất đi, mà mặc dù đã hôn mê hơi nước trên người của hắn vẫn không có tiêu tán, dường như có hơi nước gì đó bao phủ ở xung quanh hắn, dâng lên một loại cảm giác xấu chưa từng trải qua.

"Vậy mà hơi nước này lợi hại như vậy? Xem ra Nguyên Tu Vân kia chủ tu phải là Thủy linh căn rồi. Ta dùng nước Minh Tịnh của ta lại không cách nào tinh lọc hết nước này, rõ ràng Thủy linh căn của hắn ta nhất định dung hợp Thuỷ linh trước chín mươi trở lên của Thuỷ linh bảng rồi." Khổng Yên Nhiên nhìn Mạnh Cẩm Vinh, giọng nói không mặn không nhạt, nhưng trong mắt của nàng lại lóe ra quang mang tham lam không giấu được. "Ta thật sự không nghĩ tới một tu giả từ Trung thế giới, lại có Thủy linh lợi hại như vậy."

Từ Thọ Tề nghe vậy lại suy tư kỹ càng một hồi sau đó lắc đầu: "Ta cảm thấy lửa của hắn cũng không yếu, Toả Thần hoàn của Cẩm Vinh chính là bảo vật bảo khí Cửu phẩm, cách tiên bảo cũng chỉ có một bước mà thôi, nhưng bảo vật như vậy trong nháy mắt đụng đến hỏa diễm của Nguyên Tu Vân liền trực tiếp hòa tan triệt để, hỏa diễm như vậy ít nhất là lửa trên Địa bảng, thậm chí có thể là lửa của Thiên bảng.

Khổng Yên Nhiên nghe vậy trợn to hai mắt: "Hắn lại lợi hại như vậy? Dù cho gia tộc của ngươi ta đây, có thể lấy được hay không còn phải xem cơ duyên, hắn chỉ là một tán tu Trung thế giới sang đây mà thôi, vậy mà đã có hai linh vật trên Thiên Địa bảng rồi? Nói như vậy, không trách được hắn có thể kiêm tu Tứ linh căn, chẳng qua như vậy Cẩm Vinh đắc tội hắn, có thể có vấn đề gì hay không?"

Từ Thọ Tề nghe nói như thế cười lạnh một tiếng: "Đắc tội hắn chỉ có Mạnh gia mà thôi, chỉ cần ta ngươi không xen vào việc của người khác, việc này và hai nhà Từ, Khổng chúng ta có thể có quan hệ gì? Tính cách của Mạnh Cẩm Vinh hắn cho tới giờ đều là như vậy, trước đó ta ngươi không chỉ một lần nhắc nhở hắn nhưng hắn lại không thay đổi bao giờ, đây là lỗi của ngươi ta sao? Không thể không nói, Mạnh Cẩm Vinh thật sự là cũng không học được một chút bản lĩnh tiếu lí tàng đao* của Mạnh bá phụ."

[Nham hiểm, miệng nam mô, bụng bồ dao găm]

Khổng Yên Nhiên như là nghĩ tới chuyện mất hứng nào đó, sắc mặt có chút không tốt: "Được rồi, chúng ta đem hắn mang về đi! Lúc này hiển nhiên có Mạnh bá phụ làm quyết định, chúng ta rất vất vả mới chiếm được Minh tâm ngọc long phôi, nhất định phải thừa dịp trước khi người khác đánh chủ ý đem đi luyện chế, đến lúc đó ta có thể trực tiếp đột phá Nguyên Anh Trung kỳ đến Hậu kỳ, sau đó đại điển đạo lữ của chúng ta nhất định có thể làm cho toàn bộ các tu giả trẻ tuổi của toàn bộ Đại thế giới Thương Lan cực kỳ ước ao."

Từ Thọ Tề nghe vậy dường như tâm tình đã khá nhiều, gật đầu liền mang theo Khổng Yên Nhiên rời đi. Trước khi hắn rời đi, nhịn không được dùng thần thức dò xét một lần ở xung quanh, không biết vì sao hắn luôn cảm thấy dường như xung quanh có thứ gì đó tồn tại vậy. Chẳng qua rốt cuộc không dò xét ra được.

Mà lúc này, ở Đại thế giới Thương Lan trong tửu lâu náo nhiệt nhất của thành trì phồn vinh, Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ, Bành Bành, Bành bà bà năm người đang bố trí cấm chế trong một gian phòng, vây quanh một Tiểu Hồ Lô đằng vừa nghe lén vừa ăn đồ ăn.

Bọn họ ở trong thế giới Hỗn Độn quả thực giống như là đến một thôn núi nhỏ xa xôi vậy, ăn không ngon không ngủ ngon không nói, còn thời thời khắc khắc phải lo lắng cái mạng nhỏ của mình, lúc này cuối cùng từ nơi đó chạy ra ngoài, Nguyên Tu Vân đến tửu lâu liền trực tiếp đem linh thực chiêu bài trong tửu lâu tất cả đều chọn qua một lần. Sau đó y đem Tiểu Hồ Lô thả vào chính giữa, khi y công kích Mạnh Cẩm Vinh nhưng thật ra là trực tiếp sử dụng bốn loại linh lực —— Tiểu Sỏa Đản hộ thể, xoáy rồng mang theo công kích kim châm, sau đó Tiểu Hồ Lô nhân cơ hội rơi xuống đất nẩy mầm, làm Công cụ. Nghe. Lén. Chỉ chẳng qua bởi vì động tác y quá nhanh, hơn nữa không có người có thể nghĩ đến Tứ linh căn lại có thể dùng như thế, cho nên mãi đến lúc Từ Thọ Tề bọn họ rời khỏi, bọn họ cũng không phát hiện có gì không ổn.

"Chậc chậc, nghe đi nghe đi, ta cũng không biết nên thổ tào từ chỗ nào mới được, rõ ràng ngay từ đầu bọn họ cũng đã biết trước Mạnh Cẩm Vinh sẽ làm khó dễ, kết quả cuối cùng lại trách lên đầu ta? Với lại ta có thứ gì tốt mà nữ nhân kia lại vẫn muốn cướp?! Ta đã sớm biết nàng ta không phải là người tốt lành gì, kết quả không nghĩ tới nàng ta sốt ruột như thế. Với lại, tới từ Trung thế giới thì sao chứ?" Nguyên Tu Vân trực tiếp bĩu môi: "Nếu để cho nàng ta biết ta chỉ là từ Tiểu thế giới tới đây, có phải bởi vì một đầu ngón tay nàng ta cũng có thể bóp chết ta hay không? Thực sự là ha ha!"

Sặc Sỡ ở bên cạnh dùng sức gật đầu: "Còn là bạn thân bạn tốt nữa chứ! Kết quả tất cả đều là chuyện không liên quan bản thân treo lên thật cao, chỉ nhìn một cách đơn thuần một điểm này cũng biết hai người kia cấu kết với nhau làm việc xấu, chẳng qua cứ như vậy để cho bọn họ lấy được Minh tâm ngọc long phôi gì kia ta đã cảm thấy khó chịu rồi, khế ước này chúng ta thật sự quá thua thiệt rồi."

Lời Sặc Sỡ mới vừa dứt, Nguyên Tu Vân liếc mắt nhìn Bành Bành, sau đó nở nụ cười.

"Việc này ngươi nói sai rồi, ngươi cho rằng bọn họ lấy được Minh tâm ngọc long phôi là Ngọc long phôi thật sự? Lần này quá thua thiệt cũng không phải là chúng ta, chờ sau khi bọn họ đem đồ vật lấy về luyện chế, sẽ phát hiện thứ bọn họ lấy được chỉ là tốt mã dẻ cùi mà thôi, còn bảo vật chân chính lại ở chỗ này đây."

Nguyên Tu Vân nói xong, đem vỏ sò nhỏ đem để ở trong động tiên Khôn Minh lấy ra, nói với vẻ mặt không thể hiểu được của Sặc Sỡ và Bành Bành: "Ngọc long phôi chân chính nhất định ở bên trong này, linh vật ở trong có cảm ứng, ta cảm ứng được."

Nghe y nói như vậy, Sặc Sỡ trực tiếp nhịn không được phá lên cười, mà hai mắt Bành Bành cũng sáng lên. Nguyên Tu Vân đem vỏ sò giao cho Bành Bành: "Đây là ngươi tìm được đương nhiên thuộc về ngươi, nhưng mà, ngươi cần trở về thế giới của ngươi dưới sự trợ giúp phụ mẫu và tộc nhân có thể tin mới có thể mở ra nhận chủ. Nếu ở chỗ này dẫn ra động tĩnh lớn, chúng ta rất khó chỉnh đốn được tình hình."

Bành Bành nghe được lời này có chút không biết làm sao, không biết rốt cuộc có nên nhận hay không, kết quả Bành bà bà vô cùng nghiêm túc nói lời cảm tạ với Nguyên Tu Vân sau đó để Bành Bành cất đi, dù sao, làm nãi nãi của đứa nhỏ, bà càng hy vọng đứa nhỏ có thể có lực lượng càng mạnh.

Trong tay Nguyên Tu Vân gặm một chân giò Linh văn ngọc lộ, nhìn Dịch Nhiên bên cạnh: "Được rồi, ngày hôm nay chúng ta đưa tiễn bọn họ, ngày mai sẽ bắt đầu đi Từ, Khổng, Mạnh đánh mặt ba nhà, ngươi cảm thấy thế nào? Cùng lắm đánh không lại thì chạy, cần phải để cho bọn họ gà chó không yên được không?"

Dịch Nhiên nghe nói như thế sắc mặt mới tốt một ít: "Ta cũng muốn đánh số từng người một, đánh tới từng cái một đi."

Nguyên Tu Vân cười: "Đây là tự nhiên á, ta cảm thấy chờ gặp lại lần nữa, sắc mặt của Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên nhất định tương đối đẹp mặt."

=====

ek

150. Chương 150

Bữa cơm trong tửu lâu này coi như là bữa cơm giải tán của Nguyên Tu Vân, Dịch Nhiên và Sặc Sỡ, Bành Bành và Bành bà bà.

Sau khi ăn cuồng uống nhiều một trận, tinh thần mỗi người đều khá hơn nhiều, Nguyên Tu Vân tìm tiểu nhị nơi này, hỏi vị trí truyện tống trận của giới và giới gần đây.

"Ai nha, phải nói là mấy vị đây xem ra có may mắn rồi đó! Phải biết rằng trong Đại thế giới Thương Lan chúng ta chỉ có hai giới môn truyện tống trận, mà hai cái này còn thay phiên mở ra, ở Tây một cái ở Đông một cái, nếu như vận khí không tốt gặp phải thời điểm giới môn truyền tống trận ở phía Tây mở ra, các vị sẽ phải tiêu phí giá lớn mới có thể rời đi. Tất cả bộ tộc thủ vệ giới môn ở phía Tây đều là ngỗng từng nhổ lông* vắt cổ chày ra nước đấy. Mà từ hôm qua giới môn phía Tây bắt đầu đóng cửa, giới môn phía Đông mở ra. Mà giới môn phía Đông cách thành Mông chúng ta rất gần không nói, giới môn phía Đông là môn phái lớn bậc nhất Thương Lan, thủ vệ phái Thương Nguyên, đi Trung thế giới chỉ cần mười linh thạch cực phẩm là được. Chẳng qua, mỗi thế giời chỉ cần tụ tập ít nhất mười người mới có thể truyền tống, không thì sẽ cái được không bù đắp đủ cái mất."

[Chỉ con ngỗng thiên nga lúc bay qua cũng có thể nhổ lông xuống. Vốn hình dung võ nghệ cao siêu, sau ví dụ người thích chiếm tiện nghi, thấy mới có lợi sẽ thừa cơ mò một nắm.]

Tiểu nhị đem chuyện truyền tống nói hoàn hoàn chỉnh chỉnh rõ rõ ràng ràng, chiếm được tán thưởng của Nguyên Tu Vân, cho hắn thêm một viên linh thạch thượng phẩm làm tiền boa. Tiểu nhị vui vẻ lại nhịn không được nhiều lời hai câu: "Thực ra nếu như nhân số không đủ cũng có thể mở ra, chỉ cần nhiều hơn năm người, sau đó năm người lại nộp đủ phí tổn của mười người, nói lời tốt đẹp một chút với thủ vệ, là được rồi."

Nói xong việc này tiểu nhị mới rời đi, Nguyên Tu Vân nhìn về phía Bành Bành và Bành bà bà: "Bà bà, sau này nên làm như thế nào cũng không cần ta nói đi? Giới môn phía Đông ở nơi nào? Có muốn chúng ta tiễn các ngươi đi hay không? Hai người các ngươi…"

Bành bà bà nâng tay ngăn trở Nguyên Tu Vân đem lời nói tiếp: "Các ngươi đem bà cháu chúng ta mang đến đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, huống chi trả lại đại lễ cho chúng ta lớn như vậy, đại ân của ngươi, một chi Bạch Hộc chúng ta đây nhất định sẽ vĩnh viễn ghi nhớ lại. Linh khí của Đại thế giới vốn nồng hậu, ta ở trong bí cảnh của Hỗn Độn chi địa, nhiều ít cũng có chút tích góp, cho nên ta dự định mang theo Bành Bành tìm một nơi linh khí sung túc tu luyện tới Nguyên Anh trước, một khi đột phá kỳ Nguyên Anh, thân thể Bành Bành sẽ khôi phục bình thường, đến lúc đó nếu chúng ta lại trở lại Trung thế giới cho bảo vật nhận chủ cũng sẽ có nắm chắc hơn một ít. Về phần phụ mẫu của Bành Bành, ta sẽ sai người truyền tin tức cho bọn họ, bộ tộc Bạch Hộc chúng ta có cách truyền lại tin tức đặc thù, không cần lo lắng."

Rất hiển nhiên, Bành bà bà đối với chuyện này đã trải nghĩ sâu tính kỹ. Nguyên Tu Vân suy nghĩ một chút, cảm thấy bà nói rất đúng, cũng liền gật đầu, không nói lời gì. Sau đó y nhìn về phía Sặc Sỡ: "Còn ngươi? Sau này định làm như thế nào?"

Sặc Sỡ sờ sờ cằm của mình, suy tư nửa ngày nói: "Dường như trước đó ta từng nghe Nhân tộc nói, ở trong ba Đại thế giới Nhân tộc có tiền bối của chúng ta lẫn vào vô cùng tốt, ta dự định đi tìm một chút, nếu như

có thể tìm được, đối với sự tu luyện của ta chắc hẳn có chỗ tốt. Sau đó ta sẽ tìm một nơi nhiều tuấn nam mỹ nữ định cư, đại đạo từ từ, tìm một người bạn sống chung thì sao?"

Dịch Nhiên nghe vậy trực tiếp cho hắn gáo nước lạnh: "Ngươi sẽ không sợ lại đụng phải một Chu Tồn khác?"

Sặc Sỡ trực tiếp nở nụ cười: "Ta không thể bởi vì một Chu Tồn liền buông tha cả một mảnh rừng cây đi? Với lại, đã từng bị lừa dối một lần rồi, sau này như thế nào đi nữa ta cũng sẽ không ngu xuẩn sai một lần giống vậy."

Nguyên Tu Vân cười gật đầu: "Nếu như vậy, chúng ta đây ở nơi này phân đường rồi. Hy vọng lần sau gặp lại, các vị vẫn bình an, đại đạo mênh mông, ta ngươi cùng nỗ lực."

"Ai, lời ta còn chưa nói hết đâu! Nói như thế nào các ngươi cũng đã báo đại thù với ta, ta ở nơi này không có gì tốt để cảm tạ, cọng lông năm màu này cho ngươi, đây là lông đuôi bổn mạng của ta, là bảo vật điều kiện tốt nhất để luyện chế pháp bảo phi hành. Phi thảm Tuyệt mệnh kia của ngươi đến Đại thế giới cũng nên thăng cấp rồi."

Mà sau khi Bành Bành nghe được lời nói như thế, vậy mà cũng từ trên tóc của mình hung hăng kéo xuống một cọng, ở dưới biểu tình khóe miệng co giật của Nguyên Tu Vân, tóc bạc biến thành một bạch vũ (lông trắng) tuyết trắng, "Nguyên ca ca tiền bối, đây cũng là lông đuôi bổn mạng của ta, ngươi cũng có thể dùng nó thăng cấp phi thảm."

Nguyên Tu Vân có chút dở khóc dở cười, chẳng qua trong lòng vẫn cảm động. Sau khi ở dưới cái ôm hung hăng của đồng bạn nhỏ tới từ Hỗn Độn chi địa này, năm người lại mang theo cảm thán dạt dào đi hành trình mới.

Mà trạm thứ nhất của Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên dự tính đã bị Nguyên Tu Vân đánh cho tàn phế — Mạnh gia Mạnh Cẩm Vinh, Mạnh gia đồng thời cũng là gia tộc của mẫu thân Dịch Nhiên, giờ đây là do phụ thân của Mạnh Cẩm Vinh, đại cữu của Dịch Nhiên làm gia chủ. Ở trong cả Đại thế giới Thương Lan cũng là thế gia thượng đẳng rồi.

"Giờ ở nơi này đợi một hồi để ta xem bọn họ có bảo khí và tiên bảo gì tốt, đại sư luyện khí trong Đại thế giới nhất định rất lợi hại. Ta muốn tìm một đan dược hoặc bảo vật có thể hoán đổi khuôn mặt, sau đó mới có thể cùng ngươi đi Mạnh gia."

Nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Đi đánh mặt, không cần dấu đầu lộ đuôi."

Nguyên Tu Vân vỗ hắn một cái, liếc mắt nhìn: "Ngươi ngu à! Nếu như không tìm một bảo vật như thế, lúc sau muốn tìm người khác, bọn họ có đề phòng vậy làm sao bây giờ hả? Lỡ như bọn họ không ứng chiến mà chạy hết, đây chẳng phải rất không thú vị sao?"

Dịch Nhiên nghe vậy ngẫm lại loại hình ảnh trên đường chạy sạch không đánh, nhất thời cảm thấy đạo lữ nhà mình nói rất có đạo lý, hắn lôi kéo Nguyên Tu Vân chạy đi Tàn Đan các và Danh Khí các, "Mua cái tốt! Hoặc mua vật liệu tốt để ngươi luyện chế!"

Bước chân của Nguyên Tu Vân bị hắn lôi đi có chút không ổn định, chẳng qua sau khi kéo đi, y vẫn nhịn không được bật cười. Cho dù còn có thù chưa báo xong, nhưng giờ tất cả đối với y mà nói, đã là cuộc sống không gì tốt hơn. Đại đạo mênh mông, nếu như sau này đều có một người cùng bên mình như thế, có lẽ cũng là một chuyện đáng để vui mừng.

Đại thế giới sở dĩ gọi là Đại thế giới, là bởi vì nó có nội tình và truyền thừa to lớn mà Trung thế giới và Tiểu thế giới cũng không thể so sánh. Bởi vì nguyên do trước đó của Nguyên Tu Vân ở Hỗn Độn chi địa và Tiểu thế giới, thuật luyện khí đối với bản thân nói như thế nào cũng là có kiêu ngạo nhất định.

Mà sau khi y đi dạo xong Tàng Đan các và Danh Khí các, y nhất thời cảm thấy mình bị đả kích sâu sắc. So sánh với đan dược và bảo khí, tiên khí trưng bày ở đây, thứ y luyện chế ra thật sự là thô ráp đến đáng sợ. Tuy nói cũng không phải cầm không ra tay, nhưng thật sự không có chuyên nghiệp bằng người ta.

Vì vậy Nguyên Tu Vân quyết định tiếp theo nhất định phải tu tập thuật luyện khí thật tốt, y vốn có Ngũ linh căn hỗn độn, loại linh căn này đối với bất kể là luyện đan hay luyện khí đều có thể nói là thiên phú cao cấp. Nếu như buông tha thì thật là đáng tiếc. Huống chi ít nhiều gì y cũng là một dã lộ tử*, trước

khi không tìm được Hỗn Độn Ngũ linh quyết quyển hạ, y có thể tu tập một loại luyện khí chi pháp thượng thừa, mà một pháp thông vạn pháp, sau này đề thăng tu vi cũng liền có đường có thể theo rồi. [Dã lộ tử: chỉ người không theo học chính quy]

Dịch Nhiên muốn vội vã đi đánh mặt, nhưng trước khi đánh mặt đề thăng thực lực vẫn rất coi trọng và tán đồng, thế là cứ như vậy hai người từ đi dạo phố biến thành bế quan, Nguyên Tu Vân tốn giá lớn từ trong Vạn Pháp các mua một Ngũ linh luyện khí thuật vô cùng lợi hại, có người nói chỉ có Tam linh căn trở lên mới có thể tu tập, đó là một công pháp cấp Thiên phẩm, chỉ chẳng qua bởi vì làm điều kiện quá gân gà [việc làm vô bổ] mới có thể bị Vạn Phát các đặt ở nơi đầy bụi. Mặc dù như thế, nó cũng hao tốn một phần lớn khi Nguyên Tu Vân ở Hỗn Độn chi địa để dành được.

Mà Dịch Nhiên không có gì để mua cả, hắn chỉ đem hộp hồng ngọc nhỏ của mình giao cho Nguyên Tu Vân mà thôi. Cho nên cuối cùng người không có đồng nào thì lại thành đứng đầu một nhà. Đúng, Dịch kiếm tu biểu thị gia chủ tốt chính là phải đem tiền tài đều giao cho đạo lữ!

Sau đó hai người bế quan, bế một cái chính là nửa năm. Chờ nửa năm sau Nguyên Tu Vân luyện chế thành công được hai tiên phẩm "Mặt nạ lung linh", Dịch Nhiên trực tiếp đạt đến kỳ Nguyên Anh Đại viên mãn, hai người mới mang mặt nạ, tay nắm tay đi tới Mạnh gia.

Sau đó, phát hiện người Mạnh gia lại đang mở gia tộc tụ hội, mà gia tộc tham dự còn có ba Đại gia tộc Khổng gia, Từ gia, Chu gia nữa.

Dịch Nhiên nhìn toà nhà ở xa xa trên không trung có thể so với thành trì, toạ ở phụ thuộc gia tộc Mạnh gia trong thành trì, đầu ngón tay duỗi duỗi: "Mấy cừu gia lớn nhất đều tề tựu hết rồi."

Động tác ăn thức ăn của Nguyên Tu Vân dừng lại, "Thuận tiện như vậy? Bọn họ có phải âm mưu gì hay không?"

Mà lúc này, bên cạnh đã có người bắt đầu chủ động bàn tán về chuyện Tứ đại gia tộc tụ họp lần này, cũng kèm thêm khiến Nguyên Tu Vân đột nhiên nhớ tới một việc y đã quên.

"Ai, các ngươi nói xem xảy ra chuyện gì? Đây cũng muốn gần nửa năm rồi, đại điển đạo lữ của thiên kim Khổng gia và thiếu gia Từ gia rốt cuộc còn làm hay không đây? Nửa năm trước chỉ nghe bọn họ nói chuyện khẩn cấp xảy ra phải trì hoãn, nhưng đây cũng nửa năm rồi, hai vị này chẳng lẽ lại xảy ra tình biến gì sao? Ai ui, quả nhiên chuyện của Đại gia tộc tán tu chúng ta không hiểu á." Một tu giả Râu quai nón rung đùi đắc ý phát biểu ý kiến, sau đó bị người bên cạnh thúc cùi nhõ một cái.

"Ngươi đoán mò cái gì chứ! Cảm tình của hai vị kia có tiếng tốt là thật, cho dù không tổ chức đại điển đạo lữ, nhưng hai tháng trước ta còn ở trong thành Bích Tiêu gặp được bọn họ, bọn họ vẫn tốt á. Chẳng qua, tình cảm của bọn họ không có vấn đề, nhưng hình như quả thật có chỗ xảy ra vấn đề, các ngươi nhất định đoán không được! Nếu không nói ta có thiên phú chủng tộc, ta khẳng định cũng không phát hiện được."

"Ơ? Ngươi nói là sự thật? Mà nếu quả thật tình cảm của bọn họ không có vấn đề, mặc kệ những vấn đề gì khác cũng không đến mực khiến bọn họ trì hoãn đại điển đạo lữ á? Khổng gia và Từ gia hiện giờ đều rất tốt, cũng không nghe nói có đại năng nào đánh tới cửa á?" Râu quai nón suy nghĩ một chút, bĩu môi: "Ngươi nhất định đang gạt ta."

Tu giả bị Râu quai nón chất vấn lập tức nóng nảy: "Ta lừa ngươi làm cái gì!? Phải biết rằng ta đối với tu vi nông sâu của một tu giả là vô cùng nhạy cảm, hai tháng trước ta gặp được bọn họ, cảm thấy tu vi của bọn họ dường như dường như, "

"Dường như cái gì?"

"Dường như đang giảm xuống!"

Râu quai nón nhất thời sửng sốt: "Ngươi cũng lừa ta ư? Vô duyên vô cố vì cái gì tu vi không thăng lại giảm?"

"Cho nên á! Nhất định là có chuyện gì đó, mới đưa đến tu vi của bọn họ giảm nhiều á, mà tu vi xảy ra vấn đề, còn ai có tâm tư tổ chức đại điển đạo lữ? Ngươi cũng đừng quên, trong thành Bích Tiêu thế nhưng có Bích Tiêu tiên tử, nàng am hiểu nhất cái gì?"

Ánh mắt Râu quai nón lóe lên: “Giải độc!”

“Đúng rồi! Cho nên á, ta cảm thấy hai vị kia nhất định là trúng độc. Mà lần tụ họp Tứ đại gia tộc này chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, nếu như người thừa kế của bọn họ đều trúng độc, vậy nói rõ điều gì hẳn ngươi có thể đón được đi!”

Râu quai nón nhất thời giật mình một cái, nhanh chóng che miệng của đồng bạn: “Câm miệng của ngươi lại, mau mau ăn! Ăn xong chúng ta đi liền, cẩn thận họa từ miệng mà ra!”

Mà Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nghe cả quá trình liếc mắt nhìn nhau, Nguyên Tu Vân cười đem phỏng đoán bọn họ chưa nói xong nói ra giùm:

“Chứng minh được địch nhân chung của Tứ đại gia tộc đã trở về, hơn nữa chuẩn bị hung hăng đánh mặt của bọn họ rồi đó.”

Hai đại hán kia sợ tới giật mình một cái, cơm cũng chưa ăn xong đã trực tiếp chạy.

“Chậc, chạy gì mà chạy, đoán chuẩn như vậy, là nhân tài đấy.”

Dịch Nhiên: “Mau ăn.” Sau đó nhanh chóng đi đánh người.”

=====

Toả: khoá, hoàn: vòng.

le”:yi

151. Chương 151

Đối với đại môn của Mạnh gia, Dịch Nhiên tương đối quen thuộc, thậm chí lúc còn nhỏ hắn hầu như nhắm mắt lại có thể đi hết toàn bộ Mạnh gia.

Khi đó mẫu thân và cữu cữu còn chưa ầm ĩ, hắn và Mạnh Cẩm Vinh mặc dù quan hệ không thể nói cực kỳ thân mật, nhưng cũng có thể ở chung một chỗ so sánh coi bảo bối trên người ai tốt hơn, kiếm pháp của người nào sắc bén hơn. Nhưng trong nháy mắt, tất cả đã vỡ vụn không còn bóng dáng.

“Giờ chúng ta phải làm gì? Đi vào trực tiếp bắt người đánh hả?” Nguyên Tu Vân nói hơi có chút xoắn xuýt: “Ngươi nhất định phải bắt đầu đánh từ cữu cữu nhà ngươi trước hả? Dầu gì cũng là thân thích, không thể thả tới cuối cùng ư?”

Dịch Nhiên trả lời trực tiếp bằng một cái liếc mắt, chẳng qua lại trầm mặc một hồi sau đó nói: “Cữu cữu vẫn để lại cho mẫu thân thu thập đi, dù sao người ông ta phản bội là mẫu thân, bị thương chính là phụ thân, cho dù ta muốn động thủ, cũng phải trải qua đồng ý của hai người bọn họ trước mới được. Ngày hôm nay đi tìm người của Chu gia trước đi, Nếu như ta không đoán sai, người của Chu gia hẳn là quản gia trước kia của Dịch gia chúng ta rồi.”

Nguyên Tu Vân trực tiếp ồ một tiếng: “Đây quả thật là điển hình của đạp chủ tử thượng vị á!”

Dịch Nhiên trực tiếp trợn mắt nhìn, hừ lạnh: “Có hắn mới hối hận!”

Nói xong câu đó, lăng không đứng ở trên thân kiếm được Nguyên Tu Vân dùng Tiểu Sỏa Đản và Tiểu Kim Thụ luyện chế lại một lần nữa, Dịch đại kiếm hô một câu với đại môn Mạnh gia:

“Chu Tứ Bình đi ra nhận lấy cái chết, trốn được mùng một, tránh không khỏi mười lăm, sang năm hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi rồi.”

Những lời đơn giản đinh tai nhức óc này, vang vọng bầu trời, đem tất cả tu giả trên không trung và trên đất làm kinh hãi giật mình, mà ở giật mình qua đi mọi người cơ hồ là theo bản năng đổi lại một khuôn mặt bát quái đắc ý hưng phấn.

"Ai ui ai ui! Đây là như nào rồi! Là có người muốn có xui xẻo rồi ư?!"

"Đâu chỉ muốn xui xẻo á! Đơn giản là muốn chết đó! Lại có người gọi gia chủ Chu gia đánh trận chiến sinh tử! Vị đại năng kia thế nhưng là kỳ Phân Thần rồi, là ai nghĩ quẩn trong lòng hả?"

"Hừ, đây cũng không nhất định là người ta nghĩ quẩn trong lòng, ngươi nhìn vị gọi hàng phía trên kia ra sao thì sẽ biết, thế nhưng người ta là Nguyên Anh Đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa thì tới kỳ Phân Thần rồi, lại nhìn trên đầu hắn coi. Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có một người giúp đỡ không phải sao?"

"Đệch, ngươi đang chọc ta hả! Người kia có thể gọi là giúp đỡ sao?? Ngươi nhìn kỹ trên đầu của hắn đi! Trên đầu hắn có bốn ngọn lửa! Đó là một tu giả Tứ linh căn, một Tứ linh căn, hắn không cản trở là tốt rồi, đoán chừng gia chủ Chu gia vừa ra tới, hắn đã quỳ xuống!"

"Ngươi mới ngu! Đã nói ngươi không nên nhìn ngọn lửa, nhìn tu vi nhìn tu vi! Cho dù người ta là một Tứ linh căn, nhưng vị kia cũng là kỳ Nguyên Anh rồi! Mắt ngươi mù à! Hai người kỳ Nguyên Anh đánh một kỳ Phân Thần, vẫn có thể dẫn đầu thật tốt đó!"

Ngay lúc hai người kia ầm ĩ khí thế ngất trời, bên cạnh chợt đi ra một nữ tu hộ pháp, gào to hơn hai người bọn họ: "Im lặng cho ta! Nhìn!"

Hai người nhất thời im lặng như gà, kèm thêm xung quanh cũng có loại hiệu quả của yên tĩnh, sau đó tất cả mọi người đều chờ xem gia chủ Chu gia có ra ứng chiến hay không.

Trên thực tế gia chủ Chu gia không ứng chiến có khả năng cực nhỏ, dù sao loại tình huống gọi đánh ngay trước mặt này rất ít xảy ra, mà một khi có người dám gọi đánh như thế, vậy từ mặt khác đã nói lên người này không chết không thôi, đối với loại chiến đấu này, nếu như trốn tránh vậy sẽ tổn hại mặt mũi và uy nghiêm rất lớn, thậm chí cũng sẽ ảnh hưởng ở trong lòng, đến cuối cùng có thể sẽ dẫn đến tu vi không cách nào tiến thêm.

Cho nên, không vượt ra dự đoán của mọi người, gia chủ Chu gia Chu Tứ Bình từ Mạnh trạch đi ra, theo hắn đi ra còn có gia chủ của ba nhà Mạnh gia, Khổng gia, Từ gia cùng với nhân vật nòng cốt, sắc mặt của người ba nhà rất khó coi, dù sao Tứ đại gia tộc coi như là một chỉnh thể, ở dưới tình huống nào đó, là một vinh đều vinh, một tổn đều tổn. Hơn nữa lần tụ hội này bản thân bọn họ chính là đang thảo luận một chuyện khiến trong lòng bọn họ có thua thiệt, giờ bị người trước mặt gọi lên đánh cuộc chiến sinh tử, thật sự khiến cho bọn họ có một loại dự cảm xấu.

"Ngươi là nhãi con dốt nát đến từ đâu? Vậy mà còn vọng tưởng khiên chiến với ta? Mặc dù tu vi của ngươi đã là Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng ngươi nên biết kém một cấp chính là cấp bậc giữa trời và đất, ngươi tìm đến ta đánh cuộc chiến sinh tử, là tới chủ động muốn chết ư?" Chu Tứ Bình buột chặt mặt của mình, đồng thời nói ra lời nói đường hoàng, cũng đang cẩn thận quan sát mặt của Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân, nhưng cho dù lão đem mắt nhìn tới nở hoa, cũng không nhớ ra hai người kia rốt cuộc là ai. Ngược lại thì trong Khổng gia và Từ gia đứng ở sau lưng lão có người nhịn không được kinh hô thành tiếng, lúc này Nguyên Tu Vân không mang mặt nạ, dù sao mang theo cũng không dùng, Khổng Yên Nhiên nhất định có thể liếc mắt đã nhận ra bốn ngọn lửa trên đầu y.

Quả nhiên Khổng Yên Nhiên đem tên của y gọi ra: "Nguyên đạo hữu?! Sao ngươi tới nơi này? Còn cùng người kia đánh tới cửa nữa?"

Trong nháy mắt tên của Nguyên Tu Vân được gọi ra, y cũng cảm giác được một đường nhìn bén nhọn rơi vào trên người của y, ngay cả đoán cũng không cần đón y cũng biết đây nhất định là ánh mắt của gia chủ Mạnh gia, lại nói tiếp cũng có thể coi như là cữu cữu của mình? Nhưng lúc này cữu cữu của đạo lữ nhà mình dường như hận không thể muốn đem y thiên đao vạn quả, bầm thây vạn khúc.

Nhịn không được sờ sờ mặt, Nguyên Tu Vân nói: "Khổng đạo hữu, hồi lâu không gặp. Nửa năm này ta thật sự có một số chuyện, cho nên không đi đại hôn của ngươi và Từ đạo hữu, chẳng qua nếu gặp mặt, đợi một lát ta nhất định sẽ bù cho ngươi lễ vật lại lần nữa."

"Về phần tại sao ta phải cùng một chỗ với người kia? Chỉ có thể nói vị Trương đạo hữu này ở nửa năm trước đã cứu mạng ta, sau đó ta phát hiện hắn vô cùng hợp ý cho nên mang ân cứu mạng, lúc dũng tuyền tương báo, Trương đạo hữu sang đây báo thù, ta cũng chỉ có thể xả thân bồi quân tử." Nguyên Tu Vân nói

đến đây suy nghĩ một chút nói: "Nhìn ở trên phần quen biết, cuộc chiến sinh tử của Trương đạo hữu ta sẽ không ra tay công kích, nhưng dù sao cũng là kém một cấp bậc, cho nên ta sẽ giúp Trương đạo hữu phòng ngự. Những việc khác thì sinh tử đã có mệnh rồi." [Dũng tuyền: suối nguồn tuôn trào]

Khổng Yên Nhiên bị lời nói dường như rất có đạo lý của Nguyên Tu Vân đây làm cho nghẹn không nhẹ, cái gì gọi là nhìn ở trên phần quen biết? Thì không ra tay công kích? Nếu như ngươi thật sự không ra tay, làm gì còn giúp hắn phòng ngự? Hơn nữa người này nhất định là cố ý đi? Nếu bọn họ tới báo thù, nhất định sẽ hỏi thăm tình huống, thế nào cũng phải biết dự định của bọn họ, chuyện đại điển không cử hành đúng hạn rồi. Nghĩ tới đây, ánh mắt Khổng Yên Nhiên trầm xuống, nàng và Thọ Tề vốn chỉ coi cho rằng ở trong nghịch cảnh bị thương tổn gì đó mới phải xuất hiện tình huống tu vi quay ngược, nhưng tra xét nửa năm, cuối cùng bọn họ tra được lại là bọn họ trúng độc rồi, mà chất độc này quả thực là độc năm đó nàng và Thọ Tề cùng hạ cho người kia, chẳng qua là pha loảng rất nhiều mới không để cho bọn họ trực tiếp phế bỏ toàn bộ tu vi.

Bọn họ nghĩ tới nghĩ lui đều không dám nghĩ tới khả năng người kia quay về, mà nếu đổi lại một góc độ khác để suy nghĩ, người kia tự mình trở về không thành, nhờ người khác trở về làm những gì, không phải là có thể rồi chứ? Vậy Nguyên Tu Vân này là từ Trung thế giới tới, vì sao hắn lại vừa vặn xuất hiện ở trong bí cảnh nhận thức với bọn họ? Hơn nữa tình huống lúc đó, giống như hắn đang đặc biệt chờ bọn họ vậy, cuối cùng người này còn đả thương Mạnh Cẩm Vinh…

Khổng Yên Nhiên càng nghĩ càng kinh hãi, ngay cả ánh mặt nhìn về phía Nguyên Tu Vân cũng trở nên có chút âm độc, chẳng qua lúc này cũng không có thời gian để cho nàng chất vấn Nguyên Tu Vân cái gì —— Chu Tứ Bình vốn đang giả mù sa mưa nói mình không nhớ rõ có thù gì với họ Trương, kết quả lời còn chưa nói hết đã bị Dịch Nhiên một kiếm đâm vào bụng, một kiếm kia mang theo kiếm ý cực kỳ bén nhọn và liệt viêm khiến người ta sợ hãi vô cùng, Chu Tứ Bình dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng trực tiếp ăn một thiệt thòi, đan điền và khí huyết đều cuồn cuộn kịch liệt. Cuối cùng vẫn dựa vào đồ đệ của mình mới không lùi về sau.

"Tiểu tử kiêu ngạo quá mức! Xem ra không để cho ngươi chút dạy dỗ, ngươi không biết trời cao đất rộng rồi! Đã như vậy đừng trách lão phu vô tình! Xem chưởng!!"

Chu Tứ Bình gầm lên vỗ tới một chưởng về phía Dịch Nhiên, lòng bàn tay trên không trung bỗng nhiên tản mát ra một đạo điện quang màu vàng, thoạt nhìn thì rất dọa người đấy.

"Há! Dĩ nhiên là Lôi Đình! Chu gia chủ đây đang tức giận á!"

Nguyên Tu Vân ở bên cạnh thấy điện quang này mang theo tràn đầy cương khí trong lòng nhịn không được có chút bận tâm, chẳng qua Dịch Nhiên đứng đối diện ngay cả chân mày cũng không có nhíu một cái, ngược lại còn trực tiếp cười lạnh một tiếng, Chu Tứ Bình không nhận ra hắn, cho nên mới dám sử dụng một chiêu này không chút kiêng kỵ như thế, nếu như Chu Tứ Bình biết người đứng đối diện chính là tiểu chủ tử trước đây của lão, lúc này nhất định sẽ hối hận khóc lóc tới chảy nước mắt khi dùng một chiêu này —— một chiêu này chính là phụ thân hắn dạy cho Chu Tứ Bình, hơn nữa một chiêu này đối với người trời sinh kiếm thể, căn bản không phá được phòng ngự.

Chu Tứ Bình đương nhiên sẽ không biết điểm này, bởi vì có người nói, một chiêu này là phụ thân hắn ở trước mặt người bên ngoài biểu hiện uy nghiêm, chuyên môn dùng để khoe khoang mình đứng đầu một nhà, kỳ thực đối với nương hắn mà nói chính là đẹp mắt mà thôi.

Vì vậy, toàn bộ người xem cuộc chiến đều thấy được một màn vô cùng ly kỳ —— đối mặt với một kích toàn lực của đại năng Phân Thần gia chủ Chu gia, thanh niên ngay từ đầu làm ầm ĩ cuộc chiến sinh tử kia lại đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, chờ sét đánh. Mọi người trong khoảng thời gian ngắn đều cho rằng người này đoán chừng là bị sợ choáng váng, chẳng qua, lúc sấm sét qua đi, vị thanh niên này ngay cả một sợi tóc chưa từng rơi còn đứng tại chỗ uy phong lẫm lẫm, người xem cuộc chiến đều bị sợ choáng váng.

Chời mẹ, đây có hơi trái lẽ trời rồi á!

=====

152. Chương 152

Một đám người cả kinh trừng lớn hai mắt lúc Dịch Nhiên không bị thương chút nào, mặc dù bọn họ đã có đủ loại dự đoán, thế nhưng nói thật, tràng diện hiện giờ này khẳng định không phải là một trong hình ảnh của bất kỳ người nào bọn họ dự đoán được. Gia chủ Chu gia Chu Tứ Bình lấy cách chủ động công kích cũng không phá vỡ sau khi nhìn thấy hình ảnh như vậy, cũng sửng sốt như những người tu chân khác, chẳng qua, rất nhanh lão cũng phản ứng lại lần nữa, mặc dù trong lòng có kinh nghi, nhưng lúc này lại không thể ngẩn ra, một lần công kích không được, vậy dĩ nhiên phải công kích lại lần nữa, lão cũng không tin mỗi một lần công kích của lão người này đều có thể đủ hoàn toàn tránh thoát được!

Chu Tứ Bình rất nhanh thì ra chiêu lần thứ hai, chẳng qua lúc này đây lão dùng đã không phải là Chưởng tâm lôi đình lúc trước nữa, mà là một loại công kích thuộc tính Lôi khác. Theo lần công kích này xuất hiện, bầu trời trên đầu bọn họ bỗng nhiên từ ban ngày biến thành như đêm tối, mà ở trên bầu trời giăng đầy mây đen kia, từng đạo sấm sét tia chớp như cự long dữ tợn chờ đợi được lao xuống, đem kẻ địch thôn phệ hầu như không còn.

Thủ pháp công kích lần này của Chu Tứ Bình ngược lại không phải là phụ thân của Dịch Nhiên dạy nữa, chẳng qua, đối với thủ pháp công kích thoạt nhìn lợi hại vô cùng này, Dịch Nhiên vẫn là ngay cả chân mày cũng không có nhướng một chút, hắn mang mặt nạ nên Chu Tứ Bình không biết hắn, nói cách khác, người này chắc chắn sẽ không dùng sấm sét và lực hoả viêm đi đối phó hắn —— Người kiếm thể trời sinh đối với lực sấm sét là có lực phòng ngự rất mạnh, thân thể bản thân bọn họ giống như là một thanh bảo kiếm chưa điêu mài, sấm sét tất nhiên sẽ làm bị thương bọn họ, nhưng mỗi lần sau khi bị công kích, thân thể của bọn họ tự nhiên cũng sẽ được rèn luyện một phen trở nên càng mạnh thêm. Hơn nữa Dịch Nhiên là Hỏa linh căn không sai, nhưng hắn là Hỏa linh căn biến dị, trong Hỏa linh vốn có một chút Lôi linh chi lực, ở mặt công kích này, mặc dù hắn không phải là kiếm tu, cũng lợi hại làm người ta căm phẫn.

Nếu như không phải như vậy, hắn cũng không có khả năng ở khi chưa tới trăm tuổi đã trở thành tu giả Nguyên Anh, tốc độ như vậy cho dù ở trong Đại thế giới nhân tài xuất hiện lớp lớp, cũng xứng được một tiếng thiên tài.

Cho nên, Chu Tứ Bình vừa chiêu đã sai rồi. Mà ở dưới trường hợp này, một bước sai thì toàn bộ đều sai, kết cục của lão đã được định trước.

Mọi người thấy lần này thanh niên kiếm tu vô cùng trâu bò kia rốt cuộc không còn mãi trang bức không nhúc nhích nữa, ở thời điểm sấm sét hạ xuống hắn đem trường kiếm dưới chân trực tiếp khống chế hướng về phía trước bay ra ngoài, ngọn lửa dữ tợn kia như mãnh hổ, đấu với sấm sét của không trung vô cùng náo nhiệt, mãnh hổ đột nhiên lui về sau một bước, sau một khắc lại đánh thẳng tắp về phía Chu Tứ Bình đang thao túng sấm sét, Chu Tứ Bình nhìn mãnh hổ hỏa diễm có chút mộng mị, không phải là đang long tranh hổ đấu đó sao? Sao ngươi nói không đấu sẽ không đấu rồi? Lão lúc này, phòng ngự đã không kịp nữa, chỉ có thể cắn răng, điều khiển sấm sét trực kích Dịch Nhiên.

Vì vậy Dịch Nhiên đã phô bày "Lăng không vi bộ" trên không trung của hắn giống như ma quỷ vậy, dưới hai mắt tỏa ánh sáng của một đám thanh niên tu giả nhiệt huyết, mà Nguyên Tu Vân lại có thể có nhàn nhạt ba động phía sau hắn, nghĩ đến con Kim Ô viền đen kia, Nguyên Tu Vân cũng biết bộ pháp của Dịch Nhiên làm thế nào rồi. Nhưng y nhìn về phía trước mọi cử động của người kia chói mắt hấp dẫn vô số ánh mắt, thật sự là rất khó tưởng tượng rốt cuộc Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên tâm lý biến thái thế nào, mới có thể đem người vô cùng kiêu ngạo làm hại tới mất hết tu vi?

Nghĩ lại bộ dáng chật vật lúc trước của người này ngay cả bảo kiếm bổn mạng cũng vứt đi, Nguyên Tu Vân liền không nhịn được trong lòng dâng lên một sát khí, ánh mắt y lạnh như băng trực tiếp nhìn về phía Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên, thù lớn như vậy, nhất định phải báo thật tốt!

Khổng Yên Nhiên bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, nhìn bốn phía, lại chỉ thấy Nguyên Tu Vân mang theo ánh mắt hơi bất đắc dĩ. Nàng nhăn mi lại, dời đi ánh mắt. Nàng luôn cảm thấy người này không đúng, luôn cảm thấy người này vô cùng nguy hiểm.

"A ——!!"

Một tiếng gào đem ánh mắt của Nguyên Tu Vân và Khổng Yên Nhiên đều hấp dẫn qua, chỉ nhìn thấy người phát ra âm thanh chính là Chu Tứ Bình trước đó còn cảm thấy mình nắm chắc phần thắng, toàn thân lão lúc này bị ngọn lửa bao vây lấy, mặc dù ngọn lửa kia cũng không thể trực tiếp đem lão thiêu chết, mà nếu đúng là tiếp tục kéo dài như vậy pháp y hộ thể của lão cũng sẽ chịu không được! Huống chi vào lúc này Dịch Nhiên đã bắt đầu đọc một đạo pháp quyết lôi phách, dáng vẻ của hắn khiến Chu Tứ Bình nhất thời cảm thấy cả người rét run, lão gần như dùng lực lượng lớn nhất của mình dùng ra một đạo linh phù diệt [tắt], đem ngọn lửa tiêu diệt, hoặc là nói ngọn lửa tự động tản ra, ngọn lửa tản ra trong phút chốc biến thành hơn mười thanh trường kiếm bùng cháy, hơn mười thanh trường kiếm này lại lần nữa biến thành mấy trăm thanh, cuối cùng, ở trong tiếng hô hoảng sợ của Chu Tứ Bình, tay phải của Dịch Nhiên ở xa xa hạ xuống, trong khoảnh khắc, mấy trăm thanh trường kiếm giống như mũi tên nhọn ghim thẳng về phía Chu Tứ Bình!

"A..." Thật lợi hại! Các tu giả phía dưới hít ngược một hơi khí lạnh.

Cùng lúc đó, ở trong tuyệt vọng Chu Tứ Bình cũng không quan tâm thứ gì hô tô một tiếng: "Khổng huynh cứu ta!!"

Bị gọi tới chính là Khổng Phùng Đức của gia chủ Khổng gia. Vốn việc này một đấu một đơn đả độc đấu, lão ta ra tay chính là phá hư quy củ, có trở ngại với danh tiếng, nhưng giờ Chu Tứ Bình đã gọi lão ta ra tay cứu giúp, nếu như lão không làm gì, tuyệt đối là không được. Huống chi Tứ đại gia tộc lúc này là một thể, ai biết được người đột nhiên nhảy ra này có thể có những âm mưu gì khác hay không? Vì vậy, Khổng Phùng Đức ra tay.

Mà ở cùng lúc Khổng Phùng Đức ra tay, Nguyên Tu Vân vẫn án binh bất động cũng giống như tùy ý đối với một chút với ngọn lửa kia, vốn lửa viêm trường kiếm có vẻ dữ tợn, như là đột nhiên bị đánh máu gà thoáng cái bùng cháy điên cuồng, ánh đỏ hầu như nửa bầu trời. Sắc mặt Khổng Phùng Đức chợt biến lớn, ánh mắt lão cực kỳ sắc bén nhìn về phía Nguyên Tu Vân, người sau chỉ hơi nhẹ nhàng nở nụ cười với lão, ý biểu đạt của ánh mắt kia tương đối rõ ràng: Ngươi không ra tay, ta sẽ không ra tay. Ngươi ra tay, ta đây đương nhiên sẽ không nhìn đơn độc.

Nguyên Tu Vân vừa ra tay đó là sát chiêu lợi hại nhất của y, dù cho y có Ngũ linh đều là chí bảo tuyệt thế trên Thiên bảng, nhưng thứ bậc của thực lực có thể nói nghịch thiên, tất nhiên Tiểu Sỏa Đản bây giờ đã trở nên rất chim rồi, mặc dù Nguyên Tu Vân chỉ để Tiểu Sỏa Đản ném chút Hỏa Tinh đến trên người của Chu Tứ Bình, nhưng uy lực của Thiên hoả Cửu U Phệ, làm sao một tu giả kỳ Phân Thần có thể ngăn cản?

Vì vậy, Chu Tứ Bình hầu như ở trong nháy mắt ngọn lửa của Tiểu Sỏa Đản đốt tới lão cũng đã tan thành mây khói rồi.

Lúc ngọn lửa kia cháy hết, trên đời đã không còn một người tên là Chu Tứ Bình nữa, kết quả như vậy khiến vô số tu giả xem cuộc chiến cũng không dám tin tưởng, những người Chu gia khác phản ứng kịp liền muốn động thủ với Dịch Nhiên, kết quả vị này một chút cũng không ham chiến, trực tiếp lôi kéo tay của Nguyên Tu Vân liền chạy. Tốc độ nhanh tới nỗi ngay cả Nguyên Tu Vân bị kéo cũng không phản ứng kịp.

Đến lúc chạy rất xa sau đó, hai người thay đổi một y phục lại thay đổi khuôn mặt, Nguyên Tu Vân mới nhướng mày: "Trước đó không phải ngươi rất vui mừng đó sao? Sao đánh xong đã bỏ chạy rồi?"

Tâm tình muốn đánh nhau của Dịch Nhiên đã tương đối tốt: "Ta lại không ngốc, người nhiều như thế ở nơi đó nhìn tiếp, ta giết gia chủ Chu gia, Chu gia nhất định sẽ bùng nổ. Có thể một mình đấu, nhưng không chấp nhận quần ẩu."

Nguyên Tu Vân nghe vậy trực tiếp nở nụ cười, quả nhiên là báo xong thù tâm tình không tệ ngay cả nói đùa cũng sẽ mở ra rồi. "Kế tiếp tìm ai? Từ gia hay là Khổng gia?"

Dịch Nhiên suy nghĩ một lát: "Khổng gia đi. Độc dược kia dựa vào bản thân Khổng Yên Nhiên là tuyệt đối lấy không được, ta không biết Khổng Phùng Đức biết chuyện này hay không, nhưng Khổng phu nhân Khổng gia, nhất định biết được."

"Độc kia là của Khổng phu nhân?" Sắc mặt Nguyên Tu Vân hơi trầm xuống, "Đã như vậy, làm sao bà ta có thể nhìn Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên bởi vì trúng độc mà tu vi rơi xuống?"

Dịch Nhiên nghĩ tới điểm này hiển nhiên tâm tình không tệ: "Bà ta chỉ có độc này, cũng không có giải dược. Hơn nữa, kỳ độc đệ nhất của Bách độc bảng và linh vật trên Thiên bảng cũng không kém bao nhiêu, mặc dù là độc Thực Cốt này, bà ta cũng chỉ có một phần."

Dịch Nhiên vừa nói như vậy Nguyên Tu Vân liền hiểu, "Nói như vậy vậy chúng ta liền quang minh chính đại đi Khổng gia bái phỏng một cái đi. Dù sao Chu Tứ Bình đã đánh rồi, bọn họ đối với thân phận của ngươi ít nhiều gì cũng nên hoài nghi, thừa dịp trước khi bọn họ suy nghĩ cẩn thận, đem Khổng phu nhân phế bỏ trước đi."

Lúc Nguyên Tu Vân nói phế bỏ cười híp mắt, giống như bảo hôm nay ăn cái gì vậy.

So với người của Tứ đại gia tộc, bọn họ bên này tâm tình sảng khoái tính kế hoạch bước tiếp theo, có thể nói là trên cơ bản toàn là ngu bức. Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân sau khi rời khỏi, tốc độ bọn họ cực nhanh về tới phòng khách Mạnh gia. Dù sao trong lòng khiếp sợ như thế nào đi nữa cũng không thể để cho người khác nhìn náo nhiệt của bọn họ, quan trọng nhất là bọn họ cảm thấy sự tình không ổn, chỉ có sau khi về tới Mạnh gia, mới có thể tĩnh hạ tâm ngẫm lại rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Khổng gia chủ!! Gia chủ của chúng ta ở cuối cùng cầu cứu ngài, vì sao ngài không ra tay?" Vừa vào phòng khách nhi tử của Chu Tứ Bình nhịn không được mở miệng hỏi, trời biết lúc hắn nhìn thấy phụ thân mình bị đốt chết có bao nhiêu muốn xông ra giết người! Nhưng mà lại là đấu sinh tử!

Khổng Phùng Đức bị hỏi như thế sắc mặt cũng khó coi, vốn lão ta không muốn giải thích, nhưng phát hiện rất nhiều người đều có chút nghi hoặc nhìn lão, lão chỉ có thể trầm mặt nói một tiếng: "Ngươi nghĩ rằng ta không ra tay? Chẳng qua ở lúc ta ra tay đồng thời tu giả Tứ linh căn bên cạnh kiếm tu kia cũng ra tay! Chẳng qua hắn dùng cũng là lửa, các ngươi không nhìn ra mà thôi! Coi như các ngươi không nhìn ra hắn ra tay, nhưng đến cuối cùng ở trong nháy mắt thế lửa của hỏa diễm trên trường kiếm của kiếm tu họ Trương kia tăng lên nhiều cũng không thấy được sao? Đó chính là Tứ linh căn kia ra tay!"

"Trời, vậy mà là hắn?" Khổng Yên Nhiên kinh hô thành tiếng, đến lúc này mọi người mới nhớ tới Khổng Yên Nhiên hình như là biết tu giả Tứ linh căn kia, nhất thời đều đem ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Khổng Yên Nhiên, Khổng Yên Nhiên thấy thế biết mình phải giải thích một chút, liền đem chuyện ở bí cảnh nói cho mọi người, sau đó nàng cắn môi suy nghĩ một lát, vẫn là đem trong lòng mình hoài nghi nói ra.

"Phụ thân, con cho rằng hắn rất kỳ lạ, mặc dù hắn ngay từ đầu ở trong bí cảnh là đang giúp chúng con, nhưng cuối cùng hắn ra tay với Mạnh đại ca đơn giản là vừa nhanh vừa độc. Ở trước đó, chúng con hoàn toàn không biết hắn dĩ nhiên là một nhân vật lợi hại như thế, còn tưởng rằng hắn chỉ là tán tu nhỏ tới từ Trung thế giới mà thôi. Nhưng nếu quả thật là một tán tu bình thường, làm sao có thể dựa vào Tứ linh căn đã tu tới kỳ Nguyên Anh? Chớ nói chi là, ở lúc Thọ Tề phát hiện Minh tâm ngọc long phôi là giả, tu vi của con và Thọ Tề cũng bởi vì trúng độc mà trực tiếp giảm xuống." Khổng Yên Nhiên càng nói sắc mặt càng khó nhìn: "Giờ suy ngẫm lại, xuất hiện loại vấn đề này, tất cả đều là bắt đầu từ lúc nhận biết người gọi là Nguyên Tu Vân kia."

Nhất thời, trong lòng mọi người sợ hãi cả kinh.

} kz 9

153. Chương 153

Lời của Khổng Yên Nhiên trực tiếp khiến sắc mặt của mọi người đều trở nên nghiêm túc, trước đó bọn họ là hoàn toàn không chú ý tới tu giả Tứ linh căn đứng ở bên cạnh kiếm tu kia, thậm chí có một nửa người cho rằng hắn chính là một kẻ không quan trọng gì cả.

Nhưng ai có thể đủ nghĩ đến một người như vậy lại là boss ẩn núp chứ? Mà nghĩ đến đây, trong lòng mỗi người đều ít nhiều gì cũng bắt đầu lộ vẻ do dự. Trong đó có nhi tử của Chu Tứ Bình thiếu kiên nhẫn nhất, phụ thân của hắn đã bởi vì hai người kia mà chết, cả chuyện này đều lộ ra quỷ dị, Chu gia bọn họ thật sự không thể xen vào được nữa.

"Mạnh thế thúc*, phụ thân đã thân mất đạo tiêu, thứ cho Chu gia chúng con không thể ở chỗ này tiếp tục thương thảo đại sự nữa, chúng con còn phải đi về đem chuyện này nói cho mẫu thân, Chu gia trước đây cũng từng gây thù hằn không ít, trong thời gian kế tiếp Chu gia sẽ thu thân lại, không cách nào giúp đỡ thế thúc nữa." [Thế thúc: gọi người nhỏ tuổi hơn cha của họ]

Mạnh Hiếu Bác nghe nói như thế mặt không đổi sắc, nói ôn hoà với nhi tử của Chu Tứ Bình: "Việc này đúng là phải làm, lúc thế chất rời đi nhất định phải cẩn thận, nếu như kiếm tu là một hạng người âm hiểm giả dối, chỉ sợ sẽ tiếp tục mai phục ở trên đường."

Chu Xung đề phòng mà gật đầu, sau đó không nhiều lời thêm nữa, liền mang theo người của Chu gia rời đi nơi này. Làm nhi tử, hắn cũng không biết trước đây phụ thân đã làm những gì, nhưng hắn lại biết phụ thân chắc chắn là làm một chuyện có thẹn với lòng. Chính bởi vì chuyện này, mẫu thân mới có thể ở mấy năm nay cũng không mở miệng nói một câu với phụ thân. Hắn mơ hồ biết chuyện này có liên quan với một nhà tiểu thiếu gia trước đây của bọn họ, nhưng khi đó hắn đang ở Vân Thiên cung tu tập, chờ hắn trở về lần nữa mẫu thân và phụ thân đã biến thành tình huống không lời nào để nói.

Lúc này đây phụ thân thân tiêu, trực giác của Chu Xung cho rằng không đơn giản như vậy, phải chờ sau khi hắn đem chuyện này nói cho mẫu thân trước, mẫu thân sẽ nói cho hắn biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chờ Chu Xung sau khi rời khỏi, còn lại ba nhà Từ gia, Mạnh gia, Khổng gia trong lúc nhất thời an tĩnh chẳng biết nói gì mới tốt. Rất nhanh thì gia chủ Khổng gia Khổng Phùng Đức cau mày mở miệng nói: "Yên Nhiên và Thọ Tề ở lại, những người khác đều đi nghỉ trước đi!"

Từ Thọ Tề và Khổng Yên Nhiên bị điểm danh ở lại, hai người trước là có hơi không hiểu ra sao, sau đó Khổng Yên Nhiên chợt trừng lớn hai mắt như là xin giúp đỡ vậy, nhìn về phía phụ thân mình, "Không, không thể nào?"

Khổng gia chủ cũng không mở miệng trả lời vấn đề của nữ nhi mình, mà là chờ tất cả mọi người rời khỏi, sau khi chỉ còn lại có ba vị gia chủ ba Đại gia tộc cùng Khổng Yên Nhiên, Từ Thọ Tề, mới nói không mang theo chút tình cảm nào với nữ nhi nhà mình: "Con nghĩ chuyện gì? Con cảm thấy sẽ không xảy ra cái gì? Thọ Tề sao? Con cảm thấy thế nào?"

Khổng Yên Nhiên lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch, ngay cả thân hình đều có chút lung lay sắp đổ, giống như có chuyện gì đó tuyệt đối không xảy ra có thể xảy ra vậy. Mà trên mặt Từ Thọ Tề vốn bình tĩnh cũng hiện ra vẻ dữ tợn, đó là một loại ghen tỵ và phẫn hận sâu đậm, hắn ta không tự chủ nhìn về phía phụ thân của mình, phát hiện sắc mặt của phụ thân càng thêm khó coi hơn chính mình.

"Không có khả năng! Tiểu súc sinh kia làm sao có thể còn sống? Là độc không thể giải, kỳ độc xếp hạng nhất Địa bảng! Ngay cả Dịch Tiêu và Mạnh Dao cũng vì thứ này một đêm đầu bạc, bản thân bị trọng thương, hắn làm sao có thể còn sống?!"

Từ Minh Thịnh mở miệng cắn răng nghiến lợi lão tuyệt đối không thể chấp nhận tin tức tên tiểu tạp chủng kia lại vẫn còn sống, cho dù là Dịch Tiêu và Mạnh Dao tự mình đến tìm lão báo thù, lão cũng có thể đủ chấp nhận, mà nếu đúng là đổi thành tên tiểu tạp chủng Dịch Nhiên kia, lão ta nỗ lực nhiều năm như vậy chẳng phải là uổng phí?!

Từ Thọ Tề nhìn kích động hiếm thấy của phụ thân mình, nhịn không được ở trong lòng cười nhạt. Xem đi, chỉ có lúc liên quan tới nữ nhân kia phụ thân của hắn ta mới có thể kích động như vậy, mẫu thân đối với chuyện này đã phẫn hận đến lạnh lòng giễu cợt rồi. Mặc kệ phụ thân hắn ta phẫn nộ như thế nào đi nữa, nữ nhân kia cuối cùng cũng chỉ là đạo lữ của người khác mà thôi.

Lời nói của Từ Minh Thịnh làm cho cả bầu không khí đại điện trở nên nặng nề đến cực điểm, bọn họ biết gia tộc gom lại cùng nhau là muốn tụ tập sức lực của mọi người để suy đoán hậu quả xấu, cho nên đề phòng

chuyện chưa xảy ra. Nhưng giờ "Hậu quả xấu" kia đã bị bọn họ tìm đến, bọn họ lại không có một người sẵn lòng tin tưởng sự chân thật của nó.

"Việc này còn chưa có chứng cứ xác thực, không thể kết luận mù quáng. Tu giả gọi là Nguyên Tu Vân kia mặc dù quỷ dị như thế nào đi nữa, nhưng ít ra có một chút có thể xác định hắn tuyệt đối không phải là một kiếm tu, một tu giả Tứ linh căn sao đi nữa cũng không thể là tên tiểu tử kia. Hơn nữa kỳ độc đệ nhất Địa Bảng cho tới giờ cũng chưa có người có thể hiểu, cho nên chúng ta không cần khẩn trương như vậy, chỉ cần tìm một thời gian thám thính thật tốt một chút cái người Nguyên Tu Vân kia là được." Khổng Phùng Đức đang lúc mọi người trong trầm mặc mở miệng: "Có thể từ trên người của hắn chúng ta có thể tìm được cơ hội đột phá. Hơn nữa, hắn lại là một tu giả Tứ linh căn có thể tu luyện tới Nguyên Anh, lúc này thế nào cũng lộ ra bất phàm. Có lẽ sau khi tra xét, chúng ta sẽ có thu hoạch không nghĩ tới được."

Khổng Phùng Đức đối với Nguyên Tu Vân chỉ điểm một ngón tay đã dấy lên hỏa hoạn nửa bầu trời thật sự cảm thấy tương đối hứng thú, lão biết trong nháy mắt y phá bỏ lửa Linh Sa hộ thể của lão, ít nhất cũng phải là Hỏa linh xếp hạng trước năm mươi trên Thiên bảng mới làm được.

Mà giờ, Khổng gia bọn họ có bảo bối lợi hại nhất cũng chẳng là thổ Linh Sa trong tay bản thân lão, xếp thứ sáu mươi sáu Thiên bảng.

Gia chủ Khổng gia tuy nói là rất có đạo lý, nhưng thật ra cũng để cho mấy người vốn có chút nghi thần nghi quỷ an tâm một chút, Khổng Yên Nhiên suy nghĩ một lát nói với phụ thân nàng: "Phụ thân, nếu trước đó ở bên ngoài Nguyên Tu Vân cũng không xé rách mặt với con, còn chủ động giải thích với con hắn chỉ là đền ơn báo ân, giờ ân tình của hắn đã trả, con có thể coi đây là mượn cớ mời hắn tới nhà của chúng ta làm khách, đến lúc đó chỉ cần hắn vào cửa Khổng gia, có bao nhiêu nội tình chúng ta đều có thể đào hắn không còn một mảnh."

Sau khi Khổng Phùng Đức suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý. Đây là cách an toàn nhất cũng nhanh nhất, bất luận là từ phía Tứ đại gia tộc hay là từ tư tâm của bản thân lão mà nói, mời Nguyên Tu Vân tới nhà bọn họ đều là tình thế phải làm.

"Đã như vậy, Khổng huynh, cần chúng ta đi nhà ngươi giúp ngươi toạ trấn không? Tiểu tử kia thế nhưng rất tà môn." Mạnh Hiếu Bác hơi cau mày mở miệng.

Khổng Phùng Đức nghe xong lời này, nhịn không được cười xì một tiếng: "Mạnh huynh, ngươi cũng quá coi thường ta. Hắn chính là một tu giả Nguyên Anh Sơ kỳ cho dù là quỷ kế đa đoan như thế nào đi nữa, có thể vận dụng thuật pháp Tứ linh khác nhau, nhưng hắn ở trước mặt ta vẫn là không có cách nào vênh mặt được. Phải biết rằng một lực giáng thập hội, cảnh giới thua quá nhiều làm sao hắn có thể bay ra khỏi. Chớ nói chi nơi đó là Khổng gia nữa."

Trong lòng Mạnh Hiếu Bác còn có chút cảm thấy bất an, chẳng qua những người khác đều lộ ra vẻ mặt tán đồng, lão cũng không thể nói gì nữa. Chỉ là đợi tới sau khi tất cả mọi người rời đi, Mạnh Hiếu Bác mới ngồi ở trong đại điện, bản thân tự hỏi cẩn thận.

Chẳng lẽ là ảo giác của lão sao? Vậy mà lão cảm thấy mọi cử động của kiếm tu họ Trương kia cực kỳ giống cháu trai thân trúng kỳ độc năm đó. Mà nếu như kiếm tu kia thật sự là cháu trai của lão, như vậy Nguyên Tu Vân kia đem Mạnh Cẩm Vinh đánh thành trọng thương, thì không phải là ngẫu nhiên, ngược lại là chuyện cần phải làm rồi.

"... Hy vọng là ta suy nghĩ nhiều rồi thôi." Mạnh Hiếu Bác thở dài. Nhịn không được nhìn cánh tay của mình cơ hồ bị phế bỏ, đây là chỗ huỷ diệt của thân thủ Dịch Tiêu, nếu như không phải Mạnh Dao ngăn cản, chỉ sợ lão giờ đã là một phế nhân rồi. Nếu giải thích hai người phu thê muội muội cũng có thể không tin, năm đó lão chỉ muốn đạt thành giao dịch với Từ gia mà thôi, lão căn bản cũng không nghĩ đến hai tiểu tử Từ gia và Khổng gia lại có thể làm ra chuyện ác độc như vậy. Chẳng qua giờ nói gì cũng đã muộn, nguyên nhân của bản thân thì nên thừa nhận kết quả đạt được. Cẩm Vinh quá mức tự cho là đúng, bị một lần giáo huấn như thế cũng tốt, nếu như lại không được, vậy cũng chỉ có giúp đỡ Cẩm Lam rồi.

Sau khi Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên thương lượng xong kế tiếp phải tìm Khổng gia gây phiền phức, đang lo lý do và mượn cớ gì mới được đi tới cửa Khổng gia đây. Kết quả buồn ngủ, thì có người cho y tặng gối

nằm. Vậy mà y nhận được truyền âm phù Khổng gia. Đó là một tiểu hỏa kế trong luyện khí các đưa cho y, y mới biết được Khổng gia ở trong thành thị chính của Đại thế giới Thương Lan đều có cơ sở ngầm.

Chẳng qua y cũng không tức giận, ngược lại rất vui mừng nhận lấy truyền âm phù, hầu như không ở lại liền mang theo Dịch Nhiên lại thay đổi một gương mặt khác đi Khổng gia.

Khổng Yên Nhiên rất hiển nhiên thật không ngờ Nguyên Tu Vân đã vậy còn không quá cố kỵ mà tới cửa bái phóng, bọn họ cho rằng sau khi Nguyên Tu Vân nhận được truyền âm phù sẽ do dự thật lâu, có thể nhìn thấy dáng vẻ khí định thần nhàn của Nguyên Tu Vân ở ngoài cửa, Khổng Yên Nhiên đã cảm thấy loại cảm giác bấc an kia lại dâng lên trong lòng. Nàng nhìn thấy bên cạnh Nguyên Tu Vân đứng một tu giả thân hình cao lớn, đang nghĩ muốn hỏi thân phận rõ ràng, Nguyên Tu Vân chủ động cười híp mắt lên tiếng.

"Khổng tiên tử, vị này chính là một tu giả Hỏa linh căn trong một lúc cao hứng cứu, ta vốn dự định cứu hắn sau đó để hắn rời đi, ai ngờ người này giống như ta là một người đặc biệt trọng ân tình, muốn theo ta báo đáp một lần ân cứu mạng mới đồng ý rời đi. Cho nên ta cũng chỉ có thể mang theo hắn mạo muội tới cửa bái phóng, không biết Khổng tiên tử có thuận tiện hay không? Nếu là Khổng giáo cảm thấy không tiện nói ta, ta có thể để hắn chờ ở ngoài cửa."

Khổng Yên Nhiên nghe xong lời này, quả thực cảm giác mình không lời chống đỡ. Nàng thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy tên mặt dày như vậy, cái gì gọi là giống hắn là một người rất trọng ân tình? Còn nữa, nếu không tiện để hắn ta chờ ở bên ngoài, lẽ nào hắn không biết đây là cửa chính Khổng gia sao?! Ở cửa Khổng gia, đột nhiên xuất hiện một tu giả cũng không làm gì chỉ đứng ở nơi này, để cho người khác thấy Khổng gia thế nào? Những lời này nói đường hoàng như thế, nhưng khắp nơi đều là sơ hở khiến Khổng Yên Nhiên tức giận!

"Ha ha, đạo đãi khách của Khổng gia là không thể để cho khách nhân ở bên ngoài chờ. Nếu một vị tu giả có nghĩa có tình như thế, Khổng gia chúng ta tự nhiên cũng đồng ý tiếp đãi. Chỉ là mong hai vị đi vào sau đó không cần đi loạn là được, dù sao thành Huyền Cơ của Khổng gia chúng ta là mê thành nổi danh của cả Đại thế giới Thương Lan, coi như trung tâm của thành Huyền Cơ, đại trạch Khổng gia vẫn là rất nguy hiểm."

Nguyên Tu Vân nghe vậy híp mắt cười gật đầu: "Đây là tự nhiên, đa tạ Khổng tiên tử nhắc nhở. Chúng ta nhất định sẽ cẩn thận một chút ở trong quý gia làm khách." Sau đó sẽ cẩn thận một chút phế bỏ thân mẫu ngươi.

Khổng Yên Nhiên nhíu mày, cảm thấy trong nụ cười Nguyên Tu Vân mang theo lạnh lẻo.

—

154. Chương 154

Mặc dù Khổng Yên Nhiên theo bản năng cảm thấy Nguyên Tu Vân không phải là người tốt, thế nhưng, bất kể là nàng hay là phụ thân của nàng đều cảm thấy vô cùng hứng thú đối với việc Nguyên Tu Vân làm sao mới có thể dựa vào Tứ linh căn lên tới kỳ Nguyên Anh, nếu đối với người khác có sở cầu lựa chọn để hắn ta đi vào, như vậy mặc kệ cuối cùng là đóng cửa đánh chó hay là dẫn sói vào nhà, kết cục đó đều cần chính bọn nó thừa nhận rồi.

Nguyên Tu Vân được từ cửa chính đi vào đại trạch Khổng gia, nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, mà ở sau khi thụ sủng nhược kinh, đề phòng của y đối với Khổng gia dâng lên. Cái gọi là vô sự xum xoe không gian tức đạo*, thế nhưng điểm này y lĩnh hội vô cùng rõ ràng, Khổng gia làm gia tộc thượng tầng trong Đại thế giới Thương Lan, cổng chính của nó không thể tuỳ tuỳ tiện tiện để một người đi vào như vậy được. Mà quan hệ của y và Khổng gia cũng tuyệt đối không tới loại tình trạng có thể mở cửa chính được. Nguyên Tu Vân nghĩ tới đây, trong lòng khẽ động, ở trước khi cửa chính gần đóng ống tay áo run lên, một hạt hồ lô đã được y tung ra ngoài, nhanh chóng ở ngoài cửa tìm được đất đai, trưởng thành một gốc cây đằng hồ lô nhỏ. [Không chuyện xum xoe, không là gian tế cũng là ăn cắp]

Thua thiệt ở Thiết gia trước đây y cũng không muốn ăn thêm một lần nữa, có Tiểu Hồ Lô đằng này ở bên ngoài, mặc dù y bị nhốt vào động thiên nhỏ khác hoặc là trong tiên bảo cũng có thể trong ngoài tương ứng, phá hỏng tất cả giam cầm.

"Nguyên đạo hữu, viện tử Khổng gia chúng ta ở trong Đại thế giới Thương Lan cũng rất nổi danh, bên trong dựa theo trận pháp khác nhau bố trí trận trong trận, đồng thời còn có kỳ hoa dị thảo từ thế giới khác nhau mang tới đây, rất đáng giá để đạo hữu nhìn đó." Khổng Yên Nhiên đi ở trước mặt của Nguyên Tu Vân, giới thiệu cảnh sắc Khổng gia với y một cách tự nhiên, sau đó nàng chỉ vào một núi đá rừng rậm phía trước cách không xa khẽ nở nụ cười, tựa hồ rất có cảm giác tự hào kiêu ngạo: "Nơi này là Viện trung sơn lâm* của chúng ta, là phụ thân thấy được trận pháp tinh diệu ẩn hàm nào đó của núi rừng trời sinh ở nơi này, thấy được cái mình mong muốn có được làm hao phí sức lực lớn, đem cả núi rừng nơi này dời vào trong nhà, mãi cho tới hiện giờ núi rừng nơi này chính là mê trận, nếu hài tử của Khổng gia chúng ta muốn đi ra ngoài thấy cảnh đời thì nhất định phải vượt qua được đấy." [Núi rừng trong sân]

Nguyên Tu Vân nghe lời này, ngược lại cũng ở trong lòng sinh ra vài phần hứng thú và cảm thán, quả nhiên là danh tác của Đại thế giới tùy tùy tiện tiện đem một nơi núi rừng dọn về nhà chẳng hạn, chuyện chim như thế y chưa từng làm đâu. "Phụ thân của Khổng đạo hữu nhất định là vị đại năng vô cùng lợi hại, mẫu thân của đạo hữu đâu? Nhất định cũng rất lợi hại đi!"

Khổng Yên Nhiên nghe Nguyên Tu Vân nhắc tới mẫu thân của mình, trên mặt trực tiếp lộ ra biểu tình kiêu ngạo lúc trước: "Đó là tự nhiên, mẫu thân ta thế nhưng là nhân vật được xếp trên Thiên Kiều bảng, tất cả mọi người gọi bà ấy là Linh Châu tiên tử đó." Châu hoặc chu: gốc cây.

Nguyên Tu Vân nghe vậy ở trong lòng nhịn không được cười lạnh một tiếng, Linh Châu tiên tử, đó không phải là một thứ đối với linh thảo linh dược vô cùng quen thuộc sao, như vậy thiên hạ chí độc xếp hàng thứ nhất ở trên bảng Bách độc kia, cũng có thể hiểu rốt cuộc vì sao Khổng Yên Nhiên có thể lấy được vào tay.

"Mẫu thân của ngươi cũng lợi hại như vậy á, quả nhiên không hổ là người của Đại gia tộc Đại thế giới, ta đây một người từ Trung thế giới đi ra, thật đúng là rất hâm mộ." Biểu tình trên mặt Nguyên Tu Vân mang theo mỉm cười nhàn nhạt, giống như y thực sự rất ước ao vậy.

Mặc dù Khổng Yên Nhiên ở trong lòng hoài nghi Nguyên Tu Vân như thế nào đi nữa, lúc này nghe được y nói như vậy trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười kiêu ngạo tự đắc. Chẳng qua rất nhanh nàng đã phát hiện mình quá ngây thơ rồi, Nguyên Tu Vân này mỗi lần nói lời tán dương xong tất nhiên cũng sẽ không cho sống tốt quá ba giây!

"Nếu phụ thân và mẫu thân Khổng đạo hữu đều lợi hại như vậy, Khổng đạo hữu hiển nhiên cũng là thừa thượng khải hạ* rồi, hình như trước đây ta nghe nói đạo hữu ngươi chỉ kém vài bước có thể tiến giai Nguyên Anh Hậu kỳ, Khổng đạo hữu ngươi mới bao nhiêu tuổi? Còn trẻ như vậy là có thể tiến giai Nguyên Anh Hậu kỳ, ở trong Trung thế giới chúng ta kia quả thực chính là nhân vật thiên tài nghịch thiên á." [Được tiếp nối, thừa hưởng]

Sắc mặt Khổng Yên Nhiên vốn còn rất là tự đắc thoáng cái khó coi, nàng phải hít sâu nhiều lần mới có thể nhịn được ý nghĩ động thủ trực tiếp với Nguyên Tu Vân, nghĩ đến lập tức có thể đem người này vây khốn thậm chí là nhốt lại, Khổng Yên Nhiên đè xuống phẫn uất trong lòng mình, trên mặt lộ ra vài phần tiếc nuối và biểu tình khổ sở: "Nói đến đây, ta lại có một chút thắc mắc cũng muốn hỏi Nguyên đạo hữu ngươi. Mặc dù ta cho rằng đạo hữu ngươi tuyệt đối sẽ không làm chuyện nguy hại gì với chúng ta, nhưng chuyện này xảy ra cũng có hơi quá trùng hợp, đặt ở trong lòng ta vẫn không thể nào sống yên ổn, lúc này vừa vặn đạo hữu ở nơi này ta cũng liền có thể hỏi rồi."

Kết quả là Nguyên Tu Vân chỉ dùng một giây cũng biết nàng ta muốn hỏi gì rồi, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó hiểu và nghiêm túc: "A? Chuyện gì đúng lúc như vậy hả? Đạo hữu cứ nói đừng ngại. Ta tự nhận là từ khi có nhận thức tới về sau cũng chưa từng làm chuyện trái với lương tâm đâu."

Biểu tình của Nguyên Tu Vân tương đối thành khẩn, khiến Khổng Yên Nhiên cũng có dao động trong nháy mắt, nhưng nàng vẫn mở miệng nói: "Ở lần bí cảnh trước đó, đạo hữu ngươi đả thương Mạnh đại ca. Mặc dù ra tay hơi nặng, thế nhưng tóm lại là Mạnh đại ca ra tay trước, Yên Nhiên khó mà nói được điều gì. Chỉ là, Nguyên đạo hữu ngươi nhất định không biết ở trong bí cảnh lần trước của chúng ta, Minh tâm ngọc long

phôi hao hết trăm cay nghìn đắng tìm được lại là giả, ở lúc luyện chế nó chịu không nổi lửa luyện khí nên cứ như thế mà tan mất rồi. Vì thế Thọ Tề thiếu chút nữa tức giận tới hộc máu."

Nguyên Tu Vân kinh ngạc há một tiếng: "Sao như vậy? Khi đó chúng ta người nhiều như vậy bảo vật xuất hiện trước mắt bao người, tại sao có thể có giả được chứ? Hơn nữa, nhiều người cùng nhau tranh đoạt nó như vậy, ngay cả mọi sát chiêu đều đem ra hết sao lại là giả được? Lẽ nào tất cả mọi người mắt đui sao?" Đui còn không nhẹ thì có, trong lòng Nguyên Tu Vân cũng thoải mái rồi.

Khổng Yên Nhiên bị nghẹn một cái, thở dài nói: "Ai biết được. Giờ suy nghĩ lại, bảo vật xuất hiện cũng quá mức dễ dàng. Có lẽ là để che giấu bảo vật thực sự mà xuất hiện thủ thuật che mắt đó thôi."

Nguyên Tu Vân gật đầu: "Nghe ngươi nói như vậy, ta ngược lại cảm thấy rất có thể. Có điều là, tất cả mọi người vì bảo bối giả mà rời đi rồi, bảo bối thật chỉ sợ ai cũng không tìm được đâu." Thật ra bảo bối thật đã bị ta đưa cho đứa nhóc rồi, cho dù ngươi muốn tìm cũng tìm không được, phải tức giận đến hộc máu.

Khổng Yên Nhiên nhìn bất kể như thế nào cũng không có cách từ Nguyên Tu Vân nghe được lời bản thân muốn nghe, cũng sẽ không nói tiếp chuyện này nữa, mà là dừng bước hai mắt nhìn thẳng Nguyên Tu Vân đột nhiên nói: "Còn một chuyện khác nữa, từ sau khi đi ra bí cảnh lần đó ta và Thọ Tề ca ca đã đồng thời trúng độc, tu vi hai chúng ta đều bởi vì trúng độc mà không cách nào tiến giai, hơn nữa bởi vì không có cách giải độc, tu vi chúng ta sẽ tiếp tục rơi xuống. Đối với chuyện này, đạo hữu biết gì hay không?"

Khổng Yên Nhiên bỗng nhiên trong lúc đó nhắc tới chuyện này, ánh mắt của Nguyên Tu Vân hơi lóe lên, y đương nhiên biết vì sao, bởi vì độc kia chính y tự mình hạ đó. Có điều là muốn thừa dịp như vậy đột nhiên hỏi để lừa y, cũng không suy nghĩ coi rốt cuộc y có ngu xuẩn hay không. "Dĩ nhiên là như vậy? Nói thật lúc đứng ở trước đại môn Mạnh gia, ta đã nghe được một ít lời đồn đãi về đạo hữu ngươi và Từ đạo hữu rồi. Chẳng qua lúc đó ta cho rằng những thứ này đều là tin tức nhàm chán của một số kẻ vô vị truyền lại mà thôi, thật ra ta không ngờ ngươi và Từ đạo hữu thực sự trúng độc."

"Giờ nhìn lại, tu vi của đạo hữu quả nhiên đã rơi xuống đến Nguyên Anh Sơ kỳ rồi à." Nguyên Tu Vân cảm thán một câu, sau đó lại bổ đao một câu: "Vậy là đã rơi xuống tu vi bằng với ta rồi."

Khổng Yên Nhiên thiếu chút nữa nghẹn một hơi, sắc mặt cũng không khá hơn: "Thấy biểu tình của ngươi, dường như còn thật cao hứng?"

Hiển nhiên Nguyên Tu Vân sẽ không thừa nhận điểm này: "Ta chỉ là cảm thán thế sự vô thường mà thôi, ai có thể đủ dự đoán được thiên chi kiêu tử cũng có lúc gặp nạn chứ? Có đôi khi thực sự không thể cao hứng quá mức, cái gọi là họa phúc tương y mà, có đôi khi đứng càng cao, lúc rơi xuống cũng càng đau." Nguyên Tu Vân nói đến đây lẳng lặng nhìn chăm chú vào Khổng Yên Nhiên: "Khổng đạo hữu ngươi nghĩ đúng hay không? Hơn nữa, nói thật ta đây rất tục, mặc dù tu đạo, vốn là nghịch thiên mà đi, nhưng chung quy ta tin tưởng thiện ác cuối cùng có báo. Loại nhân nào cũng có quả đó, có đôi khi không phải là không báo mà là thời gian chưa tới, ngươi nói coi có đúng hay không chứ?"

Khổng Yên Nhiên nhìn biểu tình của Nguyên Tu Vân nhàn nhạt không thèm để ý kia, trong lòng đột nhiên dâng lên một khí lạnh, lạnh tới cả người nàng ta cũng cương cứng, dường như sau một khắc Nguyên Tu Vân có thể đột nhiên hóa thân làm quái thú, một ngụm đem nàng ăn tươi vậy.

Chẳng qua rất nhanh Nguyên Tu Vân đã khôi phục dáng vẻ cười nhạt, nghiêm túc vỗ vỗ vai Khổng Yên Nhiên nói chân thành: "Nhưng mà không phải là trúng độc thôi sao, Khổng Yên Nhiên đạo hữu ngươi đã thiện lương lại xinh đẹp, trong nhà lại có phụ thân và mẫu thân lợi hại, cuối cùng nhất định sẽ khổ tận cam lai giải độc thành công. Theo ta biết một chất độc là rất sợ Lôi Hoả chi lực, đó giống như chất độc là thứ bẩn, chỉ cần đem đồ bẩn bỏ đi là được rồi, nếu tìm không được cách giải độc, dùng Lôi Hoả chi lực ép buộc phá đi hoặc là loại trừ mất chất độc, chắc cũng là có vài phần hiệu quả."

Lời nói của Nguyên Tu Vân vô cùng thành khẩn, khiến Khổng Yên Nhiên lại có chút nghi ngờ. Vừa rồi nàng gần như có thể xác định Nguyên Tu Vân là kẻ thù của nàng, nhưng lúc này người này lại vô cùng thành khẩn giúp nàng nghĩ cách giải độc, nếu quả như thật là kẻ thù, làm sao có thể nói như vậy? Sở dĩ nàng khẳng định lời của Nguyên Tu Vân không phải là giả, chính là bởi vì đối với độc trên người nàng, mẫu thân nàng đang nghiên cứu rất lâu sau đó cuối cùng chính là đưa ra cách lấy Lôi Hoả chi lực loại trừ độc.

"Ngươi..."

"Vị đạo hữu này nói thật hay, nghĩ không ra ngươi tuổi còn trẻ, vậy mà cũng đã có chút nghiên cứu cách giải độc rồi? Từ lúc sau khi Yên Nhiên trúng độc, ta gần như đêm không thể chợp mắt, hao phí nửa năm mới nghĩ đến cách Lôi Hoả chí Dương chi lực, không nghĩ tới đạo hữu mới đến cũng đã nghĩ ra được rồi."

Nguyên Tu Vân nghe được âm thanh nhu hòa uyển chuyển đột nhiên tới này trực tiếp ngẩng đầu lên, nhìn về hướng âm thanh truyền tới, liền thấy một nữ tử xinh đẹp mặc y phục đẹp đẽ quý giá, Nguyên Tu Vân chỉ nhìn thoáng qua là có thể xác định bà ta chính là đầu sỏ gây nên khiến đạo lữ nhà mình trúng độc, nhất thời cười tới vô cùng rực rỡ: "Tiên tử quá khen, tại hạ chỉ là lúc ở Trung thế giới đụng phải ví dụ loại bỏ độc như vậy, lại vừa vặn thân mang linh hỏa hơi lợi hại, khống chế thực tế một chút mà thôi. Chân chính nghĩ ra biện pháp này cũng không phải là ta."

Khổng phu nhân nhìn dáng vẻ của Nguyên Tu Vân có chút khẩn trương lại có chút tự đắc cũng nở nụ cười, bà đi lên vài bước lộ ra tư thái và khuôn mặt mê người: "Mặc dù ý nghĩ kia không phải của ngươi, nhưng ngươi lại không thể phủ nhận ngươi là anh hùng cứu người sau cùng chứ. Có lẽ Yên Nhiên nhà ta cũng may mắn, có thể vào lúc này gặp được người có năng lực cứu nó, vị đạo hữu này, ngươi nói sao?"

Nguyên Tu Vân hình như là bị Khổng phu nhân dụ dỗ, thậm chí ngay cả không chút nghĩ ngợi đã gật đầu: "Nếu như ta có thể cứu ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!"

Y vừa nói xong câu đó, Khổng phu nhân đã nở nụ cười, trên mặt của Khổng Yên Nhiên cũng hiện lên vài phần thần sắc thẹn thùng. Mà Nguyên Tu Vân được hai vị mỹ nhân đều ưu ái nhưng là "Bảo tiêu" ở phía sau y mãi làm tường hoa, không hề có cảm giác tồn tại, hung hăng lôi kéo y một cái, dường như lúc này Nguyên Tu Vân mới như ở trong mộng mới tỉnh lại vậy, nhịn không được ảo não vỗ đầu một cái. Nhất thời, mẹ con Khổng gia cười càng mừng hơn.

Vậy mà ngươi bị sắc dụ!

Đừng đùa! Ta và ngươi giảo cơ* đó được không, nữ nhân sao dùng sắc dụ được ta hả!

[Giảo cơ: từ này dùng để chỉ hai người đồng tính nam. Bạn Vân tự chỉ bản và anh Dịch là hai người nam đang yêu nhau đó]

155. Chương 155

Mặc dù nói Nguyên Tu Vân nghiêm túc giải thích mình đang giảo cơ không có khả năng bị sắc dụ, nhưng Dịch đại kiếm tu cảm giác được lãnh địa của mình đã bị xâm phạm, vẫn vô cùng khó chịu. Hắn không thoải mái liền bắt đầu không để ý xung quanh thả ra khí lạnh, khiến vốn hai mẹ con Khổng Yên Nhiên cười rất vui vẻ nhịn không được nhìn hắn mấy lần.

Nguyên Tu Vân thấy thế thật sự là có chút không biết nói gì, chỉ có thể quay đầu cho đạo lữ nhà mình một ánh nhìn khinh bỉ, người sau mới miễn cưỡng thu hơi lạnh.

"Ừm, nếu Nguyên đạo hữu đã đáp ứng giúp tiểu nữ giải độc rồi, việc này sớm không nên chậm trễ nữa, không bằng hiện giờ đạo hữu cùng ta nhìn Yên Nhiên một cái được không? Mặc dù ta đưa ra ý tưởng dùng Lôi Hoả chi lực khử độc, nhưng dù sao chưa từng áp dụng, không biết rốt cuộc muốn khử độc như thế nào, cũng chỉ có phiền phức Nguyên đạo hữu thử một chút cho chúng ta."

Nguyên Tu Vân nghe được bà nói như vậy đương nhiên là hiểu hai mẹ con này muốn đem y làm thí nghiệm. Nếu như y xác xác thật thật có thể thực nghiệm giúp Khổng Yên Nhiên trừ chất độc, hai người kia đoán chừng sẽ cảm thấy quan điểm các nàng ta đặc sắc, tìm được biện pháp có thể giải quyết độc tố. Sau đó sẽ tự mình khoe khoan một phen, sau đấy không chút do dự đem y bắt lại ép hỏi sao y có thể lấy được linh hoả tốt như vậy.

Mà nếu như y dùng sức cũng không có cách trừ khử đi bất kỳ độc tố nào trong cơ thể Khổng Yên Nhiên, chờ đợi ý tuyệt đối là bắt giữ không chút lưu tình, sau đó đem y lăn qua lăn lại tới lăn qua lăn lại đi, tiện thể lại ép hỏi xem sao y có thể lấy được linh hoả.

Nói chung bất kể là đi con đường nào, kết quả cuối cùng tất cả đều là y bị bắt lại bị buộc hỏi cách lấy được linh hoả của bản thân, nếu như cuối cùng y chết nói không chừng rất có thể những người này vì lấy được lửa của y mà bắt y để trừu hồn luyện phách nữa, ngẫm lại kết quả kia thực sự là vô cùng thê thảm á, y tuyệt đối không thể cho phép bản thân biến thành cái dáng vẻ kia.

Chẳng qua ngoài mặt Nguyên Tu Vân vẫn diễn xuất ra một biểu tình trong lòng có hơi hoài nghi nhưng lại không nhịn được muốn nếm thử, cuối cùng ở dưới đủ loại khẩn cầu muôn vàn khuyên bảo của hai mỹ nhân, cuối cùng không thể ngăn cản mê hoặc gật đầu đồng ý, lập tức vào nhà loại trừ chất độc cho Khổng Yên Nhiên.

Khổng Yên Nhiên và Khổng phu nhân đều lộ ra vẻ mặt cao hứng, hai người ở nơi Nguyên Tu Vân không thấy được liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được tình thế nhất định được và đắc ý trong mắt đối phương. Khổng Yên Nhiên thậm chí bắt đầu có hơi hoài nghi lúc trước mình cẩn thận dè dặt và ngờ vực có phải là ảo giác hay không, một tu giả nội tâm không kiên định, dễ bị dụ dỗ như vậy, tại sao có thể là người đã sớm dự mưu muốn hại nàng và Thọ Tề chứ? Ít ra từ trí tuệ mà nhìn y không phải là đối thủ của mình, hiển nhiên y cũng không có khả năng mưu hại thành công bản thân mình rồi.

Đương nhiên Nguyên Tu Vân không biết Khổng Yên Nhiên đang suy nghĩ gì, nếu như y biết nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng. Nhưng giờ toàn bộ trọng điểm của y đều đặt ở trên người của Khổng phu nhân. Người nữ nhân này vừa nhìn chính là cực kỳ khôn khéo, tâm đề phòng nặng, y nên dùng cách nào mới có thể tiếp cận Khổng phu nhân sau đó động tay chân với linh căn của bà ta đây? Nếu như tùy tiện đi tiếp cận người nữ nhân này, nhất định sẽ khiến cho bà ta cảnh giác và phòng bị, ít ra y phải chừa lại thời gian để bản thân có thể chạy trốn không phải sao? Nói như thế nào ở đây cũng là địa bàn Khổng gia, coi như sau đó muốn đánh đơn đấu cũng phải cần ở một nơi công bằng mới được.

Kết quả Nguyên Tu Vân vẫn không nói gì nữa, sau khi đi vào trong phòng Khổng phu nhân, Khổng phu nhân đã tự mở miệng rồi: "Việc này không nên chậm trễ chúng ta vẫn nhanh chóng khử độc cho tốt, chỉ chẳng qua có một thỉnh cầu vẫn hi vọng Nguyên đạo hữu có thể đồng ý."

Nguyên Tu Vân nghe xong lời này, hơi nhíu mày: "Đạo hữu cứ nói đừng ngại."

Vì vậy Khổng phu nhân liền trực tiếp mở miệng nói: "Mặc dù ta tin đạo hữu kinh tài tuyệt diễm, đồng thời linh hỏa xuất sắc vô cùng. Thế nhưng dù sao việc này liên quan đến tính mạng của tiểu nữ, cho nên đạo hữu có thể trực tiếp thử một lần Lôi Hoả chi lực ở trên người ta trước hay không, sau khi thành công mới khử độc cho tiểu nữ vậy? Thương xót tấm lòng cha mẹ thiên hạ, hy vọng đạo hữu có thể hiểu cái khổ tâm của ta."

Nguyên Tu Vân nghe vậy nhẹ nhàng mà nở nụ cười, y lộ ra một bộ biểu tình tương đối cảm khái: "Khổng phu nhân thực sự là yêu nữ nhi như mạng, yêu cầu như vậy bất kể là ai cũng sẽ đồng ý, phu nhân cứ việc yên tâm ta không có vấn đề gì."

Khổng phu nhân nghe được Nguyên Tu Vân nói như vậy đề phòng trong lòng hơi buông xuống một chút, nhìn biểu tình của Nguyên Tu Vân cũng tự nhiên một ít: "Đã như vậy, cũng không cần làm lỡ thời gian, chúng ta vẫn mau chút hành động thôi. Ta sẽ ở trong cơ thể của mình đặt một loại chất độc, vẫn xin Nguyên đạo hữu dùng linh hỏa của mình tới tìm được loại chất độc này, đồng thời đem nó diệt trừ đi, nếu như thành công chúng ta sẽ thử một lần chất độc của Khổng Yên Nhiên."

Nguyên Tu Vân đối với lần này tự nhiên không có ý kiến phản đối nào, chẳng qua trước khi y hành động vẫn coi như rất nghiêm túc phụ trách mở miệng nói một câu: "Phu nhân, dù sao độc trên người của ngài và Khổng đạo hữu không giống nhau, cho dù ta có thể loại trừ hết chất độc trên người ngài, nhưng không có nghĩa là ta có thể loại trừ được độc trên người Khổng đạo hữu, độc lợi hại này khiến Khổng phu nhân ngài đều thúc thủ luống cuống, ta cũng chỉ có thể làm hết sức rồi."

Khổng phu nhân trực tiếp gật đầu: "Ngươi yên tâm đi. Trong lòng ta có tính toán, tất nhiên sẽ không cưỡng ép đạo hữu làm gì."

"Được rồi, đạo hữu có thể bắt đầu rồi, chất độc trong người ta chia ra ở cổ tay và vùng đan điền, đạo hữu phải chú ý."

Gương mặt Nguyên Tu Vân nghiêm túc: "Ta sẽ cố gắng." Đây quả thực là, buồn ngủ tặng gối nằm rồi, cơ hội quang minh chính đại hại người như thế, nếu y bỏ lỡ cơ hội lần này đoán chừng ngay cả bản thân cũng sẽ không tha thứ mình.

Mà Khổng Yên Nhiên lại ở phía sau đột nhiên nhìn về phía Dịch Nhiên bên cạnh: "Vị đạo hữu này, lúc này Nguyên đạo hữu đang luyện tập trừ độc, đạo hữu ở nơi này có phần không tiện, không bằng cùng ta ra trước cửa đứng chờ thôi? Khoảng cách gần như vậy, cho dù chúng ta muốn động tay chân gì cũng không thể."

Mặc dù Dịch Nhiên một chút cũng không muốn phản ứng nữ nhân đầu óc có bệnh, tâm tư ác độc này. Thế nhưng thời điểm mấu chốt này hắn không thể lòi đuôi, vì vậy Dịch Nhiên cũng không quan tâm tới Khổng Yên Nhiên, trực tiếp đi tới cửa của gian phòng Khổng phu nhân, nghiêm nghiêm túc túc làm một thần giữ cửa. Khổng Yên Nhiên trầm mặc không nói gì, trên người tu giả này có một loại cảm giác khiến nàng ta quen thuộc, thật giống như nàng ta từng gặp người này vậy, nhưng Khổng Yên Nhiên nhìn kỹ mặt hắn nghĩ cũng không ra, cuối cùng chỉ có thể thôi, nhưng việc này cũng không gây trở ngại nàng chăm chú quan sát hành vi của hắn lúc này.

Bầu không khí của hai người ngoài cửa phòng có hơi căng thẳng, mà bầu không khí bên trong phòng nhìn qua ngược lại rất tốt, Nguyên Tu Vân đối với chuyện trừ độc này đã là quen việc dễ làm rồi, y kiểm soát áp chế bảy phần thực lực của Tiểu Sỏa Đản chậm rãi từ linh căn của y chạy vào trong cơ thể Khổng phu nhân. Sau đó y kinh ngạc phát hiện vị "Linh Châu tiên tử" này lại là một vị tu giả Song linh căn! Còn là Song linh căn Mộc Hoả.

Hiển nhiên trước đó Nguyên Tu Vân chỉ nghĩ tới bà ta là Mộc linh căn, đối với Hỏa linh căn xuất hiện khiến Nguyên Tu Vân nhanh chóng lóe lên đủ loại suy nghĩ ở trong đầu, cuối cùng dừng hình ảnh ở một cái, sau đó ở trong lòng chợt nở nụ cười lạnh. Người nữ nhân này quả nhiên là âm hiểm ác độc đến cực điểm, ở trên mặt nổi là làm như muốn giúp đỡ nữ nhi mình thực nghiệm, thế nhưng trên thực tế lại là muốn thừa dịp lúc y thả lỏng đề phòng đối với linh hỏa y làm gì đó. Nếu như y phỏng đoán không sai, nữ nhân này phải có công pháp đặc thù nào đó, có thể cướp đoạt hoặc là hấp thụ một phần năng lực linh căn chí bảo của người khác, lúc này y để cho linh hỏa của mình đi vào trong cơ thể người nữ nhân này, tin rằng rất nhanh thì bà ta sẽ có hành động rồi, mà bản thân ở nơi này bị đoạt mất chỗ dựa lớn nhất rồi, sau đó coi như muốn phản kháng đều bất lực, hơn nữa thân y còn ở trong đại trạch Khổng gia, quả nhiên là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay rồi.

Mà lúc này tâm tình của Khổng phu nhân là cực kỳ kích động, Nguyên Tu Vân đối với suy đoán hành vi của y cơ hồ là không sai chút nào rồi. Bà ta nhìn thấy Nguyên Tu Vân dễ dàng đem linh hỏa của mình cho đi vào trong linh căn của bản thân như vậy, quả thực muốn mừng rỡ như điên rồi. Bà ta ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, liền trực tiếp vận dụng bí pháp bổn tộc của mình —— Đoạt linh thuật, muốn đem linh hỏa rõ ràng tương đối có lai lịch này cướp đoạt đi, cứ như thế đối phương sẽ mất đi năng lực phản kháng, mà bà ta cũng có thể trừ độc cho con gái của mình rồi. Đâu còn dùng tới người khác chứ?

Chẳng qua Khổng phu nhân tuyệt đối thật không ngờ chuyện phát triển lại hoàn toàn khác với dự đoán của bà, khi bà ta bắt đầu sử dụng bí pháp bổn tộc của mình, ở lúc mới bắt đầu một đoàn linh hỏa còn có thể theo dẫn dắt của bà đi vào trong vùng đan điền của bà, nhưng sau lại đoán chừng là trong lòng Nguyên Tu Vân này đã có đề phòng, linh hỏa bắt đầu có dấu hiệu giãy dụa ra phía ngoài, nhất thời Khổng phu nhân cắn răng một cái liền dùng sức lực lớn nhất đem đoàn linh hỏa này dẫn về vùng đan điền của mình, bà ta tuyệt đối không thể để cho linh hỏa này chạy mất, bỏ qua cơ hội lần này, cũng không biết khi nào có cơ hội.

Kết quả Khổng phu nhân ngoài ý muốn phát hiện cuối cùng một lần nữa lại dẫn dắt vô cùng dễ dàng, buông lỏng giống như đoàn linh hỏa này tự nó đi vào trong vùng đan điền của bà vậy! Ở trước khi bà cảm giác được không ổn, khiến bà ta vô cùng khiếp sợ thì chuyện đã xảy ra —— đoàn linh hỏa đột nhiên trở nên nóng bỏng vô cùng, mang theo lực lượng đáng sợ cực kỳ, đụng thẳng vào trong đan điền của bà ta! Khổng phu nhân ngay cả la cũng không kịp la một tiếng, liền trực tiếp đau đớn bị liệt hỏa đốt cháy đan điền đau tới mức hôn mê bất tỉnh! Bà ta té thẳng xuống đất, trên mặt còn thần sắc không thể tin

Nguyên Tu Vân nhìn Khổng phu nhân ngã xuống đất không dậy nổi cười lạnh một tiếng, kêu bà muốn cướp của ta, có bản lĩnh bà cướp đi đừng ngất á! Ngay cả Tiểu Sỏa Đản cũng dám đánh chủ ý, đốt chết bà!!

156. Chương 156

Đương nhiên Khổng phu nhân không có khả năng nghĩ trước được mọi việc của Đoạt linh chi thuật đều thuận lợi, vào lúc này một chút tác dụng cũng không có nổi. Hơn nữa không chỉ không có tác dụng, vậy mà còn mang tới phản phệ tổn thương rất lớn cho bà, gần tới lúc té xíu Khổng phu nhân cũng biết việc này sai mười phần rồi, nhưng bà lại té xuống đất không dậy nổi còn không có cách nào báo tin cho con gái của bà nữa.

Nguyên Tu Vân nhìn Khổng phu nhân trực tiếp ngã vào trên chiếc ghế lót đệm, không nghĩ gì nữa liền trực tiếp xoay người rời đi, y đã đạt thành mục đích y muốn tới đại trạch Khổng gia rồi, sự tình xong xuôi nên trực tiếp đi, lại tiếp tục nữa chỉ sợ sẽ không đi được nữa.

"Khổng đạo hữu, mẫu thân của ngươi nói bà ấy cần ngươi đi giúp bà ấy đem đan dược thường dùng nhất, hai chúng ta vừa thí nghiệm một vòng, thế nhưng có chút phản ứng không tốt, không phải rất thuận lợi cho nên muốn ta nhờ ngươi Khổng đạo hữu."

Khổng Yên Nhiên nghe được câu này sau đó theo bản năng biết mẫu thân muốn tìm Ôn linh đan, vì vậy nàng lên tiếng liền vội vàng đi phòng luyện đan. Nàng vừa rời khỏi Nguyên Tu Vân đã trực tiếp nắm tay của Dịch Nhiên đi ra ngoài, đại trạch Khổng gia này mặc dù mang theo chút trận pháp và dịch số*, nhưng dọc theo đường đi có Tiểu Hồ Lô làm nội ứng, y muốn đi ra ngoài quả thực cũng không quá dễ dàng. Trong nháy mắt khi bọn họ gần bước đại môn Khổng gia, phía sau đã truyền đến tiếng hét phẫn nộ sắc nhọn của Khổng Yên Nhiên: "Mở sát địch trận! Vậy mà bọn họ đả thương mẫu thân!!"

[Mai Hoa Dịch số (chữ Hán:) là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành, bát quái kết hợp thuyết vận khí, bát quái kết hợp ngũ hành… bằng cách lập quẻ chính, hào động và quẻ biến; căn cứ vào sự vật, hiện tượng quan sát hay nghe được, đo đếm được hoặc giờ, ngày, tháng, năm xảy ra sự việc… Nguồn:]

Lúc Khổng Yên Nhiên đi được một nửa cảm thấy không đúng, chờ nàng cảm thấy không ổn, nhanh chóng trở về vọt vào gian phòng của mẫu thân, thấy được chính là mẫu thân sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt ngã xuống đất không dậy nổi, trong nháy mắt một luồng khí lạnh từ đầu của nàng từ từ lan tràn đến xương tuỷ của nàng, vậy mà nàng để cho người ta ở dưới mí mắt hãm hại mẫu thân của nàng! Nguyên Tu Vân kia rốt cuộc là người thế nào?! Sao y có thể đối với Khổng gia các nàng như thế chứ!!

Khổng Yên Nhiên phẫn nộ đến cực điểm, nhưng rốt cuộc là Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên nhanh trước một bước ra đại môn Khổng gia, lúc này một linh áp khổng lồ từ phía sau đại trạch Khổng gia dâng lên, sau đó giọng nói thuộc về Khổng Phùng Đức gia chủ Khổng gia truyền khắp toàn bộ thành Khổng gia.

"Xin hỏi vị đạo hữu này vì sao phải trăm phương ngàn kế đối phó Khổng gia chúng ta? Khổng gia chúng ta chưa bao giờ làm chuyện thấy thẹn với lòng, chuyết kinh* càng thích giúp đỡ người say mê với đan dược học thuật, đạo hữu đem chuyết kinh làm hại đan điền tụ hủy, nếu như không cho chúng ta một giải thích thì đừng trách Khổng mỗ vô tình, để nhị vị ra không được thành Khổng gia." [*Vợ, bà xã]

Nhất thời, toàn bộ những người tu chân của thành Khổng gia đều giống như là bị người ta dán vật gì đáng sợ trên mặt vậy đứng sững sờ ở tại chỗ, bọn họ bắt đầu đồng loạt hoài nghi lỗ tai của mình có phải xảy ra vấn đề hay không —— lại có người dám ở trong thành Khổng gia thôn đi mưu hại phu nhân Khổng gia? Phải nói người này lớn mật hay là chưa biết trời cao đất rộng? Chẳng lẽ hắn muốn làm kẻ địch với toàn bộ Khổng gia sao? Những người tu chân đều dựng tai lên muốn nghe xem đạo hữu bị chất vấn kia rốt cuộc là trả lời như thế nào. Mà bọn họ tuyệt đối thật không ngờ, bản thân sẽ nghe được trả lời kình bạo* như vậy. [kình: sức mạnh, bạo: nổ tung]

"Nếu không cho các ngươi một lời giải thích cũng không cần trách ngươi vô tình, ý kia chính là nếu như ta cho ngươi một giải thích ngươi sẽ để chúng ta đi sao?"

Nguyên Tu Vân lăng không đứng ở trước cửa đại trạch Khổng gia, nhìn mỗi một tu giả xung quanh tinh thần đều căng thẳng, bỗng nhiên nâng lên khóe miệng, dùng âm thanh to lớn như thế nói: "Ông đã muốn giải thích, vậy ta cho ông một lời giải thích. Nhưng mà rốt cuộc có nghe hay không, vậy xem bản thân ông rồi."

"Dáng vẻ hôm nay của Lệnh phu nhân tuyệt đối là tự làm tự chịu, bà ấy lấy danh nghĩa cùng ta tham thảo cách giải độc, để ta đem linh hỏa bổn mạng lừa vào trong cơ thể bà ấy, kết quả cũng không phải bà ấy vì tham thảo cách giải độc với ta, ngược lại giống như đem linh hỏa trong cơ thể ta cướp đi vậy. Có lẽ đến giờ không một ai biết Khổng phu nhân lại là một vị tu giả Song linh căn Mộc Hoả? Có điều Mộc hệ am hiểu ẩn nấp, ở dưới sự yêu cầu của chủ nhân Mộc hệ đem Hoả hệ ẩn dấu đi, nếu như không phải hôm nay tham thảo với nhau, chỉ sợ ta cũng sẽ bị tôn phu nhân làm cho ngu dốt tới trống không rồi đấy." Nguyên Tu Vân nói xong những lời này, cười lạnh một tiếng, nhún vai với các tu giả phía dưới nghe được tin tức này cũng trận trận líu lưỡi: "Khổng gia chủ cảm thấy lý do này của ta thế nào?"

Khổng Phùng Đức ở trong lòng nhịn không được lộp bộp một cái, nói như vậy tình huống của phu nhân lão lại nói xuôi được rồi, chẳng qua lão lại cách không gào lên một tiếng: "Quả là một phái nói bậy!"

Nguyên Tu Vân như là sớm nghĩ tới Khổng Phùng Đức tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này, dù sao Khổng phu nhân cũng coi là một vị quyền cao chức trọng rồi, hơn nữa vị này còn đại biểu cho Khổng gia, làm sao cũng không thể xuất hiện một mặt "Hung tàn đáng sợ" như vậy. Chẳng qua Nguyên Tu Vân một chút cũng không quan tâm, thậm chí y cũng không dự định rời đi lúng ta lúng túng, liền trực tiếp lại nói một câu: "Nếu như lý do này không thể để Khổng gia chủ buông được, như vậy ta cũng chỉ có thể cho một lý do khác rồi."

"Thiện ác chung quy có báo, thiên đạo tốt được luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn, trời xanh bỏ qua cho ai?"

Khổng Phùng Đức nghe nói như thế, thiếu chút nữa không giận mà cười rồi, lão quyết định lập tức muốn đi ra đem kẻ dám can đảm làm địch nhân với lão giết chết. Nhưng Nguyên Tu Vân lại ở lúc này cho thêm một câu: "Không biết Khổng gia chủ đối với phu nhân của ngài và nữ nhi hợp mưu độc hại thiên tài kiếm đạo Dịch gia Dịch Nhiên có ý kiến gì không? Ta đến giờ cũng không biết rõ, một vị kiếm tu kinh tài tuyệt diễm như thế, rõ ràng có thể trở thành bằng hữu với hắn, phu nhân và nữ nhi của ngài chỉ vì bởi vì hắn không muốn thú nữ nhi của ông mà hạ độc hắn ư?"

Nguyên Tu Vân nghe được trong đại trạch Khổng gia truyền đến một tiếng thét thê lương chói tai của nữ tử, trên mặt lộ ra vài phần cười nhạt: "Không có được liền muốn phá hư, lệnh ái và tôn phu nhân cũng thật là đại diện cho lòng dạ rắn rết của nữ nhân đấy. Không phải là ta nói, loại nữ nhân như các nàng đây đừng nói thích, cho dù nhìn một cái cũng sẽ khiến ta cảm thấy buồn nôn."

"Ngươi là ai ——!!" Khổng Yên Nhiên chợt chạy ra khỏi đại trạch Khổng gia, khuôn mặt nàng mang theo vài phần điên cuồng và vặn vẹo gào to với Nguyên Tu Vân: "Ngươi rốt cuộc là ai?! Tại sao ngươi lại biết Dịch Nhiên ca ca!!"

Mặt lạnh của Nguyên Tu Vân không đi trả lời nàng, y nhìn thoáng qua đạo lữ bên cạnh, có vài phần mất hứng: "Vậy mà nàng gọi ngươi là ca ca? Thực sự có thể để cho ta đem cơm của đêm qua đều phun ra hết."

Dịch Nhiên chậc một tiếng: "Ngày hôm qua ngươi chưa ăn cái gì."

Khổng Yên Nhiên không nghe được Nguyên Tu Vân trả lời, tâm tình lập tức có hơi sụp đổ: "Nhất định là ngươi đúng hay không? Nhất định là ngươi! Ngươi vì báo thù cho Dịch Nhiên ca ca, ngươi đã hạ độc giống vậy tới hại ta và Thọ Tề! Ngươi còn muốn hại mẫu thân của ta!! Ta đã sớm cảm thấy ngươi không có ý tốt, cho tới giờ, chân tướng của ngươi rốt cuộc lộ ra rồi sao?! Chẳng qua nếu như ngươi cho rằng như thế là có thể tùy tâm sở dục vậy ngươi sai rồi! Ngươi đả thương mẫu thân, Khổng gia chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!!"

Nguyên Tu Vân có hơi ồ một tiếng với Khổng Yên Nhiên như bệnh tâm thần. Như vậy giống như là đang nói, ta thèm ngươi đi tìm chết.

Khổng Yên Nhiên tức giận đến run cả người, nàng sống đến giờ, chuyện có thể gọi là tâm ma chính là mười năm trước đây độc hại Dịch Nhiên. Tới giờ nàng cũng không thể hiểu bản thân lại sẽ làm ra chuyện như

vậy, mà khiến nàng càng không thể buông được chính là, đến giờ nàng cũng nghĩ không thông nàng hết lòng cảm mến Dịch Nhiên ca ca như thế vì sao ở dưới tình huống nàng hết mực khẩn cầu vẫn có thể không lộ ra biểu cảm giả dối với nàng, khiến nàng thương tâm như vậy chứ?

Không, sự thực không phải như thế, Dịch Nhiên ca ca làm sao có thể sẽ không thích nàng!

"Ngươi đừng đắc ý vênh váo nữa! Ngươi cho rằng ngươi là cái thá gì? Ngươi là từ đâu nghe được Dịch Nhiên ca ca?! Ta và huynh ấy cùng nhau lớn lên, từ nhỏ tình như thủ túc, huynh ấy đối ta cho tới giờ đều cực tốt, mặc dù ta hạ độc huynh ấy, nhưng đó cũng là chuyện tình hữu khả nguyên*, Dịch Nhiên ca ca nhất định sẽ hiểu ta! Huynh ấy đối với ta tốt như thế, tốt như thế… Ngươi không hiểu! Ngươi vĩnh viễn cũng đều không hiểu cảm tình giữa chúng ta!"

Nguyên Tu Vân thiếu chút nữa bị người nữ nhân này làm cho buồn nôn, "Hắn đối với ngươi tốt như thế, ngươi hạ độc cho hắn ư? Ngươi có phải có bệnh thần kinh hay không?"

Người của thành Khổng gia nghe được loại đối thoại như chuyển ngoặt này đây, vẻ mặt của từng người rất đặc sắc, mặc kệ bọn họ trong lòng trước đó cảm thấy thế nào, lúc này nghe được Khổng Yên Nhiên nói rằng bỏ độc cũng là có thể được hiểu rõ, bọn họ đồng loạt đều biểu thị ở trong lòng, loại em gái này bọn họ thật sự không tiếp thụ nổi, lỡ như không thuận ý nàng liền bị độc chết, vậy đơn giản giống như là một chuyện cười.

"Ngươi câm miệng! Câm miệng câm miệng câm miệng! Ngươi rốt cuộc là thứ gì chứ! Ngươi biết cái gì!!"

Lúc Khổng Yên Nhiên có chút cuồng loạn hô to, Dịch đại kiếm tu bên cạnh một mực đóng miệng rốt cuộc không nhịn được. Hắn nắm kéo mặt nạ trên mặt của mình ra, bước lên kéo tay của Nguyên Tu Vân lại, sau đó dùng ánh mắt như nhìn thứ bẩn nhìn về phía Khổng Yên Nhiên, "Hắn là đạo lữ của ta. Cái gì hắn cũng hiểu. Trái lại là ngươi quá ồn rồi, câm miệng."

Khổng Yên Nhiên thấy động tác của Dịch Nhiên quả thực cảm thấy bản thân phải bị đánh mắt vậy, lập tức không nhìn kỹ mặt của Dịch Nhiên liền cười lạnh chất vất: "Ngươi lại là thứ gì!!"

Dịch Nhiên lôi kéo tay của Nguyên Tu Vân vuốt nhẹ hai cái, sau đó ở cái nhìn soi mói của toàn bộ những người tu chân của thành Khổng gia chậm rãi nói ra vài chữ.

"Ta là Dịch Nhiên ca ca của ngươi á. Ngươi không phải tình như thủ túc với ta sao, thế nào không nhận ra được."

Nhất thời, các tu giả của toàn bộ thành trì đều giống như là bị bóp cổ vậy không thể tin chợt ngẩng đầu lên! Bọn họ trừng lớn hai mắt nhìn nam tử thân hình thẳng tắp cao to tóc ngắn, đồng thời nghĩ ở trong lòng —— người này chính là kiếm tu kia được xưng vạn năm tới nay có thiên phú nhất, Dịch Nhiên Dịch gia sao?! Không phải nghe nói hắn bị trúng độc chết rồi sao?!

Sau đó các tu giả lại giật khóe miệng nhìn giống như là bị búa đập choáng váng vậy, thiên kim Khổng gia đứng trước cửa đại trạch Khổng gia, đồng thời lại lần nữa nghĩ thầm —— lần đánh mặt này, quả thực sắp đem cả thể diện đều đánh rớt rồi!!

6$ 7G u

157. Chương 157

Khổng Yên Nhiên nhìn khuôn mặt ở phía trước xuất hiện rất nhiều lần ở trong mộng của nàng, yên lặng ở một lúc lâu sau đó rốt cuộc lại cũng không cầm cự nổi, "Dịch Nhiên ca ca…" Giọng điệu kia như muốn khóc, khiến người khác nhìn dường như cũng không nhịn được vì nàng yêu thương một phen.

Chẳng qua Dịch Nhiên mặt vô biểu tình rất không nể tình: "Đừng, phụ mẫu ta sinh ta ra, đừng làm thân thích bậy bạ."

Khổng Yên Nhiên nghe được một câu nói này sắc mặt trắng bệch giống như bị người đánh một quyền vậy: "Dịch Nhiên ca ca, huynh còn đang trách ta? Lúc đó ta, ta cũng là bất đắc dĩ..."

Ngay lúc lời này của Khổng Yên Nhiên chưa nói ra hết, trong lúc bất chợt từ Khổng gia đến nơi này truyền ra một hơi thở vô cùng kinh khủng, hơi thở kia phá tan đại tài đi thẳng tới Dịch Nhiên, Nguyên Tu Vân thấy thế quăng ra hai tay áo liên tiếp, một đạo kim quang và một đạo thuỷ quang từ trong tay áo y bay ra ngoài, chống lại trực tiếp hơi thở kia, lực lượng của hai cổ linh lực quá lớn tương trùng nhau, trực tiếp đem kiến trúc và linh vật xung quanh đều đánh bay ra ngoài. Ngay cả Khổng Yên Nhiên cũng không may mắn tránh khỏi, bị chấn đến ngã trái ngã phải.

"Kẻ nào từ đâu tới miệng đầy lời nói dối? Con trai độc nhất Dịch gia đã trúng độc bỏ mình ở mười năm trước, làm sao có thể mười năm sau lại xuất hiện ở nơi này? Mọi người đều biết, hắn trúng độc là kỳ độc đứng hạng nhất của Bách độc bảng, vì thế Dịch Tiêu và Mạnh Dao tìm không ít người trị liệu, kết quả đều là công cốc. Ngay cả y sư giải độc mạnh nhất trong Đại thế giới Thương Lan cũng không có cách nào, làm sao có thể ở mười năm sau lại khôi phục chứ?"

Nguyên Tu Vân nghe vậy không chút do dự trực tiếp cười lạnh một tiếng: "Bản lĩnh mở con mắt nói mò, ngày hôm nay rốt cuộc ta gặp được. Đầu tiên là phủ nhận thê tử ông là một người âm hiểm ác độc, cho dù nữ nhi ông đã chính mồm thừa nhận cũng sống chết không biết lẽ phải. Giờ càng muốn mặt dày mày dạn vu cáo hãm hại ư? Vừa rồi ông không nghe thấy, nữ nhi ông vẫn một mực gọi Dịch Nhiên ca ca rất thân thiết đó ư? Chẳng lẽ đầu óc nữ nhi ông bị cửa chèn hư rồi, cho nên ngay cả người cũng không nhận ra được?"

"Tiểu bối vô lễ!!"

Khổng Phùng Đức gào lên có tiếng truyền ra, sau đó từ trong vườn xuất hiện một toà núi đá thật to, núi đá mang theo Vạn quân chi lực cố sống áp sang phía hai người Nguyên Tu Vân và Dịch Nhiên, Nguyên Tu Vân nhướng mi nhìn núi càng lúc càng lớn này, trong lòng nhịn không được cảm thán một câu Thái Sơn áp đỉnh* đoán chừng chính là như vậy, bản hiện thực quả nhiên thoạt nhìn càng mang theo cảm xúc. Có điều là, không biết y có thể thoáng cái liền hoả thiêu được Hỏa Diệm sơn [1] hay không? [Thái Sơn đè đầu - lực lượng mạnh]

Ngay lúc Nguyên Tu Vân nghĩ như vậy, Dịch Nhiên đã sớm bắt đầu động tác, lần này đối mặt với tu giả tu vi ở Phân Thần Hậu kỳ cho dù là hắn cũng không có thể tùy ý dùng kiếm của Nguyên Tu Vân luyện chế cho hắn tới ứng đối được. Không thể nói đạo lữ nhà mình luyện chế kiếm không tốt, chẳng qua kiếm bổn mạng của hắn rất tốt mà thôi. Lần sau nếu như hắn đụng phải bảo bối nào đó tốt hơn, vẫn có thể để đạo lữ nhà mình luyện chế thêm cho hắn một thanh kiếm bổn mạng đi.

Từ sau khi Dịch Nhiên bị độc thì uy lực giảm nhiều, thậm chí đến Nhiên Nguyên giới vì thoát khỏi nguy hiểm mà Dịch Nhiên bẻ gãy kiếm bổn mạng, lúc này rốt cuộc lần thứ hai lại thấy được ánh mặt trời. Nguyên Tu Vân từ mỗi phương diện mà nhìn thanh kiếm này, thậm chí còn tự mình chữa trị thanh kiếm này. Nhưng không có một lần nhìn nào mang cảm giác rung động cho y như lúc này đây – đó là một thanh kiếm hoả viêm trong mơ hồ mang theo màu tím minh lôi, chỉ là trong nháy mắt nó từ trong đan điền Dịch Nhiên đi ra ngoài cũng đã dẫn động Hoả Lôi chi lực ở xung quanh rồi, mà sắc bén của bản thân nó càng khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn, cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm, hơn nữa chủ nhân nó kiếm tâm thông minh, ý chí kiên định, lại có thể khiến thanh kiếm này trở thành chí bảo cho dù là ở Đại thế giới cũng rất khó tìm được nữa.

"Kim Diệm Minh lôi kiếm."

Trong miệng Dịch Nhiên nhớ lại năm chữ này. Sau khi hắn hô lên tên thanh kiếm này, khí thế của thanh trường kiếm vốn đã khiếp người càng hơn một tầng, đồng thời hướng thẳng tắp về phía núi lớn đè xuống, mũi kiếm lợi hại đánh thẳng lên núi đá to lớn, đổi thành bình thường, ai cũng sẽ cho rằng kết quả hiển nhiên sẽ là kiếm vỡ. Nhưng lúc này mọi người lại hoàn toàn không dám kết luận, thật sự là bởi vì khí thế của thanh kiếm kia quá mạnh mẽ, cường đại đến khiến người ta cảm thấy nó có thể hủy thiên diệt địa.

Leng keng ——!

Một tiếng vang giòn tan của sắt đá đụng nhau, sau đó mọi người liền thấy thanh kiếm tiên mang theo Lôi Hỏa chỉ một chút đã xuyên thấu tọa núi to khí thế bức người, ở trong một tiếng kêu rên không thể tin, từ nơi kiếm tâm xuyên thấu núi to bắt đầu xuất hiện một chút vết rạn, cuối cùng cả ngọn núi lớn rầm rầm mà vỡ thành từng mãnh nhỏ!

Trời ——!

Các tu giả vây xem đồng thời hít ngược một hơi khí lạnh, cho dù bọn họ không quá rõ kiếm tu Dịch Nhiên này rốt cuộc có lợi hại và thiên tài bao nhiêu, nhưng bọn họ lại rất hiểu gia chủ Khổng gia đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại, đây chính là đại năng Phân Thần Hậu kỳ á! Dịch Nhiên này lại có thể chỉ một chiêu đã phá hỏng chiêu số của đại năng, lợi hại của hắn đã không thể phủ nhận rồi! Đáng sợ hơn là, kẻ gọi là Dịch Nhiên này, hiện giờ chỉ là kỳ Nguyên Anh á!

Trong lòng của mỗi người đã bắt đầu đồng loạt gào thét rồi, người so với người tức chết người tức chết người tức chết người á! Vì sao chim như thế không phải là ta?!

Dịch Nhiên ở trước mặt của mọi người giả bộ một lần đại bức, toàn bộ quá trình đều là kiểu cao lãnh ngưu xoa. Nhưng Nguyên Tu Vân biết người này đang giả bộ, bởi vì từ lúc hắn ngự kiếm thì lại chưa động tới, dùng hết toàn lực tới công kích cho thoả thích.

"A, nói vậy đạo lữ ta quay về chuyện này khiến gia chủ Khổng gia ông rất là kinh ngạc, dĩ nhiên, cũng có thể là trong lòng sợ hãi cũng không chừng, chúng ta không ở nơi này quấy rầy nữa, chờ vài ngày sau sẽ tới bái phỏng nha."

Mặt Nguyên Tu Vân mang mỉm cười đem chuyện này nói xong, liền trực tiếp lôi kéo tay của Dịch Nhiên ngồi trên phi thảm tuyệt mệnh bản thăng cấp, trong chớp mắt đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người rồi. Mà Khổng Yên Nhiên và Khổng Phùng Đức bị bọn họ vứt ở sau lưng sắc mặt người này còn kém hơn người kia. Khổng Yên Nhiên dại ra chỉ chốc lát sau đột nhiên gào lên thê lương: "Là hắn! Nhất định là hắn! Là hắn hạ độc ta và Thọ Tề! Hắn đang trả thù ta!!"

Trong lòng Khổng Phùng Đức rất tức giận, lão ta vậy mà một giao thủ đã bị tiểu tử kỳ Nguyên Anh kia thương tổn, mặc dù đó cũng không phải trọng thương nhưng phải tiêu hao mấy tháng mới có thể chữa trị đến đỉnh kỳ, điều này thật sự khiến người ta không vui. Nhưng so với việc này, vậy mà Dịch Nhiên thật sự có thể giải hết kỳ độc đứng thứ nhất Bách độc bảng, đồng thời một lần nữa tu về kỳ Nguyên Anh mới khiến lão càng thêm kiêng kỵ thậm chí là hoảng sợ, năm đó Khổng gia, Từ gia và Chu gia với Mạnh gia bọn họ cùng nhau tạo thành thiệt hại nặng cho một nhà Dịch Tiêu, huynh đệ tốt nhất của Dịch Tiêu trọng thương bỏ mình, thị nữ từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Mạnh Dao thì lại hồn phi phách tán, lại thêm Dịch Nhiên này vốn là thiên tài vạn chúng chúc mục* độc phát vô cùng thê thảm, khi đó Dịch Tiêu và Mạnh Dao có bao nhiêu phẫn nộ trong lòng, lúc giết ra vòng vây có thảm thiết cỡ nào, trong phút chốc lão cũng không muốn hồi tưởng. [Nhiều người chú ý tới]

Bởi vì một khi hồi tưởng lại việc này, lão có thể nhớ tới ở trong một năm sau, hai người Dịch Tiêu và Mạnh Dao trả thù điên cuồng Tứ đại gia tộc thế nào —— lão thái gia Khổng gia, gia chủ cùng với chủ mẫu lúc đó của Từ gia đều chết ở trong tay của Dịch Tiêu, lão và thê tử cùng với Từ Minh Thịnh cũng bị trọng thương sắp chết liên tiếp ít nhất ba lần. Ngay cả Yên Nhiên và Thọ Tề cũng từng bị Dịch Tiêu cắt đứt tứ chi cho hả giận, nếu như không phải bọn họ chạy đến đúng lúc, chỉ sợ hai đứa nhỏ này cũng sống không tới một canh giờ.

Mãi cho đến lúc này mọi người mới biết Dịch Tiêu lại là con của Ma vương Ma giới, trên người còn có huyết mạch thần thú thượng cổ. Gia chủ Mạnh gia coi như là thân đại ca Mạnh Dao, cũng bị Dịch Tiêu chặt bỏ một tay, mặc dù Mạnh Dao ngăn trở Dịch Tiêu giết người, nhưng từ nay về sau Mạnh Dao ân đoạn nghĩa tuyệt với Mạnh gia. Gia chủ Chu gia bởi vì kịch liệt trốn tránh, cho nên không bị hai người này trả thù, nhưng ở trong một năm kia Từ gia, Mạnh gia và Khổng gia cơ hồ là nhắc tới hai người phu thê bọn họ sẽ biến sắc. Đến lúc hai người này ở trong Đại thế giới Thương Lan không có cách tìm được giải trừ kỳ độc trong thân thể của Dịch Nhiên nhi tử độc nhất của bọn họ, Dịch Tiêu mới cười lạnh ném xuống một câu "Ta sẽ còn trở lại" thì dùng Thần thú chi lực phá vỡ giới môn, rời đi Đại thế giới Thương Lan.

Khi đó, bất kể là lão hay là Từ Minh Thịnh thậm chí là Mạnh Hiếu Bác đều thở dài một hơi đối với rời đi của bọn họ, mặc dù Dịch Tiêu từng nói hắn còn có thể trở về, nhưng ai biết bọn họ lúc nào có thể trở về chứ! Nói không chừng Dịch Nhiên độc tử của bọn họ chết rồi, lòng của hai người kia cũng liền như tro nguội rồi sao? Huống chi, chờ bọn họ trở lại lần nữa, khi đó ai yếu ai mạnh thì ai có thể biết được?

Đám người Khổng Phùng Đức nghĩ đều tốt, loại ý nghĩ này ở trong từng người làm tới gia chủ, đồng thời dưới tình huống đều có thành tựu đã trở nên tốt hơn, bọn họ thậm chí cho rằng, dựa vào tu vi hiện giờ của bản thân cho dù Dịch Tiêu trở lại, bọn họ cũng có thể đem hắn bắt lại, nhưng hôm nay Dịch Nhiên xuất hiện khiến mộng đẹp mười năm của bọn họ thoáng cái bể nát. Mà hôm nay Dịch Nhiên bằng vào sức một mình lấy công kích kỳ Nguyên Anh ngạnh kháng lão một đại năng kỳ Phân Thần, càng trực tiếp xáng một bạt tai lên trên mặt Khổng Phùng Đức, có lẽ phải nói là đều xáng một bạt tai lên trên mặt của mọi người Tứ đại gia tộc, bọn họ vốn cho rằng có thể đối phó cha của nhãi con dễ dàng, nhưng giờ cha của nhãi con còn chưa tới đâu, dường như bọn họ ngay cả nhãi con cũng đánh không lại.

Đại não của Khổng Phùng Đức đang vận chuyển thật nhanh, lão đang cân nhắc lợi hại đồng thời nghĩ vắt cả hết óc phải đối mặt với nguy cơ hiện giờ như thế nào.

Dịch Nhiên trở về tất nhiên là vì báo thù, mà đạo lữ Tứ linh căn của hắn kia từ vừa mới bắt đầu đã tính kế được hai đứa Yên Nhiên và Thọ Tề rồi, rõ ràng muốn để cho bọn nó lĩnh hội khổ sở năm đó của Dịch Nhiên, việc này gọi là tự làm bậy không thể sống. Về phần phu nhân của lão, Tứ linh căn kia cũng là dùng gậy ông đập lưng ông, phu nhân lão muốn đoạt linh, giờ cũng đã bị phá đan điền thức hải, cũng sẽ không thể tu hành.

Hít sâu một hơi, Khổng Phùng Đức mơ hồ cảm thấy trong lòng lạnh cả người, lão lại có một loại cảm giác thất bại chạy trời không khỏi nắng. Chẳng qua rất nhanh lão đã khôi phục tâm tình, lão trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, chung quy không đến nổi ngay cả hai đứa nhóc chưa đủ lông cũng không đối phó được. Ngày hôm nay một kiếm kia của Dịch Nhiên quả thực kinh người, nhưng lão cũng phát hiện được chỉ có lực của một kích mà thôi, nếu như không phải đạo lữ của hắn lôi kéo hắn chạy, tất nhiên lão có thể trực tiếp giết chết Dịch Nhiên.

Mặc dù là thiên tài thì như thế nào? Một mình lão không đối phó được, lại thêm vài người vây cũng có thể vây chết hắn! Về phần đạo lữ Tứ linh căn kia, há chẳng qua là biết nhiều thêm chút trò vặt mà thôi, tu vi không thăng lên nổi, đó là miễn cưỡng bị thương!

Lúc này, Nguyên Tu Vân ngồi ở trên phi thảm mắt không phải là mắt, mũi không phải là mũi hỏi Dịch Nhiên: "Phải làm gì tiếp theo? Ngươi chuẩn bị tốt một mình đấu một đám rồi sao?"

Dịch Nhiên nghe vậy lắc đầu rất dứt khoát: "Làm sao có thể, trước tìm một chỗ tiến giai thôi, ta cảm thấy mình sắp muốn lên cấp. Sau khi tiến giai mới đi dánh bọn họ, là có thể đánh nhiều mấy người."

Nguyên Tu Vân nghe vậy cười: "Ngươi không ngu nha."

Dịch Nhiên nhướng mày: "Thủ đoạn kế tiếp của bọn họ nhất định sẽ đùa giỡn, không thể kích động. Ta và ngươi tìm một ít Tịnh ma chi vật, chờ ngươi luyện hóa đất Vô Cực, hẳn là có thể từ Nguyên Anh lên tới Phân Thần đi?"

Nguyên Tu Vân cười híp mắt gật đầu: "Đúng nha, vẻ mặt lúc này của Tứ đại gia tộc nhất định sẽ lờ mờ mông lung."

====

pad.c u

158. Chương 158

Gần đây ở Đại thế giới Thương Lan xảy ra một chuyện lớn, có lẽ nên nói chuyện náo nhiệt này xảy ra rồi và mọi người đều biết. Mức độ náo nhiệt của chuyện này đến mức toàn bộ tu giả của Đại thế giới Thương Lan không có chuyện gì sẽ nói một câu, thảo luận một chút, hỏi chút tình huống, mà được mọi người cho rằng Tứ đại gia tộc Khổng, Từ, Chu, Mạnh của Thương Lan giới là đề tài của cậu chuyện, trước nay cũng chưa có yên tĩnh đồng thời thần hồn nát thần tính luôn rồi.

Từ sau khi Dịch Nhiên không che giấu thân phận của mình ở trước đại môn Khổng gia dùng một kiếm phá Thái Sơn áp đỉnh của Khổng Phùng Đức, Tứ đại gia tộc đều đã biết ngay đầu tiên về toàn bộ tin tức của người này trở về rồi.

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thực là ác mộng bọn họ không muốn gặp nhất đã xuất hiện rõ ràng ở trước mặt bọn họ. Trong vòng mười năm này nghĩ chắc là tất cả đã thành mảnh vụng, khiến mỗi một người của Tứ đại gia tộc cũng bắt đầu lo lắng.

"Đây làm sao có thể chứ? Trách không được mấy ngày nay ta luôn thấp tha thấp thỏm đạo tâm bất ổn, lại là Dịch Nhiên Dịch gia đã trở về?! Vậy mà hắn không bị độc chết, đây quả thực là đại kiếp nạn ư, Khổng huynh, Mạnh huynh chúng ta phải làm sao vượt qua kiếp nạn này?!"

Gia chủ Từ gia hai mắt đỏ ngầu cơ hồ là đang gào lên để trừng cầu câu hỏi. Khổng Phùng Đức thấy biểu tình này của lão ta, thật sự là không nhịn được, trực tiếp hừ một tiếng: "Có thể làm sao? Chẳng qua là binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn mà thôi. Kết cục của Dịch Nhiên và chúng ta là không chết không thôi, lẽ nào chúng ta giảng hòa với hắn, hắn sẽ đồng ý sao?"

"Huống chi hắn chỉ là một tu giả Nguyên Anh Hậu kỳ mà thôi, mặc dù là cộng thêm đạo lữ Tứ linh căn Nguyên Anh của hắn kia, hắn cũng không có khả năng ở trong thời gian ngắn đột phá được. Mặc dù hắn có thể phá hỏng Thái Sơn áp đỉnh của ta, nhưng cũng chẳng qua là dùng hết toàn lực cho một kích mà thôi, nếu nói đánh thật, chênh lệch trên cảnh giới vẫn không thể vượt qua."

Gia chủ Từ gia nghe được Khổng Phùng Đức nói như thế, tâm tình vô cùng kích động vừa rồi cuối cùng an tĩnh một chút. Mặc dù là qua nhiều năm như vậy lúc đụng tới chuyện có liên quan đến Mạnh Dao, lão ta vẫn sẽ có vẻ có chút điên cuồng. Đó cũng không phải bởi vì yêu đến cực hạn, chỉ là từ nhỏ gia chủ Từ gia là thiên chi kiêu tử, cả đời quá mức trôi chảy, thứ muốn lấy cho tới giờ chưa từng bị thua thiệt. Vì vậy, bị từ chối một lần, thất thủ một lần, giống như là sỉ nhục cả đời vậy, có thể khiến lão ta nhớ kỹ cả đời.

Mạnh Hiếu Bác từ đầu tới đuôi cũng không nói nhiều, lúc này lão ta thấy loại dáng vẻ chịu không nổi chút xíu đả kích của gia chủ Từ gia, mặc dù người này và mình coi như là đồng minh trên một chiếc thuyền, nhưng Mạnh Hiếu Bác không thừa nhận cũng không được xem như vẫn là ánh mắt của muội tử [em gái] nhà mình tốt, nếu như năm đó Mạnh Dao thực sự nghe lời của lão gả cho gia chủ Từ gia, tuyệt đối nhận được không phải là tôn trọng và quý mến, chỉ sợ sẽ bị hung hăng mà trả thù và coi thường.

Chỉ là chuyện cho tới giờ, lão đã thành đâm lao phải theo lao rồi. Cho dù Dịch Nhiên là chất tử [cháu trai] của lão, nhưng tình cảm giữa bọn họ mảy may cũng không có, nếu như trong lúc bất chợt đụng phải, đoán chừng cũng là tiết tấu không một lời hợp trực tiếp đánh nhau. Mà nếu quả như thật sự lão xuống tay nặng với Dịch Nhiên, như vậy tất nhiên sẽ dẫn tới trả thù điên cuồng đến cực điểm đợt thứ hai của Mạnh Dao và Dịch Tiêu, cho đến lúc này Mạnh gia đã không có kim bài miễn tử, tộc diệt cũng là khả năng. Nhưng nếu lão không động thủ liên minh giao hảo mấy thập niên của lão và Khổng gia, Từ gia tất nhiên phải sụp đổ, chỉ vì một người tu chân, có hơi có phần quá mức. Nghĩ tới đây Mạnh Hiếu Bác khẽ thở dài một cái, trước như vậy đi! Cho dù Khổng Yên Nhiên và Từ Thọ Tề đã ăn được kết cục thảm hại của năm đó mình gieo trồng, Khổng phu nhân càng là bởi vì trả giá cho chuyện năm đó, cũng sẽ không thể tu luyện đại giới, quan trọng nhất là địch nhân đã từ bỏ rồi, nghĩ theo phương hướng tốt một chút, nói không chừng từ nay về sau Dịch Nhiên sẽ dừng tay rồi sao?

"Ngươi nói, tiểu tử gọi là Dịch Nhiên kia dù sao đã đem thù báo gần như xong rồi, nếu như chúng ta hứa để lợi nhuận cao, không chừng có thể tìm được người có tài ăn nói tốt tới thuyết phục hắn á!" Một trưởng lão của Khổng gia nghĩ đương nhiên mở miệng nói: "Dù sao là kẻ địch của Tứ đại gia tộc chúng ta, chung quy cũng quá ngu chút đi!"

Khổng Phùng Đức dùng ánh mắt "Quá ngu xuẩn" liếc mắt nhìn vị trưởng lão này, sau đó cau mày nói: "Kỳ thực các vị cũng không cần đem việc này quá coi trọng, chỉ cần ở thời điểm đi đâu đó không nên đi một mình, bên người dù sao vẫn phải có một nô bộc hoặc là tuỳ tùng, ta cũng không tin thủ đoạn của tiểu tử kia có thể tới mức thông thiên, ngày hôm nay lực của mình hắn có thể vượt cấp đối phó chúng ta rồi."

Toàn bộ hội nghị gặp mặt thương lượng của lần này ra được trọng điểm "Không nên tự mình đi một mình" này mà thôi, những chuyện khác cũng không dùng được còn khiến người ta cảm thấy có hơi hoang đường. Nhưng ngoại trừ Chu gia đã ẩn nấp với bên ngoài ra, ba Đại gia tộc khác mỗi người một người nhất là tộc trưởng khi ra ngoài bên cạnh đều đi theo một vị tu giả thấp nhất là kỳ Nguyên Anh. Dường như bọn họ đã làm xong chuẩn bị đánh một trận.

Thế nhưng, một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, mười ngày trôi qua, Tứ đại gia tộc đã chuẩn bị sẵn sàng lại cũng không chờ được Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân tới gọi cửa hoặc đột nhiên tập kích trả thù, ngoại trừ ở trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, ân oán tình cừu của Dịch gia và Tứ đại gia tộc đã truyền khắp Đại thế giới Thương Lan, hết thảy đều im lặng bình thường tới kỳ lạ, thật giống như căn bản sẽ không có Dịch Nhiên người này vậy!

Còn ba Đại gia tộc rất nghi hoặc, nhưng một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua rồi, lời đồn đãi cũng sắp bị truyền đi không còn thú vị nữa, Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân vẫn không xuất hiện. Đợi sau khi cũng trôi qua được sáu tháng, Khổng Phùng Đức đa nghi nhất trong ba Đại gia tộc cũng không nhịn được bắt đầu tin tưởng ý kiến "Dịch Nhiên đã báo thù, sẽ không tìm bọn họ nữa", mà loại cách nói này ở sau khi Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân biến mất một năm, gót chân hoàn toàn đứng vững vàng rồi.

"Hừ, chẳng qua là một trẻ rãnh còn hôi sữa nhát gan lại không có bản lĩnh mà thôi, có gì tốt để ý chứ? Cùng lắm thì trực tiếp đánh một trận hiển uy thôi, chẳng qua là một tiểu bối, cớ gì phải sợ!" Đây là ý kiến mới nhất của gia chủ Từ gia.

Mà vào lúc ở trong lòng ba Đại gia tộc cũng bắt đầu nhịn không được buông lỏng, ở trong thành Lưu Tuyền cách nơi ba Đại gia tộc cũng không xa lắm, đang có một loại dị tượng thiên địa gần như nhanh chóng chọc mù mắt người ta xuất hiện ở trước mắt toàn bộ người bên trong thành —— mặc dù bọn họ ở trong bên trong thành Lưu Tuyền nơi linh tuyền lưu động lúc nào cũng rất dễ thấy có người tiến giai, nhưng động tĩnh kinh người đáng sợ như vậy, thậm chí ngay cả toàn bộ thành trì đều bị thanh thế của tiến giai cuốn theo tu giả tiến giai, lại gần như là kỳ cảnh nghìn năm khó gặp.

"Ôi, người tiến giai này là Thuỷ linh căn đi? Nhìn xem dòng sông trong thành hoan [vui] động kìa, gần như toàn bộ nước chảy của thành Lưu Tuyền đều bị nó ảnh hưởng!"

"Nói nhảm! Đây nhất định là một vị đại nhân Kim linh căn đang tiến giai! Không phát hiện kim thạch ngân thạch bên trong thành cũng đang bắt đầu cuồng thiểm sao?" [thiểm: lắc mạnh, chớp, lấp lánh]

"Không đúng đâu… Dù sao ta vẫn chắc là một vị tiền bối linh căn thuộc tính Mộc á, cây cỏ bên trong thành um tùm cực kỳ, chắc chắn là bị ảnh hưởng!"

"Mấy người các ngươi cũng không đúng, ta cảm giác được linh lực bên trong thành cũng pha lẫn hoả khí, nhất định là một tu giả Hỏa linh căn!"

"Không không không! Tuyệt đối là đại năng tiền bối Thổ linh căn! Linh khí trong Thổ nhưỡng khiến người ta quả thực muốn ngừng mà không được!"

Ở lúc tất cả mọi người bắt đầu tranh luận vị tu giả dẫn động động tĩnh lớn như vậy đến tột cùng là ai linh căn gì, lúc đang tranh thắng thua, toàn bộ nước suối của thành Lưu Tuyền bỗng nhiên nhảy lên một cái, trên không trung tạo thành một đường màn nước; kim thạch gần đó tự động bị hấp dẫn qua đây, trống rỗng là thành nửa cung tròn hình dáng cố định ở trên màn nước, giống như là đột nhiên xuất hiện một cánh cửa bằng màn nước vậy. Sau đó, hoa và cây cảnh tự mình quan [mũ, mão, nón]; đất minh lót đường, chim lửa đối liêm hát vang [minh: tối tăm, u tối; liêm: mành]. Ở trong tiếng kêu rất kiêu ngạo của Kim Ô, các tu giả vây xem sớm đã kích động không thôi, liền thấy trong cửa màn nước đi ra một vị tuấn tú mặc trường bào màu xanh nhạt, mặt mỉm cười, lửng thửng nhàn rỗi giống như đi dạo hậu hoa viên ở nhà mình vậy —— đó chính là Nguyên Tu Vân.

Sau đó mọi người trợn to hai mắt tập thể, nhìn chằm chằm Nguyên Tu Vân.

Đó cũng không phải mọi người bị sắc đẹp của Nguyên Tu Vân làm đầu óc mê muội, trên thực tế điểm mọi người quan tâm cũng ở trên đầu của y —— ngọn lửa nhỏ màu sắc rực rỡ im lặng ngây ngô năm đoá không nhỏ ở nơi đó, nhìn qua giống như cầu vồng rực rỡ chói mắt vậy... Nhưng đó cũng không phải trọng điểm á! Mẹ nó ai có thể nói cho ta biết? Vì sao một Ngũ, linh, căn bị tu tiên giới công nhận là phế sài! Lại có thể tu luyện tới kỳ, Phân, Thần!!!

Vào giờ khắc này có không ít tu giả rung rinh rồi, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, rốt cuộc Ngũ linh căn có phải là phế sài hay không? Chẳng lẽ còn là thiên tài sao?!

Mà ở trong nháy mắt Nguyên Tu Vân đi ra, vài chữ "Ngũ linh thể Hỗn độn" ở vị trí đầu trên Thiên Thể bảng đang ngây ngốc hiện ra, sau khi ảm đảm tròn mấy vạn năm trời, rốt cuộc, lại một lần im hơi lặng tiếng sáng lên lần nữa. Cùng Kiếm thể Trời sinh đứng thứ ba phối hợp chặt chẽ từ trên xuống dưới.

Ok! Chiến thôi!!!

159. Chương 159

Nguyên Tu Vân xuất hiện khiến tất cả các tu giả trong thành Lưu Tuyền đều cảm thấy hôm nay mình vào thành không đúng cách, bằng không sao bọn họ lại thấy một đại năng kỳ Phân Thân trên đầu đội năm ngọn lửa chứ?! Phải biết rằng Ngũ linh căn ở cả Đại thế giới Thương Lan cũng rất khi gặp được, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số, tu vi cao nhất cũng chỉ là kỳ Kim Đan, có thể lên Nguyên Anh đó chính là kỳ tích.

Nhưng hiện giờ một kỳ Phân Thần sống sờ sờ ở trước mặt bọn họ, mọi người đều sửng sốt, thế cho nên bóng dáng của Nguyên Tu Vân cũng đi mất rồi, bọn họ còn chưa phản ứng kịp.

Bởi vì lúc Nguyên Tu Vân đi ra là mang mặt nạ, cho nên không ai thấy mặt mũi của y, chẳng qua nói thật là từ hôm nay trở đi y có hao phí sực lực đi luyện chế mặt nạ cũng là không tác dụng gì rồi, dù sao cả Đại thế giới Thương Lan, nói không chừng cả trong Ba nghìn thế giới Hỗn Độn, tu giả Ngũ linh căn kỳ Phân Thần, cũng chỉ có mình y rồi.

Hai người bọn họ ngồi ở trên phi thảm Tuyệt Mệnh chung cực, cũng không nghỉ ngơi lập tức trực tiếp đi Từ gia, bọn họ là tiểu bối của Mạnh gia Mạnh Hiếu Bác, không nên đánh chết trực tiếp hoặc phế bỏ, thế nhưng đối với cả chuyện âm mưu hợp tác với Từ Minh Thịnh tương đối quan trọng, hai người bọn họ cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy. Hơn nữa có người nói Từ Thọ Tề của Từ gia đã tìm được cách nào đó khắc chế được độc tố trong cơ thể hắn, coi như đối thủ một mất một còn của người này, đương nhiên Dịch Nhiên sẽ không trơ mắt nhìn hắn khôi phục rồi.

Lúc này, trong đại sảnh ở Từ gia, phụ tử Từ gia đang ngồi đối mặt với nhau nhưng ai cũng không chủ động mở miệng nói chuyện. Từ Thọ Tề đối với phụ thân mình thật sự là không thể dâng lên kính yêu, lão ta gần như chưa từng làm đủ tư cách của phụ thân và trượng phu, mẫu thân không chỉ một lần nói cho hắn biết ân hận khi gả cho phụ thân, nhưng đây có tác dụng gì chứ? Ở dưới sự khống chế của phụ thân, gia đại nghiệp đại Từ gia, cho dù trong lòng mẫu thân có khổ đi nữa, cũng không có cách mảy mảy để chạy trốn. Mà hắn từ nhỏ đã bị Từ Minh Thịnh ép buộc làm so sánh với Dịch Nhiên, rõ ràng Từ Minh Thịnh chán ghét Dịch Nhiên, nhưng chỉ cần Dịch Nhiên biểu hiện ưu tú hơn hắn một tí, hắn sẽ gặp phải răn dạy và nghiêm phạt của phụ thân.

Từ Thọ Tề mặt không thay đổi nhìn trung niên trước mặt mình đã hiện ra dáng vẻ già nua, trong lòng thậm chí có chút đáng tiếc. Cuối cùng hắn biết vì sao mình lại đột nhiên trúng độc cùng với tu vi tục giảm rồi. Trước không biết nguyên nhân hắn còn có mấy phần thấp thỏm, nhưng một khi biết người hạ độc kia và Nguyên Tu Vân lại nhận biết nhau, thậm chí là đạo lữ, Từ Thọ Tề lại phát hiện bản thân cũng không khẩn trương một chút nào —— chuyện hắn đã làm sẽ tự mình gánh chịu kết quả, cho dù là tử vong lại có gì chứ? Cho dù hắn đã không thể thoát khỏi Từ gia, chết rồi cũng không có gì phải sợ.

Nhưng ngược lại với hắn, biểu tình của Từ Minh Thịnh lại khẩn trương rất nhiều, hoặc nói thiếu kiên nhẫn rất nhiều. Nhìn phụ thân của mình thỉnh thoảng lại trợn mắt mà chửi nhỏ một tiếng, vậy mà Từ Thọ Tề cảm thấy sảng khoái. Người này rốt cuộc có thể nhận được trả thù mà lão phải có được, giống như loại người như hắn đây vĩnh viễn cũng sẽ không đem sai lầm quy kết đến trên người mình, chỉ có không chút che giấu, trả thù trực tiếp mà thôi, mới có thể khiến trong lòng hắn cảm thấy có hơi không đúng. Nhưng ở trước khi người của Dịch gia không xuất hiện, hắn mãi mãi không có cách nào ở thấy được chột dạ và vẻ hối hận trên mặt của phụ thân mình.

"Nhìn cái gì hả?! Rốt cuộc ngươi tìm được cách gì hay không?! Nếu như tu vi của ngươi lại tiếp tục rút xuống nữa vị trí bổn gia của Từ gia sẽ không giữ được, tóm lại ngươi hiểu hay không?!" Từ Minh Thịnh rất không kiên nhẫn nhìn dáng vẻ khổ phải chết hay không này của Từ Thọ Tề. Lão luôn cảm thấy nhi tử của mình không nghiêm túc nghe lời của lão, đây đối với lão mà nói đơn giản là không thể dễ dàng tha thứ. Đã có một Mạnh Dao không biết phân biệt từng từ chối lão, bất kỳ ai cũng không thể từ chối lão nữa, cho dù là Mạnh Dao, một ngày nào đó cũng sẽ hối hận quyết định của chính mình.

Từ Thọ Tề ở trong lòng cười lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi nói: "Con đã tìm được một ít đầu mối, chỉ cần tìm được hỏa linh trân quý trước hạng ba mươi trên Thiên Hỏa bảng đốt độc của con, là có thể đem độc trong máu của con tiêu trừ hết. Con đã cho Văn Xương tiên quân gởi bái thiếp rồi, nếu như hắn đồng ý con mới có thể giải độc."

Từ Thọ Tề suy nghĩ một lát lại nhịn không được nói một câu: "May là độc ở trong cơ thể chúng con cũng không phải thuần, nếu không chỉ sợ cho dù con tìm hỏa linh để nhất bảng đi nữa cũng không có cách nào cứu con rồi."

Từ Minh Thịnh nghe nói như thế trực tiếp cười nhạo một tiếng: "Nếu như độc kia rất lợi hại như vậy, nhưng độc này lợi hại hơn nữa, vì sao cuối cùng không đem người đáng chết độc chết chứ? Nếu như ngươi nói khó giải như vậy, tiểu tạp chủng Dịch Nhiên lại giải độc như thế nào?"

Từ Thọ Tề mím môi không nói lời nào, ở lúc Từ Minh Thịnh muốn mở miệng giễu cợt lần thứ hai, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh có hơi xa lạ lại có chút khiến người ta cảm thấy quen tai. Mà nội dung truyền tới lại trực tiếp khiến Từ Minh Thịnh vặn vẹo sắc mặt.

"Gia chủ Từ gia ở đây không? Tại hạ Dịch Nhiên Dịch gia, muốn đánh một trận chiến sinh tử với gia tộc, có thể hay không?"

Từ Minh Thịnh nghe nói như thế trong lòng hận đến nghiến răng, lão rất muốn xông ra trực tiếp đem người này xé nát, hoặc là đem hắn thiên đao vạn quả đánh vào địa ngục. Nhưng trên thực tế, lão cũng vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên ghế, hơn nữa ngày sau đó mới cắn răng nói với Từ Thọ Tề: "Ngươi đi ra ngoài, nói ta đi bí cảnh rồi, không biết lúc nào mới có thể trở về, đem bọn họ đuổi đi đi!"

Từ Thọ Tề nghe nói như thế đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó cả người có hơi không thể tin nhìn phụ thân của mình, khi hắn gần như dưới tình huống muốn thẹn quá thành giận, mới nuốt xuống lời nói gần như thốt ra, đứng lên đi đối mặt với Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân. Chẳng qua giờ khắc này ở trong lòng của hắn, hai chữ phụ thân như núi này, đã sụp đổ ầm ầm. Ngoại trừ luôn đem sai lầm đẩy cho người khác, bảo thủ ra, cho tới hôm nay phát hiện phụ thân của hắn cho tới giờ đều là một người bắt nạt kẻ yếu không hề chịu trách nhiệm đó.

"Ngươi nghĩ cách biết hướng đi của bọn họ, hoặc là ở trên người bọn họ để lại Tầm Tung hương*, đến lúc đó có ích cho ta." "[Hương tìm tung tích]

Từ Thọ Tề nghe nói như thế thiếu chút nữa cười ra tiếng, xem ra phụ thân thật đúng là định dùng chủ ý của Khổng Phùng Đức —— chuẩn bị một đám người đi tập kích hai người kia đấy, đây thật là khiến người ta cảm thấy rất buồn cười. "Đã biết." Từ Thọ Tề đi ra ngoài.

Từ Thọ Tề lần đầu tiên nhìn thấy đó là Dịch Nhiên đứng ở trước cửa như một gốc cây kình tùng [kình: khoẻ mạnh, tùng: cây thông, cây tùng] vậy, lúc này Dịch Nhiên đã hoàn toàn không còn kiêng nể, cả người đều giống như là một thanh bảo kiếm, mang theo nhuệ khí và sát khí bức người. Từ Thọ Tề không chút nghi ngờ, nếu như lúc này phụ thân mình xuất hiện, cho dù phụ thân cũng không nhất định là đối thủ của người

này, kết quả cuối cùng tất nhiên là thua đến thất bại thảm hại. Hơn nữa Từ Thọ Tề có chút đố kị mà chú ý tới, cách một năm trước tu vi của kiếm tu này cũng xêm xêm hắn, nay đã đến kỳ Phân Thần.

Lúc này so sánh với bọn họ quả thực chính là cách biệt một trời, đối lập như vậy khiến hắn lại không nhịn được nhớ tới thời điểm hơn mười năm trước hắn luôn bị đem ra so sánh. Khi hắn đem kỳ độc đứng đầu Bách Độc bảng đưa vào trong miệng Dịch Nhiên, cho tới giờ hắn cũng chưa từng nghĩ vậy mà sẽ có một ngày như vậy, người này lần thứ hai đứng trước mặt hắn mà như gần như xa, hiện lộ rõ thất bại của hắn như thế. Tu vi lúc này của hắn thiếu chút nữa đã không gánh nổi kỳ Nguyên Anh rồi, mặc dù biết đây là kết quả bản thân tự làm tự chịu, nhưng Từ Thọ Tề vẫn nhịn không được dâng lên tức giận rất lớn ở trong lòng.

Ánh mắt Từ Thọ Tề lạnh như băng nhìn về phía tu giả đứng ở bên cạnh Dịch Nhiên kia, người này là đạo lữ Dịch Nhiên thừa nhận, hơn nữa chỉ nhìn một cách đơn thuần về thái độ bảo vệ của Dịch Nhiên đang đứng che ở trước mặt của y cũng biết, một người đã từng dùng mũi để nhìn như thế, hay hoặc nên nói là cho tới giờ cũng không nhìn người khác, vậy mà hôm nay thật sự có tồn tại của quý mến biến động lòng người. Mặc dù đó là tu giả Tứ linh căn không có bất kỳ đặc sắc gì, nhưng… Ơ?! Chỉ nhìn thoáng qua, Từ Thọ Tề đã ngây ngẩn cả người.

"Đây là chuyện gì?! Vì sao hắn biến thành tu giả Ngũ linh căn rồi?!" Từ Thọ Tề không khống chế được hô ra tiếng, chẳng qua bất kể là Nguyên Tu Vân hay là Dịch Nhiên cũng không trả lời vấn đề của hắn, Dịch Nhiên nhìn Từ Thọ Tề đi ra đơn độc từ Từ gia, vẻ mặt lạnh lùng: "Phụ thân của ngươi đâu? Ta muốn đánh cuộc chiến sinh tử với lão ta, lão ta không phải là? Sợ rồi, cho nên trốn không ra ngoài?"

Trong lòng Từ Thọ Tề buồn bực, sau đó thần sắc hắn lạnh nhạt mở miệng: "Phụ thân ta làm gia chủ Từ gia, làm sao có thể không đánh mà chạy? Chẳng qua là ba ngày trước ông ấy chợt nghe nói bí cảnh Bắc Hoang mở ra nên đi Bắc Hoang rồi, sau khi đi ra từ bí cảnh tự nhiên sẽ tới cửa tìm ngươi, dù sao, phụ thân làm một vị đại năng Phân Thần Trung kỳ, làm sao có thể sợ ngươi một người vừa mới tiến giai Phân Thần Sơ kỳ?"

Dịch Nhiên nhìn cẩn thận biểu tình của Từ Thọ Tề, sau đó cười lạnh một tiếng. Không nói hai lời liền lôi kéo Nguyên Tu Vân đi về phía Tây: "Nghe nói bên kia có tổ chức đại hội giao dịch, ta dẫn ngươi đi xem."

Mặc dù Nguyên Tu Vân không biết Dịch Nhiên có chủ ý gì, chẳng qua vẫn rất thuận theo theo sát hắn cùng đi về phía Tây. Mà Từ Thọ Tề nhìn phướng hương của hai người bọn họ hơi dừng lại chỉ chốc lát, liền trực tiếp trở lại đại trạch Từ gia.

"Thế nào ngươi nói sao? Ngươi biết bọn họ đi về phía nào không?"

Từ Minh Thịnh có chút khẩn trương mở miệng nói, Từ Thọ Tề trầm mặc một lát: "Bọn họ muốn đi phía Tây thành xem đấu giá hội."

Từ Minh Thịnh nghe vậy nhất thời nở nụ cười, ha ha: "Đơn giản là trời cũng giúp ta! Ta đã triệu tập Khổng gia, Từ gia và Mạnh gia tổng cộng mười hai tu giả, ba vị kỳ Phân Thần, chín vị kỳ Nguyên Anh, chúng ta trực tiếp đi về phía Tây Lâm Hải* cản bọn họ, chỉ cần đem bọn họ cản lại cho dù bọn họ có thể nghịch thiên cũng trốn không thoát thiên la địa võng của chúng ta!!" [Biển rừng]

Từ Thọ Tề nghe nói như thế nhịn không được mở miệng: "Thế nhưng phụ thân, tu vi của bọn họ đều đã tăng lên rồi, người không, "

"Câm miệng! Không nên làm lỡ thời giờ của ta, chúng ta đây liền đi hội hợp với gia chủ Khổng gia!!" Nói xong lão vỗ vỗ vai nhi tử mình: "Tu vi tăng thì như thế nào? Trong một năm tu vi của bọn họ có thể tăng tới trình độ nào? Chẳng lẽ còn có thể từ kỳ Nguyên Anh tiến giai đến kỳ Phân Thần? Ha ha! Thực sự là buồn cười!"

---

v

160. Chương 160

Từ Minh Thịnh mang theo tâm tình hưng phấn ngay cả bản thân cũng nói không rõ, mang theo ba tu giả kỳ Nguyên Anh nhà mình, nhanh chóng đi phía Tây thành. Giống như lúc này lão đã có thể đoán trước được hình ảnh của lão đem Dịch Nhiên tiểu tử chết tiệt kia bắt lại đồng thời hung hăng nhục nhã một trận vậy. Mà sắc mặt Từ Thọ Tề có hơi thẩn thờ đi ở sau lưng của phụ thân mình, nghĩ tu vi hiện giờ của mình, không biết chờ lúc lão gặp được người kia, sẽ có kết quả như thế nào đây?

Có lẽ Khổng Yên Nhiên cũng sẽ đi theo, cứ như thế hẳn là Dịch Nhiên sẽ tập hợp đủ tất cả người hắn muốn hung hăng trả thù rồi? Chỉ cần hắn có thể ở trước mặt những người này không rơi xuống thế yếu, như vậy kết cục sau cùng nhất định là phụ thân không muốn thấy rồi.

Nhưng như vậy có quan hệ gì chứ? Đã tới nước này rồi, thì đi nhìn thử coi sao vậy.

Từ Minh Thịnh giữa đường đã liên lạc được với Khổng Phùng Đức bên kia, sau đó lão cũng biết Mạnh Hiếu Bác cũng không tự mình mang đội đi trước, lý do là tên tiểu tử đáng hận kia thế nào đi nữa cũng là cháu trai của lão, lão ta cũng không thể tự tay đả thương hắn. Nhưng những thứ khác lão liền mặc kệ rồi.

Biểu thị của Từ Minh Thịnh đối với lần này rất bất mãn, ở trong lòng cười nhạt Mạnh Hiếu Bác là một ngụy quân tử, dù sao năm đó lão đối đãi với Dịch gia và thân muội tử [em gái ruột] của mình cũng không nương tay, hôm nay một cháu trai còn cách một tầng quan hệ, lại dâng lên quái đản, đó thật sự không thể nào tin được. Chẳng qua cho dù lão không đến, cũng sẽ không ảnh hưởng đến điều gì, Dịch Nhiên kia cho dù lợi hại như thế nào đi nữa, cũng chỉ có hai người, hơn nữa ở trên tu vi chênh lệch quá xa, Từ Minh Thịnh rất chắc chắn lần này lão ta có thể được đền bù như mong muốn.

Sau khi Dịch Nhiên lôi kéo Nguyên Tu Vân đi liền trực tiếp đi tới Lâm Hải ở phía trước Tây thành. Rừng rậm chỗ đó trải rộng vô cùng thích hợp phục kích, hơn nữa bởi vì cây cối rất nhiều, dễ đơn đấu không dễ quần ẩu, nơi này chính là nơi Dịch Nhiên tuyển định ứng đối người Từ gia tốt nhất. Nguyên Tu Vân ở nửa đường cũng biết đạo lữ nhà mình đang đánh chủ ý gì, dừng một lát hỏi: "Ngươi dự định đối đãi bọn họ thế nào? Giết toàn bộ sao?"

Dịch Nhiên hừ một tiếng: "Giết bọn họ chẳng phải là hơi quá tiện nghi rồi? Bọn họ vừa không có giết ta, ta cũng sẽ không giết bọn họ rồi. Vừa lúc công bằng không phải sao?"

Nguyên Tu Vân giật giật khoé miệng, nghĩ thầm những người Từ gia và Khổng gia đó nhất định sẽ không thích đối đãi công bằng của ngươi. Nhưng giờ y nhìn biểu tình của Dịch Nhiên đã hưng phấn kích động đến hai mắt đều sáng lên, không hiểu sao đã cảm thấy trong lòng mềm nhũn, người này chờ đợi ngày này, hẳn là đợi rất lâu rồi. Hắn từ Đại thế giới đến trong Tiểu thế giới bị đủ loại khổ cực, đến ngay hôm nay cũng nên trả lại rồi. "Quả thực rất công bằng, cần ta làm gì không? Cái gì cũng được đó." Nguyên Tu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó y chợt nghe Dịch Nhiên nói vô cùng tự nhiên:

"Ngày hôm nay trở về song tu thôi."

Vẻ mặt mỉm cười của Nguyên Tu Vân trực tiếp cứng đờ, nghĩ đến trước đó y ở Hồ Thiên Hải Địa hơn mười ngày trong Thuỷ thành nào đó ở Đại thế giới, Nguyên Tu Vân đã cảm thấy Kiếm thể trời sinh đặc biệt không phải là đồ vật, từ mọi mặt mà nói.

"Đổi một lần."

Dịch Nhiên có chút không vui liếc nhìn đạo lữ một cái, thấy đối phương thờ ơ sau đó mới có hơi không cam lòng thay đổi một ý kiến: "Vẫn đứng ở bên cạnh ta đừng rời đi. Lúc cần thiết ôm ôm hôn hôn, giúp ta phòng ngự."

Nguyên Tu Vân tự giác bỏ qua việc ôm ôm hôn hôn kia, đi tới bên cạnh Dịch Nhiên gần như kề bên cạnh hắn. Suy nghĩ một lát y kéo tay của Dịch Nhiên qua, sau đó hai tay đan vào nhau, Dịch Nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến một trận ấm áp, ngay cả linh lực của hắn cũng dâng lên cảm giác tràn đầy.

Vừa lúc đó, Dịch Nhiên chợt ngẩng đầu nhìn về phía trước, trực tiếp đi lên nhảy tới đứng ở trước mặt của Nguyên Tu Vân, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Từ Minh Thịnh càng ngày càng gần. Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy hai người bọn họ, Từ Minh Thịnh từ xa đã trực tiếp kêu gọi đầu hàng: "Hai

người các ngươi không biết thứ tốt xấu, nếu như chủ động bước lên nhận sai với Tam gia chúng ta, chúng ta có thể bảo đảm các ngươi toàn thây!"

Dịch Nhiên nhìn Từ Minh Thịnh vênh váo tự đắc đứng ở trước mặt hắn, nửa ngày sau bỗng nhiên tới một câu: "… Không phải ông đi bí cảnh phía Bắc rồi sao? Sao chạy tới Lâm Hải Tây thành rồi?"

Trong ánh mắt của Dịch Nhiên là khinh thường và trào phúng không hề che giấu, mà những lời này đối với Từ Minh Thịnh thật sự mà nói là hơn cả đánh mặt —— lúc người ta muốn tới đơn đả độc đấu, lão nói dối nói không có đó, chờ người ta đi lại dẫn một đám người sang nói lời cay nghiệt, thấy thế nào cũng là một chuyện rất có tính sỉ nhục. Bản thân một đám cũng cố ý bỏ qua chuyện này, nhưng Dịch Nhiên làm kẻ thù, tự nhiên là chỗ nào đau thì đạp vào đó.

"Câm miệng! Kỳ thực còn chưa tới phiên ngươi nhiều lời! Các ngươi tới nơi này tuyệt đối trốn không thoát, thức thời một chút thì nhanh lại đây quỳ nhận sai đi, nếu không …"

Từ Minh Thịnh còn chưa nói hết lời, Khổng Yên Nhiên bên kia kinh hô một tiếng, đồng thời sắc mặt của Khổng Phùng Đức cũng biến thành tương đối khó coi. Từ Minh Thịnh bị kinh hô của Khổng Yên Nhiên cắt ngang lời của lão, đang muốn quay đầu lại răn dạy một phen, Khổng Yên Nhiên cũng đã chỉ tay vào hai người Dịch Nhiên và Nguyên Tu Vân cao giọng hô lên: "Kỳ Phân Thần!! Hai người bọn họ lại cũng là kỳ Phân Thần!!"

Từ Minh Thịnh nghe nói như thế cho rằng Khổng Yên Nhiên đơn giản là đang cố tình gây sự, cho dù dùng tử tưởng não ngắn cũng không có khả năng có người sẽ ở thời gian trong một năm thì từ kỳ Nguyên Anh lên tới kỳ Phân Thần cả! Nhưng rất nhanh thì lão nghe được hai ba tiếng kinh hô liên tiếp, thậm chí có tu giả kỳ Nguyên Anh theo tới cũng không nói hai lời quay đầu liền đi, rất sợ chậm một chút cũng sẽ bị bầm thây vạn khúc vậy. Dưới tình huống như vậy mặc dù Từ Minh Thịnh chắc chắc phán đoán của mình không có sai như thế nào đi nữa, trong lòng cũng đã bắt đầu có dao động thật lớn rồi. Lão cau mày quay đầu nhìn về phía Dịch Nhiên ở sau lưng, một lúc lâu sau đó mới chậm rãi trợn to hai mắt, xác định dã loại bản thân thống hận này, vậy mà thực sự ở trong thời gian một năm ngắn ngủn từ tu giả kỳ Nguyên Anh, biến thành đại năng kỳ Phân Thần rồi.

"… Điều đó không có khả năng. Điều này sao có thể?!" Từ Minh Thịnh gần như từ trong cổ họng nặn ra những lời này, sau đó lão chợt vọt tới cạnh Dịch Nhiên, đồng thời trong tay xuất hiện một thanh trường đao màu vàng, chém thẳng tới Dịch Nhiên. "Ngươi nhất định là dùng thủ thuật che mắt nào đó đang lừa gạt chúng ta! Tại sao ngươi có thể là kỳ Phân Thần! Người bên cạnh này vốn vẫn là Tứ linh căn đây, giờ làm sao có thể biến thành Ngũ linh căn?!"

Từ Minh Thịnh càng nói càng chắc chắn, giống như cho rằng Dịch Nhiên tuyệt đối không thể nào là kỳ Phân Thần, không tiếp được một chiêu toàn lực của lão vậy. Nhưng khi đao phong của lão còn chưa kịp chém tới trên người của Dịch Nhiên, vậy mà Dịch Nhiên giơ tay trái lên đón đỡ một chiêu coi như khí thế khổng lồ! Linh khí chạm vào nhau bộc phát ra khí lưu cường đại, lúc Từ Minh Thịnh không thể tin nổi, Dịch Nhiên chậm rãi nâng lên khóe miệng và ánh mắt sắc bén, trong tay phải Dịch Nhiên hiện ra trường kiếm bổn mạng của hắn, mang theo Lôi Hoả chi lực kinh người dễ dàng đâm xuyên qua đan điềnTừ Minh Thịnh, lực lượng cuồng bạo ở bên trong đan điền Từ Minh Thịnh đấu đá lung tung, khiến Nguyên Anh bên trong đan điền của Từ Minh Thịnh trực tiếp vỡ thành vô số mảnh, mà khi những mảnh nhỏ kim quang này tản ra muốn ngưng hợp một lần nữa, kiếm khí cuồng bạo giống như ở bên trong đan điền của lão cắm rễ vậy, khiến những mảnh nhỏ này bất lực.

"Ngươi làm cái gì ——!! Rốt cuộc người làm gì ta rồi?!" Tiếng thét chói tai của Từ Minh Thịnh gần như vang dội khắp Lâm Hải, lão hoảng sợ phát hiện mình thậm chí ngay cả một chút linh lực cũng không thể tụ tập lại được. Chẳng qua Dịch Nhiên đối với chất vấn của lão một tí ý nguyện muốn trả lời cũng không có, hắn chỉ nhẹ nhàng vẫy máu tươi trên mũi kiếm, sau đó nụ cười trên mặt trở nên càng ngày càng tà khí, cuối cùng hầu như có loại cảm giác kiêu ngạo cuồng vọng của Ma Vương vậy.

"Kế tiếp là ai?"

Dịch Nhiên như vậy quả thực khiến mười mấy tu giả đối diện chuẩn bị tới ức hiếp hắn khóc không ra nước mắt! Vừa rồi phản ứng chậm không trực tiếp bỏ đi ở trước tiên, chờ vừa rồi lúc Từ Minh Thịnh động thủ còn muốn chạy, lại phát hiện bọn họ làm sao cũng không thể chạy ra khỏi mảnh Lâm Hải này rồi! Thật

giống như ở xung quanh bọn họ bị một cổ vô hình khắc chế lực lượng của bọn họ áp chế trở lại vậy, nhưng có thể làm được điểm này phải là tu vi cao hơn bọn họ, đồng thời tu giả đại năng có thuộc tính linh căn cũng khắc chế bọn họ á! Bọn họ mười mấy tu giả đều có linh căn thuộc tính không giống nhau như thế, làm sao cũng không có khả năng, ai cũng không trốn thoát được á! Trừ phi tu giả đại năng khống chế được bọn họ là một Ngũ linh căn biến thái á ha ha ha,

Không cười nổi nữa.

Toàn bộ tu giả có mưu đồ chạy trốn đều khiếp sợ thậm chí hoảng sợ nhìn về phía Nguyên Tu Vân, trên mặt lộ ra biểu tình như nằm mơ vậy: "… Đại năng Ngũ linh căn kỳ Phân Thần, vậy có làm trái Thiên đạo không?!"

"Trời ạ, Ngũ linh căn ngay cả tu tới Kim Đan cũng rất khó rồi! Rốt cuộc hắn tu tới kỳ Phân Thần thế nào?!"

"… Nói tới Thiên bảng Hỗn Độn đổi mới rồi, các ngươi chú ý hay không?" Có người ở trong mười mấy người này khe khẽ mở miệng, bị những người khác liên hợp bắn trở về: "Cũng lúc nào rồi, ngươi còn có tâm tư quan tâm Thiên bảng? Sắp phải chết rồi biết không!"

Người kia nhịn một lát mới mang theo tiếng khóc nói: "Con mẹ nó ta biết sắp chết rồi được không! Cũng là bởi vì không muốn chết mới nói cho các ngươi biết Thiên bảng đổi mới rồi! Thiên bảng đổi mới con mẹ nó chính là 'Hỗn độn Ngũ linh căn' vị trí thứ nhất của Thiên Thể bảng á!! Ngũ linh căn đó! Các ngươi cũng không nghĩ tới gì đó sao!!"

Trong nháy mắt lúc tu giả kia hô lên một câu nói này, vốn Lâm Hải còn có hơi lộn xộn trong nháy mắt liền trở nên an tĩnh đến cực điểm, ngay cả một trận gió nhẹ thổi qua, cũng có thể nghe tiếng xào xạc của lá cây. Tất cả mọi người mở to miệng từ từ nhìn về phía người từ lúc bắt đầu đã trốn ở phía sau Dịch Nhiên kia, người kia chỉ lộ ra một mảnh góc áo, lần đầu tiên trong đời cảm thấy quần đấu so với đơn đấu còn muốn đáng sợ hơn á á!!

Chúng tu giả: … Giờ chúng ta dập đầu nhận sai còn kịp không?!

161. Chương 161

Cho dù mượn thêm đầu óc của mười mấy người cho nhóm các tu giả này, bọn họ cũng tuyệt đối không nghĩ ra được kết quả cuối cùng vậy mà sẽ là cái dạng này! Bọn họ nghĩ có ba vị tu giả đại năng kỳ Phân Thần cùng với chín Nguyên Anh Trung kỳ Hậu kỳ bọn họ, trận thế như vậy ở bên trong Đại thế giới Thương Lan cũng được tính là thượng hào [số cao] của trận trượng [trượng: tiếng gọi chung của binh khí]. Chỉ cần đối phương không phải là đại năng kỳ Hợp Thể, bọn họ tuyệt đối có thể dễ dàng bắt hai người kia.

Nhưng giờ, bọn họ xác định đối phương không phải là đại năng kỳ Hợp Thể, nhưng khiếp sợ của bọn họ quả thực có thể so với gặp được đại năng kỳ Hợp Thể biết không! Một đám người hai mặt nhìn nhau mà đứng ở tại chỗ, đã hoàn toàn không biết nên phải làm gì mới tốt rồi.

Lúc này Nguyên Tu Vân mới từ phía sau Dịch Nhiên chậm rãi đi ra, y nhìn dáng vẻ sợ hãi của nhóm người này ở trong nháy mắt nhìn thấy mình đều đồng loạt lui về sau một bước, không khỏi cảm thấy có hơi vui mừng, mặc dù những người này là tới đánh bọn họ.

"Ừm … Các ngươi muốn chết phải không?"

Nguyên Tu Vân chậm rãi nói một câu nói này, ngoại trừ Khổng Phùng Đức và Từ Minh Thịnh cùng với Từ Thọ Tề, Khổng Yên Nhiên mặt đen lại không trả lời ra, tất cả tu giả Nguyên Anh khác cũng rất nể tình cùng nhau lắc đầu, âm thanh rất vang dội biểu thị dứt khoát: "Không muốn á! Cầu tiền bối buông tha á!"

Lúc này Nguyên Tu Vân cũng lười tranh cãi với những người này, vì vậy suy nghĩ một lát nói: "Đem tất cả bảo bối đáng tiền trên người các ngươi lấy ra mua mạng trước đi, ta sẽ cho các ngươi đi ra ngoài." Sau khi

Nguyên Tu Vân nói xong thì đi qua một bên vẫy tay với mấy người Nguyên Anh. Mà lúc này Dịch Nhiên cũng chợt bước ra một bước đi về phía trước, Khổng Phùng Đức vốn định ép buộc Nguyên Tu Vân phá vỡ hàng rào Ngũ hành vào lúc này bị ép buộc dừng động tác lại, lão quay đầu sắc mặt khó coi nhìn về phía Dịch Nhiên: "Ngươi thực sự cho rằng chỉ bằng ngươi vừa mới tiến giai tới kỳ Phân Thần, là có thể ganh đua cao thấp với ta sao? Ngươi còn kém xa lắm!"

Sau khi Dịch đại kiếm tu nghe xong lời này trực tiếp cười ra tiếng: "Không thử một chút làm sao biết ai kém hơn?" Giọng nói rơi xuống trong nháy mắt hắn đã di động đến trước mặt của Khổng Phùng Đức, tay trái nắm thành quyền rồi mở ra, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một con tiểu Kim Ô màu đen viền vàng, hót lên một tiếng, lại thẳng tắp đâm về phía hai mắt Khổng Phùng Đức, mà tay phải Dịch Nhiên lại nắm ngang trường kiếm, hắn tự nhiên dứt khoát xoay người, cho bên hông của Khổng Phùng Đức xé rách một đường vết thương thật lớn!

Dịch Nhiên chiếm tiên cơ, nhưng Khổng Phùng Đức cũng tuyệt đối không phải dễ chung đụng, chỉ thấy lão mặc niệm một khẩu quyết, vết thương trên người liền khôi phục tốc độ cực nhanh, mà tiểu Kim Ô đánh về phía hai mắt lão, cũng bị lão trực tiếp chắn trước mặt. "Ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn ngươi!" Thổ thạch [đất đá] trong Lâm Hải hoá thành thạch nhận [dao đá] bén nhọn, giống như lốc xoáy gió lớn đem Dịch Nhiên bao vây lại, nửa đường còn mơ hồ mang theo núi đá xanh biếc âm u, dường như có chứa một chút độc tố. Dáng vẻ dường như rất lợi hại.

Lúc này Nguyên Tu Vân bên kia đã được y thả đi ba tu giả Nguyên Anh đã giao lên tài sản, dù sao đối phương muốn mạng của bọn họ, y chỉ cần bảo bối của bọn họ, đã là tương đối tận tình tận nghĩa rồi, nếu như những người này còn muốn kêu gào ầm ĩ hoặc là phản kháng nữa, y cũng không ngại đem những người này đưa đi đầu thai. Chẳng qua dù sao vẫn có một số người chưa tới phút cuối chưa thôi chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, lúc tu giả thứ tư bước lên trước, Nguyên Tu Vân có hơi nâng mắt lên.

"Tiền bối! Đây là kỳ thạch thứ quý báu nhất trên người ta! Kỳ thạch này có thể tăng trưởng tu vi rất nhanh, nếu không ta cũng không thể trong vòng nửa năm đã từ kỳ Kim Đan tiến giai kỳ Nguyên Anh đâu, giờ tặng ngài vậy, hi vọng ngài thả ta một con đường sống!"

Nguyên Tu Vân nhìn tảng đá màu lam đậm kia trầm mặc không nói gì. Sau đó ở trong ánh mắt mừng rỡ của tu giả này đưa tay nhận lấy tảng đá đó. Mà trong nháy mắt khi y cầm tảng đá này, tảng đá kia giống như là có sinh mạng vậy, trực tiếp hóa thành một đống chất lỏng màu xanh nhạt rót vào trong cơ thể y, sau đó theo linh căn của y trực tiếp đi về phía đan điền!

Tu giả này vừa rồi còn rất cung kính Nguyên Anh, nhất thời đứng thẳng lên thay đổi dáng vẻ khác. Gã hô lớn với Khổng Phùng Đức đang khổ chiến: "Gia chủ! Hắn đã trúng độc lông khổng tước rồi! Đan điền của hắn nhất định sẽ bị phá huỷ! Ngài có thể không còn nỗi lo về sau rồi!"

Nghe được tiếng hô của tu gia kỳ Nguyên Anh, động tác của Khổng Phùng Đức và Dịch Nhiên đều dừng lại, người trước từ từ lộ ra khuôn mặt tươi cười thâm độc, nói với Dịch Nhiên đang đem lão áp chế: "Tiểu tử, việc này nói cho ngươi biết, mọi việc không thể tự cho là đúng. Nếu ngươi muốn hắn không có chuyện gì, thì ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi!"

Biểu tình trên mặt Dịch Nhiên còn lạnh hơn núi băng, hắn gần như là khinh miệt nhìn nam tử đối diện thoạt nhìn nhất định phải được, cuối cùng ha ha một tiếng: "Quả nhiên là có kỳ nữ tất có kỳ phụ, toàn gia các ngươi lúc nào mới có thể quang minh chính đại một chút hả?"

Sắc mặt Khổng Phùng Đức không tốt, nhưng lão không thèm để ý thủ đoạn đó, chỉ cần người thắng sau cùng là lão, vậy tất cả hành động của lão đều đúng!! "A, không nên nói sang chuyện khác! Chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn độc trong đan điền đạo lữ của ngươi mà mất hết tu vi? Thế nhưng kỳ độc của lông khổng tước đứng hạng thứ năm trong Bách Độc bảng đấy! Hơn nữa chỉ có một vị giải dược, nhưng giờ chỉ có ta có giải dược!"

Dịch Nhiên trực tiếp xì một tiếng: "Ta thật là sợ đó. Hắn chết thì ta thành quan phu* rồi đấy." [Goá vợ]

Dịch Nhiên vừa nói như thế, bên kia đã vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương, mặt Khổng Phùng Đức lộ vẻ vui mừng bởi vì đây là độc của lão có tác dụng rồi, nhưng nghe cẩn thận lại phát hiện được tiếng kêu cũng không giống của người gọi là Nguyên Tu Vân kia. Quả nhiên tiếng ghét bỏ của Nguyên Tu Vân ở

xung quanh đây vang lên: "Sau khi ta chết, lẽ nào ngươi không phải là trở thành quả phu* sao? Đừng nói bậy." [Goá chồng :v]

Mặt băng sơn của Dịch Nhiên hơi cứng đờ, sau đó nghiêng đầu qua chỗ khác, nói nghiêm túc với đạo lữ nhà mình: "Phải là quan phu."

Nguyên Tu Vân tiếp tục bình yên vô sự mà thu mua mạng bằng tiền, cũng không ngẩng đầu lên phản bác: "Quả phu."

Một lúc lâu sau Dịch Nhiên cảm thấy ầm ĩ nữa đoán chừng sẽ là phu phu bất hòa. Vì vậy lui một bước, "Được rồi, ngươi chết ta chính là người đáng thương không có đạo lữ rồi."

Nguyên Tu Vân suy nghĩ một lát, cảm thấy không có gì để nói mới gật đầu.

Khổng Phùng Đức nhìn toàn bộ quá trình đối thoại của hai người bọn họ quả thực muốn điên rồi! Sắc mặt lão gần như vặn vẹo mà trừng mắt Nguyên Tu Vân: "Ngươi làm gì rồi?! Vì sao ngươi không trúng độc?! Không phải ngươi cầm lên thạch khổng tước sao?"

Nguyên Tu Vân nhìn tu giả Nguyên Anh bên cạnh đã nằm trên mặt đất đau tới mức không thể cử động, tu vi trực tiếp rơi xuống đến Kim Đan Sơ kỳ đồng thời vẫn còn tiếp tục kia, cười lạnh một tiếng: "Độc của mình có phải rất mỹ vị hay không?" Sau đó y nhìn về phía Khổng Phùng Đức: "Đương nhiên ta trúng độc rồi. Thế nhưng, trúng độc thì thế nào? Chẳng lẽ không cho phép ta đem độc ép ra được sao?" Phải biết rằng sau khi nọc độc màu xanh nhạt đi vào linh căn của y, vốn rất phách lối, nhưng chờ sau khi nó đi vào đan điền của y, còn chưa kịp diễu võ dương oai thì trực tiếp bị đánh tới lờ mờ —— ở trong đan điền của Nguyên Tu Vân cũng không phải chỉ có một Nguyên Anh lẻ loi mềm mại dễ đẩy ngã đâu. Đó là một chân đạp lên Phong Hoả Luân năm màu, sơ ý một chút sẽ nội chiến lẫn nhau, thường thường phải đánh một trận để thể hiện cảm giác tồn tại của mình —— Năm tiểu bá.

[Phong Hoả Luân: bánh xe lửa dưới chân của Na Tra.

Bá: bá chủ, trùm.]

Nếu không phải là năm tiểu tử kia đồng thời đều cắn nuốt một chút độc lông khổng tước, chết sống cũng không muốn giao ra đây toàn bộ, cho Nguyên Tu Vân hạ độc tu giả kỳ Nguyên Anh kia không thì tu vi không thể chỉ lùi đến Kim Đan đâu, đoán chừng sẽ thoáng cái vỡ đan luôn không chừng.

"Đừng nói giỡn! Có ai có thể đem độc đi vào trong đan điền bức ra hoàn toàn mà lại không trúng độc!!" Khổng Phùng Đức gào thét, lúc này hai mắt lão đã bị tiểu Kim Ô tổn thương, phòng ngự trên người cũng biến thành chật vật, có loại cảm giác không cẩn thận cũng sẽ bị Dịch Nhiên giết chết.

"Đương nhiên là có á! Không phải là ta sao?" Nguyên Tu Vân rất bình tĩnh mà mở miệng, thả đi Nguyên Anh cuối cùng thành thành thật thật nộp tiền. Mà lúc này, người bị Nguyên Tu Vân vòng ở trong hàng rào Ngũ hành, cũng chỉ còn lại có Khổng Phùng Đức, Từ Minh Thịnh, Khổng Yên Nhiên và Từ Thọ Tề bốn người rồi.

Nguyên Tu Vân chẫm rãi đi tới bên cạnh đạo lữ nhà mình, cho hắn thêm một hồ lô ngọc dịch. Khổng Phùng Đức nhìn tưởng như muốn hộc máu.

Khổng Yên Nhiên Một mực co lại ở bên cạnh rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, nàng hét lên một tiếng, gần như tan vỡ hô to với Dịch Nhiên: "Lần này ngươi hài lòng chưa! Chúng ta ai cũng không phải là đối thủ của ngươi! Chúng ta nhiều người như vậy bị các ngươi đùa bỡn ở trong tay!! Ngươi cao hứng rồi?! Ngươi báo thù thành công rồi!!"

Dịch Nhiên trực tiếp đưa tay thì thanh trường kiếm hướng về phía miệng của Khổng Yên Nhiên, sau khi nàng ta sợ hãi im lặng thì trực tiếp gật đầu: "Quả thực các ngươi ai cũng không phải là đối thủ của ta rồi. Chẳng qua, ta cảm thấy ta còn chưa thoả mãn, cũng chưa hoàn toàn báo thù thành công. Dù sao, các ngươi đều còn chưa chết còn sống rất tốt, không phải sao?"

Khổng Yên Nhiên nghe nói như thế không để ý Dịch Nhiên uy hiếp gào to hơn: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn để ta chết sao!!"

Mặt Dịch Nhiên không thay đổi nhìn sang, sau đó Khổng Yên Nhiên nghe được âm thanh thuộc về Nguyên Tu Vân: "Không cho ngươi chết, chẳng lẽ còn cung phụng ngươi thật tốt, chờ ngươi hạ độc tiếp cho hắn ư?"

Âm thanh của Khổng Yên Nhiên chợt ngừng lại, trừng mắt nhìn Nguyên Tu Vân hai mắt gần như muốn toát ra lửa.

"Nhất định là ngươi đúng hay không? Nhất định là ngươi mê hoặc hắn rồi, khiến hắn giết chúng ta! Không thì Dịch Nhiên ca ca làm sao sẽ giết ta!"

Nguyên Tu Vân nghe được lời này mắt trợn trắng, trực tiếp từ lòng bàn tay bắn ra một thủy cầu màu xám tro trong nháy mắt đi vào trong đan điền Khổng Yên Nhiên, ở vẻ mặt hoảng sợ của Khổng Yên Nhiên nói: "À, đó là Hỗn Độn Âm Dương thuỷ, từ hôm nay trở đi làm một người bình thường đi, trồng hoa trồng cỏ, tự mình trị bệnh công chúa nói không chừng người có thể sống lâu chút đó."

Bản thân Khổng Yên Nhiên chính là Thủy linh căn, đương nhiên biết Hỗn Độn Âm Dương thuỷ là loại tồn tại đáng sợ thế nào, nàng ta còn muốn tiếp tục thét chói tai, gào to, nhưng một trận đau nhức trong đan điền truyền đến, nàng ta liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Sau khi Khổng Yên Nhiên ngất đi, Từ Thọ Tề từ đầu tới cuối vẫn chưa mở miệng đột nhiên lên tiếng: "Ngươi cũng phế đi đan điền của ta đi, vừa lúc ta muốn đi thể nghiệm một chút sinh hoạt của người bình thường, đại đạo mênh mông, con đường này ta không bản lĩnh cũng không lòng dạ đi tiếp nữa rồi."

Nguyên Tu Vân nhướng mi, nhìn thoáng qua Dịch Nhiên đứng ở bên cạnh, người sau gật đầu, y mới đem Tiểu Thủy Cầu như trước đánh vào bên trong đan điền Từ Thọ Tề. Cứ như thế, còn thanh tỉnh cũng chỉ còn lại có Khổng Phùng Đức chật vật cực kỳ và Từ Minh Thịnh giống như điên cuồng.

Khổng Phùng Đức nhìn thoáng qua Từ Minh Thịnh bên cạnh bởi vì đan điền bị hủy mà nổi điên nói bậy, từ đáy lòng khinh bỉ lão ta. Chẳng qua như thế thì nổi điên rồi? Chỉ cần người còn sống, có gì không thể chứ!

Dịch Nhiên nhìn biểu tình của Khổng Phùng Đức từ từ nheo hai mắt lại, vừa rồi trở nên có hơi lạnh lung, hôm nay lại lộ ra hưng phấn quá mức lúc này đã có biểu tình máu tanh tà tứ: "Ha ~ ngươi đã cảm thấy còn sống thì cũng không gì là không thể, ta đây sẽ thanh toàn ngươi sao? Cho ngươi nếm thử cái gì là sống, không bằng chết!"

Lúc này Nguyên Tu Vân ngạc nhiên phát hiện Dịch Nhiên bên cạnh có gì đó không đúng, trước đó y cũng từng có một hai lần cảm giác như vậy, nhưng một lần kia cũng không có gì, lần này rõ ràng như vậy, như thế khiến y bất an, không đợi Nguyên Tu Vân nói gì đó với Dịch Nhiên, Dịch Nhiên thu hồi trường kiếm, sau đó lại trực tiếp đi tới trước mặt của Khổng Phùng Đức, sau khi cười tà nhìn lão một lát, năm ngón hợp thành móng đồng thời để lên trên đầu Khổng Phùng Đức sau đó hung hăng nắm chặt, tiếng la của Khổng Phùng Đức cực kỳ thống khổ vang dội toàn bộ Lâm Hải!

Nguyên Tu Vân trợn to hai mắt nhìn về phía Dịch Nhiên đang nhìn ngón tay của mình, người sau hơi quay đầu nhìn qua, cười: "Ta vừa bóp nát thức hải của lão ta, từ nay về sau, lão chính là một kẻ ngu si triệt để rồi, ta có lợi hại hay không? Ngươi có cao hứng hay không?"

Khóe mắt Nguyên Tu Vân giật giật, đờ đẫn nhìn nét vẽ không đúng của đạo lữ nhà mình: "… Ta cao hứng đến muốn khóc."

162. Chương 162: Đại Ma Vương Dịch Nhiên

Nguyên Tu Vân cảm thấy trước mắt mình diễn ra một chuyện tuyệt đối không nghĩ đến được, tới hôm nay y có thể nghĩ tới mình và Dịch Nhiên nhất định có thể đem cửu gia lớn nhất chơi hư triệt để, cũng nghĩ đến có thể nửa đường có lẽ sẽ có hơi trắc trở, nhưng y kiên định cho rằng bọn họ sẽ thành công.

Kết quả bọn họ thực sự thành công, nhưng vì sao chuyện đột phát cũng xảy ra theo rồi?

Kẻ trước mắt cười với y tới mực vẻ mặt đầy tà khí, toàn thân đều tản ra hơi thở rối loạn này là ai? Đạo lữ mặt băng sơn đầu gỗ thuần tự nhiên của y kia đâu, ngoại trừ lúc đánh nhau sẽ hơi hưng phấn kia đi đâu rồi? Nguyên Tu Vân làm sao cũng không nghĩ ra được, sao đánh một trận đã hoá thành dáng vẻ hiện giờ này rồi.

"Có ta ở đây, sao ngươi có thể khóc chứ! Là ai khi dễ ngươi? Ta nhất định sẽ đem người đó bầm thây vạn mảnh!" Dịch Nhiên khẽ cười đi tới trước mặt của Nguyên Tu Vân, đưa tay cầm lên một lọn tóc dài của y đặt trên khoé miệng khẽ hôn một cái.

Nguyên Tu Vân run run thiếu chút nữa ngã xuống từ giữa không trung. Đệch mịa, càng ngày càng không bình thường!!

Mặt không thay đổi túm tóc mình về, Nguyên Tu Vân lau mặt một cái, vội vàng nói: "Chúng ta đã đem chuyện làm xong cả rồi, khúc mắc của ngươi cũng nên tháo gỡ rồi. Còn lại một số tôm tép nhỏ thế nào cũng không lật được trời đâu, chúng ta có thể giải quyết từ từ, cho nên giờ chúng ta rời đi nơi này đi, tìm một nơi bắt đầu tĩnh tâm tu luyện đi."

Dịch Nhiên nghe nói như thế, vô cùng tán thành gật đầu, quay đầu nhìn người đã ngã đầy đất, cười lạnh một tiếng: "Thật sự muốn nhìn coi biểu tình sống không bằng chết sau khi bọn họ tỉnh lại á … Chẳng qua, hiện giờ quan trọng nhất đối với ta vẫn là Tu Vân ngươi, chúng ta tìm một nơi song tu thật tốt một phen thôi!"

Khóe miệng Nguyên Tu Vân giật một cái: "…? Ngươi vừa nói cái gì?"

Dịch Nhiên đi lên ôm hông của Nguyên Tu Vân, dưới chân dần hiện ra kiếm Kinh Lôi của Nguyên Tu Vân luyện chế cho hắn, trong nháy mắt liền dẫn đạo lữ của mình rời đi Tây Lâm Hải, khi ngự kiếm trên không trung, Dịch Nhiên đem Nguyên Tu Vân vòng vào trong lòng, nói với y vô cùng đương nhiên: "Ta nói chúng ta phải tìm một nơi song tu thật tốt á."

Nguyên Tu Vân ngẩng đầu nhìn cẩn thận cái tên vẻ mặt khắp người đều là tà khí này, trong lòng bắt đầu xoắn xuýt rốt cuộc có nên cho hắn một ngọn lửa đốt cho tỉnh hay không, chẳng qua, dùng lửa đốt hắn thật sự có hơi quá thảm rồi, cứ nên dùng nước tưới đi! Cho dù hắn nhiều thủ đoạn bịp bợm, luôn sẽ có cách có thể đem thứ này làm cho bình thường thôi. "Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?"

Trên mặt của Dịch Nhiên lộ ra một nụ cười hơi quỷ dị, "Đương nhiên là đi một nơi tốt rồi. Nghe nói nơi đó xa hoa mà lại phục vụ chu đáo, thứ nên có đều có đủ, là thành trì rất được hoan nghênh đấy."

Gương mặt Nguyên Tu Vân hoài nghi: "Thật ư?"

Dịch Nhiên cúi đầu hôn trán Nguyên Tu Vân một cái: "Bảo bối, ta lừa ai cũng sẽ không lừa ngươi đâu." Đương nhiên, ta chỉ là nói ít đi hai chữ song tu mà thôi —— cho dù tính cách biến lớn rồi, người kia cũng vẫn theo bản năng biết không thể trêu chọc quá mức, miễn cho bị đánh.

Nguyên Tu Vân lúc này ở trong lòng suy tính thật nhanh rốt cuộc là đạo lữ nhà mình xảy ra vấn đề gì rồi, lúc này cũng không chú ý nhiều tới lời nói của Dịch Nhiên, mãi tới sau khi y đứng ở trên thân kiếm thấy một tòa thành trì ở xa xa được mây màu hồng đào vây quanh, trong lòng dâng lên dự cảm rất không ổn.

"… Đây là thành gì?"

Nguyên Tu Vân hỏi đã muốn rời đi, kết quả bị đạo lữ kiếm thể trời sinh nắm chặt cứng, trực tiếp đem y dẫn tới cửa thành.

"Hoan nghênh nhị vị đã đến Song Tu chi thành!" Hai nữ tử xinh đẹp như hoa đứng ở cửa, mặc áo lụa trong suốt hơi mỉm cười. Nguyên Tu Vân nghe nói như thế, một hơi thiếu chút nữa nghẹn luôn rồi: "Các ngươi lập lại lần nữa?!"

"Hoan nghênh hai vị tới Tình Ái chi thành!"

Nguyên Tu Vân: "…" Các ngươi cho rằng thay đổi hai chữ ta cũng không biết thành này là làm nghề gì sao?!

"Chúng ta không, ngươi làm gì thế?!"

Không đợi Nguyên Tu Vân từ chối nghĩa chính ngôn từ, sau đó Dịch Nhiên đã cười híp mắt ném một viên linh thạch cực phẩm cho nữ tử bên trái, nói đầy thân thiết: "Đạo lữ ta hơi xấu hổ, dẫn chúng ta đi nơi đẹp nhất phục vụ tốt nhất ở đây."

Nữ tử nhận được linh thạch cực phẩm cả hai mắt đều sáng lên, nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lại mang tà khí của Dịch Nhiên, trong lòng cực kỳ tiếc nuối, một vị kim chủ tốt như thế vậy mà đã có đạo lữ, thật là không cho nữ tử sống á! "Hai vị mời đi theo ta."

Nguyên Tu Vân lúc này đã phiền muộn tới cực điểm, lo lắng đến nguyên tắc nhà mình, không thể trực tiếp đem hắn đánh chết, Nguyên Tu Vân tức giận liền trực tiếp tát lên mặt của Dịch Nhiên, Dịch đại ma vương cười híp mắt bị một tát này, sau đó lại hôn một cái lên mặt của Nguyên Tu Vân: "Bảo bối, ngươi nguôi giận rồi chưa?"

Nguyên Tu Vân: "…" Lão tử đã tức không biết nên làm gì rồi. ( )

Cuối cùng đánh cũng đánh hắt nước cũng hắt rồi, Nguyên Tu Vân cũng thử đủ loại biện pháp một lần rồi cũng không thể khiến bản thân đại ma vương hóa đạo lữ khôi phục bình thường, mà toàn bộ quá trình trên đường đi thoạt nhìn cũng giống như là y cố tình gây sự, hắn cố gắng giải thích với người khác đạo lữ nhà mình là một băng sơn muộn tao thẹn thùng, nhưng biểu tình của tất cả mọi người ném cho y ngươi đang chọc ta. Đến cuối cùng, Nguyên Tu Vân quyết định bình vỡ rồi thì đập cho nát luôn*, y ngược lại muốn nhìn, thứ này rốt cuộc có thể làm yêu (quái) đến khi nào!

[Phá quán tử phá suất: Ví dụ có thiếu sót, sai lầm hoặc là sau khi đã bị thất bại, mặc cho buông trôi, không sửa thêm, hoặc trái lại có ý định phát triển theo hướng tệ hơn. Có thể nôm na với thành ngữ: phóng lao thì theo lao.]

Vì vậy, trên đường Nguyên Tu Vân trưng ra khuôn mặt lạnh nhìn Dịch Nhiên dùng một trăm viên linh thạch cực phẩm mua một phòng ngọc thuỷ tinh từ bên trong có thể thấy phong cảnh bên ngoài, nhưng người bên ngoài thế nào cũng nhìn không thấy bên trong, có người nói phòng ngọc thuỷ tinh này quý giá đắt tiền có thể lên trời xuống đất, xuyên núi độn biển thoả mãn, hơn nữa có thể tự động che giấu dấu vết, ở thời điểm che giấu dấu vết chỉ cần tu vi của tu giả bên ngoài không cao hơn tu vi của tu giả trong phòng, nhất định bọn họ cũng sẽ không phát hiện phòng này.

Nguyên Tu Vân chỉ nghe nói cái này là phòng ngọc thuỷ tình đã cảm nhận được dụng ý xấu đập vào mặt, y thậm chí hoài nghi mình có phải đang nhìn mình tìm đường chết hay không?! Sau đó, y đã bị Dịch Nhiên cảm thấy mỹ mãn tha vào phòng, trong phòng chợt lóe liền bay vào trong mây, trôi nổi ở không trung.

Nguyên Tu Vân nhìn thành trì được khái quát hoàn toàn ở phía dưới và tu giả đi ngang qua, linh điểu bay qua, ngược lại cảm thấy phong cảnh ở đây vẫn thật không tệ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi không sợ độ cao.

Sau đó y đã bị Dịch Nhiên ôm lấy từ phía sau.

???

"Phong cảnh ở đây đẹp không?"

Nguyên Tu Vân hơi cảnh giác mà trả lời: "Tạm được."

Tiếng cười của Dịch Nhiên đã vang lên bên tai: "Vậy song tu đi."

Nguyên Tu Vân hoàn toàn không hiểu phong cảnh đẹp và song tu có quan hệ trực tiếp gì! Khi y bị đè lên trên thảm nhung thuần màu trắng bên trong phòng ngọc thuỷ tinh, cả người cũng không tốt rồi!

"Không phải là, ngươi, ưm!"

Tất cả lời nói đều bị ngăn ở trong miệng, Nguyên Tu Vân trừng lớn hai mắt nhìn Dịch Nhiên gần như có chút hung ác mút vào, liếm lấy môi lưỡi của y. Trong ánh mắt của hắn lúc này hiện lên màu đỏ thẫm, dục vọng và muốn chiếm làm của riêng ở trong đó khiến người ta sợ hãi, nhìn Nguyên Tu Vân khiến lòng kinh hải gan run rẩy.

"Ừm … Há á …" Tay bị đè chặt xuống đất, toàn thân Nguyên Tu Vân không thể động đậy, sau đó thân thể y chợt run rẩy, trên đùi và bụng bị đôi tay vuốt ve vô cùng tình sắc, loại xúc cảm ấm áp và hơi hơi thô bạo này khiến y nhịn không được toàn thân đỏ lên.

"Toàn thân ngươi cũng thật thơm." Dịch Nhiên cúi đầu ở bên tai Nguyên Tu Vân nhẹ nhàng liếm một cái, hài lòng nhìn người dưới thân run rẩy lần thứ hai, bàn tay lưu luyến bắt đầu hướng về một nơi, ở trong nháy mắt chạm vào, trong lòng bàn tay Dịch Nhiên liền xuất hiện một bình ngọc màu đỏ.

"Hừm ừm …, đó là cái gì?" Nguyên Tu Vân mạnh mẽ chống lại mở miệng hỏi, nhận được cũng là nụ cười có thâm ý của Dịch Nhiên: "Thứ tốt."

"Ta tin ngươi mới, ớ!"

Ngón tay mang theo chất lỏng thoáng cái thâm nhập vào trong cơ thể, toàn bộ cơ thể Nguyên Tu Vân đều căng cứng, mà khiến y cảm thấy không ổn chính là, y có thể cảm thấy chất lỏng trong nháy mắt đã dung nhập vào trong cơ thể y, sau đó, toàn thân y giống như thiêu đốt vậy, bắt đầu vô cùng khát cầu gì đó!

"Ngươi, hô … Ngươi mau cút cho ta, cút xuống đi!"

Dịch Nhiên nhìn chằm chằm đạo lữ dưới thân lúc này thoạt nhìn mị ý kinh người, cảm giác sâu sắc bản thân trước đây bỏ lỡ quá nhiều, hắn thoáng cái đem Nguyên Tu Vân bế lên, khiến hai chân y vòng ở hông của mình, sau đó đem dục vọng đã trướng đến phát đau từ lâu khảm thật sâu vào trong cơ thể Nguyên Tu Vân, cảm giác thỏa mãn trong nháy mắt đó hầu như khiến hắn rên rỉ ra.

"Ừ á! Ngươi việc này, "

Hai mắt Dịch Nhiên đỏ thẫm ôm chầm đầu của Nguyên Tu Vân, lần thứ hai hung hăng hôn lên người khiến máu toàn thân hắn sôi trào này, hạ thân cũng luật động như cuồng phong bạo vũ. Nguyên Tu Vân bị động tác của hắn kích thích toàn thân đều đang phát run, môi lưỡi và cảm giác da thịt đụng vào gần như khiến y phát điên. Mà y co rút lại càng chặt, xâm nhập ngược lại càng mạnh mẽ ác liệt, vui vẻ cũng gần như tăng gấp bội. Nguyên Tu Vân cảm thấy y sắp không thể suy nghĩ được nữa.

À … Thôi đi, chờ tên cầm thú này phát điên xong, y mới tính sổ thật tốt!

Mà lúc này, Mạnh Dao đang chơi phiêu lưu ở trên một núi cao thác nước nào đó, đột nhiên coi một quẻ thoát khỏi nguy hiểm mang tính quyết định cho nhi tử của mình kia, chỉ chốc lát sau bà cực kỳ sợ hãi mà đứng lên, bắt lấy đạo lữ nhà mình bên cạnh đang chuẩn bị bay xuống, hô lên:

"Không xong! Chúng ta phải nhanh chóng trở về! Đứa ngốc manh nhà chúng ta phát bệnh rồi, đây là quẻ tượng phải mất đạo lữ á!"

Trong lòng Dịch Tiêu vốn còn hăng hái hừng hực trong nháy mắt đã bị tạt một chậu nước lạnh, sau đó có chút nghi hoặc: "Không phải hai ngày trước nàng coi được nhi tử chúng ta có thể báo thù đánh mặt cho chúng ta, sau đó còn tìm được một người đạo lữ tốt, có thể hạnh phúc cả đời sao?"

Dịch mẫu cắn răng giậm chân: "Đó là lúc ấy khúc mắt trong lòng của nó chưa giải, lúc này thù đã báo, khúc mắc đã giải, dục vọng và ma tính áp chế trong lòng nó cũng sẽ theo khúc mắc giải thoát mà dâng lên, một khi không tốt sẽ nhập ma đó! Đều tại chàng! Sao có một phụ thân làm Ma Hoàng chứ!! Nó nhập ma quá dễ rồi!!"

Dịch Tiêu sờ sờ mũi, lựa chọn im miệng, loại chuyện phụ thân nào cũng không phải ông có thể lựa chọn, trách ông ư. Chẳng qua mất đạo lữ là một chuyện quá đáng sợ rồi, bọn họ phải nhanh chạy trở về, miễn cho nhi tử nhà mình lẻ loi cả đời á!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tu-tien-chi-phe-sai